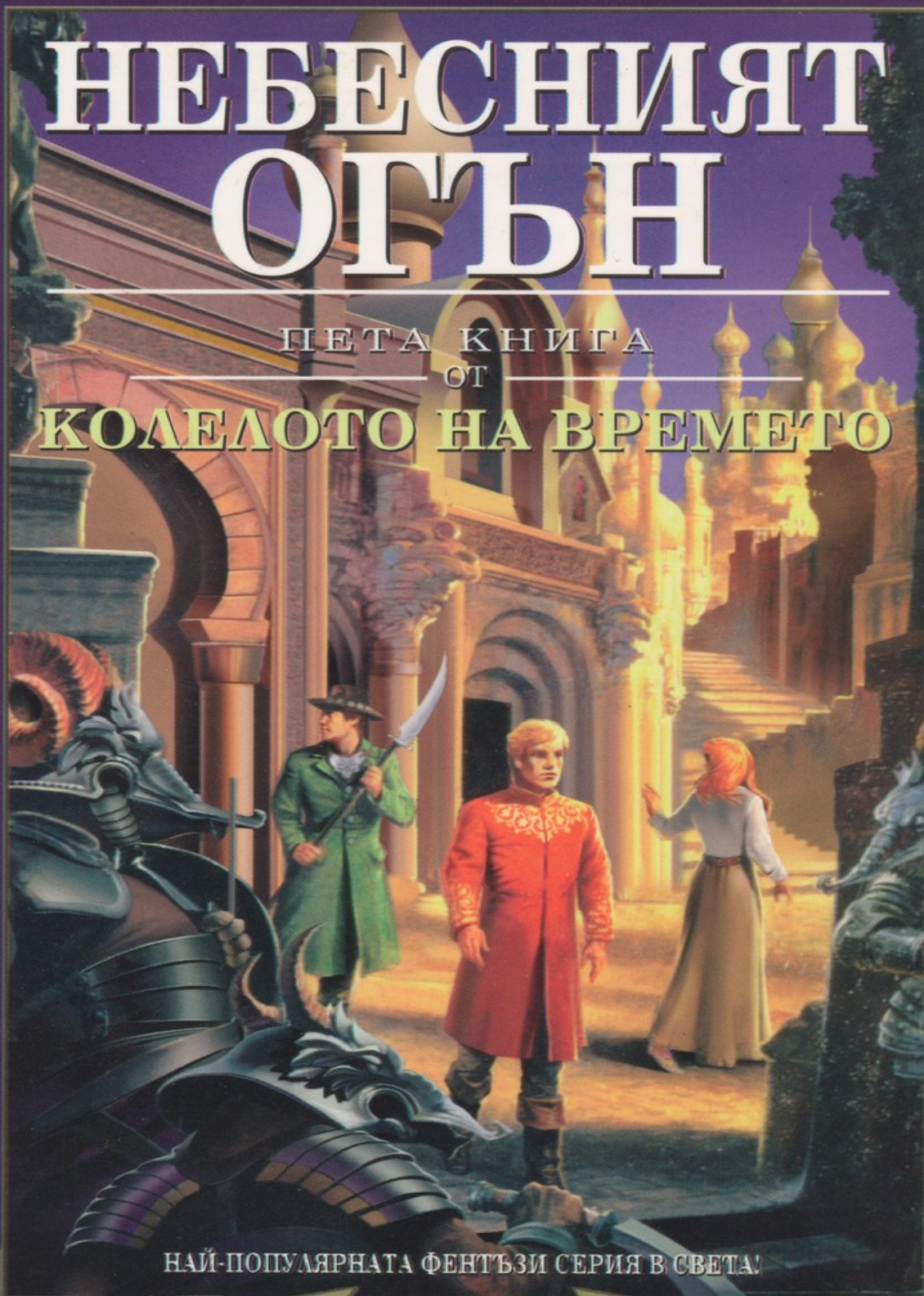

РОБЪРТ ДЖОРДАН

НЕБЕСНИЯТ ОГЪН

ПЕТА КНИГА
ОТ
КОЛЕЛОТО НА ВРЕМЕТО

НАЙ-ПОПУЛЯРНАТА ФЕНТЪЗИ СЕРИЯ В СВЕТА!

БАРД

РОБЪРТ ДЖОРДАН НЕБЕСНИЯТ ОГЪН

Превод: Валерий Русинов

chitanka.info

Избранниците са на свобода и подготвят Деня на Завръщането, когато Тъмния отново ще закрачи освободен по земята. А техните замисли и заговори неизбежно се свеждат до залавянето на Преродения Дракон.

Елайда, наскоро провъзгласена за Амирлин на Айез Седай, също мисли единствено за пленяването на Преродения Дракон. Тя знае, че Тъмния се измъква на свобода, че предстои Последната битка и че Преродения Дракон трябва да се изправи срещу него, иначе светът е обреченна огън и опустошение. Тя трябва да се погрижи героят да срещне предречената си смърт.

В древния Руйдийн, Преродения дракон чака бойните кланове на Айил да се стекат под неговото знаме.

На Хариет

Светлината на очите ѝ е моята Светлина

*С идването му отново пламват пожарите
на ужаса. Горят хълмовете и съсухря се земята.
Хора се изливат на приливи, а часовете чезнат.
Стената е разкъсана и се надига було разделно.
Бури тътнат отвъд хоризонта, а небесният огън
чисти земята. Че няма спасение без разруха,
нито надежда отсам смъртта.*

фрагмент от „Пророчествата за Дракона“,

чийто превод се приписва на

Н'Делиа Басолейн

Първа Дева и Скоромечица на Райдън Хол

Кучонска

ок. 400 СР

ПРОЛОГ

ПАДАТ ПЪРВИТЕ ИСКРИ

Елайда до Аврини а-Ройхан опипа разсеяно дългия шарф със седемте ивици около раменете си — епитрахила на Амирлинския трон — присядайки зад широката си писалищна маса. Мнозина щяха да я сметнат за красива на пръв поглед, но на втори щеше да им стане ясно, че суровостта върху лишеното ѝ от възраст айезседайско лице не е плод на моментно настроение. А днес се долавяше и нещо повече, блясък на гняв в тъмните ѝ очи. Ако изобщо някой го беше забелязал.

Тя почти не слушаше жените, подредени на столовете пред нея. Роклите им варираха във всички цветове, от бяло до най-тъмночервено, от коприна или вълна, според личния вкус на всяка от жените, но всяка от тях, с изключение на една, носеше своя официален шал с извезания в средата Бял пламък на Тар Валон и цветните ресни, известяващи от коя Аджа е. Айез Седай обсъждаха доклади и слухове за събития по света и се мъчеха да отсеят фактите от измислиците, мъчеха се да предрешат подходящите действия на Кулата, но рядко се сещаха дори да погледнат към жената зад масата — жената, на която се бяха заклели да се подчиняват. Но те не разбираха кое беше наистина важното. Или по-скоро разбираха го, но се бояха да говорят за него.

— Определено става нещо в Шиенар. — Думите принадлежаха на Данеле, крехка жена, която твърде често изглеждаше изпаднала в полудрямка, единствената Кафява сестра сред присъстващите. Зелените и Жълтите също така бяха представени с по една и никоя от трите Аджа не беше особено доволна от това. Сини липсваха. В момента големите сини очи на Данеле изглеждаха замислено вгълбени и тя сякаш не се интересуваеше, че едната ѝ буза е изцапана с мастило, а тъмносивата ѝ вълнена рокля е много омачкана. — Има слухове за престрелки. Не с тролоци и не срещу айилци, въпреки че нападенията през Ниамхските проходи, изглежда, са се увеличили. Схватки между шиенарци. Необичайно за Граничните земи. Те много рядко се бият помежду си.

— Ако смятат да започнат гражданска война, избрали са подходящ момент — отвърна хладно Алвиарин. Висока, стройна, цялата в бяла коприна, тъкмо тя беше единствената жена без шал. Шарфът на Пазителка на Хрониките на раменете ѝ също беше бял, за да личи, че е издигната от Бялата Аджа. Не от Червената, бившата Аджа на Елайда, както изискваше традицията. Белите винаги пазеха хладнокръвие. — Тролоците все едно че са изчезнали. Погибелта по цялото си протежение изглежда толкова спокойна, че две селянчета и една новачка спокойно могат да опазят Границата.

Костеливите пръсти на Теслин заразлистваха свитъците в скута ѝ. От четирите присъстващи Червени — повече от всяка друга Аджа — тя почти не отстъпваше на Елайда по суровост. Но пък никой не можеше и да си помисли за нея, че е красива.

— Навярно щеше да е по-добре да не е толкова спокойна — каза Теслин със силно доловимия си иллиански акцент. — Таз сутрин получих сведение, че маршал-генералът на Салдеа е повел армията си в поход. Не към Погибелта, а в обратна посока. На югоизток. Нивга не би го направил, ако Погибелта не изглеждаше толкова заспала.

— А и тази мълва за Мазрим Таим, дето напоследък се просмуква извън Кулата. — Алвиарин го изрече така, сякаш обсъждаше времето или цената на килимите, а не заплаха за истинско бедствие. Много усилия бяха хвърлени за залавянето на Таим и не помалко за укриването на неговото бягство. Нищо добро нямаше да донесе на Кулата, ако светът научеше, че не са успели да задържат един Лъжедракон, след като са го хванали. — И както изглежда, кралица Тенобия или Даврам Башийр, а може би и двамата, смятат, че не може да се разчита на нас, че ще се справим отново с него.

При споменаването на Таим настъпи мъртва тишина. Този мъж можеше да прелива — бяха го повели към Тар Валон за опитомяване, бяха го откъснали от Единствената сила завинаги, а той бе скъсал оковите и се бе освободил — но не това обузда езиците им. Допреди време съществуването на мъж, способен да досяга Единствената сила, се смяташе за най-страшно проклятие. Издирването и залавянето на такива мъже беше главната причина за съществуването на Червените и всяка друга Аджи им помагаше с каквото може. Но сега повечето жени от другата страна на масата се размърдаха неловко на столовете си, избягвайки да се погледнат една-друга в очите, защото споменаването

на Таим ги бе приближило твърде много до една друга тема, за която не искаха да говорят. Дори Елайда усети жлъчта, надигаща се в стомаха ѝ.

Очевидно Алвиарин не изпитваше подобна неохота. Само единият ъгъл на устните ѝ се кривна леко в подобие на усмивка, или по-скоро на гримаса.

— Ще удвоя нашите усилия да заловя отново Таим. И предлагам една сестра да бъде изпратена за съветничка на Тенобия. Някоя, която да е свикнала да преодолява типичната за младите жени опърничавост и неотстъпчивост.

Тишината стана още по-гробовна.

Джолайн намести шала си със зелени ресни на крехките си рамене и се усмихна, макар усмивката ѝ да изглеждаше малко насилена.

— Да. Тя има нужда от някоя Айез Седай до рамото ѝ. Някоя, която да може да се оправи с Башийр. Той има силно влияние над Тенобия. Трябва да върне армията си обратно, където може да се използва в случай, че Погибелта се разбуди. — Твърде много разголена гръд се показваше в междината на шала ѝ, а бледозелената ѝ коприна беше твърде вталена, твърде впита в тялото ѝ. А и твърде много се усмихваше за вкуса на Елайда. Особено на мъже. Но такива си бяха Зелените.

— Последното, от което имаме нужда сега, е още някоя армия в поход — намеси се бързо Шемерин, Жълтата сестра. Леко пълничка, тя така и не бе успяла да усвои присъщото на Айез Седай външно спокойствие. Често в очите ѝ се долавяше напрегната възбуда, а напоследък — почти винаги.

— И то към Шиенар — добави Джавиндра, друга Червена. Въпреки гладките ѝ бузи, ъгловатото ѝ лице изглеждаше толкова твърдо, че сякаш можеше да забива с него гвоздеи. Гласът ѝ беше дрезгав. — Тези размирици по Граничните земи не ми харесват. Последното, което ни трябва, е Шиенар да отслабне до такава степен, че някоя тролокска армия да може да пробие.

— Така е. — Алвиарин кимна замислено. — Но в Шиенар имаме агенти — Червени, убедена съм, а може би и други? — Четирите Червени кимнаха стегнато и много неохотно; никоя от останалите не го

стори. — Агенти, които могат да ни предупредят навреме, ако тези малки стълкновения станат достатъчно сериозни, за да ни безпокоят.

Публична тайна беше, че всяка Аджа, с изключение на Бялата, отдадена изцяло на логиката и философията, разполага с очи и уши, пръснати из държавите в различни степени, въпреки че за мрежата на Жълтите се смяташе, че е жалка работа — нали за Церенето нищо не можеше да се научи от хора, които не можеха да преливат. Някои отделни сестри разполагаха със свои собствени очи и уши, въпреки че навярно ги пазеха в още по-голяма тайна, отколкото агентите на своята Аджа. Сините имаха най-разгърнатата мрежа.

— Колкото до Тенобия и Даврам Башийр — продължи Алвиарин, — съгласни ли сме всички, че с тях трябва да се заемат сестри? — Едва ги изчака да кимнат. — Добре. Въпросът е уреден. Мемара ще се справи добре. Няма да позволи глупости от страна на Тенобия, като в същото време няма да ѝ позволи да разбере, че я води на каишка. Така. Някоя да е получила нови вести от Арад Доман или Тарабон? Ако скоро не предприемем нещо там, току-виж Педрон Ниал и Белите плащове се разпрострели от Бандар Еваан до Сенчестия бряг. Еванелейн, да не би да имаш нещо?

Арад Доман и Тарабон се разкъсваха от граждански войни, и още по-лошо. Ред нямаше никъде. Елайда дори се почуди, че се канят да го въдворят.

— Само слух — отвърна едната Сива сестра. Копринената ѝ рокля с цвят на ресните на шала ѝ беше с изящна кройка и с дълбоко деколте. Елайда често си мислеше, че тя е трябвало да избере по-скоро Зелените, толкова се грижеше за външния си вид и тоалетите. — Почти всеки в тези нещастни земи е бежанец, включително и ония, които биха могли да ни прашат вести. Панархесата Аматера явно е изчезнала и изглежда, в това е замесена някоя Айез Седай...

Ръката на Елайда стисна шарфа. Нищо не се изписа на лицето ѝ, но очите ѝ затлеяха с омраза. Проблемът със салдейската армия беше приключен. Мемара поне беше Червена. Изненадващо. Но изобщо не я попитаха за мнението ѝ. Приключено и толкова. Стръскащата възможност някоя Айез Седай да е замесена в изчезването на панархесата — стига това да не се окажеше една от хилядите невероятни приказки, носещи се откъм западния бряг — не успя да отвлече ума на Елайда от това. Айез Седай бяха пръснати от Аритския

океан до Гръбнака на света, а и Сините можеха да направят какво ли не. По-малко от два месеца бяха минали, откак всички те бяха коленичили, за да ѝ се закълнат във вярност, като въплъщение на Бялата кула, а ето че сега решението бе взето, без дори един поглед да хвърлят към нея.

Кабинетът на Амирлин се намирал само на няколко етажа от основата на Бялата кула, и все пак това помещение представляваше толкова сигурно сърцето на Кулата, колкото сигурно самата Кула, с цвят на избеляла кост, представляваше сърцето на величествения островен град Тар Валон. А Тар Валон беше, или се смяташе за сърцевината на света. Стаята сама по себе си говореше за властта, притежавана от дълъг низ жени, които я бяха обитавали, с пода, покрит с излъскан червен камък от Мъгливите планини, висока камина от златист кандорски мрамор, стени, облицовани със светло дърво със странни жилки, с врязани в него преди повече от хиляда години непознати за околните птици и зверове. Камъни като блестящи перли обрамчваха високите сводести прозорци, отвеждащи към терасата, гледаща към личната градина на Амирлин — единствените такива камъни на света, извадени от някой безименен град, погълнат от Морето на бурите по време на Разрушението на света. Стая на могъщество, кабинетът на Амирлините, карали тронове да танцуват под техния призив близо три хиляди години. А дори не бяха я попитали за мнението ѝ.

Твърде често се проявяваше напоследък това пренебрежение. Нещо по-лошо — и може би предизвикващо най-голяма горчивина — те узурпираха властта ѝ, без дори да си го помислят. Знаеха много добре как бе стигнала тя до шарфа, знаеха, че се бе озовал на раменете ѝ благодарение на тяхната помощ. Тя самата си даваше твърде добра сметка за това. Но прекалено много си въобразяваша. Скоро щеше да настъпи часът да направи нещо по въпроса. Но все още не.

Беше оставила своя отпечатък в стаята, доколкото бе възможно: нова писалищна маса, изящно гравирана с тройно свързани пръстени, и тежко кресло, от което над тъмната ѝ коса се издигаше изваян от слонова кост Пламък на Тар Валон, като голяма снежна сълза. Три лакирани кутии алтарска направа стояха подредени на масата, изрядно отдалечени на равно разстояние една от друга. Едната съдържаше най-изящните образци от личната ѝ колекция гравирани миниатюри.

Бялата ваза, сложена върху обикновена подставка, беше пълна с червени рози, изпълващи стаята със сладостен аромат. Откакто я бяха издигнали, дъжд не беше капвал, но цветята винаги оставаха свежи с помощта на Силата. Тя винаги беше обичала цветята. Толкова лесно можеха да бъдат окастрени и научени да създават красота.

Две рисунки висяха на едно място, където можеше да ги вижда само като си вдигне главата. Другите избягваха да поглеждат към тях; от всички Айез Седай, които посещаваха кабинета на Амирлин, само Алвиарин ги удостоверяваше с бегъл поглед.

— Има ли някакви вести от Елейн? — попита колебливо Андая. Крехка като птиче дребна женица, външно боязлива въпреки айезседайските си черти, втората Сива изглеждаше невъзможна за посредничка, но всъщност бе една от най-добрите. В гласа ѝ все още се долавяха бледи следи от тарабонския говор. — Или Галад? Ако Мургейз разбере, че сме изгубили заварения ѝ син, може да започне да задава още въпроси и за местонахождението на щерка си. А ако разбере, че сме изгубили и щерката-наследница, Андор може да се окаже толкова близък до нас, колкото е и Амадиция.

Няколко жени поклатиха глави. Новини нямаше и Джавиндра каза:

— В кралския палат е внедрена една Червена сестра. Новоиздигната, така че лесно може да мине за всякаква друга, но не и за Айез Седай. — Имаше предвид това, че жената все още не беше придобила лишения от възраст облик, съпътстващ дълготрайното боравене със Силата. Ако някой се опиташе да определи възрастта на която и да е от присъстващите в кабинета, щеше да се колебае в границите на двадесетина години, а в някои от случаите — и на два пъти повече. — Но е добре обучена, доста силна е и е добра наблюдателка. Мургейз в момента е твърде погълната от поддържането на претенциите си за трона на Кайриен. — Няколко жени се раздвижиха неспокойно на високите си столове и сякаш усетила, че стъпва на опасен терен. Джавиндра бързо добави: — А новият ѝ любовник, лорд Гебрил, изглежда, запълва цялото ѝ свободно време. — Тънките ѝ устни се свиха още повече. — Тя е изцяло обсебена от този мъж.

— Той задържа вниманието ѝ съсредоточено върху Кайриен — поясни Алвиарин. — Положението там е почти толкова лошо, колкото

в Тарабон и Арад Доман, като всеки благороден Дом претендира за Слънчевия трон и навсякъде цари глад. Мургейз ще възстанови отново реда, но ще ѝ бъде нужно време, докато си опази трона. Дотогава ще ѝ остане малко енергия за други грижи, дори за щерката-наследница. Уредих една служителка да ѝ изпраща писъмца от време на време. Почеркът ѝ много прилича на ръката на Елейн. Мургейз ще се сдържа, докато успеем отново да установим добър контрол над нея.

— Поне синът ѝ все още ни е в ръцете. — Джолайн се усмихна.

— Гавин е трудно да го удържаш — вметна рязко Теслин. — Тези негови „Младоци“ непрекъснато влизат в схватки с Белите плащове от двете страни на реката. Той действа повече на своя глава, отколкото по наши указания.

— Ще го поставим под контрол — заяви Алвиарин. На Елайда това нейно хладно спокойствие започваше да ѝ става омразно.

— Като стана дума за Белите плащове — вметна Данеле, — изглежда, Педрон Ниал води тайни преговори и се опитва да убеди Алтара и Муранди да отстъпят територия на Иллиан, надява се по този начин да предотврати Съветът на деветимата да завземе едната или и двете страни.

Жените продължиха да обсъждат доколко преговорите на лорд-капитан командира щели да осигурят твърде силно влияние на Чедата на Светлината. Елайда ги гледаше. Навярно трябваше да бъдат поразбутани, за да се реши Кулата да се намеси и да го измести.

Елайда изкриви устни. Кулата твърде често по необходимост проявяваше сдържаност — твърде много хора се бояха от Айез Седай, твърде много държави не им вярваха — но самата Кула никога не беше се страхувала от нищо и от никого. А тези жени сега се страхуваха.

Тя вдигна очи към рисунките на отсрещната стека. Едната представляваше триптих върху дърво, изобразяващ Бонвин, последната Червена, издигната на Амирлинския трон преди около хиляда години и станала причина нито една Червена сестра повече да не носи шарфа след нея. До Елайда. Бонвин, снажна и надменна, възглавяваща Айез Седай в техните козни срещу Артур Ястребовото крило; Бонвин, предизвикателно непокорна, на белите стени на Тар Валон под обсадата на войските на Ястребовото крило; и Бонвин, коленичила и унижена пред Съвета на Кулата, докато ѝ отнемат шарфа

и жезъла за това, че е причинила почти пълното унищожение на Кулата.

Мнозина се чудеха защо Елайда се бе разпоредила да изровят покрития с вековен пласт прах триптих от складовете и да го окачат в кабинета ѝ — макар никой да не говореше открито, тя все пак чуваше шепота им. Така и не разбираха, че цената на провала трябва да се припомня непрекъснато.

Втората картина беше изработена по новата мода — върху опънато платно — и бе копие на рисунка на уличен художник от далечния запад. Тъкмо тя предизвикваше много по-голямо притеснение сред Айез Седай, които имаха възможност да я видят. Изобразяваше двама мъже, сражаващи се сред облаци, като че ли в самото небе, боравещи с мълнии вместо оръжия. Лицето на единия беше огнено. Другият беше висок и млад, с червеникава коса. Тъкмо младият предизвикваше всеобщ страх и караше дори Елайда да стиска зъби. Самата тя не беше сигурна дали тази реакция е от гняв, или за да ги задържи да не затракат. Но страхът можеше и трябваше да се контролира. Контролът беше всичко.

— Е, значи приключихме — каза Алвиарин и се изправи плавно от стола си. Останалите повториха движението ѝ, оправяйки поли и шалове, готови да напуснат. — След три дни очаквам...

— Да не би да съм ви пуснала да си тръгвате, дъщери мои? — Това бяха първите думи, изречени от Елайда, след като ги бе поканила да седнат. Те я изгледаха с изненада. С изненада! Някои се върнаха към столовете си, но не особено припряно. И нито дума за извинение. Твърде дълго бе оставила да продължи всичко това. — След като вече сте станали, ще останете така, докато свърша. — Обърканост обхвана онези, които се оказаха полуседнали, и те се заизправяха колебливо. — Не чух да се споменава за издирването на онази жена и нейните спътници.

Не беше нужно да се споменава името на онази жена, предшественичката на Елайда. Те знаеха кого има предвид, а за самата Елайда с всеки изминат ден се оказваше все по-трудно да се сети за името на бившата Амирлин. Всичките ѝ сегашни проблеми — до един! — можеха да се поставят в нозете на онази жена.

— Трудно е — отвърна ѝ с равен тон Алвиарин — след като пръснахме слуха, че е екзекутирана. — Лед имаше тази жена вместо

сърце. Елайда посрещна погледа ѝ с непоколебима твърдост, докато не я принуди да добави закъснялото „майко“, но и то беше изречено твърде невъзмутимо, дори безгрижно.

Елайда плъзна очи по останалите и гласът ѝ стана стоманен.

— Джолайн, ти ръководиш това издирване, както и разследването по бягството ѝ. И за двете неща не съм чула нищо определено, освен че имало трудности. Може би едно ежедневно самоналожено наказание ще ти помогне да проявиш по-голямо усърдие, дъще. Бъди така добра да ми напишеш какво според теб ще е подходящо и ми го представи. Ако преценя, че... не е достатъчно, ще го утрия.

Вечната усмивчица на Джолайн се стопи. Съвсем задоволително. Тя отвори уста, но побърза да я затвори пред твърдия поглед на Елайда. Накрая сгъна коляно в дълбок реверанс.

— Както заповядате, майко.

Думите прозвучаха почти през зъби, покорството беше твърде принудено, но можеше да мине. Засега.

— А усилията да бъдат върнати онези, които напуснаха? — Тонът на Елайда се втвърди още повече. Връщането на Айез Седай, избягали, когато онази жена бе свалена, означаваше връщането на Сините в Кулата. А тя не беше сигурна дали изобщо може да се довери на която и да е от Сините. Да избягат вместо да я поздравят за възкачването ѝ! И въпреки всичко Кулата трябваше да възстанови единството си.

За тази задача отговаряше Джавиндра.

— И тук има трудности. — Лицето ѝ си остана сурово както винаги, но тя бързо облиза устни пред лицето на бурята, мълчаливо надигаща се в очите на Елайда. — Майко.

Елайда поклати глава.

— За трудности не желая да слушам, дъще. Още утре да ми представиш списък с всичко, което си предприела, включително всички мерки, които са взети, за да не разбере светът за каквото и да е разногласие в Кулата. — Това беше жизненоважно. Имаше нова Амирлин, но светът трябваше да вижда Кулата единна и силна както винаги. — Ако не разполагаш с достатъчно време за работата, която ти възлагам, може би ще се наложи да отстъпиш мястото си на Заседателка за Червените в Съвета. Трябва да го обмисля.

— Няма да бъде необходимо, майко — отвърна бързо жената със стоманеното лице. — Ще получите искания от вас доклад утре. Сигурна съм, че много ще започнат скоро да се връщат.

Самата Елайда никак не беше сигурна, колкото и да ѝ се искаше — Кулата трябваше да е силна; просто трябваше! — но мисълта ѝ бе разбрана. Погледите на всички станаха угрижени, с изключение на Алвиарин. След като Елайда беше готова да се нахвърли върху една от бившата си Аджа, навярно щеше да е още по-жестока към останалите. Навярно бяха допуснали грешка с това, че се бяха отнасяли с нея като с церемониална статуя. Вярно, те я бяха поставили на Амирлинския трон, но сега тя беше Амирлин. Елайда бе довольна. Още няколко назидателни примера в следващите дни щяха да го набият здраво в главите им. Ако се наложеше, щеше да кара всяка да си избира сама наказание, докато не почнеха да молят за милост.

— В Кайриен има тайренски войски, както и андорски — продължи Елайда, без да обръща внимание на притеснението им. — Тайренски войници, изпратени от мъжа, който завзе Тийрския камък. — Шемерин стисна здраво дебелите си длани, а Теслин потръпна. Само Алвиарин остана неразвълнувана като замръзнал вир. Елайда протегна ръка и посочи картината с двамата мъже, сражаващи се с мълнии. — Погледнете. Вижте добре! Или ще накарам всяка от вас да трие подовете на лакти и колене. След като нямате смелост да погледнете дори една картина, какъв кураж ще имате да се преборите с онова, което предстои? Кулата няма нужда от страхливки!

Всички вдигнаха очи и размърдаха нозе, сякаш бяха плахи момиченца, а не Айез Седай. Единствено Алвиарин погледна и единствено тя поне външно изглеждаше невъзмутима. Шемерин закърши ръце и очите ѝ чак се навлажниха. Трябваше да се направи нещо с Шемерин.

— Ранд ал-Тор. Мъж, който може да прелива. — Думите изплющяха от езика на Елайда като бич. От тях собственият ѝ стомах се стегна на възел и тя се уплаши да не повърне. Но успя по някакъв начин да запази лицето си гладко и натисна още, замята думите от устата си като камъни от прашка. — Мъж, обречен да обезумее и да всее ужас със Силата, преди да умре. Но не само това. Арад Доман, Тарабон и всичко останало се раздира от бунтове и рухва все заради него. Ако войната и гладът в Кайриен не могат да му се припишат със

сигурност, то той със сигурност ще предизвика там още по-голяма война между Тийр и Андор, докато Кулата има нужда от мир! В Геалдан някакъв побъркан шиенарец вече проповядва за него пред тълпи, твърде големи, за да се справи с тях армията на Алиандре. Най-голямата опасност, пред която Кулата се е изправяла някога, най-голямата заплаха, която светът някога е преживявал, а вие дори не можете да се осмелите да проговорите за него? Не можете дори изрисувания му лик да погледнете?

Отвърна ѝ мълчание. Езиците им сякаш бяха замръзнали. Повечето се взираха в младежа на картината като птици, хипнотизирани от змия.

— Ранд ал-Тор. — Името предизвика горчивина на устните на Елайда. Някога този младеж, така невинен външно, се беше оказал на една ръка разстояние от нея. А тя не бе успяла да провиди какво е той. Предшественичката ѝ на трона го беше знаела — Светлината знаеше само от колко време — и го беше оставила да крачи на воля по широкия свят. Онази жена ѝ беше казала твърде много преди да избяга, беше признала неща, когато я притиснаха с изтезания, неща, които самата Елайда не можеше да се насили да повярва — ако Отстъпниците наистина се бяха освободили, навярно всичко беше изгубено — но някак си бе успяла да премълчи някои отговори. А после избяга, преди отново да я подложат на разпити. Онази жена и Моарейн. Онази жена и Синята бяха знаели през цялото време. Елайда беше решила на всяка цена да върне и двете в Кулата. Щеше да ги принуди да кажат и последната трошица, която знаеха. На колене щяха да я молят за смъртта си преди да е свършила с тях.

Накара се насила да продължи, макар думите да се гърчеха в устата ѝ.

— Ранд ал-Тор е Преродения Дракон, дъщери. — Коленете на Шемерин поддадоха и тя се срина немощно на пода. Още няколко жени, изглежда, се оказаха със слаби колене. Елайда ги шибна презрително с поглед. — В това не може да има съмнение. Той е онзи, за когото се говори в Пророчествата. Тъмния се измъква от затвора си. Последната битка приближава и Преродения Дракон трябва да е тук, за да се възправи срещу него, иначе светът е осъден на пожар и разруха, докато се върти Колелото на Времето. И той сега препуска на воля, дъщери. Ние дори не знаем къде се подвизава. Знаем дузина места,

където не е. Вече не е в Тийр. Не е и тук, в Кулата — заслонен безопасно, както би трябвало да е. Вихрушка носи той на света и ние сме длъжни да го спрем, заради надеждата да оцелее за Тармон Гайдон. Длъжни сме да го държим подръка, за да сме сигурни, че ще се сражава в Последната битка. Или някоя от вас смята, че той драговошно ще приеме предречената си гибел, за да спаси света? Един мъж, който би трябвало вече да полудява? Длъжни сме да го поставим под контрол!

— Майко — понечи да се намеси Алвиарин с нейната дразнеща невъзмутимост, но Елайда я спря с гневен поглед.

— Да хванем Ранд ал-Тор е много по-важно от престрелките в Шиенар или дали Погибелта била спокойна, по-важно от издирването на Елейн или Галад, по-важно дори от Мазрим Таим. Него трябва да издирвате. Него! Следващия път, когато ви събера, всички да сте готови да ми кажете най-подробно какво сте направили, за да го постигнете. Сега можете да напуснете, дъщери.

Вълна от колебливи реверанси, задъхан полушепот: „Както заповядайте, майко“, и те едва не заприпкаха. Джолайн помогна на Шемерин да се изправи. Жълтата сестра щеше да свърши добра работа със следващото назидание. Някои от тях трябваше да бъдат изхвърлени, та никоя друга да не отстъпи, а и тази беше твърде слаба, за да остане в този съвет. Разбира се, самият този „съвет“ в никакъв случай не биваше да се запази за дълго. Общият Съвет на Кулата щеше да чуе думите ѝ и да заприпка.

Всички с изключение на Алвиарин излязоха.

Дълго след като вратата се затвори след останалите, двете останаха да се гледат мълчаливо, очи в очи. Алвиарин беше първата, най-първата, която чу обвиненията срещу предшественичката на Елайда и се съгласи с тях. И Алвиарин знаеше много добре защо тя носи сега шарфа на Пазителката, вместо някоя от Червените. Червената Аджа бяха подкрепили Елайда единодушно, но не и Белите, а без всеотдайната поддръжка от страна на Белите много от останалите щяха да се разколебаят, в който случай Елайда щеше да се озове не на Амирлинския трон, а в килия. И то ако главата ѝ не украсеше някой подострен кол за радост на гарваните. Алвиарин нямаше да бъде сплашена така лесно като останалите. В нетрепващия ѝ поглед се долавяше смущаващо самочувствие на равна към равна.

Почукване на вратата смути възцарилата се тишина.

— Влез! — извика рязко Елайда.

Една от Посветените — бледо, крехко момиче — пристъпи колебливо в стаята и мигом се снеси в толкова дълбок реверанс, че широките поли на бялата ѝ рокля със седем цветни ивици по краищата се разсипа като локва по пода около нея. Ако се съдеше по широко отворените ѝ сини очи и как ги задържа сведени към пода, явно бе доловила настроението на излизащите жени. Щом Айез Седай напуснаха това място с трепет, то влизането в същото място сигурно бе истинско бедствие за една Посветена.

— М-майко, г-господин Ф-фейн е тук. Т-той каза, че ж-желаете да го п-приемете н-на часа. — Момичето се олюля и едва не падна, вкочанено от страх.

— Тогава доведи го, момиче, наместо да го караш да чака — изръмжа Елайда, макар че щеше да съдере кожата на момичето, ако не бе задържала посетителя вън. Гневът, който бе прикривала пред Алвиарин — не можеше да си позволи и да помисли, че се е бояла да го покаже — същият този гняв се надигна. — И ако не можеш да се научиш да не заекваш, кухните ще се окажат по-подходящо място за теб, отколкото Амирлинското преддверие. Е? Ще направиш ли най-сетне каквото ти казах? Хайде, момиче! И не забравяй да предадеш на Наставничката на новачките, че трябва да бъдеш научена да се подчиняваш с усърдие.

Момичето изписука нещо, което можеше да мине за подходящ отговор, и изхвърча през вратата.

Елайда се овладя с усилие. Изобщо не я интересуваше дали Силвиана, новата Наставничка на новачките, ще набие момичето до несвяст, или ще го пусне само с едно назидателно поучение. Рядко виждаше новачки или Посветени, освен когато сами ѝ се натрапваха, и изобщо не я интересуваха. Алвиарин беше тази, която ѝ се искаше да унизи и да постави на колене.

Но виж, Фейн... Тя потупа устните си с пръст. Дребен костелив мъж с голям нос, той се беше появил пред Кулата само преди няколко дни в мръсни, някога скъпи дрехи, които му бяха твърде големи. Държеше се ту надменно, ту раболепно и настояваше за аудиенция с Амирлинския трон. Освен онези, които служеха в Кулата, мъжете идваха тук или принудително, или подгонени от голяма нужда и никой

не искаше да говори лично с Амирлин. Глупак, в известен смисъл, или полуидиот. Твърдеше, че бил от Люгард, в Муранди, но говореше на различни диалекти, като понякога превключваше от един на друг по средата на изречението. И все пак, изглежда, щеше да се окаже от полза.

Алвиарин продължаваше да я гледа, все така ледено невъзмутима, със съвсем лекичък намек в очите за въпросите, каквито навярно си задаваше за Фейн. Лицето на Елайда се вкочани. Едва се съдържа да не посегне към сайдар, женската половина на Верния извор, за да научи тази нахалничка с помощта на Силата къде ѝ е мястото. Но не това беше начинът. Алвиарин можеше дори да окаже съпротива, а да се бие като някое селско момиче наред двора с кокошки не беше най-подходящият начин Амирлин да изтъкне властта си. И все пак Алвиарин щеше да се научи да ѝ се покорява също като останалите. Първата стъпка щеше да е да я остави на тъмно по отношение на господин Фейн.

Докато пристъпваше в кабинета на Амирлин, Падан Фейн изключи обезумялата от страх Посветена от ума си. Вкусна мръвчица беше девайчето и той обичаше да му пърхат в ръката като птиченца, но сега имаше по-важни неща, над които да съсредоточи мисълта си. Изтри потните си длани, преви врат, както се полагаше, с подobaващо покорство, но двете, които го очакваха, изглежда, в началото не забелязаха присъствието му, приковали очи една в друга. Той едва се съдържа да не протегне ръка да погали напрежението между тях. Напрежение и раздор се сплитаха навсякъде из Бялата кула. Толкова по-добре. Напрежението можеше да се щипне, раздорът — да се използва, както си е редно.

Беше се изненадал, когато разбра, че Елайда е заела Амирлинския трон. Това обаче се оказа по-добре, отколкото бе очаквал. В много отношения тя не беше толкова трудна, доколкото бе чувал, колкото жената, носила шарфа преди нея. По-твърда — да, и по-жестока навярно, но също така по-жлъчна. Навярно по-трудна за огъване, но по-лесна да я прекършиш. Ако изобщо се наложеше. Тъй или иначе, една Айез Седай, та ако ще и да беше Амирлин, за него си

беше като всяка друга. Глупачки. Вярно, опасни глупачки, но и полезни наивнички понякога.

Най-сетне те забелязаха, че е влязъл, и Амирлин леко се намръщи от това, че са я изненадали. Пазителката на Хрониките си остана невъзмутима.

— Можеш вече да си ходиш, дъще — каза Елайда с леко, но определено натъртване върху „вече“.

О, да. Напрежението. Малките пукнатинки във властта. Пукнатините, в които можеш да посееш семенца. Фейн се овладя миг преди да се изкикоти.

Алвиарин се поколеба, преди да отвърне с едва забележимо приклякане. Докато се изнизваше от стаята, очите ѝ се плъзнаха по него, безизразни, но и озадачени също така. Той неволно присви рамене, сякаш да се защити; горната му устна трепна в полуозъбване към изправения ѝ гръб. За миг като че ли изпита чувството, че тя знае твърде много за него, но не можеше да разбере защо. Хладното ѝ лице, студените ѝ очи — те си останаха непроменени. Страх. Болка. Жални молби. Едва не се разсмя при тази мисъл. Не, безсмислено, разбира се. Не би могла да знае нищо. Малко търпение и той щеше да приключи както с нея, така и с прословутата ѝ невъзмутимост.

Укрепените хранилища на Кулата пазеха неща, които си струваха мъничко търпение. Рогът на Валийр беше тук, приказният Рог, създаден, за да призове героите да излязат от гроба за Последната битка. Дори повечето Айез Седай не го знаеха, но виж, той знаеше как да подушва някои нещица. Камата беше тук. Дори сега, застанал на място, той усещаше притеглянето ѝ. Можеше дори да посочи къде е. Негова беше тя, част от самия него — открадната и опетнена тук от тези Айез Седай. Връщането на камата навярно щеше да му възмезди много неща, които бе изгубил. Не беше сигурен точно как, но беше уверен, че ще ги възмезди. За загубата на Аридол. Твърде опасно бе да се върне в Аридол — можеше да бъде заклещен там в клопка. Той потръпна. Толкова дълго — в клопка. Никога вече.

Разбира се, никой вече не го наричаше Аридол, а Шадар Логот. „Където Сянката дебне.“ Уместно название. Толкова неща се бяха променили. Дори самият той. Падан Фейн. Мордет. Ордийт. Понякога и той самият не беше сигурен кое от всички тези имена наистина е неговото, кой всъщност е той. Едно обаче беше сигурно. Той не бе

това, което друг би си помислил, че е. Онези, които си въобразяваха, че го познават, горчиво се лъжеха. Сега се беше преобразил. Сила си беше наложил, по-могъща от всяка друга. Щяха да разберат един ден кой е той всъщност.

Изведнъж се сепна, осъзнал, че Амирлин е казала нещо. Порови набързо в ума си и го намери.

— О, да, майко, наистина ми отива. — Погали с длан черното кадифе, за да подчертае колко фино го намира, като че ли дрехите изобщо имаха значение. — Много хубаво палто. Покорно ви благодаря, майко. — Беше готов да понесе и повече от нея, докато се опитваше да го предразположи, готов беше да коленичи и да целуне пръстена ѝ, но тя удари в самата сърцевина на въпроса.

— Разкажете ми повече за онова, което знаете за Ранд ал-Тор, господин Фейн.

Фейн се обърна към картината с двамата мъже и докато се взираше в нея, гърбът му се изправи. Портретът на ал-Тор го притегляше почти толкова неудържимо, колкото би го притеглял самият мъж на живо, тласкаше в жилите му вълни на гняв и омраза. Заради този младеж той бе изстрадал безпаметна болка, болка, която сам не можеше да си позволи да си спомня, изстрадал беше нещо много по-лошо и от болката. Беше унищожен и пресътворен, заради ал-Тор. Разбира се, това пресътворяване му бе осигурило средствата за отмъщение, но и това не беше съществено. Отвъд жаждата да се наслади на унищожението на ал-Тор всичко друго му изглеждаше потънало в сумрак.

Отново се обърна към Амирлин, без да съзнава, че вече се държи също така властно като нея, и срещна погледа ѝ, без да свежда очи.

— Ранд ал-Тор е лъжлив и коварен, не го интересува никой и нищо освен властта. — Глупачка. — Изобщо не е онзи, който е способен да направи каквото очаквате. — Но ако тя можеше да му връчи ал-Тор в ръчичките... — Труден е за водене — много труден, — но съм убеден, че е възможно. Първо трябва да се опитате да овържете някой от малцината, на които вярва... — Ако тя му връчеше ал-Тор, можеше и да я остави жива, когато най-сетне си отиде. Нищо че беше Айез Седай.

Отпуснат безгрижно в едно позлатено кресло, по копринена риза с бухнали ръкави, праметнал единия от обутите си в меки чизми крака върху тапицираната облегалка. Рахвин слушаше усмихнат жената, застанала пред него и повтаряща дума по дума това, което току-що ѝ беше казал. Широко отворените ѝ кафяви очи блестяха като стъклени. Млада хубавичка жена, въпреки сивото вълнено облекло, което бе избрала за прикритие, но не това го интересуваше в момента.

И най-лек ветреца не полъхваше от високите прозорци на стаята. Пот се стичаше от лицето на жената и избиваше на малки капчици по тясното лице на другия мъж, присъстващ в стаята. Въпреки финото палто с червена коприна и златно взмо, той стоеше вдървен като слуга, какъвто си беше донякъде, макар и по собствена воля, за разлика от жената. Разбира се, в момента той беше глух и сляп.

Рахвин боравеше деликатно с потоците на Духа, сплетени около двамата. Не беше нужно да поврежда ценни слуги.

Той самият, естествено, не се потеше. Не позволяваше усиливаният се летен зной да го докосне. Беше висок мъж, едър, тъмнокос и чаровен, въпреки леко посребрените коси по слепоочията. Принудата над тази жена изобщо не бе го затруднила.

Лицето му внезапно се изкриви намръщено. Случваше се понякога. Малцина — много малко — притежаваха такава сила на самосъзнанието, каквато умовете им търсеха, макар и неосъзнато, за да могат да издирят цепнатини, през които да се изплъзнат. Не му беше никак трудно да се справи с нея, но тя продължаваше да се мъчи да се измъкне, без дори да осъзнава, че е в клопка. В един момент той, разбира се, нямаше да се нуждае повече от нея. Щеше да му се наложи да реши дали да я остави да върви по пътя си, или да се отърве от нея малко по-окончателно. И двете възможности носеха рискове. Нищо, което можеше да го застраши, естествено, но той беше предпазлив човек, педантичен. Малките опасности имаха свойството да нарастват, ако ги пренебрегнеш, а той винаги предпочиташе да предприема разумни рискове. Е какво, да я убие ли, или да я запази?

Паузата в речитатива на жената го изтръгна от временния унес.

— След като напуснеш — каза ѝ той, — няма да помниш нищо от това гостуване. Единственото, което ще си спомняш, ще е обичайната ти сутрешна разходка. — Тя кимна нетърпеливо, тръпнейки с желание да го удовлетвори, и той леко поохлаби нишките

на Духа, за да се изпарят от нея скоро след като се озове на улицата. Повтаряното прилагане на принуда правеше покорството на ума още по-лесно, дори когато нямаше нужда от това, но докато се прилагаше, винаги съществуваше опасност съзнанието да го засече.

След като приключи, освободи и ума на Елегар. Лорд Елегар. Дребен благородник, но верен на оброците си. Той облиза нервно тънките си устни, погледна жената и веднага присви коляно пред Рахвин. Приятелите на Мрака — или Мраколюбците, както ги наричаха напоследък — бяха започнали да се учат много стриктно да се придържат към оброците, след като Рахвин и останалите се бяха освободили.

— Изведи я по задните улички — каза Рахвин — и я остави там. Не бива да я забележат.

— Ще бъде както заповядате, велики господарю — отвърна Елегар и се поклони. Изправи се и задърпа жената за ръка. Тя, естествено, го последва покорно, с все още замъглени очи. Елегар нямаше да ѝ задава въпроси. Беше достатъчно благоразумен, за да си дава сметка, че има неща, които е по-добре да не знае.

— Пак ли твоите играчки с хубави женички? — изрече женски глас зад гърба му в мига, в който резбованата врата се затвори.

Сграбчил сайдин, той се изпълни със Силата — с покварата на мъжката половина на Верния извор, която помете вихрено всичките му обвързвания и клетви, чиито стеги, той знаеше, бяха по-силни и от Светлината, и от самия Създател.

Посред стаята, над килима с червени и златисти шарки, се бе появил портал. Отвор към другаде. За миг Рахвин успя да зърне зала със стени, покрити с белоснежна коприна, после остана само една жена, облечена цялата в бяло и с колан от тъкано сребро. Лекото потръпване на кожата му, като смътен мразовит полъх, беше единственото, което издаваше, че е прелял. Висока и стройна, тя бе толкова красива, колкото той бе чаровен. Тъмните ѝ очи бяха като бездънни вирове. Косата ѝ, украсена със сребърни звезди и полумесеци, падаше на черни вълни по раменете ѝ. На повечето мъже, като я видеха, устите им щяха да пресъхнат от желание.

— Какво искаш да кажеш с тази своя потайна поява, Ланфеар? — попита той грубо. Не изпусна Силата, а приготви няколко гадни

изненади в случай, че му се наложеше. — Ако искаш да говориш с мен, изпрати си посланик и аз ще реша кога и къде. И дали.

Ланфеар се усмихна със сладката си, измамна усмивка.

— Свиня си и свиня ще си останеш, Рахвин, но рядко си бил глупав. Тази жена е Айез Седай. Ами ако просто са я пропуснали? Да не би да се каниш и вестители да разпратиш, да разгласят къде си?

— Тя да прелива? — изсмя се той презрително. — Та тя няма сила дори да излезе навън, без някой да крепи. Наричат необучени дечица Айез Седай, след като половината от това, което знаят, са самоуки фокуси, а другата половина — бледи драскотини по повърхността.

— Все така ли ще си самоуверен, ако тринадесет от тези необучени деца вземат, че те обкръжат? — Хладната насмешка в гласа ѝ го разколеба, но той не си позволи да ѝ го покаже.

— Грижа се за сигурността си, Ланфеар. Тя съвсем не е една от моите „игрички с хубави женички“, както го наричаш, а тукашната съгледвачка на Кулата. Сега тя докладва точно това, което аз искам от нея, и при това го прави с ревностна охота. Онези, които служат на Избраниците в Кулата, ми посочиха точно къде да я намеря. — Скоро щеше да настъпи денят, в който светът щеше да се откаже от името „Отстъпници“ и да коленичи пред Избраниците. Обещано беше, преди толкова време. — Защо си дошла, Ланфеар? Едва ли заради една беззащитна жена.

Тя само присви рамене.

— Можеш да си играеш с твоите играчки колкото си искаш, Рахвин, изобщо не ме интересува. Но никак не си гостоприемен, така че ако ми простиш... — От масичката до леглото на Рахвин се надигна сребърна кана и се наклони, за да отлее тъмно вино в чаша със златен обков. След като каната се успокои, бокалът се понесе към ръката на Ланфеар. Той, разбира се, не усети нищо освен леко ощипване; не видя никакво сплитане на потоци. Това никога не му беше харесвало. Фактът, че и тя почти не можеше да забележи неговите заплитания, беше слабо удовлетворение в полза на равновесието.

— Защо? — отново настоя той.

Тя отпи спокойно, после каза:

— След като избягваш да се срещаш с останалите, неколцина от Избраниците ще дойдат тук. Аз дойдох първа, за да те уверя, че не е

нападение.

— Останалите? Пак ли някакъв твой план? Защо да следвам нечии чужди планове? — Той изведнъж се разсмя, дълбоко и гърлено. — Значи не е нападение, така ли? Ти нивга не си нападала открито, нали? Нивга толкова грубо като Могедиен, навярно, но винаги си се грижила за фланговете и за тила. Е, този път ще ти се доверя, поне дотолкова, че да те изслушам. Стига да стоиш пред очите ми. — Довереше ли се някой на Ланфеар, озовала се зад него, заслужаваше си да намери ножа ѝ в гърба си. Не че човек можеше да и се довери, дори когато я държеше пред очите си. Меко казано, нравът ѝ беше непредсказуем. — И кой друг трябва да сподели нашата среща?

Този път получи ясно предупреждение — беше дело на мъж. Появи се друг портал, разкриващ мраморни арки, гледащи към широки каменни тераси и гларуси, които кръжаха и крещяха сред безоблачно небе. После се появи един мъж, пристъпи и прагът след него се затвори.

Самаил беше набит, як и изглеждаше по-едър, отколкото бе в действителност. Походката му беше бърза и енергична, жестовете му — резки. Синеок и златокос, с изрядно подстриганата си квадратна брада той навярно можеше да мине и за красив, ако не беше дългият белег през лицето му, сякаш нажежен ръжен го бе прорязал от косата до долната челюст. По силите му беше да го махне още щом го беше получил, но бе предпочел да си го остави.

Свързан със сайдин също така здраво, както Рахвин — от толкова близо Рахвин можеше да го усети, макар и смътно — Самаил го изгледа предпазливо.

— Очаквах да намеря слугинчета и танцьорки, Рахвин. Да не би най-сетне да са ти омръзнали удоволствията след всички тези години? — Ланфеар се изсмя тихо над виното си.

— Спомена ли някой за удоволствия?

Рахвин дори не беше забелязал отварянето на трети портал, показващ огромно помещение, пълно с басейнчета и вити колони, с почти голи акробати и слуги, облечени още по-оскъдно. Някак не на място сред тях седеше окаян мършав старец в омачкано палто. Двама слуги, загърнати в оскъдни късчета прозрачен плат, мускулест мъжкар, понесъл позлатен поднос, и красива, сладна женска, която припряно наливаше вино от кристално шише в също така позлатен бокал с

високо столче върху подноса, следваха същинската новопристигаща. Отворът затрептя и изчезна.

Сред всяка друга компания без Ланфеар, Грендал щеше да мине за потресаващо красива жена, пищна и зряла. Робата ѝ беше къса, от зелена коприна. Между едрите ѝ гърди блестеше рубин с размери на кокоше яйце, а на дългата ѝ коса с цвят на слънце бе кацнала коронка с искрящи елмази. В сравнение с Ланфеар тя изглеждаше просто възпълничка хубавелка. Дори това неизбежно сравнение да я дразнеше, веселата ѝ усмивка не го издаваше.

Златните гривни по щедро накитената ѝ ръка издрънчаха, когато тя махна небрежно назад. Женската бързо пхна бокала в шепата и с угодническа усмивка, огледално отразена от лицето на мъжкаря. Грендал не го забеляза.

— Така — допълни тя развеселена. — Почти половината оцелели Избраници, събрани на едно място. И никой не се опитва да убие друг. Кой би могъл да очаква това преди Великия властелин на Мрака да се завърне? Ишамаел наистина успя да ни предпази да се стиснем едни други за гушите, но това...

— Винаги ли говориш толкова безгрижно пред слугите си? — рече с гримаса Самаил.

Грендал примигна и погледна назад към двойката, сякаш беше забравила за тях.

— О, те никога не ще проговорят. Те ме боготворят. Нали? — Двамата тутакси паднаха на колене и заломотиха несвързани фрази на безмерна любов към нея. Бяха искрени. Наистина я обичаха. След миг тя леко се намръщи и слугите замръзнаха с отворени усти. — Е, така вече няма да ви притесняват, нали?

Рахвин поклати глава, зачуден кои ли са тези двама, или по-скоро — кои са били. Физическата красота не бе достатъчна, за да бъдат избрани за слуги на Грендал. Трябваше да притежават също и някаква власт или сан. Бивш лорд за прислуга и благородна дама, която да ѝ приготвя банята — това диктуваше вкусът на Грендал. Глезотиите са си глезоти, но тя беше направо разточителна. Тези двамата можеха да са от полза, ако бъдат манипулирани правилно, но равнището на принуда, което Грендал им налагаше, не допускаше да бъдат използвани за нещо повече освен за украса. Истинският финес беше непознат за тази жена.

— Още ли да очаквам, Ланфеар? — изръмжа той. — Да не би да си убедила Демандред да престане да си въобразява, че е едва ли не наследникът на Великия властелин?

— Съмнявам се, че арогантността му стига чак дотам — отвърна спокойно Ланфеар. — Трябва да е разбрал докъде доведе тя Ишамаел. И тъкмо това е същественото. Грендал го изтъкна. Някога бяхме тринадесет — безсмъртни. Сега четирима са мъртви, а един ни предаде. Ние четиримата сме единствените, които се събираме днес тук, и сме достатъчно.

— Сигурна ли си, че Ашмодеан е минал на другата страна? — попита настойчиво Самаил. — Преди той никога не би рискувал. Откъде толкова кураж да избере губещата кауза?

Ланфеар отвърна с насмешлива усмивка.

— Стигна му кураж да нагласи засада, с надеждата да се издигне над всички нас. А когато се наложи да избира между смъртта и обречената кауза, не му беше нужен особен кураж да избере.

— А и време, бих се обзаложил. — От белега кривата усмивка на Самаил изглеждаше още по-злъчна. — Щом си била достатъчно близо до него, за да знаеш всичко това, защо си го оставила жив? Могла си да го убиеш преди дори да е разбрал, че си там.

— Не съм толкова припряна с убийствата, колкото теб. Това е краен ход, от който връщане няма, а обикновено се намират други, по-изгодни ходове. Освен това, да го кажа с думи, които по-лесно ще разбереш, не исках да предприема фронтална атака срещу сили, които ме превъзхождат.

— Нима наистина е толкова силен? — възкликна тихо Рахвин. — Този Ранд ал-Тор. Нима е могъл да те надвие лице в лице? — Не че той самият не можеше, ако се стигнеше до това, или Самаил, макар че Грендал най-вероятно щеше да се съюзи с Ланфеар, ако някой от двамата мъже се опиташе. Впрочем двете жени в момента навярно бяха изпълнени със Силата до пръсване, готови да ударят и при най-малкия повод за заплаха от страна на някой от мъжете. Или една срещу друга. Но това селянче. Някакъв си необучен овчар! Необучен, освен ако Ашмодеан не се опитваше да го обучи.

— Той е прероденият Луз Терин Теламон — отвърна също така тиха Ланфеар. — А Луз Терин винаги е бил изключително силен.

Самаил разсеяно опипа белега през лицето си. Тъкмо от Луз Терин му беше останал. Преди повече от три хиляди години, много преди Разрушението на света, още преди Великия властелин да бъде окован и затворен. Много време, но Самаил помнеше добре.

— Е — намеси се Грендал, — стигнахме ли най-сетне до това, което сме се събрали да обсъдим?

Рахвин се сепна раздразнено. Двамата слуги бяха все така замръзнали — или по-точно — отново. Самаил промърмори нещо под носа си.

— Ако този Ранд ал-Тор наистина е прероденият Луз Терин Теламон — продължи Грендал, разполагайки се върху гърба на мускулестия мъж, който се беше свил на четири крака на пода — изненадана съм, че още не си се опитала да го примамиш в леглото си, Ланфеар. Или не е толкова лесно? Като че ли все още помня как Луз Терин те водеше за носа, а не ти него. Пошляпваше те и режеше изкъсо малките ти скандалчета и женски фасони. Караше те да подтичваш да му донесеш виното, тъй да се каже. — Тя постави собствения си бокал с вино върху подноса, протегнат вдървено от коленичилата жена. — До такава степен беше обладана от него, че беше готова да се проснеш пред нозете му, само ако кажеше „черга“.

Катранените очи на Ланфеар проблеснаха за миг.

— Той може да е прероденият Луз Терин, но не е самият Луз Терин.

— Откъде знаеш? — попита Грендал с усмивка, сякаш бе изрекла някаква много забавна шега. — Може и да е така, както мнозина вярват — че всички се раждат и прераждат, докато Колелото се върти, но доколкото съм чела, нищо подобно не се е случвало досега. Точно определен мъж, прероден според някакво пророчество. Знае ли изобщо някой какво е той?

Ланфеар се подсмихна пренебрежително.

— Наблюдавала съм го отблизо. Не е чак такъв овчар, какъвто изглежда, но е по-скоро наивник. — Самодоволството ѝ помръкна и тя продължи сериозно: — Но сега той разполага с Ашмодеан, колкото и слаб съюзник да е. А и преди Ашмодеан четирима от Избраниците загинаха в битка срещу него.

— Нека да окастри мъртвата гора — рече навъсено Самаил, заплете потоци на Въздух, за да придърпа един стол по килима, и се

разположи небрежно на него. Ако някой бе повярвал, че се е отпуснал, беше кръгъл глупак. Самаил много обичаше да мами противниците си, карайки ги да мислят, че са го изненадали. — Тъкмо ще остане повече за нас в Деня на завръщането. Или смяташ, че би могъл да спечели Тармон Гай-дон, Ланфеар? Дори да успее да се възползва от Ашмодеан, този път той не разполага със Стоте етаири. Само с Ашмодеан или самичък, Великият властелин ще го угаси като скършена вощеница.

Погледът, с който го измери Ланфеар, можеше да го удави с презрение.

— Колцина от нас ще доживеят, докато Великият властелин се освободи най-сетне? Четирима вече загинаха. Дали следващият, срещу когото ще тръгне, няма да си ти, Самаил? Какво пък, може и да ти хареса. Най-сетне можеш да се отървеш от този белег, ако го надвиеш. Но все забравям. Колко пъти си се бил срещу него във Войната за Силата? Побеждавал ли си някога? Като че ли не помня такъв случай. — Без да спира, тя се обърна към Грендал. — А може и да си ти. По някаква причина той избягва да наранява жени, но пред теб дори няма да стои изборът на Ашмодеан. Не би могла да го научиш повече, отколкото някоя скала. Освен ако не реши да те задържи край себе си като паленце. Това ще внесе малко разнообразие в навиците ти, нали? Вместо да се мъчиш да решиш кой от красивците ти угажда най-много, би могла да се понаучиш как ти самата да угаждаш.

Лицето на Грендал се изкриви, а Рахвин взе мерки да се заслони срещу онова, което жените можеха да замаят една срещу друга, да Отпътува или дори да духне някой гибелен плам, ако трябва. После усети, че Самаил сбира Силата, долови някаква разлика в това сбиране — Самаил щеше да го нарече посягане към тактическо предимство, — наведе се и го стисна за лакътя. Самаил се отърси сърдито от хватката му, но мигът бе отминал. Двете жени вече гледаха тях двамата, а не се взираха една в друга. Нито една от двете не можеше да разбере какво щеше за малко да се случи, но беше явно, че нещо бе преминало между Рахвин и Самаил, и в очите на двете жени блесна подозрение.

— Искам да чуя какво има да ни каже Ланфеар. — Не погледна към Самаил, но думите му бяха предназначени за него. — Сигурно е нещо повече от глупав опит само да ни сплаши. — Самаил килна глава в някакво подобие на кимане или просто раздразнение, но се съгласи.

— О, имам какво да ви кажа, разбира се, макар че малко сплашване никак не е излишно. — Тъмните очи на Ланфеар все още бяха пълни с недоверие, но гласът ѝ беше спокоен като тиха вода. — Ишамаел се опита да го постави под контрол и се провали, накрая се опита да го убие и пак се провали, но Ишамаел се опита да заложи на заплахите и страха, а заплахите не действат пред Ранд ал-Тор.

— Ишамаел беше повече от полупобъркан — измърмори Самаил — и по-малко от Получовек.

— Нима сме това? — вдигна вежди Грендал. — Просто човеци? Със сигурност сме нещо повече. Ето ви го човека. — Тя погали с пръст коленичилата до нея жена по брадичката. — Нова дума трябва да се създаде, дума, която да ни опише по-добре.

— Каквото и да сме — каза Ланфеар, — можем да успеем там, където Ишамаел се провали. — Беше се навела леко напред, сякаш искаше по този начин придаде по-голяма тежест на думите си. Но Ланфеар рядко проявяваше напрегнатост. Защо сега?

— Защо само ние четиримата? — попита Рахвин. Другото „защо“ засега можеше да почака.

— А защо да сме повече? — последва отговорът на Ланфеар. — Ако принудим Преродения Дракон да коленичи пред Великия властелин в Деня на завръщането, защо да делим честта — и наградите — повече, отколкото е нужно? А навярно той може да бъде използван за... как го каза ти, Самаил?... да окастри мъртвата гора.

Подобен отговор Рахвин можеше да разбере. Не че ѝ вярваше, естествено, нито пък някой от останалите, но амбицията ѝ му беше понятна. Избраниците не бяха престанали да заговорничат за по-високо положение чак до деня, в който Луз Терин ги беше оковал, запечатвайки затвора на Великия властелин, и бяха започнали отново от деня, в който се озоваха пак на свобода. Просто трябваше да се увери, че заговорът на Ланфеар не обърква собствените му планове.

— Говори — подкани я той.

— Първо, още някой се опитва да установи контрол над него. Или може би да го убие. Подозирам Могедиен или Демандред. Могедиен винаги се е стараела да действа скрита в сенките, а Демандред винаги е мразил Луз Терин. — Самаил се усмихна, или по-скоро направи гримаса, но собствената му омраза беше бледо подобие на ненавистта на Демандред, макар да беше с повече основание.

— Откъде си сигурна, че не е някой от нас, присъстващите? — подхвърли закачливо Грендал.

Усмивката на Ланфеар показва също толкова зъбки, колкото тази на другата жена, и беше не по-малко смразяваща.

— Защото вие тримата предпочетохте да си издълбаετε нишички и да подсигурите властта си, докато останалите се трепят помежду си. И по други причини. Казах ви, че следя Ранд ал-Тор отблизо.

Последното, което каза за тях, беше вярно. Рахвин лично предпочиташе дипломацията и коварството пред открития конфликт, макар че нямаше да се посвени да прибегне и до него, ако се наложеше. Подходът на Самаил винаги се изразяваше в армии и завоевания. Той нямаше да се доближи до Луз Терин, дори и да е прероден в овчар, преди да е сигурен в победата си. Грендал също се стремеше към завоеванието, въпреки че средствата ѝ не включваха бойци. Колкото и да си падаше по играчките, тя действаше последователно — стъпка по стъпка. Открито, разбира се, според понятията на Избраниците, но без никога да се пресяга по-надалече при всяка стъпка.

— Знаете, че мога да го следя незабелязано — продължи Ланфеар, — но останалите трябва да се държите настрана, за да избегнете риска да ви засече. Трябва да го привлечем към...

Грендал се наведе напред, заинтригувана, а Самаил закима, заслушан внимателно. Рахвин не бързаше с преценките си. Всичко това можеше и да свърши работа. А ако не... Ако не, той самият виждаше поне няколко начина да оформи събитията в своя полза. Но всичко това наистина можеше да свърши добра работа.

ГЛАВА 1

РАЗПАЛВАНЕ НА ИСКРИТЕ

Колелото на Времето се върти и Вековете идват и си отиват, оставяйки спомени, които се превръщат в легенди. Легендите заглъхват в мит и дори митът отдавна е забравен, когато породилият го Век се върне отново. В един Век, наричан от някои Третия век, Век, чието идване предстои и Век отдавна отминал, сред великия лес, наречен Бремски лес, се надигна вятър. Вятърът не беше началото. Няма начала, нито краища при въртенето на Колелото на Времето. Но беше някакво начало.

На югозапад задуха той — сух и горещ, под слънце от разтопено злато. Дълги седмици не бе валил дъжд по земята долу и зноят на късното лято растеше от ден на ден. Отрано съсухрени кафяви листи осейваха някои дървета, голи камънаци стърчаха по пресъхнали дерета. На едно голо поле, където тревата бе погинала и само тънки гърчави храсти задържаха с корени почвата, вятърът започна да оголва заровени от дълго време камъни. Проядени и изтрити бяха те и ничие човешко око нямаше да различи в тях руините на град, увековечен в историята, но иначе — заличен в хорската памет.

Преди вятърът да прекоси границата на Андор изникнаха пръснати селца и нивя, по които угрижени селяци опъваха сухи бразди. Лесът изтъня на малки горички. После вятърът помете прах по стихналите улички на едно село, наречено Корски извори. Това лято изворите бяха започнали да пресъхват. Няколко псета клечаха с изплезени езици под жегата и две полуголи хлапета тичаха и биеха с пръчки натъпкан с парцали мехур. Всичко друго беше замряло, освен вятъра, праха и скърцащата табела над вратата на хана — постройка от червени тухли със сламен покрив като всяка друга сграда по улицата. На два етажа, ханът беше най-високата постройка в Корски извори. Два оседлани коня, вързани пред хана, лениво махаха с опашки. Изрязаната от дърво табела гласеше „Правосъдието на Добрата кралица“.

Примигвайки от прахта, Мин беше притиснала око в пролуката между грубите дъски. Рамото на пазача пред вратата ѝ пречеше, но тя все пак виждаше хана. Жално ѝ беше, че името му така зловещо подхожда за случая. Съдията им — местният лорд, явно беше пристигнал преди известно време, но тя не бе успяла да го зърне. Сега той несъмнено слушаше обвиненията на селянина Адмер Нем и на всичките му братя и братовчеди, заедно с жените им и сигурно всички настояваха да бъдат обесени, и то незабавно. Чудно ѝ беше какво ли наказание се полага тук за опожаряването на нечий обор заедно с млечните крави в него. Неволно, разбира се, но тя не допускаше, че това ще е от голямо значение, след като стана цялата тази бея.

По време на бъркотията Логаин се бе измъкнал — избяга, да го изгори дано! — и тя не знаеше дали трябва да се радва, или не. Тъкмо той беше съборил Нем, който ги намери малко преди да съмне, и фенерът на селянина излетя от ръката му и падна в сламата. Ако някой беше виновен, то това бе Логаин. И много рядко се сещаше да внимава какво приказва. Може би беше по-добре, че избяга.

Тя се обърна и изтри потта от челото си. Беше задушно, но двете ѝ спътнички сякаш не го забелязваха. Сюан с тъмна вълнена рокля, също като на Мин, се беше изтегнала по гръб, зяпаше тавана и разсеяно потупваше брадичката си със сламка. Леане, стройна и висока почти колкото мъж, седеше с кръстосани крака по бяла нощница и стесняваше роклята си. Бяха им позволили да задържат дисагите си, след като ги претърсиха за мечове, секири или нещо друго, което можеше да им помогне да избягат.

— Какво е наказанието за подпалване на обор в Андор? — попита Мин.

— Ако имаме късмет — отвърна Сюан, без да се помръдне — бой на голо насред площада. При по-малко късмет — боят е с камшици.

— Светлина! — изпъшка Мин. — И на това му викаш късмет?

Сюан се извърна на една страна и се подпря на лакътя си. Беше здрава жена, не толкова красива, колкото обаятелна, и изглеждаше само с няколко години по-възрастна от Мин, но пронизващите ѝ сини очи внушаваха респект, непристъп за млада жена, очакваща присъдата си в затънтен край в някаква барака. Понякога Сюан ставаше лоша почти колкото Логаин, ако не и по-лоша.

— Когато пердахът свърши — продължи тя с тон „глупости не понасям, дивотии не слушам“, — ще можем да си тръгнем по пътя. Така се губи по-малко време от всяко друго наказание, за което мога да се сетя. Значително по-малко, отколкото ако ни обесят, да речем. Макар че не допускам да се стигне чак дотам, доколкото си спомням андорските закони.

Хриплив смях разтърси за миг Мин. Смях ли бе, или рев, и на нея не ѝ стана много ясно.

— Време ли? Както сме я подкарали, нищо друго не ни остана освен време. Мога да се закълна, че изръشناхме всяко селце от Тар Валон дотук и не намерихме нищо. Ни намек, ни шепот. Не мисля, че изобщо съществува някакво събиране. А сега сме и без коне. Доколкото успях да подслушам, Логаин ги е взел. Без коне, заключени в някаква барака, и чакаме Светлината знае само какво!

— Внимавай с имената — прошепна рязко Сюан и стрелна многозначителен поглед към вратата, зад която бе пазачът. — Развързаният език може да те напъха в мрежата вместо рибата.

Мин отвърна с гримаса, отчасти защото тайренските рибарски поговорки на Сюан бяха започнали да ѝ омръзват, а отчасти — защото жената беше права. Досега все успяваха да преварят неудобните вести — смъртно опасни беше по-точното им определение, — но някои вести имаха свойството да прескачат неколкостотин мили на ден. Сюан беше пътувала под името Мара, Леане като Амена, а Логаин беше приел името Далин, след като Сюан успя да го убеди, че само глупак може да избере име като Гуаир. Мин все още не допускаше, че някой може да разпознае нейното име, но Сюан настоя да се нарече Серенла. Дори Логаин не знаеше истинските им имена.

Най-голямата беля беше там, че Сюан все още не искаше да се предаде. Седмици на пълен провал, а сега и това, и въпреки всичко всяко споменаване, че трябва да тръгнат за Тийр, което беше най-разумното, предизвикваше истинска буря, която стряскаше дори Логаин. Колкото повече обикаляха, без да намерят това, което търсеше Сюан, толкова по-бурен ставаше нравът ѝ. „Не че преди не можеше да разбие скали с него.“ Мин беше достатъчно разумна, за да запази последната мисъл за себе си.

Леане най-сетне привърши с роклята и я надяна през главата си, след което преви ръце назад, за да я закопчае. Мин така и не разбра

защо си бе отворила цялата тази работа — самата тя никак не обичаше да се занимава с шиене и други подобни женски суетни. Сега деколтето беше малко по-отворено и показваше част от бюста ѝ, а в кръста роклята бе по-вталена, беше я стегнала и на бедрата. Но за какво беше всичко това все пак? Едва ли някой от селото щеше да я покани на танц.

Леане зарови в дисагите на Мин и измъкна дървена кутийка с багрила, помада и кой знае още какво от нещата, които Лейрас беше принудила Мин да вземе със себе си преди да тръгнат. Мин все се канеше да ги изхвърли по пътя, но така и не ѝ остана време. От вътрешната страна на кутията имаше огледалце. Леане започна да разкрасява лицето си с малки четчици от заешка кожа. Досега тя никога не беше проявявала интерес към подобни неща. А сега изглеждаше раздразнена, че има на разположение само дървена четка и костен гребен, с които да нагласи косата си. Не само това, ами дори мърмореше, че нямала подръка маша, с която да я накъдри! Тъмната ѝ коса беше пораснала, откакто бяха предприели търсенето на Сюан, но все още не стигаше до раменете ѝ.

След като я погледа малко, Мин попита:

— Какво си намислила, Ле... Амена? — Избегна да погледне към Сюан. Все пак можеше да си държи езика; това опущение бе само защото я бяха натикали в кафеза и я печаха жива, наред с предстоящия съд на всичкото отгоре. Бесилка или бой на голо пред всички. Голям избор, няма що! — Да не си решила да се заемеш с флиртуване? — Каза го на шега — Леане беше изцяло погълната от заниманието си, — просто за да разведри обстановката, но другата жена я изненада.

— Да — отвърна бодро Леане, взирайки се с широко отворени очи в огледалцето, докато правеше нещо с клепачите си. — И ако успея да изфлиртувам с подходящия мъж, навярно няма да ми се наложи да се безпокоя от пердах или каквото и да е друго. Най-малкото ще мога да издействам по-леки присъди и за трите ни.

Вдигнала ръка да изтрие отново потта от челото си, Мин ахна — беше все едно кукумявка да се обяви за славейче, — но Сюан само изправи гръб и изгледа Леане с вледеняващото:

— И какво предизвика това?

Ако Сюан бе насочила погледа си към нея, Мин щеше да си признае и неща, които отдавна е забравила. Съсредоточеше ли се Сюан

върху някого по този начин, той ставаше готов да приклепне да заподскача от нетърпение да свърши каквото му е наредено, още преди да го е чул. Дори Логаин го правеше в повечето случаи, само дето не се кланяше.

Леане най-спокойно поглади скулите си с четката и заразглежда резултата от усилията си в огледалцето. Погледна за кратко и към Сюан, но каквото и да видя в тази посока, продължи със същите бодринотки, както обикновено:

— Нали знаеш, майка ми беше търговка, главно на кожи и дървен материал. Веднъж я гледах как замая главата на един салдейски лорд дотолкова, че той ѝ отстъпи половината от годишния си добив на дървен материал на половината от цената, която искаше, и се съмнявам, че изобщо го е осъзнал, преди да стигне почти до дома си. Ако изобщо го е осъзнал. Защото по-късно ѝ изпрати гривна от лунен камък на всичко отгоре. Доманките не заслужават всичката слава, която са си спечелили — подозирам, че повечето се дължи на клюките на разни празноглави пуритани — но все пак сме си я заслужили донякъде. Майка ми и лелите ми ме учиха на някои неща, заедно с братовчедките, разбира се.

Тя се огледа отново, поклати разочаровано глава и с въздишка поднови заниманието си.

— Но се боя, че още на четиринадесет години бях пораснала висока, колкото съм сега. Само колене и лакти, като някое жребче, растящо преждевременно. И много скоро разбрах... — Тя въздъхна дълбоко. — Разбрах, че животът ми ще поеме по друга пътека, а не тази на доманската търговка. А сега и с това се свърши. Май е време да приложя онова, на което ме учиха преди толкова години. При тези обстоятелства не бих могла да измисля по-подходящ момент или място.

Сюан я гледаше все така съсредоточено.

— Не това е причината. Не е главната причина. Кажи го докрай.

Леане хвърли четчиците в кутията и очите ѝ блеснаха от гняв.

— Главната причина ли? Не знам коя е главната причина. Знам само, че имам нужда от нещо в живота си, което да замести... изгубеното. Ти самата ми каза, че това е единствената надежда да се оцелее. Възмездие не ми е достатъчно. Знам, че каузата ти е необходима, и че навярно е права, но Светлината да ми е на помощ

дано, и това не ми е достатъчно. Не мога да се принудя да съм толкова отдадена, колкото си ти. Навярно всичко, което ни сполетя, дойде твърде късно за мен. Ще остана с теб, но не ми стига.

Гневът ѝ позаглъхна и тя се захвана да затваря бурканчетата и шишенцата и да ги прибира по местата им, въпреки че прилагаше малко повече сила, отколкото бе нужно. Около нея съвсем леко ухаеше на розов цвят.

— Давам си сметка, че флиртът не е нещо, което ще запълни празнотата в душата ми, но е достатъчно да запълни един безгрижен миг. Може би ако се върна към това, за което бях родена, ще ми стигне. Просто не знам. Идеята никак не е нова. Винаги ми се е искало да бъда такава, каквато беше майка ми, каквито бяха лелите ми, мечтаех си го понякога, след като пораснах.

Лицето на Леане придоби умислен вид и последните неща влязоха в кутията с повече нежност.

— Мисля, че винаги съм изпитвала чувството, че съм се предрешила на някоя друга, че нося маска, докато тя не се превърна във втората ми природа. Имаше да се свърши сериозна работа, много по-сериозна от това да търгуваш, и докато осъзная, че можех да тръгна и по друг път, маската се бе залепила на лицето ми твърде здраво, за да мога да я сваля. Какво пък, с това вече се свърши и маската наистина пада. Дори си помислих дали да не започна с Логаин, преди седмица — просто за упражнение. Но практика наистина ми липсва, а и ми се струва, че той е от онези мъже, които ще чуят в думите ти повече обещания, отколкото можеш да предложиш, и че ще очаква да ги изпълниш. — На устните ѝ изведнъж разцъфна лека усмивка. — Майка ми винаги казваше, че ако това се случи, значи лошо си сбъркала в сметките; ако няма измъкване, трябва или да изоставиш всякакво достойнство и да избягаш, или да заплатиш цената и да приемеш, че ти е за урок. — Усмивката и придоби закачлив оттенък. — А пък леля Ресара казваше, щом така и така си плащаш цената, поне си достави удоволствие.

Мин не можеше да направи нищо друго освен да поклати глава. Все едно, че Леане се беше преобразила в съвсем друга жена. Да говори така за... Умът ѝ не можеше да побере дори и само това, че го чува. Между другото, Леане наистина изглеждаше различна. Въпреки всичката ѝ работа с четчиците, Мин не можеше да забележи по лицето

й и намек за помада, но въпреки това устните й изглеждаха по-сочни, скулите й — по-високи, очите — по-широки. Винаги беше правила впечатление на много симпатична жена, но сега красотата й се бе умножила петкратно.

Сюан обаче не беше привършила с въпросите си.

— А ако този местен лорд е като Логаин? — промълви тя. — Тогава какво ще правиш?

Леане се стегна, изправи гръб и преглътна. Тонът й обаче си остана невъзмутим.

— Случайно да можеш да ми предложиш някаква алтернатива?

Нито една от двете не мигна; тишината се проточи.

Преди Сюан да успее да отговори — а Мин беше готова да плати всичко, за да чуе отговора й — веригата и ключалката от външната страна на вратата издрънчаха.

Другите две жени бавно се изправиха и вдигнаха спокойно дисагите си, готови да тръгнат, но Мин подскочи. Съжаляваше, че й липсва ножът на колана. „Съжаляваш за глупости — каза си тя веднага. — Само да се вкараш в още по-голяма неприятност. Да не съм някаква проклета героиня от сказание? Дори да скочех на този пазач...“

Вратата се отвори и рамката се изпълни от фигурата на мъж в късо кожено палто. Съвсем не беше такъв, че да го напада млада жена, дори да е въоръжена с нож. Даже и с бойна секира. Огромен беше подходящата дума за него. Огромен и як. Няколкото косъма, останали по главата му, бяха по-скоро бели, но изглеждаше здрав като ствол на стар дъб.

— Време е да се изправите пред лорда, момиченца — каза той навъсено. — Сами ли ще ходите, или да ви влачим като чували с овес? Тъй или иначе ще отидете, но не ми се ще да ви влача в тази жега.

Мин надникна покрай него и видя още двама чакащи мъже, сивокоси, но също такива здравеняци, макар и не толкова едри.

— Сами ще ходим — отвърна му сухо Сюан.

— Добре. Хайде тогава. Лорд Гарет не обича да го карат да чака.

Въпреки обещанието им, че ще вървят сами, всеки от мъжете прихвана по една от тях здраво още щом излязоха на прашната улица. Ръката на плешивия стисна китката на Мин като пранга. „С бягството беше дотук“ — каза си тя горчиво. Помисли си дали да не го скрита в

глежена под ботуша, но мъжът бе толкова як, че най-много, което щеше да постигне, бе да си изкълчи палеца на крака и да я влачат до хана.

Леане изглеждаше потънала в размисъл. Свободната ѝ ръка правеше леки жестове, а устните ѝ едва забележимо помръдваха, сякаш си репетираше думите, които се канеше да каже, но продължаваше да поклаща глава и да пристъпва. Сюан също бе потънала в себе си, но на лицето ѝ се бе изписала нескрита тревога и дори си хапеше горната устна. Сюан никога не бе проявявала чак такова притеснение. И двете не правеха нищо, с което да вдъхнат поне малко самоувереност на Мин.

Гостилницата „Правосъдието на Добрата кралица“ я успокои още по-малко. Набитият Адмер Нем с дълга сплъстена коса и жълт оток около подутото му око стърчеше от едната страна с половин дузина също така трътлести братя, братовчеди и техните жени, всички облекли най-хубавите си дрехи и престилки. Селяните изгледаха трите затворнички със смесица от гняв и задоволство, от което стомахът на Мин се сви. Ако не друго, то в погледите на селянките имаше още повече яд, дори чиста омраза. Покрай останалите стени се бяха натъпкали шест редици съселяни, всеки в работните дрехи, в които ги беше заварило събитието. Ковачът все още беше по кожената си престилка, а много от жените бяха със загънати ръкави и побелели от брашно ръце. Помещението бръмчеше от тихо мърморене, очите на всички оглеждаха трите жени също така алчно, както тези на Нем. Мин си помисли, че това събитие сигурно е едно от най-възбуждащите в Корски извори от последно време. Веднъж беше видяла тълпа, изпаднала в подобно настроение... и една екзекуция.

Масите бяха махнати, с изключение на една, поставена пред дългата тухлена камина. Едър мъж с грубовато лице и побеляла коса седеше срещу тях. Бе облечен с тъмозелен копринен сюртук с фина кройка и бе сложил ръце на масата пред себе си. Стройна жена приблизително на неговата възраст стоеше до масата — беше облечена в рокля от фино изтъкана сива вълна, бродирана с бели цветя около деколтето. Поземленият владетел, лордът, предположи Мин. И неговата лейди. Провинциални благородници, много малко по-вещи за нещата по света дори от своите слуги и крепостни.

Пазачите ги отведоха пред масата на лорда и се смесиха със зрителите. Жената в сиво пристъпи напред и бръмченето стихна.

— Всички тук присъствате, за да чуете — обяви жената — правосъдието, което ще бъде въздадено днес от лорд Гарет Брин. — Значи не беше дамата на лорда. Трябваше да е някаква негова служителка. Гарет Брин? Доколкото Мин си спомняше, той беше капитан-генералът на гвардията на кралицата в Кемлин. Стига това да беше същият мъж. Тя стрелна с поглед Сюан, но последната беше забила очи в дъските на пода и не ги вдигаше. Който и да беше, въпросният Гарет Брин изглеждаше отегчен.

— Обвинени сте — продължи жената в сиво — в простъпка, извършена тази нощ, в палеж и унищожаване на имот и неговото съдържание, с това, че сте убили ценна стока, в нападение над лицето Адмер Нем и в кражба на кесия, за която ищецът твърди, че е била пълна със злато и сребро. Известно е, че нападението и кражбата са дело на вашия спътник, който е избягал, но вие трите сте еднакво виновни според закона.

Тя замлъкна, за да се попият добре думите ѝ от слушащите, и Мин погледна жално към Леане. Само това им оставаше, Логаин да добави и кражба към кашата. Сигурно вече бе стигнал на половината път до Муранди, ако не и по-далече.

След малко жената подхвана отново.

— Обвинителите ви са тук пред вас. — Тя посочи отрупаната групичка на Немови. — Адмер Нем, свидетелствайте.

Трътлестият мъж пристъпи напред, надут и притеснен същевременно, като подръпваше палтото си и прокарваше длан по оредялата си коса, която все падаше на челото му.

— Ами, както ви казах, лорд Гарет, значи, тая работа стана ей тъй...

Той описа общо взето правдоподобно как ги беше намерил в плевнята и ги бе изгонил, въпреки че изкара Логаин с почти една стъпка по-висок, отколкото беше в действителност, и излезе, че единственият удар от страна на избягалия мъж си е бил същински бой, при който Нем хич не му е отстъпвал. Фенерът взел, че паднал, сеното пламнало и цялата фамилия се изсипала от къщата; пленничките били спипани, а целият обор изгорял до основи, а после се разбрало, че е изчезнала и кесията от дома. Леко подмина частта, когато един от

приближените на лорда бе минал с коня си край фермата и ги бе озапитил тъкмо когато изнасяха въжета и диреха по-здрави клони по околните дървета.

Когато отново подхвана разказа си за „битката“ — този път, изглежда, я печелеше той — Брин го прекъсна.

— Това е достатъчно, господин Нем.

Без да я питат, една кръглолика жена от групата на Немови, може би жената на Адмер, пристъпи напред и се развика:

— И хубаво да ги напердашат с камшика тия фръцли, лорд Гарет, чухте ли? Хубаво да ги напердашат и да ги откарат в Горни хълм за посмешище!

— Никой не те е призовавал да говориш, Майган — отсече тънката жена в сиво. — Съд е това, а не среща с молители. Двамата с Адмер отстъпете назад. Веднага. — Двамата се подчиниха, Адмер малко по-пъргаво от Майган. Облечената в сиво жена се обърна към Мин и другите две подсъдими. — Ако искате да говорите, за оправдаване или смекчаване на присъдата, можете да го сторите. — В гласа ѝ не се долавяше капка съчувствие, както и никакво друго чувство, въпреки.

Мин очакваше, че ще заговори Сюан — тя винаги играеше водеща роля и говореше от тяхно име — но Сюан изобщо не помръдна, дори не вдигна очи. Вместо нея към масата пристъпи Леане, приковала поглед в мъжа зад нея.

Беше изправила снага повече от всякога, но обичайната ѝ походка — елегантна крачка, но крачка, така или иначе — бе отстъпила място на леко приплъзване по пода, със съвсем тънък намек за гъвкаво полюшване. Странно как, но бедрата и бюстът ѝ изглеждаха малко по-ясно очертани. Не че парадираше — движението ѝ просто караше човек да бъде нащрек.

— Милорд, ние сме само три беззащитни жени, бежанки от бурите, които помитат света. — Обичайните делови нотки бяха изчезнали, заменени от кадифеномека милувка. В тъмните ѝ очи грееше светлина и се прокрадваше някакво стаено предизвикателство. — Бедни и изгубени, потърсихме подслон в обора на господин Нем. Знам, че беше грешка от наша страна, но се бояхме от нощта. — Малък жест с полувдигнати ръце и вътрешната страна на китките, извърнати към Брин, я направи за миг наистина да заприлича на

напълно беззащитна. За съвсем кратко обаче. — Този мъж, Далин, всъщност беше непознат за нас, просто човек, който ни предложи закрилата си. В такива времена самотните жени трябва да си имат защитник, милорд, но се боя, че изборът ни се окажа лош. — Мигновено разширените ѝ очи и настоятелният поглед подсказаха, че той самият би могъл да е много по-подходящ закрилник за тях. — Всъщност той нападна господин Нем, милорд. Ние самите щяхме просто да избягаме или да останем да си изплатим с работа подслона през нощта. — Тя леко заобиколи масата, коленичи елегантно и положи пръстите на едната си ръка върху китката му, при което вдигна очи и се взря в неговите. Гласът ѝ стана трепетен, но леката ѝ усмивка беше достатъчна, за да накара сърцето на всеки мъж да залудува. Този глас... предразполагаше. — Милорд, виновни сме в малка простъпка, но не чак за това, в което ни обвиняват. Отдаваме се изцяло на вашата милост. Моля ви, милорд, имайте милост към нас и ни защитете.

Брин я гледа в очите дълго и мълчаливо, после се окашля дрезгаво, стана и заобиколи масата. Сред селяните също настъпи леко разбъркване, мъжете се разкашляха също като господаря си, а жените замърмориха под нос. Брин спря пред Мин.

— Как ти е името, момиче?

— Мин, милорд. — Тя долови приглушеното ръмжене от страна на Сюан и припряно добави: — Серенла Мин. Всички ме наричат Серенла, милорд.

— Майка ти трябва да е имала предчувствия — измърмори той с усмивка. Не беше първият, който бе реагирал на името по този начин. — Имаш ли да заявиш нещо, Серенла?

— Само че много съжалявам, милорд, и че наистина не беше по наша вина. Далин направи всичко. Моля ви за милост, милорд. — В сравнение с молбата на Леане това не изглеждаше особено впечатляващо — всичко щеше да бледнее пред представлението, което бе изиграла Леане — но беше най-доброто, за което можа да се сети. Устата ѝ беше пресъхнала като улицата навън. Ами ако наистина решише да ги обеси?

Той кимна и се премести пред Сюан, която продължаваше да се визира в пода. Лордът хвана брадичката ѝ в шепа и вдигна очите ѝ към своите.

— А ти как се казваш, момиче?

С рязко мръдване на главата Сюан издърпа брадичката си от ръката му и отстъпи крачка назад.

— Мара, милорд — прошепна тя. — Мара Томанес.

Мин тихо простена. Сюан беше явно изплашена, но в същото време гледаше мъжа непокорно. Мин вече очакваше, че ще настои Брин да ги пусне незабавно да си ходят. Той и нея попита дали иска да направи някакво заявление и тя отказа отново с колеблив шепот, като продължаваше да го гледа така, сякаш тя командва положението. Езика си можеше и да контролира, но не и погледа си.

Брин се върна до масата, седна и каза на Леане:

— Върни се при приятелките си, момиче.

Леане се присъедини към тях с нескрито безсилие и нещо, което всеки на мястото на Мин щеше да нарече раздразнение.

— Взех решението си — обърна се Брин към цялата зала. — Престъпленията са сериозни и нищо от това, което чух, не променя фактите. Ако двама души се промъкнат в нечия къща, за да откраднат нещо, и единият от тях нападне и домовладелеца, то и двамата са еднакво виновни. Необходимо е овъзмездяване. Господин Нем, ще ви платя разходите за възстановяването на обора заедно с цената на вашите шест млечни крави. — Лицето на трътлестия фермер просветна, но Брин добави: — Каралин ще ви възмезди с пари, след като остане доволна от цената, която обявите. На някои от кравите ви им секвало млякото, както чух. — Слабата жена в сиво кимна доволно. — Заради цицината на главата ви дарявам с един сребърник. Не се оплаквай — предупреди той твърдо Нем, който понечи да си отвори устата. — Майган ти е правила по-големи, когато се напиеш много. — Последното се посрещна от публиката с вълна от смях, която не спря от полузасрамените погледи на Нем и я обуздаха само стиснатите устни на Майган, която изглежда мъжа си заканително. — Ще ви възмездя също съдържанието на откраднатата кесия. След като Каралин остане доволна от сумата, която обявите. — Нем и жена му изглеждаха еднакво възмутени, но стиснаха езици зад зъбите си. Явно беше, че ще им даде толкова, колкото реши. Мин започна да изпитва прилив на смътна надежда.

Опрял лакти на масата, Брин насочи вниманието си към нея и другите две. Бавно изричаните му думи стегнаха стомаха ѝ на възел.

— Вие трите ще поработите за мен срещу обичайното възнаграждение за работата, която ще ви се даде, докато парите, които съм платил, не ми се възстановят. Не приемайте това като снизхождение. Ако ми се закълнете с клетва, която да ме увери, че няма да се налага да ви държа под стража, ще можете да работите в имението ми. Ако не, това ще означава да работите на полето, където ще бъдете под око непрекъснато. Плащането на полето е по-ниско, но изборът е ваш.

Тя панически зарови в ума си за най-слабата възможна клетва, която би могла да го задоволи. Не обичаше да престъпва думата си при никакви обстоятелства, но смяташе да се махне при първата възможност, а не искаше да слага на съвестта си прекалено тежко клетвонарушение.

Леане, изглежда, също търсеше нещо подобно, но Сюан почти не се поколеба преди да коленичи и да сложи ръце на сърцето си. Очите ѝ се приковаха в Брин. Предизвикателството в тях не бе угаснало ни най-малко.

— В името на Светлината и на своята надежда за спасение и прерождение, кълна се да ви служа вярно и всеотдайно в това, което пожелаете, и за толкова, колкото благоволите, иначе нека Създателят да извърне лика си от мен завинаги и мракът да погълне душата ми. — Изрече думите в полушепот и на един дъх, но те породиха мъртво мълчание. Не съществуваше по-силна клетва от тази, освен полаганата от жена преди да стане Айез Седай, когато Клетвената палка е опряна до нея така, сякаш е станала плът от плътта ѝ.

Леане зяпна Сюан, след което също коленичи.

— В името на Светлината и на своята надежда...

Мин се огледа отчаяно, търсейки някакъв изход. Изрече ли по-лека клетва от тази, щеше да означава работа в полето и някой непрекъснато да я пази, но тази клетва... Според това, на което я бяха учили, нарушаването ѝ щеше да бъде почти равносилно на убийство, ако не едно и също. Само че изход нямаше. Клетвата или работа на полето кой знае колко дълго, и пазена сигурно под ключ всяка нощ. Падна на колене до другите две и измърмори думите, но отвътре ѝ се искаше да завие. „Сюан, глупачка такава! В какво ме натика сега? Не мога да остана тук! Трябва да отида при Ранд! О, Светлина, помогни ми!“

— Хм — въздъхна Брин, след като бе изречена и последната дума. — Чак това не очаквах. Но е предостатъчно. Каралин, би ли отвела господин Нем някъде и да разбереш на колко той оценява щетите си? И разкарай всички останали отгук, с изключение на тези трите. А, и освен това им уреди превоз до имението. При тези обстоятелства, не мисля, че ще е нужна стража.

Слабата жена го погледна объркано, но набързо започна да изкарва тълпата от помещението. Мин и другите две останаха на колене на пода. Колкото до самата нея, Мин не мислеше, че краката ѝ ще издържат, ако се опита да се изправи. Едни и същи фрази не спираха да се въртят в главата ѝ. „О, Сюан, защо? Не мога да остана тук. Не мога!“

— Минаха няколко бежанци тук — каза Брин, след като и последните селяни се изнизаха, облегна се на стола и загледа съсредоточено жените. — Но не и такива като вас трите. Една доманка. И тайренка, нали? — Сюан кимна сдържано. Двете с Леане се бяха изправили. Мин успя някак да се изправи до тях, макар коленете ѝ да трепереха. — И ти, Серенла. — Той отново се подсмихна при произнасянето на името. — Някъде от западен Андор, ако не се лъжа по говора ти.

— Бейлрон — промърмори тя и със закъснение прехапа език. Някой можеше да знае, че Мин е от Бейлрон.

— Не съм чувал нещо на запад да кара хората да бягат — каза той с въпросителна нотка, но тя не отговори и лордът смени темата. — След като отработите дълга си, ако пожелаете, можете да останете на работа при мен. Животът може да се окаже труден за жени, които са изгубили домовете си, а дори платата на една слугиня е нещо по-добро, отколкото да спи човек под храстите.

— Благодаря ви, милорд — отвърна гальовно Леане и направи толкова елегантен реверанс, че въпреки грубата ѝ рокля приличаше на елемент от танц. Мин понечи да повтори жеста ѝ, но коленете ѝ бяха натежали като олово и не беше сигурна, че няма да поддадат, ако ги присвие. Сюан остана да стърчи вдървено и да го гледа втренчено, без да промълви и дума.

— Жалко, че спътникът ви е отвел конете ви. Четири коня щяха доста да намалят дълга ви.

— Беше непознат и измамник — увери го Леане с тон, подходящ за нещо много по-интимно. — Аз поне съм по-склонна да заменя неговата закрила с вашата, милорд.

Брин я измери с поглед — одобрително, както й се стори на Мин — но единственото, което каза, бе:

— Поне ще сте по-далече и в безопасност от Немови в имението ми.

Отговор за това нямаха. Мин предполагаше, че търкането на подове в имението на Брин няма да е по-различно от същата работа в къщата на Нем. „Как да се измъкна от всичко това? О, Светлина, как?“

Мълчанието се проточи, ако се изключеха пръстите на Брин, които барабаняха нервно по масата. Мин бе склонна да допусне, че той просто се чуди какво да каже по-нататък, но не мислеше, че е от хората, които лесно губят самообладание. По-вероятно изпитваше раздразнение, че единствено Леане като че ли показваше някаква благодарност. Мин предполагаше, че според него наказанието им можеше да бъде и много по-тежко. Навярно горещите погледи и галещите нотки в гласа на Леане донякъде бяха свършили работа, но Мин лично предпочиташе жената да си бе останала такава, каквато си беше. Дори боят наред селото щеше да е по-добро от всичко това.

Най-сетне Каралин се върна и настръхнала докладва на Брин.

— Дни ще минат, докато получа ясни отговори от тези Немови, лорд Гарет. Ако се съглася с цената му, Адмер може да си вдигне пет обора с петдесет крави. Поне се убедих, че наистина са им откраднали кесия, но колко е имало в нея... — Тя поклати глава и въздъхна. — Ще го разбере, тъй или иначе. Джони е готов да отведе тези момичета в имението, ако сте приключил и с тях.

— Отведи ги, Каралин — каза Брин и се изправи. — След като ги изпратиш, намери ме в тухларната. — Гласът му отново прозвуча уморено. — Тад Харен казва, че му трябвало повече вода, ако ще прави още тухли, а Светлината само знае откъде мога да му я намеря. — Той закри енергично през гостилницата и излезе, сякаш изобщо бе забравил за трите жени, които току-що се бяха заклели да му служат.

Джони се оказа едрият оплешивяващ мъж, който ги бе довел в гостилницата, и сега ги чакаше пред входа до кола с високи колелета, покрита с платнище. В колата бе впрегната хилава кафява кранта. Неколцина селяни стърчаха наоколо, за да видят как ги откарват, но

повечето, изглежда, се бяха прибрали по домовете, на сянка от силната лятна жегата. Гарет Брин вече се отдалечаваше по прашната черна улица.

— Джони ще ви откара до имението — каза Каралин. — Правете каквото ви каже и животът ви ще е лек. — Тя ги огледа с тъмните си очи, почти толкова строги като на Сюан, след което кимна, като че ли останала доволна от поведението им, и се забърза след Брин.

Джони им вдигна платнището отзад и те се качиха и насядаха на пода на колата. За подлагане имаше само шепа слама. Мъжът не им каза нито дума. Колата изскърца, след като и той се покачи на капрата, скрит от чергилото. Мин го чу как подвижна на коня и колата се затътри напред, колелетата леко поскърцваха.

В чергилото отзад имаше достатъчно голям процеп, за да може Мин да види как селото се смали зад тях, заменено от редуващи се горишки и оградени с жив плет нивя. Беше твърде зашеметена, за да може да проговори. Великата кауза на Сюан щеше да завърши с търкане на подове и миене на котли. Изобщо не трябваше да се хваща да помага на тази жена, камо ли да остава с нея. Трябваше при първа възможност да се измъкне и да побегне към Тийр.

— Е — каза внезапно Леане, — какво ще кажете? Това не действа никак зле. — Отново си беше възстановила бодрия тон, но в него се долавяше и нотка на възбуда — на възбуда! — а освен това на бузите ѝ бе избила силна руменина. — Можеше и по-добре да бъде, но с малко повече практика... — Гърленият ѝ смях премина почти в кикот. — Изобщо не предполагах колко забавно било. А пък когато усетих как пулсът му се учести... — Тя за миг протегна ръка, все едно че я поставя върху китката на Брин. — Не мисля, че някога съм се чувствала толкова жива, така нащрек. Леля ми Ресара твърдеше, че мъжете били по-забавни дори от лова със соколи, но едва сега го разбрах.

Мин се хвана здраво за ритлата на колата, за да спре люшкането, и се облещи срещу нея.

— Ти си се побъркала! За колко години се заклехме? За две? Или за пет? Предполагам, че се надяваш да ги изкараш като лорд Брин те друска на коляното си! Дано те и поплясва поне. Всеки ден. — Стреснатият поглед на Леане с нищо не смекчи яда ѝ. Да не би да очакваше Мин да го приеме толкова спокойно, колкото, изглежда, го приемаше тя? Но всъщност Мин не беше ядосана точно на Леане. Тя

обърна вбесения си поглед към Сюан. — Ами ти? Решиш ли да се предадеш, не го правиш как да е. Просто се предаваш като агне за заколение. Защо избра точно тази клетва? Светлина, защо?

— Защото — отвърна Сюан — това беше единствената клетва, за която можах да се сетя, че ще го спре да нареди да ни пазят денем и нощем, на полето или не. — Полуизлегната върху голите дъски на колата, тя го каза толкова убедено, сякаш беше най-очевидното нещо на света. А Леане, изглежда, беше съгласна с нея.

— Смяташ да я нарушиш — отрони Мин след дълга пауза. Слисана от това откритие, тя го прошепна, но въпреки това се озърна боязливо към чергилото, скрило Джони от погледа ѝ. Не допускаше, че може да я е чул.

— Смятам да направя каквото трябва — заяви твърдо Сюан, но също така тихо. — След два-три дни, когато се уверя, че не ни пазят специално, ще побегнем. Опасявам се, че ще трябва да вземем коне, защото нашите ги няма. Брин трябва да има добри конюшни. Жалко, но ще се наложи. — А Леане просто си седеше и я гледаше като котка с каймак по мустаците. Сигурно бе разбрала плана ѝ от самото начало. Затова изобщо не беше се поколебала при заклеването.

— Ще съжаляваш заради кражбата на коне? — възкликна дрезгаво Мин. — Каниш се да нарушиш клетва, който всеки освен Мраколюбците би спазил на всяка цена, а съжаляваш заради някаква си кражба на коне? Не мога да ви повярвам и на двете. Аз просто не ви познавам.

— Ама ти да не мислиш да останеш и да чистиш котлите — попита я Леане също така тихо, — докато Ранд е някъде навън, скътал сърцето ти в джоба си?

Мин изръмжа. Съжаляваше, че бяха разбрали за любовта ѝ към Ранд ал-Тор. Понякога съжаляваше дори че тя самата го бе разбрала. Влюбена в мъж, който едва ли се интересуваше дали е жива, или не, и то — мъж като него. Искаше ѝ се да им каже, че ще си спази клетвата, че ще забрави за Ранд колкото време се наложи, докато изплати с труд дълга си. Но не можеше да си отвори устата да го изрече. „Да го изгори дано! Ако не бях го срещнала, нямаше да се забъркам в тази каша!“

Тишината се проточи прекалено дълго, нарушавана само от ритмичното поскърцване на колелетата и чаткането на конските копита. Накрая Сюан заговори:

— Смятам да си изпълня клетвата. След като най-напред свърша това, което трябва да направя. Не съм се заклела да започна да му служа незабавно. По-точно казано, постарах се дори и намек да няма за това. Знам, че на Брин това няма да му хареса, но си е чистата истина.

Мин я изглежда смаяно.

— Значи смятате да избягаме и после отново да се предадете в ръцете на Брин? Ами че нали той кожата ви ще ощави? На кожи. — Едва след като го изрече разбра, че е приела решението на Сюан. Да избягат, а после да се върнат и... „Не мога! Обичам Ранд. А той дори няма да забележи, ако ще лорд Брин да ме накара цял живот да му шетам в кухнята!“

— Съгласна съм, че не е човек, на когото бива да се противиш — въздъхна Сюан. — Срещала съм го веднъж. Уплаших се да не ме познае по гласа. Лицата се променят, но гласът — не. — Тя опипа лицето си в почуда, навик, който бе придобила напоследък, без дори да забелязва, че го прави. — Променят се лицата — промърмори тя отчаяно, но после гласът ѝ отново стана решителен. — Вече платих тежка цена за това, което съм длъжна да направя, и това ще платя. Един ден. Ако ти се наложи да се удавиш или да яхнеш лъвориба, яхаш лъворибата и се надяваш на нещо по-добро. Така стоят нещата, скъпа ми Серенла.

— Работата като слугиня далеч не е бъдещето, което бих си избрала — каза Леане, — но е бъдеще, а кой знае какво ще се случи междувременно? Много добре си спомням времето, когато си мислех, че нямам бъдеще. — На устните ѝ се появи лека усмивка, очите ѝ се притвориха замечтано, а гласът ѝ стана кадифен. — Освен това изобщо не мисля, че ще ни ощави кожата. Само няколко години практика и ще видите как лорд Гарет Брин ще ни посрещне с разтворени обятия и ще ни настани в най-добрите си стаи. Ще ни отрупа с коприни и ще ни даде собствената си карета, за да се возим докъдето си поискаме.

Мин усети, че доманката е потънала в сладки мечти. Понякога ѝ се струваше, че другите две жени живеят в света на сънищата. Но ѝ хрумна и нещо друго. Нещо, което вече започваше да я дразни.

— А, Мара, я ми кажи нещо. Забелязах, че някои хора се подсмиват, когато ме наричаш по име. Серенла. Брин също го направи и спомена нещо за предчувствията на майка ми. Защо?

— На Древния език — отвърна Сюан — думата означава „опърничава щерка“. В теб наистина има опърничава жилка, забелязах го още когато те срещнах за първи път. Една миля дебела и два пъти по-дълга. — Сюан да ѝ каже това! Сюан, най-упоритата жена на този свят! Широка усмивка беше цъфнала на лицето ѝ. — Но разбира се, напоследък, изглежда, започваш да се очовечаваш. В следващото село можеш да използваш името Чалинда. Това означава „сладко момиче“. Или например...

Колата изведнъж се килна доста по-рязко от обичайното, след което набра скорост, като че ли конят бе препуснал в галоп. Изненадани, трите жени изпопадаха накуп на пода. А после Сюан успя да се надигне и отметна чергилото, скриващо седалката на коларя. Джони го нямаше. Сюан се хвърли на дървената седалка, сграбчи поводите и рязко спря коня. Мин отметна чергилото отзад и се заоглежда.

Тук пътят минаваше през гора от дъбове и бряст, бор и клен. Прахолякът от краткотрайното им лудешко препускане все още се слягаше, отчасти и върху Джони, проснал се край черния път на шестдесетина крачки зад тях.

Без да мисли, Мин скочи, затича се и коленичи до него. Той дишаше, но беше затворил очи и кървавият оток на главата му се издуваше на голяма цицина.

Леане я дръпна настрани и опипа с пръсти главата на Джони.

— Ще оживее — рече тя бодро. — Като че ли няма нищо счупено, но ще го боли глава няколко дни, след като се свести. — Гласът ѝ помръкна. — Във всеки случай нищо не мога да направя за него сега. Да ме изгори дано, бях се заклела да не мрънкам повече за това.

— Въпросът... — Мин преглътна. — Въпросът е дали да го натоварим в колата и да го откараме до имението, или да... бягаме? — „Светлина, с нищо не съм по-добра от Сюан!“

— Можем просто да го закараме до следващата ферма — отвърна умислено Леане.

Сюан се приближи до тях, повела предпазливо коня в колата, сякаш се боеше да не би кроткото животно да я ухапе. Погледна мъжа на земята и се намръщи.

— Това не е от падането му от колата. Не виждам корен или камък, в който да се е ударил.

В този момент от гората изскочи мъж, яхнал висок черен жребец. Водеше три кобили, едната рунтава и с две педи по-ниска от другите.

Мъжът беше снажен, облечен в син копринен сюртук, с меч на хълбока, с дълга къдрава коса, спускаща се до раменете му. Беше мургав и красив, въпреки че някаква болезнена тъга се бе врязала дълбоко в лицето му. И беше последният човек, когото Мин очакваше да види.

— Това твоя работа ли е? — попита го сърдито Сюан.

Логаин дръпна усмихнат юздите, въпреки че във всичко това нямаше нищо забавно.

— Полезно нещо е прашката, Мара. Имате късмет, че съм тук. Не очаквах да напуснете селото още няколко часа и не допусках, че ще можете да стоите на краката си. Местният лорд, изглежда, е снизходителен. — Лицето му изведнъж помръкна, а гласът му стана на груб камък. — Да не мислехте, че ще ви оставя сами на съдбата? Може би наистина трябваше да го направя. Ти ми обеща някои неща, Мара. Искam възмездие, което ми обеща. Следвах ви половината път до Морето на бурите в това търсене, макар че така и не ми каза какво точно търсиш. Не съм те питал как смяташ да ми дадеш това, което ми обеща, но сега ще ти кажа следното. Времето ви е на привършване. Свърши си скоро търсенето и ми дай каквото ми обеща, че иначе ще ви оставя да се оправяте сами. Бързо ще разберете, че повечето селяци не проявяват никакво съчувствие към безпарични странници. Три хубави жени сами? Само видът на ей това — той докосна меч на бедрото си — ви опази живота повече пъти, отколкото можете да предполагате. Скоро намерете това, което търсите, Мара.

От началото на пътешествието им не беше проявявал такова нахалство. Тогава беше покорно благодарен заради тяхната помощ — във всеки случай поне толкова покорно, колкото можеше да е покорен мъж като Логаин. Изглежда, цялото това изгубено време — както и липсата на видими резултати — беше поизхабило благодарността му.

Сюан не трепна пред твърдия му поглед.

— Надявам се — отвърна му тя. — Но ако искаш да си ходиш, остави конете ни и се махай! Щом няма да гребеш, скачай от лодката и плувай сам! Виж докъде ще стигнеш сам с възмездие си.

Големите ръце на Логаин стиснаха юздите и мъжът потръпна. Едва сдържаше чувствата си.

— Ще остана с вас още малко, Мара — отвърна най-сетне той. — Още съвсем малко.

За миг в очите на Мин главата му се обкръжи с ореол — като сияеща корона в златно и синьо. Сюан и Леане нищо не видяха, разбира се. Понякога тя виждаше разни неща около хората — видения, така ги наричаше — образи или аури. Понякога дори знаеше какво означават. Че тази жена ще се омъжи. Че онзи мъж ще умре. Дребни случки или величави събития, радостни или мрачни, и нямаше никакъв ред или причина около кого ще се появят, кога и къде. Айез Седай и Стражниците винаги бяха с аури: повечето хора никога няхаха. Не винаги беше приятно да го виждаш и да разбираш какво значи.

Сиянието около Логаин беше виждала и преди и знаеше какво означава. Предвещаваеше слава. Но точно за него, повече от всички други хора, това изглеждаше пълна безсмислица. Коня, меча и сюртука си беше спечелил на игри със зарове, въпреки че Мин не беше сигурна доколко честни са били. Нищо друго не притежаваше и нямаше никакви очаквания за бъдеще освен обещанията на Сюан, а как изобщо щеше да ги изпълни Сюан? Самото му име бе равносилно на смъртна присъда. Просто пълна безсмислица.

Веселостта на Логаин се върна също толкова бързо, колкото беше изчезнала. Той измъкна тлъста кесия от грубо изтъкан плат от колана си и я разклати пред тях.

— Снабдих се и с някоя и друга пара. Няма да ни се налага пак да спим по плевните.

— За това чухме — отвърна сухо Сюан. — Нищо друго не може да се очаква от тебе.

— Приеми го като скромен принос към търсенето ти. — Тя протегна ръка, но Логаин пристегна кесията на колана си с подигравателна усмивка. — Не бих осквернявал ръката ти с крадени пари, Мара. Освен това така ще съм сигурен, че вие няма да ми избягате и да оставите мен сам. — Сюан го изгледа така, сякаш беше счупила пирон със зъби, но не каза нищо. Изправен на стремената, Логаин се загледа по пътя към Корски извори. — Стадо овце идва насам, с две пастирчета. Време е да се махаме. Ще разнесат мълвата на бегом. — Отпусна се на седлото и погледна Джони, който все още

лежеше в несвяст. — А освен това ще помогнат на бедния човечец. Не мисля, че съм го ударил толкова лошо, че да не може да се оправи.

Мин поклати глава. Този човек непрекъснато я изумяваше. Да е толкова загрижен за някой, чиято глава току-що почти е пръснал.

Без да се бавят, Сюан и Леане се метнаха на седлата си: Леане на сивата кобила, която наричаше Лунно цвете, а Сюан — на Бела, ниската рунтава кобила. Яхването за Сюан си беше истинско изкатерване. Не беше привикнала да язди и след седмици езда все още се отнасяше към Бела, сякаш беше боен кон със свирепи очи. Леане се оправяше с Лунно цвете без никакво усилие. Мин си даваше сметка, че самата тя е някъде по средата — метна се на Дива роза, дорестата си кобила, много по-елегантно от Сюан и доста по-тромаво от Леане.

— Мислиш ли, че ще ни подгони? — попита Мин, след като тръгнаха в лек тръс на юг, надалече от Корски извори. Питаше Сюан, но ѝ отговори Логаин.

— Местният лорд ли? Съмнявам се, че ви смята за толкова важни. Е, може да прати някого и със сигурност ще разпрати описанията ви из околността. Ще яздим, докато стигнем колкото може по-далече, и утре ще продължим. — Като че ли беше поел командването.

— Ние наистина не сме толкова важни — каза Сюан, тръскайки се трوماво в седлото си. Колкото и да я плашеше Бела, беше забила очи в гърба на Логаин, сякаш бе убедена, че претенциите му към властта ѝ няма да траят дълго.

Колкото до нея самата, Мин се молеше Брин да ги сметне за съвсем незначителни. И сигурно щеше да стане така. Докато не научеше истинските им имена. Логаин подкара жребеца си по-бързо, тя сръга Дива роза, за да не изостане, и насочи мислите си към онова, което ги чакаше, а не към отминалото.

Гарет Брин напъха кожените си ръкавици в колана си и вдигна от писалищната маса нагънатата кадифена шапка. Въпросната шапка беше последният вик на модата в Кемлин. За нея се бе погрижила Каралия. Него самия модата изобщо не го интересуваше, но тя смяташе, че трябва да се облича подходящо за положението си и сутрин тъкмо тя му приготвяше дрехите от коприна и кадифе.

Нахлузи шапката и се обърна към едно от огледалата в кабинета си. Така пременен изглеждаше незначителен и непознат на самия себе си. Сивата шапка и сивият копринен сюртук, бродиран със сребърни гайтани по ръкавите и яката, нямаха нищо общо с шлема и ризницата, които бе свикнал да носи. Но с тях беше свършено. А това... това просто бе нещо, с което да запълва бездейното си време. И толкова.

— Сигурен ли сте, че искате да го направите, лорд Гарет?

Той се извърна към прозореца, където до собствената си писалищна маса в другия край на стаята стоеше Каралия. Масата беше отрупана със сметкови книги на именията. През всичките години, в които го нямаше, тя бе управлявала именията му и несъмнено и сега водеше нещата много по-добре от него.

— Ако се бяхте разпоредили да поработят за Адмер Нем, както изисква законът — продължи тя, — нямаше да си докарате всичките тези главоболия.

— Но не го направих — отвърна той. — И ако пак ми се наложеше, пак нямаше да го направя. Знаеш не по-зле от мен, че Нем и такива като него биха се опитали да изцедят силите им до капка. А Майган и останалите жени щяха да направят живота им по-ужасен и от Ямата на ориста, и то ако трите нещастни момичета не паднеха случайно в някой кладенец да се удавят.

— Дори и Майган не би съсипала един кладенец за такава цел — отвърна сухо Каралин. — Не и при тази суша. Но все пак ви разбирам, лорд Гарет. Но те са разполагали вече с повече от един ден и една нощ, за да избягат достатъчно далече. По-скоро ще ги намерите, ако разпратите вест за тях. Стига изобщо да могат да се намерят.

— Тад може да ги намери. — Тад беше над седемдесетгодишен, но все още можеше да проследи и вчерашен вятър по скала на лунна светлина, и при това с преголяма охота бе отстъпил грижата за тухларницата на сина си.

— Щом казвате, лорд Гарет. — Тя не се разбираше много с Тад. — Е, щом ги върнете, имам достатъчно работа за тях в къщата.

Нещо в гласа ѝ, колкото и небрежно да бе произнесено, погъделичка вниманието му. Някаква нотка на задоволство. Още от деня, в който се бе завърнал, тази жена най-усърдно водеше в имението хубави слугинчета и селски девойчета, и всички до една горяха от желание да помогнат на лорда да забрави мъката си.

— Те са клетвопрестъпнички, Каралин. Боя се, че за тях е полето.

Краткото нетърпеливо свиване на устните ѝ потвърди подозренията му, но тонът ѝ си остана все така безразличен.

— Другите две може би, лорд Гарет, но ще е жалко галантността на доманското девойче да се похаби по нивята. Много повече ще ѝ отива да сервира на масата. Забележително хубаво девойче беше. Но разбира се, ще стане както се разпоредите.

Тази значи му беше избрала Каралин. Забележителна хубавица, няма що. Само дето странно се различаваше от доманките, които беше срещал. Мъничко колеблива тук, леко прибързана — там. Почти все едно че за първи път се опитваше да прилага уменията си. Това бе невъзможно, разбира се. Доманските жени учеха щерките си да въртят мъжете на пръста си още от люлката. Не че не се справяше, призна си той. Ако Каралин му я пуснеше сред селянчетата... Наистина беше хубавелка.

Но защо тогава не нейното лице беше това, което не можеше да излезе от ума му? Защо непрекъснато се улавяше, че мисли за две сини очи? Очи, които сякаш го предизвикваха да грабне меча си, уплашени и същевременно отказващи да се поддадат на страха. Мара Томанес. За нея бе повече от сигурен, че държи на думата си, дори никаква клетва да не беше дала.

— Ще ги върна аз — промърмори той. — Ще разбере защо тя наруши клетвата си.

— Както кажете, милорд — рече Каралин. — Мислех, че е подходяща да ви оправя спалнята. Села е вече малко старичка да тича нагоре-надолу по етажите да ви приготвя леглото.

Брин примигна. Какво? Ох. Доманката. Той поклати мълчаливо глава на глупостта на Каралин. Но нима той самият беше по-малко глупав? Та той беше тукашният господар. Трябваше да си остане тук, за да се грижи за поданиците си. Но пък Каралин се грижеше по-добре от него, и при това — от толкова време. Това, от което той разбираше, бяха лагери, войници и военни кампании, и да речем донякъде от дворцови интриги. Тя беше права. Трябваше да свали меча и тази глупава шапка и да остави Каралин да напише описанията им и...

Но вместо това той каза:

— Внимавай с Адмер Нем и роднините му. Ще се опитат да те измамат колкото могат.

— Както кажете, милорд. — Думите ѝ бяха съвсем почтителни, но тонът ѝ казваше „що не ходиш да учиш дядо си как се стрижат овце“. Той се подсмивва наум и побърза да излезе.

Къщата на имението беше стара и разраснала се ужасно — два плъзнали по дължина тухлени етажа с керемиден покрив, с помещения, добавяни непрекъснато от всяко ново поколение на рода Брин. Домът Брин бе притежавал тази земя — или по-скоро тя го бе притежавала — откакто преди хиляда години Андор се бе отцепил от руините на империята на Артур Ястребовото крило, и през всичкото това време беше изпращал синовете си да се сражават във войните на Андор. Той самият в повече войни нямаше да се сражава, а и за Дома Брин бе станало твърде късно. Твърде много войни и битки бяха записани в историята му. И той беше последната издънка. Нито жена имаше, нито син или щерка. Кръвната линия свършваше с него. Всички неща свършваха рано или късно. Въртеше се Колелото на Времето.

До оседланите си коне в застлания с камък двор пред къщата го чакаха двадесет мъже. Мъже, побелели повече и от него — тези поне, които все още имаха коса по главите. До един опитни воители, бивши конници, водачи на ескадрони или знаменосци, служили с него по едно или друго време. Джони Шаргин, някогашен старши знаменосец на гвардейците с превръзка на главата, бе начело, макар Брин да знаеше със сигурност, че дъщерите му бяха наредили на синовете си да го задържат на легло. Джони бе един от малцината, които имаха семейство, тук или някъде другаде. Повечето от тези мъже бяха предпочели да дойдат отново да служат на Гарет Брин, наместо да изпиват пенсиите си над сладки спомени от военните години, спомени, които никой друг освен някой колега ветеран не би седнал да слуша.

Всички бяха с мечове, препасани върху камизолите, а някои носеха и дълги пики, събирали с години прах по стените до тази заран. Зад всяко седло бе привързано навито на руло одеяло, дисагите бяха претърпкани с провизии, с окачено по едно котле или съдина, и пълни мехове, сякаш се канеха да тръгнат на истински боен поход, а не на едноседмична разходчица да догонят някакви си три женици, подпалили неволно един обор. Виждаха в това възможност да

преживеят времената на младостта си или поне да си поиграят малко на война.

Той се зачуди дали същото бе размърдало и него самия. При всички случаи беше твърде стар, за да се втурне да гони две хубави очи на жена, която спокойно можеше да му бъде дъщеря. Или внучка. „Чак такъв глупак не съм“ — каза си той решително. Каралин можеше да уреди нещата по-добре, без той изобщо да излиза от дома си.

По широката, оградена с дъбове алея се появи препускащ конник. Ездачът дръпна юздите на дорестия кон и скочи от седлото още преди животното да е спряло. Леко залитна, но успя да опре юмрук на сърцето си, за да отдаде полагащата се воинска чест. Барим Хале, който бе служил при Брин като командир на ескадрон преди години, беше корав и жилав, с глава, заприличала на сбръчкано кожесто яйце, и рунтави бели вежди, които сякаш се мъчеха да запълнят липсата на друга растителност по главата му.

— За Кемлин ли привикваш старото, мой капитан-генерале? — попита той задъхано.

— Не — отвърна някак прекалено рязко Брин. — Ти какво си подгонил така, сякаш цялата конница на Кайриен е по петите ти? — Някои от другите коне зацвилюха, заразени от настроението на възбуденото животно на Хале.

— Толкоз здраво бих препускал само ако ние ги гонехме, милорд. — Широката усмивка на Барим посърна, когато той видя, че старият му командир си остана мрачен. — Е, милорд, видях конете и рекох... — Мъжът отново го погледна в лицето и прекъсна и тази нишка. — А бе, то аз и новини ви нося. Бях в Нови Брем да си видя сестрата и чух доста неща.

Нови Брем беше всъщност по-стар дори от Андор — „Старият“ Брем бе разрушен по време на Тролохските войни, хиляда години преди Артур Ястребовото крило — и беше подходящо място за пресни новини. Гранично градче със средни размери доста на изток от именията му, на пътя между Кемлин и Тар Валон. Дори при сегашното поведение на Мургейз едрите търговци продължаваха да пътуват оживено по този път и да се спират в града.

— Е, хайде, казвай. Какви новини?

— Чакайте само да помисля с кое по-напред да започна, милорд. — Барим несъзнателно изправи кръст, сякаш се приготвяше да

докладва по военному. — Най-важното, според мен, е, че Тийр е паднал. Айилците завзели самия Камък, а Меча Недосегаем е досегнат, и още как. Извадил го някой, казват.

— Да го е извадил айилец? — възкликна невярващо Брин. Един айилец по-скоро щеше да умре, отколкото да докосне меч; той самият беше виждал такива случаи по време на Айилската война. Макар че, от друга страна, за Каландор се твърдеше, че всъщност изобщо не е меч. Каквото и да означаваше това.

— Това не казаха, милорд. Само имена чух. Рен някой си или нещо таквоз. Но го разправяха тъй, все едно че си е чистата истина. Не е празна мълга. Сякаш всички вече го знаят.

Челото на Брин се сбръчка навъсено. Беля не, ами голяма беля, ако излезеше вярно. Ако е изваден Каландор, то тогава Драконът се е преродил. Според пророчествата това означаваше, че Последната битка наближава, че Тъмния излиза на воля. Преродения Дракон трябваше да спаси света, се твърдеше в пророчествата. И да го унищожи. Само тази вест беше предостатъчна, за да накара Хале да препусне в див галоп.

Но Барим още не беше свършил.

— А и вестите, които идат от Тар Валон, са почти толкоз сериозни, милорд. Казват, че имало нова Амирлин. Елайда, милорд, дето беше съветничка на кралицата. — Хале изведнъж примигна: Мургейз беше забранена тема и всеки в имението го знаеше, макар Брин да не беше го казвал изрично. — Казват, че старата Амирлин, Сюан Санче, била усмирена и ексекутирана. И Логаин е умрял. Оня Лъжедракон, дето го хванаха и опитомиха лани. Тъй както го разправят, сякаш е истина, милорд. Някои твърдяха дори, че са били лично в Тар Валон, когато станало.

Логаин не беше голяма новина, въпреки че беше предизвикал война в Геалдан, когато се самообяви за Преродения Дракон. В последните години се бяха появили няколко Лъжедракона. Той обаче можеше да борава със Силата и това си беше чист факт. Докато Айез Седай не го опитомиха — отрязан завинаги от Силата, за да не може повече да прелива. Разправяше се, че такива мъже, било то Лъжедракони, или най-обикновени несретни глупци, с които се залавяше Червената Аджа, не преживявали дълго. Говореше се, че просто волята им за живот се загубвала.

Виж, Сюан Санче обаче... това беше новина. Той я беше срещал преди три години. Жена, която изискваше покорство, без да изтъква дори причините. Корава като стар ботуш, с език като пила и нрав като на мечка стръвница, на която зъбът ѝ се е счупил. От нея човек можеше да очаква, че ще разкъса с голи ръце всяка възможна претендентка за поста ѝ. Усмиряването беше същото като опитомяването при мъжете, но се бе случвало далеч по-рядко. Особено пък Амирлинския трон. Само две Амирлин в продължение на близо три хиляди години бяха претърпявали подобна орис, доколкото признаваше Кулата, макар да бе възможно да крият още две дузини подобни случаи. Кулата беше много добра в прикриването на неща, които държеше да си останат скрити. Но една екзекуция отгоре на усмиряването изглеждаше съвсем ненужна. Както разправяха, усмирените жени не можели да преживеят по-дълго от опитомените мъже.

Всичко това намирисваше на голяма беда. На всички беше известно, че Кулата разполага със свои съюзници и с безброй конци, вързани към тронове и могъщи владетели. При една нова Амирлин, и то издигната при такива обстоятелства, някои със сигурност щяха да се опитат да изпробват дали Айез Седай продължават да ги държат така изкъсо. А и след като онзи тип потушеше съпротивата — не че щеше да срещне кой знае каква съпротива, ако наистина бе завзел Камъка — щеше да тръгне на бран, било срещу Иллиан, или към Кайриен. Въпросът беше колко бързо щеше да смогне да тръгне? И дали ще се съберат военни сили срещу него, или в негова подкрепа? Ако всичко това беше вярно, то той трябваше да е Преродения Дракон, но Домовете щяха да тръгнат както с него, така и против него, и народите — също. А и ако избухнеха размирици заради Кулата...

— Стар глупак — промърмори той. Забеляза, че Барим се сепна, и добави: — Не беше за теб. За друг стар глупак става дума. — Всички тези неща вече не бяха негова работа. Освен да вземе решение на чия страна ще застане Домът Брин, когато настъпеше времето. Не че някой щеше много да се интересува, освен за да реши дали да го нападне, или не. Брин никога не бяха били голям Дом или с големи владения.

— Милорд? — Барим погледна мъжете, чакащи команда до конете си. — Смятате ли, че можете да имате нужда от мен, милорд?

Без дори да попита закъде и за какво. Не беше единственият, на когото спокойният селски живот бе дошъл до гуша.

— Догони ни, като се приготвиш. За начало ще тръгнем на юг, по пътя за Четиримата крале.

Барим отдаде чест и се отдалечи с коня си.

Брин се качи на седлото и посочи с десницата си напред, без да изрече нито дума. Мъжете поеха в колона по двама след него по дългата дъбова алея. Отговори искаше да получи той. Трябваше да хване тази Мара Томанес за врата и да я изтръска, отговори трябваше да получи.

Върховната лейди Алтейма въздъхна облекчено, след като портите на кралския палат на Андор се разтвориха и впрягът ѝ пое напред. Не беше сигурна дали изобщо ще се отворят. Беше минало много време, докато приемат бележката ѝ, и още толкова, докато се получи отговорът. Прислужницата ѝ, слабичко девойче, наето тук, в Кемлин, се опули и едва не подскочи от възбуда, че наистина влиза в самия палат.

С рязък жест Алтейма отвори широкото си ветрило и се опита да се разхлади малко. Все още беше рано и жегата щеше да се усили още повече. И като си помислеше, че винаги бе смятала Андор за страна с прохладен климат! Тя припряно си преповтори наум още веднъж това, което се канеше да съобщи. Беше хубавичка жена — самата тя си знаеше точно колко е хубава — с големи кафяви очи, които можеха да заблудят човек, че е самата невинност, че дори е напълно безопасна. Знаеше си, че не е нито едното, нито другото, но много добре я устройваше другите да си мислят така за нея. Особено тук, и то в ден като този. Тази карета ѝ беше струвала почти цялото злато, което бе успяла да отнесе със себе си, когато избяга от Тийр. Ако искаше да възстанови положението си, трябваша ѝ властни приятели, а в Андор нямаше по-властна от жената, с която предстоеше да се срещне.

Каретата спря до един шадраван посред каменен вътрешен двор, ограден с колонада, и един слуга, облечен в червено-бяла ливрея, притича да отвори вратата. Алтейма едва погледна към двора и прислугата. Всичките ѝ мисли се бяха съсредоточили върху предстоящата среща. Черната ѝ коса се спускаше на вълни почти до

кръста и под шапчицата със снежнобели перли, още перли покриваха гънките на роклята ѝ от воднистозелена коприна. Беше се срещала с Мургейз веднъж, за кратко, преди пет години, по време на една нейна официална визита. Жена, излъчваща власт, сдържана и официална, както можеше да се очаква от една кралица, и внушаваща благоприличие, според андорските норми. Което означаваше известна превзетост. Слуховете, ширещи се из града, че си има любовник — мъж, когото, изглежда, хората не харесваха особено — не ѝ отиваха много, разбира се. Но според това, което Алтейма си спомняше, официалната кройка на тоалета ѝ — и преди всичко високото деколте — щяха да задоволят Мургейз.

Щом пантофките на Алтейма стъпиха на каменните плочи, Кара, слугинята, скочи и се зае усърдно да оправя гънките на роклята ѝ. Докато Алтейма не затвори рязко ветрилото си и не удари с него момичето по китката. Кралският двор не беше най-подходящото място за подобно суетене. Кара — колко глупаво име впрочем — трепна, присви ударената си ръка и едва не се разплака.

Алтейма раздразнено присви устни. Момичето дори не знаеше как да реагира на подобни дребни жестове на укор. Просто се беше излъгала. Момичето нямаше да мине. Съвсем очевидно беше, че е неук. Но една лейди трябваше да си има слугиня, особено ако държеше да се разграничи от масата бежанци, наводнили Андор. Беше видяла мъже и жени, трудещи се под жаркото слънце, дори просеци по улиците — и мнозина бяха с окъсани кайриенски благороднически облекла. Дори бе разпознала една-две бивши знатни дами сънароднички. Навярно трябваше да вземе някоя такава за слугиня. Та кой можеше да знае задълженията на личната прислуга по-добре от една бивша лейди? А след като бяха паднали дотам, че да изкарват прехраната си със собствените си ръце, при такава възможност щяха да подскочат от радост. Щеше да е забавно да си вземе някоя бивша „приятелка“ за слугиня. Но днес за такова нещо бе твърде късно. А една неuka слугиня, местно селско момиче, подсказваше съвсем явно, че Алтейма е пред изчерпване на възможностите си — само на едно стъпало преди сама да падне до положението на просеците.

Тя си придаде израз на загрижена доброта.

— Извини ме, Кара — рече тя сладникаво. — Остани тук в каретата и разтрий китката си. Вярвам, че някой ще ти донесе чаша

студена вода да пийнеш. — Безмълвната благодарност в очите на девойчето беше смайваща.

Мъжете в ливреи, добре обучени, стояха наоколо, зареяли празни погледи. Така или иначе, мълвата за добротата на Алтейма щеше да плъзне, доколкото все пак разбираше нещо от слуги.

Пред нея се появи висок млад мъж — с бялата камизола с висока яка и лъскавата ризница на кралски гвардеец — и се поклони с ръка на меча си.

— Гвардейски лейтенант Таланвор, върховна лейди. Ако благоволите да ме последвате, ще ви придружа до кралица Мургейз. — Подаде ѝ ръка, която тя прие, но иначе почти не му обърна внимание. Към войници не проявяваше интерес, освен ако не бяха висши пълководци и лордове.

Докато младият лейтенант я водеше през просторните коридори, изпълнени с щъкащи насам-натам мъже и жени в ливреи — те, естествено, се стараеха да не се изпречват на пътя ѝ — тя крадешком оглеждаше фините гоблени, инкрустираните със слонова кост сандъци и скринове, купите и вазите с гравюри от злато и сребро или изработени от тънък, почти прозрачен порцелан на Морския народ. Кралският палат не показваше толкова разкош, колкото Тийрския камък, но Андор все пак беше процъфтяваща страна, навярно също толкова богата, колкото Тийр. Някой попрестарял лорд щеше да свърши чудесна работа, отстъпчив пред една все още млада жена, и да кажем — малко безхарактерен и нерешителен. Но с големи имения. Това за начало, докато разбере къде точно се държат нишките на властта в Андор. Няколкото думи, разменени с Мургейз преди няколко години, не бяха кой знае какво запознанство, но тя самата разполагаше с онова, за което всяка кралица би трябвало да жадува. Сведения.

Най-сетне Таланвор я въведе в една просторна приемна с висок таван с нарисувани по него птици, облаци и лъчезарно небе. Пред дългата камина от лъскав бял мрамор бяха подредени столове с високи облегалки, с фина дърворезба и позлата. С част от съзнанието си Алтейма си отбеляза развеселена, че килимът в червени и златисти шарки на пода е тайренска изработка.

Младият мъж се сниши на едно коляно и изрече с неочаквано дрезгав глас:

— Кралице моя. Както се разпоредихте, доведох ви върховната лейди Алтейма от Тийр.

Мургейз му махна с ръка да се оттегли.

— Добре сте ни дошла, Алтейма. Приятно ми е да ви видя отново. Заповядайте, седнете да си поговорим.

Алтейма направи сдържан реверанс и промърмори нещо в израз на благодарност, след което се разположи в един от столовете. Сърцето ѝ се сви от завист. Беше запомнила Мургейз като хубава жена, но златокосата красавица пред нея ѝ показва колко избледнял е този спомен. Мургейз бе като роза в пълния си разцвет, в състояние да засенчи всеки друг цвят. Алтейма не можеше да вини младия войн затова, че се изниза от залата с препъване. По-скоро се зарадва, че излезе, за да не се притеснява от съпоставящия му поглед.

Но и промени имаше. И то големи промени. Мургейз, по милостта на Светлината кралица на Андор, Защитница на владенията и Закрилница на народа, Върховен трон на Дома Траканд, навремето толкова резервирана, официална и изпълнена със сдържано достойнство, сега бе облечена в ефирна рокля от бляскава бяла коприна, разкриваща толкова бюст, че можеше да слиска дори някоя кръчмарска прислужница в Блатото. Беше толкова впита по бедрата, че подходеше повече на някоя тарабонска улична кранта. Слуховете явно се оказваха верни. Мургейз си имаше любовник. И за да се промени жена като нея толкова очебийно, това беше безспорен признак, че се мъчи да угоди на този Гебрил, а не да накара него да ѝ угажда. Мургейз все така излъчваше власт и душевна сила, които сякаш изпълваха залата, но това толкова непривично облекло до голяма степен смаляваше впечатлението за кралското ѝ величие.

Алтейма се почувства дважд по-доволна, че бе облякла тоалет с високо деколте. Една жена, до такава степен поддала се на влиянието на един мъж, можеше да кипне най-неочаквано от изблик на ревност при най-малкия повод, че и без повод. Ако се случеше да срещне този Гебрил, щеше да прояви към него толкова безразличие, колкото можеше да позволи етикетът. И най-малкото подозрение, че дори си е помислила да отмъкне любовника на Мургейз, можеше да ѝ донесе клуп на бесилка вместо кретащ със сетни сили богат съпруг. Тя самата при подобни обстоятелства щеше да направи същото.

Жена в червено-бяло облекло поднесе вино — великолепно мурандийско — и наля в два бокала, украсени с изправения на задните си лапи Лъв на Андор. Докато Мургейз взимаше бокала си, Алтейма забеляза пръстена ѝ със златна змия, захапала опашката си. Пръстенът на Великата змия се носеше и от някои жени, обучавали се в Бялата кула, както Мургейз, без да стават Айез Седай, както и от самите Айез Седай. Традицията кралиците на Андор да бъдат обучавани в Кулата датираше отпреди хиляда години. Но от уста на уста се предаваше мълвата, че между Мургейз и Тар Валон е настъпил разрыв, а и настроенията срещу Айез Седай по улиците можеха набързо да бъдат потушени, ако Мургейз пожелаеше. Защо все още носеше този пръстен? Алтейма трябваше да внимава с приказките си, докато не разбере отговора.

Жената в ливрея се оттегли в другия край на залата, за да не може да чува разговора им, но достатъчно близо, за да види, ако ѝ дадат знак да допълни чашите.

Мургейз отпи и каза:

— Много време мина, откакто се запознахме. Съпругът ви добре ли е? И той ли е с вас тук, в Кемлин?

Алтейма припряно разрови всички схеми, които бе подредила в ума си. Не беше си помисляла, че Мургейз знае, че има съпруг, но винаги бе притежавала способността да мисли в движение.

— Тедосиан беше добре, когато го видях за последен път. — Светлината дано даде да умре скоро. И да може тя да се оправи. — Беше доста разколебан относно служенето на този Ранд ал-Тор, а такава яма трудно може да се прекрачи. Напоследък при нас лордовете отиват на бесилото като най-обикновени престъпници.

— Ранд ал-Тор — изрече замислено Мургейз. — Срегнах го веднъж. Изобщо не приличаше на младеж, който ще се обяви за Преродения Дракон. По-скоро на изплашено овчарче, стараещо се да не издаде страха си. Но като се замисля за тази среща, той като че ли търсеше някакъв... изход. — Сините ѝ очи се бяха вгълбили. — Елайда ме предупреди за него. — Последните думи като че ли ги изговори несъзнателно.

— Елайда тогава беше ваша съветничка — каза предпазливо Алтейма. Този факт правеше мълвата за разрива още по-трудна за

вярване. Трябваше на всяка цена да разбере доколко е вярно. — Да не би да сте я заместили, след като сега тя е Амирлин?

Очите на Мургейз се съсредоточиха.

— Не съм! — В следващия миг гласът ѝ отново омекна. — Дъщеря ми, Елейн, се обучава в Кулата. Вече е издигната в ранг на Посветена.

Алтейма размаха ветрилото си, надявайки се потта да не избие на челото ѝ. Ако Мургейз не знаеше за собствените ѝ чувства спрямо Кулата, каквото и да кажеше, щеше да е опасно. Всичките ѝ планове залитнаха на ръба на пропастта.

Но веднага след това Мургейз спаси и тях, и самата нея.

— Казвате, че вашият съпруг се е двоумял за Ранд ал-Тор? А вие самата?

Тя едва се сдържа да не въздъхне от облекчение. Мургейз можеше и да се държи като неуго селско девойче спрямо този Гебрил, но все пак бе запазила разсъдъка си, щом станеше дума за властта и за възможните опасности, грозящи владенията ѝ.

— Наблюдавах го отблизо, разбира се, в Камъка. — Това трябваше да посее семето, ако се налагаше такъв посев. — Той може да владее Силата, а един преливащ мъж винаги внушава страх. И той е Преродения Дракон. В това няма съмнение. Камъкът падна и Каландор беше в ръцете му, когато стана това. Пророчествата... Боя се, че трябва да оставя решенията за това какво да се прави с Преродения Дракон на хора по-мъдри от мен. Знам само, че ме е страх да остана там, където властва той. Дори една върховна лейди на Тийр не може да се сравнява по храброст с Кралицата на Андор.

Златокосата жена я изгледа проникателно и тя се побоя да не би да е попрекарила с ласкателството. Някои не обичаха да ги ласкаят така открито. Но Мургейз се отпусна на стола си и отпи от чашата.

— Разкажете ми за него. За този млад мъж, който уж трябва да ни спаси и да ни унищожи, спасявайки ни.

Успех. Или поне началото на възможен успех.

— Той безспорно е опасен мъж, заради Силата. Един лъв може да изглежда ленив и полузаспал, докато не скочи. Тогава се превръща единствено в порив и сила. Ранд ал-Тор изглежда по-скоро невинен, отколкото ленив и наивен, нежели заспал, но когато скочи... Не проявява никакво уважение към името на една личност или към сана ѝ.

Не преувеличих като казах, че той обеси някои лордове. Той носи безвластие и безпорядък. В Тийр, според нововъведените от него закони, дори един върховен лорд или лейди могат да бъдат привикани пред съдия, за да бъдат глобени или нещо по-лошо, по обвинения, предявени от най-долния селяк или рибар. Той...

Придържаше се стриктно към истината така, както тя я виждаше. Можеше да изрича истината също така без колебание, както и да лъже, когато се наложеше. Мургейз отпиваше от виното си и слушаше. Изглеждаше отпусната лениво, но очите ѝ подсказваха, че поглъща всяка дума на Алтейма и я подрежда в тайниците на ума си.

— Трябва да разберете — довърши Алтейма, — че се докоснах само до повърхността. За Ранд ал-Тор и за онова, което той извърши в Тийр, може да се говори с часове.

— Ще ги имате — увери я Мургейз и Алтейма се усмихна наум. Успех. — Вярно ли е — продължи кралицата, — че той е довел айилци със себе си в Камъка?

— О, да. Диваци със скрити лица. Дори жените им са готови да те убият с поглед. Последваха го като кучета, тероризираха всички и отмъкнаха от Камъка всичко, каквото им хареса.

— Аз пък си мислех, че това е най-налудничавият слух — отвърна Мургейз. — Те не са излизали от Пустошта от двадесет години. Светът едва ли има нужда този Ранд ал-Тор да изкарва айилците срещу нас. — Погледът ѝ отново стана остър. — Казахте „последваха“. Отидоха ли си?

Алтейма кимна.

— Малко преди да напусна Тийр. И той тръгна с тях.

— С тях! — възкликна Мургейз. — Аз се боях, че той е в Кайриен точно в този...

— Гостенка ли имаш, Мургейз? Трябваше да ме уведомиш, за да я поздравя.

През залата крачеше едър мъж — висок, с добре прилепнал по широките му рамене и мощна гръд червен копринен сюртук със златно везмо. Не беше нужно Алтейма да види засиялото лице на Мургейз, за да се сети, че това е лорд Гебрил. Самоувереността, с която бе прекъснал кралицата, го подсказваше. Той вдигна пръст и слугинята приклепна в дълбок реверанс, след което побърза да излезе. Дори не молеше Мургейз за разрешение да освободи собствените ѝ слуги в

нейно присъствие. Можеше да е великолепен мъж, но дори да не принадлежеше на Мургейз, тя самата не би се опитала да го манипулира, освен ако абсолютно не ѝ се наложеше. От него сякаш се излъчваше дори повече могъщество, отколкото от Мургейз.

Гебрил спря до Мургейз, постави длан върху голото ѝ рамо съвсем фамилиарно и тя едва не опря брадичката си на опакото на ръката му. Но очите му се бяха спрели на Алтейма. Тийрската благородничка бе привикнала да я гледат мъже, но тези очи сега я накараха да помръдне притеснено на стола си. Бяха твърде пронизващи. Виждаха прекалено надълбоко.

— От Тийр ли идвате? — Звукът на дълбокия му глас я накара цяла да изтръпне. С кожата си, дори с костите си се почувства така, сякаш са я натикали до шията в ледена вода. Странно обаче, първоначалното ѝ безпокойство се стопи.

Вместо нея отговори Мургейз. Самата Алтейма сякаш нямаше сили да отвори уста, докато той я гледаше така.

— Това е върховната лейди Алтейма, Гебрил. Тъкмо ми разказваше за Преродения Дракон. Била е в Тийрския камък, когато той падна. Гебрил, там наистина е имало айилци... — Натискът на дланта му я прекъсна. На лицето ѝ премина вълна на раздразнение, но бързо изчезна, заменена със сияйна усмивка, насочена към него.

Очите му, неотделящи се от Алтейма, отново предизвикаха ледена тръпка у нея и този път тя звучно простена.

— Толкова много приказки трябва да са те уморили, Мургейз — изрече той, без да отмества поглед. — Твърде много се трудиш. Прибери се в спалнята си и си поспи. Хайде, върви. Ще те събудя, когато си починеш достатъчно.

Мургейз тутакси се изправи, без да спира да му се усмихва предано. Очите ѝ изглеждаха леко замъглени.

— Да, наистина съм уморена. Ще подремна малко, Гебрил.

Понесе се плавно и напусна залата, без дори да погледне повече към Алтейма, но вниманието на Алтейма бе изцяло насочено към Гебрил. Сърцето ѝ биеше бързо; дишането ѝ се учести. Той със сигурност беше най-чаровният мъж, когото бе виждала. Най-величественият, най-силният, най-могъщият... Суперлативите се лееха в ума ѝ като порой.

Без да обръща повече внимание на напускащата Мургейз, Гебрил се разположи на стола, зает доскоро от кралицата, отпусна се небрежно и изпружи крака.

— Каж ми защо дойде в Кемлин, Алтейма. — Мразовитата тръпка отново я прониза. — Абсолютната истина, но накратко. Подробности ще можеш да ми кажеш по-късно, ако ги поискам.

Тя не се поколеба.

— Опитах се да отровя мъжа си и се наложи да избягам преди Тедосиан и онази никаквица Естанда да ме убият, че и по-лошо. Ранд ал-Тор се канеше да ги остави да го направят за назидание. — Разказът я принуди да се присвие унижено. Не защото бе истина, която бе укривала толкова старателно, а защото изпитваше неистовото желание да угоди на Гебрил и се боеше, че може да я изпъди. Но той искаше от нея истината. — Избрах Кемлин, защото не мога да понасям Иллиан, и макар че Андор не е по-добра стока, Кайриен е почти в руини. В Кемлин мога да си намеря богат съпруг или някой, който да си мисли, че е мой закрилник, ако трябва, и да използвам властта му, за да...

Той махна небрежно с ръка да я спре и се изсмя.

— Порочно котенце, макар и хубавичко. Може би достатъчно хубавичко, за да те задържи човек, ако ти извади зъбките и ноктенцата. — Лицето му изведнъж стана напрегнато. — Разкажи ми какво знаеш за Ранд ал-Тор и особено за неговите приятели, ако има такива, неговите спътници и съюзници.

И тя му заразказва, без да спира, докато устата и гърлото ѝ не пресъхнаха и гласът ѝ не стана хриплив. Изобщо не вдигна бокала си, докато той не я подкани, при което изпи виното си на един дъх и продължи. Можеше да му угоди. Можеше да го удовлетвори повече, отколкото Мургейз би могла и да допусне.

Слугините, подреждащи спалнята на Мургейз, заклаха припряно, стреснати от това, че я виждат в покоите още предиобед. Тя им махна с ръка да напуснат и се качи на ложето си, без да се съблича. Полежа известно време така, взирайки се втренчено в гравираните фигури на пилоните, крепящи балдахина. Тук нямаше лъвовете, а рози. Знак за короната на Розата на Андор, а розите ѝ отиваха повече, отколкото лъвовете.

„Престани с тази опърничавост“ — сгълча се тя наум и веднага се зачуди защо. Беше заявила на Гебрил, че е уморена, и... А не беше ли ѝ го казал той? Невъзможно. Тя беше кралицата на Андор и никой мъж не можеше да ѝ нарежда какво да прави. „Гарет.“ Защо се сети сега за Гарет Брин? Той определено никога не си беше позволявал да ѝ нарежда какво да прави. Но беше твърде опърничав, способен бе да се инати, докато не я принуди да приеме неговата гледна точка. „Защо си мисля за него? Жалко, че го няма тук.“ Това беше глупаво. Нали тя самата го бе отпратила за това, че ѝ се беше противопоставил. За какво точно, вече ѝ се губеше, но не това беше важно. Той ѝ се беше противопоставил. Съвсем смътно можеше да си спомни чувствата, които бе изпитвала към него, сякаш си бе заминал преди години. Със сигурност не беше толкова отдавна. Колко? „Престани да се опъваш.“

Очите ѝ се притвориха и тя моментално потъна в сън. Сън, обезпокояван от тягостни сънища как бяга от нещо, което не може да види.

ГЛАВА 2

РУЙДИЙН

Ранд ал-Тор гледаше през един висок прозорец. И да бе имало някога стъкло на него, отдавна го нямаше. Сенките долу рязко клоняха към изток. Арфа на бард тихо свиреше в стаята зад него. Потта се изпаряваше от лицето му още щом избиеше. Червеното му копринено сетре, влажно под мишниците, бе провиснало отворено, в безполезно усилие да улови лек повей, а ризата му бе развързана на гърдите. Нощта в Айилската пустош щеше да донесе пронизващ хлад, но през деня и вятърът беше нажежен.

Бе се хванал за гладкия каменен корниз над главата си и ръкавите на дрехата му се бяха смъкнали, разкривайки предната част на фигурите, увили се на двете му ръце от китките до лактите. Змиеподобни фигури със златна грива, с очи блеснали като слънцето, с пурпурни и златисти люспи, и всеки крак увенчан с по пет златни нокътя. Бяха част от кожата му, а не татуировка. Блестяха като скъпоценни метали и излъскани геми и изглеждаха почти като живи под слънчевия светлик на късния следобед.

Тези две фигури го бележеха за народа, обитаващ от тази страна на планинската верига, наричана тук Драконовата стена, а отвъд — Гръбнака на света, като Оня, що иде със Зората. Също както чаплите, жигосани на дланите му, го бележеха за онези отвъд Драконовата стена като Преродения Дракон. И в двата случая — пророчества за обединение, за спасение и разруха.

Названия, които щеше да избегне, стига да можеше, но това време бе отминало отдавна, ако изобщо бе съществувало, и той не мислеше повече за него. А и да се сещаше, по някой рядък повод, то бе като смътно съжаление на отраснал мъж, припомнил си глупава детинска мечта. Сякаш не беше все още твърде близо до детството си, за да си спомня всеки миг от него. Но вместо това сега се мъчеше да мисли само за нещата, които предстояха. Съдбата и дългът го сдържаха в пътя като юзди на ездач, но пък често го бяха наричали

упорит. Краят на този път трябваше да се стигне, но ако можеше да стане по друг обход, навярно нямаше да се окаже наистина краят. Такава вероятност обаче бе нищожна. Почти сигурно беше, че едва ли изобщо съществува. Пророчествата искаха неговата смърт.

Руйдийн се простираше под него, съсухрен от все още безмилостното късно слънце, вече снишаващо се над високите зъбери на запад, над пустата околност, рядко обрасла с оскъдна растителност. Тази скалиста сурова земя, в която от поколения хората се избиваха заради жалък кладенец животворна вода, беше последното място, където човек би допуснал, че е възможно да съществува велик град. Някогашните му строители така и не бяха довършили работата си. Невероятно високи здания осейваха града, стъпаловидни, облицовани с мраморни плочи палати, извисяващи се на осем-десет етажа, ала без покрив, само с полудовършената зидария на следващия етаж. Кулите се извисяваха още по-нагоре, но в повечето случаи също така завършваха рязко като проядени остриета, недовършени. Сега близо четвърт от тези величествени здания лежаха срутени по просторните булеварди с широки ивици пръст по средата. Пръст, в която никога не бяха росли дърветата, за които бе предназначена. Великолепните фонтани бяха сухи, както от стотици пъти по стотици години насам. Толкова безплодно усилие, в което строителите бяха изгинали, без да могат да довършат делото си. И все пак понякога на Ранд му се струваше, че градът е бил започнат само за да може той да го открие.

„Прекалено си горделив — помисли си той. — Човек трябва да е почти полудял, за да е толкова горд.“ Не можа да се сдържи да не се изкиска горчиво. С мъжете и жените, дошли тук преди толкова време, бе имало и Айез Седай, и те сигурно бяха познавали Каретонския цикъл и Пророчествата за Дракона. А може би самите те бяха написали Пророчествата. „Горд десетократно.“

Точно под него се простираше огромен площад, наполовина загърнат от удължени сенки и осеян с купища статуи и кристални поставки, странни и непривични фигури, изработени от метал, стъкло или камък, неща, на които той не беше в състояние да даде име, навеяни на купчини сякаш от вихрушка. Облечени в груби дрехи мъже — не айилци — се потяха, товарейки фургони с предмети, посочвани им от една ниска крехка жена, облечена в рокля от небесносиня коприна, жена с изправена снага, която се плъзгаше неуморно от място

на място, сякаш зноят не я притискаше така непосилно, както останалите. Все пак си беше вързала влажна бяла кърпа на главата. Просто не си позволяваше да се поддава на въздействието на слънцето. Ранд беше готов да се обзаложи, че дори не се поти.

Водачът на товарачите беше мургав едър мъж — казваше се Хаднан Кадийр и се представяше за търговец — облечен от глава до пети в кремава коприна, която изглеждаше прогизнала от пот. Той непрестанно бършеше лицето си с голяма носна кърпа и сипеше гръмки ругатни към мъжете — неговите колари и охранници, — но подскачаше не по-малко пъргаво от тях самите, когато трябваше да се вдигне поредният предмет, посочен от жената в синьо, независимо дали бе голям, или малък. Айез Седай не се нуждаеше от висок ръст, за да наложи волята си, но Ранд си мислеше, че Моарейн би се справила не по-зле дори и да не беше помирисвала Бялата кула.

Двама от мъжете се мъчеха да преместят някакво странно съоръжение от червен мрамор, приличащо на рамка на врата. Тъглите й бяха някак усукани и не се събираха както трябва, а очите отказваха да проследят правите й страни. Рамката стоеше изправена и се въртеше свободно, но отказваше да се преобърне, колкото и да я подбутваха насам-натам. Изведнъж единият мъж се подхлъзна и падна до кръста през рамката. Ранд се напегна. За миг нещастният човечец сякаш престана да съществува от кръста нагоре. Краката му, изпаднали в паника, подритваха дивашки. В следващата секунда Лан, висок мъж, загърнат в плащ с бозаво-зеленикави оттенъци, пристъпи и рязко го издърпа за колана. Лан беше Стражникът на Моарейн, обвързан с нея по някакъв начин, който Ранд така и не разбираше — як мъж с походка като на айилец, като на дебнец за плячка вълк. Мечът на бедрото му не просто изглеждаше част от него. Той беше част от него. Лан пусна работника върху плочника и се изправи. Тънките отчаяни викове на нещастника достигнаха до ушите на Ранд, другият товарач понечи да побегне. Неколцина от хората на Кадийр, които бяха наблизко, се спогледаха, сякаш преценяваха възможността да се изпокрият.

Моарейн се появи сред тях така внезапно, сякаш се придвижи с помощта на Силата, и плавно закрачи от мъж на мъж. Поведението й бе такова, че на Ранд му се стори, че чува хладните, властни, излизащи от устните й заповеди, изпълнени с такава увереност, че всеки опит за неподчинение би изглеждал глупав. Скоро тя успя да потуши всяка

мисъл за съпротива, твърдо потисна всеки плах опит да ѝ се възрази и подкара товарачите да се заловят отново на работа. Двата с рамката пак почнаха да я подбутват и да се мъчат да я отместят — но често поглеждаха към Моарейн, когато мислеха, че не ги гледа. По своему тя изглеждаше по-твърда и от Лан.

Доколкото знаеше Ранд, всички тези неща там долу бяха ангреали, ша-ангреали или тер-ангреали, изработени преди Разрушението на света, за да увеличат Единствената сила или употребата ѝ по един или друг начин. Със сигурност самите те бяха изработени с помощта на Силата, въпреки че дори Айез Седай днес не знаеха как се правят. Той не само подозираше, но почти знаеше какво е предназначението на въпросната „врата“ — вход към някакъв друг свят, — но за останалите нямаше никаква представа. Както и никой друг. Тъкмо затова Моарейн се трудеше така упорито, за да бъдат натоварени колкото може повече от тях на колите и да бъдат изпратени в Кулата за проучване. Възможно бе дори Кулата да не притежава толкова много предмети, свързани със Силата, колкото имаше тук, пръснати по площада, макар да се смяташе, че Кулата разполага с най-голямата колекция от тези чудодейни предмети в целия свят. Но дори и в Кулата знаеха предназначението само на малка част от нещата в колекцията си.

Ала това, което вече бе натоварено на фургоните или лежеше разхвърляно из площада, не интересуваше Ранд. Той вече бе взел онова, от което имаше нужда. Дори в известен смисъл беше взел повече от това, което му се искаше.

В самия център на площада, близо до обгорелия ствол на едно величествено дърво, високо сто стъпки, стърчеше горичка от високи стъклени колони, всяка висока почти колкото дърво и толкова тънка, че на пръв поглед и най-леката буря можеше да я прекърши. Макар удължените сенки вече да ги докосваха, колоните улавяха и отразяваха късната слънчева светлина с отблясъци и искри. В продължение на безчетни години айилски мъже бяха влизали сред техните редици и бяха излизали, белязани също като Ранд, но само на едната ръка, като вождове на кланове. Айилски жени също бяха пристъпвали сред тях по своя път към битността на Мъдри. И никой друг не можеше да проникне там и да остане жив. „Мъж може да влезе в Руйдийн веднъж, жена — два пъти. Повече означава гибел.“ Това му го бяха казали

Мъдрите и то беше истина тогава. Сега всеки можеше да влезе в Руйдийн.

Стотици айилци кръстосваха по улиците и все повече от тях се заселваха в полудовършените му сгради. Всеки ден по все повече пръстени ивици по улиците на града избуяваше боб, тиква и ку'курз, усърдно поливани с глинени делви, напълнени от огромното новопоявило се езеро, запълнило южния край на долината, единствения подобен воден басейн в цялата тази пустинна земя. Други хиляди бяха разпънали станове си сред околните възвишения, дори на самата Чайендейр, където доскоро бяха идвали само за официални церемонии, за да пратят всеки път в Руйдийн един-единствен мъж или жена.

Където и да отидеше, Ранд носеше със себе си промяна и разрушение. Този път, въпреки всяко основание, се надяваше промяната да се окаже за добро. Все още бе възможно да се окаже така. Изгорялото дърво стърчеше като въплътена подигравка на надеждите му. Авендесора, легендарното Дърво на живота. Сказанията така и не казваха къде се намира то и той се бе изумил, когато го намери точно тук. Моарейн го уверяваше, че то все още е живо, че скоро ще пусне филизи, но сега засега той виждаше само почерняла кора и голи клони.

Ранд с въздишка се извърна от прозореца към голямата стая, макар и не най-голямата в Руйдийн, с високи прозорци от двете страни и куполовиден покрив, покрит с изкусна мозайка, изобразяваща крилати фигури на хора и животни. Повечето от мебелировката, оставена в града, отдавна беше изгнила, въпреки сушата, а голяма част от жалките останки беше проядена от буболечки и червеи. Но от другата страна на помещението стърчеше стол с висок гръб, масивен, с почти незасегната позлата, но никак не подходящ на прилежащата му маса — широко нещо, чиито крака и плот бяха пищно издялани на цветя. Някой се беше постарал да излъска дървото с пчелен восък и то блестеше, въпреки възрастта си. Айилците му ги бяха намерили, въпреки че клатеха удивено глави при вида на подобни неща. Твърде малко дървета можеха да се намерят из пустошта, които да дадат толкова право и дълго дърво, за да се изработи от него подобен стол, и още по-трудно — за изработката на масата.

И това беше цялата така наречена мебелировка. Останалото бе илиански килим от фини копринени нишки в синьо и златисто, плячка от някоя отдавнашна битка, постлан в центъра на покрития с тъмночервени плочки под. По него бяха нахвърляни възглавнички, облечени в ярки коприни и с ресни. Това използваша айилците наместо столове, и то когато не клечаха на пети, толкова удобно, колкото ако седяха на тапицирани столове.

Шестима мъже се бяха изтегнали по възглавниците върху килима. Шестима вождове на кланове, представлящи кланове, които до този момент бяха дошли, за да последват Ранд. Или по-скоро — да последват Оня, що иде със Зората. Не непременно изпълнени с пламенно желание. Той смяташе, че Руарк, мъжът с широките рамене и сини очи, с вече прошарена рижа коса, може би изпитва приятелски чувства към него, но не и останалите. Само шестима от дванадесетте.

Без да обръща внимание на стола, Ранд седна със скръстени крака срещу айилците. Извън Руйдийн единствените столове бяха столове на вождове, използваша се само от вождове и само по три повода: за да бъде провъзгласен някой за вожд на клан, за да приеме поражението на противник с чест или да издаде присъда. Ако сега заемеше стола пред тези мъже, щеше да означава, че се кани да прави едно от трите.

Бяха облечени в кадин-сор, с палта и панталони в оттенъци на кафяво и сиво, които се сливаха с околната земя, и с меки чизми с маншети над коленете. Дори тук, на срещата с Кар-а-карн, вожда на вождовете, всеки носеше широк нож на колана си и сиво-кафява шуфа, падаща на вълни около врата му; ако някой от мъжете покриеше лицето си с черното було, пришито към шуфата, това означаваше, че е готов да убие. А това не беше напълно изключено. Тези мъже се бяха сражавали едни срещу други в безкраен цикъл от междукланови набези, битки и кръвни вражди. Следяха го бдително, чакаха го, но айилското очакване винаги предполагаше готовност за действие, внезапно и свирепо.

Баел, най-високият мъж, който Ранд изобщо бе виждал, и Джеран, тънък като меч и бърз като камшик, лежаха колкото можеше по-надалече един от друг, но така, че все пак да бъдат върху килима. Между Гошиен на Баел и Шаарад на Джеран имаше кръвна вражда, потисната заради Оня, що иде със Зората, но незабравена. А вероятно

и Мирът на Руйдийн все още беше в сила, въпреки всичко, което се бе случило. Все пак спокойните звуци на арфата ехтяха в рязък контраст с упорството на Баел и Джеран да се погледнат. Шест чифта очи, сини, зеленикави или сиви, на шест потъмнели от суровото слънце лица; пред айилците и ястребите щяха да изглеждат питомни.

— Какво трябва да сторя, за да привлека и Рейн? — каза той. — Бяхте сигурни, че ще дойдат, Руарк.

Вождът на Таардад го изгледа спокойно. Ако се съдеше по изражението, лицето му можеше да мине за изсечено от камък.

— Почакай. Само почакай. Деарик ще ги доведе. Все някога.

Белокосият Хан, излегнат до Руарк, изкриви устни, сякаш се канеше да се изплюе. Лицето му, набръчкано като пергамент, както винаги изглеждаше кисело.

— Деарик е видял твърде много мъже и Деви клекнали и зяпнали в небитието с дни, а после да хвърлят копията си. Да ги хвърлят!

— И да побягнат — добави кротко Баел. — Аз самият ги видях, сред Гошиен, дори в собствената си септа — да бягат. Както и ти, Хан, сред Томанеле. Всички сме ги видели. Не мисля, че им беше ясно накъде точно бягат, знаеха само от какво бягат.

— Страхливи змии — изджафка Джеран. Сиви кичури бяха прошарили светлокафявата му коса. Нямаше млади мъже сред вождовете на кланове. — Вонливци, бягачи от собствената си сянка. — Леко помръдване на сините му очи към отсрещната страна на килима подсказваше, че включва в това число гошиените, а не просто онези, които бяха захвърлили копията си.

Баел понечи да се изправи, като лицето му стана още по-каменно, ако това изобщо беше възможно, но изтегнатият до него мъж постави успокоително ръка на рамото му. Брюан, вождът на Накаи, беше едър и силен колкото двама ковачи, но притежаваше учудващо кротък за айилците нрав.

— Всички видяхме мъже и Деви да бягат. — Изрече го почти лениво и сивите му очи също изглеждаха полузаспали, но Ранд знаеше много добре, че съвсем не е така; дори Руарк смяташе Брюан за смъртно опасен в битка противник и коварен тактик. Но Брюан трябваше да дойде, за да последва Оня, що иде със Зората. Ранд ал-Тор той не познаваше. — Както и ти, Джеран. Сам знаеш колко трудно е да посрещнеш лице в лице онова, пред което се изправиха те. Ако не

можеш да наречеш страхливци онези, които са загинали, защото не са могли да го понесат, как ще наречеш страхливци тези, които побягнаха по същата причина?

— Изобщо не трябваше да го научат — промърмори Хан и стисна синята възглавничка с червените ресни до себе си като гърло на враг. — То беше само за онези, които могат да влязат в Руйдийн и да оживеят.

Каза го уж на вождовете, но явно думите му бяха предназначени за ушите на Ранд. Тъкмо Ранд бе разкрил пред всички какво вижда човек, озовал се сред гората от стъклени колони, дотолкова, че никой вожд на клан или Мъдра не можеше да премълчи, когато ги попитаха за останалото. Ако все още се намираше някой айилец в Пустошта, който да не знае истината, то той трябваше да не е говорил с никого от месец насам.

Съвсем не според славното бойно наследство, в което вярваха повечето от тях, айилците, както се оказа, бяха започнали своята история като безпомощни бежанци от Разрушението на света. Всички оцелели по онова време тъй или иначе бяха бежанци, разбира се, но айилците никога не бяха мислили за предците си, че са били толкова беззащитни. И още по-лошо — оказваше се, че са били следовници на Пътя на листото, отказващи да вършат насилие дори когато е застрашен животът им. Айил означаваше на Древния език „предано отдаден“, и онова, на което се бяха отдали, беше мирът. Онези, които днес наричаха себе си „Айил“, бяха потомци на онези, които бяха нарушили оброка на неизброими поколения. Само един остатък от онази вяра се бе съхранил: айилецът щеше да умре, но не и да докосне меч. Винаги бяха вярвали, че това е част от тяхната войнска гордост, белег на тяхното различие от хората, живеещи извън Пустошта.

Беше чувал айилците да казват, че са извършили някакъв грях, за да бъдат изпратени да обитават изпепелената Пустош. Сега те знаеха какъв е този грях. Мъжете и жените, построили Руйдийн и измрели тук — онези, които бяха наричани Джен Айил, клана, който не е, в редките случаи, в които се споменава за тях — те бяха съхранили верността си към Айез Седай от времената преди Разрушението на света. Трудно беше да се понесе съзнанието, че това, в което бяха вярвали винаги, се бе оказало лъжа.

— Трябваше да се каже — заяви Ранд. „Имаха право да го узнаят. Човек не може да живее вечно в лъжа. Собственото им пророчество казваше, че ще ги скърша. А друго не можех и да направя.“ Миналото беше минало и свършено; сега трябваше да се безпокои за предстоящото. „Някои от тези мъже не ме одобряват, други ме мразят за това, че не съм роден сред тях, но ме следват. Имам нужда от всички тях.“ — А какво става с Миагома?

Ерим, изтегнат между Руарк и Хан, поклати глава. Някогашната му светлочервена коса беше наполовина побеляла, но зелените му очи изглеждаха ярки като на младеж. Широките му длани и дългите яки пръсти подсказваха, че и мишците му са не по-малко здрави.

— Тимолан не позволява дори на нозете си да разберат накъде ще скочи, преди вече да е скочил.

— Той ще дойде — каза Руарк. — Тимолан лично никога не е вярвал в Оня, що иде със Зората. А и Джанвин ще доведе Шианде. Но ще изчакат. Първо ще трябва да подредят нещата в собствените си глави.

— Ще трябва да се примирят с това, че Оня, що иде със Зората е влагоземец — изсумтя Хан. — Не искам да те обидя, Кар-а-карн. — В гласа му липсваше раболепие. Един вожд не беше крал, нито вождът на вождовете. В най-добрия случай можеше да се нарече пръв между равни.

— Дарийн и Кодарра също ще дойдат един ден, струва ми се — рече спокойно Брюан. Спокойно, но и бързо, за да не би проточилото се мълчание да доведе до танц на копията. Пръв между равните, в най-добрия случай. — Те са изгубили повече от всички други в бледината. — Така айилците бяха възприели да наричат дългото виране в нищото на човек, преди той да побегне от същността си на айилец. — Засега Манделиан и Индириан са загрижени единствено да запазят клановете си. И двамата ще искат сами да видят драконите на ръцете ти, със собствените си очи, и ще дойдат.

С това оставаше само още един клан за обсъждане — този, който никой от вождовете не искаше да спомене.

— Какви са вестите за Куладин и Шайдо? — попита Ранд.

Отвърна му мълчание, нарушено от тихия звук на арфата някъде зад тях. Всеки очакваше някой друг да заговори и на лицата на всички се бе изписало безпокойство — толкова, колкото едни айилци можеха

да си позволят. Джеран загледа намръщено нокътя на палеца си, а пръстите на Брюан заиграха със сребърните пискюли на възглавничката. Дори Руарк заби съсредоточен поглед в килима.

Сред смълчаните мъже зашаваха с тихи изящни стъпки мъже и жени в бели роби, заподнасяха пълни с искрящо вино сребърни бокали и сребърни блюда с маслини, рядък плод за Пустошта, а също и овче сирене, както и бели съсухрени ядки, които айилците наричаха пекара. Айилските лица, надничащи от белите гугли, бяха със сведени погледи и непривично за айилския нрав покорство.

Заловени било по време на битка или при набег, гай-шайн се заклеваха да служат в пълно покорство в продължение на една година и един ден, без да докосват никакво оръжие, без да извършват насилие, като в края на тази повинност се завръщаха в своя клан и септа все едно, че нищо не се е случило. Странен отклик на Пътя на листото. Джи-е-тох, честта и дългът го изискваха, а нарушаването на джи-е-тох беше почти най-лошото нещо, което един айилец можеше да преживее. Вероятно най-лошото. Възможно бе сега някой от тези мъже и жени да обслужва собствения си вожд на клан, но никой от тях нямаше да го покаже дори с едно мигване на окото, докато трае джи-е-тох, дори да беше негов син или дъщеря.

Внезапно Ранд го осени поразяващата мисъл защо някои от айилците бяха възприели толкова трудно истината, която им бе разкрил. В техните очи предците им сигурно се бяха врекли в гай-шайн, и то не само за себе си, но и за всички следващи поколения. А тези поколения — чак до днешния ден — бяха нарушили джи-е-тох, хващайки копието. Дали мъжете пред очите му също се тревожеха за това? Джи-е-тох бе нещо твърде сериозно за народа на Айил.

Гай-шайн се отдалечиха безшумно с меките си сандали. Никой от вождовете на кланове не докосна нито виното, нито храната.

— Има ли някаква надежда Куладин да пожелае да се срещне с мен? — Ранд знаеше много добре, че няма такава. Беше престанал да изпраща пратеници веднага щом разбра, че Куладин съдира кожата им живи. Но това бе повод да подхване отново разговора.

Хан изсумтя.

— Единствената вест, която чухме, е, че се кани теб да одере, когато те види. Това случайно да ти говори, че е готов за разговори?

— Мога ли да откъсна Шайдо от него?

— Следват го — отвърна Руарк. — Никакъв вожд не е той, но те вярват, че е. — Куладин така и не беше влизал сред стъклените колони и сигурно все още вярваше, поне както твърдеше, че всичко, което бе казал Ранд, е лъжа. — Твърди, че той е Кар-а-карн, а те и на това вярват. Девите Шайдо, които дойдоха, дойдоха заради тяхното общество, и то само защото Фар Дарейз Май носят твоята чест. Никой друг няма да дойде.

— Изпращаме съгледвачи да ги следят — намеси се Брюан, — но Шайдо ги убиват, когато ги засекат — Куладин е в основата на вече половин дузина кръвни вражди. Все пак досега поне не показва никакви признаци, че се кани да ни нападне тук. Чух, че твърди, че ние сме осквернили Руйдийн и че атаката му тук само би задълбочила оскверняването.

— Безчестни псета — рекоха едновременно Баел и Джеран и на часа се изгледаха подозрително, сякаш всеки от двамата смяташе, че другият го е изхитрил по някакъв начин.

— Безчестни или не — рече спокойно Брюан, — броят на следовниците на Куладин нараства. — Колкото и спокойно да прозвуча гласът му, все пак той отпи дълбока глътка от бокала си, преди да продължи. — На всички ви е ясно за какво говоря. Някои от онези, които побягнаха, след като ги обзе бледината, не хвърлят копията си, а се присъединяват към обществата си при Шайдо.

— Никой от Томанеле не е оставил клана си — излая Хан.

Брюан погледна над Руарк и Ерим към вожда на Томанеле и каза замислено:

— Във всеки клан се е случило. — И без да изчака да го предизвикат отново, се отпусна на възглавницата си. — Не може да се нарече изоставяне на клана. Просто се присъединяват към обществата си. Като Девите на Шайдо, дошли при Покрива си тук.

Последва тихо мърморене, но този път никой не се опита да му възрази. Правилата, властващи над айилските общества, бяха сложни и в известен смисъл техните членове бяха също толкова здраво свързани с обществото си, колкото със своя клан. Например членовете на едно и също общество не можеха да се бият помежду си дори клановете им да бяха в кръвна вражда. Някои мъже не можеха да се оженят за жена в близки родствени връзки с член на тяхното общество, защото това

означаваше все едно да са в кръвно родство. Колкото до обичаите на Фар Дарейз Май, Ранд дори не искаше и да мисли за тях.

— Искам да разбера какво възнамерява да направи Куладин — каза той. Куладин беше като бик с буболечка, влязла в ухото му. Можеше да направи всичко. Той се поколеба. — Ще бъде ли нарушение на честта, ако изпратя хора, които да се присъединят към своите общества в Шайдо? — Не беше нужно да им описва по-нататък какво иска. Те до един се вкочаниха по местата си, дори Руарк го изгледа с толкова студени очи, че зноят в стаята сякаш намаля.

— Такова шпиониране — Ерим изкриви устни на думата „шпиониране“ все едно, че имаше вкус на развалено — е все едно да шпионираш собствената си септа. Никой човек на честта не би направил такова нещо.

Ранд се въздържа да ги попита дали може да се намерят хора с не чак толкова накърнима чест. Айилското чувство за хумор беше доста странно, понякога — твърде сурово, но за подобни неща изобщо го нямаха.

За да промени темата, той каза:

— Има ли някакви вести за нещата отвъд Драконовата стена?

Сам знаеше отговора. Такива новини се пръскаха бързо, още повече при толкова събрани на едно място айилци, както сега около Руйдийн.

— Нищо, което си заслужава да се спомене — отвърна Руарк. — При тези размирици сред дървоубийците малцина амбуланти дохождат в Триделната земя. — Последното беше айилското название за Пустошта: наказание за древния им грях, изпитателен терен за храбростта им, наковалня, върху която бе изкован суровият им нрав. Дървоубийците беше названието, с което те наричаха кайриенците. — Знамето на Дракона все още се вее над Тийрския камък. Тайренците са тръгнали на север в Кайриен, както ти заповяда, за да снабдяват с храна дървоубийците. Нищо повече.

— Трябваше да оставиш дървоубийците да изгинат от глад — промърмори Баел, а Джеран рязко затвори челюсти. Ранд беше сигурен, че се е канил да каже почти същото.

— Дървоубийците не са годни за нищо друго, освен да бъдат убивани или продадени като животни в Шара — изрече мрачно Ерим. Това бяха двете неща, които айилците правеха с онези, които идваха в

Пустошта неканени. Само веселчуни, амбуланти и Калайджии преминаваха през земята им безпрепятствено, въпреки че айилците отбягваха Калайджиите, все едно че могат да ги заразят с треска. Шара беше названието на земите отвъд Пустошта. Дори айилците не знаеха много за тях.

С крайчеца на окото си Ранд забеляза две жени, застанали в очакване на прага. Някой беше провесил там нишки с нанизани на тях цветни мъниста, червени и сини, наместо липсващите врати. Едната от жените беше Моарейн. За миг той се замисли дали да не ги остави да почакат. На лицето на Моарейн се бе изписало властно и леко раздражено изражение, сякаш очакваше да прекъснат беседата си заради нея. Но пък наистина не беше им останало вече нищо за обсъждане и по очите на мъжете си личеше, че не им е повече до разговори. Хич не им се говореше, след като бяха споменали за бледината и за Шайдо.

Той се изправи с въздишка и вождовете на кланове с готовност го последваха. Всички, с изключение на Хан, бяха високи колкото него, че и повече. Там, където Ранд беше отрасъл, Хан щеше да мине за мъж с над средния ръст; сред айилците той изглеждаше нисък.

— Знаете какво трябва да се направи. Да се привлекат останалите кланове и да се държат Шайдо под око. — Замълча за миг, после добави: — Всичко ще свърши добре. Толкова добре за Айил, колкото зависи от мен.

— Пророчеството казва, че ти ще ни прекършиш — отвърна кисело Хан, — и за начало се справяш добре. Но ние ще те следваме. „Докле остана без заслон — зарецитира той — докле водата свърши, оголил зъби срещу Сянката, в лика му ще крещя със непокорство до последния си дъх, в окото на Заслепителя на зрака ще храча до Деня последен.“ — Заслепителя на зрака беше едно от имената на Тъмния за народа на Айил.

За Ранд не оставаше друго освен да отговори с подходящите думи. Някога не беше ги знаел.

— „За моя чест и Светлината, в сърцето на Заслепителя на зрака животът ми ще е камата.“

— Чак до Деня последен — довърши айилецът, — чак до самия Шайол Гул.

Вождовете на кланове заизлизаха. Докато минаваха покрай двете чакащи жени, поглеждаха с Моарейн уважение. Страх към нея не изпитваха. На Ранд му се дощя да е сигурен, че и той не се бои от нея. Моарейн имаше твърде много кроежи, свързани с него, твърде много начини да дърпа конците, а той не беше сигурен, че вече не го е оплела в конците си.

Двете жени пристъпиха вътре веднага щом вождовете си отидоха. Моарейн — елегантна и сдържана както винаги. Дребна хубава жена с айезседайски черти, на които той така и не можеше да припише каквато и да е възраст. Беше махнала влажната кърпа, която носеше допреди малко, и я бе заменила с малък син камък, провесен леко над челото ѝ от златна верижка, обхващаща тъмната ѝ коса. Но и да не беше си го поставила, нямаше да има значение — нищо по нея не можеше да смали царственото ѝ присъствие. Обикновено изглеждаше поне с една стъпка по-висока от действителния си ръст и погледът ѝ беше самото възплъщение на увереност и властност.

Другата жена бе по-висока, макар и тя да не стигаше повече от раменете му. Беше млада и не така лишена от възраст. Егвийн, с която бяха отрасли заедно. Сега, ако се изключеха големите ѝ тъмни очи, тя почти можеше да мине за айилка, и то не само заради загорелите си ръце и лице. Беше облякла широка айилска пола от кафява вълна и свободно падаща бяла риза, изтъкана от нишки, извлечени от някакво растение, което наричаха алгоде. Алгоде беше по-меко и от най-fino изпredenата вълна. Щеше да бъде много добра стока за търговия, стига да успееше да убеди айилците. На раменете на Егвийн лежеше широк сив шал, а сгъната на лента сива забрадка пристягаше назад черната ѝ коса, падаща на вълни по раменете. За разлика от повечето айилки, тя носеше само една гривна, слонова кост, издялана като кръг от пламъци, и един-единствен наниз от златни и костени мъниста. И още едно нещо. Пръстен на Великата змия на лявата ръка.

Егвийн се обучаваше с няколко от Мъдрите — на какво точно, Ранд не знаеше, въпреки че подозираше и беше почти сигурен, че е нещо свързано със сънища. По този въпрос Егвийн, както и Мъдрите, бяха твърде сдържани — но тя се бе обучавала и в Бялата кула. Беше станала една от Посветените, на път да бъде издигната в ранг на пълноправна Айез Седай. И междуременно се представяше, тук,

както и в Тийр, за пълна Айез Седай. Понякога той я дразнеше заради това; тя обаче не приемаше с лекота шегите му.

— Фургоните скоро ще бъдат готови да потеглят за Тар Валон — заяви Моарейн. Гласът ѝ беше мелодичен и кристален.

— Осигурете им силна охрана — отвърна Ранд. — Инак Кадийр сигурно не ще може да ги откара дотам, докъдето искаш. — Той отново се извърна към прозорците и погледна навън, замислен за Кадийр. — Не съм ти потрябвал, за да ти стисна ръката или за да ми поискаш разрешение да ги отпращаш.

Изведнъж нещо като че ли го шибна между плешките, нещо, което страшно приличаше на шибване с пръчка; само лекото настръхване на кожата му, съвсем неуместно в тази жегата, му подсказа, че една от жените е преляла.

Той бързо се извърна срещу тях, посегна към сайдин и се изпълни с Единствената сила. Силата се усещаше като самия живот, забушувал в него, сякаш стана десет, сто пъти по-жив. Покварата на Тъмния също го изпълни — смърт и развала, като личинки, запълзели в устата му. Беше порой, заплашващ да го помете, ревящ прилив, срещу който трябваше всеки миг да упорства, за да се задържи. Беше вече почти привикнал да го удържа и в същото време чувстваше, че никога няма да привикне. Искаше му се да задържи сладостта на сайдин в себе си завинаги и същевременно искаше да повърне. И през цялото време потопът се мъчеше да го залее.

Покварата един ден щеше да го влуди, стига Силата да не го убиеше преди това — двете бяха в надпревара. Лудостта бе орисията на всеки преливащ мъж още от дните на Разрушението на света, от деня, в който Луз Терин Теламон, Дракона, и неговите Сто етаири бяха запечатали затвора на Тъмния в Шайол Гул. Последният ответен удар при това запечатване бе покварил мъжката половина на Верния извор и мъжете, можещи да преливат, полуделите мъже, които бяха преливали, бяха разкъсали света.

Той се изпълни със Силата... но не можеше да разбере коя от жените го бе направили. И двете го гледаха така, сякаш бяха захапали буца масло, която не можеше да се стопи в устата им, всяка беше вдигнала леко едната си вежда по един и същи начин и го гледаха питащо, с лека насмешка. Едната или и двете можеха в този миг да са

прегърнали женската половина на Извора, а той така и нямаше да може да го разбере.

Разбира се, шибването с пръчка между плешките не беше в стила на Моарейн. Тя намираще по-други средства да го порицае, по-неявни, но накрая все се оказваха по-болезнени. Но макар вече да бе сигурен, че трябва да е била Егвийн, Ранд не направи нищо. „Доказателство.“ Мисълта се плъзна по прозрачния купол на Празнотата; той самият се рееше отвътре, сред празното, далеч от мисъл и чувство, дори от собствения си прилив на гняв. „Нищо няма да сторя преди да имам доказателство. Няма да се оставя да ме ръчат с остен този път.“ Тя не бе онази Егвийн, с която бе отрасъл. Откакто Моарейн я бе отвела, се бе превърнала в част от Кулата. Пак Моарейн. Винаги Моарейн. Понякога страшно му се дощяваше да се отърве от Моарейн. „Само понякога ли?“

Той съсредоточи поглед върху нея.

— Какво искаш от мен? — Гласът му прозвуча хладно дори в собствените му уши. Силата продължаваше да бушува в него. Егвийн му беше казала веднъж, че за жена докосването до сайдар, женската половина на Извора, било като прегръдка. Докато за един мъж то винаги бе като безмилостна битка. — И не ми споменавай пак за някакви си фургони, сестричке. Обикновено разбирам какво си имала предвид дълго след като е станало.

Айез Седай го изгледа навъсено. Нищо чудно. Определено не беше свикнала някой да се обръща така към нея, дори този някой да беше Преродения Дракон. Той самият не беше сигурен откъде му беше хрумнало това „сестричке“. Напоследък думите като че ли сами изскачаха в главата му. Смътни признаци на лудостта навярно. Понякога нощем лежеше буден чак до ранните часове на утрото, загрижен за тези неща. Вътре в Празнотата тази тревога изглеждаше някак чужда.

— Трябва да поговорим насаме — Тя изгледа хладно свирача на арфа.

Джайсин Натаил, както се наричаше той тук, лежеше полуизтегнат върху възглавнички до една от стените без прозорци и тихо свиреше. Горната извита част на инструмента бе гравирана и позлатена в подобие на съществата по ръцете на Ранд. Дракони — така ги наричаха айилците. Ранд имаше смътни подозрения откъде може да

е намерил Натаил този инструмент със странна украса. Мъжът беше тъмнокош, на средна възраст и можеше да се сметне за по-висок от повечето мъже дори тук, в Айилската пустош. Палтото и панталоните му бяха от синя коприна, подходящо облекло за кралски двор, с грижливо извезани със златни нишки висока яка и маншети, всичко закопчано и завързано с ширити въпреки непосилната жегата. Фините дрехи изглеждаха не на място до веселчунския плащ, проснат на пода. Съвършено изрядно и чисто наметало, ала покрито със стотици кръпки с почти толкова различни цветове, всички пришити така, че да се развяват и при най-слабия полъх, то го обозначаваха като артист, жонгльор и акробат, музикант и разказвач на приказки, пътуващ от село на село. Определено не и човек, комуто подобава да се облича в коприна. Човекът обаче беше суетен. И изглеждаше напълно погълнат от музиката, излизаща изпод пръстите му.

— Можеш за говориш каквото поискаш пред Натаил — каза Ранд. — В края на краищата той е веселчунът на Преродения Дракон. — Ако темата на разговора наистина изискваше да се пази строга тайна, тя щеше да настои и той щеше да отпрати Натаил, въпреки че никак не му харесваше да го оставя извън погледа си.

Егвийн изсумтя и намести шала на раменете си.

— Главата ти се е издула като презрял пъпеш, Ранд ал-Тор. — Изрече го като неоспорим факт.

Отвън купола на Празнотата забълбука гняв. Не толкова заради думите ѝ — тя му се подиграваше още откакто бяха деца, в повечето случаи — независимо дали го заслужаваше, или не. Но напоследък му се струваше, че се е захванала да действа в полза на Моарейн, опитвайки се да го изкара от равновесие така, че Айез Седай да може по-лесно да го тласка натам, накъдето ѝ се иска. Когато бяха по-млади, преди и двамата да разберат какво е той и какво е тя, смятаха, че един ден ще се оженят. А ето че сега бе взела страната на Моарейн срещу него.

Той заговори по-твърдо и по-грубо, отколкото му се искаше.

— Кажи ми какво желаеш, Моарейн. Кажи ми го тук и сега, или го остави да почака, докато намеря повече време за теб. Твърде съм зает. — Това си беше нагла лъжа. Повечето му време минаваше в упражнения с меч с Лан или въртенето на копията с Руарк, или в тренировки по бой с голи ръце и крака с двамата. Но ако днес

трябваше да има кавги, той беше готов да се кара. Натаил можеше да чуе всичко. Почти всичко. Стига Ранд да знаеше непрекъснато къде е той.

Моарейн и Егвийн го изгледаха еднакво смръщено, но истинската Айез Седай поне, изглежда, разбра, че този път той няма да отстъпи. Тя хвърли кос поглед към Натаил, присви устни — мъжът изглеждаше все така погълнат от свирнята си, — а после извади от кесията си пакет, увит със сива коприна.

Разгъна го и постави съдържанието му на масата. Беше диск с размери колкото човешка длан — наполовина мъртворечен, наполовина — най-чисто бял; двата цвята се срещаха в извита линия, оформяща две слепени една към друга капки. Това бе символът на Айез Седай отпреди Разрушението, но дискът беше нещо много повече. Само седем такива изобщо бяха правени някога. Седемте печата на затвора на Тъмния. Или по-скоро — всеки от тях представляваше средоточието на един от тези печати. Моарейн извади ножа си — дръжката му бе увита със сребърна жичка — и леко драсна с върха на острието върху диска. И от тъмnochерната половина се откриши тънка люспа.

Макар обгърнат от Празнотата, Ранд ахна. Празното затрепера и за малко Силата заплаши да го смаже.

— Копие ли е това? Фалшификат?

— Намерих го долу на площада — отвърна Моарейн. — Истински е. Онзи, който донесох от Тийр, е същият. — Все едно че си поръча супа от грах за обяд. Егвийн, от своя страна, се загърна плътно в шала си, сякаш изведнъж ѝ стана студено.

Ранд сам усети вълна на страх, процеждаща се през невидимата повърхност на Празнотата. Усилие му струваше да се освободи от сайдин, но макар и насила, го остави. Ако загубеше контрол, Силата можеше да го унищожи на място, а той искаше да събере цялото си внимание на въпроса, пред който се бе озовал.

Люспата, плъзнала се на масата, бе невъзможна. Тези дискове бяха изработени от куендияр, сърцекамък, а нищо, направено от куендияр, не можеше да бъде счупено, дори с помощта на Единствената сила. Каквато и сила да се приложеше над него, само го правеше още по-силен. Начинът на направа на сърцекамък бе изгубен по време на Разрушението на света, но онова, което бе изработено от

чудодейното вещество в Приказния век, все още съществуваше, дори и най-крехката на вид ваза, дори Разрушението да го бе потопило на дъното на дълбокия океан или заровило под планина. Разбира се, три от седемте диска вече бяха счупени, но това със сигурност бе изисквало много повече от лекия натиск на един нож.

Но всъщност той не знаеше как действително са били счупени онези трите. След като никоя сила, освен самия Създател, не можеше да счупи сърцекамък, то...

— Как? — попита той, изненадан, че гласът му прозвуча също толкова непоклонливо, колкото докато го обкръжаваше Празнотата.

— Не знам — отвърна Моарейн, също така външно спокойна. — Но нали разбираш проблема? Едно падане от масата може да го счупи. Ако останалите, където и да се намират, са като този, то четирима мъже с чукове могат отново да отворят дупка до затвора на Тъмния. Може ли при това положение човек да е сигурен колко здрав е всеки от тях?

Ранд разбра. „Още не съм готов.“ Не беше сигурен дали изобщо някога ще бъде готов, но точно сега определено не беше. Егвийн имаше вид на жена, гледаща собствения си току-що изкопан гроб.

Моарейн отново уви диска и го прибра в кесията си.

— Навярно ще трябва да помисля за възможности, преди да го изпратя в Тар Валон. Ако разберем защо, навярно ще може да се направи нещо.

Погълна го представата как Тъмния отново се протяга от Шайол Гул, как един ден се измъква напълно на свобода. Пламъци и мрак покриха света в съзнанието му — пламъци, поглъщащи всичко, без да изпускат светлина. Чернота, твърда като камък, стегнала въздуха. Умът му бе пълен с това и му беше нужно време, докато думите на Моарейн проникнат в него.

— Решила си да заминеш сама? — Беше си мислил, че е решила да се лепне за него като мъх върху скала. „Нима сам не искаше точно това?“

— Най-вероятно — отвърна тихо Моарейн. — Най-вероятно в края на краищата ще трябва да те оставя. Каквото ще бъде, ще бъде. — На Ранд му се стори, че тя потръпна, но беше толкова за кратко, че спокойно можеше да е собственото му въображение, а в следващия миг тя отново се превърна в самото олицетворение на сдържаност и

самоконтрол. — Трябва да си готов. — Напомнянето за собствените му съмнения го накара да се почувства неловко. — Би трябвало да обсъдим намеренията ти. Не можеш да седиш тук много дълго. Дори Отстъпниците да не възнамеряват да те нападнат, те са навън, на воля и разпростират мощта си. Няма да има голяма полза от събирането на айилците, ако скоро разбереш, че всичко отвъд Гръбнака на света е в техни ръце.

Ранд тихо се изсмя и се подпря на масата. Значи това беше поредната й хитринка. След като чакаше с нетърпение тя да си замине, сигурно щеше да бъде много по-склонен да я изслуша, и по-податлив да бъде насочван. Тя, естествено, не можеше да лъже, не и направо. Една от прословутите им Три клетви се грижеше за това — да не изричат нито една дума, която да не е вярна. Но той знаеше, че си оставят пътища за измъкване — безброй пътища. Да, навярно тя един ден щеше да го остави. След като загинеше, несъмнено.

— Искаш да обсъждаме намеренията ми — рече той сухо. Извади късоствола лула и кожена кесийка с табак от джоба на палтото си, напълни чашката и преля струйка от сайдин, за да запали табака. — Защо? Те са си мои намерения. — Запуфка бавно и зачака отговора, без да обръща внимание на сърдития поглед на Егвийн.

Ликът на Айез Седай си остана невъзмутим, но големите й тъмни очи сякаш проблеснаха.

— Какво постигна, когато отказа да следваш напътствията ми? — Гласът й бе също така спокоен като изражението й, но въпреки това думите й заплуюяха като камшик по гърдите му. — Където отидеш, оставяш след себе си смърт, разруха и война.

— Не и в Тийр — отвърна той, някак прекалено бързо. И твърде оправдателно. Не биваше да й позволява да го изкарва от равновесие. Съзнателно започна да изпуска бавни, съсредоточени облачета дим от лулата си.

— Да — съгласи се тя. — Не и в Тийр. Имаше цяла държава зад гърба си, цял народ, и какво направи с това? Че въведе справедливост в Тийр е похвално. Че възстанови реда в Кайриен и нахрани гладните, е достойно за похвала. В друг случай щях щедро да те възхваля за това. — Тя самата беше кайриенка. — Но това с нищо не ти помага за деня, в който ще трябва да срещнеш Тармон Гай-дон. — Праволинейна жена и хладна, станеше ли дума за каквото и да било друго, дори това

„друго“ да беше родната ѝ земя. Но не беше ли и той самият също така праволинеен?

— А ти какво би ме посъветвала да направя? Да тръгна да се разправам с Отстъпниците един по един? — Отново се насили да пуфка по-бавно от лулата. Беше си трудно. — Знаеш ли поне къде са те? О, Самаил е в Иллиан — това знаеш, — но останалите? Ами ако тръгна да се разправа със Самаил, както ти искаш, и намеря с него още двама-трима? Или всичките девет?

— Ти можеше да се изправиш срещу трима-четирима от тях, а навярно и срещу деветимата — отвърна му тя ледено. — Ако не беше оставил Каландор в Тийр. Истината е, че бягаш. Всъщност ти нямаш план, нямаш план как да се подготвиш за Последната битка. Само бягаш от едно място на друго и се надяваш, че нещата някак ще се оправят от само себе си. Надяваш се, защото не знаеш какво друго можеш да направиш. Щом не би приел съветите ми, то поне... — Той рязко я прекъсна, махвайки с лулата, без изобщо да го е грижа за гневните погледи и на двете жени.

— Имам аз план. — Щом толкова държаха да знаят, какво пък — нека да го чуят. А той нямаше и думичка да промени, да изгори ако ще. — Първо, смятам да сложа край на войните и убийствата, независимо дали аз съм ги причинил, или не. Ако мъже трябва да убиват, то нека да убиват тролоци, а не да се избиват помежду си. По време на Айилската война четири клана са прекосили Драконовата стена и са постигали всичко, което решат, в продължение на повече от две години. Оплячкосали са и са опожарили Кайриен, сразили са всички войски, изпратени срещу тях. Могли са и Тар Валон да завземат, ако са искали. Кулата не е могла да ги спре заради вашите Три клетви. — Да не използват Силата за оръжие, освен срещу твари на Сянката или Мраколюбци, или в защита на собствения си живот — това беше друга от Клетвите, а айилците не бяха заплашвали самата Кула. Гневът го беше стиснал за гърлото. Бягал и се надявал, така ли? — Четири клана са го постигнали. Какво ще стане, когато поведе единадесет през Гръбнака на света? — Щяха да са единадесет. Надеждата да включи и Шайдо бе съвсем нищожна. — Докато държавите дори си помислят за обединение, ще се окаже твърде късно. Ще приемат моя мир или ще ме заровят в Кан Брийт. — Една от струните на арфата издрънча фалшиво

и Натаил поклати глава. След миг успокояващите звуци се зарониха отново.

— И един пъпеш не може да се издуне толкова, колкото се е издула главата ти — промърмори Егвийн, скръстила ръце на гърди. — И един камък не може да е по-опърничав от теб! Моарейн само се опитва да ти помогне. Не го ли разбираш?

Айез Седай заоправя полите на роклята си, макар да нямаха нужда от оправяне.

— Повеждането на айилците отвъд Драконовата стена може да се окаже най-лошия ти ход. — В тона ѝ се долавяше острота, нотка на гняв и на безсилие. Поне бе успял да ѝ устои, да ѝ докаже, че не е кукла в ръцете ѝ. — До този момент Амирлинския трон ще се е обърнала към всички владетели, към всички държави, които все още имат владетели, представяйки им доказателства, че ти си Преродения Дракон. Те знаят пророчествата. Знаят за какви дела си роден. Щом бъдат убедени кой си ти и какво си, ще те приемат, защото са длъжни. Последната битка приближава и ти си единствената им надежда, единствената надежда за човечеството.

Ранд се изсмя гръмко. Гръмко и горчиво. Стиснал лулата със зъби, той скочи на масата, седна с кръстосани нозе и ги загледа.

— Значи двете със Сюан Санче все още си въобразявате, че всичко се свежда до това да узнаят? — Ако Светлината бе рекла, те все още не знаеха всичко за него и никога нямаше да го разберат. — И двете сте глупачки.

— Я се дръж прилично! — изръмжа Егвийн, но Ранд я надвика.

— Тайренските върховни лордове също знаеха пророчествата, разбраха и аз кой съм, когато видяха Меча недосегаем стиснат в юмрука ми. Половината от тях очакваха да им донеса власт и слава, или и двете. Останалата половина по-скоро бяха готови всеки миг да забият нож в гърба ми и да се постараят да забравят, че Преродения Дракон изобщо е бил в Тийр. Ето как държавите ще поздравят Преродения Дракон. Ако първо не ги покоря, както направих и с тайренците. Знаеш ли защо оставих Каландор в Тийр? За да им напомня за мен. Всеки ден те знаят, че е там, забит в Сърцето на Камъка, и знаят, че ще се върна за него. Само това ги задържа към мен. — Това бе само едната причина да остави Меча, който не е меч зад гърба си. За другата не му се искаше дори да мисли.

— Много внимавай — рече след миг мълчание Моарейн. Със смразяващо спокойствие. И той долови в думите ѝ неумолимо предупреждение. Веднъж я беше чул да изрича почти със същия тон, че по-скоро ще загине, отколкото да позволи Сянката да го спечели. Корава жена.

Той я изгледа продължително. Тъмните ѝ очи бяха като бездънни езера, готови да го погълнат. А после тя направи съвършен реверанс.

— С ваше позволение, милорд Дракон, ще се погрижа да уведомя господин Кадийр къде го очаквам утре за работа.

Никой друг нямаше да забележи тънката насмешка в жеста и думите ѝ, но Ранд я усети. Готова беше да използва всичко, което би могло да го изкара от равновесие, да го направи по-уязвим на чувство за вина, на срам, на несигурност. Той се загледа след нея, докато завесата от подрънкващи мъниста в рамката на вратата не я скри.

— Няма защо да се въсиш толкова, Ранд ал-Тор. — Гласът на Егвийн беше тих и нисък, очите ѝ — изпълнени с раздразнение. Беше стиснала в шепи шала си, сякаш се канеше да го удуши с него. — Лорд Дракон, как ли пък не! Каквото и да си, ти си само един груб и невъзпитан дръвник. Заслужаващ много повече от това, което получи. Малко усилие да си по-вежлив няма да те убие!

— Значи ти беше — срязва я той, но за негова изненада тя леко поклати глава. Излизаше, че в края на краищата е била Моарейн. Щом Айез Седай си бе позволила такова избухване, значи нещо я глождеше. Той самият, несъмнено. Може би трябваше да ѝ се извини. „Предполагам, че няма да ме убие, ако съм малко по-вежлив.“ Макар да не разбираше откъде накъде е длъжен да се държи вежливо с Айез Седай, която се опитваше да го води на каишка.

Но ако той сега си мислеше дали да бъде вежлив, с Егвийн съвсем не беше така. Ако пламтящите въглени можеха да имат тъмнокафяв цвят, то те щяха да приличат точно на нейните очи.

— Ти си една празна катуна, Ранд ал-Тор, и аз изобщо не трябваше да уверявам Елейн, че си подходящ за нея. И за невестулка не си подходящ. Я недей да вириш нос. Не съм забравила как се потеше, когато се мъчеше да се измъкнеш от поредната беля, в която те е набутал Мат. Още помня как Нинив те пердашеше, докато не заврешиш, а после цял ден не можеше да седнеш на задника си. Не са

минали чак толкова години оттогава. Трябва да кажа аз на Елейн да те забрави. Ако знаеше и половината от това, в което си се превърнал...

Той заслуша тирадата ѝ зяпнал, а тя все повече и повече набираще ярост. После изведнъж му просветна. Беглото поклащане на главата, което не трябваше да прави, но с което му подсказа, че Моарейн го е ударила със Силата. Егвийн винаги упорито се старееше да върши нещата, с които се заловеше, както трябва. Сега, докато се учеше при Мъдрите, беше облякла айилски дрехи. Доколкото я познаваше, нямаше да се учуди, ако се опитваше да усвои и айилските обичаи. Щеше да е напълно в стила ѝ. Но в същото време непрекъснато се старееше да се държи като истинска Айез Седай, макар все пак да си беше все още само Посветена. Айез Седай обикновено съумяваха да сдържат нрава си и никога не издаваха нещо, което смятаха, че трябва да скрият.

„Илиена никога не избухваше пред мен, когато бе ядосана на себе си. Когато ми говореше грубо, то беше защото...“ За миг умът му се вцепени. Той никога не беше срещал жена с името Илиена. Но сега беше в състояние да си представи лице, принадлежащо на това име, смътно, но си го представяше: хубаво лице, кожа като сметана, златиста коса, също като на Елейн. Това беше лудост. Да си спомня лицето на една въображаема жена. Навярно един ден щеше да се улови, че разговаря с хора, които ги няма наоколо.

Задъханият монолог на Егвийн секна отведнъж и тя го погледна загрижено.

— Добре ли си, Ранд? — Гневът беше изчезнал от гласа ѝ, сякаш никога не беше го имало. — Да не ти е зле? Да извикам ли Моарейн да...

— Не! — прекъсна я той рязко и също така бързо смекчи тона си. — Тя не може да Изцери... — Дори Айез Седай не можеха да Изцерят лудост. Никоя от тях не можеше да Изцери нещата, които го мъчеха. — Елейн добре ли е?

— Добре е. — В гласа на Егвийн се долавяше съчувствие. Това беше единственият отговор, който той всъщност очакваше. Извън онова, което бе научил, когато Елейн напусна Тийр — че онова, с което Елейн се е заела, е работа на Айез Седай. Така му бе отвърщала Егвийн неведнъж и Моарейн повтаряше същото. Трите Мъдри, които можеха да бродят в сънищата, тези, при които сега Егвийн се учеше,

бяха дори още по-сдържани в отговорите си. Те си имаха свои причини да не са много доволни от него.

— Май ще е най-добре и аз да си ходя — продължи Егвийн и намести шала на раменете си. — Уморен си. — Тя се намръщи леко и добави: — Ранд, какво означаваше това, че ще бъдеш заровен в Кан Брийт?

Той се запита за какво по дяволите му говори. После се сети, че наистина бе изрекъл тази фраза.

— Просто поговорка — излъга я той. Нито знаеше какво означава, нито откъде му беше дошло.

— Почини си, Ранд — каза му тя с глас, прозвучал с двадесет години по-стар. — Обещай ми, че ще си починеш. Имаш нужда от отдих.

Той кимна. Тя го изгледа за миг, сякаш да се убеди, че не я лъже, след което се запъти към вратата.

Сребърният бокал с виното на Ранд се издигна от килима и се понесе към него. Той припряно го хвана във въздуха тъкмо преди Егвийн да го изгледа през рамо.

— Сигурно не биваше да ти го казвам — каза тя. — Елейн не ми го каза като послание за теб, но... Каза ми, че те обича. Навярно вече го знаеш, но ако не си го знаел, би трябвало добре да си помислиш. — След което излезе и мънистата издрънчаха след нея.

А Ранд скочи от масата, запокити бокала на пода и яростно се нахвърли върху Джайсин Натаил.

ГЛАВА 3

БЛЕДИ СЕНКИ

Сграбчил сайдин, Ранд преля, запреде потоци на Въздух, които дръпнаха Натаил от възглавниците и го приковаха към стената, обездвижен от врата до глезените, на половин крачка над пода.

— Предупредих те! Никога не докосвай Силата, когато наоколо има някой друг. Никога!

Натаил килна глава по своя странен навик, сякаш се опитваше да изгледа Ранд косо, или да го наблюдава, без да се забележи.

— Ако беше видяла, щеше да си помисли, че си ти. — В гласа му липсваше оправдание, липсваше каквато и да е плахост, но не беше и предизвикателен. Изглежда, смяташе, че предлага едно разумно обяснение. — А освен това ти изглеждаше жаден. Един дворцов бард трябва да се грижи за нуждите на господаря си. — Това бе една от малките прояви на суетност, с които се беше обкръжил. Щом Ранд беше Преродения Дракон, то тогава той самият трябваше да е поне дворцов бард, а не прост веселчун.

Също толкова отвратен от себе си, колкото разгневен на Натаил, Ранд освободи впридъка и го пусна на пода. Да го мятат насам-натам беше все едно да се бие с някое десетгодишно хлапе. Не можеше да види щита, ограничаващ достъпа на веселчуна до сайдин, но знаеше, че е тук. С придвижването на един бокал във въздуха сега възможностите на Натаил почти се изчерпваха. За щастие, щитът беше скрит и за женски очи. Натаил го беше нарекъл „обърнат наопаки“, макар че като че ли и той не беше в състояние да го обясни.

— А ако бе видяла лицето ми и заподозреше? Аз самият така се стъписах, сякаш бокалът сам полетя към мен! — Той отново ухапа лулата и запуфтя свиреп облачета дим.

— Пак нямаше да заподозре. — Другият мъж се отпусна отново на възглавниците, вдигна падналия инструмент и дрънка няколко фалшиви тона на разстроените струни. — Как може изобщо да заподозре някой? Аз самият все още не мога напълно да повярвам на

ситуацията. — Дори и в гласа му да имаше жилка на горчивина, Ранд не успя да я долови.

Той самият също не беше съвсем сигурен дали вярва изцяло, макар да бе положил усърдни усилия, за да го постигне. Мъжът пред него, Джайсин Натаил, си имаше друго име. Ашмодеан.

Така, както си свиреше небрежно, Ашмодеан изобщо не приличаше на един от страховитите Отстъпници. Дори изглеждаше умерено красив. Ранд предполагаше, че е привлекателен в очите на жените. Често му се струваше странно, че злото не бе оставило никакъв външен белег по него. Но той беше един от Отстъпниците, така или иначе, и вместо да го убие, Ранд бе успял досега да скрие това от Моарейн, както и от всички други. Трябваше му учител.

Ако онова, което беше вярно за жените, които Айез Седай наричаха „диви“, важеше и за мъже, шансът му да оцелее в опитите сам да се научи да владее Силата беше равен на едно към четири. И то ако се изключеше неизбежната лудост. Учителят му трябваше да е мъж — Моарейн и някои други твърде често му бяха изтъквали, че птицата не може да научи рибата да лети, нито рибата да научи птицата да плува. И при това учителят му трябваше да бъде някой опитен, някой, който вече знае всички неща, които той трябваше да научи. След като Айез Седай опитомяваха мъжете, които могат да преливат, веднага щом ги намереха — и с всяка следваща година такива се намираха все по-рядко, — изборът му беше крайно ограничен. Някой мъж, който просто е открил, че може да прелива, нямаше да знае повече от него самия. Един Лъжедракон, способен да прелива — стига Ранд изобщо да намереше такъв, който не е вече заловен и опитомен — едва ли щеше да е склонен да се откаже от собствените си мечти за слава и величие заради друг пореден претендент да бъде Преродения Дракон. Това, което оставаше и което бе съблязнило Ранд, бе един от Отстъпниците.

Ашмодеан подръпваше безредно струните. Ранд седна на една от възглавниците срещу него. Добре беше да не забравя, че Отстъпникът не се беше променил, не и вътрешно, от деня преди толкова много време, когато бе обрекъл душата си на Сянката. Това, което правеше сега, го правеше по принуда. Не беше се върнал към Светлината.

— Хрумвало ли ти е някога да се върнеш, Натаил? — Винаги внимаваше с името. Само да изрече „Ашмодеан“ и Моарейн веднага

щеше да реши, че сам е преминал на страната на Сянката. Моарейн, както и всички други. Нито той самият, нито Ашмодеан щеше да преживее това.

Ръцете на мъжа замръзнаха над струните, но лицето му си остана безизразно.

— Да се върна ли? Демандред, Рахвин, който и да е от тях и сега би ме убил, само да ме види. И то ако имам късмет. Освен Ланфеар, може би, а ти ще ме разбереш защо не желая да я изпитвам. Семирага ще накара и един балван да я моли за милост, и да ѝ благодари, ако го дари със смърт. Колкото до Великия властелин...

— Тъмния — прекъсна го рязко Ранд, без да вади лулата от зъбите си. Великия властелин на Мрака беше названието, с което Мраколюбците наричаха Тъмния. Мраколюбците и Отстъпниците.

Ашмодеан кимна примирено.

— Когато Тъмния излезе на свобода... — Ако лицето му доскоро беше безизразно, то сега бе съвсем помръкнало. — Достатъчно е да ти кажа, че ще намеря Семирага и ще ѝ се предам в ръцете преди да съм се озовал пред... Тъмния и неговото наказание за изменничеството.

— В такъв случай, по-добре за теб е да ме учиш.

Скръбна музика се заизлива от струните музика, напомняща за мъка и сълзи.

— „Марш на смъртта“ — отрони Ашмодеан. — Финалната част на „Цикъла на Великите страсти“, съставен около триста години преди Войната на Силите от...

Ранд го прекъсна.

— Не ме учиш много добре.

— Толкова добре, колкото може да се очаква при подобни обстоятелства. Сега вече можеш да уловиш сайдин когато си поискаш, и да различиш един поток от друг. Можеш да се засланяш и Силата да върши онова, което ти искаш от нея. — Той спря да свири и се намръщи, без да поглежда към Ранд. — Мислиш ли, че Ланфеар наистина възнамеряваше да те науча на всичко? Ако искаше това, щеше да намери начин да стои наблизко, за да може да ни свърже. Тя иска просто да живееш, Луз Терин, но този път смята да остане по-силна от теб.

— Не ме наричай така! — срязва го Ранд, но Ашмодеан като че ли не го чу.

— Ако сте го замислили двамата — да ме натикате в клопка... — Ранд долови смътен прилив у Ашмодеан, сякаш Отстъпникът изпробваше щита, който Ланфеар беше изтъкала около него. Жените, които владееха Силата, виждаха сияние, обкръжаващо друга жена, прегърнала сайдар, и усещаха ясно преливането, но той никога не виждаше нищо около Ашмодеан и усещаше съвсем малко. — Ако заедно сте го намислили, то тогава си се оставил да те изхитри на повече от едно равнище. Вече ти казах, че не съм много добър учител, особено когато не съм свързан. Заедно го намислихте, нали? — Този път погледна Ранд, косо, но напрегнато. — Колко си спомняш? За това, че беше Луз Терин, искам да кажа. Тя твърдеше, че изобщо нищо не си спомняш, но тя можеше да излъже дори Вел... дори самия Тъмен.

— Този път е казала истината. — Излегнат на една от възглавниците, Ранд придърпа с тънко поточе към себе си един от сребърните бокали с вино, оставен недокоснат от някой от вождовете на кланове. Всяко такова кратко докосване до сайдин беше възбуждащо... и гадно. И трудно да се освободиш от него. Не искаше да говори за Луз Терин. Омръзнали му бяха хората, които мислеха, че той наистина е Луз Терин. — Ако свързването ще ти помогне да ме учиш по-добре, защо не се свържем тогава?

Ашмодеан го изглежда така, сякаш го бе попитал защо не ядат камъни, и поклати глава.

— Непрекъснато забравям колко много неща не знаеш. Ти и аз не можем. Не и без жена, която да ни свърже. Можеш да помолиш Моарейн, предполагам, или това момиче, Егвийн. Една от тях би могла да схване как става, стига да нямаш нищо против да разберат кой съм аз.

— Недей да ме лъжеш, Натаил — изръмжа Ранд. Много преди да срещне Натаил той беше научил, че мъжкото и женското преливане са толкова различни, колкото са различни самите мъже и жени, но приемаше на вяра много малко от онова, което му казваше този мъж. — Чувал съм Егвийн и другите да разправят, че Айез Седай могат да свързват силите си. След като те могат, защо и ние да не можем?

— Защото не можем. — Ашмодеан го каза с голямо раздражение. — Попитай някой философ, като искаш да разбереш защо. Защо кучетата не могат да летят? Навярно във великия замисъл на Шарката това е балансът заради силата при мъжете. И като малка

милост, на тях е дадено да могат да го правят до тринадесет; за да разширят този кръг, им трябва мъже.

Ранд беше сигурен, че този път го улови в лъжа. Моарейн твърдеше, че в Приказния век мъжете и жените били еднакво могъщи в Силата, а тя не можеше да лъже. Каза му го, като добави:

— Петте сили са равностойни.

— Земя, Огън, Въздух, Вода и Дух. — За всяка от тях Натаил дръпна по една струна. — Равностойни са, вярно е, и е вярно също така, че каквото един мъж може да направи с всяка от тях, и една жена го може. Поне донякъде. Но това няма нищо общо с факта, че мъжете са по-силни. Когато Моарейн вярва, че нещо е истина, тя твърди, че наистина е истина. Една от хилядите слабости на техните глупави Клетви. — Той изсвири някакъв мотив, който наистина прозвуча глупаво. — Някои жени имат по-силни ръце от някои мъже, но общо взето е обратното. Същото се отнася и за силата при използването на Силата, и приблизително в същите пропорции.

Ранд кимна замислено. Изглеждаше донякъде смислено. Елейн и Егвийн бяха смятани за две от най-силните жени, обучавани в Кулата от повече от хиляда години, но веднъж той се беше изпробвал срещу двете и Елейн му беше признала, че се е почувствала като котенце, сграбчено от мастиф.

Ашмодеан не беше довършил мисълта си.

— Ако две жени се свържат, те не удвояват силата си — свързването не е така просто, като прибавянето на силата на едната към тази на другата — но ако са достатъчно силни, могат да се противопоставят на един мъж. А оформят ли кръг от тринадесет, тогава внимавай. Тринадесет жени, макар и всяка от тях да може да прелива съвсем тъничко, ако се свържат, могат да надвият повечето мъже. Тринадесет от най-слабите жени в Кулата, ако се свържат, могат да надвият теб, както и почти всеки друг мъж, при това почти без да се задъхат. В Арад Доман веднъж се натъкнах на следната поговорка: „Колкото повече жени има наоколо, толкова по-кратко стъпва мъдрецът.“ Няма да е лошо да я запомниш.

Ранд потръпна като си спомни, че не много отдавна се беше намирал сред много повече от тринадесет Айез Седай. Разбира се, повечето от тях не знаеха кой е той. Ако знаеха... „Ако Егвийн и Моарейн се свържат...“ Не му се искаше да повярва, че Егвийн до

такава степен е минала на страната на Кулата, предавайки старото им приятелство. „Но пък каквото и да прави тя, прави го с цялото си сърце, а тя става Айез Седай. Както и Елейн.“

Изгълта половината от виното, но то не отми тягостната мисъл от главата му.

— Какво още можеш да ми кажеш за Отстъпниците? — Беше въпрос, който бе задавал поне стотина пъти, но все се надяваше, че ще може да изрови още някое и друго късче знание. По-добре, отколкото да си мисли какво би станало, ако Моарейн и Егвийн се свържат, за да...

— Вече ти казах всичко, което знам. — Ашмодеан въздъхна тежко. — В най-добрия случай, едва ли можем да се наречем близки приятели. Вярваш ли, че премълчавам нещо? Къде са другите не знам, ако това те интересува. Освен Самаил, а ти знаеше, че той е завзел Иллиан, още преди да ти го кажа. Грендал се намираше в Арад Доман преди известно време, но предполагам, че вече се е преместила. Тя твърде много държи на удоволствията си. Подозирам, че Могедиен също се е подвизавала някъде на запад, но никой не може да знае къде е Паяка, преди тя самата да пожелае да я намерят. Рахвин е взел за своя домашна любимка една кралица, но коя точно страна управлява тя за него, мога да предполагам точно толкова добре, колкото и ти. Това е всичко, което знам и което би могло да ти помогне да разбереш къде са.

Ранд беше слушал всичко това и преди. Толкова често, че на моменти се досещаше предварително какво ще му каже Ашмодеан. За някои от нещата почти съжаляваше, че изобщо ги е чул — например какво най-обича Семирага, — а някои звучаха направо налудничаво. Демандред бил минал на страната на Сянката само защото мразел Луз Терин и му завиждал? Самият Ранд не можеше да си представи да изпитва такава завист към някого, че да направи точно това. Ашмодеан твърдеше, че него лично го съблазнила мисълта за безсмъртието, за безкрайни векове, изпълнени с музика. Твърдеше, че преди това бил изтъкнат съчинител на музика. Безсмислено. И все пак сред огромната маса от често смразяващо кръвта познание навярно се криеха ключовете към оцеляването в Тармон Гай-дон. Каквото и да беше казал на Моарейн, знаеше, че ще му се наложи да се възправи срещу

тях. Тогава, ако не и по-рано. Допи бокала и го захвърли на пода. Виното нямаше да отмие истината.

Завесата от мъниста издрънча и влязоха гай-шайн, облечени в бели роби и безмълвни. Някои се заловиха да приберат храната и пиенето, поднесени за него и вождовете, а един мъж постави на масата сребърен поднос. На него имаше покрити блюда, сребърна чаша и две големи гледжосани глинени кани със зелени ивици. Едната трябваше да е пълна с вино, другата — с вода. Жена гай-шайн поднесе позлатен светилник, вече запален, и го постави до подноса. Небето зад прозорците вече ставаше жълто-червено от залеза. В краткия промеждутък между зноя и смразяващия студ въздухът всъщност бе поносим.

— Какви според теб са моите шансове, когато настъпи Последната битка, Натаил? — попита Ранд, след като гай-шайн излязоха.

Ашмодеан се поколеба, придърпа едно вълнено одеяло с червени и сини ивици иззад възглавничките си и вдигна поглед към него, килнал леко глава.

— Ти намери... нещо... на площада в деня, в който се срещнахме тук.

— Забрави това — отвърна му дрезгаво Ранд. Две бяха „нещата“, не едно. — Така или иначе, вече го унищожих. — Стори му се, че раменете на Ашмодеан леко помръднаха.

— Тогава... Тъмния... ще те погълне жив. Колкото до мен, смятам да пререже вените си в часа, в който разбере, че се е освободил. Стига да имам възможност. Бързата смърт е по-добра от онова, което би ме сполетяло. — Той отметна одеялото и седна, взирайки се с празен поглед в нищото. — Със сигурност е нещо по-добро, отколкото да полудея. Сега съм също толкова обречен на лудостта, колкото и ти. Ти пресече връзките, които ме предпазваха от нея. — В гласа му липсваше горчивина. Долавяше се само безнадеждност.

— А ако се намери друг начин да се заслоним от покварата? — попита Ранд. — Ако тя бъде премахната по някакъв начин? И тогава ли би се самоубил?

Смехът на Ашмодеан бе груб и жлъчен.

— Сянката да ме вземе дано, ти сигурно си въобразяваш, че си проклетият Създател! Разбери, човече. Ние с теб сме мъртви. Мъртви! Толкова ли си заслепен от гордост, че не го разбираш? Или умът ти е твърде задръстен, безнадеждни овчарю!

— Тогава защо не се откажеш и да се свърши? — попита Ранд и стисна устни. „Не бях чак толкова сляп, че да не видя какво ми подготвихте двамата с Ланфеар. И не беше чак толкова задръстен умът ми, че да не измамня нея и да не натикам в клопката теб.“ — Щом няма никаква надежда, никакъв шанс, дори и най-малкото късче... тогава защо все още живееш?

Все така отбягвайки да го погледне, Ашмодеан се почеса по носа.

— Веднъж видях един човек, увиснал от стръмна скала — промълви той замислено. — Брегът се ронеше под пръстите му и единственото нещо, за което можеше да се хване, беше туфа трева, няколко дълги стръка с корени, едва прихванали се към скалата. Единствената възможност, която му бе останала, за да се изкачи на ръба. И той я сграбчи. — Смахът му никак не беше весел. — А знаеше, че ще се отскубне.

— А ти спаси ли го? — попита Ранд, но Ашмодеан не му отговори.

Когато Ранд се запъти към изхода, зад него прокънтяха звуците на „Марша на смъртта“.

Мънистените нишки се спуснаха зад него и петте Деви, които го очакваха в широкия празен коридор, плавно се изправиха. Всички, с изключение на една, бяха доста високи за жени, макар и не за айилки. На водачката им, Аделин, ѝ липсваше само една педя, за да го погледне в очите, без да вдига глава. Изключението, една млада жена с буйна червена коса на име Инайла, не беше по-висока от Егвийн и много се засягаше на ръст. Също като на вождовете на кланове, очите им бяха сини, сивкави или зелени, а косите им варираха от светлокафяво, през жълто до червеникаво и бяха подстригани високо, с изключение на опашките на тила. Дългите ножове на коланите се уравниаваха от пълни колчани от другата страна на кръстовете им и всички носеха на гърбовете си прибрани в калъфи рогови лъкове. Всяка държеше в ръка по три-четири къси копия с дълги метални остриета и по един кръгъл малък щит от бича кожа. Айилките, които не желяеха да си имат

домашно огнище и деца, разполагаха със свое военно общество — Фар Дарейз Май, или Деви на копието.

Той ги удостои с лек поклон, което извика усмивки на лицата им. Поклонът не беше айилски обичай — във всеки случай не и по начина, по който той беше научен да го прави.

— Виждам те, Аделин — изрече той. — Къде е Джоинде? Струва ми се, че преди обед беше с теб. Да не се е разболяла?

— Виждам те, Ранд ал-Тор — отвърна тя. Бледожълтата ѝ коса изглеждаше още по-светла като фон на загорялото ѝ от слънцето лице, на едната буза на което личеше тънка бяла резка. — В известен смисъл беше. Цял ден си говореше сама, а няма и преди един час си отиде и положи брачен венец в нозете на Гаран от Джирад Гошиен. — Някои от останалите Деви поклатиха глави. Да се омъжи жена от тях, означаваше да се откаже от копието. — Утре изтича последният му ден като гай-шайн. Джоинде е от Черната скала на Шаарад — добави тя многозначително. И то си беше многозначително. Често се сключваха бракове с мъже и жени, които са служили като гай-шайн, но твърде рядко — между хора от кланове, които са в кръвна вражда, дори кръвната вражда сега да беше отложена.

— Като болест е. Заразна — намеси се разгорещено Инайла. Гласът ѝ беше пламенен, също като косата ѝ. — Откакто сме дошли в Руйдийн, по една-две Деви правят брачни венци всеки ден.

Ранд кимна, надявайки се жестът му да бъде приет като съчувствен. Вината за това беше негова. Ако им го кажеше, не знаеше колко ли от тях щяха да останат с него. Всички, най-вероятно — честта щеше да ги задържи, а и те не се бояха повече, отколкото вождовете на кланове. Добре поне че засега ставаше дума само за бракове: дори Девите смятаха брака за нещо по-добро от онова, което бяха изпитали други. Сигурно нямаше да го изоставят.

— След малко ще съм готов да тръгнем.

— Ще те изчакаме търпеливо — отвърна Аделин. Но не изглеждаха особено търпеливи. Така, както бяха щръкнали около него, изглеждаха опънати като струни и готови всеки миг да хукнат нанякъде.

Но това, което искаше да направи, наистина му отне само миг време — да заплете потоци на Дух и Огън в невидима кутия около стаята и да ги завърже така, че да се държат сами. Всеки друг можеше

да влезе или излезе от нея, освен мъж, можещ да прелива. За него самия преминаването през този вход щеше да е като да преминеш през вкаменен пламък. Беше открил сплита — както и това, че Ашмодеан, заслонен от Верния извор, не може да го преодолее случайно. Никой нямаше да задава излишни въпроси за заниманията на един веселчун, но и да го направеше някой, Джайсин Натаил просто бе избрал да поспи колкото се може по-далече от пребиваващите в Руйдийн айилци. Към подобен избор поне Хаднан Кадийр и неговите колари и охранници щяха да проявят разбиране. А по този начин Ранд щеше да знае точно къде се намира мъжът през нощта. Девите въпроси не задаваха.

Той се обърна. Девите го последваха, пръснати в полукръг около него и с бдителни погледи, сякаш очакваха някой да го нападне. Ашмодеан продължаваше да свири тъжния марш.

Разкراчил крака, Мат обикаляше по широкия перваз на сухия фонтан и пееше на мъжете, които го гледаха под сумрачната светлина на залеза.

*Пий виното, докле е пълна чашата,
Момичета целувай — да не плачат,
и зар хвърли, докле не полетим
за танца ни със Джак на Сенките.*

Въздухът бе станал хладен след дневния зной и той за миг си помисли дали да не закопчае палтото си от фина зелена коприна със златни шевици, но от айилското питие със странното име уускай главата му бе забръмчала, сякаш вътре бяха влезли гигантски мухи, и мисълта бързо се стопи. Насред прашния басейн стърчаха каменни фигури на три жени, двадесет стъпки високи и голи. Всяка от тях бе направена с по една вдигната длан, като другата придържаше наклонена над рамото ѝ каменна стомна, за да се лее от нея вода, но на една от статуите липсваше главата и вдигнатата ръка, а стомната на другата се беше пръснала на късове.

*Цяла нощ да играем, докле тича луната на воля.
и кръшни моми на коляно да друсаме,
че после ще яхнеш ти с мен през тъмата
за танца ни със Джак на Сенките.*

— Хубава песен за смъртта пееш — извика един от коларите с грубия си люгардски акцент. Хората на Кадийр се държаха на плътна група настрани от събралите се около фонтана айилци. Всички бяха здравеняци с грубовати физиономии, но всеки от тях беше сигурен, че някой айилец може да пререже гърлото му само за това, че го е погледнал накриво. И не бяха далече от истината. — Чувал съм баба ми да разправя за Джак на Сенките — продължи люгардецът: ушите му бяха големи и сплескани. — Не е много редно да пееш тъй за смъртта.

С размътения си ум Мат се замисли за миг коя песен бе избрал да им пее и направи гримаса. Никой не беше чувал „Танца с Джак на Сенките“, откакто бе паднал Алдешар. В главата си все още можеше да чуе непокорния ек на песента, докато Златните лъвове предприемаха последния си безплоден набег срещу обкръжилата ги армия на Артур Ястребовото крило. Добре поне че този път не дърдореше на Древния език. Той самият не беше толкова насмукан, колкото изглеждаше отстрани, но все пак чашките уускай му бяха дошли много. Течността приличаше и имаше вкус на кафява вода, обаче риташе човек в главата като копито на муле. „Ако не внимавам, Моарейн като нищо ще ме опакова и ще ме прати в Кулата. Ама поне ще ме разкара от тая Пустош и по-надалече от Ранд.“ Щом и това го смяташе за добра сделка, изглежда, наистина беше по-пиян, отколкото си мислеше. Бързо превключи на „Калайджиите в кухнята.“

*По работа в кухнята Калайджиин дошъл.
Отгоре слиза стопанката, синя риза разпасала.
Заиграла по стълбите, па се кипри и вика:
— Какъв си ми хубав, Калайджийо,
що не ми калайдисаш
на котлето дънцето?*

Някои от мъжете на Кадийр запяха с него, докато той подскачаше в такт по перваза. Айилците мълчаха. При тях мъжете пееха само бойни песни и траурни, при погребения на загинали воители. Девите пък пееха само когато останеха насаме.

Двама от айилците бяха клекнали на перваза, без да им личи ефектът от изпитото уускай, ако се изключеше, че очите им съвсем леко се бяха остъклили. Много щеше да му е драго на Мат, ако можеше да се върне там, където светлите очи бяха рядкост. Беше отрасъл, без да вижда очи с друг цвят освен кафяв и черен, с изключение на тези на Ранд.

Няколко дървени парчети — проядени от червеи облегалки или крака от столове — лежаха върху големите бели плочи в пространството между перваза и тълпата зяпачи. До перваза бяха подредени опразнени вече червени глинени чаши, както и други, все още пълни с уускай, и една сребърна купа. Играта се състоеше в това да отпиеш, след което да се опиташ да удариш с нож подхвърлена във въздуха цел. Никой от хората на Кадийр, както и от айилците, не беше склонен да играе с него на зарове, при положение че печелеше толкова често, а на карти въобще не можеха да играят. При играта с мятането на ножа се смяташе, че нещата ще са по-различни, особено като към това се прибавеше и уускай. На тази игра той не печелеше така често, както на зарове, но все пак половин дузина напечелени златни чаши и две купи лежаха в басейна под него заедно с купчинка гривни и гердани, украсени с рубини, лунен камък или сапфири, както и няколко шепи монети в добавка. До печалбата му лежаха кротко кожената му шапка с широка периферия и едно странно копие с черно острие. Някои от трофеите му дори бяха айилска изработка. Те, изглежда, бяха по-склонни да му плащат с нещо от плячката си, отколкото с пари.

Корман, единият от айилците, клечащи на перваза, вдигна очи към него и той спря да пее. Носът на айилеца беше прорязан през средата с бяла резка.

— Ти си почти толкова добър с ножовете, колкото и със заровете, Матрим Каутон. Дали да не му сложим край? Светлината гасне.

— Светло е колкото искаш. — Мат погледна към небето с присвити очи. Бледи сенки бяха покрили всичко тук, в долината на Руйдийн, но небесната светлина все още беше достатъчна, за да се

вижда поне. — Баба ми можеше да метне нож на толкова светло. Аз пък мога да го направя със завързани очи.

Дженрик, другият клечащ айилец, заоглежда публиката.

— Има ли жени тук? — Телосложението му беше като на мечка, но се смяташе за остроумник. — Един мъж говори така само когато наоколо има жени, за да ги впечатли. — Пръснатите из тълпата Деви се разсмяха също толкова дрезгаво, колкото мъжете, даже още повече.

— Смятате, че не мога? — промърмори Мат и дръпна тъмния шал, с който беше увил шията си, за да скрие белега от един опит да го обесят. — Само извикай „сега“, като го хвърлиш нагоре, Корман. — Той припряно завърза шала около очите си и измъкна един от ножовете си от ръкава. Най-силният звук, който можеше да се чуе в този момент, беше дишането на зяпачите. „Не съм бил пиан ли? Насмукал съм се като мечка на гъдулар.“ И въпреки това изведнъж усети късмета си, усети онзи рязък подтик, който усещаше всеки път, когато узнаваше колко ще му се падне още преди заровете да са спрели да се въртят. От това усещане сякаш малко му поолекна. — Хвърляй — измърмори той кротко.

— Сега — извика Корман и ръката на Мат се отметна назад, а после полетя напред.

Ударът на стоманата в дървото отекна сред възцарилата се тишина също така силно, както тупването на дървото върху настилката.

Никой не промълви и думичка, докато Мат смъкваше шала на врата си. Парче от облегалка на стол, не по-голямо от собствената му длан, лежеше на откритото, с ножа му, здраво забит в средата. Корман, изглежда, се бе опитал да изиграе късмета му. Какво пък, той не беше определил каква ще е целта. Изведнъж осъзна, че дори не беше се обзаложил.

Най-сетне един от мъжете на Кадийр почти извика:

— Ей това ако не е късметът на Тъмния!

— Късметът е кон, който можеш да яхнеш както всеки друг — каза Мат. Не знаеше откъде му дойде на езика. Не че му беше много ясно откъде бе дошъл и късметът му. Просто се стараеше да го язди колкото може по-добре.

Макар и да го беше произнесъл съвсем тихо, Дженрик го изглежда намръщено.

— Какво беше това, което каза, Матрим Каутон?

Мат отвори уста да го повтори, но щом думите прокълтяха съвсем ясно в главата му, веднага спря. „Сене сойя каба’донде айн довиеня.“ Древният език.

— Нищо — измрънка той. — Просто си говорех сам. — Зяпачите бяха започнали да се отдръпват. — Май светлината наистина гасне и е късно да продължим.

Корман настъпи парчето дърво, измъкна ножа на Мат и му го върна.

— Някой друг път, може би, Матрим Каутон, друг ден. — Айилският начин да кажеш „никога вече“, когато не искаха да го кажат направо.

Мат кимна и пхна ножа в един от калъфите на ръкава си. Беше същото, както когато хвърляше шест шестици двадесет и три пъти поред. Едва ли можеше да ги вини. Не можеше да се обясни просто с думичката „късмет“. Забеляза с малко завист, че никой от айилците не се олюляваше, докато се присъединяваха към разсейващата се тълпа.

Мат прокара длан през косата си и се отпусна тежко на перваза. Спомените, които някога се появяваха в главата му като стафиди в сладкиш, сега се бяха слели със собствените му. С част от съзнанието си си спомняше, че се е родил в Две реки преди двадесет години, но можеше съвсем ясно да си спомни как бе предвождал атаката, довела до бягството на тролоците при Майганде, а също и как бе танцувал в двора на Тармандевин, и още сто неща, ако не и хиляда. Предимно битки. Спомняше си как бе загивал повече пъти, отколкото му се искаше да си помисли дори. И вече липсваха зевове между спомените за отделните му животи. Не можеше да отличи собствените си спомени от тези на други мъже, освен ако много не се съсредоточеше.

Той се пресегна зад себе си, нахлупи широкополата си шапка и постави странното копие на коленете си. Наместо с обичайния метален връх то беше увенчано с нещо, подобно на дълъг две стъпки меч, белязан с два гарвана. Лан му беше казал, че това острие е било изковано с помощта на Единствената сила по време на Войната на Сянката, така че с всяка употреба да става все по-остро и несъкруσιμο. Мат не смяташе да разчита на него, освен ако не му се наложеше. Може и да се беше запазило три хиляди години, но той на Силата много-много не разчиташе. По дължината на черната дръжка

личеше курсивен надпис, завършващ във всеки край с по още един гарван, инкрустиран с някакъв непознат метал, още по-черен от дървото. Беше на Древния език, но той вече можеше да го чете, естествено.

„Тъй спогодбата ни е записана; така е сключен договорот.

Мисълта е стрелата на времето; паметта не заглъхва никога.

Каквото бе поискано, се даде. Платена е цената.“

В едната посока на широката улица, на половин миля оттук, имаше площад, който в повечето градове щеше да се нарече голям. Айилските търговци се бяха прибрали за нощувка, но павилионите им си стояха, направени от същата сивкавокафява вълна, използвана за шатрите на Айил. Стотици търговци бяха надошли в Руйдийн от всички краища на Пустошта за най-големия панаир, който айилците бяха виждали някога, и още прииждаха всеки ден. Търговците бяха първите, които всъщност заживяха в града.

На Мат всъщност никак не му се искаше да погледне в другата посока — към централния площад, но погледна. Различа фургоните на Кадийр, очакващи още товар утре. На един от тях този следобед беше вдигнато нещо, приличащо на голяма усукана рамка за врата от червен мрамор. Моарейн особено се беше погрижила тя да бъде закрепена здраво и според указанията ѝ.

Той нямаше представа какво знае тя за странното нещо — а и не смяташе да я пита. По-добре щеше да е за него тя изобщо да е забравила, че е жив, но възможността за това беше нищожна — ала каквото и да знаеше тя, не беше повече от това, което бе научил той. Беше минал през този „вход“ като последния глупак, за да потърси отговори. А това, което получи в замяна, беше главата му, пълна с нечий чужди спомени. А на всичко отгоре бе и умрял. Той пристегна още по-здраво шала около врата си. А, и още две неща. Сребърен медальон с лисича глава, който носеше под ризата си, и оръжието, което бе положил на коленете си. Твърде малка отплата. Леко прокара пръсти по врязания надпис. „Паметта не заглъхва никога.“ Онези от

другата страна на оня „вход“ имаха чувство за хумор, подходящо за айилците.

— Винаги ли можеш да го правиш?

Той извъртя глава така рязко, че вратът му изпука. Една Дева бе седнала до него. Висока дори за айилка, по-висока от него. Косата ѝ беше като златни стружки, а очите ѝ — като ведро утринно небе. Повъзрастна беше от него може би с десетина години, но това никога не го беше смущавало. Обаче беше и Фар Дарейз Май.

— Аз съм Мелиндра — продължи тя. — От септата Джумай. Това винаги ли можеш да го правиш?

Едва сега осъзна, че тя има предвид мятането на ножовете. Каза си септата, но не и клана. Айилците никога не правеха така. Освен ако... Трябваше да е някоя от Девите на Шайдо, дошли да се присъединят към Ранд. Всъщност на него така и не бяха му станали ясни всичките им бъркотии с разните общества, но колкото до Шайдо, спомняше си много добре, че се бяха опитали да забият копията си и в него. Куладин не си падаше по никого от хората, свързани с Ранд, а това, което мразеше Куладин, го мразеше и целият клан Шайдо. От друга страна, Мелиндра беше дошла тук в Руйдийн. Дева. Но пък му се усмихваше лекичко. И погледът ѝ беше някак подканящ и топъл.

— Повечето пъти — призна си той чистосърдечно. Дори когато не го чувстваше, късметът му бе добър; а когато го усетеше, беше направо безотказен. Тя се изкикоти, усмивката ѝ се разшири, сякаш си беше помислила, че се хвали. Жените сякаш решаваха дали човек лъже, или не, без да им трябва никакви доказателства. От друга страна, ако те харесваха, или им беше все едно, или решаваха, че и най-нахалната лъжа е истина.

Девите можеха да са опасни, от който и клан да са — всяка жена можеше да е опасна, той го беше научил от личен опит — но в очите на Мелиндра определено се четеше нещо повече от любопитство.

Той зарови ръка в печалбите си и измъкна един гердан със златни спирали, всяка обикаляща около тъмносин сапфир — последният беше голям колкото палеца му. Спомняше си — от собствената си памет — как едно време и най-малкото от тези камъчета щеше да го накара да се изпоти.

— Много ще ти отиват на очите — каза ѝ той и положи тежкия наниз в ръката ѝ. Не беше виждал досега Дева да носи никакви

дрънкулки, но доколкото имаше опит, всяка жена обичаше накити. Странно, че почти също толкова си падаха и по цветята. Това не го разбираше, но пък беше готов да си признае, че разбира жените по-малко от собствения си късмет или от онова, което му се беше случило от другата страна на усуканата рамка на „входа“.

— Много фина изработка — каза тя и вдигна гердана към очите си. — Приемам приношението ти. — Герданът изчезна в кесията на колана ѝ, после тя посегна и избута шапката му на тила му. — Очите ти са красиви. Като тъмно, лъскаво котешко око. — Тя вдигна краката си на перваза, обгърна коленете си с ръце и напрегнато се взря в него. — Моите сестри по копие ми разказаха за теб.

Мат нервно дръпна шапката на мястото ѝ и я загледа бдително изпод периферията. Какво ли ѝ бяха разказали? И какво означаваше това „приношение“? Това беше най-обикновен гердан. Подканата бе изчезнала от погледа ѝ; сега го гледаше като котка, дебнеща мишок. Ей в това беше белята с Девите на копието. Понякога беше трудно да разбереш дали искат да танцуват теб, дали да се целуват, или да те убият.

Улицата започна да опустява, сенките ставаха по-дълбоки, но очите му разпознаха Ранд, застанал от другата страна на площадчето, стиснал лула между зъбите си. Той беше единственият мъж в Руйдийн, придружаван винаги от тумба Фар Дарейз Май. „Винаги са около него — помисли си Мат. — Вардят го като глутница вълчици и са готови да скочат при всяка негова дума.“ Някои мъже можеха да му завидят. Не и Мат. Не и в повечето случаи. Е, виж, ако бяха глутница момичета като Изендре, друга работа...

— Извини ме за малко — каза той припряно на Мелиндра, опря копието на ниската стена около фонтана, скочи и се затича. Главата му продължаваше да бръмчи, но не толкова силно както преди, и не се олюляваше. За придобивките си не се безпокоеше. Айилците имаха твърде определени възгледи за това кое е позволено: да прибереш плячка по време на набег беше едно, да откраднеш — съвсем друго. Колкото до хората на Кадийр, те се бяха научили да държат ръцете си в джобовите, откакто един от тях го бяха хванали в кражба. След якия бой, от който му останаха шарки от бичове от шията до глезените, го бяха прогонили. Единственият мях, който му разрешиха да отнесе със себе си, в никой случай нямаше да му стигне да се добере до

Драконовата стена, дори да му бяха оставили дрехите. Сега мъжете на Кадийр нямаше да вземат и един меден петак, ако ще да го намереха на улицата.

— Ранд? — Високият мъж продължи напред с обкръжилия го ескорт. — Ранд? — Ранд беше на по-малко от десетина крачки, но не трепна. Някои от Девите погледнаха през рамо, но не и Ранд. Мат изведнъж усети хлад — и този хлад нямаше нищо общо с падащата нощ. Той облиза устни и проговори отново, без да вика: — Луз Терин? — И ето че Ранд се обърна. Мат почти съжали, че се обърна.

Известно време двамата се гледаха мълчаливо в здрача. Мат се поколеба дали да не го приближи. Помъчи се да си внуши, че е заради Девите. Аделин беше една от онези, които го бяха учили на така наречената игра „Целувката на Девите“ — никога нямаше да я забрави тази игричка. Нито да я играе пак, ако му предложеха. А погледа на Инайла усещаше като свредел, забит в черепа му. Можеше ли изобщо да предположи човек, че една жена ще кипне като масло, хвърлено в огъня, само като й кажеш, че е най хубавичкото малко цветенце, което си виждал?

Виж, Ранд... Двамата с Ранд бяха отрасли заедно. Двамата и Перин, чиракът на ковача в Емондово поле, бяха ловували заедно, заедно бяха ловили риба в подмолите, бяха кръстосвали Пясъчните хълмове и бяха стигали чак до Мъгливите планини, като спяха на открито под звездите. Само че сега си имаше един приятел, който можеше да му сплеска главата, без да иска. А Перин можеше да е загинал, пак заради Ранд.

Мат с усилие пристъпи напред. Ранд беше близо с една глава по-висок и в ранния вечерен сумрак изглеждаше още по-висок. И по-хладен от обикновено.

— Мислех си, Ранд... — Мат съжали, че гласът му излезе толкова хрипливо. Надяваше се, че този път Ранд ще се отзове на истинското си име. — Дълго време изкарах далеч от къщи.

— И двамата — отвърна му Ранд тихо. — Дълго време. — Изведнъж се разсмя — не високо, но почти както стария Ранд. — Да не би да е започнало да ти липсва доенето на бащините ти крави?

Мат се почеса по ухото и се ухили.

— Не точно това. — Никога повече да не видеше вътрешността на някой обор, пак нямаше да му домъчнее. — Но си мислех, че като

си тръгнат фургоните на Кадийр, мога да тръгна с тях.

Ранд помълча. Когато заговори, леката насмешка в гласа му се бе стопила.

— Чак до Тар Валон?

Този път Мат се поколеба. „Не би могъл да ме издаде на Моарейн. Нали така?“

— Може би — отвърна той предпазливо. — Не знам. Моарейн сигурно ще иска да ида там. Сигурно ще намеря някаква възможност да се върна в Две реки. Да видя дали вкъщи всичко е наред. — „Да видя дали Перин е жив. Да видя дали сестрите ми са живи, и мама, и татко.“

— Всички трябва да сторим това, което сме длъжни, Мат. Не това, което искаме. Което сме длъжни.

За Мат това прозвуча като извинение. Сякаш Ранд го молеше да го разбере. Само дето той самият вече няколко пъти беше направил това, което беше длъжен. „Не мога да виня него заради Перин. Поне той не го е убил сам. Поврага, никой не ме е принуждавал да следвам Ранд като някое проклето паленце!“ Само че и това не беше вярно. Бяха го принудили. Само дето не беше Ранд.

— Нали няма да ме... спреш да напусна?

— Не се и опитвам да ти диктувам дали да идваш, или да си отиваш, Мат — отвърна му Ранд отегчено. — Колелото тъче нишката, не аз, и Колелото тъче така, както самото Колело пожелае. — Рече го досущ като някоя проклета Айез Седай! Полуизвърнат да си тръгне, Ранд добави: — Не се доверявай на Кадийр, Мат. В известен смисъл той е най-опасният човек от всички, които си срещал. Ей тоничко не му се доверявай, че може да се окажеш с прерязано гърло, и тогава двамата с теб няма да сме единствените, които ще съжаляват. — След което закрачи по улицата сред сгъстяващия се сумрак. Девите го последваха като промъкващи се вълчици.

Мат зяпна след него. Да се довери на търговеца ли? „Не бих се доверил на Кадийр, ако ще в чувал да е вързан.“ Значи Ранд не тъчал Шарката? Че той почти го правеше! Преди който и да е от тях да бе научил, че пророчествата имат каквото и да било общо с тях, двамата бяха разбрали, че Ранд е тавирен, един от онези редки индивиди, които вместо да ги втъкават волю-неволю в Шарката, принуждават самата Шарка да се заплита около тях. А какво е да си тавирен Мат знаеше

много добре. Той самият беше тавирен, макар и не толкова силен, колкото Ранд. Понякога Ранд можеше да повлияе на живота на хората, да промени посоката на съдбите им само като се озовеше в града им. Перин също беше тавирен — или навярно беше бил. Моарейн беше сметнала, че е много важно, че е намерила трима такива младежи като тях в едно и също село, и тримата обречени да бъдат тавирен. Смяташе да ги намести и тримата в собствените си планове, каквито и да бяха те.

Предполагаше се, че да си тавирен е нещо много велико. Всички тавирен, за които Мат бе чувал и чел, бяха хора като Артур Ястребовото крило, или жени като Мабриам ен Шереед, която според сказанията бе основала Съюза на Десетте държави след Разрушението. Но ни едно от сказанията не казваше какво става с тавирен, когато се окажат близо до друг такъв, още повече силен колкото Ранд. Все едно да си лист, подхванат от вихрушка.

Мелиндра се спря до него и му подаде копието и една тежка торба от груба вълна.

— Прибрах ти тук печалбите. — Тя наистина се оказа по-висока от него с цели два пръста. Хвърли поглед след Ранд. — Чух, че си бил почти-брат с Ранд ал-Тор.

— Може да се каже — отвърна той сухо.

— Всъщност няма значение — отвърна тя небрежно и го погледна съсредоточено. — Ти привлече интереса ми, Мат Каутон, още преди да ми дадеш приношението си на почит. Не че ще се откажа от копието заради тебе, разбира се, но съм ти хвърлила око от няколко дни. Усмивката ти е като на момченце, което се кани да направи някоя беля. А тези очи... — Под гаснещата светлина усмивката ѝ бавно се разшири. — Наистина харесвам очите ти.

Мат пооправи шапката си, въпреки че нямаше нужда от оправяне. От преследвач на преследван, с едно мигване на окото. Не беше трудно да се получи така с айилките. Особено с Девите.

— Слушай, щерката на Деветте луни да ти говори нещо? — Този въпрос го задаваше понякога на жените. Отговорът можеше да го отпрати от Руйдийн, дори да се наложеше да се опита да премине пеша цялата Пустош.

— Нищо — отвърна му тя. — Но има някои работи, които обичам да правя на лунна светлина.

Тя го прегърна, свали му шапката и му зашепна нещо на ухото,
Скоро той се бе ухилил много по-широко и от нея.

ГЛАВА 4

ЗДРАЧ

Със своя ескорт от Фар Дарейз Май Ранд пристъпи към входа на Покрива на Девите в Руйдийн. Бели стъпала, също така широки, както високо беше зданието, и всяко стъпало с дълбочина един разкрач, се издигаха към дебели колони, високи двадесет крачки, черни на вид във вечерния здрач и яркосини през деня, жлебовани на спирали. Фасадата на зданието представляваше мозайка с шарки от лъскави плочици, на бели и сини спирали, които изглеждаха безкрайни за човешкото око, а на витража на един огромен прозорец точно над колоните се виждаше чернокоса жена с ръст петнадесет стъпки, с надиплена синя роба и с вдигната нагоре дясна ръка, било за благослов, било за да спре някого или нещо. Лицето ѝ беше тържествено и в същото време сурово. Която и да бе тя, със сигурност не беше айилка с тази нейна бяла кожа и тъмни очи. Някоя Айез Седай навярно. Той изтупа пепелта от лулата си в петата на ботуша и я пхна в джоба, преди да закрачи нагоре по стъпалата.

С изключение на гай-шайн, под Покрива на Девите не се допускаха мъже — никой без изключение, от никоя твърдина в Пустошта. Някой вожд или кръвен роднина на някоя Дева можеше само да загине, опитвайки се да влезе тук, въпреки че всъщност айилците не можеха и да си го помислят, защото същото важеше за всяко общество. Единствено членовете на обществата и техните гай-шайн можеха да влизат вътре.

Двете Деви, застанали на стража до високите бронзови порти, си подмятаха девичи приказки, попоглеждаха косо към него, докато се приближаваше сред колоните, и се подхилкваха. Много му се искаше да разбере какво точно си приказват по негов адрес. Погледна вратите. Дори в такава засуха като в Пустошта бронзът трябваше да е покрит с дебела патина от времето, но гай-шайн бяха излъскали двете крила така, че приличаха на току-що изработени и поставени. Стояха широко разтворени и двете жени на стража не направиха никакъв жест или

движение, с което да му попречат да влезе. Аделин и останалите му охранителки го последваха по петите.

Широките коридори вътре, покрити с бели плочки и обкръжени от просторни помещения, бяха изпълнени с Деви, насядали по яркоцветни възглавнички. Приказваха си, почистваха оръжия, играеха си на „котешка люлка“ или на камъчета, или пък на „Хиляда цветя“ — айилска игра, включваща образуването на фигури с помощта на малки плоски камъчета, гравирани сякаш със стотици различни символи. Естествено, около техните групички плавно се движеха тумби гай-шайн, улисани в работата си — почистваха, подреждаха, сервираха, грижеха се за стотиците светилници — от простите глинени лампи, през донесените отнякъде като плячка позлатени стенни, та чак до светилниците с високи стойки, намерени тук, в града. Разноцветни килими и красиви гоблени украсяваха подовите и стените, почти във всички възможни съчетания и шарки, каквито можеха да се намерят в страните, където имаше килими и гоблени. Самите стени и тавани представляваха фино изработени мозайки с гори, реки и небеса, каквито никой в Пустошта не беше виждал.

Млади и стари, Девите се усмихваха, щом го видеха, а някои дори се протягаха да го потупат по рамото. Други го повикваха по име и го питаха как е, дали се е нахранил, дали би искал гай-шайн да му донесат вино и вода. Той им отвърщаше кратко, макар и с учтиви усмивки. Че е добре, че не е нито гладен, нито жаден. Продължаваше да върви, без дори да се забавя, докато отговаряше. Забавеше ли крачка, щеше да се наложи да се спре, а точно сега не му беше до това.

Фар Дарейз Май в известен смисъл го бяха осиновили. Някои се държаха с него като със син, други — като с малкото си братче. Възрастта, изглежда, нямаше нищо общо с това; жени с бяло в косата се случваше да разговарят с него като с родния си брат, на чашка чай, докато Деви, не по-големи от една година от него, се опитваха да се грижат да е облечен с подходящите дрехи за жегата навън. Нямаше как да се избегне тази тяхна майчинска суетня: те просто го правеха и той не виждаше как може да ги спре, освен да използва Силата, за да ги разкара.

Беше си помислял дали да не се опита да си осигури охраната на друго бойно общество — на Шайен Мтаал, Каменните кучета например, или на Аетан Дор, Червените щитове. Руарк беше бил член

на Червените щитове преди да стане вожд — само че какво основание можеше да изтъкне за това? Едва ли истинското. Дори само мисълта как ще обяснява на Руарк и останалите каква е причината го караше да се чувства неловко. При това особено чувство за хумор сред айилците дори вечно киселият Хан щеше да се пукне от смях. А и каквато причина да изтъкнеше, най-вероятно щеше да оскърби честта и на последната Дева. Добре поне, че рядко се държаха с него като грижовни майчици, освен под Покрива, където нямаше кой да го види, освен самите те, а гай-шайн нямаше изобщо да проговорят и думичка за това, което виждаха тук вътре.

„Девите — бе заявил той веднъж, — носят моята чест.“ Всички бяха запомнили тези негови думи, а самите Деви бяха толкова горди, че все едно им беше раздал на всички кралски тронове. Но се беше оказало, че му я носят по начин, който на тях им допаднаше.

Аделин и другите четири го изоставиха, за да се присъединят към приятелките си, но трудно можеше да се каже, че е останал сам, докато продължаваше да се изкачва по витите стълби с широки бели стъпала. Налагаше му се да отговаря на същите въпроси почти на всяка стъпка. Не, не е гладен. Да, знае, че все още не е привикнал на тази силна жегата, но не, не е прекарал чак толкова много време под слънцето. Понасяше всичко това търпеливо, но отрони искрена въздишка, когато се добра до етажа над огромния прозорец. Тук нямаше нито Деви, нито гай-шайн. Голите стени и празните стаи подчертаваха отсъствието на хора, но след тягостното преминаване долу самотата бе просто благословена.

Спалнята му бе в стая без прозорци почти в центъра на сградата и височината ѝ беше по-голяма от ширината и дължината. Нямаше никаква представа за първоначалното ѝ предназначение. Единствената украса беше мозайката на плетени лозници около малката камина. Предполагаше, че е слугинска стая, но стаите за слуги няхаха обковани с бронз врати като тази, макар и с проста изработка. Гай-шайн бяха излъскали метала до тъмен блясък. По белите плочки на пода бяха разхвърляни няколко цветни възглавнички с ресни, имаше и един дебел дюшек, сложен върху няколко пласта черги. Обикновена гледжосана в синьо кана с вода и тъмнозелена купа бяха поставени на пода до „легло“. И това беше всичко, ако се изключеха двете високи стойки на тройните светилници, вече запалени, и дългият един разкрач

куп книги в единия ъгъл. С уморена въздишка Ранд се излегна върху дюшека, без да сваля горната дреха и ботушите си. Както и да се наместваше, не беше много по-меко, отколкото ако лежеше направо върху голия под.

Нощният студ вече се просмукваше в стаята, но го домързя да стане и да запали сухата кравешка тор в камината. С повече готовност можеше да приеме студа, отколкото миризмата. Ашмодеан се бе опитал да му покаже един простичък начин да поддържа стаята си топла — прост, но на самия него му липсваше достатъчно сила, за да го постигне сам. Единственият път, когато Ранд го опита, се беше събудил посред нощ, едва поемайки си дъх, а краищата на чергите тлееха от горещината на пода. Повече не го опита.

Беше избрал точно тази сграда за своя квартира, тъй като беше цяла и се намираше близо до площада. Величествените ѝ високи тавани създаваха впечатление за хлад дори през знойните дни, а дебелите стени пазеха до голяма степен от нощния студ. Тогава, разбира се, зданието все още не беше обявено за Покрив на Девите. После една заран се събуди и видя, че Девите са напълнили всяка стая на първите два етажа, видя и техните стражи на портата. Мина време, докато осъзнае, че възнамеряват да направят от зданието своя Покрив в Руйдийн, като в същото време настояваха и той да остане тук. Или по-точно, бяха готови да си преместят Покрива където реши да се настани той. Ето защо се налагаше да се среща с вождовете на кланове на друго място. Най-доброто, което бе успял да уреди, бе да уговори Девите да останат един етаж по-долу от този, на който спеше той. Кой знае защо, това им се струваше много смешно. „Дори самият Кар-а-карн не е крал“ — припомни си той кисело. Вече на два пъти му се беше налагало да се мести с един етаж по-нагоре, с нарастването на броя на Девите. Лениво се опита да пресметне колко ли още остава да дойдат, преди да му се наложи да се премести да спи на покрива.

Но и това беше нещо по-добро, отколкото да си мисли как бе допуснал Моарейн да му влезе под кожата. Не беше искал да ѝ разкрива плановете си преди деня, в който поведе айилците. Тя знаеше много точно как да въздейства на чувствата му, как да го ядоса до такава степен, че да каже повече, отколкото му се иска. „Преди не се ядосвах толкова. Защо сега ми е толкова трудно да сдържам гнева си?“ Какво пък, тя не можеше да направи нищо, за да го спре. Той не

допускаше, че може да има начин. Не биваше да забравя обаче, че трябва много да внимава с нея. Нарасналите му способности от време на време го караха да проявява безгрижие, но макар и да бе станал много по-силен, тя все пак знаеше повече от него, въпреки че учител му беше самият Ашмодеан.

В известен смисъл да споделя планове си с Ашмодеан беше по-малко опасно, отколкото да разкрие намеренията си пред Айез Седай. „За Моарейн аз все още съм селското овчарче, което тя може да използва за целите на Кулата, докато за Ашмодеан съм единственият клон, за който може да се хване в придошлата вода.“ Странно бе да си мисли, че вероятно може да се довери повече на един Отстъпник, отколкото на Моарейн. Не че можеше особено да се доверява и на него. Ашмодеан. Щом връзките му с Тъмния го бяха предпазвали от покварата на сайдин, трябваше да има и друг начин да се постигне това. Или да се прочисти.

Проблемът беше в това, че преди да преминат на страната на Сянката, Отстъпниците са били едни от най-могъщите Айез Седай в Приказния век, когато неща, за които днес Бялата кула не можеше и да сънува, са били ежедневие. И щом Ашмодеан не знаеше такъв начин, значи той вероятно изобщо не съществуваше. „Трябва да съществува все пак нещо. Няма просто да си седя така и да чакам да полудея и да умра.“

Това си беше пълна глупост. Пророчеството му предопределяше някаква среща в Шайол Гул. Кога — той не знаеше. Но след нея нямаше да му се налага да се безпокои повече, че ще полудее и ще загине. Той потръпна и си помисли дали да не разгъне одеялата.

Тихият шум на човешки стъпки в коридора го накара да скочи. Казах им! Ако не могат да... Жената, която отвори вратата — носеше куп дебели вълнени одеяла, — беше последният посетител, когото бе очаквал да види тук.

Авиенда спря на прага и го изгледа с хладните си синьо-зелени очи. Повече от хубава жена, на възраст колкото него, тя беше Дева преди да остави копието, за да стане Мъдра, не много отдавна. Тъмночервеникавата ѝ коса все още не стигаше до раменете ѝ и тя почти не се нуждаеше от сгънатата кафява забрадка, привързана, за да я пази от лицето ѝ. Изглеждаше малко непривично с кафявия си шал, и непохватна някак в тези дебели поли от сива вълна.

За миг го жегна ревност при вида на сребърния гердан, който си беше окачила — изкусен низ от сложно изработени дискчета, всяко с различна големина. „Кой ли й го е дал?“ Не беше възможно да си го е избрала сама — тя като че ли не си падаше много по накитите. Единственото друго украшение, което носеше, бе широка костена гривна с врязани по нея розички. Нея той й беше подарил и все още не беше сигурен дали му е простила за това. Във всеки случай беше глупаво от негова страна да проявява ревност.

— Не съм те виждал от десет дни — каза й той. — Мислех, че Мъдрите ще те вържат за ръката ми, след като разберат, че съм запушил достъпа им до сънищата ми. — Ашмодеан много се беше развеселил от първото нещо, на което бе поискал да го научи, и след това бе изпаднал в униние от това колко време бе необходимо на Ранд, докато го научи.

— Трябва да си гледам обучението, Ранд ал-Тор. — Тя щеше да стане една от малкото Мъдри, които умеят да преливат; това бе част от обучението й. — Не съм като някоя влагоземка, че да стоя непрекъснато около теб, та да ме гледаш, когато ти се доще. — Макар да се познаваше с Егвийн, както и с Елейн между другото, тя продължаваше да има странна и доста погрешна представа за така наречените от нея влагоземски жени, както и за влагоземците изобщо. — Те никак не са доволни от това, което си направил. — Имаше предвид Амис, Баир и Мелайне, трите Мъдри сънебродници, които я учеха и които се опитваха да го държат под око. Авиенда печално поклати глава. — Особено недоволни останаха от това, че съм ти казала, че бродят в сънищата ти.

Той я изгледа продължително.

— Ти си им казала? Но всъщност ти не си ми издавала нищо. Аз сам се досетих и все едно щях да го направя, дори и да не беше ми намекнала. Авиенда, те самите ми казаха, че могат да разговарят с хора в сънищата им. До извода имаше само една крачка.

— Нима искаш още да ми накърниш честта? — Гласът й беше съвсем равен, но очите й можеха да запалят огъня в камината. — Няма да се озлочестя заради теб, нито заради който и да е мъж! Аз ти подхвърлих следата и няма да отречеш позора ми. Трябваше да те оставя да замръзнеш. — И тя запокити купчината одеяла по главата му.

Той ги хвана и ги сложи до постелята. Какво да ѝ отвърне? Цялата работа отново се свеждаше до джи-е-тох. Жената беше настръхнала като бодлив трън. Привидно ѝ бяха дали задачата да го учи на айилските обичаи, но той знаеше истинското ѝ задължение — да го шпионира за Мъдрите. Каквото и злочестие да беше свързано при айилците с шпионирането, то явно не засягаше Мъдрите. Те знаеха, че той знае, но по неизвестна причина това не ги притесняваше и доколкото предпочитаха нещата да си останат такива, каквито са, той също нямаше нищо против. Първо, Авиенда не беше особено добра шпионка. Тя почти никога не се опитваше да научи нещо особено, само нравът ѝ често го караше да се ядосва или да се чувства гузен, също както с Моарейн. Второ, понякога дори се оказваше приятна компания, когато забравяше да държи бодлите си щръкнали. С Авиенда поне знаеше на кого са наредили Амис и другите да го следи. Ако не беше тя, щеше да е някой или някоя друга и той непрекъснато щеше да се чуди коя е. Освен това, когато беше с него, тя никога не го гледаше нащрек, все едно че може да ѝ направи нещо лошо.

Мат, Егвийн и дори Моарейн понякога го гледаха с очи, които виждаха Преродения Дракон или най-малкото опасността у един мъж, който борави със Силата. Вождовете на кланове и Мъдрите виждаха Оня, що иде със Зората, мъжа, предречен да прекърши айилците като сноп сухи вейки; дори и да не се бояха от него, гледаха на него като на червена усойница, с която им се налага да живеят. Каквото и да виждаше Авиенда, тя често беше готова да се държи с него язвително, щом ѝ хрумнеше, а това „често“ на практика означаваше непрекъснато.

Странна утеха, но в сравнение с останалите все пак си беше някаква утеха. Беше му липсвала. Той дори беше набирал цветенца от някои от бодливите растения, срещащи се около Руйдийн — като дори си окървави пръстите, докато се сети, че може да използва Силата — и ѝ ги беше пращал няколко пъти. Девите лично ѝ ги бяха носили, вместо да пращат гай-шайн. Тя естествено никога не ги приемаше.

— Благодаря ти — отвърна той най-сетне и потупа одеялата. Те поне му се сториха достатъчно безопасна тема.

— Инайла ме помоли да ти ги донеса, като разбра, че съм дошла да те видя. — Устните ѝ се кривнаха в насмешлива усмивка. — Много от сестрите на копието, изглежда, се притесняват, че може да ти е

студено. Освен това трябва да се погрижа да си запалиш огъня. Снощи май не си го палил.

Ранд усети, че бузите му са се изчервили. Тя знаеше. „Ще знае ами, как иначе? Проклетите му Деви може и да не й казват всичко, но не се и стараят много да крият нещо.“

— Защо си поискала да ме видиш?

За негова изненада тя скръсти ръце под гърдите си, пристъпи към него и го изгледа свирепо.

— Това не беше дар на почит — каза му тя укорително и разтърси под носа му ръката с гривната. — Сам си го призна. — Вярно беше, само дето тя можеше да забие нож между ребрата му, ако беше дръзнал да не го признае. — Беше просто един глупав подарък от мъж, когото хич не го е грижа какво аз... какво могат да си помислят сестрите на копието. Е, все едно, това няма значение. — Тя измъкна нещо от кесията си и го подхвърли върху постелята до него. — С това дългът между двама ни е приключен.

Ранд вдигна хвърлената вещ и я завъртя в ръцете си. Беше катарамата с формата на Дракон, изящно изработена от добра стомана и инкрустирана със злато.

— Много ти благодаря. Красива е. Авиенда, няма никакъв дълг за приключване.

— Ако не я приемеш срещу дълга ми — отвърна му тя твърдо, — тогава я изхвърли. Ще намеря нещо друго, с което да ти се отплатя. Това е само една дрънкулка.

— Едва ли е дрънкулка. Сигурно е правено специално.

— Не си въобразявай, че това означава нещо кой знае какво, Ранд ал-Тор. Когато... оставих копието... копията си, ножа си — ръката й несъзнателно погали мястото на колана, където доскоро висеше канията на ножа, — дори върховете на стрелите ми бяха отнети и дадени на един ковач, за да изкове обикновени неща, които да раздам. Повечето дадох на приятелките си, но Мъдрите ме накараха да изрека имената на тримата мъже и на трите жени, които най-много мразя, и ми наредиха да дам на всеки от тях по един дар от претопените ми оръжия, който съм изработила със свои ръце. Баир казва, че така човек се учи на покорство. — Както беше изправила гръб и го гледаше гневно, жилейки с всяка дума, съвсем не изглеждаше покорна. — Така че не си въобразявай, че означава нещо.

— Нищо не си въобразявам — отвърна той и тъжно кимна. Не че всъщност толкова му се искаше да означава нещо, но щеше да му стане приятно да си мисли, че може би започва да го възприема като приятел. А да я ревнува си беше чиста глупост. „Все пак кой ли й го е дал този гердан?“ — Авиенда? Аз ли съм един от тези, които толкова много мразиш?

— Да, Ранд ал-Тор. — Гласът й обаче прозвуча хрипливо. За миг тя извърна лице, стисна очи и потрепери. — Мразя те от цяло сърце. Наистина. И винаги ще те мразя.

Той не си направи труда да я попита защо. Веднъж я беше попитал защо изпитва неприязън към него и тя едва не му счупи носа. Обаче така и не му каза. Но това сега беше повече от неприязънта, която тя понякога, изглежда, забравяше.

— Ако наистина ме мразиш — каза той с неохота, — ще помоля Мъдрите да ми изпратят някоя друга, която да ме учи.

— Не!

— Но щом ти...

— Не! — Този път протестът й беше още по-яроsten. Цялата настръхнала, тя започна да го поучава така, сякаш забиваше всяка дума в сърцето му. — Дори Мъдрите да ми позволиха да прекратя, аз имам тох, дълг и повинност, към своята почти сестра Елейн, да те следя вместо нея. Ти принадлежиш на нея, Ранд ал-Тор. На нея и на никоя друга жена. Запомни това.

Той едва се сдържа да не вдигне ръце. Добре поне че този път не се захвана да му описва как изглеждала Елейн без дрехи. Някои айилски обичаи изискваха много повече усилие да ги усвоиш от други. Понякога се чудеше дали двете с Елейн се бяха разбрали да го „следи“. Не можеше да го повярва, но пък, от друга страна, дори жените, които не бяха айилки, в повечето случаи се държаха странно. Нещо повече, учудваше го от кого толкова трябваше да го пази Авиенда. С изключение на Девите и на Мъдрите, айилките като че ли гледаха на него наполовина като на въплътено пророчество, поради което сякаш изобщо не беше от плът, и наполовина като на опасна пепелянка, пусната между дечицата им. В усилията си да го тласкат да прави това, което на тях им се искаше, Мъдрите не отстъпваха на Моарейн, а за Девите не му се искаше дори да си помисля. Всичко това вече наистина го ядоса.

— Сега ме изслушай внимателно. Целунал съм Елейн няколко пъти и мисля, че на нея ѝ хареса също колкото на мен, но не съм се обрекъл на никоя. — Само в продължение на няколко часа тя му беше написала две писма. В първото го беше наричала „най-скъпата светлина на сърцето ми“ и такива неща, от които ушите му почервенияха, докато в другото го наричаше студенокръвен нещастник, когото изобщо не искала да вижда повече, стигайки дотам, че била готова да го разкъса на две, с омраза, каквато и Авиенда не можеше да прояви. Жените наистина бяха странни същества. — Все едно, нямам време да мисля сега за жени. Единственото нещо, което е в ума ми, е как да обединя айилците, дори Шайдо, ако мога. Аз... — Той замлъкна с отчаян стон при появата на последната, ама най-последната жена, която се беше надявал да види точно сега, и която заклати бедра из стаята, цялата отрупана с накити, понесла сребърен поднос с шише от кафяво стъкло с вино и две сребърни чашки.

Прозрачният шал от червена коприна, покриващ главата на Изендре, изобщо не можеше да скрие бледото ѝ красиво лице. Дългата ѝ тъмна коса и черните ѝ очи не можеха да принадлежат на никоя айилка. Пълните ѝ сочни устни се бяха закъдрили подканящо... докато не забеляза Авиенда. При което усмивчицата ѝ се изкриви болезнено. Освен шала имаше по себе си поне дузина гердани от злато и кост, някои украсени с перли и полирани геми. Не по-малко гривни тежаха на всяка от китките ѝ, още повече прихващаха глезените ѝ. И толкова. Нищо друго не носеше по тялото си. Ранд много стриктно се постара да задържи очите си само върху лицето ѝ. Бузите му пламнаха.

Авиенда заприлича на буреносен облак, готов да изстреля мълния, а Изендре — на жена, току-що разбрала, че ще я сварят жива. На Ранд му се дощя да се озове в „Гърнето“ или в Ямата на ориста, където и да е другаде, но да не е тук. Все пак стана. Реши, че ще е по-авторитетно, ако ги гледа отгоре надолу, отколкото обратното.

— Авиенда... — почна той, но тя го пренебрегна и хладно попита влязлата:

— Прати ли те някой с това?

Изендре отвори уста и намерението да излъже се изписа на красивото ѝ лице, но после преглътна и каза:

— Не.

— Предупредена си да не правиш това, сорда. — Сордата беше някакъв вид плъх, особено лукав според айилците, и не ставащ абсолютно за нищо. Месото му беше толкова миризливо, че дори котките отбягваха да го ядат, след като го убият. — Аделин смяташе, че последният урок ще ти държи влага.

Изендре трепна и залитна, сякаш се канеше да припадне.

— Авиенда, дали са я пратили, или не няма никакво значение — намеси се Ранд. — Аз лично съм малко жаден и щом тя е била така добра да ми донесе вино, би трябвало да ѝ се благодари. — Авиенда погледна хладно двете чашки и вдигна вежда. Той вдиша дълбоко. — Не би трябвало да бъде наказвана само защото ми е донесла нещо за пиене. — Постара се обаче да не поглежда към подноса. — Поне половината Девите под Покрива ме питаха дали...

— Тя беше прибрана от Девите затова, че е крала от тях, Ранд ал-Тор. — Сега гласът на Авиенда бе станал дори още по-хладен. — Вече твърде много си се месил в работите на Фар Дарейз Май, повече, отколкото би трябвало да ти се позволява. Дори самият Кар-а-карн не може да пречи на справедливостта. Това не е твоя работа.

Той отвърна с гримаса... и махна с ръка. Каквото и да стореха Девите на Изендре, тя определено си се беше родила с късмет. Само не и за това. Беше дошла в пустошта с Хаднан Кадийр, но Кадийр не се беше пръснал от яд, когато Девите я хванаха да краде накитите, които сега бяха единственото нещо, което ѝ позволяваха да носи по тялото си. Единственото, което Ранд успя да направи за нея, бе да ги възпре да я отвежат в Шара, вързана като коза, или да я натирят гола към Драконовата стена само с един мях на гърба. Когато я видя да се моли за милост, разбрала какво смятат да ѝ направят Девите, той не можа да остане настрана. Веднъж беше убил една жена. Жена, която се бе опитала да убие него, но споменът за това все още го пареше. Не мислеше, че някога ще може пак да го направи, дори животът му да се окажеше под заплаха. Глупава работа, след като жените Отстъпнички бяха готови да му изпият кръвчицата, ако не и по-лошо, но това беше положението. И след като не можеше да убие жена, как можеше да стон настрана и да гледа как умира? Дори да си го заслужаваше?

Тъкмо тук беше голямата трудност. Във всяка друга земя западно от Драконовата стена Изендре я очакваше бесилката или дръвника на палача заради това, което той знаеше за нея. За нея, както и за Кадийр,

а вероятно и за повечето от неговите хора, ако не всички. Бяха Мраколюбци. А той не можеше да ги изобличи. Те пък не си даваха сметка, че той знае за тях.

Ако някой от тях бъдеше разкрит като Мраколюбец... Изендре издържаше, доколкото ѝ беше по силите, защото дори да беше слугиня сега и да я държаха гола, беше по-добре, отколкото да я вържат за ръцете и краката и да я оставят под слънцето, но никой нямаше да възрази, ако Моарейн се заемеше с тях. Айез Седай нямаше да прояви към едни Мраколюбци никаква милост. Бързо щеше да ги принуди да си развържат езиците. А Ашмодеан също така беше дошъл в Пустошта с фургоните на Кадийр, като един от останалите Мраколюбци, доколкото знаеха Кадийр и другите за него, макар и с повече власт. Те несъмнено смятаха, че е получил службата си при Преродения Дракон по нареждане на някой с по-висок сан. За да го запази като свой учител, за да попречи на Моарейн да убие най-вероятно и двамата, Ранд трябваше да запази истината за тяхната същност в тайна.

За щастие, никой не питаше защо айилците следят търговеца и хората му толкова зорко. Моарейн смяташе, че е поради обичайната тяхна подозрителност към всички външни за Пустошта хора, увеличена и заради това, че се намират в Руйдийн. Тя самата трябваше да приложи цялата си способност да убеждава, за да накара айилците да допуснат Кадийр и фургоните му в града. Все пак подозренията си оставаха. Руарк и другите вождове на кланове сигурно щяха да разположат около тях стража, дори Ранд да не беше го поискал. А Кадийр просто изглеждаше щастлив, че след като го пазят, никой няма да забие копие в ребрата му.

Ранд нямаше никаква представа как да разplete този сложен възел. И дали щеше да може. Бъркотията беше пълна. Във веселчунските приказки само злодеите се оказваха в такова заплетено положение.

След като се увери, че той няма повече да се намесва, Авиенда отново насочи вниманието си към Изендре.

— Можеш да оставиш виното.

Изендре почти приклепна грациозно, за да постави подноса до постелята му, и направи някаква странна гримаса. Едва след миг Ранд разпозна в тази гримаса опит да му се усмихне съблазнително, без айилката да забележи.

— А сега ще изтичаш колкото може по-бързо до първата Дева, която намериш, и ще ѝ кажеш какво си направила. Марш, сорда!

Стенейки и кършейки ръце, Изендре се затича сред оглушителното дрънчане на накитите ѝ. Веднага щом тя изхвърча от стаята, Авиенда отново се нахвърли върху Ранд.

— Ти принадлежиш на Елейн! Нямах никакво право да примамваш никоя друга жена, особено тази!

— Нея? — ахна Ранд. — Нима мислиш, че... Повярвай ми, Авиенда, дори тя да беше последната останала жена на света, щях да бягам от нея презглава.

— Само така казваш — изсумтя тя. — Пердашили са я седем пъти — седем! — затова, че се опитва да се напъха в леглото ти. Не може да е толкова настояща без някакво окуражаване. Тя претърпява правосъдието на Фар Дарейз Май и дори Кар-а-карн не може да се меси в това. Приеми го като днешния си урок за обичаите ни. И помни, че принадлежиш на моята почти-сестра! — Без да му позволи да каже и думичка, тя напусна стаята с твърда крачка и с такъв поглед, че според него Изендре едва ли щеше да оцелее, ако Авиенда я настигнеше.

Той въздъхна дълбоко, след което уморено се наведе да вземе подноса с виното и да го отнесе в единия ъгъл. Нямахше намерение да пие нещо, което му е донесла точно Изендре.

„Седем пъти се е опитвала да се добере до мен?“ Сигурно беше разбрала, че той се е застъпвал за нея. Несъмнено си беше мислила, че след като го е направил заради един премрежен поглед и усмивчица, ще бъде много по-благосклонен към нея срещу нещо повече. Ранд потръпна при тази мисъл не по-малко, отколкото от студа. По-скоро скорпион щеше да допусне в леглото си. Ако Девите не успеяха да я разубедят, можеше да ѝ каже в очите какво знае за нея. Това трябваше да сложи край на всякакви коварства.

След като духна лампите, той пропълзя на постелята си, все така по горни дрехи и с ботуши, и зашари с ръце да се загърне плътно с одеялата. Наистина беше благодарен на Авиенда за тях. Разставянето на преградите на Духа, предпазващи сънищата му, вече бе станало за него почти автоматично, но още докато го правеше, той се изсмия на себе си. Можеше да се напъха под завивките и тогава да изгаси

лампите, със Силата. Но за простите неща никога не помисляше да я използва.

Известно време полежа, изчаквайки телесната топлина да го загрее под одеялата. Как едно и също място можеше да е толкова горещо през деня и така мразовито нощем, така и не можеше да си обясни. Пъхна ръка под ризата си и опипа полузаздравелия белег на хълбока си. Раната, която Моарейн така и не бе успяла да Изцери напълно и която един ден най-вероятно щеше да го убие. Беше сигурен в това. Неговата кръв върху скалите на Шайол Гул. Така казваха пророчествата.

„Не тази нощ. Няма да мисля за това тази нощ. Все още имам малко време. Но щом печатите сега могат да бъдат резнати с един нож, дали все още държат достатъчно здраво? Не. Не тази нощ.“

Под одеялата взе да става малко по-топло и той се поразмърда, мъчейки се напразно да легне по-удобно. „Трябваше да се умия“ — помисли си сънено. Егвийн навярно се потеше в добре затоплена шатра точно в този момент. Половината пъти, когато той беше понечвал да го направи, цяла тълпа Деви се бяха опитвали да се напъхат в потилнята заедно с него... и едва ли не се търкаляха по земята от смях при неговите настоявания да останат вън. Пък и трябваше да се съблича и облича в парата.

Най-сетне сънят настъпи и с него — безопасно защитените сънища, предпазени от Мъдри и разни други. Не и от собствените му мисли обаче. Три жени нахлуваха в тях непрекъснато. Не Изендре, освен в един кратък кошмар, който едва не го събуди. Една след друга той сънува Елейн, Мин и Авиенда, поред или пък заедно. От всички тях само Елейн изобщо бе гледала на него като на мъж, но и трите виждаха в него човек, а не чудовище. С изключение на кошмара всичките му сънища бяха много приятни.

ГЛАВА 5

СРЕД МЪДРИТЕ

Застанала колкото може по-близо до малкия огън сред шатрата, Егвийн не преставаше да трепери, докато изливаше вода от широкото котле за чай в голяма глинена купа на сини черти. Беше свалила страните на шатрата, но студът се просмукваше през цветните дебели черги, покриващи земята, и огънят се люшкеше и отскачаше встрани от опушената дупка на тавана, оставяйки само миризмата на горяща кравешка тор. Зъбите й напиреха да затракат.

Парата над водата вече започваше да уляга. Тя прегърна за миг сайдар и преля Огън, за да затопли водата още малко, Амис и Баир сигурно щяха да се изкъпят със студена, въпреки че винаги си вземаха потни бани. „Значи не съм толкова корава като тях. Все пак не съм отраснала в Пустошта. Не съм длъжна да измръзвам до смърт и да се къпя в студена вода, щом не искам.“ Все пак се почувства гузна, докато сапунисваше къrpата с парче лавандулов сапун, купен от Хаднан Кадийр. Мъдрите никога не бяха настоявали да го прави другояче, но все пак изпитваше чувството, че лъже.

Пускането на Верния извор я накара да въздъхне със съжаление. Макар и да трепереше от студа, тя тихичко се изсмя на собствената си глупост. Чудото да бъдеш изпълнена от Силата, вълшебният приток на живот и бодрост си носеше своите опасности. Колкото повече привличаш сайдар, толкова повече ти се иска и без самодисциплина един ден можеш да привлечеш повече, отколкото можеш да понесеш, и или да се убиеш, или да се самоусмириш. А това никак не беше смешно.

„Това е една от най-големите ти грешки — нахока се тя сърдито. — Винаги ти се иска да направиш повече, отколкото ти е дадено. Трябва сега да се изкъпеш в студена вода, та да се научиш на повече самодисциплина.“ Само дето имаше толкова много неща да учи и понякога и се струваше, че цял живот няма да й стигне да го научи. Учителките й винаги проявяваха предпазливост, било то Мъдри или

Айез Седай в Кулата. Много трудно ѝ беше да се сдържа, особено когато разбираше, че вече ги превъзхожда в много неща. „Мога да постигна много повече, отколкото те си дават сметка.“

Смразяващ полъх я лъхна и развя пушека от огнището из шатрата, а нечий женски глас каза:

— Ако благоволите...

Егвийн подскочи и изпищя пронизително:

— Затвори! — И веднага се присви, за да спре да трепери. — Влизай или излизай, но затвори! — Толкова усилия да се стопли, а сега беше настръхнала от главата до петите!

Жената в бялата роба пропълзя в шатрата на колене и процепът на шатрата се смъкна. Тя задържа очите си приведени, а ръцете ѝ останаха присвити в израз на покорство. Щеше да направи същото, ако Егвийн я беше ударила, вместо само да ѝ се скара.

— Ако обичате — промълви тя. — Мъдрата Амис ме изпрати да ви заведа в потилнята.

На Егвийн ѝ се искаше направо да седне върху огъня. Простена отчаяно. „Светлината дано да я изгори Баир с нейната опърничавост!“ Ако не беше белокосата Мъдра, сега щяха да са настанени в стаи в града вместо в тези шатри в крайнините му. „Можех да си имам стая с прилична камина. И с врата.“ Готова беше да се обзаложи, че на Ранд не му се налага да се примирява с хора, които влизат при него, когато им скимне. „Ранд, проклетият му Дракон ал-Тор, само щраква с пръсти и Девите му подтичват като слугинчета. Бас държа, че са му намерили истинско легло, а не някаква си постеля на земята.“ При това беше сигурна, че си взима баня всяка вечер. „Девите сигурно му мъкнат ведра с вода в покоите. Бас държа, че дори са му намерили прилична бронзова вана.“

Амис и дори Мелайне бяха склонни да приемат плахото предложение на Егвийн, но Баир тропна с крак и те се бяха смълчали като гай-шайн. Егвийн предполагаше, че след толкова промени, въведени от Ранд, Баир иска да съхрани толкова от старите нрави, колкото може, но съжаляваше, че жената не бе избрала нещо друго, за което да бъде толкова неотстъпчива.

Но да се откаже и през ум не ѝ минаваше. Беше обещала на Мъдрите да забрави, че е Айез Седай — това впрочем беше по-лесната част, тъй като бездруго не беше още такава — и да прави точно това,

което те кажат. Виж, това бе по-трудното. Тя беше прекарала извън Кулата достатъчно дълго, за да се чувства отново като господарка на самата себе си. Но Амис ѝ беше обяснила изрично, че сънебродството е опасно дори след като вече знаеш какво точно правиш, и много по-опасно преди това. И че ако не им се подчинява в будния свят, те няма да повярват, че ще го прави в съня, и няма да поемат отговорността. Затова тя изпълняваше работата, която ѝ възлагаха, също така усърдно, както Авиенда, и приемаше упреците им с толкова кротост, колкото можеше да си наложи, като дори подскачаше, когато Амис, Мелайне или Баир ѝ викнеха „жаба“. Образно казано. Е, никоя от тях досега не ѝ беше викала „жаба“. „Не че ще искат нещо кой знае какво от мен освен да им поднесе чая.“ Не, този път беше ред на Авиенда.

За миг си помисли дали все пак да не си обуе чорапите, но накрая се наведе и пхна стъпалата си в обувката. Здрави обувки, подходящи за Пустошта. И все пак съжаляваше за копринените пантофки, които беше носила в Тийр.

— Как се казваш? — попита тя, стараяйки се гласът ѝ да прозвучи приятелски.

— Коинде — последва хрисимият отговор.

Егвийн въздъхна. Непрекъснато се опитваше да се сприятели с гай-шайн, но те никога не ѝ отворяха. Слугите бяха едно от нещата, с които така и не бе успяла да привикне, въпреки че гай-шайн не можеше да се нарекат точно „слуги“.

— Дева ли си била?

Бързият свиреп блясък в тъмносините очи ѝ подсказа, че е отгатнала, но очите се сведоха също така бързо.

— Аз съм гай-шайн. Преди и после не са сега, съществува само сега.

— Кой са твоята септа и клан? — Обикновено не се налагаше да пита, дори и при гай-шайн.

— Служа на Мъдрата Мелайне от септата Джирад, на Гошиен Айил.

Докато се мъчеше да избере между двете пелерини, грубата, от кафява вълна и копринената, с подплата, която бе купила от Кадийр — търговецът беше разпродад всичко във фургоните си, за да освободи място за товара на Моарейн, при това на много добра цена — Егвийн спря и изгледа жената намръщено. Това не беше уместният отговор.

Беше чула, че някаква безнадеждност е обхванала част от гай-шайн. След като годината и един ден мине, те просто отказваха да свалят бялата роба.

— Колко време ти остава? — попита тя.

Коинде се присви и почти обгърна коленете си.

— Аз съм гай-шайн.

— Но кога ще можеш да се върнеш в своята септа, в твърдината си?

— Аз съм гай-шайн — отвърна хрипливо жената, навела лице към чергите. — Ако отговорът не ви харесва, накажете ме, но друг не мога да ви дам.

— Я не бъди глупава — скастри я Егвийн. — И се изправи. Не си жаба.

Жената с бялата роба моментално се подчини и седна на пети, изчаквайки покорно следващата ѝ заповед. Краткия изблик на непокорство все едно изобщо не го бе имало.

Егвийн си пое дълбоко дъх. Жената се бе устроила добре в собственото си примирение. Глупаво, но не можеше да направи нищо, за да промени това. Както и да е, от нея сега се очакваше да тръгне за потилнята, а не да си говори с Коинде.

Спомни си за студа и се озърна колебливо. Леденият полъх беше накарал двата големи бели цвята, положени в една плитка купа, почти да се затворят. Бяха от едно растение, наречено сегаде — дебело, сбръчкано нещо с много тръни вместо листа. Беше се натъкнала тази заран на Авиенда — айилката гледаше втрънено цветовете в ръцете си, сепна се, когато я видя, и веднага ги пхна в шепите ѝ, като ѝ каза, че ги е откъснала за нея. Егвийн реши, че у Авиенда все още е останало достатъчно от Девата, за да не иска да си признае, че обича цветята. Макар че, като се замислеше, нерядко беше виждала Деви да носят цвете в косите си или на дрехите.

„Просто се опитваш да го отложиш, Егвийн ал-Вийр. А сега престани да се държиш като тъпа кратуна, тъпкана с вълна! Глупава си също като Коинде.“

— Хайде, води ме — каза тя и едва успя да се загърне с вълненото наметало преди жената да отметне процепа, за да ѝ отвори път в смразяващата до кости нощ.

Звездите отгоре искряха като треперливи точки в тъмнината, а луната светеше ярко в третата си четвъртина. Станът на Мъдрите бе на по-малко от стотина крачки от мястото, където една от улиците на Руйдийн свършваше сред вкочанена, напукана глина и камънаци. Лунните сенки превръщаха града в странна купчина скални грамади. Процепите на всички шатри бяха спуснати, миризми на огънове и готвено изпълваха въздуха.

Другите Мъдри идваха тук за почти ежедневните си събирания, но нощите прекарваха със своите септи. Дори сега някои от тях спяха в Руйдийн. Но Баир — не и не. Това беше най-близкото разстояние до града, до което Баир се бе съгласила да се приближат. Ако не беше Ранд, несъмнено щеше да настои да си вдигнат бивака сред планините.

Егвийн плътно се загърна в наметалото и закрачи колкото можеше по-бързо. Коинде бързаше пред нея. Егвийн нямаше нужда гай-шайн да я води, но след като жената беше изпратена да я заведе, щеше да се засрами и навярно да се обиди, ако не ѝ позволиеше.

Шатрата за потене не се отличаваеше особено от останалите — ниска и широка, със свалени отвсякъде краища, само че дупката за дима беше покрита. Наблизо тлееха въглени от загаснал огън и осветяваха няколко купчинки прилежно сгънати женски дрехи до входа на шатрата.

Егвийн си пое дълбок, вледеняващ дъх, набързо изу обувките си, остави наметалото да падне и почти се хвърли в шатрата. Миг на тръпнещ хлад, преди платнището да се спусне зад гърба ѝ, после парата мигом я обгърна и потта заблестя на ситни капчици по тялото ѝ, още докато пъхтеше тежко и трепереше.

Трите Мъдри, които я учеха на сънебродството, се потяха най-безгрижно, дългите им до кръста коси бяха провиснали влажни около телата им. Баир си говореше с Мелайне, чиято зеленоока хубост и червено-златиста коса бе в рязък контраст със сбръчканото лице на по-старата жена и белите ѝ сплъстени кичури. Амис също беше белокоса — или може би косата ѝ беше толкова бледоруса, че изглеждаше почти бяла — но съвсем нямаше вид на стара. Тя и Мелайне можеха да преливат — не много от Мъдрите го умееха — и във външния ѝ вид се долавяше нещо от лишената от възраст айезседайска застиналост. Моарейн, която изглеждаше крехка и мъничка до тях, имаше също така невъзмутим вид въпреки потта, която се лееше по бледото ѝ голо тяло.

В нея се долавяше някак царствено упорство да не признае, че няма дрехи. Мъдрите използваха тънки закривени късчета бронз, които наричаха стаера, за да смъкват с тях потта и натрупаната през деня кир.

Авиенда клечеше изпотена до пълния с горещи големи камъни черен казан в средата на шатрата и грижливо прехвърляше вътре с помощта на маши последния камък от един по-малък казан. После плисна вода от една кратуна, за да усили парата. Ако оставеше парата да спадне много, в най-добрия случай щяха да я нахокат сурово. Следващия път, когато Мъдрите се съберяха в шатрата потилия, щеше да бъде ред на Егвийн да поддържа камъните.

Егвийн внимателно приседна с кръстосани нозе до Баир — вместо с черги, тук подът беше покрит с камъни, неприятно сгорещени и влажни — и изумена забеляза, че Авиенда има следи от бичуване по гърба, и то скорошни. Авиенда седна до Егвийн. Лицето ѝ бе каменно като пода, но раменете ѝ потръпнаха.

Такова нещо Егвийн не беше очаквала. Мъдрите поддържаха строга дисциплина — по-тежка дори отколкото в Кулата, където дисциплината също си я биваше — но Авиенда се трудеше над обучението си да прелива с мрачно упорство. Да сънебродства не можеше, но със сигурност полагаше също толкова усилия да изучи всяко друго умение, полагащо се на една Мъдра, колкото навярно бе полагала, докато се бе учила на оръжията, за да стане Дева. Разбира се, когато бе признала, че е уведомила Ранд, че Мъдрите надничат в сънищата му, те я бяха накарали три дни да копае дупки, дълбоки до рамото ѝ, и след това да ги заравя, но това беше един от много редките случаи, в които Авиенда си бе позволила да направи грешна стъпка. Амис и другите две я бяха сочили на Егвийн като пример за покорно послушание и подобаваща упоритост толкова често, че понякога на Егвийн и се дощяваше да се развика — нищо че Авиенда ѝ беше приятелка.

— Много се забави — каза раздразнено Баир, докато Егвийн се наместваше плахо върху ръбестите камъни. Гласът на старата жена беше тънък и треперлив като тръстика на вятър, но желязна тръстика.

— Моля за извинение — отвърна Егвийн. Толкова. Надяваше се да е прозвучало достатъчно покорно.

Баир изсумтя.

— Ти може да си Айез Седай отвъд Драконовата стена, но тук си само ученичка, а ученичката не може да се размотава. Когато пратя да повикат Авиенда, или я изпратя да донесе нещо, тя тича, дори да съм поискала една карфица. Няма да е никак зле да се постараяш като нея.

Егвийн се изчерви и се постара да придаде още кротост на гласа си.

— Ще се постарая, Баир. — Това беше първият път, в който една от Мъдрите бе направила това сравнение пред други присъстващи. Тя погледна Авиенда крадешком и с изненада забеляза, че приятелката ѝ се е умислила. Понякога ѝ се искаше нейната „почти-сестра“ да не е чак толкова добър пример.

— Момичето или ще се научи, Баир, или няма — намеси се раздразнено Мелайне. — Ако смяташ, че има нужда, по-късно я понаучи на точност. — Не повече от десет или дванадесет години по-възрастна от Авиенда, тя обикновено говореше така, сякаш има трън под полата си. А и да имаше, нямаше да се помръдне. Щеше да очаква скалата под нея да се мръдне, но не и тя. — Пак ти казвам, Моарейн Седай, айилците следват Оня, що иде със Зората, а не Бялата кула.

Очевидно бяха решили Егвийн да чуе всичко, което си говореха.

— Възможно е — каза равнодушно Амис — Айил отново да започне да служи на Айез Седай, но това време все още не е настъпило, Моарейн Седай. — Тя продължи да се търка, гледайки Айез Седай с непоклатимо спокойствие.

Щеше да настъпи, знаеше Егвийн, след като Моарейн бе разбрала, че някои от Мъдрите могат да преливат. Айез Седай щяха да започнат да кръстосват Пустошта, за да издирват момичета, които могат да бъдат научени, и почти със сигурност щяха да се опитат да отведат в Кулата и всяка Мъдра, притежаваща тази способност. Преди време се беше тревожила, че Мъдрите може да бъдат хокани и наставлявани, да им отнемат всичко, което си имаха и на което държаха. Айез Седай никога не оставяха една жена да избяга от Кулата за дълго. Вече не се тревожеше, но самите Мъдри, изглежда, много се притесняваха от това. Амис и Мелайне не отстъпваха на която и да било Айез Седай по упорство, нещо, което ежедневно доказваха с Моарейн. Баир като едното нищо можеше да накара самата Сюан Санче да прескача обръчи, а при това дори не можеше да прелива.

А между другото, Баир не се смяташе за Мъдрата с най-силна воля. Тази чест се падаше на една още по-стара жена, Сорилея, от септата Джарра на Чарийн Айил. Мъдрата от твърдината Шенде можеше да прелива по-малко от повечето новачки, но беше в състояние да направи всяка Мъдра покорна като гай-шайн заради най-малката простъпка. И не само че можеше, ами и го правеше. Не, нямаше никакъв смисъл да се притеснява от това, че Мъдрите могат да бъдат заплашени.

— Разбираемо е, че искаш да опазиш вашите земи — вметна Баир, — но Ранд ал-Тор очевидно не смята да ни поведе за наказание. Никой, който се подчини на Оня, що иде със Зората и на Айил, няма да пострада. — И толкова. Как иначе.

— Загрижена съм не само за опазването на човешки живот и на държавите. — Моарейн изтри с пръст потта от челото си с царствен жест, но гласът ѝ остана плътен като на Мелайне. — Ако го позволите, ще бъде гибелно. Замисъл от толкова години е на път да даде плодове, а сега той може да провали всичко.

— Замисъл на Бялата кула — вметна Амис. — Тези замисли нямат нищо общо с нас. Ние, както и останалите Мъдри, трябва да се погрижим за благо на Айил. Ще се погрижим айилците да сторят това, което е най-добро за Айил.

Егвийн се зачуди какво ли биха казали вождовете на кланове за всичко това. Разбира се, те често се оплакваха, че Мъдрите се месят в работи, които не са техни, тъй че това вероятно нямаше да ги изненада. Вождовете до един изглеждаха волеви и интелигентни мъже, но тя не вярваше, че имат повече шансове срещу съюзените Мъдри, отколкото селският съвет у дома срещу Женския кръг.

Този път обаче Моарейн беше права.

— Ако Ранд... — понечи да се намеси Егвийн, но Баир я прекъсна сурово:

— Ще чуем какво имаш да ни кажеш по-късно, момиче. Това, което знаеш за Ранд ал-Тор, е ценно, но сега ще стоиш мирно и ще слушаш, докато не те поканят да говориш. И недей да ми се мусиш такава, че ей сега ще ти предпиша чай от синкавица.

Егвийн отвърна с мълчалива гримаса. Уважението към Айез Седай, макар и уважение между равни, почти не включваше ученичката, дори да вярвах, че наистина е Айез Седай. Във всеки

случай тя предпочете да задържи езика зад зъбите си. Баир беше в състояние да я накара да ѝ донесе торбата с билки и да си свари сама неопишуемо горчивия чай. Нямаше никакво друго предназначение освен да лекува цупене, мусене или каквото още не се харесаше на Мъдрата, което се постигаше единствено благодарение на горчивината му. Авиенда я потупа утешително по рамото.

— Убедени ли сте, че това няма да е гибелно и за самите айилци? — Сигурно беше много трудно да придаваш на гласа си хладина като на планински ручей, когато си лъснала от главата до петите от собствената си пот. Моарейн обаче, изглежда, изобщо не се затрудняваше. — Отново ще се повтори Айилската война. Вие ще убивате, ще опожарявате и ще плячкосвате градове както тогава, докато не настроите всеки мъж и жена срещу себе си.

— Петината си я взимаме по право, Айез Седай — заяви Мелайне и отметна дългата си коса, за да може да затърка със стаерата гладкото си рамо. Натезала от парата, гъстата ѝ коса блестеше като коприна. — Не сме взели повече дори от дървоубийците. — Учтивият поглед, който хвърли на Моарейн, беше твърде многозначителен. Знаеше, че тя е кайриенка. — Вашите крале и кралици прибират не по-малко под формата на данъци.

— А когато държавите се обърнат срещу вас? — настоя Моарейн. — По време на Айилската война обединените държави ви принудиха да отстъпите. Това може да се случи отново, с големи жертви и от двете страни.

— Никой от нас не се бои от смъртта, Айез Седай — увери я Амис, усмихвайки се така мило, сякаш обясняваше нещо на малко дете. — Животът е сън, от който всички ние трябва да се пробудим преди да засънуваме отново. Освен това само четири клана пресякоха тогава Драконовата стена под водачеството на Джандуин. Сега тук вече са шест, а ти сама твърдиш, че Ранд ал-Тор смята да привлече всички кланове.

— Пророчеството на Руйдийн казва, че той ще ни прекърши. — Искрата в зеленоокия поглед на Мелайне можеше да е предназначена за Моарейн или пък да означава, че съвсем не е толкова примирена, колкото си даваше вид. — Има ли значение дали това ще стане тук или отвъд Драконовата стена?

— Така ще го лишите от всякаква подкрепа на народите западно от Драконовата стена — каза Моарейн. Изглеждаше спокойна както обикновено, но остротата в тона ѝ подсказваше, че е ядосана. — Той има нужда от тяхната подкрепа!

— Той има подкрепата на народа на Айил — изтъкна ѝ Баир с крехкичкия си неумолим гласец. Наблягаше на всяка дума с енергично отъркване на кожата си с тънкото метално стъргало. — Клановете никога не са били един народ, но сега той ни превърна в такъв.

— Няма да ти съдействаме да го превърнеш в такова нещо, Моарейн Седай — добави Амис също така твърдо.

— Сега вече можеш да ни оставиш, Айез Седай, ако обичаш — каза Баир. — Вече обсъдихме това, което искаше, ще продължим и утре. — Колкото и учтиво да беше произнесено, все пак си беше подкана да напусне.

— Ще ви оставя — отвърна Моарейн, отново с царствено спокойствие. Изрече го така, сякаш беше нейно лично решение. Вече беше привикнала с навика на Мъдрите да ѝ показват изрично, че не признават авторитета на Кулата. — Имам други неща, за които трябва да се погрижа.

Последното сигурно си беше чистата истина. Нещо свързано с Ранд, най-вероятно. Егвийн прояви достатъчно благоразумие да не попита. Ако Моарейн искаше тя да го научи, щеше да ѝ го каже, а ако не... Ако не, щеше да получи някакъв хлъзгав отговор заради възбраната над Айез Седай да лъжат, или пък щеше да ѝ се отвърне грубо, че не е нейна работа. Моарейн много добре знаеше, че „Егвийн Седай от Зелената Аджа“ си е чиста измама. Пред хората търпеше лъжата, но иначе поставяше Егвийн на мястото, което ѝ се полагаше, всеки път, когато това я устройваше.

Веднага щом Моарейн излезе, причинявайки моментен полъх на мраз, Амис каза:

— Авиенда, налей чая.

Младата айилка се сепна и отвори устата си на два пъти, преди да успее да промълви плахо:

— Но аз още не съм го сварила. — След което бързо изпълзя от шатрата на четири крака. Вторият мразовит повей замъгли парата.

Мъдрите се спогледаха почти толкова слисани, колкото беше Авиенда. Както и Егвийн. Авиенда изпълняваше дори най-трудните си

задължения безукорно, макар и не винаги цъфтяща от радост. Нещо много сериозно трябваше да я е обезпокоило, за да забрави да запари чай. Мъдрите винаги искаха чай.

— Още пара, момиче — каза Мелайне.

Това беше за нея, съобрази Егвийн — нали Авиенда беше излязла. Тя пъргаво скочи да наплиска вода върху камъните и преля, за да ги загрее още, както и котела, докато не чу как камъните запукаха, а котелът заизлъчва горещина като фурна. Тлъсти облаци гореща пара се завихриха и изпълниха шатрата до предел. Амис кимна одобрително. Двете с Мелайне, естествено, можеха да видят сиянието на сайдар, което я бе обкръжило, въпреки че тя самата не можеше. Мелайне продължи невъзмутимо да се търка със своята стаера.

След като се освободи от Верния извор, Егвийн отново си седна на мястото, наведе се към Баир и зашепна:

— Сбъркала ли е нещо Авиенда? — Не знаеше как щеше да се почувства самата Авиенда, ако я попита, а не искаше да я притеснява, дори и зад гърба ѝ.

Баир не изпитваше подобни угризения.

— Имаш предвид синините от бича? — каза старата най-невъзмутимо. — Дойде при мен и ми каза, че днес е излъгала два пъти, макар да не пожела да сподели пред кого и за какво. Беше си нейна лична работа, разбира се, щом като не е излъгала някоя Мъдра, но настояваше, че честта и изисква да претърпи тох.

— Тя те е помолила да я... — ахна Егвийн и не успя да довърши. Баир кимна, сякаш за нея в тази случка нямаше нищо ненормално.

— Шибнах ѝ още няколко камшика допълнително за това, че ми отвори работа. Ако е бил замесен джи, нейният дълг не е моя работа. Най-вероятно нейните така наречени лъжи са някаква дреболия, засягаща единствено Фар Дарейз Май. Девите, дори бивши Деви, понякога са не по-малко суетни от мъжете на тази тема. — Амис я изглежда многозначително, което и гъстата пара не можа да скрие. Също като Авиенда, Амис някога беше била Фар Дарейз Май. Преди да стане Мъдра.

Егвийн изобщо не познаваше айилец, който да не е суетен на тема джи-е-тох, от нейна гледна точка. Но чак толкова! Изглежда, всички айилци просто бяха побъркани.

Междувременно Баир бе сменила темата.

— Напоследък в Триделната земя има много повече Изгубени, отколкото мога да си спомня да е имало някога — обърна се тя към всички в шатрата. Така айилците винаги наричаха Калайджиите, народа Туатан.

— Бягат от неприятностите отвъд Драконовата стена. — Презрението в гласа на Мелайне бе неприкрито.

— Чух — рече замислено Амис, — че някои от онези, които побягнаха в замъглението си, са отишли при Изгубените и са помолили да ги приемат. — Последва дълго мълчание. Сега всички вече знаеха, че Туатан имаха същия произход като самите тях, че са се отцепили от тях още преди Айил да прекоси Гръбнака на света на път за Пустошта, но това знание само бе задълбочило неприязънта им.

— Той наистина носи промяна — прошепна дрезгаво Мелайне сред парата.

— Мислех, че сте се примирили с промените, които носи — каза Егвийн с глас, изпълнен със съчувствие. Сигурно им беше много трудно да разберат, че целият им живот е отишъл напразно. Почти очакваше да й кажат отново да си държи езика, но това не се случи.

— Примирили — промълви Баир, сякаш опитваше думата на вкус. — По-добре ще е да се каже, че ги понасяме, доколкото ни е по силите.

— Той всичко подлага на превращение — отрони угрижено Амис. — Руйдийн. Изгубените. Отчаянието, замъгляването на умовете. Да се кажат неща, които не биваше да се споменават. — Мъдрите, както и всички останали айилци впрочем, все още изпитваха затруднение да говорят за тези неща.

— Девите са се скупчили около него така, сякаш му дължат повече, отколкото на собствените си кланове — добави Баир. — За първи път от толкова време допуснаха мъж под Покрива си. — За миг Амис като че ли се нахрани да каже нещо, но всичко, което знаеше за делата на Фар Дарейз Май, го споделяше единствено с онези, които бяха или са били някога Деви на копието.

— А и вождовете вече не ни слушат както по-рано — измърмори Мелайне. — О, за съвети молят както винаги — все още не са оглупели напълно, — но Баел вече отказва да ми каже какво е казал на Ранд ал-Тор или какво Ранд ал-Тор му е казал. Отвърща ми да питам Ранд ал-Тор, а Ранд ал-Тор ми казва да питам Баел... Той винаги е бил

опърничав, раздразнителен мъж, но напоследък съвсем се е разпасал. Понякога ми се дощява да го ударя по главата с някоя дебела тояга. — Амис и Баир се изкикотиха, сякаш бяха чули нещо много смешно. А може би просто им се искаше да се посмеят, за да забравят за малко за промените.

— Само три неща можеш да направиш с такъв мъж — изкиска се Баир. — Да стоиш настрана от него, да го убиеш или да се омъжиш за него.

Мелайне внезапно се вкочани и загорялото ѝ от слънцето лице поруменя. За миг Егвийн си помисли, че златокосата Мъдра ей сега ще изстреля от устата си думи, по-нажежени и от лицето ѝ. Но в този момент хапещият мразовит полъх възвести връщането на Авиенда, понесла изящен сребърен поднос с жълта гледжосана кана за чай, тънки чашки от златист порцелан на Морския народ и мраморно бурканче с мед.

Все още трепереше, докато наливаше чашите — сигурно не си беше направила труда да си наметне нещо отвън — и припряно раздаде чашките и меда. За себе си и за Егвийн не наля чай, докато Амис не я подкани да го направи, разбира се.

— Още пара — каза Мелайне. Хладният въздух, изглежда, бе поохладил и настроението ѝ. Авиенда постави чашката си на пода, без да я пълни, и запълзя към кратуната, явно стараейки се да възмезди пропуска си с чая.

— Егвийн — каза Амис, отпивайки от чашката си, — как би го приел Ранд ал-Тор, ако Авиенда го помоли да ѝ разреши да спи в спалнята му? — Авиенда замръзна с кратуната в ръка.

— В спалнята му?! — зяпна Егвийн. — Не можете да искате от нея да направи такова нещо! Не можете!

— Глупаво момиче — промърмори Баир. — Не искаме от нея да сподели постелята му. Но дали той ще си помисли, че го моли точно за това? Дали изобщо ще го позволи? Мъжете в най-добрия случай са странни същества, а той не е отрасъл сред нас, така че е дори по-странен.

— Той със сигурност не би си помислил подобно нещо — изломоти набързо Егвийн и добави малко по-спокойно: — Не смятам, че ще си го помисли. Но не е редно. Просто не е редно!

— Моля ви да не искате това от мен — отрони Авиенда с много по-хрисим гласец, отколкото Егвийн можеше да допусне, че е способна да докара. Плискаше вода с резки жестове и облаците пара пак взеха да се кълбят. — През последните няколко дни изучих твърде много, след като не се налагаше да си губя времето при него. Откакто позволихте на Егвийн и Моарейн да ми помагат с преливането, се уча дори по-бързо. Не че те ме учат по-добре от вас, разбира се — добави тя припряно. — Но много искам да се уча.

— Пак ще се учиш — каза Мелайне. — Няма да е нужно да стоиш до него неотлъчно. Приспособиш ли се, уроците ти няма да се забавят особено. Все пак не учиш, докато спиш.

— Не мога — изломоти Авиенда, свела глава над кратуната. После добави по-високо и малко по-решително: — Няма да го направя. — Тя вдигна глава и очите ѝ се превърнаха на синьо-зелени пламъци. — Отказвам да бъда там, когато пак привика онази фръцла Изендре под завивките си!

Егвийн я изглежда невярващо.

— Изендре! — Беше чула — и с цялата си душа не бе одобрила — скандалния начин, по който Девите държаха жената гола, но това! — Не искаш да кажеш, че той...

— Млък! — изплющя като камшик гласът на Баир. Синеокият ѝ поглед можеше да строши камък. — И двете да мълчите! И двете сте млади, но дори Девите би трябвало да знаят, че мъжете могат да се държат глупаво, особено когато не са прикрепени към някоя жена, която да ги напътства.

— Радвам се — вметна сухо Амис, — че вече не сдържаш толкова здраво чувствата си, Авиенда. Колкото до това, Девите понякога са не по-малко глупави от мъжете. Много добре си го спомням и все още ме притеснява. Освободените чувства замъгляват за миг разума, но задържаш ли ги, могат да го замъглят завинаги. Просто се старай да не ги освобождаваш твърде често и да ги държиш под контрол, когато е най-добре.

Мелайне се наведе напред и се подпря на ръце. Потта от челото ѝ закапа върху котела.

— Знаеш съдбата си, Авиенда. Един ден ти ще станеш Мъдра с огромна сила и огромно влияние, ако не и повече. В теб и сега има

твърде много сила. Разбрах го още при първото ти изпитание, и тя ще ти помогне в това.

— Моята чест — изхриптя Авиенда и преглътна, без да може да продължи. Присви се, гушнала кратунката до гърдите си, сякаш всичката чест, която искаше да защити, се съдържаше в нея.

— Шарката не разбира от джи-е-тох — поучи я Баир с нищожна нотка съчувствие, ако изобщо я имаше. — Само от това, което трябва да е и ще бъде. Мъже и Деви се борят срещу съдбата дори когато е ясно, че Шарката ги втъкава въпреки личната им съпротива, но ти вече не си Фар Дарейз Май. Време е да се научиш да яхаш съдбата. Едва след като се покориш на Шарката, ще бъдеш способна да контролираш посоката на своя живот. Бориш ли се, Шарката ще те втъче макар и насила, и ти ще намериш само нещастие и болка там, където би могла да изпиташ удовлетворение.

За Егвийн това до голяма степен прозвуча като наставленията, които бе слушала във връзка с Единствената сила. За да контролираш сайдар най-напред трябва да му се покориш. Съпротивляваш ли се, той ще те връхлети неудържимо и ще те обладае. Но всичко това все още не обясняваше защо искаха от Авиенда да направи това. Отново ги попита и добави:

— Все пак не е редно.

Вместо отговор Амис каза:

— Ще ѝ откаже ли Ранд ал-Тор? Ние не можем да го принудим. — Баир и Мелайне гледаха Егвийн също толкова напрегнато, колкото и Амис.

Нямаше да ѝ кажат защо. По-лесно беше да накараш един камък да проговори, отколкото да измъкнеш нещо от устата на една Мъдра въпреки волята ѝ. Авиенда оглеждаше съсредоточено и много упорито пръстите на краката си. Много добре знаеше, че Мъдрите ще постигнат своето по един или друг начин.

— Не знам — отвърна замислено Егвийн. — Напоследък не го познавам така добре, както по-рано. — Съжаляваше за това, но толкова много неща се бяха случили в последно време, дори да изключеше това, че вече го обичаше само като брат. Нейното обучение, в Кулата, както и тук, беше променило някои неща точно толкова, колкото неговото превръщане в това, в което се бе превърнал. — Ако му предложите приемливо основание, може би. Струва ми се, че той

харесва Авиенда. — Младата айилка отрони тежка въздишка, без да вдига очи.

— Приемливо основание — изсумтя Баир. — Когато бях момиче, всеки мъж щеше да цъфне от радост, щом някоя млада жена прояви към него такъв интерес. Щеше сам да изприпка да набере цветята за брачния ѝ венец. — Авиенда се сепна и изгледа Мъдрите с явно все още незагасналата си ярост. — Е добре, ще измислим ние основание, каквото дори един мъж, отраснал във влажните земи, ще може да приеме.

— Остават още няколко нощи до уговорената ти среща в Тел-айеран-риод — каза Амис. — Този път с Нинив.

— Тази може да научи много — вметна Баир, — стига да не беше толкова опърничава.

— Дотогава нощите ти са свободни — каза Мелайне. — Ще рече, ако не се пъхаш в Тел-айеран-риод без нас.

Егвийн се досети какво предстои.

— Разбира се, че не — отвърна им тя. Правила го беше, но съвсем мъничко. Ако си беше позволила малко повече, със сигурност щяха да разберат веднага.

— Успяла ли си да се добереш до сънищата било на Нинив или на Елейн? — попита я Амис. Ей така, между другото.

— Не, Амис.

Намирането на нечий чужди сънища беше много по-трудно, отколкото пристъпването в Тел-айеран-риод, Света на сънищата, особено ако този някой се намираще много далече. По-лесно беше, когато са по-наблизо и когато ги познаваш по-добре. Мъдрите все още настояваха да не влиза в Тел-айеран-риод, без те да са с нея, но влизането в чужди сънища може би беше също толкова опасно по свой начин. В Тел-айеран-риод тя до голяма степен можеше да контролира както себе си, така и нещата наоколо, стига някоя от Мъдрите да не поемеше нещата. Способността ѝ да владее Тел-айеран-риод нарастваше, но тя все още не можеше да се сравнява с тях. В нечий сън обаче човек се превръщаше в част от съня. Изискваше се неимоверно усилие да не се държиш така, както му се иска на сънуващия, а така, както го изисква самият сън, и понякога не се получаваше. Мъдрите много предпазливо се стараеха да не навлизат дълбоко в сънищата на Ранд, когато ги следяха. Но въпреки това настояваха тя да се научи.

След като бяха приели да я учат на сънебродство, смятаха да я научат на всичко, което знаеха.

Не че се съпротивляваше, но няколкото пъти, в които я бяха накарали да се упражни, веднъж със самите тях и веднъж с Руарк, си беше истинска мъка. Мъдрите владееха в изключителна степен собствените си сънища, така че това, което ѝ се случи там — казаха ѝ, че са го правили, за да ѝ покажат опасностите — си беше изцяло тяхно деяние, но се беше изумила в съня на Руарк, когато разбра, че той си я представя почти като дете, като най-малките си дъщери. И в един фатален миг за малко щеше да загуби самоконтрол. След това изпитание тя наистина бе започнала да се държи пред него като малко дете. Не можеше да погледне възрастния мъж, без да си спомни, че ѝ е подарил кукличка затова, че се учи прилежно. И беше толкова доволна от подаръка, колкото и от похвалата му. Наложил се Амис да дойде и да я отвлече от щастливата ѝ игра с кукличката. Това, че Амис го бе научила, беше достатъчно неприятно, но на всичко отгоре Егвийн подозираше, че и Руарк го помни.

— Трябва да продължиш опитите — каза Амис. — Ти имаш необходимата сила, за да ги достигнеш, колкото и да са далеко. И никак няма да ти навреди да разбереш как те виждат те.

Виж, за последното тя не беше съвсем сигурна. Елейн ѝ беше приятелка, но Нинив бе Премъдрата на Емондово поле през по-голямата част от детството ѝ. Подозираше, че сънищата на Нинив за нея ще са още по-неприятни, отколкото този на Руарк.

— Тази нощ ще спя извън шатрите — продължи Амис. — Не много далече. Би трябвало да ме намериш лесно, ако се опиташ. Ако не сънувам за теб, ще поговорим за това утре.

Егвийн едва потисна пышкането си. Амис я беше отвела в сънищата на Руарк — тя самата бе останала там само за миг, колкото да разбере като каква все още я вижда Руарк — непроменена, досущ като младата жена, за която се бе оженил — и Мъдрата досега винаги беше спала в същата шатра, когато я караше да опита.

— Добре — каза Баир и потърка длани. — Вече чухме каквото искахме да чуем. Вие можете да останете колкото си искате, но аз вече се чувствам достатъчно чиста, за да се пхна под одеялата. Не съм толкова млада като вас. — Млада или не, тя сигурно можеше да ги надбяга всичките и да ги носи на ръце по останалата част от пътя.

Докато Баир ставаше, Мелайне проговори, и странно за нея —
някак колебливо.

— Имам нужда... Трябва да те помоля за помощ, Баир. И теб, Амис. — Баир отново седна и двете с Амис загледаха Мелайне с очакване. — Искам... да ви помоля да си поговорите с Доринда за мен. — Последните думи се изляха напористо. Амис се ухили широко, а Баир изграчи. Авиенда, изглежда, също разбра за какво става дума и изглеждаше слисана, но Егвийн ги гледаше с пълно недоумение.

Баир се засмя.

— Ти винаги си твърдяла, че не ти трябва мъж и не искаш такъв. Аз трима съм погребала и не бих се отказала от четвърти, Много са полезни в студената нощ.

— Всяка жена може да си промени мнението. — Гласът на Мелайне беше достатъчно твърд, но почервенелите ѝ бузи я издаваха. — Не мога да се отдръпна от Баел, нито мога да го убия. Ако Доринда ме приеме като сестро-жена, ще поставя брачния си венец в краката на Баел.

— Ами ако го стъпче, вместо да го вдигне? — попита Баир, а пък Амис падна по гръб, закикоти се и се запляска по бедрата.

Егвийн не смяташе, че има опасност да стане така, доколкото познаваше айилските нрави. Ако Доринда решише, че иска Мелайне за своя сестро-жена, Баел нямаше да може да каже нищо по въпроса. Честно казано, вече не я шокираше толкова фактът, че един мъж може да има две жени. Не съвсем. „Различни страни, различни обичаи“ — напомни си тя твърдо. Така и не бе успяла да се насили да попита, но доколкото разбираше, възможно бе и една айилка да си има двама мъже. Айилците наистина бяха странен народ.

— Моля ви да действате за това нещо като мои първосестри. Мисля, че Доринда ме харесва достатъчно.

Щом Мелайне изрече тези думи, веселостта, обладала другите две жени, се промени в нещо друго. Те продължиха да се смеят, но в същото време я запрегръщаха и започнаха да ѝ говорят колко се радват за нея и колко добре ще ѝ бъде с Баел. Амис и Баир във всеки случай приемаха съгласието на Доринда за нещо подразбиращо се от само себе си. Трите излязоха, хванати ръка за ръка, развеселени като момиченца. На не и преди да се разпоредят на Егвийн и Авиенда да оправят шатрата, естествено.

— Егвийн, може ли някоя жена от вашата земя да приеме друга за своя сестро-жена? — попита Авиенда, докато отпушваше дупката за пушека на тавана с помощта на дълга пръчка.

Егвийн съжали, че не оставиха това задължение за най-накрая. Топлината моментално започна да се изцежда.

— Не знам — каза тя, докато бързо събираше чашите и мраморния съд с меда. Стаерите също така се озовала върху подноса. — Не мисля. Е, може би, ако е много близка приятелка — добави тя припряно. Не виждаше смисъл да показва несъгласието си с айилските нрави.

Авиенда само изръмжа и продължи да бута капака на комина.

Егвийн изприпка навън, зъбите ѝ тракаха също като чашките за чая и бронзовите стъргала върху подноса. Мъдрите вече се обличаха, без да бързат, все едно че беше топла нощ и се намираха в покоите си в някоя твърдина. Нечия фигура в бяла роба, смътна на лунната светлина, пое подноса от ръцете ѝ и тя бързо потърси с очи своето наметало и обувките си. Нямаше ги.

— Изпратих нещата ти в шатрата — каза ѝ Баир, докато пристягаше връзките на блузата си. — Засега няма да ти трябват.

Стомахът на Егвийн се смъкна до петите ѝ. Тя заподскача на място и се запляска по ръцете и раменете в безплодно усилие да се стопли. Добре поне че не ѝ казаха да спре. Внезапно осъзна, че силуетът в снежната роба, понесъл подноса, е прекалено висок дори за айилка. Стиснала тракащите си зъби, тя изгледа с гняв Мъдрите, на които сякаш им беше все едно дали ще измръзне до смърт, или не. За айилските жени можеше и да е без значение дали някой мъж ще ги види съвсем голи, още повече ако бе гай-шайн, но за нея беше!

След миг Авиенда се присъедини към тях и като я видя да подскача на място, остана така, без да си направи труда да си вдигне дрехите. Не ѝ личеше студът да я притеснява повече, отколкото Мъдрите.

— Сега — каза Баир, докато бавно нагласяваше шала около раменете си — ти, Авиенда, не само че си опърничава като някой мъж, но дори не можеш да запомниш една проста задача, която си изпълнявала толкова пъти. А ти, Егвийн, си също толкова опърничава и продължаваш да си въобразяваш, че можеш да се мотаеш в шатрата си, когато са те повикали. Да се надяваме, че петдесет обиколки около

лагера ще посмекчат тази ваша опърничавост, ще ви прочистят мозъците и ще ви напомнят как трябва да се отзовавате на повикванията и на задачите си. Хайде, пръждосвайте се.

Без дума да каже, Авиенда се затича с дълги крачки към края на стана, отбягвайки с лекота скритите в мрака въжета на шатрите. Егвийн се поколеба само за миг, преди да я последва. Айилката позабави скоростта си, за да се изравнят. Нощният въздух смразяваше Егвийн, а напуканата глина под нозете ѝ беше също така ледена и на всичкото отгоре се мъчеше да защити пръстите ѝ. Авиенда тичаше леко и без никакво усилие.

Когато стигнаха последната шатра и завиха на юг, Авиенда каза:

— Знаеш ли защо се уча толкова усърдно? — Нито студът, нито тичането се бяха отразили на гласа ѝ.

Егвийн трепереше толкова силно, че едва успя да промълви:

— Не. З-защо?

— Защото Баир и другите винаги ми сочат теб и ми повтарят колко лесно си се учела, как никога не се налагало да ти повтарят едно и също нещо два пъти. Казват ми, че трябва да се старая да приличам повече на теб. — Тя изгледа Егвийн накриво и Егвийн сподели смеха ѝ, без да спират да тичат. — Това е само една от причините. Нещата, които се уча да правя... — Авиенда поклати глава в нескрита почуда. — А и Силата. Никога не бях го изпитвала. Толкова жива. Мога да усетя и най-слабия аромат, да почувствам и най-лекия полъх във въздуха.

— Опасно е да я задържаш твърде дълго и да привличаш твърде много — каза Егвийн. Тичането като че ли наистина бе започнало да я стопля, въпреки че от време на време продължаваха да я пронизват тръпки. — Казах ти го и съм убедена, че Мъдрите също са те предупредили.

Авиенда само изсумтя.

— Да не мислиш, че сама ще пробода крака си с копие?

За известно време продължиха да тичат мълчаливо.

— Ранд наистина ли... — попита най-сетне Егвийн. Студът нямаше нищо общо със затруднението, което изпита, докато изрече тези думи. Всъщност тя бе започнала отново да се поти. — Имах предвид... Изендре? — Не можа да се насили да го каже по-ясно.

Авиенда помълча, после отговори:

— Не мисля, че го е направил. — Гласът ѝ прозвуча ядосано. — Но дали тя щеше да пренебрегне пердаха, който я чака, ако той не е проявил интерес към нея? Тя е една жалка влагоземска крава, която само чака мъжете да ѝ скочат. Видях го как я гледа, въпреки че се опита да го скрие. Приятничко му беше.

Егвийн се зачуди дали приятелката ѝ мисли и за нея като за „влагоземска крава“. Сигурно не, иначе нямаше да са приятелки. Но Авиенда така и не се беше научила да се притеснява да не би това, което говори, да не нарани някого. Сигурно щеше да се изненада, ако разбереше, че Егвийн е в състояние дори да си помисли, че думите ѝ са обидни.

— Така, както Девите са я накарали да се облече — призна неохотно Егвийн, — всеки мъж ще я гледа. — Сети се, че самата тя преди малко беше видяна без дрехи от мъж, огледа се панически, спъна се и едва не падна. Доколкото можеше да види, нощта беше безлюдна. Дори Мъдрите вече се бяха прибрали в шатрите си. На топло, под одеялата си. Тя самата се потеше, но капчиците пот сякаш напиреха да замръзнат още щом избиеха по кожата ѝ.

— Той принадлежи на Елейн — изръмжа свирепо Авиенда.

— Признавам, че не разбирам напълно вашите нрави, но нашите не са като вашите. Той не е сгоден за Елейн. — „Защо ли го защитавам? Тъкмо той най-много заслужава хубаво да го нашибат с камшика!“ Но честността я накара да продължи. — Дори вашите айилски мъже имат право да кажат „не“, ако ги попитат.

— Ти и тя сте почти-сестри, както сме ти и аз — възрази Авиенда, забавяйки за миг крачка, след което отново усили. — Не ме ли помоли ти да го наглеждам? Не беше ли ти тази, която поиска тя да го има?

— Разбира се. Стига и той да я иска. — Това не беше съвсем вярно. Тя искаше Елейн да получи всичкото щастие, което желае, щом бе влюбена в Преродения Дракон, и бе готова да направи всичко, освен да върже Ранд, за да се увери, че Елейн е получила това, което желае. А може би и това, ако се наложеше. — Иначе няма да е редно.

— Той принадлежи на нея — отвърна неумолимо Авиенда.

Егвийн въздъхна. Авиенда просто отказваше да разбере други порядки освен айилските. И все още беше шокирана от това, че Елейн

не бе помолила Ранд да се ожени за нея. Както и от това, че един мъж може да помоли.

— Сигурна съм, че Мъдрите утре ще се вслушат в разума. Не могат да те принудят да спиш в спалнята на един мъж.

Авиенда я изгледа с неприкрито изумление, спъна се и изглежда, удари палеца си в някаква буца. Ругатните, които последваха, можеха да събудят любопитството дори на коларите на Кадийр — и да накарат Баир хубавичко да я научи с чая си от синкавец — но тя не спря да тича.

— Не разбирам защо това те тревожи — каза тя след последната ругатня. — Спала съм до мъж много пъти по време на набези, дори съм споделяла завивки с мъже, когато нощта е била много студена, а теб те притеснява това, че ще спя в стаята на мъж на няколко стъпки от него. И това ли е част от вашите обичаи? Забелязала съм, че не можете да влезете да се изкъпете в потилия с мъже. Нима не вярваш на Ранд ал-Тор? Или на мен не вярваш? — Думите ѝ преминаха в тревожен шепот.

— Разбира се, че ти вярвам — възрази Егвийн разгорещено. — И на него. Но просто... — Тя замълча — не знаеше какво да добави. Айилските възгледи за достойнство в някои отношения бяха по-стриктни от всичко, с което тя беше отрасла, но в други можеха да накарат Женския кръг в родното и село да се мъчи да реши дали всички да изпоприпадат, или да посегнат към някоя по-дебела тояга. — Авиенда, ако по някакъв начин е засегната честта ти... — Този терен беше много хлъзгав. — Сигурна съм, че ако обясниш на Мъдрите, те няма да те накарат да тръгнеш срещу честта си.

— Няма нищо за обясняване — отвърна спокойно другата жена.

— Не смятам, че разбирам добре джи-е-тох... — почна Егвийн, но Авиенда се разсмя.

— Твърдиш, че не го разбираш, Айез Седай, но непрекъснато показваш, че живееш с него. — Егвийн съжали, че беше поддържала тази лъжа за себе си — трудно ѝ беше, докато накара Авиенда да я нарича просто Егвийн, и понякога тя се връщаше към титлата ѝ — но се налагаше да я поддържа пред всички, ако искаше да избегне неприятните последици. — Ти си Айез Седай и си достатъчно могъща, за да надвиеш Амис и Мелайне заедно — продължи Авиенда, — но в същото време заяви, че ще се подчиняваш, и ето че чистиш котли,

когато ти кажат да чистиш, и тичаш, когато ти кажат да тичаш. Може и да не разбираш джи-е-тох, но го следваш.

Разбира се, че не беше едно и също. Тя просто стискаше зъби и правеше това, което ѝ нареждаха, защото това беше единственият начин да се научи да сънебродства, а искаше да се учи, да научи всичко. Дори да си помисли, че би могла да живее с този техен глупав джи-е-тох, ѝ се струваше глупаво. Тя просто правеше това, което трябваше да прави, и само когато и защото трябваше да го направи.

Вече се връщаха там, откъдето бяха започнали. Когато стъпалата ѝ докоснаха мястото на старта, Егвийн каза:

— Това е първата.

И продължи да тича в тъмнината, без да вижда нищо друго освен Авиенда, без никой да може да каже дали още в този миг не се е прибрала в шатрата си. Авиенда нямаше да я издаде, но на Егвийн не можеше и да ѝ хрумне да спре преди да е пробягала петдесетте обиколки.

ГЛАВА 6

ПОРТАЛИ

Ранд се събуди сред пълен мрак и остана да лежи под одеялата, мъчейки се да отгатне какво го е събудило. Имаше нещо. Не беше сънят. В него той учеше Авиенда да плува в едно езеро сред Водния лес, в родния си край, в Две реки. Нещо друго беше. После пак се появи, като смътен полъх от мръсно петно, просмукващ се под вратата. Всъщност не беше и миризма. По-скоро усещане за другост, но така го почувства той. Зловонно, като нещо мъртво отпреди седмица, оставено да гние в застояла вода. То пак заглъхна, но този път не съвсем.

Той отметна завивките и се изправи, загръщайки се със сайдин. Вътре в Празнотата, изпълнен със Силата, можеше да усети как тялото му тръпне, но студът като че ли не беше там, където се намираше той. Отвори предпазливо вратата и пристъпи навън. Сводести прозорци от двете страни на коридора пропускаха ручей лунна светлина. След катранения мрак на спалнята му тук беше почти като посред бял ден. Нищо не се движеше, но той чувстваше, че... нещо... се приближава. Нещо зло. Усещаше го като покварата, бушуваща през него заедно със Силата.

Едната му ръка се пресегна към джоба му и напипа малката гравирана статуетка на закръглен дребен мъж с меч на коленете. Ангреал. С негова помощ можеше да прелее повече от Силата, отколкото бе в състояние да удържи сам, без да пострада. Реши, че няма да му се наложи. Който и да беше изпратил тази атака срещу него, не си беше дал сметка с кого си има работа сега. Много бяха сбъркали, че го събудиха.

За миг се поколеба. Можеше да приеме битката с онова, което бяха изпратили срещу него, но прецени, че то все още е под него. Долу, където Девите продължаваха да спят, сред тишината. Ако се втурнеше долу, за да поведе битката в покоите им, това със сигурност щеше да ги разбуди, а те нямаше да останат настрана и да гледат безучастно. Лан

му беше казал, че човек трябва сам да избира мястото на битката, ако може, и да накара врага да дойде при него.

Засмян, той затрополи с ботушите си към най-близкото вито стълбище, нагоре и пак нагоре, докато не стигна най-горния етаж. Най-високото равнище на сградата представляваше огромно помещение с леко извит като купол таван и разпръснати тънки колони, жлебовани на спирали. Неостъклените сводести прозорци заливаха всеки ъгъл с водопади от лунна светлина. Прахта и пясъкът по пода все още пазеха собствените му отпечатыци от деня, в който се беше качил тук веднъж. Мястото беше идеално.

Той отиде в центъра на залата и застана върху мозайката, изобразяваща древния символ на Айез Седай, с диаметър десет стъпки. Изключително подходящо място. „Под този знак ще побеждава той.“ Това казваше за него Пророчеството на Руйдийн. И той застана разкрачен над закривената разделяща линия, с единия си крак върху огромната черна сълза, която днес наричаха Драконов зъб и за която се смяташе, че символизира злото, а с другия — върху бялата, която сега се наричаше Пламъкът на Тар Валон. Някои хора твърдяха, че тя означавала Светлината. Най-подходящото място да срещне това нападение.

Зловонното усещане се усили и въздухът се изпълни с миризма на изгоряла сярa. Изведнъж някакви неща се раздвижиха, промъквайки се откъм стълбите сред лунните сенки, и бавно се оформиха в силуети на три черни кучета, по-тъмни от нощта и по-едри от телета. С очи, светнали като сребро, те закръжиха дебнешком около него. Изпълнен със Силата, той усещаше туптенето на сърцата им, като бавен тътен на огромни тъпани. Дъха им обаче не чуваше. Сигурно не дишаха.

Той преля и в ръцете му изникна меч, чието леко изкривено острие, белязано с чапла, изглеждаше изковано от огън. Беше очаквал мърдраали или нещо по-ужасно дори от Безоките, но за едни кучета, дори да бяха Твари на сянката, мечът щеше да е достатъчен. Който и да ги бе насъскал срещу него, явно не го познаваше. Лан твърдеше, че вече почти е достигнал равнището на майстор на меча, а Стражникът бе твърде пестелив в похвалите си, за да спомене, че може би вече е преминал това равнище.

Псетата се озъбиха и се нахвърлиха върху него по-бързо от препускащи в галоп коне.

Той не помръдна преди почти да го досегнат. А след това се понесе, слят в едно с меча си, от едно движение на друго, сякаш затанцува. В едно мигване на окоото стойката с меча, наречена „Вихрушка сред планината“, преля във „Вятър, духащ над стената“, която се превърна в „Разтваряне на ветрилото“. Черните глави се затъркаляха, отсечени от телата, зъбите, от които капеше слуз, блестяха оголени като излъскана стомана. Мрачните силуети се сринаха и се загърчиха.

Той се засмя и остави меча да изчезне, макар да задържа сайдин, бушуващата Сила, със сладостта ѝ, както и с покварата. Презрение се плъзна по външността на Празнотата. Псета. Твари на сянката, разбира се, но все пак само едни... Смахът изведнъж секна.

Мъртвите кучета и техните глави бавно започнаха да се топят, сливайки се във втечнена сянка, която тръпнеше, сякаш беше жива. Кръвта им, плиснала се по пода, също затрепера. Изведнъж по-малките ручейчета започнаха да се сливат в по-големи, сгъстяващи се вади, в локва от мрак, която се занадига от мозайката и взе да се сгъстява все по-високо и по-високо, докато трите огромни тъмни псета не се появили отново, олигавени и озъбени.

Кучета — кучета, но все пак си бяха Твари на сянката. Който и да ги беше изпратил, не беше чак толкова немарлив, колкото си беше помислил. Но все пак не го познаваше.

Вместо да посегне отново за меча, този път той преля така, както помнеше, че го бе направил веднъж. Огромните псета скочиха с вой и в същия миг дебел лъч бяла светлина се изстреля от ръцете му — като разтопена стомана, като втечнен пламък. Той я разлюля срещу скачащите твари. За миг те се превърнаха в странни сенки на самите себе си, всичките им цветове се обърнаха наопаки, а после станаха на искрящи буци, които започнаха да се разпадат, все по-малки и по-малки, докато не остана нищо.

С мрачна усмивка той освободи нещото, което бе сътворил. Пурпурен лъч светлина продължи още дълго да премрежва заслепените му очи.

От една от колоните в другия край на голямата зала се отрони мраморен къс. Там, където тоягата от светлина — или каквото беше то; не беше точно светлина — бе засегнала колоните, те бяха срязани

идеално гладко, а през половината ширина на стената зад тях беше зейнал отвор.

— Ухапа ли те някое от тях, окървави ли те?

Той се извърна рязко — беше Моарейн. Погълнат от стореното, не беше забелязал качването ѝ по стълбите. Тя стоеше, стиснала полите си с две ръце, и се взираше в него. Лицето ѝ се губеше в лунните сенки. Сигурно бе усетила тварите по същия начин като него, но за да стигне дотук толкова бързо, трябваше да е тичала.

— Девите са те пуснали? Ти да не си станала Фар Дарейз Май, Моарейн?

— Удостоиха ме с някои от привилегиите на Мъдрите — отвърна му тя набързо, без да прикрива нетърпението в мелодичния си глас. — Казах на стражите им, че трябва спешно да говоря с теб. Хайде, отговори ми! Ухапах ли те Мракохрътите, или те окървавиха? Слюнката им да не те е докоснала?

— Не — отвърна той бавно. Мракохръти. Малкото, което знаеше за тях, идваше от древни сказания, от стари приказки, предназначени да се плашат с тях децата в южните земи. Някои възрастни също вярваха в съществуването им. — Защо едно ухапване трябва да те безпокои толкова? Ти би могла да го Изцериш. Да не би това да означава, че Тъмния е излязъл на свобода? — Както се бе загърнал в Празнотата, дори страхът му се стори далечен.

Според приказките, които беше слушал, Мракохрътите тичаха в нощта по време на Дивия лов, като ловецът беше самият Тъмен. Не оставяха отпечатъци от лапите си и върху най-меката земя, а само върху камък, и нямаше да се спрат, докато не им излезеш настреща в битка или не поставиш водна преграда между тях и себе си. Кръстопътищата бяха особено опасно място да ги срещнеш, а времето, в което човек бе застрашен от тях, беше малко след залез слънце или малко преди разсъмване. Междувременно той беше видял предостатъчно оживели същества от приказките, за да повярва, че всяко от тях може да се появи наяве.

— Не, Ранд. — Тя като че ли бе започнала да се овладява. Гласът ѝ отново закънтя като хор от сребърни звънчета, спокоен и хладен. — Те са просто поредният вид Твари на сянката, нещо, което никога не е трябвало да бъде сътворявано. Но ухапването им носи смърт също толкова сигурно, колкото ако ти забият кама в сърцето, и не мисля, че

бих могла да Изцерея такава рана преди тя да те убие. Кръвта им, дори слюнката им е отровна. Една капка само върху кожата може да убие, бавно и с ужасни болки. Късмет имаш, че бяха само три. Освен ако си убил повече преди да пристигна? Глутниците им обикновено са по-големи, стигат до десет-дванадесет, поне така се твърди във фрагментите, оцелели след Войната на Сянката.

По-големи глутници значи. Той не беше единствената плячка в Руйдийн за някой от Отстъпниците...

— Трябва да поговорим за това, което използва, за да ги унищожиш — почна Моарейн, но той вече се беше затичал с всички сили, без да обръща внимание на виковете ѝ къде отива и защо.

Надолу по стълбищата и през тъмните коридори. Сънени Деви, вдигнати от трополящите му ботуши, се взираха притеснено след него. През входната порта, където до двете жени на стража стоеше Лан сменящия цветовете си плащ, който го правеше почти невидим в нощта.

— Къде е Моарейн? — извика той, когато Ранд профуча покрай него, но Ранд запрескача широките стъпала по две наведнъж, без да му отговори.

Полуизцереената рана на хълбока му гореше, но болката едва се усещаше вътре в Празнотата. Най-сетне стигна до зданието в южната част на улицата. То се възправяше в самия край на Руйдийн, възможно по-далече и от площада, и от лагера, който Моарейн споделяше с Мъдрите, но все пак в границите на града. Горните му етажи се бяха сринали на куп отломки, стърчащи върху напуканата земя отвъд настилката. Само долните два етажа бяха останали непокътнати. Ранд се втурна в преддверието.

Три Мракохръта се бяха изправили на задните си крака и драскаха и дъвчеха една обкована с бронз врата, която се тресеше от напора им.

Спомнил си какво се бе случило преди малко с колоните и стената, Ранд изтърча откъм едната им страна и лъчът втечен бял пламък се плъзна покрай вратата, унищожавайки Тварите на сянката. Този път се бе постарал да го направи по-малък, така че от унищожителната му сила да пострадат само Мракохрътите, но на дебелия стена в другия край на помещението зейна потънал в сянка отвор. Май не я беше пробил съвсем — трудно му бе да прецени на

смътната светлина, — но в бъдеще трябваше да усъвършенства контрола си над това оръжие.

Бронзовият обков на вратата беше раздран и накъсан, като че ли зъбите и ноктите на Мракохрътите наистина бяха от стомана. През многобройните малки дупки просветваше запалена вътре лампа. По мрамора на пода личаха следи от кучешки лапи, но бяха учудващо малко. Той освободи сайдин, намери място на раздраната врата, където нямаше да пореже ръката си, и заблъска с юмрук. Пое си дълбоко дъх и напъна с рамо да я изблъска.

— Мат? Аз съм, Ранд! Отвори ми, Мат!

След малко вратата със скърцане се откряна и пропусна лъч светлина. Мат надникна предпазливо, после отвори по-широко, и се облегна на рамката запъхтян, сякаш беше тичал без дъх десет мили с чувал камъни на гръб. Ако се изключеше сребърният медальон с лисича глава, чиито очи бяха оформени като древния символ на Айез Седай, беше съвсем гол. Като се имаше предвид отношението на Мат към Айез Седай, Ранд се изненада как още не е продал тази вещ, за да се отърве от нея. В дъното на стаята една висока златокоса жена най-спокойно се увиваше с одеяло. Дева, ако се съдеше по копията и кожения щит, лежащи в краката ѝ.

Ранд припряно извърна очи от жената и се окашля.

— Само исках да се уверя, че си добре.

— А, добре сме ние. — Мат с неохота огледа преддверието. — Така. Ти си го убил, или нещо такова, нали? Хич не искам да знам какво е било, щом вече го няма. Да знаеш, понякога е ужасно трудно човек да ти е приятел.

Не само приятел. Друг тавирен и може би ключ към победата в Тармон Гай-дон. Всеки, който пожелаеше да нанесе удар срещу Ранд, имаше основание да удари и Мат. Но Мат непрекъснато се опитваше да отрече и двете неща.

— Няма ги вече. Мат. Мракохръти бяха. Три наведнъж.

— Казах ти, че не искам да знам — изпъшка Мат. — Сега пък Мракохръти. Около теб все се появява по нещо ново. На човек изобщо не може да му доскучае. Не и докато не пукне. Ако не бях станал за малко вино, нямаше да чуя, че дращят по вратата... — Той млъкна, потръпна и почеса червеното петно под дясното си рамо, оглеждайки раздрания метал. — Знаеш ли, странни номера може да ти извърти

мозъкът. Докато притисках тази врата с всичка сила, за да не се отвори, можех да се закълна, че едно от тях бе продълвяло цяла дупка през нея. Сякаш видях проклетата му муцуна. И зъбите му. Копието на Мелиндра изобщо не го изплаши.

Този път появата на Моарейн беше още по-впечатляваща. Тя врхлети на бегом, вдигнала полите си над коленете, задъхана и запъхтяна. Лан я следваше по петите с оголен меч в ръката и буреносни облаци по каменното му лице, а веднага след него идваше тумба Фар Дарейз Май. Някои от Девите бяха наскочали по долни ризи, но всички стискаха копия и бяха увили главите си с шуфи. Само очите им се виждаха под черните була. Бяха готови да убиват. Моарейн и Лан поне се отпуснаха, след като го видяха да стои спокойно и да си говори с Мат, въпреки че в същото време Айез Седай го изгледа така, сякаш бе готова да употреби доста резки думи по негов адрес. При тези була беше много трудно да се отгатне какво си мислеха Девите.

Мат извика стреснато, изтича в стаята и започна припряно да си надява панталоните, но суетнята му бе затруднена от усилието едновременно да се напъха в тях и да се почеше по мишницата. Златокосата Дева го наблюдаваше с широка усмивка, която заплашваше да прерасне в неудържим смях.

— Какво ти е на ръката? — попита Ранд.

— Казах ти, че умът си прави гадни номера с човек — отвърна Мат, все още мъчейки се да се почеше и да вдигне панталоните в същото време. Когато ми се стори, че онова нещо е продълвяло вратата, ми се стори и че ми олигави и ръката, и сега тази проклетия ме сърби ужасно и пари като огън. Даже видът ѝ е все едно, че е опарено.

Моарейн избута Ранд и застана пред Мат. Той я изгледа и с неприязън продължи панически да дърпа панталоните нагоре, но тя клекна до него, без да обръща внимание на протестите му, и стисна главата му в дланите си. Самият Ранд беше Изцеряван преди, но вместо онова, което очакваше, Мат само потръпна и вдигна медальона за кожената му каишка така, че да увисне на ръката му.

— Това проклето нещо изведнъж стана по-студено от лед — промърмори той. — Какво правиш, Моарейн? Ако искаш да свършиш нещо, Изцери тоя сърбеж, сега плъзна по цялата ми ръка. — Дясната

му ръка междувременно беше почервеняла от китката до рамото и като че ли започваше да отича.

Моарейн го изгледа с най-слисаното изражение, което Ранд беше виждал на лицето ѝ.

— Ще го Изцера — отвърна тя бавно. — Ако медальонът е изстинал, свали го.

Мат я изгледа намръщено, но най-накрая свали медальона и го постави до краката си. Тя отново прихвана главата му и той изведнъж изрева. Краката му се вдървиха, а гърбът му се изви на дъга. Очите му се взряха в нищото и се изцъклиха. Когато Моарейн отдръпна ръцете си, той се смъкна без сили на пода. Едва дишаше. Червенината и оттокът бяха изчезнали.

— Кръв и пепел! — измърмори Мат. — Наистина ли трябва да бъде толкова скапано всеки проклет път? Та то беше само един проклет сърбеж!

— Внимавай с изразите си — отвърна му Моарейн, докато ставаше, — или ще намеря Нинив и ще те поверя на нея. — Но прозвуча по-скоро като на шега. Сякаш го изрече в полусън. Стараеше се да не поглежда лисичата глава, докато Мат отново я поставяше на врата си. — Ще ти е нужна почивка — добави тя разсеяно. — Утре по-добре си остани в леглото.

Девата в одеялото — Мелиндра ли беше? — коленичи зад Мат, постави длани върху раменете му и погледна Моарейн над главата му.

— Ще се погрижа да направи това, което казваш, Айез Седай. — Изведнъж се ухили и разроши косата му. — Той сега е моят малък измамник. — Ако можеше да се съди по ужасената физиономия на Мат, то той по-скоро събираше сили да хукне колкото се може по-далече.

Ранд долови зад гърба си тих, весел женски кикот. Девите, междувременно свалили шуфите и булата на раменете си, се бяха струпали зад него и надничаха в стаята.

— Научи го да пее, сестро на копието — подхвърли Аделин и останалите Деви се изсмяха хорово.

Ранд се обърна и ги захока сърдито.

— Я оставете човека да си почине. Няма ли да се облекат най-сетне някои от вас? — Те заотстъпваха неохотно, продължавайки да се опитват да погледнат вътре, докато Моарейн не излезе от стаята.

— Бихте ли ни оставили на спокойствие, моля? — каза Айез Седай, след като раздраната врата се затръшна, и присви отегчено устни. — Трябва да поговоря с Ранд ал-Тор насаме. — Айилките се запътиха към улицата, като продължиха да обсъждат, кикотейки се в шепи, дали Мелиндра — Шайдо беше, изглежда; Ранд се зачуди дали Мат знае това — щяла да научи Мат да пее. Каквото и да означаваше това.

Ранд сложи ръка върху голото рамо на Аделин и я спря. Другите също спряха и той заговори на всички.

— След като не си отивате, когато аз ви наредя, какво ще направите, ако ми се наложи да ви използвам в битка? — Не мислеше да го прави, стига да можеше да се избегне. Знаеше, че те са свирепи воители, но беше отраснал с убеждението, че дългът на мъжа е да загине, ако се наложи, преди да е загинала жена. Логиката можеше и да казва, че това е глупаво, особено с жени като тях, но просто така го усещаше. Но беше достатъчно благоразумен, за да не им го каже. — И тогава ли ще го вземете за шега, или ще решите да влезете едва когато вие сами решите?

Те го изгледаха вцепенени, като хора, чули някой да разкрива невежеството си по най-елементарни неща.

— В танца на копията — каза му търпеливо Аделин — ние ще тръгнем както ти заповядаш, но това не е танцът. А освен това ти не си ни казал да тръгваме.

— Дори самият Кар-а-карн не е влагоземски крал — добави една сивокоса Дева. Гъвкава и със здраво тяло въпреки възрастта си, тя беше облечена само в къса ризка и с шуфа. Този израз вече започваше да му омръзва.

Девите отново подхванаха шегите си и излязоха. Ранд остана сам с Моарейн и Лан. Стражникът най-сетне бе прибрал меча си и изглеждаше безгрижно отпуснат както обикновено. Което означаваше спокоен и безизразен като лицето му, цялото като от каменни плоскости и ъгли, но сякаш готов да скочи като пружина, което правеше дори айилците кротки в сравнение с него. Оплетена кожена каишка задържахше косата на Лан, леко посивяла на слепоочията, да не пада на лицето му. По погледа човек можеше да го вземе за синеок ястреб.

— Трябва да поговоря с теб за... — започна Моарейн.

— Можем да поговорим и утре — прекъсна я Ранд. Лицето на Лан се втвърди още повече, доколкото това беше възможно. Стражниците се грижеха много повече за своите Айез Седай, за тяхното положение, както и за личното им достойнство, отколкото за себе си. Ранд пренебрегна това. Болният му хълбок продължаваше да го насилва да се присвие, но той успя да остане изправен. Не смяташе да показва пред нея никаква слабост. — Ако си мислиш, че ще ти помогна да отнемеш онази лисича глава от Мат, по-добре премисли отново. — По някакъв начин медальонът бе спрял преливането ѝ. Или поне бе спрял въздействието му върху Мат, докато той го докосваше. — Той плати голяма цена за нея, Моарейн, и тя си е негова. — Спомни си как тя го бе цапардосала със Силата през раменете и добави сухо: — Може да го попитам дали няма да ми го заеме. — След което ѝ обърна гръб и понечи да си тръгне. Трябваше да провери за още един, макар че по един или друг начин спешността на тази необходимост бе отминала; — Мракохрътите щяха вече да са си свършили работата, ако са го искали.

— Моля те, Ранд — каза Моарейн и неприкритият зов в гласа ѝ го спря. Никога досега не беше чувал нещо подобно от нея.

Тонът ѝ като че ли обиди Лан.

— Мислех, че си станал мъж — каза дрезгаво Стражникът. — Така ли се държи един мъж? Постъпваш като нахално момче. — Лан тренираше владееенето на меча с него — и навярно го обичаше, помисли си Ранд — но ако Моарейн му дадеше знак, Стражникът щеше да направи всичко възможно, за да го убие.

— Няма вечно да бъда с теб — заговори бързо Моарейн. Ръцете ѝ стиснаха полите ѝ така силно, че чак затрепераха. — Мога да загина при следващото нападение. Мога да падна от коня си и да си счупя врата или стрелата на някой Мраколюбец да пронизе сърцето ми, а смъртта не може да се Изцери. Целия си живот съм отдала, за да те диря, да те намеря и да ти помогна. Ти все още не познаваш собствената си сила. Не можеш да проумееш и половината от това, което правиш. Аз... ти се извинявам най-покорно за всичко, с което съм те обидила. — Тези думи — думи, каквито никога не беше чувал от нея — излязоха от устата ѝ като измъкнати с ченгел, но все пак излязоха. А тя не можеше да лъже. — Позволи ми да ти помогна с това, което мога, и докато мога. Моля те.

— Трудно е да ти се доверя, Моарейн. — Не обърна внимание на Лан, който леко се помръдна. Цялото му внимание бе насочено към нея. — Ти ме подмяташе като кукла, караше ме да танцувам както на теб ти се иска, още от деня, в който се срещнахме. Единствените пъти, в които съм бил свободен от теб, беше или когато ти беше далече, или когато те пренебрегнах. А ти дори и това направи трудно.

В сребристият ѝ смях се прокрадна горчивина.

— Приличаше повече на борба с мечка, отколкото на дърпане конците на кукла. Искаш ли клетва, че няма да се опитвам да те манипулирам? Давам ти я. — Гласът ѝ се втвърди като кристал. — Заклевам ти се дори да ти се подчинявам като някоя от Девите — като някоя гай-шайн, ако настояваш — но ти трябва да... — Тя си пор дълбоко дъх и отново започна, този път по-меко. — Моля те, най-покорно, да ми позволиш да ти помогна.

Лан я гледаше безмълвно.

— Ще приема помощта ти — отвърна бавно Ранд. — И на свой ред също ти се извинявам. За всички грубости, които съм проявил към теб. — Имаше чувството, че отново си играят с него — беше имал сериозни основания да бъде груб, когато беше — но тя не можеше да лъже.

Тя видимо се отпусна, пристъпи по-близо и вдигна очи към него.

— Това, което ти използва, за да убиеш Мракохрътите, се нарича „белфир“, или гибелен плам. Все още мога да усетя остатъците от него тук. — Той също можеше — като заглъхващата миризма на баница, току-що изнесена от стаята, или като спомена за нещо, току-що излязло от полезрението ти. — Още преди Разрушението на света използването на белфир е било забранено. Бялата кула ни забранява дори да го учим. По време на Войната на силите дори Отстъпниците и Тварите на сянката са го използвали с голяма неохота.

— Забранен ли? — каза намръщен Ранд. — Аз видях как ти го използва веднъж. — Не можеше да е сигурен, но поне му се стори, че за кратък миг бузите ѝ пламнаха. Макар и за кратко и тя можеше да изгуби равновесие.

— Понякога се налага да направиш нещо забранено. — Дори и да се бе смутила, не го издаде с гласа си. — Когато нещо бъде унищожено с гибелния плам, то престава да съществува преди мига на неговото унищожение. Като конец, пламнал преди пламъкът да го

докосне. Колкото по-голяма е силата на белфир, толкова по-назад във времето престава да съществува то. Най-силният, който аз мога да постигна, ще премахне само няколко секунди от Шарката. Ти си много по-силен. Много.

— Но ако то престава да съществува преди да си го унищожил...
— Ранд зашари объркан с пръсти във въздуха.

— Вече започващ да разбираш проблемите и опасностите, нали? Мат си спомня, че един от Мракохрътите е издъвкал отвор през вратата, но сега такъв отвор няма. Ако съществото го е олигавило, както Мат си спомня, той щеше да е мъртъв преди да успее да се добера до него. Защото колкото по-назад във времето си унищожил съществото, това, което то е направило през това време, вече не се е случило. Остават само спомените — за онези, които са го видели или изпитали. И сега е истинско само онова, което то е направило преди. Няколко дупки от зъбите им по вратата и една капка слюнка на ръката на Мат.

— На мен ми звучи идеално — каза ѝ той. — Мат е жив тъкмо заради това.

— Ужасно е, Ранд. — Гласът ѝ се изпълни със силна тревога. — Защо според теб дори Отстъпниците са се бояли да го използват? Помисли за въздействието върху Шарката на една-едничка нишка, един човек, премахната с часове, или с дни, която вече е била втъкана като една нишка, отчасти избридана от тъканта на плат. Фрагменти от ръкописи, оцелели от Войната на Силата, твърдят, че няколко цели града са били унищожени с помощта на белфир преди и двете страни да проумеят опасностите. Стотици хиляди нишки, измъкнати от Шарката, изчезнали във вече отминали дни; всичко, което са направили тези хора, вече не е направено сега, нито всичко онова, което други са направили като следствие от техните действия. Спомените са останали, но не и резултатите от тези действия. Вълните на последствията от това са били неизчислими. Самата Шарка за малко щяла да се разпадне. Могло е да доведе до унищожението на всичко. На света, на времето, на самото Сътворение.

Ранд потръпна и тази негова реакция нямаше нищо общо със студа, пронизал го през палтото.

— Не мога да ти обещаая, че няма да го използвам отново, Моарейн. Ти самата каза, че има моменти, когато е необходимо да

направиш нещо забранено.

— Не съм мислила, че ще обещаеш — отвърна хладно тя. Вълнението ѝ вече изчезваше, душевното ѝ равновесие се възвръщаше. — Но трябва да внимаваш. — Пак се бе върнала на нейното „трябва“. — С такъв ша-ангреал като Каландор можеш да унищожиш един град с гибелния плам. Шарката ще се окаже разбридана за години напред. Кой може да каже дали Шарката все така ще остане центрирана около теб, колкото и да си тавирен, докато не се успокои отново. Това, че си тавирен, при това толкова силен, може да се окаже твоят скрит резерв за победа, дори в Последната битка.

— Сигурно ще се окаже — отвърна той примирено. Във всяка приказка за герои главният герой заявяваше, че ще постигне победа или смърт. Струваше му се, че най-доброто, на което той можеше да се надява, бе победа и смърт. — Трябва да проверя за още един — каза той тихо. — Ще се видим на заранта. — Събирайки Силата в себе си, живот и смърт във вихреци се пластове, той проби дупка във въздуха, по-висока от него самия, отверстие сред мрака, от което лунната светлина заприлича на бял ден. Проход, така го бе нарекъл Ашмодеан.

— Това какво е? — ахна Моарейн.

— Щом направя нещо, запомням го как става. В повечето случаи. — Не беше отговор, но беше време да изпита клетвите на Моарейн. Тя не можеше да лъже, но Айез Седай можеха и в скала да намерят пролуки. — Тази нощ ще оставиш Мат на мира. И няма да се опитваш да му отнемаш медальона.

— Той трябва да се изпрати в Тар Валон за проучване, Ранд. Трябва да е тер-ангреал, но досега никой не е намирал такъв, който да...

— Каквото и да е — пресече я той твърдо — си е негово. Ще му го оставиш.

За миг тя като че ли се бореше със себе си, взирайки се в него. Не беше навикнала да получава заповеди от никой друг, освен от Сюан Санче, а Ранд беше готов да се обзаложи, че дори и това беше правила не без вътрешна борба. Но най-сетне тя кимна и дори направи намек за реверанс.

— Както кажеш, Ранд. Негово си е. Моля те, внимавай, Ранд. Научаването на нещо като белфир може да се окаже самоубийствено

само по себе си, а смъртта не може да бъде Изцерена. — Този път подигравка нямаше. — До утре сутринта.

Лан я последва, поглеждайки Ранд с неразгадаем израз. Стражникът очевидно не бе доволен от този развой на събитията.

Ранд пристъпи през прохода и той изчезна.

Стоеше върху диск с диаметър шест стъпки, копие на символа на Айез Седай. Дори черната му половина изглеждаше по-светла на фона на безкрайната тъма, която го заобикаляше. Беше сигурен, че ако падне, ще пада вечно. Ашмодеан твърдеше, че имало и по-бърз начин да се използва един проход, наречен Пътуване, но не беше в състояние да го научи, отчасти защото нямаше достатъчно сила да направи проход, докато носеше около себе си щита на Ланфеар. Във всеки случай Пътуването изисквало много добре да знаеш изходната си точка. На Ранд му се струваше, че е много по-логично да знаеш крайната точка на въпросното Пътуване, но Ашмодеан, изглежда, смяташе, че да се пита за това е все едно да питаш защо въздухът не е вода. Много неща Ашмодеан приемаше като нещо дадено. Във всеки случай и Плъзгането беше достатъчно бързо.

Щом Ранд стъпи върху диска, той се приплъзна няма и на една стъпка напред и спря пред друг проход. Доста бързо, но пък и разстоянието бе късо. Ранд пристъпи в коридора пред стаята, в която се намираше Ашмодеан.

Единствено луната през прозорците предлагаше светлина. Лампата на Ашмодеан беше изгаснала. Потоците, сплетени около стаята, все още си бяха на мястото; все още здраво затегнати. Нищо не се движеше, но въпреки това се долавяше смътна миризма на изгоряла сяра.

Той пристъпи по-близо до завесата от мъниста и надникна. Сенки изпълваха стаята, но една от тях бе на Ашмодеан, който се мяташе под завивките си. Загърнат в Празнотата, Ранд успя да долови туптенето на сърцето му и помириша потта от тревожни сънища. Наведе се да огледа бледосините плочки на пода и отпечатъците по тях.

Беше се научил да проследява още като момче и разчитането на следите не представляваше трудност. Тук бяха идвали три или четири Мракохръта. Изглежда, се бяха приближили до прага един по един, като всеки следващ беше стъпвал почти в следите на предишния. Дали

мрежата, изплетена около стаята, ги беше спряла? Или бяха изпратени просто за да погледнат и докладват? Смущаващо беше да си помисли, че едни псета, дори да са Твари на сянката, могат да притежават толкова разум. Но от друга страна, мърдраалите също използваха за свои съгледвачи гарвани и плъхове, както и други животни, свързани със смъртта. Очи на сянката, така ги наричаха айилците.

Преливайки тънки потоци на Земя, той оглади плочките по пода, премахвайки отпечатъците чак до безлюдната, загърната в нощен мрак улица и на стотина крачки по нея. На заранта всеки щеше да забележи следата, но никой нямаше да заподозре, че Мракохрътите са се доближавали до Ашмодеан. Не можеше Мракохръти да проявяват интерес към веселчуна Джайсин Натаил.

В момента сигурно всички Деви бяха будни. Той отвори друг проход направо наред улицата, още по-голяма чернилка на фона на нощта, и остави дискът да го отнесе в стаята му. Зачуди се защо бе избрал древния символ — изборът беше негов, макар и несъзнателен; в други случаи щеше да предпочете стъпало или късче под. Мракохрътите се бяха разлепили около този знак, преди да се въплътят отново. „Под този знак ще побеждава той.“

Застанал посред катраненочерната си спалня, той преля нишка от Силата, за да запали светилниците, но не освободи сайдин. Вместо това отново преля, внимавайки да не задейства нито един от капаните, които бе разставил, и част от стената изчезна, разкривайки ниша, която той сам беше издълбал.

В нишата стояха две статуетки, на мъж и жена, облечени в ефирни роби и с тържествени изражения. Държаха кристални глобуси, вдигнати над главите им. Беше излъгал Ашмодеан за тях.

Съществуваха ангреали, като тумбестият малък мъж в джоба на сетрето на Ранд, и ша-ангреали, като Каландор, увеличаващи количеството на Силата, с която можеше се да борава безопасно, толкова пъти в сравнение с ангреал, колкото пъти ангреал я увеличаваше без никаква помощ. И едните, и другите бяха редки и ценени високо от Айез Седай, въпреки че те можеха да разпознават само онези, които бяха настроени към женския сайдар. Тези две фигурки бяха нещо друго, не толкова рядко, но също така високо ценено. Тер-ангреалите бяха предназначени да използват Силата, не да я увеличават, но да я използват по специфични начини. Айез Седай не

знаеха първоначалното предназначение дори на повечето тер-ангреали, които притежаваха в Бялата кула. Вярно, някои от тях използваха, но без да са сигурни дали го правят по истинското им предназначение, за което са били замислени при създаването им. Ранд знаеше предназначението на тези два.

Мъжката фигура можеше да го свърже с огромно копие на нея самата, дори той да се намираше от другата страна на Аритския океан. Била е довършена едва след като Тъмния отново е бил запечатан в затвора си — „Откъде знам това?“ — и скрита преди някой полудял мъж Айез Седай да успее да я намери. Женската фигура можеше да направи същото за жена, свързвайки женския ѝ еквивалент с огромната статуя, за която той се надяваше, че все още е почти напълно заровена в Кайриен. А с толкова много сила... Моарейн му бе казала, че смъртта не може да се Изцери...

Неканена и неискана, паметта му се върна към предпоследния миг преди да се осмели да хване Каландор, и отвъд Празнотата се понесоха образи.

Тялото на чернокосото момиче, още почти дете, лежи проснато, с широко отворени очи, взрени в тавана, кърваво петно е очернило рокличката му на гърдите — там, където го беше пронизал тролокът...

Силата беше в него. Каландор грееше и той се беше слял със Силата. Преля, насочвайки потоци в детското тяло, търсеше, опипваше; стъпалата ѝ се изпънаха, ръцете и краката ѝ неестествено се вдървиха и потръпнаха.

— Ранд, не можеш да правиш това! — изкрещя Моарейн. — Не и това!

Да задиша. Трябваше да започне да диша. Гръдният кош на момичето се надигна и спадна. Сърцето. Сърцето трябваше да забие. От раната на гърдите започна да се процежда кръв. „Оживей, да те изгори дано! — виеше умът му. — Не исках толкова да закъснея!“ Очите ѝ се взираха в него стъклени, безжизнени въпреки всичката Сила, която преливаше. Безжизнени. Сълзи неудържимо се застичаха по бузите му.

Той рязко изтласка спомена. Дори загърнат в Празнотата усети болка. С толкова много Сила... С толкова много Сила можеше да стане

много опасен. „Ти не си Създателят“ — му беше казала Моарейн, докато стоеше безсилен до мъртвото дете. Но с тази мъжка фигура, едва с половината от нейната мощ, някога той беше премествал планини. С много по-малко, само с Каландор, бе изпитал увереност, че може да завърти Колелото назад, да накара едно мъртво дете да оживее. Единствената сила беше съблазнителна, мощта ѝ беше изкусителна. Трябваше да унищожи тези статуетки. Но вместо да го направи, той отново заплете потоците и пак нагласи капаните. Стената отново стана цяла.

— Какво правиш тук? — изрече женски глас.

Той притегли Силата и рязко се обърна.

Сравнени с Ланфеар, в нейното бяло и сребърно облекло, Елейн, Мин или Авиенда щяха да изглеждат безлични. Само тъмните ѝ очи можеха да накарат всеки мъж да продаде душата си. При вида ѝ стомахът му се сви на топка и му се дощя да повърне.

— Какво искаш? — настоя той. Веднъж беше блокирал Егвийн и Елейн от достъпа им до Верния извор, но не можеше да си спомни как. Докато Ланфеар докосваше Извора, шансът му да я задържи в плен бе равносилен на това да улови вятъра с ръцете си. „Само едно блясване на белфир и...“ Не можеше да го направи. Тя бе една от Отстъпниците, но споменът за женска глава, търкаляща се по земята, го спираше.

— Две имаш — отрони тя. — Стори ми се, че мернах... Едната е жена, нали? — Усмивката ѝ можеше да накара мъжко сърце да спре и мъжът да ѝ е благодарен за това. — Започваш да премисляш вече замисъла ми, нали? С тези другите Избраници ще коленичат в краката ти. С тях можеш да унизиш самия Велик властелин, да предизвикаш дори Създателя. Заедно ние...

— Винаги си била амбициозна, Миерин. — Гласът му прокъркна ушите му. — Защо според теб се отвърнах от теб? Не беше заради Илиена, каквото и да си мислиш. Махнах те от сърцето си дълго преди да я срещна. Властта е всичко, до което си се домогвала някога. Отвращаваш ме!

Тя го зяпна и притисна ръце към гърдите си, очите ѝ бяха пошироки от всякога.

— Грендал каза... — започна тя плахо. Преглътна и започна отново. — Луз Терин! Обичам те, Луз Терин. Винаги съм те обичала и винаги ще те обичам. Знаеш това. Трябва да го знаеш!

Лицето на Ранд се втвърди като скала. Нямаше никаква представа откъде бяха дошли думите му, но като че ли можеше да си я спомни. Смътен спомен, от някога преди. „Аз не съм Луз Терин Теламон!“

— Аз съм Ранд ал-Тор! — каза той хрипливо.

— Разбира се, че си. — Тя го изгледа изпитателно и кимна сякаш на себе си. Хладната ѝ сдържаност се върна. — Разбира се. Ашмодеан ти разказва разни неща за Войната на Силата и за мен. Той лъже. Ти наистина ме обичаше. Докато онази жълтокоса никаквица Илиена не те отвлече. — За миг лицето ѝ се изкриви от гняв. — Известно ли ти е, че Ашмодеан отрязва собствената си майка? Това, което днес наричат „усмиряване“. Отряза я и позволи мърдраалите да я повлекат, а тя пицеше. Можеш ли да се довериш на такъв човек?

Ранд се изсмя гръмко.

— Нали ти ми помогна да го поставя в капана, за да ме учи, след като го хванах. А сега ми казваш, че не мога да му вярвам?

— За ученето... — Тя махна пренебрежително с ръка. — Ще го направи, защото знае, че орисията му е свързана с теб за добро. Защото дори да успее да убеди останалите, че ти си го пленил, те ще го разкъсат, и той знае това много добре. Най-слабото псе в глутницата често има такава съдба. Освен това аз от време на време следя сънищата му. Той те сънува как побеждаваш Великия властелин и го издигаш много високо до себе си. И мен сънува понякога. — Усмивката ѝ подсказваше, че тези сънища са били приятни за нея, но не толкова за Ашмодеан. — Но ще се опита да те обърне срещу мен.

— Защо си дошла? — настоя той отново. Да го обърне срещу нея? В този момент тя несъмнено беше изпълнена със Силата, готова да го заслони, дори само да заподозреше, че смята да направи нещо. Правила го беше и преди, само за да го унизи.

— Харесваш ми такъв. Арогантен и горд, и силен.

Веднъж му беше казала, че ѝ харесва колеблив, че Луз Терин бил прекалено арогантен.

— Защо си тук?

— Рахвин изпрати Мракохрътите срещу теб тази нощ — отвърна тя спокойно. — Щях да дойда по-скоро, за да ти помогна, но все още не мога да разкрия пред останалите, че съм на твоя страна.

На негова страна. Една от Отстъпниците беше влюбена в него, или по-скоро в мъжа, който той е бил преди три хиляди години, и единственото, което искаше от него, бе да отдаде душата си на Сянката и да властва над света заедно с нея. Или една стъпка под нея? И освен това да се опита да заеме мястото на Тъмния, както и на Създателя. Наистина ли беше толкова луда? Или силата на тези огромни шангреал наистина беше толкова невероятно могъща, колкото твърдеше тя? Посока на мисълта, по която не искаше да поеме.

— Защо точно Рахвин ще решава да ме нападне? Ашмодеан твърди, че той гони собствените си интереси, че сигурно ще стои настрана дори в деня на Последната битка и ще чака, докато Тъмния ме унищожи. Защо не Самаил или Демандред? Ашмодеан казва, че те ме мразят. — „Не мен. Те мразят Луз Терин.“ Но за Отстъпниците това беше едно и също. „Моля те, Светлина, аз съм Ранд ал-Тор.“ Той изтласка от ума си внезапния спомен за тази жена в прегръдките му, и двамата млади и току-що научили какво могат да постигнат с помощта на Силата. „Аз съм Ранд ал-Тор!“ — Защо не Семирага или Могедиен, или Грен...

— Но ти сега наистина засягаш интересите му. — Тя се изсмя. — Не знаеш ли къде се намира той? В Андор, в самия Кемлин. Там той е действителният властелин. — Устните ѝ се изкривиха от отвратата. — Сега е пуснал мъже из града и околностите да му търсят още хубавици.

Ранд потръпна. Майката на Елейн в ръцете на един от Отстъпниците! Но все пак успя да прикрие тревогата си. Ланфеар неведнъж бе проявявала ревност и беше в състояние да издири Елейн и да я убие, ако допусне, че той изпитва някакви чувства към нея. „Защо ли се боя за нея?“ Още един неумолим факт се понесе в пространството отвъд Празнотата, студен и жесток в своята истинност. Той нямаше да хукне да напада Рахвин дори това, което казваше Ланфеар, да се окажеше вярно. „Прости ми, Елейн, но не мога.“ Напълно бе възможно и да го лъже — тя и една сълза нямаше да пролее за някой от останалите Отстъпници, ако той ги убиеше; всички те пречеха на плановете ѝ — но така или иначе, той бе престанал да реагира на действията на другите. Ако реагираше, те щяха да могат да отгатнат какво ще направи. Нека те да реагират срещу него и да се натъкнат на изненадите му, също както се бяха натъкнали Ланфеар и Ашмодеан.

— Нима Рахвин смята, че ще се втурна да защитавам Мургейз? — каза той. — Виждал съм я само веднъж в живота си. Две реки е част от Андор на карта, но никога не съм виждал там гвардеец на кралицата. Никой не е виждал такъв от поколения насам. Кажи на някой човек от Две реки, че Мургейз е неговата кралица, и той със сигурност ще те помисли за луда.

— Съмнявам се, че Рахвин очаква да се затичаш да защитиш родната си страна — отвърна му Ланфеар кисело, — но ще очаква да защитиш амбициите си. Освен това той смята да постави Мургейз на Слънчевия трон и да я използва като кукла, докато дойде време да се разкрие. Всеки ден все повече войници тръгват към Кайриен. А ти изпрати тайренски войски на север, за да осигурят владението ти над страната. Нищо чудно, че те е нападнал веднага, щом е разбрал къде си.

Ранд поклати глава. Причината да изпрати тайренците на север изобщо не беше тази, но не очакваше тя да го разбере. Както и да му повярва, ако ѝ кажеше, впрочем.

— Благодаря ти за предупреждението. — Учтивост към една от Отстъпниците! Разбира се, нищо друго не можеше да направи, освен да се надява, че поне част от думите ѝ съдържат истина. „Добра причина да не я убия. Тя ще каже повече, отколкото си мисли, стига човек да я слуша внимателно.“ Надяваше се тази мисъл да е негова, колкото вледеняваща и цинична да беше.

— Предполагаш сънищата си от мен.

— От всеки. — Това си беше чистата истина, въпреки че тя беше също толкова съществена в списъка, колкото Мъдрите.

— Сънищата са мое владение. Ти и твоите сънища сте особено мои. — Лицето ѝ си остана гладко, но гласът ѝ се втвърди. — Мога да проникна през твоите прегради. Няма да ти хареса.

За да ѝ демонстрира безгрижие, той седна и сложи ръце на коленете си. Смяташе, че лицето му е останало спокойно като нейното. Вътре в него забушува Силата. Пригответил беше потоци на Въздух, с които да я овърже, и потоци на Дух. С тях можеше да се сплете щит, който да я заслони от Верния извор, но не можеше да си спомни точно как. А без щита всичко друго щеше да е безполезно. Тя можеше да разкъса или да се промуши през всичко, което той заплетеше.

Ашмодеан се бе опитал да го научи на тази хитрина, но беше трудно да го упражни при липсата на женски сплит.

Ланфеар го изгледа с привидна разсеяност и красивото ѝ лице за миг се намръщи.

— Проучих сънищата на айилките. На така наречените Мъдри. Те не умеят да се засланият много добре. Можех така да ги изплаша, че никога повече да не сънуват и във всеки случай да не посмеят повече да нахлуват в твоите сънища.

— А аз си мислех, че няма да ми помагаш открито. — Не посмя да ѝ каже да остави Мъдрите на мира; тя преспокойно можеше да направи каквото си поиска въпреки него. Беше му го подсказала ясно от самото начало, макар и не с думи — че държи на първенството си. — Не рискуваш ли така друг от Отстъпниците да го разбере? Ти не си единствената, която знае как да нахлува в хорските сънища.

— Избраните — поправи го тя разсеяно. За миг прехапа пълната си горна устна. — Наблюдавала съм сънищата и на момичето. На Егвийн. Някога си мислех, че изпитваш чувства към нея. Знаеш ли кого сънува тя? Сина и заварения син на Мургейз. Сина, Гавин — най-често. — Тя се усмихна и придаде на гласа си подигравателен тон. — Да не повярва човек, че едно селско момиче може да има такива сънища.

Той осъзна, че се опитва да предизвика у него ревност. Тя наистина вярваше, че си предпазва сънищата, за да скрие мислите си за друга жена!

— Девите ме пазят зорко — каза мрачно той. — Ако искаш да разбереш колко зорко, надникни в сънищата на Изендре.

На бузите ѝ избиха алени петна. Разбира се. Той не трябваше да разбере какво се е опитвала. Объркване се плъзна по хлъзгавия покров на Празнотата. Нима си мислеше, че... Изендре? Ланфеар знаеше, че тя е Мраколюбка. Още повече, че самата Ланфеар бе довела Кадийр и тази жена в Пустошта. И ѝ беше подмушнала накитите, за чиято кражба я обвиняваха. Жестоко хапеше Ланфеар, дори когато ухапването ѝ беше на дребно. Въпреки това, ако си въобразяваше, че той би могъл да обича нея, то обстоятелството, че Изендре е Мраколюбка, щеше да ѝ се стори нищожна пречка.

— Трябваше да ги оставя да я прогонят към Драконовата стена — продължи той безгрижно. — Но кой знае какво можеше да изкаже

тя, за да се спаси? Длъжен съм да закрилям до известна степен нея и Кадийр, за да запазя Ашмодеан.

Цветът на бузите ѝ се стопи, но когато отново отвори уста, на вратата се почука. Ранд бързо се изправи. Никой нямаше да разпознае Ланфеар, но ако намереха в стаята му жена, която Девите не са пускали, щяха да възникнат въпроси, а отговори за тях той нямаше.

Но Ланфеар вече бе разтворила проход към някъде, където беше пълно с бели копринени завеси и сребро.

— Помни, че аз съм единствената ти надежда да оцелееш, любов моя. — Твърде хладен бе гласът ѝ за такива думи. — До мен няма да се боиш от нищо. До мен ще можеш да властваш... над всичко, което е и ще бъде. — Тя надигна снежнобелите си поли, пристъпи и проходът примигна и изчезна.

Чукането на вратата се повтори и той отблъсна сайдин и рязко я отвори.

Инайла надникна подозрително през рамото му и промърмори:

— Помислих си, че може би Изендре... — Погледна го с укор. — Сестрите на копие то те търсят навсякъде. Никоя не те е видяла да се връщаш. — Тя поклати глава и се изпъна: винаги се стараеше да изглежда колкото може по-висока. — Вождовете са дошли да говорят с Кар-а-карн — обяви тя официално. — Чакат те долу.

Мъжете го чакаха в портика с колоните. Небето все още беше тъмно, но първите проблясъци на утрото очертаваха планинските хълмове на изток.

— Шайдо се раздвижиха — каза Хан веднага щом Ранд се появи. — Също и Рейн, и Миагома, както и Шианде... Всички кланове!

— Към Куладин ли се присъединяват, или към мен? — попита Ранд.

— Шайдо тръгват към Джангайския проход — отвърна Руарк. — Колкото до другите, твърде рано е да се каже. Но са в поход с всички копия, които не са нужни, за да защитават твърдините и стадата.

Ранд само кимна. Всичката му решимост да не позволи на никого да му диктува какво да прави, и сега това. Каквото и да възнамеряваха останалите кланове, Куладин, изглежда, бе решил да нахлуе в Кайриен. Край на неговите страхотни замисли да наложи мир, ако Шайдо опустошат Кайриен и нахлуят в дълбочина, докато той си седи в Руйдийн и чака другите кланове.

— Тогава ние също тръгваме към Джангай — каза най-последен той.

— Не можем да го изпреварим, ако е решил да го прекоси — предупреди го Ерим, а Хан кимна кисело.

— Ако другите се присъединят към него, ще ни смачкат като слепи червеи на слънцето.

— Няма да седя тук и да чакам да разбере — каза Ранд. — Ако не мога да настигна Куладин, смятам да го следвам по петите до Кайриен. Вдигайте копията. Ако успеете да се приготвите, тръгваме още призори.

Вождовете му отвърнаха със странния айилски поклон, използван само в най-официални случаи — с единия крак напред и ръка, протегната пред гърдите. После си тръгнаха. Само Хан каза нещо.

— Чак до самия Шайол Гул.

ГЛАВА 7

ЗАМИНАВАНЕ

Беше ранно сиво утро. Егвийн се покатери на седлото и се прозя — и веднага ѝ се наложи да дръпне ловко юздите, защото Мъгла заподскача нервно. Животното не беше яздено от седмици. Айилците не само разчитаха на собствените си крака — те изобщо избягваха да яздят, макар да използваха товарни коне и мулета. Въпреки че можеше да се намери достатъчно дървен материал за коли, Пустошта беше негостоприемна за колелета, нещо, в което се бе убедил не един амбулант.

Планините все още скриваха слънцето, но щом то се издигнеше над хоризонта, щеше да стане горещо и нямаше да има удобна шатра, в която да се шмугнеш. Егвийн не беше и много сигурна дали айилското облекло е подходящо за езда. Шалът, увил главата ѝ, вършеше удивително добра работа, предпазвайки човек от знойните слънчеви лъчи, но бухналите поли щяха да разкрият краката ѝ до бедрата, ако не внимаваше. Мехурите от изгарянията я безпокояха не по-малко, отколкото свяна. „Слънцето от една страна и...“ Цял месец без седло едва ли я беше размекнал чак толкова. Надяваше се да не е, иначе това пътуване наистина щеше да се окаже много тежко.

Егвийн улови погледа на Амис и се усмихна на Мъдрата. Нетиането предната нощ беше причината да е сънена. Ако не друго, то ѝ беше помогнало да заспи още по-здравно. Тя наистина беше намерила снощи сънищата ѝ, в твърдината Студени скали, в някаква ранна вечер, в която дечищата си играеха по засадените със зеленчуци тераси и лек ветрец полъхваше през долината, докато слънцето потъваше на запад.

Разбира се, само това нямаше да е достатъчно, за да открадне от покоя ѝ, но тя бе толкова възбудена след като намери сънищата на Амис, че не се спря; не можеше, не и в този момент, каквото и да ѝ казваше Амис. Навсякъде около нея гъмжеше от сънища, въпреки че за повечето от тях тя не беше сигурна чии са. За повечето, макар и не за всички. Мелайне беше сънувала как кърми малко бебенце, а Баир — за

един от починалите си съпрузи, като и двамата бяха млади и жълтокоси. Особена предпазливост бе проявила да не нахлува точно в тях — Мъдрите мигом щяха да усетят някой натрапник и тя потръпна, като си помисли какво ли щяха да й сторят, преди да я пуснат да си иде.

Сънищата на Ранд бяха истинско предизвикателство, разбира се — и тя не можеше да не опита да проникне в тях. Сега, след като вече можеше да прескача от сън на сън, защо да не опиташе там, където Мъдрите се проваляха? Само че опитите ѝ да нахлуе в неговите сънища се оказаха подобни на тичане през глава срещу невидима каменна стена. Тя знаеше, че сънищата му са от другата страна, но нямаше нищо, което да отвори, нищо, което да натисне. Стена от нищо. Беше проблем, за който бе решила да се погрижи, докато не го разреши. Наумеше ли си нещо, ставаше упорита като язовец.

Около нея гай-шайн суетливо товареха върху мулета сгънатите шатри и багажа от бивака на Мъдрите. Много скоро само някой айилец или много опитен следотърсач щеше да може да разбере, че върху този къс съсухрена глина е имало шатри. Същата дейност кипеше и по околните височини и суматохата достигаше чак до самия град. Не всички щяха да тръгнат, но хиляди се подготвяха за това. Тълпи айилци изпълваха улиците, а керванът фургони на господин Кадийр се бе подредил изпънат в права нишка на големия площад, натоварен с подобрите от Моарейн неща. В края на колоната стояха трите боядисани в бяло фургона за вода, като огромни бурета на колелета зад впрягове от по двадесет мулета. Фургонът на самия Кадийр, в челото на колоната, бе малка бяла къщурка на колелета, със стъпала отзад и метален кюнец на печка, щръкнал над плоския покрив. Дебелият търговец с нос на ястреб, днес облечен от главата до петите в коприна с цвят на слонова кост, свали от главата си невероятно омачканата си мека шапка, докато минаваше покрай нея, но тъмните му скосени очи останаха безучастни въпреки широката усмивка, с която я възнагради.

Тя го изгледа хладно и извърна глава. Сънищата му бяха определено мрачни и неприятни, да не кажем похотливи също така. „Би трябвало да му натикат главата в каца чай от синкавец“ — помисли си тя сърдито.

Тръгна към Покрива на Девите сред шетащите гай-шайн и търпеливо стоящите на място мулета. За нейна изненада, една от тези,

които товареха вещите на Девите, бе облечена в черна роба, а не в бяла. Жена, ако се съдеше по ръста ѝ. Олюляваше се под тежината на огромен, затегнат с въжета вързоп. Егвийн подкара Мъгла към нея, наведе се, за да надникне под качулката на жената, и видя измъченото лице на Изендре. По бузите ѝ вече се стичаха вадички пот. Зарадва се, че Девите са престанали да пускат жената навън — или по-скоро да я карат да излиза — почти съвсем гола, но ѝ се стори ненужно жестоко да я облекат в черно. След като вече се потеше толкова обилно, можеше направо да издъхне, щом настъпеше същинската дневна жегата.

Но така или иначе, това си беше работа на Фар Дарейз Май, а не нейна. Авиенда ѝ го беше казала учтиво, но много твърдо. Аделин и Инайла по същия въпрос се бяха отнесли с нея почти грубо, а една жилава белокоса Дева на име Сюлин направо я заплаши да я хване за ухото и да я завлече обратно при Мъдрите. Въпреки усилията ѝ да убеди Авиенда да престане да я нарича Айез Седай, много я дразнеше фактът, че след като бяха преодолели една тънка черта на несигурност спрямо нея, останалите Деви бяха възприели убеждението, че тя е просто поредната ученичка на Мъдрите. Ами че те дори не я допускаха да пристъпи прага на Покрива, освен ако не заявеше, че идва по поръчка.

Бързината, с която пришпори Мъгла през тълпата, показваше, че не одобрява правосъдието на Фар Дарейз Май. Испита неловкото усещане, че някои от Девите я следят настръхнали, готови несъмнено да я нахоят, в случай че си помисли да се намеси. Не ѝ се искаше дори и да си помисли за беглия поглед, който беше хвърлила в сънищата на Изендре малко преди Коинде да дойде, за да я събуди. Бяха кошмари за мъчения, за неща, които жената изтърпяваше и от които Егвийн побягна ужасена — и нещо тъмно и зло тихо се кикотеше, гледайки я как бяга. Нищо чудно, че Изендре изглеждаше толкова изтощена.

Ранд се намираше на улицата пред Покрива на Девите, заметнат с шуфа, за да го пази от изгряващото слънце, и облечен в синьо копринено сетре с предостатъчно златни шевици, за да бъде подходящо дори за покоите на някой палат, макар да беше наполовина разтворено пред гърдите му. Коланът му беше с нова тока, изкусна изработка с формата на Дракон. Ясно беше, че той наистина бе започнал да си въобразява, че е голямо нещо. Застанал до Джейде-ен,

пъстрия си жребец, той разговаряше с вождовете на кланове и неколцина айилски търговци, които щяха да останат в Руйдийн.

Джайсин Натаил, плътно до него, с арфата на гърба и стиснал юздите на едно оседлано муле, купено от господин Кадийр, се бе облякъл още по-пищно, със сребърни шевици, които почти скриваха черното му палто, и разкошни бели дантели на врата и маншетите. Дори ботушите му имаха сребърни гайтани в горната част. Веселчунското му наметало със стоцветните кръпки наистина разваляше ефекта, но веселчуните бездруго си бяха странни хора.

Мъжете търговци до един бяха облечени в кадин-сор и макар ножовете на коланите им да бяха по-малки от тези на воините, Егвийн знаеше, че ако се наложи, те също могат да хванат копията; макар и не напълно, и в тях се долавяше гибелното изящество на събратята им, носещи копието. Жените търговки, в бухналите си бели блузи от алгоде и широки вълнени поли, с глави, покрити със забрадки и шалове, се отличаваха по-ясно. С изключение на Девите и на гай-шайн — както и на Авиенда — всички айилки носеха многобройни гривни и гerdани от злато, слонова кост, сребро и драгоценни камъни, кои айилска изработка, кои купени, кои плячкосани. Айилските търговки обаче носеха два пъти повече накити, ако не и още повече.

Слухът ѝ долови част от онова, което говореше Ранд.

— И поне отчасти оставете огиерските каменоделци да строят по свой вкус. Поне дотолкова, колкото можете да приемете. Няма смисъл просто да се мъчите да възстановите миналото.

Значи ги караше да изпратят хора в някой стеддинг и да поканят Огиер да възстановят Руйдийн. Това беше добре. Голяма част от Тар Валон беше построена от огиерите и там, където ги бяха оставили да следват собствените си замисли, сградите бяха в състояние да секнат дъха на зрителя.

Мат вече бе яхнал своя, Пипе, нахлупил ниско над челото си кожената шапка с широка периферия и опрял на стремето долния край на странното си копие. Както обикновено, зеленото му палто с висока яка изглеждаше така, сякаш е спал с него. Неговите сънища тя беше отбягнала. Една от Девите, много висока златокоса жена, се подхилваше закачливо на Мат, което, изглежда, го смущаваше. И как иначе — тя беше твърде стара за него. Егвийн изсумтя. „Напълно ми е

ясно какво е сънувал той, благодаря.“ Дръпна юздите до него и се огледа за Авиенда.

— Той ѝ каза да замълчи и тя млъкна — промълви Мат и кимна към Моарейн и Лан: тя в бледосиня коприна, стиснала юздите на бялата си кобила, а той в плаща си на Стражник, държащ поводите на високия си черен боен кон. Лан наблюдаваше Моарейн напрегнато, безизразно както винаги, докато тя изглеждаше готова да се пръсне от нетърпение, втренчила гневни очи в Ранд. — Тя понечи да му обясни защо това е лошо да го прави — стори ми се, че му го казва поне за стотен път — а той ѝ отвърна „Вече съм решил, Моарейн. Стой кротко и мълчи, докато не ми остане време и за теб.“ Сякаш очакваше да направи това, което той ѝ нареди. И тя го направи, представи си. Това, дето излиза от ушите ѝ, да не би да е пара?

Кикотът му беше толкова доволен, той бе толкова развеселен от собственото си остроумие, че тя едва се сдържа да не прегърне сайдар и да му даде хубавичък урок още тук, пред всички. Но вместо това изсумтя, достатъчно високо, за да го накара да разбере, че не одобрява остроумието и насмешките му. Той я изгледа накриво и отново се изкикоти, с което я ядоса още повече.

За миг тя зяпна объркана към Моарейн. Айез Седай е направила това, което ѝ е наредил Ранд? Без да възрази? Това беше все едно някоя от Мъдрите да се покори или слънцето да изгрее посред нощ. За нападението беше чула, разбира се: мълвата за някакви си гигантски кучета, които оставяли следи по камъните, беше плъзнала навсякъде тази сутрин. Не можеше да разбере какво общо имаше то с това, което ставаше тук, но освен новината за Шайдо, то беше единственото ново нещо, за което знаеше, и съвсем недостатъчно, за да предизвика такава реакция. Нищо, за което можеше да се сети, не можеше да я предизвика. Несъмнено Моарейн щеше да ѝ отговори, че не е нейна работа, но тя щеше да го разбере по един или друг начин. Никак не обичаше да не разбира някои неща.

Забеляза Авиенда, която стоеше на най-долното стъпало пред портата на Покрива, и подкара Мъгла, заобикаляйки тълпата около Ранд. Айилката го гледаше също така втренчено и твърдо като Айез Седай, само че с абсолютно безизразно лице. И непрекъснато въртеше костената гривна на китката си, явно без да го осъзнава. По един или друг начин въпросната гривна имаше нещо общо със затрудненията,

които тя си имаше с него. Егвийн не разбираше защо и как — Авиенда отказваше да говори за това, а тя нямаше да си позволи да пита за неща, които могат да смутят някого, особено ако този някой е нейна добра приятелка. Собствената ѝ костена гривна, с гравирани върху нея пламък, ѝ беше дар от Авиенда, за да скрепи връзката им на почти-сестри; ответният ѝ дар беше един сребърен гердан, който айилката носеше и за който господин Кадийр твърдеше, че е кандорски модел и се наричал снежинки. Наложило ѝ се беше да помоли Моарейн за още малко пари, но ѝ се струваше подходящ подарък за жена, която никога в живота си не е виждала сняг. И нямаше да види, ако не напуснеше Пустошта. Каквото и да означаваше тази гривна, Егвийн беше убедена, че един ден ще го разбере.

— Добре ли си? — попита тя. Докато се навеждаше от седлото, полите ѝ се надигнаха и оголиха краката ѝ, но тя беше толкова загрижена за приятелката си, че почти не го забеляза.

Наложи ѝ се да повтори въпроса, преди Авиенда да се сепне и да я погледне втренчено.

— Дали съм добре ли? Разбира се, че съм добре.

— Позволи ми да поговоря с Мъдрите, Авиенда. Сигурна съм, че мога да ги убедя, че нямат право просто така да те карат да... — Не можа да се насили да го изрече, особено тук, където всеки в тълпата можеше да чуе.

— Ама това наистина ли те тревожи? — Авиенда придърпа сивия си шал и леко поклати глава. — Вашите обичаи все още са твърде странни за мен. — Очите ѝ се върнаха отново на Ранд, като железни клинове в рудна скала.

— Не бива да се боиш от него.

— Не се боя от никой мъж — сопна ѝ се айилката и очите и метнаха синьо-зелени пламъци. — Не искам да се караме, Егвийн, но не бива повече да ми казваш такива неща.

Егвийн въздъхна. Приятелка или не, Авиенда като нищо можеше да ѝ скъса ушите, ако се ядосаше достатъчно. Сънят на Авиенда се бе оказал твърде болезнен, за да го гледа дълго. Гола, с изключение на тази костена гривна, която сякаш я притегляше надолу, все едно че тежеше сто фунта, Авиенда тичаше със сетни сили по някакво плато, покрито със спечена, напукана глина. А зад нея идеше Ранд, като някой

гигант, два пъти по-голям от огиер, яхнал огромния си Джейде-ен, и я настигаше неумолимо.

Но не можеш просто ей така да кажеш на приятелката си, че те лъже. Лицето на Егвийн леко се изчерви. Особено след като трябва да ѝ обясниш и как си го разбрала. „Виж, тогава тя наистина ще ми скъса ушите. Няма повече да го правя. Да ровичкам така в хорските сънища. Във всеки случай, не и в сънищата на Авиенда.“ Не беше никак редно да шпионира сънищата на своя приятелка. Не че беше съвсем шпиониране, но все пак...

Тълпата около Ранд беше започнала да се разпръсва. Той леко се метна на седлото си, Натаил веднага го последва. Една от търговките обаче — жена с широко лице и коса като пламък, с малък талисман на шията — нещо като цвете от злато, обработени камъчета и гравирана слонова кост, се задържа.

— Кар-а-карн, нима смяташ да напуснеш завинаги Триделната земя? Ти говори така, сякаш нямаш намерение да се върнеш тук.

При тези думи останалите се спряха и се обърнаха. Тишината се разпростря и заглуши вълните от шепот, с който си казваха какво го е попитала.

Ранд също замълча. Оглеждаше вдигнатите към него лица. Най-накрая рече:

— Надявам се да се върна, но кой може да каже какво ще се случи. Колелото тъче така, както самото то пожелае. — Поколеба се под изпитателните им погледи. — Но ще ви оставя нещо, с което да ме помните — добави той и пхна ръка в джоба на палтото си.

Изведнъж един от фонтаните до Покрива бликна оживял и водата се заизлива от устата на нелепите делфини, изправени на опашките си. По-нататък, от рога, вдигнат над главата на статуя на младеж, швирна силна струя, а още по-надалеч от шепите на две каменни жени също се заизлива живителна влага. Слисани и безмълвни, айилците гледаха как пред очите им фонтаните на Руйдийн оживяват.

— Отдавна трябваше да го направя. — Ранд несъмнено го промърмори на себе си, но въпреки плисъка на водата Егвийн го чу съвсем ясно. Шуртенето на стотиците оживели фонтани не се нарушаваше от никакъв друг звук. Натаил сви рамене, сякаш това изобщо не беше го изненадало.

Ала Егвийн се взираше в Ранд, не във фонтаните. Мъж, който можеше да прелива. „Ранд. Той все пак си е Ранд, въпреки всичко.“ Но всеки път, щом го видеше да го прави, все едно че го научаваше отново. Беше отрасла със знанието, че само Тъмния е нещо по-страшно от мъж, който може да прелива. „Може би Авиенда с право се бои от него.“

Но когато сведе очи към Авиенда, на лицето ѝ изгря нескрита почуда. Толкова много вода бе зарадвала Авиенда също както Егвийн щеше да се зарадва от най-фината копринена рокля или от градина, пълна с цветя.

— Време е да тръгваме — обяви Ранд и обърна пъстрия жребец на запад. — Който все още не е готов, ще трябва да ни настигне. — Натаил го последва по петите, яхнал мулето. Защо Ранд позволяваше на този блюдолизец да стои толкова близо до него?

Вождовете на кланове тутакси започнаха да раздават заповеди и суматохата се усили десетократно. Деви и Водотърсачи затичаха напред, още Фар Дарейз Май се скупчиха около Ранд като почетна стража, включвайки по неизбежност и Натаил. Авиенда zakрачи до Джейде-ен, вдясно от стремето на Ранд, следвайки скоростта на жребца без усилие въпреки обемистите си фусты.

Егвийн яздеше до Мат, зад Ранд и неговия ескорт. Беше намръщена. Приятелят ѝ отново бе изписал на физиономията си онази негова мрачна решимост, сякаш му се налагаше да напъха ръката си в змийско гнездо. „Трябва да направя нещо, за да му помогна.“ А захапеше ли със зъбки някой проблем, Егвийн не се предаваше.

Разположена удобно на седлото си, Моарейн потупваше извитата шия на Алдийб с облечената си в ръкавица ръка, но не тръгна веднага да последва Ранд. Хаднан Кадийр извеждаше фургоните си на улицата, подкарал своя начело. Трябваше да го накара да разглови фургона, за да го натовари, както и другия след него: амбулантът беше достатъчно напласен от Айез Седай, за да го направи безропотно. Вратата тер-ангреал беше в задния фургон, овързана с платнище толкова здраво, че никой повече не можеше да пропадне неволно през нея. Дълга редица айилци — Сейа Доон, Черни очи — крачеше от двете страни на кервана.

Кадийр ѝ се поклони от капрата и вдигна шапката си, но погледът му се плъзна назад към колоната, проточила се чак до големия площад, обкръжен от гората тънки стъклени колони, които вече искряха под лъчите на утринното слънце. Да можеше, щеше да прибере всичко, което имаше на този площад, а не само малката част, която можа да се побере на фургоните. Някои от предметите бяха прекалено големи. Като трите тъмносиви метални пръстена например, всеки от които широк повече от две крачки, изправени на ръб и съединени по средата. Около това странно творение беше опната кожена връв, за да предупреждава, че никой не може да се приближава без разрешението на Мъдрите. Не че някой щеше да намира да го направи, естествено. Само вождовете на кланове и Мъдрите пристъпваха на площада донякъде спокойно. Само Мъдрите си позволяваха да докосват каквото и да е там, и то с голяма сдържаност.

В продължение на неизброими години второто изпитание, пред което заставаха една айилка, пожелала да стане Мъдра, бе да навлезе сред дебелия пояс от блестящи стъклени колони и да види точно това, което виждаха мъжете. Преживяваха го повече жени, отколкото мъже — Баир твърдеше, че е защото жените били по-корави, докато според Амис онези, които са твърде слаби, за да оцелеят, бивали отсявани много преди да стигнат до тази точка — но това не беше сигурно. Онези, които оцеляваха, не бяха белязани. Мъдрите твърдяха, че само мъжете имали нужда от видим белег — за една жена това, че е останала жива, било достатъчно.

Първото изпитание, или първото отсяване, преди дори да започне каквато и да била подготовка, беше да се премине през един от тези три пръстена. Кой точно нямаше значение, а може би самият избор беше въпрос на съдба. Тази стъпка привидно превеждаше жената през собствения ѝ живот отново и отново, бъдещето ѝ се оказваше проснато пред нея, всичките възможни варианти на бъдеще, в зависимост от всяко конкретно решение, което можеше да вземе в живота си. Между тях смъртта също беше възможност: някои жени не бяха в състояние да понесат бъдещето повече, отколкото други можеха да се изправят пред миналото си. Всички възможни бъдещи съдби умът не можеше да побере, разбира се. Омесваха се една в друга и заглъхваха в по-голямата си част, но жената получаваше усет за нещата, които биха могли да се случат в живота ѝ, за онова, което

трябва да се случи и което може да се случи. Обикновено дори онова, което оставаше непредвидимо до последния миг на случването му. Не винаги обаче. Моарейн беше минала през това изпитание.

„Лъжичка надежда и чаша отчаяние“ — помисли си тя.

— Не ми харесва да те гледам така — каза Лан. От високия гръб на Мандарб и заради собствения си ръст, той я гледаше отгоре и в ъглите на очите му прозираше безпокойство. Моарейн се сепна и едва сега забеляза, че дори водните фургони на Кадийр вече ги бяха подминали. Не бе осъзнала, че се взира към площада толкова дълго.

— Как? — попита тя и извърна кобилата, за да се присъедини към множеството. Ранд и ескортът му вече бяха излезли от града.

— Угрижена — отвърна той. — Изплашена. Никога не съм те виждал изплашена, дори когато орди от тролоци и мърдраали са ни връхлитали, нито дори когато разбра, че Отстъпниците са на свобода и че Самаил едва ли не е седнал на главите ни. Да не би да идва краят?

Тя отново се сепна и съжали, че не може да го прикрие. Лан гледаше право напред, между ушите на жребеца, но той нищо не изпускаше. Понякога ѝ се струваше, че може да види падащ лист зад гърба си.

— Тармон Гай-дон ли имаш предвид? Една червеноперка в Селейсин знае точно толкова, колкото и аз. Светлината дано да не го позволи, докато всички печати стоят непокътнати. — Чифтът, който тя държеше, също така се намираше в един от фургоните на Кадийр, всеки опакован отделно в сандък, натъпкан с вълна. Различен фургон от този, на който бе натоварена вратата от червен мрамор. За това се беше погрижила.

— Какво друго да имам предвид? — отвърна той замислено, без да я поглежда. — Станала си една... нетърпелива. Спомням си времена, когато можеше да чакаш със седмици за най-дребното късче информация, за една дума, без един пръст да ти трепне, а сега... — Този път я погледна със синеокия си взор, който можеше да накара повечето жени да потръпнат боязливо. Както и повечето мъже. — Клетвата, която даде на момчето, Моарейн. Какво, в името на Светлината, те е обладало?

— Той се дърпа все по-надалече и надалече от мен, Лан, а аз съм длъжна да бъда край него. Той се нуждае от всяко напътствие, което съм в състояние да му дам, и съм готова да направя всичко, освен да се

напъхам в леглото му, за да го получи. — Пръстените ѝ бяха показали, че последното би било гибелно. Не че изобщо го беше допускала — самото хрумване продължаваше да я шокира! — но в пръстените то се бе оказало нещо, което тя би могла да стори или да намисли да го стори в бъдещето. Несъмнено беше плод на нарастващото ѝ отчаяние и в пръстените тя бе видяла, че то би причинило разрушаването на всичко. Съжаляваше, че не можеше да си спомни как точно — във всичко, което можеше да научи за него, се съдържаха ключове към Ранд ал-Тор — но в ума ѝ се беше съхранил единствено неоспоримият факт на пълен погром.

— Навярно ще ти помогне да се унизиш още повече, ако те накара да му донесеш чехлите и да му запалиш лулата.

Тя го изгледа. Това шега ли беше? Ако беше шега, никак не беше смешна. Тя никога не беше стигала до извода, че унижението помага в каквато и да е ситуация. Сюан твърдеше, че отрасването ѝ в Слънчевия дворец в Кайриен било просмукало арогантност дълбоко в костите ѝ, макар самата тя да не можела дори да го усети — нещо, което Моарейн решително отричаше — но въпреки че самата Сюан бе щерка на прост рибар, тя не отстъпваше на която и да е кралица и за нея думата арогантност означаваше противопоставяне на собствените ѝ планове.

Щом Лан се опитваше да пуска шеги, колкото и хилави и неуместни да бяха, значи и той се променяше. Близо двадесет години я беше следвал неотлъчно и тя отдавна бе изгубила броя на случаите, в които беше спасявал живота ѝ, при това често с огромен риск за собствения си живот. Той винаги беше смятал живота си за нещо незначително, ценен само дотолкова, доколкото тя има нужда от него. Някои казваха за него, че се домогва до смъртта така, както един младоженец се домогва до невестата си. Тя никога не беше владяла сърцето му и никога не бе изпитвала ревност към жените, готови да се проснат в краката му. Той дълго бе твърдял, че няма сърце. Но миналата година такова се беше намерило, когато една жена му го върза на конец и го увеси на шията си.

Той, естествено, отричаше. Не любовта си към Нинив ал-Мийра, бивша Премъдра в Две реки и сега една от Посветените на Бялата кула, но това, че някога ще може да я има. Две неща имал, твърдеше той — меч, който няма да се скърши, и война, която не може да се свърши. И не би ги заменил с невеста. Виж, за това поне Моарейн се

беше погрижила, макар че той нямаше да разбере, докато не стане. Ако разбере, сигурно щеше да се опита да промени нещата, какъвто си беше упорит и глупав мъж.

— Тази обжарена земя, изглежда, е изсушила собственото ти унижение, ал-Лан Мандрагоран. Ще трябва да намеря малко вода, за да порасне отново.

— Моето унижение е наточено като острие на бръснач — отвърна ѝ той сухо. — Ти никога не му позволяваш да затъпее. — Той навлажни бяла кърпа с вода от кожения си мях, подаде ѝ я мълчаливо и тя я овърза около слепоочията си. Слънцето започваше да се надига над върховете зад тях, като нажежена топка разтопено злато.

Колоната се проточи като змия по изпепеления склон на Чайендейр — опашката ѝ все още бе в Руйдийн, а главата ѝ вече бе прехвърлила склона и се спускаше надолу към хълмистите низини, осеяни със скални стълбове с плоски шапки и канари, прошарени с червено или охра между сивото и кафявото. Въздухът беше така чист, че Моарейн можеше да вижда на мили напред дори след като слязоха от Чайендейр. Наоколо се възправяха огромни естествени арки, във всички посоки към небето се извисяваха скалисти върхове. Сухи дерета и ями цепеха земята, рядко осеяна с трънливи храсти и странни бодливи растения. Редките дървета, криви и чворести, обикновено също бяха с тръни и остри шипове. А слънцето превръщаше всичко това в пещ. Корава земя, изваяла корав народ. Но Лан не бе единственият, който се променяше, или когото променяха. Искаше ѝ се да може да провиди в какво ще превърне Ранд айилците най-накрая. Дълъг път предстоеше на всички.

ГЛАВА 8

ОТВЪД ГРАНИЦАТА

Стиснала задния капак на подскачащия фургон с едната си ръка, Нинив гледаше свирепата прашна буря, заглъхваща в далечината, и крепеше сламената си шапка с другата. Пътят се точеше през тревиста степ, осеяна тук-там с малки горички. Тънките стръкове на тревата бяха повехнали от жегата на късното лято. Прахът, вдиган от колелетата на фургона, донякъде скриваше гледката и освен това я караше да кашля. Белите облаци по небето мамеха. Дъжд не беше валил, откакто напуснаха Танчиго, още преди няколко седмици.

Гневът ѝ към разбойниците, опитали се да ги спрат малко преди да успеят да се измъкнат от лудостта на Тарабон, беше преминал, а когато не изпитваше гняв, тя не можеше да усети Верния извор, камо ли да прелее. Макар и разгневена, тя се бе изненадала, че успя да вдигне такава буря; изплющяла веднъж, изпълнена с нейната ярост, стихията бе заживяла свой собствен живот. Елейн също се беше стреснала от величината ѝ, макар и с благодарност, че не се наложи да оставят спасението си в ръцете на Том или Джюйлин. Но макар силата ѝ да нарастваше — учителките ѝ в Кулата твърдяха, че ще става така, а определено никоя от тях не беше толкова силна, че да надвие една от Отстъпниците, както бе направила тя — та дори така, тя все още си имаше това ограничение. Ако разбойниците се появяха отново, на Елейн щеше да ѝ се наложи да се справя сама, а тя не искаше това. И след като старият ѝ гняв бе отшумял, сега тя полагаше усилия да си отгледа нов.

Тя се покатери тромаво по чула, заметнат върху сандъците със стока, и се пресегна към едно от буретата с вода, завързани по стените на фургона заедно с денковете с техните вещи и провизии. Шапката ѝ веднага се озова на тила ѝ, придържана само от забрадката. Пръстите ѝ обаче не можеха да издърпат чепа, а ако опитаеше с две ръце, сто на сто щеше да падне.

Джюйлин Сандар, който яздеше отзад на крантавия кафяв кон, — беше нарекъл бедното животно с невероятното име Кръшкач — се приближи до фургона, пресегна се и й подаде един от кожените мехове, които беше вързал на седлото си. Тя отпи с благодарност, макар и не много изящно — изля по предницата на хубавата си сива рокля почти толкова вода, колкото в гърлото си.

Роклята беше подходяща за търговка — с високо деколте, фина тъкан и с добра кройка, макар и без никакви украси. Иглата на лявата ѝ гръд — малко кръгче тъмен гранат, обкован със злато — може би беше малко прекалена за търговка, но ѝ беше дар от панархесата на Тарабон заедно с още накити, много по-богати, скрити в един тайник под капрата. Носеше си я, за да ѝ напомня, че дори жени, които седят на тронове, понякога имат нужда да ги стиснеш за врата и да ги поразтърсиш. Сега, след като ѝ се бе наложило да се оправи с Аматера, разбираше малко повече как и защо Кулата манипулира крале и кралици.

Подозираше, че Аматера смята даровете си за един вид подкуп, с който да ги накара да напуснат Танчику. Беше готова дори да им закупи кораб, за да не останат в града нито час повече, отколкото беше необходимо, но никой не искаше да продаде. Малкото съдове, останали в Танчику, които ставаха за нещо повече от крайбрежни разходки, бяха претъпкани с бежанци. Освен това един кораб беше очевидният начин, най-бързият начин да напуснат града, а Черната Аджа със сигурност щяха да търсят нея и Елейн под дърво и камък след всичко, което се бе случило. Поради което се стигна до този фургон и дългия път през земя, разкъсвана от гражданска война и безвластие. Тя вече започваше да съжалява, че толкова настояваше да избегнат корабите. Не че щеше да си го признае пред останалите, естествено.

Когато се опита да върне меха на Джюйлин, той ѝ махна с ръка. Иначе корав мъж, като че ли издялан от тъмно дърво, той никак не се чувстваше удобно на гърба на кон. На нея ѝ изглеждаше смешен. Не толкова заради явната нескопосност, с която яздеше, а заради глупавата червена тарабонска шапка, която си бе нахлупил върху сплъстената черна носа — конична, без периферия, висока и с плосък връх. Никак не отиваше на тъмното му тайренско палто, вталено до кръста и след

това падащо свободно. На нея лично ѝ приличаше на торта върху главата му.

С много мъка продължи да лази напред, с кожения мях в едната ръка и плющящата на гърба ѝ шапка, като в същото време сипеше люти ругатни по адрес на тайренския хващач на крадци — „Той — ловец на крадци? Никога!“ — към Том Мерилин — „Надут веселчун такъв!“ — и към Елейн от Дома Траканд, щерка-наследница на Андор, която най-много заслужава да я стиснеш за вратленцето и да ѝ набиеш малко ум в главата!

Смяташе да се напъха на дървената седалка между Том и Елейн, но златокосото момиче се беше притиснало плътно до веселчуна и стискаше под мишница стария глупак с белите мустаци, сякаш се боеше да не изпадне. Свила устни, Нинив трябваше да се примири с мястото вдясно от Елейн. Поне се радваше, че отново беше прибрала косата си на прилична плитка, дебела колкото китката ѝ и висяща до кръста ѝ — можеше да си я дръпне, вместо да издърпа ухото на Елейн. Досега момичето се беше държало сравнително разумно, но изглежда, нещо в Танчико ѝ беше поразмътило ума.

— Вече не ни преследват — обяви Нинив, след като се разположи на мястото си. — Можеш най-после да го позабавиш това чудо, Том. — Можеше да го извика и от задницата на фургона, без да ѝ се налага да се катери по сандъците, но представата как подскача и им подвиква да забавят я беше спряла. Не обичаше да се прави на глупачка пред собствените си очи и още по-малко ѝ харесваше другите да я виждат изпаднала в глупаво положение. — Я да си сложиш шапката — сопна се тя на Елейн. — Тази твоя бяла кожа няма да издържи дълго на такова слънце.

Както почти беше очаквала, момичето пренебрегна приятелския ѝ съвет.

— Ти караш чудесно! — възкликна момичето, след като Том дръпна юздите и подкара впряга с четирите коня ходом.

Високият жилав мъж я изгледа и рунтавите му бели вежди помръднаха, но единственото, което отвърна, беше:

— Имаме си нова компания отпред, дете.

Е, може би не беше чак такъв глупак.

Нинив погледна и видя конната снежноплаща колона на полегатото нанагорнище пред тях — петдесетина мъже с лъскави

брони и блестящи конични шлемове придружаваха керван тежко натоварени фургони. Чеда на Светлината. Тя изведнъж много се замисли за кожената каишка, висеща на шията ѝ под роклята, и за двата пръстена, подмятащи се между гърдите ѝ. Тежкият златен пръстен с печат на Лан, пръстенът на кралете на изчезналия Малкиер, нямаше да говори нищо на Белите плащове, но ако видеха пръстена на Великата змия...

„Глупава жена! Как ще го видят, освен ако не решиш да се съблечеш!“

Тя притеснено огледа двамата си спътници. Елейн не можеше да престане да е красива, а сега, след като беше пуснала Том и отново пристягаше зелената забрадка, крепяща сламената ѝ шапка, жестовете ѝ изглеждаха по-уместни за кралски трон, отколкото за търговски фургон, но като се изключеше това, че е синя, роклята ѝ не се отличаваеше особено от тази на Нинив. Накити по себе си нямаше. Беше нарекла даровете на Аматера „безвкусни дрънкулки“. Щеше да мине — бяха успявали вече петдесетина пъти, откакто напуснаха Танчику. Едва. Само че това беше първата им среща с Бели плащове. Том, в дрехите си от груба кафява вълна, можеше да мине за някой от хилядите чворести белокози мъже, изкарващи прехраната си с фургони. А Джюйлин си беше Джюйлин. Той знаеше как да се държи, въпреки че имаше вид на човек, който вместо да язди кон предпочита да си е стъпил здраво на краката, с бойната си тояга в ръце или мечотрошача, който носеше на колана си.

Когато няколко Бели плаща се отделиха от челото на колоната, Том отби в едната страна на пътя и спря. Нинив изписа на лицето си добродушна усмивка. Надяваше се да не са решили, че им трябва още един фургон.

— Светлината дано да ви освети, капитане — обърна се тя към тесноликия мъж, който очевидно беше водачът им, единственият, който не носеше пика. Нямаше никаква представа какъв ранг означават двата златни пискюла на лявата страна на плаща му, точно под сияйния слънчев изгрев, който носеха всички, но според личния ѝ опит мъжете бяха склонни да приемат всяко ласкателство. — Много се радваме, че ви виждаме. Едни разбойници се опитаха да ни ограбят няколко мили назад по пътя, но като по чудо се изви буря и едва се спас...

— Вие сте търговка? Малко търговци идват откъм Тарабон напоследък. — Гласът на мъжа беше също тъй груб, както и лицето му, а то имаше такъв вид, сякаш всичката възможна радост се бе изпарила от него още когато е излязъл от бебешката люлка. Подозрителност изпълваше тъмните му, дълбоко хлътнали очи. Нинив не се съмняваше, че и това също е нещо постоянно при него. — Закъде сте тръгнали, и с какво?

— Бои караме, капитане. — Доста се понапъна, за да задържи усмивката си под този суров немигащ поглед. Том твърде сполучливо се правеше на отегчен — просто фургонджия, на когото му е все тая ще кара ли, или ще дреме, стига да му плащат, а Джюйлин, ако и да не сваляше тъпата си шапка, която все някога трябваше да махне от тъпата си глава, поне не приличаше на нещо повече от някой не особено заинтересован наемник, който няма какво да крие. Когато погледът на Белия плащ се измести към Елейн, Нинив усети как тя се вкочани и бързо заговори. — Тарабонски бои. Най-добрите в света. Мога да получа добра цена за тях в Андор.

По сигнал от страна на капитана — или какъвто там беше — един от останалите Бели плащове мина с коня си зад фургона, сръза едно от въжетата с камата си, отметна единия край на платнището и огледа сандъците.

— Надписани са „Танчико“, лейтенант. На този пише „алено“. Искате ли да ги отворя?

Нинив се надяваше, че офицерът на Белите плащове ще приеме тревогата, изписана на лицето ѝ, правилно. Макар и да не поглеждаше към Елейн, почти усети как тя напира да скастри войника за лошите му обноси. Но пък всеки истински търговец щеше да се притесни, ако изложат боите му на външно влияние.

— Ако благоволите да ми покажете сандъците, които искате да ви се отворят, капитане, ще съм повече от щастлива да го сторя сама. — Мъжът изобщо не реагира нито на пресиленото ѝ ласкателство, нито на предложението ѝ за съдействие. — Сандъците са запечатани, за да ги предпазя от прах и вода, нали разбирате. Ако капакът на сандъка се счупи, няма да мога да го запечатам с восък.

Керванът се заточи покрай тях сред облак прах; кочияшите бяха грубо облечени обикновени мъже, но войниците яздеха вдървено

изправени и дългите им пики бяха наклонени под един и същи ъгъл. Макар със запотени лица и покрити с прах, изглеждаха корави мъже.

Лейтенантът на Белите плащове изтри потта от челото си и даде знак на подчинения си да се отдръпне от фургона. Очите му не се откъсваха от Нинив.

— Значи от Танчико идвате?

Нинив кимна: самото възплъщение на добродушие и откритост.

— Да, капитане. От Танчико.

— Какво ново в града? Носят се разни слухове.

— Слухове ли, капитане? Когато напуснахме, нямаше почти никакъв ред. Градът беше пълен с бежанци, а в околностите гъмжеше от бунтовници и разбойници. Търговията почти не съществува. — Това си беше самата истина, чиста и проста. — Точно затова тези бои ще ми докарат много добра цена. В скоро време, струва ми се, на пазара няма да има добра тарабонска боя.

— Не ме интересуват бежанците, търговията и боите, търговко — отвърна ѝ хладно офицерът. — Андрик все още ли беше на трона?

— Да, капитане. — Явно според мълвата някой беше завзел трона в Танчико и беше свалил краля, и може би някой наистина го беше направил. Но кой? Някой от разбунтувалите се лордове, които се биеха помежду си също така яростно, както срещу Андрик, или Заклетите в Дракона, които се бяха обрекли на Преродения Дракон, без дори да са го видели? — Когато напуснахме, Андрик все още беше крал, а Аматаера все още си беше панархеса.

Очите му подсказваха, че се съмнява в искреността ѝ.

— Говори се, че са се намесили вещиците на Тар Валон. Да си виждала някоя Айез Седай или да си чувала за тях?

— Не, капитане — отвърна бързо тя. Пръстенът на Великата змия между гърдите ѝ като че ли започна да ѝ пари кожата. Петдесет Бели плаща, толкова близко до тях. Този път една прашна буря нямаше да помогне, а и все едно, колкото и да не искаше да си го признае, тя беше по-скоро изплашена, отколкото ядосана. — Простите търговци не се бъркат в такива неща. — Той кимна и тя рискува да го попита нещо. Каквото и да е, само за да смени темата. — Ако благоволите, капитане, влезли ли сме вече в Амадиция?

— Границата е на пет мили на изток — обяви той. — Засега. Първото село, в което ще влезете, е Мардецин. Подчинете се на закона

и ще бъдете добре. Там има гарнизон на Чедата на Светлината. — Каза го така, сякаш гарнизонът щеше да използва цялото си време, за да се увери, че се подчиняват на закона.

— Вие да промените границата ли сте дошли? — попита Елейн изведнъж и много хладно. Нинив беше готова да я удуши.

Хлътналите подозрителни очи мигом се преместиха към Елейн и Нинив каза припряно:

— Простете ѝ, милорд капитане. Това е дъщерята на най-голямата ми сестра. Въобразява си, че е трябвало да се роди като благородна лейди, а в същото време не може да се държи настрана от момчетата. Затова майка ѝ я изпрати с мен. — Възмутеното ахване на Елейн си дойде точно на място. При това прозвуча съвсем искрено. Нинив си помисли, че май не беше нужно да добавя и това за момчетата, но изглежда, свърши работа.

Белият плащ ги изгледа още веднъж продължително, след което каза:

— Лорд-капитан командирът изпраща храна в Тарабон. Помощ за гладните. Иначе тарабонската паплач ще нахлуе през границата и ще започне да краде всичко, което става за дъвчене. Вървете в Светлината — добави той, след което подкара коня си в галоп, за да догони челото на колоната. Не беше нито съвет, нито благословия.

Том подкара фургона веднага щом офицерът ги остави на мира, но всички запазиха мълчание, докато не отмина и последният войник и прахолякът, вдиган от кервана не се слегна.

Нинив глътна малко вода, за да накваси гърлото си, натика меха в ръцете на Елейн и изсъска:

— Що за глупости дрънкаш! Не си на майчиния си трон!

— Ти пълзиш, Нинив. — Гласът на Елейн се изтъни в подигравателна сервилност. — Много съм добричка и послушничка, капитане. Мога ли да ви цункам ботушите, капитане?

— Нали уж сме търговци, а не маскирани кралици!

— Търговците не са длъжни да бъдат блюдолизци! Късмет имаш, че той не си помисли, че се мъчим да скрием нещо, като се правим на толкова раболепни!

— Но и не си вирят носовете пред петдесет Бели плаща с пики! Или може би се надяваше, че ще ги надвием всички с помощта на Силата, ако се наложи?

— А ти защо му каза, че не мога да стоя настрана от момчетата?

— Бях готова да му кажа всичко, което би го накарало да се махне и да ни остави на мира! А ти...

— Я да млъкнете и двете — скастри ги Том. — Докато не са се върнали да видят коя от двете убива другата.

Нинив се извъртя да погледне назад, макар да знаеше, че Белите плащове вече са твърде далече, за да ги чуят. Елейн направи същото.

Нинив здраво стисна плитката си и погледна сърдито Том, но Елейн отново се притисна до ръката му и направо му загука.

— Прав си, Том. Съжалявам, че повиших тон. — Джюйлин ги гледаше накриво, като се правеше, че хич не ги гледа — беше достатъчно благоразумен, за да не се приближава и да се включва в малкия скандал.

Границата между Тарабон и Амадиция се бележеше само от два високи каменни стълба от двете страни на пътя. Хълмовете постепенно взеха да стават малко по-високи, но иначе земята си оставаше все същата — кафява трева и горички без почти никакви зелени листа с изключение на пиниите и други вечнозелени. Ниви с каменни синури и покрити със слама каменни фермерски къщи осейваха склоновете и падините, но имаха запуснат вид. Не се вдигаше пушек от комините, нямаше хора, работещи по полето, нито овце или крави. Тук-там кокошки щъкаха из някой фермерски двор край пътя, но се разбягваха, подплашени от трополенето на фургона. С гарнизон на Бели плащове или не, хората явно не искаха да рискуват с набезите на тарабонски мародери толкова близо до границата.

Когато от върха на поредния хълм видяха Мардецин, на слънцето все още му оставаше дълъг път, докато се изкачи до зенита. Селището пред тях изглеждаше твърде голямо, за да се нарече село — почти една миля в диаметър, на склоновете на два хълма, между които течеше река. Виждаше се широк каменен мост, а много от къщите бяха покрити с плочи, вместо със слама. Широките улици бяха изпълнени с народ.

— Ще трябва да си купим провизии — каза Нинив, — но е добре да побързаме. Можем да покрием все още много разстояние, преди да се е стъмнило.

— Вече губим сили, Нинив — каза Том. — От призори до мрак всеки ден, почти цял месец. Един ден почивка няма да е от толкова

значение. Тар Валон е далеко. — Не ѝ изглеждаше особено уморен. По-скоро с нетърпение очакваше да посвири на лютнята си или на флейтата в някоя от кръчмите и мъжете да го черпят с вино.

Джюйлин най-после се беше приближил до фургона.

— Мога да изкарам един ден и пеш. Не знам кое е по-лошо — това седло или тази капра.

— Мисля, че трябва да намерим някой хан — каза Елейн. — Омръзна ми да спя в този фургон, а и ще ми е приятно да слушам приказките ти в гостилницата, Том.

— Търговци с един фургон са почти като амбуланти — скастри я Нинив. — Не могат да си позволят хан в градче като това.

Самата тя не знаеше дали това е вярно, или не, но колкото и да жадуваше за баня и чисти чаршафи, нямаше да позволи на момиченцето да продължава да отпраща предложенията си към Том. Едва след като думите излязоха от устата ѝ, осъзна, че е готова да отстъпи на Том и Джюйлин. „Един ден няма да навреди. Пътят до Тар Валон е дълъг.“

Съжали, че не бе настояла за кораб. С някой бърз кораб, с платноход на Морския народ, да речем, щяха да се доберат до Тийр за една трета от времето, което им беше нужно, докато прекосят Тарабон, стига да имаха попътни ветрове, а с една добра Ветроловка на Ата-ан Миере това нямаше да е проблем. Тя или Елейн също можеха да се справят с това, впрочем. Тайренците знаеха, че те двете са приятелки на Ранд, и дори само от страх да не би да оскърбят с нещо Преродения Дракон, щяха да им осигурят каляска и ескорт за пътя им до Тар Валон.

— Намерете място за бивак — каза тя с неохота. Трябваше все пак да настоя за кораб. Можеха вече да са в Кулата.

ГЛАВА 9

СИГНАЛ

Нинив трябваше да признае, че Том и Джюйлин бяха намерили добро място за лагеруване — рядка горичка на един източен склон на по-малко от миля от Мардецин. Киселици и някакъв вид ниска върба със сведени към земята клони скриваха фургона откъм пътя и градчето, малко поточе се стичаше от каменна издатина близо до върха на склона и осигуряваше достатъчно вода за нуждите им. Под дръвчетата дори се оказа малко по-прохладно, долавяше се лек благословен полъх на вятър.

След като двамата мъже напоиха животните и вързаха конете така, че да могат да пасат съсухрената трева, хвърлиха ези-тура, за да решат кой да отиде с крантавия кон в Мардецин, за да напазарува. Подхвърлянето на монетата се беше превърнало в ритуал между двамата. Том, чиито ловки пръсти бяха навикнали да правят фокуси „сега има — сега няма“ пред публика, никога не губеше, затова напоследък честта да хвърля монетата винаги се падаше на Джюйлин.

Том пак спечели и докато се качваше на Крышкач, Нинив навря главата си под капрата на фургона и надигна долната дъска с ножа си. До двете малки позлатени ковчежета, съдържащи даровете на Аматера в накити, имаше няколко издути кожени кесии. Панархесата беше проявила преголяма щедрост, само и само да им види по-скоро гърба. В сравнение с тях останалото изглеждаше дреболия. Малка кутия от тъмно дърво, полирана, но без украса и резба, и изтъркана кесия, в която имаше нещо плоско и кръгло. Кутията съдържаеше двата терангреала, които бяха успели да изземат от Черната Аджа, и двата свързани със сънищата, а кесията... това беше тяхната голяма награда от Танчиго. Един от печатите на затвора на Тъмния.

Колкото и да ѝ се искаше да разбере къде ще ги отпрати Сюан Санче да преследват Черната Аджа, печатът беше главната причина за нетърпението ѝ да стигнат час по-скоро в Тар Валон. Докато вадеше монети от една от кесиите, Нинив избягваше да го докосва. Искеше ѝ

се да го връчи най-после на Амирлин и да се свърши. Понякога, когато се намираще близо до това нещо, ѝ се струваше, че усеща как Тъмния се мъчи да се освободи.

Тя се погрижи Том да тръгне с джоб, пълен със сребърници, и с изричното указание да потърси плодове и свежи зеленчуци: оставиш ли един мъж да купи каквото сам реши, най-вероятно ще ти се върне без нищо друго освен месо и боб. Куцукането на Том, който поведе коня по пътя, я накара да направи гримаса; стара рана, и за нея вече нищо не можеше да се направи, твърдеше Моарейн. Това я гризеше също толкова, колкото самото куцукане. Нищо не можело да се направи.

Когато бе напуснала Две реки, го беше направила, за да предпази трима младежи и една девойка от своето село, отмъкнати в нощта от една Айез Седай. Беше стигнала чак до Тар Валон, водена от надеждата, че ще успее някак да им помогне — и от желанието си да накаже Моарейн. Но оттогава светът се беше променил. Или пък тя самата вече го виждаше по различен начин. „Не, не аз съм се променила. Аз съм си същата. Просто всичко друго се промени.“

А сега единственото, което можеше да направи, бе да защити самата себе си. Ранд вече бе това, което бе, и връщане нямаше, а Егвийн напористо вървеше по собствения си път, без да позволява на никого и на нищо да я спре, дори пътят ѝ да я водеше към пропаст. Мат пък се беше научил да не мисли за нищо друго освен за жени, за гуляи и за комар. И тя самата от време на време дори се улавяше, че изпитва съчувствие към Моарейн, което я отвращаваше. Добре че Перин поне се беше върнал в родния край, или поне така бе чула тя от Егвийн, от втора ръка, от Ранд. Навярно Перин беше в безопасност.

Преследването на Черната Аджа беше нещо добро, справедливо и удовлетворително... и страшно, макар тя да се стараяше да скрие последното дори от самата себе си. Тя беше вече пораснала жена, а не момиченце, което има нужда да се скрие под майчината си престилка. И все пак не това беше главната причина да продължава упорито да си блъска главата в стената, да продължава да се мъчи да научи как да използва Силата, след като в повечето случаи не можеше да я прелива повече от Том. Причината се криеше в Таланта, наречен Церителство. Като Премъдра на Емондово поле, тя бе много удовлетворена, че може да привлече Женския кръг около своя начин на мислене — особено

след като повечето бяха достатъчно възрастни, за да ѝ бъдат майки; малко по-голяма от Елейн, тя се бе оказала най-младата Премъдра в Две реки открай време — и дори още повече, когато видеше, че селският съвет прави това, което им се каже, колкото и опърничави да бяха мъжете. Най-голямото удовлетворение, което беше изпитвала обаче, бе в това да намери подходящата комбинация от билки, с които да излекува някоя болест. А да Цери с помощта на Силата... Беше го правила вече, пипнешком, лекувайки неща, които с другите си умения никога нямаше да успее. Радостта от това беше достатъчна, за да я просълзи. Един ден смяташе да изцери Том и да го види как отново танцува. Един ден щеше да изцери дори онази рана на хълбока на Ранд. Със сигурност нямаше нищо, което да не може да бъде Изцерено, не и ако жената, владееща Силата, е решена докрай.

Обърна се и видя, че Елейн е напълнила ведрото, което по време на път висеше под фургона, и беше коленичила, за да си измие ръцете и лицето, загърнала раменете си с кърпа, за да запази роклята си. Точно това искаше да направи и тя — в такава жега беше приятно да се измиеш. В повечето случаи нямаше никаква вода освен тази в буретата, а тя беше нужна повече за пиене и готвене, отколкото за миене.

Джюйлин седеше, опрял гръб на едно от колелетата на фургона, дебелата колкото палец тояга от бяло дърво бе опряна до него. Главата му беше клюмнала, глупавата шапка бе килната небрежно над очите му. Май дремеше. Имаше неща, които той и Том не знаеха, неща, които беше най-добре изобщо да не узнават.

Седна на сухите листа до Елейн и каза:

— Мислиш ли, че Танчико наистина е паднал? — Елейн триеше бавно насапунисано парче плат по лицето си и не отговори. Нинив продължи: — Смятам, че онези „Айез Седай“ на Белия плащ бяхме ние.

— Може би. — Гласът на Елейн беше хладен. Очите ѝ бяха сини като лед. Не погледна Нинив. — И навярно слуховете за това, което ние направихме, са се смесили с другите. Тарабон много лесно може да е получил нов крал и нова панархеса.

Нинив едва овладя яда си и дори не си дръпна плитката. Вместо нея стисна коленете си. „Опитваш се да я предразположиш. Дръж си езика.“

— Аматера беше трудна, но не ми се иска да е пострадала. А на теб?

— Симпатична жена — обади се Джюйлин, — особено в онези роклички на тарабонските слугинчета. И се подсмива едно сладко. Помислих си, че... — Забеляза как го изгледаха двете с Елейн и побърза да килне отново шапката си, преструвайки се на заспал. Двете с Елейн се спогледаха и Нинив разбра, че приятелката ѝ е помислила същото като нея. „Мъже.“

— Каквото и да се е случило с Аматера, Нинив, тя вече е зад нас. — Този път гласът на Елейн прозвуча по-нормално. Ръката ѝ с насапунисания парцал спря. — Желая ѝ всичко най-добро, но преди всичко се надявам, че Черната Аджа не е зад нас. Че не ни преследва, искам да кажа.

Джюйлин се размърда неспокойно. Той все още се чувстваше неловко при мисълта, че Черната Аджа съществува наистина, а не е само някаква приказка.

„Трябва да е щастлив, че не знае това, което знаем ние.“ Нинив беше длъжна да си признае, че мисълта не е особено логична, но ако той знаеше, че Отстъпниците са на свобода, дори глупавата заповед на Ранд да се грижи за нея и Елейн нямаше да го задържи да не побегне. Все пак понякога той се оказваше от полза. И двамата с Том бяха от полза. За един веселчун Том знаеше твърде много за света.

— Ако ни гонеха, досега да са ни настигнали. — Това си беше чистата истина, като се имаше предвид обичайната тромава скорост на фургона. — Ако имаме късмет, те все още не знаят кои сме.

Елейн кимна — мрачно, но с отново възстановена самоувереност — и започна да изтрива лицето си. Понякога беше почти толкова решителна, колкото някоя жена от Две реки.

— Лиандрин с повечето си дружки със сигурност са се измъкнали от Танчино. Навярно всичките. А ние все още не знаем коя дава заповеди на Черната Аджа в Кулата.

Нинив трепна. Наистина, те разполагаха със списък от единадесет имена, но озовяха ли се отново в Кулата, почти всяка Айез Седай, с която заговореха, можеше да се окаже Черна Аджа. Или която и да срещнеха по пътя си. Впрочем, по същата логика, всеки, когото срещнеха, можеше да е Мраколюбец, но това не беше едно и също, не и в същата степен.

— Но повече от Черната Аджа — продължи Елейн — се безпокоя заради Мо... — Нинив бързо сложи ръка на рамото ѝ и кимна към Джюйлин. Елейн се окашля и продължи: — Заради моята майка. Тя няма причина да те харесва, Нинив. Дори напротив.

— Тя е много далече оттук. — Нинив се зарадва, че гласът ѝ остана спокоен. Не си говореха за майката на Елейн, а за Отстъпницата, която тя бе победила. Част от нея се надяваше трескаво Могедиен наистина да е много далече. Ама много.

— А ако не е?

— Ако не — не е — отвърна твърдо Нинив, но въпреки това притеснено присви рамене. Част от нея все още помнеше униженията, преживени в ръцете на Могедиен, и тя не желаше нищо повече от това отново да се изправи срещу тази жена и отново да я срази, този път окончателно. Само че ако Могедиен я изненадаше, ако се появише, когато тя не е ядосана достатъчно, за да може да прелее? Същото беше в сила за всеки от Отстъпниците, разбира се, както и за всяка от Черните сестри впрочем, но след Танчико Могедиен имаше особени причини да я мрази лично. Никак не беше приятно да си мислиш, че една от Отстъпниците знае името ти и най-вероятно иска главата ти. „Това е просто един гаден страх — каза си тя рязко. — Ти не си страхливка и няма да бъдеш!“ Но това не спираше сърбежа между плешките ѝ всеки път, когато си помислеше за Могедиен, сякаш Отстъпницата се взираше в гърба ѝ.

— Май непрекъснатото оглеждане за разбойници ме е изнервило — подхвърли небрежно Елейн, докато подсушаваше лицето си с кърпата. — Странно, но напоследък понякога, когато се унеса, имам чувството, че някой ме следи.

Нинив се сепна — думите ѝ прозвучаха като ехо на собствените ѝ мисли — но после осъзна, че има леко ударение върху думичката „унеса“. Не какъв да е унес, а унесът на Тел-айеран-риод. Още нещо, за което мъжете не знаеха. Тя имаше същото усещане, но пък в Света на сънищата често се усещаха невидими очи. Колкото и да беше неприятно, те бяха обсъждали това усещане и преди.

— Какво пък, майка ти не е в сънищата ни, Елейн, иначе сигурно щеше и на двете здравата да ни издърпа ушите. — Каза го небрежно, но Могедиен най-вероятно щеше да ги изтезава, докато не я замолят за смърт. Или да осигури кръг от тринадесет Черни сестри и тринадесет

мърдраала: така можеха да ги обърнат към Сянката въпреки волята им, да ги свържат с Тъмния. Навярно Могедиен можеше да го направи и сама... „Не бъди глупава! Ако можеше, тя щеше да го направи. Ти я победи, забрави ли?“

— Дано да си права — отвърна трезво Елейн.

— Няма ли най-после да ми дадеш да се измия? — попита раздразнено Нинив. Можеха да не говорят толкова за Могедиен. Отстъпницата трябваше да е някъде далече — едва ли щеше да ги остави на мира, ако знаеше къде са. „Светлина, дано да е вярно!“

Елейн изля ведрото и го напълни отново. Обикновено беше мило момиче — когато се сетеше, че не се намира в кралския палат на Кемлин. И когато не се държеше глупаво. За това Нинив щеше да се погрижи, когато се върнеше Том.

Нинив се изми и се залови да подреди бивака. Накара Джюйлин да накърши сухи клони от дърветата за огън. Когато Том се върна, постелите на двете с Елейн вече бяха изпънати под фургона, а тези на мъжете — под увисналите клони на една от върбите, имаше достатъчно дърва за огрев, котлето с чая изстиваше върху пепелта на огнището и дебелите глинени чаши бяха измити. Джюйлин сумтеше нещо и пълнеше буретата с прясна вода. Елейн и Нинив се бяха пременили с чисти рокли — бяха минали от другата страна на фургона.

Том започна да показва покупки и да обяснява какво е видял:

— Мардецин не е толкова процъфтяващ, колкото изглежда от пръв поглед. — Той сложи на земята една торба с ябълки и още една с някакъв тъмнозелен сбръчкан зеленчук. — При тази замряла търговия с Тарабон градът запада. — Останалото, изглежда, бяха само торби с боб и ряпа, плюс говеждо, наръсено с червен пипер, и осолена бут. И една сива глинена бутилка, запечатана с восък, за която Нинив беше сигурна, че е пълна с ракия. И двамата мъже се бяха оплаквали, че си нямат нещо да „му ударят“ вечер. — Не можеш две крачки да направиш по улиците, без да срещнеш Бели плащове. — Той поглади дългите си мустаци и за миг се умисли. — Не мога да разбера какво е намислил. — Том не обичаше нещо да не му е ясно; обикновено няколко часа пребиваване в едно място му бяха достатъчни, за да долови всички течения между Домове на благородници и търговци, съюзите, заговорите и контразаговорите, които съставляваха така

наречената Игра на Домове. — Според слуховете Ниал се опитва да предотврати война между Иллиан и Алтара, или може би между Иллиан и Муранди. За такова нещо е безмислено да събира войници. Едно нещо ще ви кажа обаче. Каквото и да твърди онзи лейтенант, храната, която се изпраща в Тарабон, се изкупува с кралски данък и хората никак не са доволни от това. Не искат да хранят тарабонците.

— Крал Айлрон и лорд-капитан командирът не са наша грижа — каза Нинив, докато оглеждаше донесеното от него. Три осолени бута! — Ще минем през Амадиция колкото можем по-бързо. Навярно двете с Елейн ще имаме повече късмет с намирането на зеленчуци от теб. Имаш ли нещо против да се поразходим, Елейн?

Елейн веднага стана, оправи сивите си поли и вдигна шапката си от фургона.

— Много добре ще ми дойде след толкова седене на тази седалка. Може би няма да е лошо за разнообразие Том и Джюйлин да ми позволяват от време на време да яздя Кръшкач. — За първи път тя не погледна стария веселчун с кокетство, което все пак беше нещо.

Том и Джюйлин се спогледаха. Тайренският хващач на крадци измъкна от джоба на палтото си монета, но Нинив не му остави възможност да я подхвърли.

— Ще се оправим и сами. Трудно може да се очаква някаква неприятност при толкова много Бели плащове, които поддържат реда. — Тя намести шапката на главата си, опипа дали забрадката е стегната здраво и изгледа твърдо двамата мъже. — А освен това всички тези неща, които е накупил Том, ще трябва да се заделят за по-късно. — Двата мъже кимнаха бавно и неохотно, но все пак се подчиниха. Понякога наистина приемаха ролите си на техни защитници прекалено на сериозно.

Докато вървяха към Мардецин, Елейн каза:

— Ти явно поиска да се поразходим, за да поговорим насаме, Нинив. За Могедиен ли става въпрос?

Нинив примигна и я изгледа накриво. Нямаше да е зле все пак да не забравя, че Елейн не е глупачка. Просто от време на време се държеше като такава. Нинив реши да се постарее на всяка цена да съдържи яда си — това щеше да е много трудно, след като не можеше да си позволи да го уталожить с викане.

— Не, Елейн. — Момичето, изглежда, смяташе, че трябва да включат в лова си и Могедиен, и така и не разбираше сериозната разлика между една от Отстъпниците и, да речем, Лиандрин или Чезмал. — Смятах, че е необходимо да обсъдим поведението ти по отношение на Том.

— Какво имаш предвид? — попита Елейн. Гледаше право напред, но внезапно избилите на бузите ѝ червени петна издадоха, че много добре знае за какво става дума.

— Той не само е достатъчно стар, за да ти е баща, но...

— Той не е мой баща! — отрязва я Елейн. — Моят баща е Тарингейл Дамодред, принц на Кайриен и Пръв принц на Меча на Андор! — Тя оправи ненужно шапката си и продължи с по-спокоен тон: — Извинявай, Нинив. Нямах намерение да викам.

„Спокойно“ — напомни си Нинив.

— Мислех, че си влюбена в Ранд — каза тя, като се опита да придаде нежност на гласа си. Не ѝ беше много лесно. — Поне посланията, които ми даваше, за да ги предам на Егвийн, показваха това. Не е ли така?

Лицето на Елейн поруменя.

— Аз наистина го обичам, но... Той е много далече, Нинив. В Пустошта, обкръжен от хиляда Деви на копие, които припкат, за да изпълнят всяко негово желание. Не мога да го виждам, да говоря с него, да го докосвам. — Последното почти го прошепна.

— Не можеш да допускаш, че ще те остави заради една Дева! — възкликна Нинив. — Вярно, той е мъж, но не е чак толкова непостоянен, а освен това някоя от тях като нищо ще го промуши с копие, ако си позволи да я погледне по-така, макар да е Зората или каквото беше там. Все едно, Егвийн твърди, че го държи под око заради теб.

— Знам, но... Трябваше да направя така, че да разбере, че го обичам. — Гласът на Елейн се изпълни с решимост. И с тревога. — Трябваше да му го кажа.

Нинив почти не беше поглеждала мъж преди Лан, във всеки случай не и сериозно, но като Премъдра беше видяла и научила твърде много и според нейните наблюдения нямаше по-сигурен начин да накараш един мъж да хукне презглава колкото може по-далече от теб от този, освен ако той самият не го каже пръв.

— Мисля, че Мин имаше някакво видение — продължи Елейн. — За мен и за Ранд. Тя все се шегуваше, че трябвало да си го поделим, но не мисля, че беше шега, а и тя така и не можа да се насили да ми сподели какво е всъщност.

— Това е тъпо. — Наистина си беше тъпо. Въпреки че в Тийр Авиенда ѝ беше споменала за някакъв ужасен айилски обичай... „Ти самата делиш Лан с Моарейн“ — прошепна тъничък гласец в главата ѝ. „Това съвсем не е едно и също!“ — отвърна му тя уверено. — Сигурна ли си, че Мин е имала някакво подобно видение?

— Да. Отначало не бях, но колкото повече си мисля за това, толкова повече се уверявам. Тя твърде често се шегуваше с това, за да е нещо друго.

Е, каквото и да бе видяла Мин, Ранд все пак не беше айилец. О, кръвта му можеше да е айилска, както твърдяха техните Мъдри, но той беше отраснал в Две реки и тя нямаше да стои току-така и да му позволява да тръгне да следва извратените айилски нрави. Много се съмняваше, че и Елейн ще му го позволи.

— Ти затова ли... се закачаш с Том?

Елейн я изглежда накриво и червените петънца отново избиха на бузите ѝ.

— Между нас се простират хиляда левги, Нинив. Мислиш ли, че Ранд не поглежда други жени? „Мъжът си е мъж, и на трон, и в кочина да го поставиш — все тая.“ — Главата ѝ беше пълна с поговорки, които беше запомнила от бавачката си — една здравомислеща жена на име Лини, с която Нинив наистина трябваше да се запознае.

— Все пак не разбирам защо трябва да флиртуваш, само защото и Ранд би могъл да го прави. — Въздържа се отново да изтъкне възрастта на Том. „Лан е достатъчно голям, за да ти бъде баща“ — промърмори тънкият гласец. „Аз обичам Лан. Само да можех да измисля как да го измъкна от Моарейн... Не това е проблемът в момента!“ — Том е човек с тайни, Елейн, Не забравяй, че Моарейн го изпрати с нас. Каквото и да е той, не е обикновен веселчун.

— Той е бил велик мъж — отвърна тихо Елейн. — Могло е да стане и още по-велик, ако не беше любовта.

Тук вече Нинив кипна и я сграбчи за раменете.

— Човекът не знае дали да не те обърне на коляно и да те напляска, или... или... да се покатери на някое дърво.

— Знам. — Елейн въздъхна отчаяно. — Но не знам какво друго мога да направя.

Нинив стисна зъби от усилие да не я раздруса, докато кухнята ѝ глава не задрънчи.

— Ако майка ти чуеше това, щеше да прати Лили да те завлече за врата обратно в детската ти стаичка.

— Вече не съм дете, Нинив. — Гласът на Елейн бе станал много напрегнат и сега червените петънца по бузите ѝ не бяха от смущение. — Аз съм точно толкова жена, колкото и майка ми.

Нинив закрачи с широки крачки към Мардецин. Стискаше плитката си толкова здраво, че кокалчетата на пръстите ѝ побеляха. След няколко крачки Елейн я застигна.

— Наистина ли отиваме да купим зеленчуци? — Лицето ѝ вече беше сдържано, тонът — спокоен.

— Ти видя ли какво донесе Том? — попита я със стиснати устни Нинив.

Елейн сви рамене.

— Три солени бута. И онова отвратително говеждо в червен пипер! Мъжете наистина ли ядат само месо, освен ако не им поднесеш нещо друго?

Гневът на Нинив се поуспири и двете продължиха да вървят и да си приказват за недостатъците на по-слабия пол — мъжете естествено — в такива елементарни неща като пазаруването. Не непрекъснато, разбира се. Елейн ѝ харесваше и компанията ѝ беше приятна; понякога дори ѝ се струваше, че момичето наистина е сестра на Егвийн, както се наричаха двете помежду си. Стига Елейн да не се държеше от време на време като последната въртиопашка. Том можеше да сложи край на всичко това, разбира се, но дъртият глупак глезеше Елейн като нежен баща любимата си щерка дори когато не знаеше дали да каже „бау“ или „олеле“. Така или иначе, тя смяташе рано или късно да изрови тази глупотевина от корен. Не заради Ранд, а защото Елейн заслужаваше по-добро бъдеще. Сега момичето все едно че беше хванало някаква необичайна треска. И Нинив смяташе да я излекува.

Улиците на Мардецин се оказаха настлани с гранитни плочи, изтрити от поколения човешки стъпки и колелета на коли и фургони, а постройките до една бяха от тухла или камък. Много от тях обаче бяха празни, както магазини, така и къщи, понякога с широко отворени

предни врати, така че Нинив можеше да надникне и да види празната вътрешност. Забеляза три ковашки работилници, две от които бяха изоставени, а в третата ковачът обезсърчено редеше сечивата си и пещта беше изстинала. На пейките пред един хан, покрит с каменни плочи, седяха мрачни мъже. Прозорците бяха изпочупени, а вратата на долепената до сградата конюшня беше изкъртена. Пред конюшната стоеше прашасала пощенска карета и самотна кокошка беше свила полог върху капрата. Някой вътре свиреше на битерна — мелодията смътно напомняше на „Чапла полетяла“, но и тя звучеше обезсърчено. Вратата на трети хан се оказа закована с грубо одялани талпи.

Хора бяха изпълнили улиците, но се тътреха някак унило, отпуснати от дневната жегата. Мрачните им изражения говореха, че нямат никаква сериозна причина да се движат насам-натам, освен по навик. Роклите на много от жените бяха захабени, а по палтата на мъжете, падащи до коленете им, висяха опърпаните дантели на яки и маншети.

По улиците наистина се мяркаха Бели плащове и макар и да не бяха чак толкова много, колкото ги бе изкарал Том, все пак бяха повече от достатъчно. Дъхът на Нинив секваше всеки път, щом забележеше, че някой от мъжете с безупречно бяло наметало и лъскава броня поглежда към нея. Тя знаеше, че не е използвала Силата достатъчно дълго, за да добие лицето ѝ лишения от възраст вид на Айез Седай, но все пак тези мъже като нищо можеха да я убият — тарвалонска вещица, поставена извън закона в Амадиция — достатъчно беше дори да я заподозрат в каквато и да било връзка с Бялата кула. Те крачеха сред тълпите, видимо безразлични към очевидната мизерия, царяща наоколо. Хората почтително се отдръпваха от пътя им, удостоверявани най-много с беглото им кимване или тържествено-благочестивото: „Върви в Светлината“.

Стараейки се по възможност да не обръща внимание на Чедата на Светлината, тя съсредоточи цялото си внимание върху задачата да намерят пресни зеленчуци, но когато слънцето вече се бе издигнало до най-високата си точка, като пламнала златна топка, изпепеляваща през тънките перести облаци, двете с Елейн вече бяха обиколили от двете страни на ниския мост и бяха успели да купят само няколко спаружени кайсии, малко репички и корави круши, както и една плетена кошница, с която да ги носят. Навярно Том наистина беше търсил. По това време

на годината сергиите по пазарите трябваше да са пълни с прясна лятна реколта, но сега имаше предимно купчини картофи и алабаш, които явно помнеха по-добри времена. Нинив си спомни за всички обезлюдени ферми на идване към градчето и се зачуди как ли тези хора ще преживеят зимата. Продължиха да обикалят.

До вратата на един шивашки дюкян със стръковете нагоре висеше китка малки жълти цветенца. Стръковете бяха увити по цялата им дължина с бяла лента и след това овързани с друга, жълта и провиснала. Можеше да се вземе за отчаяно усилие на някоя жена да украси дюкяна в тези толкова трудни времена. Но Нинив беше сигурна, че не е това.

Тя спря и се престори, че бърка в обувката си, за да извади камъче, като в същото време заоглежда скришом шивашкия дюкян. Вратата му беше отворена и през нея, както и през малките прозорчета, се виждаха цветни топове плат по тезгяха, но никой нито влизаше, нито излизаше.

— Не можеш ли да го намериш, Нинив? Свали си обувката.

Нинив рязко извърна глава; почти беше забравила, че Елейн е с нея. Никой не им обръщаше внимание и никой не изглеждаше достатъчно близо, за да ги подслуша. Въпреки това тя сниши глас.

— Китката на вратата на шивачницата... Това е сигнал на Жълтата Аджа, спешен сигнал от някоя от техните очи и уши.

Не се наложи да казва на Елейн да не зяпа — очите на момичето съвсем предпазливо се обърнаха към дюкяна.

— Сигурна ли си? — попита я тя тихо. — Откъде знаеш?

— Разбира се че съм сигурна. Съвсем точен е: висящият край на жълтата лентичка дори е разцепен на три. — Освен ако напълно не грешеше, тази иначе незабележима китка полски цветя носеше ужасен смисъл. Ако бъркаше, щеше да се изложи като пълна глупачка, нещо, което тя много мразеше. — Доста пъти съм говорила с Жълтите в Кулата. — Церителството беше главната цел на Жълтите; те не се интересуваха много-много от билките й, но пък ако можеш да Цериш с помощта на Силата, нямаш нужда от билки. — Една от тях ми го каза. Не го смяташе за особено прегрешение, тъй като беше сигурна, че ще избира Жълтата. Освен това сигналът не е бил използван близо триста години. Елейн, едва по няколко жени от всяка Аджа всъщност знаят кои са очите и ушите на тяхната Аджа, но една китка жълти цветя,

вързани и увесени така, подсказват на всяка Жълта сестра, че тук има такава, и то с достатъчно спешно послание, за да рискува да се разкрие.

— Как ще разберем какво е то?

Ей това Нинив много го обичаше. Не: „Какво ще правим сега?“ На това момиче не му липсваше кураж.

— Ти само ме следвай — каза тя, изправи се и стисна още по-здраво кошницата. Надяваше се, че е запомнила всичко, което ѝ беше казала Шемерин. Надяваше се Шемерин да ѝ е казала всичко. Пълничката Жълта можеше да мине за много лекомислена за една Айез Седай.

Дюкянът не беше голям и всички стени бяха покрити с рафтове, отрупани с топове коприна и фино изтъкана вълна, с макари с конци за шиене, канап, ленти и дантела от всякаква ширина и вид. Шивашки чучела стърчаха по пода, облечени в дрехи — от полуготови до напълно завършени, от нещо, което можеше да свърши работа за танци, до прости работни дрехи, от избродирана зелена вълна до обшит с перли разкошен сив копринен тоалет, който много добре щеше да стои в някой кралски палат. На пръв поглед шивачницата създаваше впечатление на процъфтяваща и работеща, но остроо око на Нинив забеляза малко прашец по една висока яка от пенеста дантела и по голямата черна кадифена фльонга на кръста на друг тоалет.

В магазина имаше две тъмнокоси жени. Едната, млада и тънка, се опитваше скришом да изтрие носа си с опакото на ръката си и държеше притиснат до гърдите си топ светлозелена коприна. Косата ѝ представляваше маса от дълги къдрици, спускащи се по раменете ѝ, според модата в Амадиция, но изглеждаше чорлава в сравнение с изрядната прическа на другата жена. Другата, обаятелна и на средна възраст, явно трябваше да е шивачката, както впрочем известяваше отрупаната с карфици платнена топчица, привързана на китката ѝ. Роклята ѝ беше от хубава зелена вълна, добре скроена и натъкмена, за да покаже майсторството ѝ, но съвсем бегло украсена с бродирани бели цветенца около високото деколте, за да не засенчва благодетелните ѝ клиенти.

Когато Нинив и Елейн пристъпиха, двете жени зяпнаха, сякаш никой не беше влизал в дюкяна им от година време. Шивачката се съвзе първа и ги удостои с лек реверанс.

— С какво мога да ви бъда полезна? Името ми е Ронде Макура. Шивачницата ми е на ваше разположение.

— Искам рокля, бродирана с жълти рози на корсажа — каза ѝ Нинив. — Но без тръни, забележете — добави тя със смях. — Не церя много бързо. — Какво точно говореше, нямаше значение, стига да включва думите „жълто“ и „церя“. Дано само китката да не беше случайно съвпадение. Ако излезеше това, трябваше да измисли някакво основание да не си купува рокля с рози. И начин да накара Елейн да не преразказва целия злощастен опит пред Том и Джюйлин.

Госпожа Макура я изгледа за миг с тъмните си очи, а после се обърна към тънкото момиче и го затика към задната част на ателието.

— Бързо иди в кухнята, Люси, и направи чай за тези почитаеми госпожи. От синята кутия. Водата е гореща, слава на Светлината. Хайде, момиче. Остави това нещо и престани да се туткаш. Хайде, побързо. И не забравяй, от синята кутия. Най-хубавият ми чай — обърна се тя към Нинив, след като момичето излезе. — Нали разбирате, живея тук, в ателието си, а кухнята ми е отзад. — Тя започна нервно да оправя роклята си, свила палеца и показалеца на дясната си ръка в кръгче. За пръстена на Великата змия, един вид. Оправянето на роклята не беше оправдание за жеста ѝ. Нинив повтори знака, а след нея и Елейн.

— Аз съм Нинив, а това е Елейн. Видяхме сигнала ви.

Жената запърха, сякаш готова да отлети.

— Сигнала ли? Ах. Да. Разбира се.

— Е? — подкани я Нинив. — Какво е съобщението?

— Не бива да говорим за това тук... тъ... госпожо Нинив. Може да влезе някой. — Нинив се съмняваше в последното. — Ще ви кажа на чашка чай. Най-добрият ми чай, не ви ли казах?

Нинив и Елейн се спогледаха. Щом госпожа Макура толкова се притесняваше да им каже новините, сигурно наистина бяха ужасни.

— Ако ни поканите отзад — каза Елейн, — никой няма да чуе освен нас.

Царственият ѝ тон накара шивачката да я зяпне. За миг Нинив си помисли, че може би той ще пресече нервността ѝ, но в следващия момент глупавата жена отново забърбори.

— Чаят ще стане готов всеки момент. Водата е гореща. По-рано се снабдявахме с чай от Тарабон. Затова все още съм тук. Не заради

чая, разбира се. Всичката търговия, която вървеше доскоро, и вестите, които дохождаха оттук-оттам с фургоните. Те... вие главно се интересувате от вълнения и болести или от някакъв нов вид заболяване, но тия работи и на мен са ми интересни. Малко се пообърках заради... — Ако продължеше да си глади роклята по този начин, скоро щеше да я скъса. — Нещо за Чедата, разбира се, но те... вие... не се интересувате особено от тях, наистина.

— Кухнята, госпожо Макура — напомни ѝ твърдо Нинив, когато жената за миг млъкна, за да си поеме дъх. Щом новините на жената толкова я плашеха, Нинив не смяташе да отлага нито минута повече, за да ги чуе.

Вратата отзад се откряна и се показва угрижената Люси.

— Готов е, госпожо — обяви тя на един дъх.

— Заповядайте, госпожо Нинив — подкани ги шивачката, без да спира да търка с длан предницата на роклята си. — Госпожо Елейн.

Късо коридорче покрай тясно стълбище отвеждаше до уютна кухня с високи долапи навсякъде. Върху масичката по средата имаше яркожълта кана за чай, зелено бурканче с мед и три чашки с различни цветове, както и синя глинена кутийка с капака и до нея. Госпожа Макура сграбчи кутията, сложи ѝ капака и припряно я прибра на една от лавиците, на която стояха поне две дузини подобни кутии с различни цветове и оттенъци.

— Седнете, моля — каза тя, докато наливаше. — Моля.

Нинив се разположи на един стол с кожена облегалка, Елейн също седна и домакинята им поднесе чашите, след което изтича за лъжички.

— Съобщението? — каза Нинив, след като жената най-после седна срещу тях. Госпожа Макура беше твърде нервна, за да се сети да докосне чашата си, затова Нинив разбърка малко мед в своята и отпи; беше горещ, но имаше хладен аромат на мента.

— Приятен вкус — промърмори Елейн над ръба на чашката си. — От какво е чайът?

„Добро момиче“ — помисли си Нинив.

Ръцете на шивачката заиграха нервно до чашата.

— Тарабонски чай. От... от Сенчестия бряг...

Нинив пак отпи и повтори настоятелно:

— Съобщението. Не сте провесили оная китка само за да ни каните на чай. Каква е спешната ви вест?

— Ах. Да. — Госпожа Макура облиза устни, изгледа двете и изрече бавно: — Дойде преди около месец, с изричното нареждане да бъде чуто от всяка сестра, която мине насам. — Тя отново навлажни устните си. — Всички сестри са добре дошли да се завърнат в Бялата кула. Кулата трябва да бъде единна и силна.

Нинив изчака да чуе останалото, но другата жена замлъкна. Това ли беше ужасното послание? Тя погледна Елейн, но слънцето, изглежда, бе повлияло на момичето: отпусната на стола си, Елейн клюмаше, загледана в дланите си върху масата.

— Това ли е всичко? — настоя Нинив и с изненада усети, че се прозява. Май и нея я хващаше.

Шивачката само я гледаше напрегнато.

— Казах... — започна Нинив, но главата ѝ изведнъж се оказа твърде тежка за шията. Забеляза, че Елейн се е отпуснала на масата, притворила очи и с провиснали рамене. Нинив с ужас зяпна в чашката в ръцете си. — Какво си ни дала? — изрече тя с удебелен език; вкусът на мента продължаваше да се усеща, но езикът ѝ беше отеكل. — Казвай! — Остави чашката да падне от ръцете ѝ, опря се на масата и се надигна. Коленете ѝ трепереха. — Светлината да те изгори дано, какво ни даде?

Госпожа Макура дръпна стола си и отстъпи назад. Доскорошното притеснение се смени с кротко задоволство.

Мрак загърна Нинив; последното, което чу, беше гласът на шивачката:

— Дръж я, Люси!

ГЛАВА 10

СМОКИНИ И МИШКИ

Елейн осъзна, че я носят нагоре по някакво стълбище, за раменете и глезените. Отвори очи. Можеше да вижда, но останалата част от тялото ѝ все едно че принадлежеше на някой друг. Дори мигането ѝ беше бавно. А мозъкът ѝ сякаш бе натъпкан с гъши пух.

— Тя е будна, госпожо! — изпищя Люси и едва не изпусна краката ѝ. — Гледа ме!

— Казах ти да не се тревожиш. — Гласът на госпожа Макура дойде някъде откъм главата ѝ. — Тя не може да прелива, нито един мускул да помръдне не може, след този чай от корен на вилняк в нея. Случайно го открих, но ето че ми свърши добра работа.

Вярно беше. Елейн висеше между тях като парцалена кукла, задникът ѝ се удряше в стъпалата, а да прелее беше все едно да се опита да побегне. Верния извор го усещаше, но да се опита да го прегърне беше все едно да вдигне игла върху огледало с вкочанени от студ пръсти. Обзе я паника и по бузата ѝ потече сълза.

Навярно тези жени смятаха да я предадат на Белите плащове за екзекуция, но тя не можеше да се насили да повярва, че Белите плащове разполагат с жени, които слагат капани с надеждата някоя Айез Седай да се улови в тях. Оставаше да са Мраколюбки, при това почти със сигурност служещи на Черната Аджа, както и на Жълтата. Със сигурност щяха да я дадат в ръцете на Черната Аджа, освен ако Нинив не бе успяла да се измъкне. Но ако се беше измъкнала, значи самата тя не можеше да разчита на никой друг. А нито да се помръдне можеше, нито да прелее. Изведнъж осъзна, че ѝ се иска да изкрещи, но единственото, което излезе от устата ѝ, беше тънък гъгнив стон. Цялата ѝ сила отиде, за да го заглуши.

Нинив знаеше всичко за билките, или поне така твърдеше; защо тогава не бе разпознала от какво е чаят? „Престани да ревеш!“ Тънкият, но твърд гласец в тила ѝ много напомняше за гласа на Лини. „Прасето, квичачо под оградата, само привлича вълка, вместо да се

опита да избяга.“ Така че тя се посвети на простата задача да прегърне сайдар. Досега беше проста, но сега беше все едно да се опита да докосне сайдин. Въпреки това продължи — беше единственото, което можеше да направи.

Госпожа Макура, впрочем, изобщо не изглеждаше притеснена. Веднага щом пуснаха Елейн върху едно тясно легло в малка тясна стаичка с един прозорец, тя отново подкара Люси навън, без дори да си направи труда да погледне през рамо. Главата на Елейн се беше отпуснала, така че тя можа да види само още едно разбъркано легло и висок бюфет с потъмнели месингови дръжки на чекмеджетата. Можеше да мърда очи, но преместването на главата беше извън силите ѝ.

След няколко минути двете жени се върнаха запъхтени с Нинив и я метнаха на другото легло. Лицето ѝ беше отпуснато и обляно в сълзи, но тъмните ѝ очи... Гняв ги беше изпълнил, както и страх. Елейн се надяваше, че преобладава гневът. Нинив беше по-силна от нея, когато можеше да прелее. Навярно Нинив щеше да сполучи там, където тя се бе провалила, макар да се опитваше непрестанно. Сълзите трябваше да са от гнева ѝ.

Госпожа Макура нареди на момичето да остане в стаята и отново бързо излезе, като този път се върна с поднос, който постави на бюфета. На него беше жълтата кана, една чаша, фуния и висок пясъчен часовник.

— Сега, Люси, ще излееш по две унции във всяка от тях веднага щом този пясъчен часовник се изпразни. Веднага щом се изпразни, запомни!

— Защо не им го дадем още сега, госпожо? — простена момичето. — Искам отново да заспят. Не ми харесва как ме гледат.

— Те ще заспят като мъртви, момиче, и така ще можем да ги вдигнем колкото да вървят, когато се наложи. Ще им насипя още в гърлата, когато дойде времето да ги изпратим. Ще получат главоболие и стомашни болки, но не повече, отколкото си заслужават.

— Но какво ще стане, ако успеят да прелеят, госпожо? Ако успеят? Вижте как ме гледат.

— Престани да дърдориш глупости, момиче — ободри я другата жена. — Ако можеха, смяташ ли, че вече нямаше да са го направили? Сега те са безпомощни като котенца в торба. И ще си останат такива,

ако добре ги заредиш. А сега направи каквото ти казах, ясно ли ти е? Аз трябва да отида при стария Ави да му кажа да прати един от гълъбите си и да уредя още някои неща, но ще се върна веднага щом успея. Ти по-добре свари още една кана с корен от вилняк, просто за всеки случай. Ще мина през задния вход. Затвори дюкяна. Някой случайно може да влезе, а това не бива да се допуска.

Госпожа Макура се изниза. Люси ги зяпа известно време, без да спира да кърши ръце, после също излезе. Сумтенето ѝ заглъхна някъде надолу по стълбите.

Елейн ясно видя капчиците по челото на Нинив. Надяваше се да са от усилие, а не от топлината. „Опитай се, Нинив.“ Тя самата се пресягаше към Верния извор, опипваше тромаво през вълнените валма, с които сякаш бяха натъпкали главата ѝ, проваляше се, отново опитваше и се проваляше, и отново... „О, Светлина, помъчи се, Нинив! Помъчи се!“

Стъкленият пясъчен часовник изпълни очите ѝ. Не можеше да види нищо друго. Пясъкът, който се изсипваше, всяка песъчинка отбелязваше поредния ѝ провал. Последната песъчинка падна. Люси още я нямаше. Елейн се напегна още повече — за да достигне Извора, за да се помръдне. След малко пръстите на лявата ѝ ръка помръднаха. „Да!“ Още няколко минути и щеше да може да повдигне ръката си; само един пръст усилие и ръката падна безпомощно, но все пак се беше надигнала. С мъка успя да извърне главата си.

— Бори се — измърмори едва разбираемо Нинив. Нейните ръце се бяха впили плътно в завивката под тялото ѝ. Изглежда, се мъчеше да се надигне и да седне. Дори главата си не можеше да надигне, но се мъчеше.

— Боря се — опита се да ѝ отвърне Елейн; в собствените ѝ уши гласът ѝ прозвуча повече като ръмжене.

Най-сетне, бавно успя да надигне ръката си, колкото да може да я види и я задържа там. През цялото ѝ тяло премина тръпка на триумф. „Бой се от нас, Люси. Задръж се в кухнята още малко и...“

Вратата се отвори с трясък и хлипове на безсилие я разтърсиха, когато вътре нахлу Люси. Беше толкова близо! Момичето хвърли един поглед към тях, ахна ужасено и се завтече към бюфета.

Елейн се помъчи да ѝ окаже съпротива, но колкото и крехка да беше, Люси без усилие събори пърхащите ѝ ръце и също толкова лесно

натика фунията между зъбите ѝ. Момичето се беше запъхтяло, все едно че бе тичало. Студен горчив чай изпълни устата на Елейн. Тя зяпна момичето в паника. Люси задържа устата ѝ затворена и погали гърлото ѝ с мрачна решителност, докато тя не преглътна. Докато мракът я обгръщаше, чу привлечените стонове откъм леглото на Нинив.

Когато отново отвори очи, Люси беше излязла и песъчинките отново се изсипваха в часовника. Черните очи на Нинив се бяха оцъклили, било от страх или от ярост, Елейн не беше сигурна. Не, Нинив нямаше да се предаде. Това беше едно от нещата, заради които тя ѝ се възхищаваше. Можеха да сложат главата на Нинив на дръвника и тя пак нямаше да се предаде. „Нашите глави вече са на дръвника!“

Тази мисъл я засрами. Беше толкова по-слаба от Нинив! От нея се очакваше един ден да стане кралицата на Андор, а ето че сега ѝ се искаше да завие от ужас. Не го направи, дори наум — упорито се върна към усилията си да принуди крайниците си да помръднат, да докосне сайдар. Как можеше изобщо да стане кралица, след като беше толкова слаба? Отново се пресегна към Извора. И пак. И пак. Надбягвайки се с песъчинките. Пак.

Люси не се появяваше. Много бавно Елейн успя да стигне до момента, в който отново можеше да повдигне ръката си. А после и главата си! Въпреки че тя веднага се килна и падна. Успя да чуе мърморецата си Нинив и дори можа да разбере повечето думи.

Вратата отново се отвори с трясък. Елейн надигна глава, за да погледне към нея отчаяно... и зяпна. В рамката ѝ стоеше Том Мерилин, като същински герой от собствените си приказки. Едната му ръка стискаше здраво за врата почти припадналата Люси, а другата бе хванала нож, готов да полети. Елейн се засмя зарадвано — смехът излезе от гърлото ѝ почти като грак.

Той грубо избута момичето в ъгъла.

— Ти оставаш тук, че иначе ще наточа този нож в кожата ти! — На две стъпки той се озова до Елейн и я погали по косата. На сбръчканото му лице бе изписана тревога. — Какво си им дала, момиченце? Кажи ми, или...

— Не тя — промърмори Нинив. — Друга. Излезе. Помогни ми да се вдигна. Да походя.

Том извъртя китката си и скри ножа някъде в ръкава си, изправи Нинив на крака и започна да я разхожда из стаичката. Тя се беше

отпуснала на ръката му и едва се тътреше.

— Радвам се да чуя, че не тази изплашена малка писана ви е набутала в капана — каза той. — Ако се беше оказало така... — Той поклати глава. Несъмнено щеше да си помисли за тях не по-малко жалки неща, ако Нинив му кажеше истината. Самата Елейн определено не смяташе да го прави. — Сипах я, докато тичаше като побъркана по стълбите. Така се беше уплашила, че дори не ме чу зад себе си. Никак не ми харесва, че друга се е измъкнала оттук, без Джюйлин да я забележи. Възможно ли е да доведе и други?

— Не мисля, Том — изломоти Елейн. — Не би могла... да се издаде... пред много хора каква е. — След още една минута навярно щеше да може да седне на леглото. Сега гледаше право в Люси; момичето потръпна и се опита, ако може, да се промуши през стената. — Белите плащове... ще я хванат... толкова бързо, колкото биха хванали нас.

— Джюйлин? — промълви Нинив, изглежда ядно веселчуна и главата ѝ се олюля. Но заговори без особено усилие. — Казах и на двама ви да останете при фургона.

Том издуха раздразнено мустаците си.

— Каза ни само да приберем покупките, за което нямаше нужда от двама мъже. Джюйлин ви последва и след като никой не се върна, аз тръгнах да потърся него. — Той отново изсумтя. — Него ако питате, и дузина мъже да имаше тук, щеше да влезе сам да ви потърси. Завързваше Кръшкач отзад. Аз използвах момента да нахълтам вътре. Смятам, че конят ще ни потрѣбва, за да ви измъкна оттук.

Елейн установи, че вече може да седне, но едно усилие да стане щеше отново да я свали без сила на леглото. Сайдар си оставаше все така недосегаем; главата ѝ все така беше като възглавница, натъпкана с гъши пух. Нинив започваше да стои все по-стабилно, дори да повдига стъпалата си, но все още висеше на ръката на Том.

След още няколко минути се появи Джюйлин. Подбутваше пред себе си госпожа Макура с ножа.

— Излезе през една вратичка на оградата отзад. Помисли ме за крадец. Стори ми се, че ще е най-добре да я вкарам вътре.

Лицето на шивачката така пребледня, като ги видя, че очите ѝ потъмняха още повече, и на всичкото отгоре като че ли бяха готови да изскочат. Тя заоблизва устни и заоглажда роклята си неспирно, като

мяташе бързи погледи към ножа на Джюйлин, все едно че се чудеше дали няма да е все пак най-добре да побегне. Най-много обаче зяпаше Елейн и Нинив. Изглеждаше така, сякаш всеки момент ще се разреве или ще припадне.

— Остави я ей там — разпореди се Нинив и кимна към Люси, която се бе присвила в ъгъла. — И помогни на Елейн. За корен от вилняк не бях чувала, но изглежда, че ходенето помага ефектът да отмине. Повечето неща могат да се преодолеят с ходене.

Джюйлин посочи с ножа си към ъгъла и госпожа Макура изприпка натам и седна до Люси, като продължаваше боязливо да облизва устни.

— Аз... нямаше да... направя това... каквото направих... но получих заповеди. Трябва да разберете това. Имах заповеди.

Джюйлин нежно подкрепи Елейн да се изправи и ѝ помогна да направи няколко крачки. Тя съжали, че не беше Том. Ръката на Джюйлин около кръста ѝ се струваше твърде приятелска.

— Заповеди от кого? — изджавка Нинив. — На кого в Кулата докладваш?

На шивачката, изглежда, ѝ прилоша, но тя упорито стисна устни.

— Ако не проговориш — каза ѝ свъсено Нинив, — ще те оставя на Джюйлин. Той е тайренски хващач на крадци и знае как да измъква признания също като Разпитвачите на Белите плащове. Нали, Джюйлин?

— Малко въже да я вържа — отвърна той, ухилен така зловещо, че Елейн едва се сдържа да не се отдръпне от него — и малко парцали, за да ѝ запуша устата, докато не стане готова да проговори, и малко мазнина за готвене и сол... — От кикота му кръвта на Елейн се смрази. — Ще проговори, къде ще ходи.

Госпожа Макура се беше вкочанила и го зяпаше с ококорени очи. Люси го гледаше така, сякаш се беше превърнал в тролок, осем стъпки висок и с рога на всичко отгоре.

— Добре — каза Нинив след малко. — Всичко, което ти трябва, ще го намериш в кухнята, Джюйлин. — Елейн премести слисания си поглед от нея към ловеца на крадци и обратно. Тя със сигурност не можеше да смята да... Не и Нинив!

— Наренвин Барда — изпъшка неочаквано шивачката. Думите се занастъпваха една друга, изливайки се от устата ѝ. — Изпращах

донесенията си до Наренвин Барда в един хан в Тар Валон, казва се „Край реката“. Ави Шендар ми осигурява гълъби. Той не знае до кого изпращам съобщенията, нито от кого получавам, а и не го интересува. Жена му е много отпаднала, болна е и... — Тя млъкна, потръпна и погледна с ужас Джюйлин.

Елейн познаваше Наренвин или поне я беше виждала в Кулата. Слаба дребна женица, която човек можеше и да не забележи, толкова кротка беше. А и добра също така — един ден седмично тя пускаше деца да водят домашните си любимци в Кулата, за да бъдат Церени. Едва ли беше най-подходящата жена за Черната Аджа. От друга страна, едно от имената от Черната Аджа беше Марилин Гемалфин — жена, която обичаше котки и се грижеше за безпризорни животинчета.

— Наренвин Барда — повтори мрачно Нинив. — Искam още имена, вътре или извън Кулата.

— Не... не знам други — отвърна боязливо госпожа Макура.

— Ще видим. От кога си станала Мраколюбка? От колко време служиш на Черната Аджа?

От устата на Люси изригна възмутен рев.

— Ние не сме Мраколюбки! — Тя бързо погледна госпожа Макура и инстинктивно се дръпна от нея. — Аз поне не съм! Аз вървя в Светлината! Кълна се!

Реакцията на другата жена беше не по-малко силна. Ако очите ѝ доскоро бяха ококорени, сега се оцъклиха.

— Черната... Искате да кажете, че наистина съществува? Но Кулата винаги е отричала... Ами то, аз попитах за това Наренвин, в деня, в който ме избра да бъда очи и уши на Жълтите, и после цял ден ревах, докато изпълзя от кревата си. Аз не съм... Мраколюбка! Никога! Аз служа на Жълтата Аджа! На Жълтата!

Все още увиснала на кръста на Джюйлин, Елейн погледна объркано Нинив. Всяка Мраколюбка щеше да го отрече, разбира се, но в гласовете на тези жени се долавяха нотки на искреност. Гневът от това обвинение почти надмогваше страха им. Ако се съдеше по колебанието на Нинив, тя беше доловила същото.

— Като служите на Жълтите — отрони тя замислено, — защо ни упоихте?

— Заради нея — отвърна шивачката и кимна към Елейн. — Изпратиха ми описанието ѝ преди месец, чак до начина, по който си

вири брадичката, сякаш те гледа отгоре. Наренвин каза, че е възможно да използва името Елейн и дори да твърди, че е от благороден дом. — Дума по дума, гневът ѝ от това, че я бяха нарекли Мраколюбка, като че ли набъбваше. — Ти може да си Жълта сестра, но тя не е никаква Айез Седай, само една избягала Посветена. Наренвин ми нареди да докладвам, ако се появи, както и дали с нея има някоя друга. И да ги забавя, ако мога. Дори да я заловя. И всяка друга, която е с нея. Как очаквах да заловя една Посветена, не знам — не мисля, че дори Наренвин знае за чая от вилняк — но така ми наредиха! Казаха, че трябва да рискувам дори да се издам, ако се наложи — тук, където за такова нещо могат на часа да ме убият! Млада жено, ти да знаеш само какво те чака, когато те хване Амирлин! Както и всички вас!

— Амирлин! — възкликна Елейн. — Тя пък какво общо има с всичко това?

— Заповедите бяха нейни. По заповед на Амирлинския трон, така се казваше. Съобщаваше се, че Амирлин лично се е разпоредила да използвам всякакви средства, само да не ви убивам. Хване ли ви Амирлин, ще съжалите, че още сте живи! — Рязкото ѝ кимане беше изпълнено със свирепост и задоволство.

— Не забравяй, че все още не сме в ръцете ѝ — предупреди я сухо Нинив. — Напротив, ти си в нашите. — Погледът ѝ обаче беше също толкова смаян, колкото този на Елейн. — Обяснено ли ти беше защо?

Напомнянето, че пленничката е тя, моментално изцеди краткия изблик на смелост от жената и тя безсилно се отпусна до Люси.

— Не. Понякога Наренвин обяснява причината, но не и този път.

— Смятахте ли да ни държите тук упоени, докато дойде за нас?

— Щях да ви изпратя с кола, облечени в стари дрипи. — Дори зрънце упорство не беше останало в гласа на жената. — Изпратих гълъб, за да съобща на Наренвин, че сте тук и какво правя с вас. Терин Лугаи ми дължи голяма услуга и щях да му дам достатъчно вилняк, за да стигне чак до Тар Валон, ако Наренвин не изпрати сестри да ви срещнат преди това. Той знае, че сте болни и че чайт е единственото средство да ви опази живи, докато Айез Седай не ви поемат, за да ви Изцерят. Една жена трябва да е много предпазлива с Лечителството тук, в Амадиция — излекуваш ли твърде много хора или прекалено добре, и току-виж някой прошепнал: „Айез Седай“, след което къщата

ти ще пламне преди още да си разбрала. Ако не и по-лошо. Терин знае да си държи езика за това, което...

Нинив накара Том да я примъкне по-близо, така че да може да седне до шивачката.

— А съобщението? Истинското съобщение? Ти не си поставила сигнала само с надеждата, че можеш да ни примамиш.

— Истинското съобщение ви го казах — отвърна отегчено жената. — Не мислех, че то може да навреди. Аз самата не го разбирам и... моля ви... — Тя изведнъж захлипа. — Моля ви, не му позволявайте да използва солта! И двете ви молим! Не и солта! О, молим ви!

— Вържете ги — разпореди се отвратената Нинив. — А ние ще слезем долу, за да си поговорим. — Том и помогна да седне на ръба на по-близкото легло, след което набързо накъса ленти от чаршафа.

Елейн съжали, че не може да ходи достатъчно добре като Нинив и че все още има нужда от подкрепата на Джюйлин, докато се тътреше надолу по стълбите. Почувства леко жилване на ревност, като гледаше как Том е обгърнал с ръка кръста на Нинив. „Ти си едно глупаво момиченце“ — сгълча я гласът на Лини. „Аз съм пораснала жена“ — отвърна му тя с решимост, която едва ли щеше да си позволи пред старата си гледачка, дори сега. „Наистина обичам Ранд, но той е далече, а Том е умен, интелигентен и...“ Твърде много звучеше като извинение, дори за нея. Лини щеше да ѝ отвърне със сумтене, означаващо, че смята да престане да търпи всякакви глупости.

— Джюйлин — попита тя колебливо, — какво смяташе да направиш със солта и мазнината? Без подробности — добави бързо тя. — Само най-общо.

Той я изгледа продължително.

— Не знам. Но и те не знаеха. Това е целият номер — умът им си е въобразил по-страшни неща, отколкото бих могъл да измисля аз. Виждал съм как корав мъж може да се прекърши, като наредя да ми донесат сандък със смокини и няколко мишки. Трябва да се внимава обаче. Някои ще си признаят всичко, вярно или невярно, само за да се спасят от това, което си представят. Не мисля обаче, че тези двете го направиха.

Тя също не го допускаше. Но не успя да потисне трепета си. „Какво ли наистина може да се направи със смокини и мишки?“

Надяваше се, че ще престане да се чуди преди да си е втълпила кошмари.

Когато стигнаха в кухнята, Нинив вече пристъпваше без никаква помощ и надничаше в разноцветните кутийки по бюфета. Елейн имаше нужда да приседне на един от столовете. Синята кутия пак беше на масата, както и една зелена кана, пълна с чай, но тя се стараеше да не поглежда към тях. Все още не можеше да прелива. Вече можеше да прегърне сайдар, но щом го стореше, той ѝ се изплъзваше. Но вече беше сигурна, че Силата ще се върне у нея. Обратното беше ужасно дори да си го помисли и тя гледаше да не си го позволява.

— Том — каза Нинив, повдигайки капците на различните кутийки и надничайки вътре. — Джюйлин. — Замълча, пое дълбоко дъх и все още без да поглежда двамата мъже, каза: — Благодаря ви. Вече започвам да разбирам защо Айез Седай си имат Стражници. Много ви благодаря.

Не всички Айез Седай имаха Стражници. Червените смятаха всички мъже за покварени заради това, което правеха мъжете, можещи да преливат, а някои не си правеха труда да си осигурят, било защото не напускаха Кулата, или не искаха да заменят загиналия си предишен Стражник. Зелените бяха единствената Аджа, които си позволяваха обвързване с повече от един Стражник. Елейн искаше да стане Зелена. Не по тази причина, разбира се, а защото Зелените наричаха себе си „Бойната Аджа“. Докато Кафявите търсеха изгубеното познание, а Сините се въвличаха в каузи, Зелените сестри се поддържаха в готовност за Последната битка, когато щяха да излязат, както в Тролокската война, за да се сразят с нови Властелини на мрака.

Двамата мъже се спогледаха с нескрито удивление. Те със сигурност бяха готови да изслушат поредната гневна тирада на Нинив. Самата Елейн беше почти също толкова смаяна. Нинив обичаше да ѝ се помага точно толкова, колкото да се оказва в глупаво положение — и двете неща я караха да настръхва, бодлива като шипка, въпреки че естествено тя винаги твърдеше, че била самото vyplъщение на кротост и благоразумие.

— Премъдра. — Нинив взе щипка прах от една от кутиите, подуши я и я близна с върха на езика си. — Или както ги наричат тук.

— Тук няма име за такива — каза Том. — Малко жени поддържат древния ви занаят тук, в Амадиция. Твърде опасно е. За

повечето от тях това е само странично занимание.

Нинив измъкна кожена торба от най-долното чекмедже на бюфета и започна да приготвя малки вързопчета от някои от кутиите.

— А при кого ходят, когато някой се разболее? При знахари шарлатани?

— Да — каза Елейн. Винаги ѝ беше приятно да покаже пред Том, че и тя знае някои неща за света. — В Амадиция билките се изучават от мъжете.

Нинив се навъси презрително.

— Че какво може да ти разбира един мъж от лечителство? Все едно да накараш някой налбант да ти ушие рокля.

Изведнъж Елейн осъзна, че се старее да мисли за всичко друго, но не и за това, което им беше казала госпожа Макура. „И да не мислиш за един трън, той няма да бодне ходилото ти по-малко.“ Една от любимите мъдрости на Лили.

— Нинив, какво според теб означава онова съобщение? Че всички сестри били добре дошли да се върнат в Кулата? Звучи ми като пълна безсмислица. — Не точно това искаше да каже, но беше съвсем близо до същността.

— Кулата си има свои правила — каза Том. — Това, което правят Айез Седай, го правят по свои собствени основания, които често не са тези, които ти казват. Стига изобщо да ти обяснят. — Двамата с Джюйлин знаеха, че те са само Посветени, разбира се. Това донякъде обясняваше защо никой от двамата не се престараваше много в това, което им наредяха.

Вътрешната борба ясно се изписа на лицето на Нинив. Тя никак не обичаше да я прекъсват или други да отговарят вместо нея. Доста дългичък беше списъкът от неща, които Нинив никак не обичаше. Но беше изминала само минутка, откакто бе благодарила на Том; никак не беше лесно да се скараш и унизиш един човек, който току-що те е спасил да не те накълцат като зелка.

— Твърде малко работи в Кулата изглеждат смислени в повечето случаи — каза тя кисело. Елейн подозираше, че язвителността ѝ е адресирана не по-малко към Том, отколкото към Кулата.

— Ти вярваш ли на това, което каза тя? — Елейн вдиша дълбоко. — Че Амирлин е заповядала да бъде хваната и върната с всички средства?

Нинив я изгледа бързо, с лека нотка на съчувствие.

— Не знам, Елейн.

— Тя казва истината. — Джюйлин обърна един от столовете и го възседна. — Предостатъчно крадци и убийци съм разпитвал, за да мога да отлича истината, когато я чуя. Известно време тя беше твърде изплашена, за да може да лъже, а през останалото — твърде ядосана.

— Вие двамата... — Нинив пое дълбоко дъх, хвърли торбата на масата и скръсти ръце пред гърдите си, сякаш за да им попречи да ѝ задърпат плитката. — Джюйлин вероятно е прав, Елейн.

— Но Амирлин знае какво правим. Нали тъкмо тя ни изпрати на тази задача.

Нинив изсумтя.

— От Сюан Санче мога да очаквам всичко. Много ми се ще да я видя натикана само за един час в някой ъгъл, без да може да прелива. Тогава ще я видим колко е корава.

— Но какво да правим при това положение? Аджите, изглежда, си имат очи и уши навсякъде. Както и самата Амирлин. По целия си път до Тар Валон можем да се натъкваме на жени, които ще се опитват да ни пускат разни неща в храната.

— Не и ако не приличаме на това, което очакват. — Нинив вдигна едно жълто бурканче от бюфета и го постави на масата до каната с чая. — Това тук е бял кокоши пипер. Помага против зъбобол, но също така ще ти направи косата черна като нощ. — Елейн неволно опипа пищните си червено-златисти къдрици — нейната коса, не на Нинив, можеше да се обзаложи за това! — но колкото и да не ѝ харесваше, идеята беше добра. — Малко шиене в дюкяна, и вече няма да сме търговки, а две благородни дами, пътуващи със слугите си.

— На фургон, пълен с боя? — каза Джюйлин.

Сърдитият ѝ поглед казваше, че благодарността ѝ е свършила дотук.

— В двора на конюшня от другата страна на моста има карета. Мисля, че собственикът ѝ ще ни я отстъпи. Ако се върнете при фургона преди някой да го е обрал... не знам какво ви е прихванало вас двамата, ей така да го оставите без охрана за всеки случаен нехранимайко! — ако все още е там, можете да вземете една от кесиите и...

Няколкото минувачи се облешиха, когато каретата на Ной Торвалд спря пред шивачницата на Ронде Макура, теглена от четворен впряг, и още един оседлан кон отзад. Ной беше загубил всичко, след като търговията с Тарабон се беше сринала, и сега едва си изкарваше прехраната покрай Теран Вдовицата. Никой досега не беше виждал кочияша — висок сбръчкан тип с дълги бели мустаци и студен властен поглед, нито слугата с коравото лице, с тарабонска шапка, който пъргаво скочи да отвори вратата на каретата. Блещенето премина в мърморене, когато от дюкяна излязоха две жени, прегърнали пред гърдите си вързопи. Едната беше облечена в зелена копринена рокля, а другата — в проста синя вълна, но и двете бяха покрили главите си, така че се виждаше само част от косата им. Двете жени се метнаха в каретата почти бежешком.

Двама от Чедата закрачиха наперено към тях, за да разберат кои са, но докато слугата все още се катереше на капрата, кочияшът изплющя с дългия камшик и извика нещо в смисъл да отворят път на една благородна дама. Името ѝ се изгуби в шумотевицата, двете Чеда се хвърлиха настрани и каретата се понесе в галоп по пътя за Амадор.

Зяпачите си продължиха по пътя, говорейки помежду си. Загадъчна дама, очевидно със слугинята си, която беше направила покупки от Ронде Макура и по някаква причина бягаше от Чедата. Напоследък нищо особено не се случваше в Мардецин и това щеше да осигури тема за разговор за дни напред. Чедата на Светлината се заизтупваха, побеснели от гняв, но най-накрая решиха, че ако докладват за инцидента, ще се поставят в глупаво положение. Освен това капитанът не обичаше благородници. Най-вероятно щеше да ги изпрати да догонят каретата в тази жега, и то за какво? За нищо и никаква си арогантна млада издънка от този или онзи Дом. И после, ако не можеха да ѝ предявят никакви обвинения — нещо много трудно с благородниците, — виновен щеше да се окаже не капитанът, а те самите. Надявайки се, че мълвата за унижението им няма да се пръсне, те изобщо не се сетиха да разпитат Ронде Макура.

Малко по-късно Терин Лугаи вкара колата си в двора зад дюкяна. Провизиите за дългото пътуване вече бяха натоварени под кръглото чергило. Ронде Макура го беше излекувала от една треска, отнела живота на дваисет и трима души миналата зима, но това, което

всъщност го караше да поеме дългия път до мястото, където живееха вещиците, бяха свадливата му жена и досадната тъща. Ронде му беше казала, че някой може да го посрещне, макар и да не уточни кой, но той се надяваше все пак да стигне сам до Тар Валон.

Почука на вратата на кухнята шест пъти, преди да влезе, но намери вътре хора едва след като се изкачи по стълбището на горния кат. В спалнята отзад. Ронде и Люси лежаха проснати на леглата, здраво заспали посред бял ден и с всичките си дрехи, макар и поомачкани. Нито една от двете не се вдигна, след като ги разтърси. Това той не го разбра, нито защо един от чаршафите лежеше раздран на завързани на възли ивици на пода, нито защо в стаята имаше две кани за чай и само една паница, и какво търсеше фунията до възглавницата на Ронде. Но той винаги беше знаел, че на света има много неща, които не разбира. Докато се връщаше при колата си, той си помисли за провизиите, купени с парите на Ронде, помисли си и за жена си и за майката на жена си, и когато поведе коня, вече беше изпълнен с намерението да види как изглеждат Алтара или пък Муранди.

Така или иначе, мина доста време преди омаломощената Ронде Макура да се дотътри до къщата на Ави Шендар и да пусне гълъб с тънка костена тръбичка, привързана на едното му краче. Птицата се понесе на североизток, към Тар Валон. След миг размисъл Ронде приготви още едно копие от тясна ивица тънък пергамент и го завърза на птица от друг кафез. Тя пък се понесе на запад, защото жената бе обещала да праща дубликати на всичките си послания. В тези трудни времена, за да оцелее, една жена трябваше много да се старае в задълженията си. А и това нямаше да донесе вреда — не и донесенията, които изпращаше на Наренвин. Тя се зачуди дали вкусът на вилняка изобщо някога ще се махне от устата ѝ и си помисли, че едва ли би имала нещо против, ако донесението причини не много, само мъничко неприятности на онази, която се нарече Нинив.

Ави както обикновено копаеше една леха в градината си, без да обръща внимание на заниманията на Ронде. И пак както обикновено, веднага след като тя си отиде, той си изми ръцете и влезе вътре. Под ивиците тя беше поставила по-голям лист пергамент, за да смекчи натиска на писеца. Той го вдигна срещу следобедните лъчи и успя да

разчете какво е написала. Скоро и трето гълъбче излетя по пътя си, но в съвсем друга посока.

ГЛАВА 11

ВПРЯГ ОТ ДЕВЕТ КОНЯ

Логаин ги преведе през Шилийската порта на Люгард. Широка сламена шапка засенчваше лицето на Сюан от късното следобедно слънце. Високите сиви стени на града бяха в лошо състояние — на две места каменният зид бе съборен и стената не беше по-висока от каменна ограда. Мин и Леане яздеха плътно до нея, и двете изморени от скоростта, която Логаин им налагаше от седмици, откакто напуснаха Корски извори. Той държеше да командва и не й беше нужно много, за да го убеди, че е водачът. Щом държеше той да казва кога да тръгнат заранта, кога и къде да спрат за нощувка, щом той държеше парите, дори да очакваше те да му сервират блюдата, както и да му готвят, на нея й беше все едно. Всъщност тя изпитваше жалост към него. Той си нямаше и представа какво беше замислила. „Голяма риба на куката, за да хванеш още по-голяма“ — помисли си тя мрачно.

На думи Люгард бе столицата на Муранди, седалището на крал Редран, но лордовете на Муранди изричаха клетвите си за вяност, след което отказваха да си плащат данъците и да изпълняват каквито и да било нареждания на Редран, а народът правеше същото. Муранди беше държава само на думи и народът едва се задържаше в единство — тронът преминаваше от един на друг за много кратки интервали — най-вече от страх да не би Андор или Иллиан да ги ударят, ако не са поне донякъде единни.

Каменни стени кръстосваха града, повечето още по-занемарени и от външните, защото Люгард се беше разраствал безразборно през вековете и неведнъж беше разцепван от съперническите си благородници. Беше мръсен град, повечето му улици бяха без настилка и прашни. Мъже с високи шапки и жени с престилки над полите, показващи глезените им, се провираха между трополящи търговски фургони, а хлапетиите си играеха сред коловозите и изпражненията от въпряговете. Главно търговията поддържаше живота на Люгард, търговия от Иллиан и Ебу Дар, от Геалдан на запад и Андор на север.

Просторни голи терени из града даваха подслон на фургони, наблъскани колело до колело, много от които — с тежки товари под здраво овързаните чергила, други празни и чакащи да ги натоварят. По главните улици един подир друг се точеха ханове с коневръзи и конюшни и почти надвишаваха броя на къщите и дюкяните от сив камък, всички — покрити с каменни плочи в синьо, червено, пурпурно и зелено. Прахоляк и шумотевица изпълваха въздуха — дрънчене от ковачници, трополене на фургони, съпроводено от ругатните на коларите и от грубия смях, ехтящ от гостилниците. Слънцето къпеше Люгард в зной и човек изпитваше усещането, че тук никога повече няма да завали дъжд.

Логаин най-сетне свърна към един хан със зелен покрив. Казваше се „Впрягът от девет коня“. Сюан се смъкна благодарна от гърба на Бела и боязливо потупа рунтавата кобила по муцуната, страхувайки се от зъбите ѝ. Според нейните представи седенето върху гърба на едно животно не беше никакво пътуване. Една лодка вървеше натам, накъдето я подкараш с веслото, докато животното можеше да тръгне накъдето само си реши. Освен това лодката никога не хапеше; Бела също не беше я ухапала досега, но можеше.

Щом Логаин започна да се пазари с коняря — дългнест пъпчив старец в кожен елек и без риза, — Сюан пристъпи към Леане и тихо каза:

— Ако искаш да си упражниш хитринките, поупражнявай се в следващия час с Далин. — Леане я изглежда колебливо — беше му забъркала усмивчици и кокетни погледчета в някои селца след Корски извори, но Логаин ѝ отвърщаше с равнодушен поглед — но накрая въздъхна и кимна. Вдиша дълбоко и се плъзна напред с полюшваща се походка, усмихвайки се мило. Сюан не разбираше как го постига — като че ли някои от костите ѝ преставаха да са твърди.

Тя пристъпи към Мин и отново заговори тихо:

— Щом Далин приключи с коняря, кажи му, че тръгваш с мен. После остани настрана от него и Амена, докато не се върна. — Ако се съдеше по шума, изливащ се от гостилницата, вътре беше толкова претъпкано, че в навалищата можеше да се скрие цяла войска. И със сигурност достатъчно, за да се скрие една жена. Мин се смръщи и отвори уста, несъмнено за да попита защо, но Сюан я изпревари. — Просто го направи, Серенла. Или ще ти добавя към поднасянето на

блюдото му и лъскането на ботушите му. — Опърничавото изражение си остана, но Мин кимна примирено.

Сюан пхна юздите на Бела в ръцете ѝ и бързо закри по улицата във вярната според нея посока. Надяваше се, че няма да ѝ се наложи да търси из целия град, не и при тази жега и прахоляк.

Тежки фургони с впрягове от по шест, осем и дори десет животни запълваха улиците. Кочияшите плющяха с дълги камшици и подвикваха люти ругатни както към конете, така и към минувачите, които притичваха между фургоните. Мъже, облечени в груби дълги палта, от време на време подхвърляха насмешливи закачки към жените, минаващи край тях. Жените — с цветни престилки и с ярки забрадки — гледаха право напред, сякаш не ги чуваха. Тези, които не бяха с престилки, чиито коси висяха свободно на раменете и полите им стигаха едва на едно стъпало, ако не и повече от земята, нерядко им отвърщаха с още по-груби подмятания.

Сюан се стресна, когато разбра, че част от предложенията на мъжете се отнасят до нея. Те не я ядосваха — всъщност тя дори не можеше да ги отнесе към себе си, — а само я стряскаха. Все още не можеше да привикне с промените, които я бяха сполетели. Тези мъже навярно я намираха за привлекателна... Отражението ѝ в мръсното прозорче на един шивашки дюкян я привлече за миг. Бледо момиче със сламена шапка. Беше млада — не просто млада на вид, доколкото сама можеше да определи, но наистина млада. Не много по-голяма от Мин. Същинско момиче, от гледна точка на годините, които бе изживяла в действителност.

„Предимство от това, че ме усмириха“ — каза си тя. Беше срещала жени, готови да заплатят всякаква цена, за да изгубят петнайсет или двайсет от годините си. Някои дори можеше да приемат цената, която тя беше платила, за съвсем прилична. Тя често се улавяше, че си съставя списък от подобни предимства, мъчейки се сама да се убеди, че наистина са такива. Първо на първо, освободена от Трите клетви, сега тя можеше да лъже, ако потрябва. А и собственият ѝ баща сега нямаше да може да я разпознае. Всъщност тя не приличаше на себе си като млада — промените, които възрастта бе отпечатала по нея, все още си бяха налице, но омекотени и подмладени. С хладна обективност тя си помисли, че сега май е още по-симпатична, отколкото като момиче. Симпатична беше най-

доброто, което изобщо някога бяха казвали за нея. Обаятелна беше по-честият комплимент. Сега не можеше да свърже това лице със себе си, със Сюан Санче. Само че отвътре си беше все същата; умът ѝ все още пазеше всичкото си знание. Тук, в главата, тя продължаваше да си е тя.

Някои от хановите и кръчмите в Люгард носеха имена като „Чукът на налбантина“, „Танцуващата мечка“ или „Сребърната свиня“, често с ярки табели със съответните рисунки. Други бяха с имена, каквито изобщо не трябваше да се позволяват, най-благоприличното от които беше „Целувката на доманската фръцла“, с рисунка на жена с бронзова кожа — гола до кръста, представете си! — и издала напред устнички. Сюан се зачуди как ли щеше да го възприеме Леане, но както я беше подкарала напоследък, като нищо можеше да реши да го пробва.

Най-сетне на една странична улица тя намери хана, който търсеше — триетажен, от груб сив камък и покрит с яркочервени керемиди. Табелата над вратата показваше невероятно похотлива жена, само с коса и нищо друго по нея, нагласена така, че да разкрива всичко по-съществено, и яхнала кон на гол гръб. Името му беше такова, че тя го изби от главата си веднага щом го разчете.

Гостилницата беше замъглена от дима на лулите и беше претъпкана с грубовати мъже, които пиеха, смееха се и посягаха да оципят сервиращите слугини, а те ги избягваха, доколкото можеха, с измъчени усмивки. Едва чути от врявата, в дъното на продълговатата зала цитра и флейта акомпанираха песента и танца на млада жена върху масата. Защо една жена трябваше да ходи без дрехи? Защо една жена трябваше да се мотае тук, сред гмежта от пияни непрокопсаници? В подобно място тя никога не беше попадала. Реши посещението ѝ да е колкото се може по-кратко.

Ханджийката нямаше как да се сбърка — висока жена, напъхана в червена копринена рокля, която направо блестеше. Боядисани къдрици — природата не можеше да произведе подобен оттенък на червеното — обкръжаваха издадената ѝ брадичка и твърдите ѝ устни. Докато подвикваше нарежданията си на сервиращите момичета, тя се спираше до тази или онази маса да размени някоя дума, потупваше гостите си по гърбовете и се смееше гърлено с тях.

Сюан изправи гръб и се постара да не обръща внимание на преценяващите погледи, с които я удостояваха мъжете, докато

пристъпваше към жената с пурпурната коса.

— Госпожа Тарне? — Повтори го три пъти, все по-високо, докато ханджийката не благоволи да я погледне. — Госпожо Тарне, търся си работа като певачка. Мога да пея...

— Ха! Можеш, тъй ли? — изсмя се едрата жена. — Е, певачка си имаме, но защо да не наема още една, да я сменя, докато си почива. Я да ти видя аз краченцата.

— Мога да пея „Песента за трите риби“ — обяви гръмко Сюан. Това трябваше да е жената. Със сигурност в един и същи град не бе възможно да има две жени с коса като тази, нито да отговарят на едно и също име и хан.

Госпожа Тарне се изсмя още по-силно и удари един от мъжете на най-близката маса по рамото толкова силно, че той едва не изхвърча от пейката.

— Точно таз едва ли много ще се хареса тука, а, Пел? — Беззъбият Пел, праметнал през рамо камшик на фургонджия, се закикоти заедно с нея.

— Мога да пея и „Синьо небе зазорило“.

Жената се затресе и започна да си трие очите, сякаш се е просълзила от смях.

— Можеш значи, а? Ох, сигурна съм, че тая момците много ще я харесат. Хайде, дай да ти погледна крачетата. Крачетата, моме, иначе да те няма!

Сюан се поколеба, а госпожа Тарне я загледа. Както и все повече от мъжете. Но това трябваше да е същата жена. Сюан бавно надигна полите до коленете си. Високата жена я подкани нетърпеливо с жест. Затворила очи, Сюан набра още и още от полите си в ръце. Усети, че лицето ѝ започва да почервениява.

— Пък е и скромна — изкиска се госпожа Тарне. — Е, щом певачеството ти свършва с тези две песни, дано поне крачетата ти да могат да накарат един мъж да падне по очи. Не мога да кажа, докато не ѝ свалим тия вълнени чорапи, а, Пел? Добре, ела с мене. Какво пък, може и глас да имаш, но тук не мога да го чуя. Хайде, моме, размърдай си задника!

Очите на Сюан пламнаха, но едрата жена вече крачеше към задната част на гостилницата. Сюан пусна полите си и я последва, стараяйки се да не обръща внимание на насочените към нея смехове и

подмятания. Лицето ѝ беше каменно, но отвътре тревогата се бореше с гнева ѝ.

Преди да я издигнат на Амирлинския трон тя беше ръководила мрежата от очи и уши на Синята Аджа; някои от тях дори бяха нейни собствени подслушвачки, както преди, така и след това. Сега можеше и да не е вече Амирлин, и дори Айез Седай, но все още знаеше всички тези агенти. Дуранда Тарне вече служеше на Сините, когато тя бе поела мрежата, жена, чиято информация пристигаше винаги навреме. Очи и уши не можеха да се намерят навсякъде и степента на тяхната достоверност беше различна — оттук до Тар Валон имаше само една, на която можеше да се довери дотолкова, че да се обърне открито към нея, в Четиримата крале в Андор, но тя беше изчезнала — но през Люгард с търговските впрягове преминаваха много новини и слухове. Тук можеше да има очи и уши и на други Аджа — нямаше да е зле да не го забравя. „Предпазливостта връща лодката у дома“ — напомни си тя.

Тази жена отговаряше съвършено на описанието на Дуранда Тарне и със сигурност не можеше да има друг хан с това гадно име, но защо бе реагирала така, когато Сюан ѝ се разкри като друга агентка на Сините? Трябваше да рискува, още повече че Мин и Леане по своему ставаха също толкова нетърпеливи, колкото Логаин. Предпазливостта връщаше лодката у дома, но понякога смелостта я връщаше натоварена с риба. В най-лошия случай можеше да удари жената по главата с нещо и да се измъкне през задния вход. Тя измери с очи ширината и ръста на жената, както и яките ѝ мишци, надявайки се, че наистина ще може да го направи.

Влязоха в оскъдно обзаведена стая, с писалище и един стол върху малък син килим, голямо огледало на едната стена и, колкото и да беше чудно, къса лавица с няколко книги на нея. Щом вратата се затръшна след тях и врявата откъм гостилницата заглъхна, едрата жена се обърна и почти викна:

— Е, казвай. Какво искаш от мен? Хич не ща и да чувам имена и не ща и да знам дали са твои, или не са.

Част от напрежението на Сюан изчезна. Не и гневът ѝ обаче.

— Нямахте никакво право да се държите по този начин с мен! Откъде накъде ще ме карате да...

— Имам всякакво право — сопна ѝ се госпожа Тарне. — И бях длъжна даже. Ако ми беше дошла на отваряне или на затваряне, както е редно, щях да те натикам тук, без хич да му мисля. Да не си въобразяваш, че някои от ония мъже нямаше да се зачудят, ако те поведат насам като някоя отдавнашна дружка? Не мога да си позволя да се зачуди някой какви ги върша. Пак имаш късмет, че не те накарах да заемеш мястото на Сузу на масата и да попееш една-две песнички. И да внимаваш как се държиш с мен. — Тя вдигна заплашително широката си длан. — Щерки съм женила, по-големи от теб, и като им ида на гости, стъпват ситно-ситно, и говорят както трябва. И не ми се дръж нахално, че ще те науча аз тебе. Никой оттатък няма и да чуе ревовете, а и да чуят, няма да се намесят. — Тя кимна рязко, сякаш с това спорът беше решен, и опря юмруци на бедрата си. — Е, казвай сега какво искаш?

На няколко пъти по време на яростната атака Сюан се опита да заговори, но жената ѝ връхлиташе като приливна вълна. С такова нещо тя не беше свикнала. Докато госпожа Тарне приключи, тя вече трепереше от гняв и едва се сдържаше да не избухне. „Аз съм уж само поредната агентка — напомни си тя. — Не съм повече Амирлин, а само една агентка.“ Освен това подозираше, че жената набързо щеше да я насмете. Това беше още нещо ново за нея — да ѝ се налага да се тревожи от някого само защото е по-голям и по-силен.

— Дадено ми е послание, което да занеса на едно събиране на тези, на които служим. — Надяваше се госпожа Тарне да вземе напрегнатия ѝ глас за признак на боязън; жената можеше да се окаже по-полезна, ако си въобразеше, че Сюан е подobaващо напласена. — Не бяха там, където ми наредиха да ги намеря. Мога само да се надявам, че вие знаете нещо, което да ми помогне да ги намеря.

Госпожа Тарне скръсти ръце пред масивните си гърди и я огледа критично.

— Знаеш как да си сдържаш нрава, когато ти изнася, а? Добре. Какво е станало в Кулата? И не се опитвай да отричаш, че не идеш оттам, надута въртиопашко. На твоето съобщение с големи букви пише, че си куриерка, а тия надуты маниери не си ги научила в някое село.

Сюан си пое дълбоко дъх, после каза:

— Сюан Санче е била усмирена. — Гласът ѝ не трепна и тя изпита гордост от това. — Елайда а-Ройхан е новата Амирлин. — Тук обаче не успя да прикрие жлъчта си.

Лицето на госпожа Тарне не показва никаква реакция.

— Какво пък, това обяснява някои от заповедите, които получавам. Някои, може би. Усмирили са я, така ли? А аз си мислех, че ще си остане Амирлин завинаги. Видях я веднъж преди няколко години, в Кемлин. Отдалече. Изглеждаше така, сякаш може да сдъвче конски такъми за закуска. — Невероятните ѝ пурпурни къдрици се люшнаха, щом поклати глава. — Е, стореното — сторено. Аджите са се разцепили, така ли? Това обяснява всичко. Значи онази дърта ястребка е усмирена. Кулата е рухнала, а Сините бягат.

Сюан стисна зъби. Помъчи се да си каже, че жената е вярна на Синята Аджа, а не лично на нея, но и това не помогна. „Дърта ястребка? Че тя може майка да ми бъде. А и да беше, щях да я удуша.“ С усилие успя да придаде кротост на гласа си.

— Съобщението ми е важно. Трябва да тръгна на път колкото се може по-скоро. Можете ли да ми помогнете?

— Важно, казваш? Е, щом казваш. Работата е там, че мога да ти дам нещо, но дали ще го отгадаеш, ти си знаеш. Искаш ли? — Жената май не беше склонна да я улесни.

— Да, моля.

— Сали Даера. Не знам коя е тя и каква е била, но са ми казали да предам името ѝ на всяка Синя, която случайно дойде тук и има вид на изгубена, тъй да се каже. Ти може и да не си една от сестрите, но достатъчно си вирнала нос, за да минеш за такава, така че ето ти го. Сали Даера. А какво ще правиш с него — ти си знаеш.

Сюан потисна тръпката на възбуда и си придаде обезсърчен вид.

— Никога не съм чувала за нея. Просто, изглежда, ще трябва да продължа да търся.

— Ако ги намериш, да кажеш на Елдене Седай, че все още съм вярна, каквото и да се е случило. Толкова години съм работила за Сините, че не знам какво друго бих могла да правя.

— Ще ѝ предам — каза Сюан. Не знаеше, че Елдене я е заместила в контрола над очите и ушите на Сините. Амирлин, независимо от коя Аджа произлизаше, преставаше да бъде част от нея. — Предполагам, че ще ви трябва някакво обяснение за това, че не сте

ме наели. Аз всъщност изобщо не мога да пея — това би трябвало да свърши работа.

— Че то оная пасмина изобщо не се интересува от това. — Жената кривна вежда и се ухили по начин, който Сюан никак не хареса. — Ще измисля нещо, фръцло. И ще ти дам един малък съвет. Ако сама не слезеш едно-две стъпала по-надолу, някоя Айез Седай ще те бутне да паднеш по цялата стълба. Чудя се как не са го направили вече. Хайде, тръгвай. Пръждосвай се.

„Омразница — изръмжа Сюан наум. — Ако имаше начин, така щях да я накажа, че очите ѝ да изхвъркнат.“ Но жената смяташе, че заслужава повечко уважение, нали?

— Благодаря ви за помощта — отвърна тя хладно и приклепна в реверанс, който можеше да удовлетвори и кралица. — Бяхте много мила.

Беше направила три крачки в гостилницата, когато госпожа Тарне се появи зад нея и извика през смях, от който врявата секна.

— Срамежлива мома била тая! Краката ѝ са толкоз бели и гладки, че ако ги видите, ще изпопадате, и се разрева като бебе, като ѝ казах, че ще трябва да ви ги покаже! Ей така, чучна се на пода и се разрева! Бедрата ѝ са толкова закръглени, че на всеки ще се харесат, а пък...

Сюан се спъна и залитна, сякаш пометена от вълната от смях. Успя да направи още три крачки, с лице, почервенияло като цвекло, и хукна навън.

На улицата спря да си поеме дъх. Сърцето ѝ подскачаше. „Отвратителна вещица! Трябваше да...“ Вече нямаше значение какво е трябвало да направи — ужасната жена ѝ беше казала това, което ѝ беше нужно. Не Сали Даера — въобще не ставаше дума за някаква жена. Салидар. Родното място на Дийн Ариман, Синята сестра, която беше станала Амирлин след Бонвин и бе спасила Кулата от разрухата, причинена от Бонвин. Салидар. Едно от последните места, където на някой щеше да му хрумне да търси Айез Седай, ако се изключеше самата Амадиция.

Двама мъже със снежни наметала и лъскави брони яздеха по улицата към нея, откланяйки с неохота конете си встрани от движещите се фургони. Чеда на Светлината. В тези дни човек можеше да ги види навсякъде. Свела глава и поглеждайки предпазливо Белите

плащове изпод периферията на шапката си, Сюан се дръпна към синьо-зелената фасада на хана. Те я погледнаха — корави лица под блестящи конични шлемове — и отминаха.

Сюан прехапа раздразнено устната си. Сигурно беше привлякла вниманието им с това, че се бе дръпнала. А ако бяха видели лицето ѝ? Нищо, разбира се. Белите плащове можеха да понечат да убият някоя Айез Седай, ако я срещнеха сама, но тя вече не беше Айез Седай. Но бяха забелязали, че се опитва да се прикрие от тях. Ако Дуранда Тарне не беше я ядосала толкова, сигурно нямаше да допусне тази глупава грешка. Помнеше много добре времето, когато такава дреболия като забележките на госпожа Тарне нямаше да я обърка ни най-малко. „Ще я науча аз...“ Напомни си, че дните, когато можеше да вика при себе си крале и кралици, бяха отминали безвъзвратно.

Закрачи по улицата. Гледаше минувачите с такъв яд, че дори фургонджиите сдържаха подмятанията, които се канеха да хвърлят към една самотна хубавичка жена. Поне някои.

Мин седеше на една пейка до стената на претъпканата гостилница във „Впряга от девет коня“ и гледаше масата, около която се бяха струпали мъже — някои с коларски камшици, други с мечове, които ги издаваха, че са търговски охранници, едни прави, други седнали. Тя едва можеше да види Логаин и Леане, седящи от другата страна. Беше се намусила недоволно. Мъжете се хващаха на всяка дума, която Леане изричаше с усмивчица.

Въздухът се беше сгъстил от дима на лулите и бе изпълнен с бръщолевене, което почти заглушаваше музиката от флейта и тамбура и пеенето на някакво момиче. В песента ставаше дума за жена, която убеждава шестима, че всеки от тях е единственият мъж в живота ѝ — Мин я намираще за интересна, въпреки че я караше да се изчервява. От време на време певицата мятеше ревниви погледи към отрупаната с мъже маса. По-точно към Леане.

Високата доманка бе влязла с Логаин и междувременно беше привлякла към себе си други мъже като мухи на мед с кръшната си походка и тлеещия блясък в очите си. За малко щеше да избухне кавга. Логаин и търговските охранници сложиха ръце на дръжките на мечовете си, ножове се наизваждаха, а набитият ханджия и двама

типове с яки мускули нахлуха с тояги в ръце. Леане обаче бе потушила пламъците точно както ги беше запалила, с усмивчица тук, с някоя думичка там, с потупване на нечия буза. Дори ханджията се поусука около нея, ухилен като глупак, докато клиентелата му не го повика за нещо. А Леане смяташе, че още ѝ липсва практика. Просто не беше честно.

„Ако можех да направя това пред когото трябва, щях да съм повече от доволна. Тя сигурно би могла да ме научи... Светлина, какви ги мисля!“ Тя винаги се беше държала така, че всеки да я приеме такава, каквата е. Не стига че ѝ се налагаше да е с рокля, вместо да си носи палтото и панталоните, както винаги. „Ако си облечеш рокля с ниско деколте, ще те погледне. Имаш да покажеш повече, отколкото Леане, а тя... Я престани!“

— Трябва да тръгнем на юг — каза Сюан над рамото ѝ и Мин се стресна. Не беше забелязала влизането ѝ. — Веднага. — По блясъка в сините ѝ очи Мин разбра, че тя е научила нещо. Дали щеше да го сподели, беше друг въпрос. В повечето случаи Сюан, изглежда, продължаваше да си въобразява, че все още е Амирлин.

— Не можем да стигнем друго място с хан преди да се мръкне — каза Мин. — Бихме могли да наемем стаи тук за през нощта. — Щеше да е приятно да поспи отново в легло вместо под плетове и в купи сено. Логаин беше склонен да им наема и отделни стаи, но Сюан беше пестелива и не се съгласяваше.

Сюан се огледа. Посетителите или зяпаха Леане, или слушаха певицата.

— Това е невъзможно. Аз... мисля, че Белите плащове могат да разпитват за мен.

Мин тихо подсвирна.

— На Далин това няма да му хареса.

— Тогава не му го казвай. — Сюан погледна струпалата се около Леане тумба мъже и поклати глава. — Просто кажи на Амена, че се налага да тръгваме. Той ще я последва. Да се надяваме, че другите няма да го направят.

Мин се ухили иронично. Сюан можеше и да твърди, че не я интересувало, че Логаин — Далин — е поел водачеството, но все пак беше решена отново да го накара да припка подир нея.

— Между другото, какво значи впряг от девет коня? — попита тя докато ставаше. — Виждала съм с осем или с десет, но никога с девет.

— В този град — отвърна Сюан — е по-добре да не питаш. — Внезапно избилите петна на бузите ѝ накараха Мин да си помисли, че знае много добре. — Иди да ги вдигнеш. Чака ни дълъг път и нямаме време за губене. И гледай никой да не те чуе.

Мин изсумтя. Покрай Леане никой от тези мъже нямаше дори да я погледне. Доця ѝ се да разбере как Сюан е успяла да привлече вниманието на Белите плащове. Това беше последното, от което имаха нужда, а не беше в стила на Сюан да прави грешки. Искаше ѝ се да разбере как да накара Ранд да я погледне така, както тези мъже гледаха Леане. Щом щяха да яздят цяла нощ — а тя подозираше, че ще стане точно така — Леане може би щеше да се съгласи да я научи на някои от номерцата си.

ГЛАВА 12

СТАРА ЛУЛА

Капризен порив на вятъра, завихрил прахоляк по люгардската улица, подхвана кадифената шапка на Гарет Брин и я запрати право под един от трополящите фургони. Желязната шина на колелото я затисна в уличната кал и остави след себе си сплескана дрипа. За миг Брин се взря в нея, после продължи. Шапката бездруго се бе оцапала от дългия път. Коприненото му палто също се беше окаляло, докато стигнат до Муранди, и сега изглеждаше повече кафяво, отколкото сиво. Трябваше да си намери някое по-просто. Не беше тръгнал на бал.

Той се провираше между фургоните, трополящи по разровената улица, без да обръща внимание на ругатните на кочияшите — всеки сносен взводен можеше да избълва по-добри дори насън — и накрая нахълта в един хан с червен покрив, наречен „Капрата на фургона“. Рисунката на табелата предлагаше изрично тълкуване на името.

Гостилницата беше като всяка друга гостилница в Люгард — с фургонджии и търговски охранници, рамо до рамо с коняри, налбанти и носачи, всякакъв сорт мъже, всички се смееха и говореха високо, като в същото време пиеха колкото могат, с една ръка на чашата, а другата — протегната да ощице някое от сервиращите слугинчета. Колкото до последното, не беше по-различно от всеки хан или кръчма в някой друг град, макар че другаде бяха значително по-умерени. Приятно закръглена млада жена, по блуза, която всеки момент можеше да падне, се фръцкаше и подпяваше в единия кран на помещението върху маса, под тъй наречената „музика“ на две флейти и дванадесетструнна битарна.

Особен слух за музика той нямаше, но се поспря за малко и одобри песента ѝ — ставаше за всеки войнишки лагер. Но пък, от друга страна, щеше да има голям успех дори и една нота да не можеше да изпее. С тази блуза набързо щеше да си намери мъж.

Джони и Барим вече бяха тук. Ръстът на Джони беше достатъчен, за да им уреди самостоятелна маса, въпреки олисялата му глава и

превръзката, която продължаваше да носи около слепоочията си. Двамата слушаха момичето. Или поне го гледаха. Той ги докосна по раменете и без излишни приказки кимна към страничната врата, извеждаща към конюшната, където един омърлушен кривоглед коняр беше прибрал конете им срещу три сребърни петака. Само допреди година Брин можеше да купи нов кон за толкова. Несгодите на запад и неприятностите в самия Кайриен бяха предизвикали хаос в търговията и вдигаха безумно цените.

Никой от тримата не проговори, докато не излязоха през градските порти и не се озоваха на почти безлюдния път, виещ се на север към река Сторн. Чак тогава Барим каза:

— Били са тук вчера, милорд.

Това Брин го беше научил. Три хубави млади жени заедно, явно чужденки, не можеха да минат през град като Люгард незабелязани. От мъжете, във всеки случай.

— С тях бил и един мъж с широки рамене — продължи Барим. — Изглежда, е същият, който подпали плевнята на Нем. Все едно, който и да е бил, отбили са се за малко във „Впряга с деветте коня“, но само са пийнали и са си тръгнали. Онази доманка, казаха момците, за малко не вдигнала крамола — така им се усмихвала и клатела бедра, ама после ги укротила по същия начин. Да ме изгори дано, нямам нищо против да срещна някоя доманка.

— Чу ли накъде са тръгнали, Барим? — попита търпеливо Брин. Той самият не бе успял да го разбере.

— Не, милорд. Но чух, че било пълно с преминаващи Бели плащове, всички отивали на запад. Как смятате, да не би старият Педрон Ниал да е замислил нещо? Алтара може би?

— Това вече не е наша работа, Барим. — Търпението на Брин беше на изчерпване.

— Аз знам накъде са тръгнали, милорд — намеси се Джони. — На запад, по пътя за Джеанна, и при това са дръпнали яко, както чух. — Каза го с тревога. — Милорд, говорих с двама търговски охранници, момци, които са служили като гвардейци, и пих с тях. Излезе, че са били в един бардак на име „Хубавата нощна езда“, когато онова момиче, Мара, влязло и помолило за работа като певачка. Не я получила — не щяла да си покаже крачетата, както правят певачките из повечето таквиз местенца, пък и може ли да я обвини човек? — и

напуснала. Според както ми каза Барим, веднага след това тръгнали на запад. Не ми харесва туй, милорд. Тя не е от момичетата, дето ще си търсят таква работа. Мисля, че се опитва да се измъкне от оня тип, Далин.

Странно, но въпреки цицината на главата си, Джони не хранеше лоши чувства към трите млади жени. По негово мнение, често споделяно, откакто бяха напуснали имението, момичетата били в някакво затруднение и трябвало да бъдат спасени. Брин подозираше, че ако изобщо успееш да ги настигнат, Джони ще го помоли да му ги повери, за да се грижи за тях като майка за щерките си.

Барим не изпитваше подобни чувства.

— Геалдан. — Той се намръщи. — Или може би Алтара, или Амадиция. Ще цунем задника на Тъмния, докато ги върнем. Не си струваше цялата дандания само за една плевня и няколко крави.

Брин не отвърна нищо. Бяха преследвали момичетата чак дотук, а Муранди беше лошо място за андорци. Само глупак можеше да хукне през Муранди заради очите на една клетвопрестъпничка. А колко по-голям трябваше да е, за да я гони през половината свят?

— Онез момци, дето говорих с тях — каза нерешително Джони. — Милорд, изглежда, много от старите момци... които служиха с вас, са изгонени от гвардията. — Окуражен от мълчанието на Брин, той продължи. — Наели са много нови хора. Много. Онез момци разправяха, че на по един от всеки четирима казвали, че не го искат повече. Таквоз нещо по-скоро ще вдигне крамоли, отколкото да ги спре. Имало едни, дето се наричали „Белите лъвове“ и се подчинявали само на този Гебрил — той се изплю, за да покаже отношението си по въпроса — и друга някаква тайфа, дето изобщо не били част от Гвардията. Не били набор на двора. Доколкото можаха да ми кажат, Гебрил вдигнал под оръжие десет пъти повече мъже, отколкото са гвардейците, и всички те се заклели в трона на Андор, но не и на кралицата.

— Това също вече не е наша работа — отвърна кратко Брин. Барим беше забил езика си в бузата, както имаше навик да прави, когато някаква новина го глождеше, но не знаеше дали да я каже и не беше сигурен дали е достатъчно важна. — Какво има. Барим? Хайде, изплюй камъчето.

Сбръчканият мъж го зяпна изненадан: така и не можеше да разбере как Брин се досеща, че премълчава нещо.

— Ами, милорд, някои от хората, с които приказвах, разправяха, че Белите плащове вчера разпитвали. За момиче, което приличало на онази Мара. Искали да разберат коя е и къде е отишла. Такива работи. Чух, че много се заинтересували, когато научили, че си е заминала. Ако им се наложи да си направят труда да я гонят, може и да не питат много-много дали е Мраколюбка, или не.

Брин се намръщи. Бели плащове? Какво ли можеха да искат Чедата на Светлината от Мара? Той изобщо не можеше да повярва, че е Мраколюбка. Но пък, от друга страна, веднъж бе видял младеж с лице невинно като на бебе, обесен в Кемлин, Мраколюбец, който бе проповядвал на децата по улиците в прослава на Тъмния — Великия властелин на Мрака, така го беше наричал. Младежът бе убил девет от тях в продължение на три години, доколкото можаха да установят, когато му се сторело, че могат да го издадат. „Не, това момиче не е Мраколюбка и съм готов живота си да заложа за това.“ Белите плащове бяха подозрителни към всички. И ако си бяха втълпили, че тя е избягала от Люгард, за да се скрие от тях...

Той сръга Пътник в лек галоп. Конят не беше бляскав на вид, но притежаваше издръжливост и смелост. Другите двама мъже скоро се изравниха с него и замълчаха, забелязали мрачното му настроение.

На около две мили от Люгард свърнаха към една горичка, където останалите мъже от групата бяха устроили временен бивак на една поляна. Повечето дремеха — сънят беше още едно от нещата, на които един ветеран наблягаше при първа възможност.

Будните разритаха набързо задрямалите и всички вдигнаха глави към Брин. Той замислено ги огледа. Сиви коси и плешиви глави, набръчкани от възрастта лица. Все още корави и във форма, но все пак... Беше пълен глупак, че рискува да вкара тези мъже в Муранди, само защото искаше да разбере защо една жена е нарушила клетвата си. А сега и Бели плащове. Колко ли далече от дома щяха да се окажат, докато цялата работа свърши? Дори сега да ги поведеше обратно, щяха да пътуват цял месец, докато стигнат Корски извори. А ако продължеше, нямаше никаква гаранция, че гонитбата ще спре преди да са стигнали брега на Аритския океан. Трябваше да върне тези хора у дома. Трябваше. Никакво право нямаше да ги кара да измъкнат

момичетата от ръцете на Белите плащове. Можеше просто да остави Мара на правосъдието на Белите плащове.

— Ще тръгнем на запад — обяви той. — И то бързо. Решен съм да ги хвана в Алтара, ако мога, защото иначе не се знае докъде ще ни отведат. Може да се наложи да разгледате и Джеанна, Амадор и Ебу Дар. — Думите му предизвикаха смях. — Колко сте корави, ще разберете, ако стигнем в Ебу Дар. Там има кръчми, в които момичетата съдират иллиански кожи за вечеря и плюят по Бели плащове за забавление.

Те се разсмяха.

— С вас не ни е грижа от нищо, милорд — изграчи Тад. Лицето му беше набръчкано като смачкана кожа. — Че то нали навремето се опънахте на самата Амирлин и... — Джар Силвин го изрита по глезена и той се обърна към по-младия мъж — сивокос, но все пак по-млад — със свити пестници. — Що ме риташ бе, Силвин? Искаш да ти строша главата ли? Ей сега ще... Какво? — Многозначителните сърдити погледи, с които го удостоиха Силвин и някои от останалите, го накараха да млъкне. — Добре де, добре. — Той клекна под корема на коня да провери подпругата. Никой повече не се засмя.

Брин се насили да отпусне вкамененото си лице. Време беше да остави миналото в миналото. Това, че една жена, чието легло беше споделял — и нещо повече, беше си въобразявал той — това, че тази жена го бе погледнала така, сякаш никога не го беше познавала, не беше основание да престане да изрича името ѝ. Само защото го беше прогонила от Кемлин под смъртна заплаха затова, че ѝ беше дал съвет — а той се беше заклел да ѝ дава съвети... След като си беше паднала по този лорд Гебрил, който изведнъж се появи в Кемлин, това не беше повече негова грижа. Тя му беше казала с глас, студен и гладък като лед, че неговото име никога вече няма да се споменава в двореца и че единствено дългата му служба я въздържа да го изпрати на палача за измяна. Измяна! Сега трябваше да повдигне духа на хората си, особено ако това преследване се окажеше дълго.

Той извади лулата и кесията с табак. Чашката на лулата беше издялана във формата на бик с короната на Розата на Андор. От хиляда години тя беше знакът на дома Брин. Сила и храброст в служба на кралицата. Нова лула му трябваше. Тази беше стара.

— От тази история хич не излязох добре, както може би сте чували. — Той се наведе, за да запали лулата си от тлеещата клонка, услужливо поднесена му от един от мъжете, след което се изправи и запуфтя. — Беше преди три години. Амирлин правеше обиколка. Кайриен, Тийр, Иллиан — и я завърши в Кемлин преди да се върне в Тар Валон. По това време имяхме проблеми с пограничните лордове на Муранди... както обикновено. — Отново се надигна смях: всички бяха служили по границата с Муранди по едно или друго време. — Бях изпратил част от гвардията да обясни ясно на мурандийците чии са стадата овце и крави от нашата страна на границата. Не бях и очаквал, че Амирлин ще прояви интерес. — Определено беше успял да задържи вниманието им: приготовленията продължаваха, но по-бавно.

— Сюан Санче и Елайда се бяха затворили с Мургейз... — Ето, пак бе споменал името ѝ и дори не го заболя. — ...и когато излязоха, Мургейз приличаше наполовина на гръмотевичен облак, готова всеки момент да хвърли мълнии с очите си, и наполовина на петгодишно дете, напердашено от майка си затова, че е откраднало сладкиши от килера. Тя е корава жена, но като я спипат Елайда и Амирлинския трон... — Той поклати глава и те се закикотиха. Вниманието на Айез Седай беше едно от нещата, за които простите хора никак не завиждаха на благородниците и владетелите. — Заповяда ми незабавно да махна всички войски от границите с Муранди. Аз я помолих да го обсъдим насаме и Сюан Санче веднага се нахвърли отгоре ми. Пред половината двор — сдъвка ме като последния новобранец. Каза ми, че ако не мога да изпълня това, което е разпоредила, щяла да ме използва за стръв за риба. — Наложило му се беше да ѝ се извини — пред всички, и то затова, че се бе опитал да направи това, за което се беше закълел — но не беше нужно сега да го добавя. Дори когато бе приключил, не беше сигурен, че тя няма да накара Мургейз да го обезглави или че няма сама да го направи.

— Трябва да се е канила да хване голяма риба — изсмя се някой.

— Накрая стана така — продължи Брин, — че на мен ми опърлиха кожата, а на гвардейците бе наредено да се върнат от границата. Тъй че ако си мислите, че ще ви защитавам в Ебу Дар, не забравяйте, че според мен техните слугинчета могат да овесят самата Амирлин на сушилката заедно с всички нас. — Те избухнаха в неудържим смях.

— Разбрахте ли поне заради какво е било това, милорд? — поинтересува се Джони.

Брин поклати глава.

— Някаква айезседайска работа. На такива като мен и вас те не казват какви са ги намислили. — Това също предизвика масов кикот.

Накачиха се по конете с пъргавина, неотговаряща на възрастта им. „Някои от тях не са по-стари от мен“ — помисли си той кисело. Твърде стар беше, за да гони две хубави очи, достатъчно млади, за да принадлежат на дъщеря му, ако не и на внучката му. „Искам само да разбера защо тя наруши клетвата си — каза си той решително. — Само това.“

ГЛАВА 13

МАЛКА СТАИЧКА В СИЕНДА

Елейн се мъчеше да не поглежда киселата физиономия на Нинив. Завесите на каретата бяха дръпнати въпреки прахоляка, който влизаше през прозорците, та ветрецът да отвее поне отчасти жегата на късния следобед. Покрай тях се точеха ниски залесени хълмчета и малки нивички. Имение на някой лорд, в стила на Амадиция, беше кацнало на един по-висок хълм на няколко мили от пътя — огромен приземен етаж от камък, петдесет стъпки висок, с изкусна дървена надстройка с красиви тераси и покриви от червени керемиди. Преди векове би било каменно, но много време бе минало, откакто лордовете в Амадиция можеха да имат нужда от лични укрепления, а и сега кралският закон изискваше дървената надстройка. Така никой разбунтувал се лорд не можеше да се съпротивлява на краля за дълго. Разбира се, Чедата на Светлината бяха изключение от този закон — те поначало имаха имунитет спрямо повечето закони на Амадиция. В детските й години й се беше наложило да учи много неща за законите и обичаите на други страни.

Всичко изглеждаше изсъхнало; една мълния можеше да подпали пожар, който да опустоши цялата околност. Но мълнията означаваше дъжд, а малкото облачета в небето бяха твърде високи и тънки за това. Елейн разсеяно се зачуди дали би могла да предизвика дъжд. Беше се научила до голяма степен да упражнява контрол върху времето. Въпреки това беше много трудно, ако ти се наложеше да започнеш от нищо.

— Отегчена ли е милейди? — попита жлъчно Нинив. — Както ми е зяпнала милейди околностите и както си вири носа — струва ми се, че й се ще да пътува по-бързо. — Тя отвори капака към капрата и извика: — По-бързо, Том! И недей да спориш с мен! А ти си дръж езика, Джюйлин! По-бързо, казах!

Дървеният капак се затвори с трясък, но Елейн все пак чу гръмкото боботене на Том — най-вероятно ругаеше Нинив, която се

заяждаше с мъжете по цял ден. Миг по-късно камшикът му изплющя и екипажът затрополи напред още по-бързо. Тресеше се толкова силно, че двете жени заподскачаха върху позлатените копринени седалки.

— Моля те, Нинив — каза Елейн. — Аз...

— Неудобничко ли ѝ е на милейди? Знам, че благородните дами са свикнали на удобства, за които простите слугини и представа си нямат, но съм сигурна, че милейди иска да стигне до следващия град преди да се е стъмнило, нали? За да може слугинята на милейди да сервира вечерята на милейди и да сложи милейди в креватчето, нали? — Зъбите ѝ изтракаха от поредното друсване и тя изгледа Елейн гневно, сякаш тя беше виновна за това.

Елейн въздъхна тежко. Нинив я беше разбрала в Мардецин. Една лейди никога не пътуваше без слугиня, а две най-вероятно щяха да имат две слугини — а не можеха да преоблекат Том или Джюйлин в рокли, нали? Което означаваше слугинята да е една от тях. Нинив наистина се бе съгласила, че Елейн разбира повече от поведение на благородни дами от нея — обикновено проявяваше разум, рече ли да те изслуша. Обикновено. Бяха обсъдили всичко това в дюкяна на госпожа Макура, след като натъпкаха двете жени със собствената им ужасна отвара.

След като напуснаха Мардецин бяха пътували неуморно, докато не достигнаха едно селце с хан, където вдигнаха ханджията от леглото и наеха две малки стаи с тесни легла, събудиха се преди изгрев слънце вчера, за да продължат напред и заобиколиха Амадор отдалече. Никоя от двете нямаше да я вземат за нещо различно от това, за което се представяше, но и двете не се чувстваха никак удобно при мисълта, че ще минат през голям град, пълен с Бели плащове. Крепостта на Светлината се намираше в Амадор. Елейн беше чувала, че в Амадор царувал кралят, но управлявал Педрон Ниал.

Неприятностите бяха започнали снощи, в едно място на име Беллон, на една кална бара, надута наречена река Геан, на около двадесет мили след столицата. Ханът „Беллонска твърд“ беше голям и госпожа Алфара, ханджийката, предложи на лейди Морелин частна гостна за вечеря, която Елейн не успя да откаже напълно убедително. Госпожа Алфара беше убедена, че единствено слугинята на лейди Морелин, Нана, би трябвало да знае как да ѝ сервира правилно; благородните дами наистина държат нещата да са по-така, беше казала

жената, което си е тяхно право, а нейните момичета не знаели как да обслужват дами. Нана обаче сигурно знаела точно как лейди Морелин предпочита да ѝ се оправи леглото и щяла да ѝ приготви една хубава баня след пътуването в такъв горещ ден. Списъкът от нещата, които Нана трябваше да направи точно както го изисква господарката ѝ, се оказа безкраен.

Елейн не беше сигурна дали благородническото съсловие на Амадиция наистина очаква подобни неща, или госпожа Алфара просто гледаше да намери колкото може повече работа на слугинята на една чужденка. Елейн се беше опитала да пощади Нинив, но тя непрекъснато повтаряше „както желаете“ и „милейди е много придирчива“, също като ханджийката. Щеше да изглежда глупачка, или най-малкото странна, ако настояеше да я остави на мира. А и нали се стараеха да отбягват ненужно внимание.

Докато се намираха в Беллон, пред външни хора Нинив се държеше съвършено като слугиня. Виж, насаме беше друга работа. Елейн наистина предпочиташе старата Нинив, вместо постоянното натякване за слугинството. Извиненията ѝ се посрещаха с „милейди е много мила“ или въобще се пренебрегваха. „Няма да ѝ се извинявам повече — повтори си тя може би за петдесети път. — Не и за нещо, което не е по моя вина.“

— Нинив... — Елейн се чувстваше досущ като топката в онази детска игра, наречена „Андорско подскачане“, в която се мъчиш да задържиш на дъсчица подскачаща цветна дървена топка. Тя самата обаче нямаше да помоли да забавят каретата. Можеше да издържи, докато и Нинив издържи. „Ама много е опърничава тази жена!“ — Не че не искам да стигнем до Тар Валон по-бързо, но...

— О, милейди мисли? Милейди трябва да е хванала главоболие от толкова усилие. Ще направя на милейди един хубав чай от овчи език и червена маргаритка веднага щом...

— Млъкни, Нана — каза Елейн, спокойно, но много твърдо; получи се едно от най-добрите ѝ подражания на майчиния ѝ тон и челюстта на Нинив увисна. — Ако пак си задърпаш плитката, ще се возиш на покрива при багажа. — Нинив само изпъшка. Съвсем задоволително. — Изглежда, понякога си мислиш, че все още съм дете, но в случая ти си тази, която се държи като дете. Не те помолих да ми изтъркаш гърба, но трябваше едва ли не да се преборя с теб, за да те

накарам да престанеш. И дори предложих и аз да изтрия твоя, не помниш ли? И предложих аз да спя на слугинското креватче. Но ти не пожела да се преместиш. Стига си се цупила. Ако искаш, аз ще бъда слугинята в следващия хан. — Сигурно щеше да е пълен провал. Нинив щеше да крещи на Том пред всички. Но Елейн беше готова на всичко, само мир да има. — Можем да спрем още сега и да се преоблечем между дърветата.

— Избрахме тоалет, който става на теб — промърмори Нинив, бутна отново капака и извика: — По-бавно! Да ни пребиете ли искате? Тъпи мъже!

Докато каретата забавяше до много по-прилична скорост, не се чу нищо, но Елейн беше готова да се обзаложи, че двамата мъже си говорят. Тя оправи косата си до колкото можеше без огледало. Все още се стряскаше, като видеше блестящите си черни къдрици.

— Та за какво казваш, че си мислила, Елейн? — попита Нинив. Бузите ѝ поруменияха. Знаеше, че Елейн е права, само че да отстъпи беше все едно да се извини, нещо, което тя никога не правеше.

— Бързаме да се завърнем в Тар Валон, но всъщност имаме ли някаква представа какво ни очаква в Кулата? Ако Амирлин наистина е издала онези заповеди... Всъщност изобщо не го вярвам и не мога да го разбера, но не смятам да влизам в Кулата, докато не ми стане ясно. Само глупачка си пъха ръката в дупката на дърво, без да знае какво има вътре — така казваше Лини.

— Мъдра жена е тази Лини — каза Нинив. — Можем да научим повече, ако видя друга китка жълти цветя, повесена на някоя врата, но дотогава смятам, че трябва да се държим все едно, че самата Черна Аджа е завладяла Кулата.

— Госпожа Макура вече сигурно е изпратила друг гълъб до Наренвин. С описанието на тази карета, на роклите, които сме взели, и най-вероятно и на Том и Джюйлин.

— Нищо не може да се направи. Нямаше да стане така, ако не се размотавахме из Тарабон. Трябваше да вземем кораб. — Елейн зяпна при обвинителния ѝ тон, а Нинив благоволи да се изчерви отново. — Е, стореното — сторено. Моарейн познава Сюан Санче. Навярно Егвийн може да я помоли, ако...

Каретата внезапно спря, отхвърляйки Елейн върху Нинив. Конете зацвилиха.

Прегърнала сайдар, Елейн вдигна капака на прозореца... и отново го пусна с облекчение. Тук имаше нещо, каквото бе виждала неведнъж в Кемлин. На голяма поляна край пътя беше спряла на стан пътуваща менажерия. Огромен лъв с черна грива лежеше полузадрямал в една клетка, заемаща цялата задна част на фургон, а двете му самки крачеха нервно между решетките на друга. Трета клетка стоеше отворена и пред нея някаква жена караше две черни мечки с бели муцуни да пазят равновесие върху големи червени топки. В друга клетка бе затворен някакъв звяр, който приличаше на глиган, само че имаше пръсти с нокти — това животно идеше от Айилската пустош, знаеше тя, и се наричаше капар. Още клетки бяха заети от други животни и птици с яркоцветни пера, но за разлика от всяка друга менажерия, която бе виждала, тази пътуваше и с хора: двама мъже жонглираха с увити в цветни лентички обръчи, по-нататък четирима акробати се упражняваха да правят пирамида, а една жена подаваше храна на дузина кученца, които ходеха на задните си лапи и се преобръщаха заднишком по нейна команда. Още по-далече някакви мъже издигаха два високи пилона: тя си нямаше и представа за какво могат да служат те.

Нищо от това обаче не бе накарало конете да се вдигнат на задните си крака и да зацвелят уплашено въпреки отчаяните усилия на Том да ги укроти. Тя самата можеше да подуши миризмата на лъвовете, но това, към което гледаха с подивели очи изплашените коне, бяха три огромни животни със сива набръчкана кожа. Двете бяха високи колкото каретата, с големи уши и грамадни извити бивни, между които чак до земята висеше дълъг нос. Третото, по-ниско от конете, но тежко почти колкото тях, нямаше бивни. Малкото им, предположи тя. Една жена с бледожълта коса го чешеше зад ухото с дебел остен. Елейн беше виждала и такива животни. Но никога не беше мислила, че ще ги види отново.

Откъм лагера се приближи висок тъмнокос мъж. Въпреки жегата бе облечен в червено копринено наметало, което размаха в щедър поклон. Беше хубавец, умееше да подгъва крак и изглежда, си даваше сметка и за двете.

— Простете, милейди, ако гигантските глиганоконе са изплашили животните ви. — После махна на двама от мъжете да дойдат и да помогнат да успокоят конете, след което се взря в нея и

промърмори: — О, замри сърце. — Беше достатъчно високо, за да го чуят всички. — Аз съм Валан Лука, милейди, прочут комедиант. Вашето излъчване ме съсипва. — Той направи втори поклон, още по-изискан от първия.

Елейн погледна Нинив и забеляза същата насмешлива усмивка, която се бе появила и на нейното лице. Този Валан Лука, изглежда, беше много самоуверен. Хората му бързо се оправиха с конете, които продължиха да пръхтят, но вече не блещеха очи. Том и Джюйлин бяха зяпнали странните животни почти толкова втренчено, колкото и конете.

— Глиганоконе ли казахте, господин Лука? — каза Елейн. — Откъде идват те?

— Гигантски глиганоконе, милейди — последва готовият отговор, — от приказната Шара, където аз лично водих експедиция из диви земи, пълни със странни народи и още по-странни гледки. Ще бъда на седмото небе, ако позволите да ви разкажа за тях. Гигантски човеци, два пъти по-големи от огиер. — Той придружи думите си с щедри жестове. — Същества без глави. Птици толкова големи, че могат да вдигнат цял бик и да го отнесат. Змии, които могат наведнъж да глътнат жив човек. Градове, съградени от чисто злато. Слезте, милейди, и ми позволете да ви разкажа.

Елейн не се и съмняваше, че този Лука ще се омае от собствените си приказки, но пък дълбоко се съмняваше, че животните идват от Шара. Първо, дори Морският народ не беше виждал от Шара повече от заградените със стени пристанища, до които беше ограничен достъпът им: минеше ли някой отвъд тези стени, повече не го виждаха. Айилците също не знаеха много повече. Второ, двете с Нинив вече бяха виждали такива същества във Фалме, по време на нахлуването на Сеанчан. Сеанчанците ги използваха за работа, както и във война.

— Не, господин Лука, благодаря — отвърна тя.

— Тогава позволете да ви изнесем представление — каза той бързо. — Както можете да видите, това не е обикновена пътуваща менажерия, а нещо съвсем ново. Частно позорище. Акробати, жонгльори, дресирани животни. Най-силният мъж на света. Дори фойерверки. С нас има истински Илюминатор. Тръгнали сме за Геалдан и утре вече няма да сме тук. Но ако благоволите...

— Моята господарка не благоволява — намеси се Нинив. — Тя си има по-добри неща, за които да си харчи парите, вместо да гледа някакви си животни. — Всъщност тя самата стискаше здраво парите им и много неохотно отпускате само за най-необходимото. Изглежда, смяташе, че всичко трябва да струва колкото в нейните Две реки.

— Защо искате да отидете в Геалдан, господин Лука? — попита Елейн. Нинив наистина оплескваше всичко и после оставяше все на нея да оправя нещата. — Чувам, че там имало големи неприятности. Войската не могла да усмири онзи мъж, който наричал себе си Пророка и проповядвал за Преродения Дракон. Сигурна съм, че не бихте искали да пътувате в размирна земя.

— Силно преувеличено, милейди. Силно преувеличено. Където има тълпи, хората искат да ги забавляват. А където хората искат да ги забавляват, моето позорище е добре дошло. — Лука пристъпи към каретата и вдигна очи към Елейн. Изглеждаше притеснен. — Милейди, истината е, че вие ще ми направите голяма услуга, ако ми позволите да ви изнесем представление. Всъщност един от нашите глиганоконе направи малка бея в последното градче, през което минахме. Случайно стана — добави той припряно, — уверявам ви. Иначе те са кротки животни. Изобщо не са опасни. Но хората в Сиенда не само че не пожелаха да ми позволят да направя представление там или да дойдат на такова тук... Ами... наложи се да им дам всичките си пари, за да платя щетите и глобите. — Той потръпна. — Особено глобите. Ако ми позволите да ви позабавляваме... за дреболия, наистина... ще споменавам името ви като благодетелка на моето позорище където минем по света и ще пръскам славата за вашата щедрост, милейди...

— Морелин — каза тя. — Лейди Морелин от Дома Самаред. — С черната коса спокойно можеше да мине за кайриенка. Нямаше никакво време да гледа представлението му, макар че в друг момент щеше да ѝ е приятно. — Но ще ви помогна малко, щом нямате пари. Дай му нещо, Нана, за да му помогнем по пътя му до Геалдан. — Последното, което искаше, бе да „пръсне славата ѝ“, но помагането на бедните и на онези, които се намираха в окаяно положение, за нея беше дълг, който нямаше да пренебрегне, щом разполагаше със средства, дори да се намираше в чужда земя.

Нинив изръмжа недоволено, но измъкна кесийка от торбичката на колана си и зарови в нея. После се наведе от каретата, пхна нещо в

шепата на Лука и промърмори:

— Ако си беше намерил някоя прилична работа, сега нямаше да просиш. Карай, Том!

Камшикът на Том изплющя и Елейн отхвъркна към облегалката седалката си.

— Не беше нужно да си толкова груба — каза тя. — Нито толкова рязка. Какво му даде?

— Един петак — отвърна спокойно Нинив, докато прибираше грижливо кесийката. — И толкова не заслужава.

— Нинив — простена Елейн. — Този човек сигурно си мисли, че му се подиграваме.

Нинив изсумтя.

— С тези яки рамене, един ден полска работа хич няма да го убие.

Елейн премълча, въпреки че не беше съгласна. Не точно. Разбира се, работата нямаше да навреди на човека, но тя не смяташе, че наоколо се намира много работа. „А и господин Лука едва ли ще приеме работа, която би му попречила да носи разкошната си пелерина.“ Ако обаче го изтъкнеше, Нинив сигурно щеше да започне да спори — всеки път, когато тя си позволише кротко да изтъкне, че Нинив не знае нещо, тя много енергично започваше да я обвинява, че се била държала нахално и че не бивало да си позволява да я поучава. А Валан Лука едва ли си заслужаваше поредна крамола, след като съвсем наскоро едва бе успяла да потуши предишната.

Привечер стигнаха Сиенда — доста голямо селище с каменни къщи със сламени покриви и с два хана. На мястото на входната врата на първия, „Кралският копиеносец“, беше зейнала грамадна дупка и тълпата гледаше няколкото мъже, които я ремонтираха. Навярно „глиганоконият“ на господин Лука не беше харесал табелата, сега опряна до дупката — нападащ войник с насочено копие. Изглеждаше малко поразбита.

Изненадващо, но тук сред навалищата по прашните улици се мяркаха дори повече Бели плащове, отколкото в Мардецин — повече, а освен тях — и други войници, мъже в ризници и с конични шлемове. На сините им плащове се виждаше Звездата и магарешкият трън на Амадиция. Изглежда, наблизко имаше гарнизон. Кралските войници и Белите плащове май хич не се обичаха — или се разминаваха, все едно

че изобщо не се виждат, или се стрелкаха с предизвикателни погледи, като че ли всеки момент бяха готови да извадят мечовете си. Някои от белоплащите мъже имаха червени овчарски геги зад слънчевите изгреви на наметалата си. Ръката на Светлината — така се наричаха самите те. Ръката, която изтръгва истината — но всички други ги наричаха Разпитвачите. Дори оставалите Бели плащове страняха от тях.

Като цяло картинката беше достатъчна, за да накара стомаха на Елейн да се свие. Но едва ли им оставаше повече от час дневна светлина, и то като се смяташе късно настъпващият летен залез. Дори препускането през половината от нощта едва ли щеше да им гарантира друг хан напред, а препускането толкова късно можеше да привлече внимание. Освен това имаха и друга причина днес да спрат по-рано.

— Трябва да спрем — каза Нинив.

Впрягът закова пред „Светлината на истината“, Джюйлин скочи да им отвори вратата и Нинив почтително подаде ръка на Елейн. Обаче ѝ се усмихна — явно не смяташе да започва отново с цупенето си. Кожената торба, която увеси на рамото си, изглеждаше малко неуместна, но не чак толкова, поне Елейн се надяваше да е така. Нинив се бе сдобила отново с добър набор от билки и мехлеми и не смяташе да ги оставя без надзор.

Като погледна табелата на хана — грейнало златно слънце като това, което Чедата носеха на плащовете си — тя съжали, че „глиганоконят“ не е разбил тази врата, вместо вратата на другия хан. Половината от мъжете в гостилницата бяха облечени в белоснежни наметала и шлемовете им бяха поставени на масите пред тях. Тя пое дълбоко дъх и се овладя, за да не се завърти тутакси и да побегне.

Ако се оставеха настрана войниците, ханът изглеждаше приятен. Зелени клонки украсяваха студените огнища на двете големи камини и откъм кухните се носеше миризмата на вкусни гозби. Всички сервиращи слугинчета в бели престилки бяха засмени и щъкаха пъргаво между масите с подноси с вино и храна.

Появата на една лейди толкова близо до столицата предизвика леко размърдване. Неколцина от мъжете се извърнаха към тях — повечето загледаха „слугинята“ с нескрит интерес — но намръщено-тържествената физиономия на Нинив, разбрала, че я зяпат, набързо ги върна отново към виното. Нинив, изглежда, смяташе, че да я погледне

мъж е престъпление, дори човекът да не кажеше нищо и да не ѝ намигнеше похотливо. Елейн понякога дори се чудеше защо тогава не носи дрехи с по-проста кройка — беше ѝ се наложило доста да се потруди, докато сивата рокля на Нинив ѝ стане съвсем по мярка. Самата Нинив беше безнадежден случай, когато се стигнеше до финия шев с иглата.

Съдържателката, госпожа Джарен, беше пълничка жена с дълги посивели къдрици, топла усмивка и пронизващи очи. Елейн подозираше, че е в състояние да забележи ухабен пеш или празна торба от десет крачки. Те очевидно преминаха огледа, защото тя ги посрещна възторжено, удостоверявайки ги с дълбок реверанс, при който просна нашироко сивите си фусти, без впрочем да пропусне да запита дали нейно благородие идва от Амадор, или е тръгнала за там.

— От — отвърна Елейн с уморена превзетост. — Градските балове бяха много приятни, а крал Айлрон е доста обаятелен мъж, което не може да се каже за повечето крале, но ми се налага да се върна в именията си. Искам стая за себе си и Нана и нещо за телохранителя и кочияша си. — Сети се за Нинив и слугинското креватче на колелца, което се пъхаше под леглото на господарката, и побърза да добави: — Искам две нормални легла. Нана трябва да е до мен — все някак ще изтърпя хъркането ѝ. — Нинив се понамърщи — съвсем мъничко, за щастие — но това си беше чистата истина: тя хъркаше ужасно.

— Разбира се, милейди — отвърна закръглената ханджийка. — Имам тъкмо подходящата за вас стая. Но мъжете ви ще трябва да се подслонят в конюшната, горе в сеното. Доста ми е претъпкано, както виждате. Някаква скитаща трупа вчера докара едни ужасно големи животни и едно от тях събори „Кралския копиеносец“. Бедният Сим си загуби над половината клиентела и всички се преместиха при мен. — Усмивката на госпожа Джарен издаваше по-скоро задоволство, отколкото съчувствие. — Но за вас все пак имам една стая.

— Сигурна съм, че ще ни свърши работа. Ако бъдете така добра да ни пратите лека вечеря и малко вода за миене, мисля да си легна рано. — От прозорците все още струеше дневна светлина, но тя деликатно постави длан на устата си, уж за да прикрие прозявката си.

— Разбира се, милейди. Както желаете. Насам, моля.

Госпожа Джарен, изглежда, смяташе, че е длъжна да забавлява Елейн, и докато ги водеше към втория етаж, продължи да обяснява надълго и на широко за претъпкания си хан и как било истинско чудо, че все още ѝ била останала стая за скитащите артисти и техните животни и как те били прогонени далеч извън чертите на селото, та се отървали от тази дрипава пасмина, за всичките благородници, които се отбивали през годините в нейния хан, дори самият лорд-капитан командир на Чедата веднъж, представете си! Че то и един Ловец на Рога минал оттук едва вчера, на път за Тийр, където според хорските приказки Тийрският камък бил паднал в ръцете на някакъв Лъжедракон, и не било ли ужасно мъже да могат да правят такива неща? — Надявам се никога да не го намерят. — Ханджийката енергично поклати глава и сивите ѝ къдрици се разлюляха.

— Рогът на Валийр? — каза Елейн. — Че защо да не го намерят?

— Ами, милейди, ако го намерят, това означава, че Последната битка наближава и че Тъмния се измъква на свобода. — Госпожа Джарен потръпна. — Светлината да даде дано Рогът никога да не бъде намерен. Така Последната битка никога няма да се случи, нали? — На тази странна логика трудно можеше да се намери отговор.

Спалнята се оказа малка. Две тесни легла с шарени покривки стояха от двете страни на прозореца, гледащ към улицата. Масичка с лампа между леглата и кутия с огниво на нея и малка черга, изтъкана на цветя, плюс умивалник с малко огледало над него довършваха цялото обзавеждане. Но всичко беше чисто и добре излъскано.

Ханджийката заоправя възглавниците и заоглажда покривките по леглата, обяснявайки, че дюшеците били пълни с най-хубавия гъши пух, че слугите на милейди ей сегичка щели да донесат багажа ѝ по задното стълбище и всичко щяло да бъде съвсем наред, че нощем подухвал приятен ветрец, ако милейди благоволяла да отвори прозореца и да остави вратата откритата. Сякаш щяха да спят с отворена врата към коридора, по който може да мине кой ли не. Дойдоха две момичета с престилки: носеха голяма синя кана, пълна с вода, от която се вдигаше пара, и широк лакиран поднос, покрит с бяла кърпа. Елейн най-сетне успя да накара госпожа Джарен да излезе. Под едната страна на кърпата изпъкваха очертанията на кана с вино и две чаши.

— А ти искаше да отидем в „Кралския копиеносец“ — каза тя, след като момичетата излязоха. Огледа се и направи гримаса. В стаята почти нямаше да остане място за тях, като донесяха и сандъците с багажа им. — Не знам дали нямаше да е по-добре наистина да отидем там.

— Аз не хъркам — каза Нинив натъртено.

— Разбира се, че не хъркаш. Просто трябваше да кажа нещо.

— Радвам се все пак, че съм достатъчно уморена, за да заспя — изсумтя Нинив. — Като оставим настрана този вилняк, не можах да намеря нищо, което помага за сън в колекцията на тази Макура.

Том и Джюйлин трябваше да се качат три пъти, докато домъкнат големите, обковани с желязо сандъци. Ръмжаха и пъшкаха през цялото време, като всички мъже в подобни случаи. Докато мъкнеха първия, мърмореха недоволно и за това, че ги карали да спят в конюшни. Сандъкът беше с панти с формата на листа и на дъното му се пазеха парите и всичките им скъпоценности, включително и тер-ангреалът. Но само един поглед в стаята им беше достатъчен, за да си затворят устите, поне по въпроса за конюшните.

— Ще видим какво можем да научим в гостилницата — каза Том, след като натикаха и последния сандък. Почти не оставаше място, за да се стигне до умивалника.

— И може да се поразходим — добави Джюйлин. — Когато по улиците има толкова неприязън, колкото забелязах, хората говорят.

— Това ще бъде много добре — каза Елейн. Правеха го, за да не излезе, че единственото, за което стават, е да влачат и мъкнат. Така беше и в Танчико — както и в Мардецин, разбира се — и пак можеше да е добре, но едва ли точно тук. — Но внимавайте много да не ни навлечете някоя беля с Белите плащове. — Двамата се спогледаха измъчено, сякаш тя не беше ги виждала да се връщат с цицини и окървавени лица след обиколките им за събиране на информация, но тя го остави без коментар и се усмихна на Том. — Ще чакам с нетърпение да чуя какво сте разбрали.

— Сутринта — намеси се твърдо Нинив. Толкова упорито се старееше да не поглежда Елейн, че и да беше я изпепелила с очи, щеше да е същото. — Ако ни обезпокоите преди това заради нещо по-малко от тролоци, мислете му.

Погледите, които двамата си размениха, бяха толкова многозначителни, че дори Нинив вдигна вежди, но след като им отпусна с крайна неохота няколко дребни монети, те излязоха, съгласни да оставят жените необезпокоявани.

— Щом като дори не мога да говоря с Том... — понечи да възрази Елейн, но Нинив я сръза.

— Няма да позволя да влизат при мен, докато спя. — Беше започнала да разкопчава непохватно копчетата на гърба на роклята си. Елейн пристъпи да ѝ помогне, но тя ѝ каза: — Ще се оправя и сама. Ти ми дай пръстена.

Елейн със сумтене вдигна полата си и бръкна в малкото джобче, което си беше пришила отдолу. Щом Нинив толкова държеше да се държи свадливо, нейна работа — тя самата нямаше да ѝ отвърне със същото. В джоба имаше два пръстена. Тя остави златната Велика змия и извади каменния пръстен.

Целият на точици и жилки в червено, синьо и кафяво, той беше твърде голям за някой от пръстите ѝ и освен това бе плосък и усукан. Колкото и странно да изглеждаше, пръстенът имаше само една страна: ако човек го обходеше с пръст, щеше да обиколи отвътре и отвън и да стигне до точката, от която е започнал. Беше тер-ангреал и предназначението му бе да осигурява достъп до Тел-айеран-риод, дори за човек, който не притежава Таланта на Егвийн и айилските сънебродници. Единственото, което се изискваше, бе да заспиш, докато той се опира в кожата ти. За разлика от двата тер-ангреала, които бяха иззели от Черната Аджа, той не изискваше преливане. Доколкото знаеше Елейн, можеше да го използва дори мъж.

Останала само по ленената си риза, Нинив надяна пръстена на кожената каишка с печата на Лан и нейния пръстен на Великата змия, а после отново я завърза, окачи я на шията си и се изтегна на едно от леглата. Намести грижливо пръстените между гърдите си и положи глава на възглавниците.

— Остава ли още време, докато Егвийн и Мъдрите отидат там? — попита Елейн. — Така и не можах да разбера колко часа е разликата във времето с Пустошта.

— Има време, освен ако не дойде по-рано, а тя няма да го направи. Мъдрите я държат много изкъсо. За в бъдеще това ще е добре

за нея, Егвийн винаги е била твърдоглава. — Нинив я погледна твърдо — нея! — сякаш определението ѝ се отнасяше и за Елейн.

— Не забравяй да предадеш на Егвийн да каже на Ранд, че мисля за него. — Нямаше да позволи на Нинив отново да подхване свада. — Кажи ѝ да... му каже, че го обичам, него и само него. — Ето. Престраши се.

Нинив извъртя очи по най-обидния начин, после сухо каза:

— Щом искаш. — И се отпусна на възглавниците.

Елейн избута един от сандъците до вратата и седна на него да чака. Винаги беше мразила чакането. Да можеше сега да слезе в гостилницата... Том сигурно все още щеше да е там и... И нищо. Той уж беше нейният кочияш. Тя се зачуди дали Нинив не е помислила и за това преди да се съгласи да бъде слугинята. Елейн въздъхна и се облегна на вратата. Наистина мразеше чакането.

ГЛАВА 14

СРЕЩИ

Резултатът от действието на пръстена тер-ангреал вече не изненадваше Нинив. Тя се бе озовала на мястото, за което си беше мислила, докато заспиваше — в голямата зала в Тийр, наричана Сърцето на Камъка, в центъра на масивната крепост, наречена Тийрски камък. Светилниците на позлатените стойки бяха незапалени, но отвсякъде и сякаш отникъде струеше бледа светлина, просто я имаше около нея, чезнеща в мрачни сенки в далечината. Поне не беше горещо — в Тел-айеран-риод никога не беше нито горещо, нито студено.

Заобикаляха я огромни колони от червен мрамор, а сводестият купол високо горе се губеше в сенки; още позлатени лампи висяха на дълги вериги. Светлите каменни плочи на настилката под ходилата й бяха изтъркани: върховните лордове на Тийр бяха влизали в тази зала — в будния свят, разбира се — само когато изискваше техният закон и обичай, но бяха влизали чак от Разрушението на света. В самия център под купола стоеше Каландор, искрящ, изсечен от кристал меч, забит до средата в камъка на пода. Точно както го беше оставил Ранд.

Тя не се доближи до Каландор. Ранд твърдеше, че е заплел примки около него със сайдин, капани, които никоя жена не можеше да види. Допускаше, че са гадни — повечето мъже ставаха злонравни, когато се опитваха да бъдат непочтени — гадни и натегнати както за жените, така и за мъжете, които можеха да се опитат да използват този ша-ангреал. Бе решил твърдо да го опази както от жените на Кулата, така и от Отстъпниците. С изключение на самия Ранд този, който се опита да докосне Каландор, можеше да загине, ако не и по-лошо.

Така стояха нещата в Тел-айеран-риод. Каквото го имаше в будния свят, се намираше и тук, макар че обратното не беше съвсем вярно. Светът на сънищата, Невидимият свят, представляваше отражение на будния свят, макар понякога причудливо, а навярно и на други светове също така. Верин Седай беше обяснила на Егвийн, че съществува шарка, изтъкана от светове, от тукашната и други

реалности, точно както втъкаването на жизнените нишки на отделните хора образува Шарката на Вековете. Тел-айеран-риод досягаше всички тях, но въпреки това малцина можеха да проникнат в него, освен случайно, в несъзнателни мигове, по време на обикновените си сънища. Опасни бяха тези мигове за сънуващите, въпреки че те така и не го разбираха, освен ако късметът не им изиграеше лоша шега. Друг факт, засягащ Тел-айеран-риод, беше този, че каквото се случваше на сънуващия тук, ставаше и в будния свят. Да умреш в Света на сънищата означаваше наистина да умреш.

Тя изпитваше усещането, че някой я следи откъм здрача между колоните, но това не я безпокоеше. „Не е Могедиен. Няма никого. Сама казах на Елейн да не обръща внимание, но ето че и аз...“ Могедиен определено можеше да направи много повече, отколкото да я наблюдава. Въпреки това съжали, че не е достатъчно ядосана, за да прелее. Не че беше изплашена, разбира се. Просто не беше ядосана. Иначе изобщо не беше изплашена.

Усуканият каменен пръстен изглеждаше лек и сякаш се опитваше да се измъкне от ризата ѝ, напомняйки ѝ, че е облечена само в нея. Веднага щом си помисли, че трябва да се облече, се озова в рокля. Това беше един от фокусите в Тел-айеран-риод, който ѝ харесваше — в известен смисъл преливането беше излишно, защото тук тя можеше да прави неща, които никоя Айез Седай не би могла да постигне с помощта на Силата. Но не беше точно роклята, която бе очаквала — не от добрата здрава вълна на Две реки. Наистина, високата яка, обшитата с джерекрузка дантела, стигаше почти до брадичката ѝ, но бледожълтата коприна се бе впила безсрамно в тялото ѝ. Много пъти беше наричала тарабонските тоалети неприлични, когато се налагаше да ги облича, за да се слее сред множеството в Танчио, но изглежда, беше свикнала с тях повече, отколкото си мислеше.

Тя дръпна рязко плитката си, за да приведе в порядък разсеяния си ум. Дрехата можеше и да не е точно каквато я искаше, но тя не беше никакво си непостоянно момиченце, което ще тропа с краче и ще мрънка заради такова нещо. „Една рокля си е рокля и нищо повече.“ Можеше да си остане в нея, когато пристигне Егвийн, все едно коя от Мъдрите щеше да я придружава този път, и само да посмееше някоя от тях една дума да ѝ каже... „Не съм дошла толкова рано, за да си дърдорям сама за никакви си рокли!“

— Биргит? — Отвърна ѝ мълчание и тя повиши глас, въпреки че едва ли беше необходимо. В това място точно тази жена можеше да чуе името си дори да бъдеше прошепнато на другия край на света. — Биргит?

Откъм колоните пристъпи жена, чиито сини очи излъчваха спокойствие и горда увереност. Златистата ѝ коса беше прибрана на плитка, по-дебела и от тази на Нинив. Късото ѝ бяло палтенце и широките ѝ жълти копринени панталони, прибрани на глезените над къси чизми с остри извити върхове, бяха облекло отпреди повече от две хиляди години, към което тя, изглежда, беше привикнала. Стрелите в колчана на хълбока ѝ изглеждаха сребърни, както и лъкът, който носеше.

— Гайдал наблизил ли е? — попита Нинив. Той обикновено стоеше близо до Биргит и нервираще Нинив, отказвайки да признае присъствието ѝ, и се мръщеше, когато Биргит ѝ проговаряше. За нея беше истински шок първия път, когато срещна Гайдал Кайн и Биргит — отдавна мъртви герои, свързани помежду си в толкова сказания и легенди — в Тел-айеран-риод. Но както ѝ беше казала самата Биргит, какво по-добро място за герои, привързани към Колелото на Времето да чакат своето прераждане, от един сън? Сън, съществувал откакто съществуваше Колелото. Тъкмо тях, Биргит, Гайдал Кайн и Рогош Орловото око, и Артур Ястребовото крило, и всички останали герои Рогът на Валийр щеше да призове отново в живота, за да се сражават в деня на Тармон Гай-дон.

— Не съм го виждала от доста време — каза Биргит. — Струва ми се, че Колелото отново го е запрело навън. Винаги става така. — В гласа ѝ се усети нотка на нетърпение и тревога.

Ако Биргит беше права, то тогава някъде по широкия свят трябваше да се е родило момченце, гукащо бебенце, нямащо си никаква представа кой е било преди това, но обречено на подвизи, които щяха да породят нови легенди. Колелото втъкаваше героите в Шарката според нуждата от тях и след смъртта им ги връщаше тук, за да чакат отново. Навярно това означаваше да си привързан към Колелото. Нови герои също можеха да се окажат привързани, мъже и жени, чиято храброст и подвизи ги издигат над обикновените хора, но бъдеш ли привързан веднъж, оставаш привързан завинаги.

— Колко ти остава? — попита Нинив. — Години, навярно.

Биргит винаги се оказваше свързана с Гайдал, свързана беше с него от сказание на сказание, от Век на Век, в приключения и романтична любов, които дори Колелото на Времето не можеше да прекъсне. Винаги се раждаше след Гайдал: година, пет или десет, но винаги след него.

— Не знам, Нинив. Времето тук не е като времето в будния свят. Както ми се струва, теб срещнах за последен път преди десет дни, а Елейн — само ден преди това. Как е при теб?

— Четири и три дни — промърмори Нинив. Двете с Елейн идваха да разговарят с Биргит при всяка възможност, въпреки че да го правят прекалено често бе невъзможно. Биргит всъщност помнеше Войната за Силата, или поне един човешки живот от нея, както и Отстъпниците. Предишните ѝ животи за нея бяха като книги, за които помниш с обич, по-далечните — по-смътни от по-близките, но Отстъпниците изпъкваха. Особено Могедиен.

— Виждаш ли, Нинив, потокът на времето тук може да се разтяга и в по-големи промеждутъци. Възможно е да минат месеци преди да се родя отново, или дни. Тук, за мен. В будния свят до деня на новото ми раждане може да изтекат години.

Нинив с усилие потисна досадата си.

— Тогава да не си губим времето, което ни остава. Виждала ли си някой от тях, откакто се срещнахме последния път? — Не се налагаше да уточнява кои.

— Доста много. Ланфеар често прескача в Тел-айеран-риод, разбира се, но видях също Рахвин, както и Самаил и Грендал. И Демандред. И Семирага. — На последното име Биргит сви устни; дори Могедиен, която я мразеше, не я плашеше, но Семирага беше друго нещо.

Нинив също потръпна — златокосата жена ѝ бе разказвала твърде много за Семирага — и изведнъж осъзна, че е облечена в дебела вълнена пелерина с дълбока качулка, вдигната, за да скрие лицето ѝ; изчерви се и накара пелерината да изчезне.

— И никой от тях не те е виждал? — попита тя загрижено. В много отношения Биргит беше по-уязвима и от нея самата, въпреки знанията си за Тел-айеран-риод. Тя никога не бе могла да прелива и всеки от Отстъпниците можеше да я премаже като мравка. А ако я унищожаваха тук, повече прераждания за нея нямаше да има.

— Не съм чак толкова неука — или глупава, — че да го позволя. — Биргит се облегна на сребърния си лък; според легендите тя никога не пропускаше цел с този лък и сребърните си стрели. — Те се дебнат помежду си и не се занимават с други. Виждала съм Рахвин и Самаил, Грендал и Ланфеар, как се промъкват и дебнат невидими другите. Демандред и Семирага също се прокрадват като сенки. Откакто се освободиха. По-рано не ги срещах толкова често тук.

— Гласят нещо. — Нинив прехапа устната си, раздразнена от безсилието си. — Но какво ли?

— Все още не мога да кажа, Нинив. Във Войната на Сянката те все заговорничеха, но трудът им никога не е предвещавал нещо добро за света, било то будния или този на съня.

— Постарай се да разбереш, Биргит. Но колкото можеш по-предпазливо. Не поемай никакви рискове. — Лицето на другата жена си остана спокойно, но Нинив си помисли, че ѝ е смешно. Глупава жена. Толкова малко си мислеше за опасността, колкото и Лан. Нинив съжаляваше, че не може да я попита за Бялата кула и какво ли замисля Сюан, но Биргит не можеше нито да види, нито да докосне будния свят, освен ако Рогът не я призовеше. „Ти просто се опитваш да избегнеш това, за което наистина искаш да попиташ!“ — Виждала ли си Могедиен?

— Не — въздъхна Биргит, — но не защото не съм се опитвала. Обикновено мога да намеря всеки, който съзнава, че се намира в Света на сънищата; появява се едно усещане, като вълни, разнасящи се във въздуха. Не мога да го обясня. Аз съм воин, а не учен. Тя или не е идвала в Тел-айеран-риод, откакто ти я победи, или... — Тя се поколеба и на Нинив ѝ се допря да я спре да изговори онова, което знаеше, че ще последва, но Биргит беше твърде силна, за да отбягва неприятните възможности. — Или знае, че я търсиш. Виж, тя умее да се крие. Не е наречена Паяка току-така. — Тъкмо това бе представлявал един могедиен в Приказния век: малко паяче, оплитащо мрежите си в потайни места, чието ухапване е достатъчно отровно, за да те убие за няколко мига.

Внезапно притеснена от усещането за невидими очи, Нинив потръпна. Не беше треперене. Само еднократно потръпване, не треперене. Въпреки това задържа в ума си представата за лъскавата тарабонска рокля, за да не се окаже облечена в ризница. Достатъчно

смущаващо беше това да ѝ се случва насаме, но още повече — пред студения синеок поглед на жена, достатъчно храбра, за да е лика-прилика на самия Гайдал Кайн.

— Можеш ли да я откриеш дори да иска да остане скрита, Биргит? — Такова искане бе твърде обременяващо, особено ако Могедиен знаеше, че я преследват: все едно да търсиш лъв сред висока трева, въоръжена само с пръчица.

Другата жена не се поколеба.

— Може би. Ще се опитам. — Тя вдигна лъка си и добави: — Сега трябва да си тръгвам. Не искам да рискувам да ме видят другите, когато дойдат.

Нинив сложи ръка на рамото ѝ, за да я спре.

— Би било от помощ, ако ми позволиш да им го кажа. Така бих могла да споделя с Егвийн и Мъдрите какво си ми разказала за Отстъпниците, а те могат да го предадат на Ранд. Биргит, той трябва да знае...

— Ти обеща, Нинив. — Яркосините ѝ очи бяха ледено неумолими. — Според предписанията ние не бива да разкриваме пред никого, че се подвизаваме в Тел-айеран-риод. Аз вече наруших много от тях, говорейки с теб, още повече с помощта си, защото не мога да стоя настрана и да гледам как се сражаваш със Сянката — воювала съм тази битка повече пъти, отколкото мога да си спомня дори — но ще спазя повечето предписания, доколкото мога. Ти трябва да спазиш своето обещание.

— Разбира се, че ще го спазя — отвърна Нинив възмутено. — Освен ако ти не ме освободиш от него. Но наистина те моля да...

— Не.

И Биргит изчезна. В един момент Нинив държеше ръкава на бялото ѝ палто, а в следващия — празния въздух. Веднага си припомни няколкото ругатни, които беше подслушала от Том и Джюйлин и за които би сгълчала Елейн, че си е позволила да ги чуе, камо ли да ги използва. Нямаше смисъл да зове повече Биргит — тя най-вероятно нямаше да се появи. Нинив можеше само да се надява, че ще откликне, когато я призове следващия път.

— Биргит! Ще удържа на думата си! Биргит!

Трябваше да я чуе. И навярно при следващата им среща щеше да знае нещо за действията на Могедиен. Защото Могедиен сигурно

наистина дебнеше в Тел-айеран-риод.

„Ако настъпиш змия, не се оплаквай, че те е ухапала.“ Наистина трябваше да се срещне един ден с тази Лини.

Празнотата на огромната зала я потискаше, още повече я притесняваше усещането, че я следят. „Ако сред колоните наистина имаше някой, Биргит щеше да знае.“

Улови се, че си оправя копринената дреха по бедрата, и за да отклони мислите си от неща, които не съществуваха, ги съсредоточи върху роклята. Това, в което за първи път я беше видял Лан, бе вълнена рокля от Две реки, а когато ѝ се врене в любов, си беше облякла една простичка, с избродирани цветчета, но ѝ се щеше да я види в рокля като тази. Нямаше да е неприлично, ако я видеше така.

И ето че се появи високо огледало на стойка и тя се заобръща насам-натам и се заглежда през рамо. Жълтите гънки ѝ прилепваха плътно, намеквайки за всичко, което уж прикриваха. Женският кръг в Емондово поле би я посмъррил хубавичко, нищо че беше Премъдра. Но пък си я биваше. Тук, насаме, можеше да си признае, че е придобила нещо повече от навика да носи нещо подобно пред хора. „Приятно ти е — сгълча се тя наум. — Ти си същата фръцла, в каквато, изглежда, започва да се превръща Елейн!“ Ама пък красива си беше роклята. И може би не чак толкова нескромна. Все пак не беше с деколте като на Първата на Майен например. Е, деколтето на Берелайн не беше чак толкова дълбоко, но все пак бе много по-дълбоко, отколкото изискваше приличието.

Беше чувала какво носят обикновено доманките; дори тарабонките ги наричаха безсрамни. Още щом си го помисли, жълтите копринени гънки се превърнаха в падащи ефирни вълни, с тясно коланче от плетени златни нишки. И коприната стана много тънка. Лицето ѝ се изчерви. Прекалено тънка. Почти прозрачна всъщност. Тоалетът ѝ този път не само намекуваше. Ако Лан я видеше облечена така, нямаше да ломоти, че любовта му към нея била безнадеждна и че не искал да ѝ поднесе вдовишки траур като брачен дар. Един поглед само и кръвта му щеше да кипне. Щеше да...

— В името на Светлината, какво е това, което си облякла, Нинив? — възкликна възмутена Егвийн.

Нинив подскочи, завъртя се и се озова лице в лице пред Егвийн и Мелайне — само тя ѝ липсваше, въпреки че никоя от Мъдрите не беше

много по-добра — огледалото беше изчезнало и тя отново се оказа облечена в тъмна вълнена рокля от Две реки, достатъчно плътна, за да я предпази и в най-люта зима. Унизена толкова от това, че я бяха стреснали, колкото и от всичко останало — но главно от това, че я стреснаха — без да мисли тя бързо започна да сменя роклята: проблесна за миг в прозрачната доманска, после също така внезапно в тарабонската.

Лицето ѝ пламна. Сигурно я мислеха за пълна глупачка. И при това пред Мелайне. Мъдрата беше красива — с червено-златиста коса и чисто зелени очи. Не че я интересуваше как изглежда. Но Мелайне беше и на последната им среща с Егвийн и я беше заяждала с Лан. Нинив се бе ядосала много. Егвийн твърдеше, че при айилките няма заядици, но Мелайне си беше позволила да хвали раменете на Лан, дланите и очите му. С какво право тази зеленоока котка се заглеждаше в раменете на Лан? Не че тя се съмняваше във верността му. Но той все пак беше мъж, при това твърде далече от нея, докато Мелайне сега беше тук, точно пред нея и... Тя рязко прекъсна тази нишка на разсъждения.

— Лан... — Стори ѝ се, че лицето ѝ ще пламне. „Не можеш ли да държиш собствения си език, жено?“ Но нямаше — нито можеше — да отстъпи, не и в присъствието на Мелайне. Не ѝ стигаше развеселената усмивка на Егвийн, но и Мелайне си позволи да я погледне с разбиране. — Той добре ли е? — Опита се да го изрече спокойно и хладнокръвно, но се получи приглушен грак.

— Добре е — отвърна Егвийн. — Притеснява се дали си в безопасност.

Нинив изпусна дъх, който бе задържала несъзнателно. Пустошта беше твърде опасно място дори за Куладин и неговите Шайдо, а Лан дори не разбираше значението на думата „предпазливост“. Той се притеснявал за нейната безопасност? Нима този глупав мъж си мислеше, че тя не може да се грижи за себе си?

— Най-сетне стигнахме до Амадиция — каза тя бързо, надявайки се да прикрие смута си. „Развързах си езика, а после и въздишки! Този мъж ми е отнел ума!“ По израженията на другите не можеше да се разбере дали е успяла. — Едно село на име Сиенда, източно от Амадор. Бели плащове навсякъде, но не ни обръщат особено внимание. Други са тези, от които трябва да се притесняваме.

— Пред Мелайне се налагаше да внимава — да поизвърти малко истината всъщност, — но им разказа за Ронде Макура и нейното странно послание, както и за опита ѝ да ги упои. Опитва, защото не можеше да си позволи да признае пред Мелайне, че жената беше успяла. „Светлина, но какво правя аз? Никога досега не съм лъгала Егвийн!“

Предполагамата причина — връщането на избягали Посветени — естествено не можеше да бъде спомената пред една от Мъдрите. Те си мислеха, че двете с Елейн са пълни Айез Седай. Но по някакъв начин трябваше да намекне на Егвийн истината.

— Възможно е да има нещо общо с някакъв заговор, засягащ Андор, но ние с Елейн и ти имаме нещо общо, Егвийн, и смятам, че трябва да сме също толкова внимателни, колкото и Елейн. — Момичето кимна бавно: изглежда, разбра. — Добре че вкусът на онзи чай ме направи подозрителна. Представяш ли си, да се опитат да пробутат вилняк на жена, която разбира от билки!

— Кроежи, заплетени в коварства — промърмори Мелайне. — Великата змия е подходящ знак за вас, Айез Седай, мисля. Някой ден току-виж сте се самоизяли.

— Ние също имаме новини — каза Егвийн.

Нинив не виждаше причина за припряността на момичето. „Разбира се, че няма да позволя на тази жена да ме подмами да изтърва нервите си. А и не бих могла да се ядосам от това, че обижда Кулата.“ Тя свали ръката си от плитката. Това, което имаше да ѝ каже Егвийн, набързо я накара да забрави за нервите си.

Това, че Куладин е тръгнал да прекоси Гръбнака на света, наистина беше сериозна вест, а че Ранд го е последвал, едва ли можеше да се нарече по-маловажна; той бързал към Джангайския проход, като тръгвал призори и спирал късно след залез слънце. Мелайне каза, че скоро щели да ги настигнат. Условията в Кайриен бяха достатъчно тежки и без братоубийствена война между айилците на нейна територия. И със сигурност щеше да избухне нова Айилска война, ако той се опиташе да осъществи налудничавия си план.

„Колко ли време мина, откак главната ми грижа бе просто да го защитя? — помисли си тя с горчивина. — А сега искам само да остане разумен, за да се срази в Последната битка.“ Не само за това, но и за

това. Той беше каквото беше. „Светлината да ме изгори дано, станала съм също толкова лоша, колкото Сюан Санче и всички тях!“

Но това, което наистина я слиса, бяха нещата, които Егвийн ѝ съобщи за Моарейн.

— Тя му се подчинява? — възкликна Нинив невярващо.

Егвийн ѝ кимна енергично и се загърна в невъзможния си айилски шарф.

— Снощи имаха спор — тя продължава да се мъчи да го убеди да не прекосява Драконовата стена — и най-накрая той ѝ каза да излезе да постои навън, за да се поохлади. Тя изглеждаше все едно, че си е глътнала езика, но го направи. Стоя навън цял час.

— Не е редно — вметна Мелайне сърдито. — Мъжете имат толкова право да се разпореждат с Айез Седай, колкото и с Мъдрите. Дори самият Кар-а-карн.

— Няма, разбира се — съгласи се Нинив, макар да бе смаяна от чутото. „Ама какво ме интересува мен дали тя ще играе по свирката му? Тя толкова често е карала всички да играем по нейната.“ Но все пак не беше редно. „Не искам да ставам Айез Седай, а само да науча повече за Церителството. Искам да си остана такава, каквато съм. Нека да ѝ се разпорежда колкото си ще!“ И все пак не беше редно.

— Но сега поне говори с нея — каза Егвийн. — Преди ставаше на киселица, като я видеше на по-малко от десет крачки от себе си. Нинив, главата му става все по-дървена с всеки изминал ден.

— Едно време, когато си мислех, че ще ме наследиш като Премъдра — каза ѝ насмешливо Нинив, — те учех как да цериш дървени глави. Най-добре ще е за самия него, ако го направиш, дори да се е развилнял като кралски бик наред пасището. Още повече, щом го прави. Кралете — както и кралиците — могат да бъдат глупци, когато забравят какво са и се държат като такива, които са, но стават още по-лоши, когато започнат да помнят само това, което са, и забравят кои са. На повечето от тях просто им трябва човек, който непрекъснато да им напомня, че и те ядат, потят се и реват като най-простия селянин.

Мелайне придърпа шала около раменете си, сякаш не беше сигурна дали да се съгласи, или не, но Егвийн каза:

— Опитвам се, но той понякога сякаш изобщо не прилича на себе си, а когато пак заприлича, е толкова високомерен, че...

— А ти се постарай. Да му се помогне да остане себе си може да се окаже най-доброто, което някой може да направи за него. За него, както и за целия свят.

Това предизвика мълчание. Двете с Егвийн определено не обичаха да отварят дума за очакваното полудяване на Ранд, а на Мелайне то едва ли се харесваше повече.

— Имам да ти кажа още нещо важно — продължи тя след малко. — Смятам, че Отстъпниците замислят нещо. — Не беше същото, като да им каже за Биргит. Направи го да изглежда така, че все едно тя самата беше видяла Ланфеар и другите. Всъщност Могедиен беше единствената, която тя можеше да разпознае, ако я види, и може би Ашмодеан, макар да го беше виждала само веднъж, и то от разстояние. Надяваше се, че никоя от тях няма да се сети да я попита откъде е разбрала кой кой е, нито защо смята, че Могедиен би могла да я дебне. В действителност проблемът възникна съвсем не от това.

— Ти да не си скитосвала из Света на сънищата? — Очите на Мелайне станаха на зеленикав лед.

Нинив посрещна смразяващия ѝ поглед с още по-смразяващ въпреки отчаяното клатене на главата на Егвийн.

— Едва ли бих могла да видя Рахвин и останалите без това, нали?

— Айез Седай, ти знаеш малко, а се опитваш твърде много. Не трябваше да те учим на няколкото нещица, които ти показahme. Колкото до мен самата, понякога съжалявам, че дори се съгласихме на тези срещи. Необучени жени не бива да се допускат в Тел-айеран-риод.

— Аз сама съм усвоила повече неща, отколкото ме научихте вие — каза хладно Нинив. — Сама съм се научила да преливам и не виждам защо с Тел-айеран-риод трябва да е различно. — Каза го само заради опърничавия си гняв. Вярно беше, че се бе научила да прелива сама, но без да си има представа какво точно прави. Преди Бялата кула тя беше Изцерявала понякога, но без да го съзнава, докато Моарейн не ѝ го докажа. Учителките ѝ в Кулата ѝ бяха казвали, че тъкмо затова има нужда да е ядосана, за да прелее — че е била скрила дарбата от самата себе си, плашейки се от нея, и само яростта можела да пробие през този отдавна заровен в душата ѝ страх.

— Значи ти си една от онези, които Айез Седай наричат диви. — В последната дума имаше намек за нещо, но дали презрение или

жалост, на Нинив не ѝ стана ясно. В Кулата този термин едва ли можеше да се приеме за комплимент. Разбира се, сред айилците дивачки нямаше. Мъдрите, които можеха да преливат, издирваха всяко момиче, родено с искрата, онези, които рано или късно щяха да развият дарбата да преливат, дори и да не се постаряха да се научат. Те твърдяха също така, че намират и всяко момиче, което не притежава искрата, но може да се научи с повече указания. Никое айилско момиче не загиваше, докато се опитва да се научи само. — Ти познаваш опасностите от изучаването на Силата без наставничество, Айез Седай. Не мисли, че опасностите на съня са по-малки. Те са също толкова големи, а може би и повече, за онези, които влизат тук без познание.

— Аз внимавам — отвърна с плътен глас Нинив. Не беше дошла тук, за да слуша досадните наставления на тази златокоса айилска лисица. — Знам какво правя, Мелайне.

— Нищо не знаеш. Твърдоглава си също като тая, когато дойде при нас. — Мъдрата дари Егвийн с почти дружелюбна усмивка. — Ние обаче укротихме прекалената ѝ буйност и сега тя усвоява плавно. Макар че все още продължава да допуска грешки. — Доволната усмивка на Егвийн помръкна. Нинив заподозря, че Мелайне беше добавила последното тъкмо заради тази усмивка. — Ако желаеш да бродиш в съня — продължи Мъдрата, — ела при нас. Ние ще укротим твоето нетърпение и ще те научим.

— Нямам нужда да ме укротяват, благодаря много — каза Нинив с учтива усмивка.

— Аан-аллейн ще умре в деня, в който разбере, че ти си умряла.

Лед прободe сърцето на Нинив. Аан-аллейн беше прозвището, с което айилците наричаха Лан. „Единственият мъж“, на Древния език, или „Мъжът, който е сам“, или „Мъжът, който е цял народ“; точните преводи от Древния език често бяха трудни. Айилците хранеха голямо уважение към Лан, мъжа, който нямаше да се откаже от своята война със Сянката — врага, унищожил държавата му.

— Бориш се мръсно — промърмори тя.

Мелайне вдигна едната си вежда.

— Нима се борим? Ако е така, тогава запомни, че в една битка има само печелещ и губещ. Правилата да не се наранява съперникът важат само в игрите. Искam да получа обещанието ти, че няма да

правиш нищо в съня, без първо да си попитала някоя от нас. Знам, че Айез Седай не могат да лъжат, затова бих искала да чуя да го изречеш.

Нинив стисна зъби. Самите думи не бяха трудни за изричане. Нямаше да ѝ се налага да се придържа към тях — тя не беше положила Трите клетви. Но това щеше да означава да признае, че Мелайне е права. Тя не го вярваше и нямаше да ги каже.

— Тя няма да обещае, Мелайне — каза Егвийн. — Когато си придаде тази мулешка физиономия, няма да излезе от къщата, дори да ѝ покажеш, че покривът е пламнал.

Нинив стрелна ѝ нея със свирепия си поглед. Муле значи! След като единственото, което бе направила, беше да не позволи да я подмятат като парцалена кукла.

Мелайне въздъхна.

— Добре. Но би било добре да запомниш, Айез Седай, че в Тел-айеран-риод ти си само едно дете. Хайде, Егвийн. Трябва да си тръгваме. — Докато двете изчезваха, на лицето на Егвийн изгря насмешлива усмивка.

Нинив изведнъж осъзна, че дрехите ѝ са се променили. Че ги бяха променили. Мъдрите знаеха предостатъчно за Тел-айеран-риод, за да могат да променят нещата на другите, както и своите. Беше облечена в бяла блузка и тъмна пола, но за разлика от полите на жените, които току-що бяха изчезнали, нейната свършваше над коленете. Обувките и чорапите ѝ бяха изчезнали, а косата ѝ беше разделена на две плитки, по една над всяко ухо, заплетени с жълти панделки. Между босите ѝ крака седеше парцалена кукла с боядисано лице. Усети, че зъбите ѝ скърцат. Беше се случвало веднъж и тя бе успяла да изстиска от Егвийн, че така айилките обличат малките момиченца.

С гняв тя превключи на жълтата тарабонска коприна — този път ѝ беше прилепнала съвсем плътно — и изрита куклата. Тя политна и се стопи във въздуха. Тази Мелайне май наистина беше хвърлила око на Лан; айилците, изглежда, го смятаха за нещо като герой. Деколтето ѝ се спусна надолу и почти разкри гърдите ѝ. Ако тази жена само му се усмихнеше! Ако той... Изведнъж си даде сметка, че прорезът се смъква още надолу, уширява се, и припряно го върна нагоре, не изцяло, но поне колкото да не я кара да се черви. Роклята ѝ беше

станала толкова вталена, че не можеше да се помръдне; тя и за това се погрижи.

Ще я карат те да моли за разрешение, така ли? Да ходи да се моли на Мъдрите преди да е направила нещо? Че не беше ли тя победила Могедиен? Те се бяха впечатлили подобаващо навремето, но май го бяха забравили.

Щом не можеше да използва Биргит, за да разбере какво става в Кулата, сигурно имаше някакъв начин да го направи сама.

ГЛАВА 15

КАКВО МОЖЕ ДА СЕ НАУЧИ НАСЪН?

Много внимателно Нинив оформи в ума си образа на кабинета на Амирлин, точно както си беше представяла Сърцето на Камъка, преди да заспи. Нищо не се случи и тя се намръщи. Трябваше да се озове в Бялата кула, в стаята, която си беше представила. Опита отново — този път си представи стая, която беше посещавала по-често, макар и при много по-нещастни обстоятелства.

Сърцето на Камъка се превърна в кабинета на Наставницата на новачките — спретнато помещение, облицовано с тъмно дърво и пълно със здрави, просто изработени мебели, използвани от поколения жени, заемали тази длъжност. Когато прегрешенията на една новачка бяха такива, че допълнителното лъскане на подове и тупане на пътеки не стигаше, праснаха я тук. За да бъде привикана в този кабинет, една Посветена трябваше да е направила далеч по-голямо нарушение, но наказанието бе също толкова болезнено, ако не и повече.

Нинив не искаше да поглежда стаята — Шериам винаги я беше наричала опърничава по време на многобройните ѝ посещения тук, — но се озова зяпнала в огледалото на стената, където новачки и Посветени трябваше да гледат собствените си разплакани лица, докато слушаха нравоученията на Шериам, че трябва да се подчиняват на правилата, да проявяват дължимото уважение и така нататък. Подчинението на чужди правила и показването на изискваното уважение винаги беше затруднявало Нинив. Смътните останки от позлата по резбованата му рамка показваха, че виси тук поне от Стогодишната война, ако не и от Разрушението на света.

Тарабонската рокля беше красива, но всеки, който я видеше в нея, можеше да изпита подозрения. Дори доманките обикновено се обличаха по-прилично, когато посещаваха Кулата, и тя не можеше да си представи някоя да се сънува, че е в Кулата, освен с най-благопристойно поведение. Не че беше вероятно да срещне някого, освен навярно някоя, която се е сънувала в Тел-айеран-риод за няколко

мига; преди Егвийн не беше имало друга жена в Кулата, която да може да проникне в Света на сънищата след Корианин Недеал, преди повече от четиристотин години. Но от друга страна, сред тер-ангреалите, откраднати от Кулата, които все още се намираха в ръцете на Лиандрин и нейните съюзници, единадесет за последен път бяха проучвани от Корианин. Другите два, минали през кабинета на Корианин, които сега бяха у тях с Елейн, осигуряваха достъп до Тел-айеран-риод и най-добре беше да се заключи, че го правят и останалите. Много малко вероятно беше Лиандрин или друга някоя да се сънува обратно в Кулата, от която бяха избягали, но дори и тази малка вероятност беше достатъчно рискована — можеше да я причакват в засада. Впрочем тя не можеше да е сигурна, че откраднатите тер-ангреали са всичко, което е проучвала Недеал. Записите бяха твърде смътни и и други тер-ангреали, чието предназначение никой не разбираше, можеше като нищо да са в ръцете на Черни сестри, все още намиращи се в Кулата.

Роклята ѝ се промени — от бяла вълна, мека, но с не особено високо качество и поръбена със седем цветни ивици, по една за всяка Аджа. Ако се натъкнеше на някоя, която нямаше да изчезне само за няколко мига, щеше да се пренесе обратно в Сиенда и щяха да си помислят, че е просто една от Посветените, докоснала Тел-айеран-риод в сънищата си. Не. Не хана, а кабинета на Шериам. Всяка подобна щеше да е Черна Аджа, а в края на краищата от нея се очакваше тя да ги преследва, а не обратното.

Довършвайки маскировката си, тя внезапно стисна червеникаво-златистата си плитка и направи гримаса към лицето на Мелайне в огледалото. Сега тук имаше жена, която тя с удоволствие би предала в ръцете на Шериам.

Кабинетът на Наставницата на новачките се намираше близо до техните квартири и в широките, облицовани с плочки коридори за миг-два се мяркаха изплашени момичета, облечени в чисто белите новашки рокли. Твърде много новашки кошмари трябваше да е предизвикала Шериам. Нинив ги пренебрегна и продължи напред — новачките не се задържаха в Света на сънищата достатъчно дълго, за да я забележат, а ако го стореха, щяха да я помислят само за част от собствения си сън.

От кабинета на Амирлин я отделяха само няколко стъпала по широкото стълбище. Когато се приближи, пред нея се появи изведнъж

Елайда, със запотено лице, в кървавочервена нощница и с епитрахила на Амирлинския трон около раменете. Или почти — синята ивица липсваше.

Строгите ѝ тъмни очи изгледаха Нинив.

— Аз съм Амирлинския трон, момиче! Не знаеш ли какво е почтителност? Ще трябва да те... — И се стопи във въздуха по средата на думата.

Нинив издиша хрипливо. Елайда да е Амирлин — това със сигурност беше кошмар. „Вероятно най-любимият ѝ сън — помисли си тя подигравателно. — По-скоро в Тийр ще завали сняг, отколкото тя да се издигне толкова високо.“

Преддверието си беше почти във вида, в който го помнеше, с една широка маса и стол зад нея за Пазителката на Хрониките. Няколко стола бяха подредени до стената за Айез Седай, очакващи да бъдат поканени да говорят с Амирлин; новачките и Посветените стояха прави. Спретнато подредените документи по масата обаче — завързани свитъци и големи късове пергамент с восъчни печати, както и писма — не изглеждаха в стила на Леане. Не че тя беше немарлива, тъкмо напротив, но Нинив винаги беше смятала, че прибира всички тези неща през нощта.

Тя отвори смело вратата към вътрешното помещение, но когато пристъпи вътре, стъпката ѝ се забави. Нищо чудно, че не бе успяла да се пренесе в съня си тук — стаята нямаше нищо общо с онова, което помнеше. Масата бе различна — с масивна резба, столът бе висок, подобен на трон. Резбовани столове без облегалки бяха подредени в съвършена дъга пред масата. На Сюан Санче ѝ допадаше просто обзавеждане, сякаш по този начин изтъкваше, че все още се смята за дъщеря на обикновен рибар, и тя държеше тук само още един допълнителен стол, който не винаги предоставяше на посетителките си. И тази бяла ваза, пълна с пищни червени рози и щръкнала върху мраморен пиедестал като паметник! Сюан обичаше цветя, но предпочиташе букети, които да напомнят поляна с диви цветя. И над камината беше висяла простичка картина с рибарски лодки сред висока тръстика. Сега там имаше две големи картини, едната от които Нинив разпозна. Ранд, сражаващ се с един от Отстъпниците, който се беше самонарекъл Баал-замон, сред облаците над Фалме. Другата, на три дървени пана, изобразяваше сцени, които ѝ бяха непознати.

Вратата се отвори и сърцето на Нинив подскочи. Червенокоса Посветена, която тя не беше виждала, пристъпи в стаята и се взря в нея. Този път видението не се стопи и не изчезна. Тъкмо докато Нинив се канеше отново да се пренесе в кабинета на Шериам, червенокосата жена каза:

— Нинив, ако Мелайне разбере, че използваш нейното лице, няма да се разминеш само с детската рокличка. — И също толкова внезапно се превърна в Егвийн в нейното айилско облекло.

— Изплаши ме — промърмори Нинив. — Значи Мъдрите най-после се съгласиха да те пуснат да ходиш където си поискаш? Или Мелайне е зад...

— Заслужаваш да те сплашат, и още как — сопна ѝ се Егвийн и по бузите ѝ изби червенина. — Ти си глупачка, Нинив. Като дете, играещо си в плевнята със запалена свещ.

Нинив зяпна. Егвийн да я хока така?

— Я слушай, Егвийн ал-Вийр. Няма да приема това от Мелайне и няма да го приема от...

— Никак няма да е зле да го приемеш от някого, преди да си се убила.

— Аз...

— Би трябвало да ти взема пръстена веднага. И да го дам на Елейн и да ѝ кажа да не ти позволява изобщо да го взимаш.

— Да ѝ кажеш да не...

— Да не смяташ, че Мелайне преувеличава? — каза строго Егвийн и размахна срещу нея пръст почти като Мелайне. — Изобщо не преувеличава, Нинив. Мъдрите ти повтаряха простата истина за Тел-айеран-риод много пъти, но ти, изглежда, си мислиш, че са някакви глупачки. Не се дръж като глупаво хлапе. Мога да се закълна, че всичкият разум, който е имало в главата ти, се е изпарил като облак дим. Е, крайно време е да го разбереш, Нинив! — Тя изсумтя шумно и намести шала на раменете си. — В момента се опитваш да си поиграеш с хубавите пламъчета в камината и си твърде глупава, за да разбереш, че можеш да се изгориш.

Нинив я зяпна удивена. Двете се бяха карали твърде често, но Егвийн никога досега не си беше позволявала да се опитва да я облече като малко момиченце, хванато да бърка в буркана с мед. Никога! Роклята. Но тя носеше рокля на Посветена, с нечие чуждо лице. Тя

отново се превърна в себе си, в добра синя вълнена рокля, каквато често беше носила на събранията на Кръга. Чувстваше се ограбена от предишния си авторитет като Премъдра.

— Много добре си давам сметка колко неща не знам — отвърна тя, — но тези айилки...

— Нима не разбираш, че в съня си можеш да се напъхаш в нещо, от което да не можеш да се измъкнеш? Сънищата тук са истински. Ако позволиш да бъдеш завлечена в нечий приятен сън, можеш да се окажеш в капан. Сама ще се заклешиш. Докато не умреш.

— Ти ще...

— В Тел-айеран-риод бродят кошмари, Нинив.

— Ти ще ме оставиш ли най-сетне да проговоря? — излая Нинив. Или по-скоро се опита — в гласа ѝ имаше твърде много отчаяна молба, за да ѝ хареса. И най-малката нотка щеше да ѝ е твърде много.

— Не, няма да те оставя — отвърна твърдо Егвийн. — Не и докато не решиш да кажеш нещо, което си заслужава да се чуе. Казах „кошмари“ и имам предвид кошмари, Нинив. Когато някой сънува кошмар, докато се намира в Тел-айеран-риод, той също е истински. И понякога оцелява и остава тук, след като сънуващият си е отишъл. Нима наистина не разбираш?

Внезапно нечий груби ръце хванаха Нинив за раменете. Двама огромни дрипави мъже я вдигнаха във въздуха. Лицата им бяха разядени, от устите им капеше слюз, зъбите им бяха жълти. Тя се опита да ги накара да изчезнат — щом Мъдрите сънебродници можеха, значи и тя можеше — и единият от тях раздра роклята ѝ отпред додолу. Другият сграбчи брадичката ѝ с мазолестата си длан и изви лицето ѝ към себе си; главата му се наведе към нея, устата му се отвори още повече. Дали за да я целуне, или да я захапе, тя не разбра, но по-скоро бе готова да умре, отколкото да позволи което и да е от двете. Отчаяно се замята, за да достигне сайдар, но не улови нищо — изпълваше я страх, не гняв. Дебели нокти се забиха в бузите ѝ. Егвийн бе направила това по някакъв начин. Егвийн.

— Моля те, Егвийн! — изписка тя изплашено. — Моля те!

Мъжете — съществата — изчезнаха и ходилата ѝ тупнаха на пода. Единственото, което можа да направи, бе да се разтрепери и да заплаче. Припряно оправи разкъсаната дреха, но драскотините от

дългите нокти останаха по шията и гърдите ѝ. Облеклото лесно можеше да се оправи в Тел-айеран-риод, но това, което се случеше на човек...

Почти очакваше Егвийн да започне да я успокоява и за пръв път беше склонна да го приеме с радост. Но единственото, което другата жена каза, беше:

— Тук се срещат и по-лоши неща, но и кошмарите са предостатъчни. Тези аз ги направих и аз ги премахнах, но дори и аз имам трудности с онези, на които се натъквам. А не съм се опитвала да ги задържам, Нинив. Ако знаеш как да ги премахваш, можеш да опитаеш.

— Можех просто да се пренеса насън. В кабинета на Шериам или обратно в леглото си.

— Но беше твърде изплашена, за да можеш да си го помислиш — отвърна сухо Егвийн. — О, я стига с тази намусена физиономия. Много глупаво ти стои.

Нинив я изглежда яростно, но това не подейства; вместо да влиза в спор, Егвийн само повдигна вежди.

— Нищо тук не напомня за Сюан Санче — каза Нинив, за да смени темата. Какво му ставаше на това момиче?

— Не напомня — съгласи се Егвийн, оглеждайки стаята. — Сега разбирам защо трябваше да проникна през старата си стаичка в квартирите на новачките. Но допускам, че хората понякога решават да променят обстановката.

— Точно това имам предвид — каза ѝ търпеливо Нинив. Не беше гледала намусено. Това беше тъпо. — Жената, която е обзавела този кабинет, не гледа на света по същия начин като жената, която беше тук преди. — Погледни тези картини. Не знам какво означава онова тройното, но другата можеш да я разпознаеш също като мен. — И двете го бяха гледали да става наяве.

— Бонвин, бих казала — отвърна замислено Егвийн. — Ти така и не слушаше лекциите внимателно. Това е триптих.

— Каквото и да е, важна е другата. — Жълтите беше слушала достатъчно внимателно. Останалото в повечето случаи се състоеше от ненужни глупости. — Струва ми се, че жената, която е окачила това, иска да ѝ напомня колко опасен е Ранд. Ако Сюан Санче по някаква

причина се е обърнала против него... Егвийн, това може да се окаже много по-опасно от намерението ѝ да върне Елейн в Кулата.

— Може би — каза замислено Егвийн. — Може би документите ще ни подсказат нещо. Ти претърси тук. Щом свърша с бюро на Леане, ще ти помогна.

Нинив изглежда възмутено гърба ѝ. „Ти претърси тук, виж я ти!“ Егвийн нямаше никакво право да ѝ се разпорежда така. Трябваше да я настигне и да ѝ го каже по най-недвусмислен начин. „Тогава защо си щръкнала тук?“ — запита се тя ядосано. Претърсването на документите беше добра идея и тя можеше преспокойно да го направи както тук, така и там. Всъщност в писалището на Амирлин беше вероятно да има нещо важно. Ръмжейки под нос какво щяла да направи с Егвийн, тя тръгна към тежката резбована маса, подритвайки фустите си на всяка крачка.

Върху масата нямаше нищо освен три изящни лакирани кутии, подредени с досадна акуратност. Спомняйки си за всевъзможните капани, които можеше да са поставени от някой, който би пожелал да осигури неприкосновеността им, тя си направи дълга тояга, с която да отвори капака на първата — златистозелена и с рисунка на крачещи чапли. Обикновена писалищна кутия с пера, мастило и пясък. Най-голямата кутия, с червени рози, виещи се през златни орнаменти, съдържаше над двадесет нежно издялани фигурки от кост и тюркоаз, на животни и хора, всички положени върху бледо-сиво кадифе.

Когато отвори третата кутия — златни ястреби, биещи се сред бели облаци в синьо небе — забеляза, че първите две са отново затворени. Подобни неща се случваха тук: всеки предмет, изглежда, държеше да си остане така, както беше в будния свят, а на всичкото отгоре ако си извърнеш очите за миг, когато отново погледнеш, подробностите можеше да се окажат променени.

Виж, третата кутия наистина съдържаше документи. Тоягата изчезна и тя нетърпеливо вдигна първия пергамент. Подписан официално „Джолийн Айез Седай“, той представляваше смирена молба за разрешение да изтърпи ред наказания, които накараха Нинив да трепне, докато ги изчиташе набързо. Нищо тук не беше от особено значение освен името Джолийн. Диагонална драскулка в края на документа обявяваше „одобрявам“. Когато посегна да остави документа, той се стопи във въздуха; кутията също се оказа затворена.

Тя въздъхна и я отвори отново. Документите вътре изглеждаха различни. Задържайки с една ръка капака, тя започна да ги вади един по един и да ги изчита набързо. Или по-скоро да се опитва да ги чете. Понякога писмата и докладите изчезваха още докато ги вдигаше, друг път успяваше да прегледа страницата едва до средата. Когато съдържаха обръщение, то се изразяваше само в: „Майко, с почитание“. Някои бяха подписани от Айез Седай, други — от други жени, благороднички или без никакъв сан. Никой от тях не изглеждаше да се отнася към въпроса, който я интересуваше. Маршал-генералът на Салдеа и армията му не можело да бъдат намерени, а кралица Тенобия отказвала всякакво сътрудничество — този доклад успя да изчете до края, но съдържанието му предполагаше, че четящият го знае защо човекът не е в Салдеа и в какво точно се очаква да съдейства кралицата. От три седмици не беше пристигало никакво донесение от очите и ушите на която и да било Аджа в Танчико, но освен да установи този факт, тя не можа да стигне до нещо повече. Някакви вражди между Иллиан, от една страна, и Муранди, от друга, заглъхнали, заслугата за което си приписвал Педрон Ниал; дори от няколкото реда, които успя да изчете, можеше да си представи как е скърцала със зъби пишещата. Несъмнено всички тези писма бяха много важни, както прегледаните от нея, така и онези, които се стапяха във въздуха, но без никаква полза за нея самата. Тъкмо беше започнала да преглежда нещо като донесение за подозирано — точно тази дума беше употребена — събиране на Сините сестри, когато откъм външната врата долетя сподавен вик: „О, Светлина, не!“

Тя хукна към вратата. В ръцете ѝ се появи здрав кривак с набити на върха му остри шипове. Но когато влезе — очакваше да завари Егвийн да се защитава отчаяно, — видя, че тя просто стои неподвижно зад бюрото на Пазителката и се взира в празното. Ужасена, нямаше спор, но все пак читава и незастрашена от нищо.

— Нинив, Елайда е Амирлинския трон! — прошепна Егвийн.

— Не се дръж като глупава гъска — скастри я Нинив. И все пак... Другата стая, толкова не в стила на Сюан Санче... — Въобразяваш си.

— Току-що държах един пергамент в ръцете си, Нинив, подписан „До Аврини а-Ройхан, Елайда, Пазителка на печатите, Пламък на Тар Валон, Амирлински трон“.

Стомахът на Нинив се опита да изпърха чак до гърдите ѝ.

— Но как? Какво е станало със Сюан? Егвийн, Кулата никога не сваля Амирлин, освен заради нещо много сериозно. Само две от близо три хиляди години.

— Може би Ранд е бил достатъчно сериозното нещо. — Гласът на Егвийн беше спокоен, въпреки че очите ѝ останаха широко отворени. — Може да се е разболяла от нещо, което Жълтите не са могли да Изцерят, или просто е паднала по стълбите и си е счупила врата. Важното е, че сега Елайда е Амирлин. Не мисля, че тя ще подкрепя Ранд както Сюан.

— Моарейн — промърмори Нинив — беше сигурна, че Сюан ще накара Кулата да застане зад него. — Не можеше да си представи Сюан Санче мъртва. Често беше изпитвала омраза към тази жена, поради мъничкото страх от нея в редки случаи — сега можеше да си позволи да го признае, пред себе си поне — но все пак изпитваше към нея и уважение. Беше смятала, че Сюан ще е на трона вечно. — Елайда. О, Светлина! Тя е коварна като змия и жестока като дива котка. Не може да се предвиди какво би могла да направи.

— Мисля, че се сещам. — Егвийн притисна корема си с ръце. — Пишеше: „Всички лоялни сестри са длъжни да докладват за появата на Моарейн Дамодред. Ако е възможно, тя трябва да бъде задържана и върната в Кулата за съд по обвинение в измяна.“ Същият език, който очевидно е използван и по адрес на Елейн.

— Ако Елайда иска Моарейн да бъде задържана, това трябва да означава, че тя знае, че Моарейн помага на Ранд, и че това не ѝ харесва. — Това, че говореше, беше добре. Говоренето я спираше до не повърне. Измяна. За такова нещо усмиряваха жени. — Елайда със сигурност няма да поддържа Ранд.

— Точно така.

— Лоялни сестри. Егвийн, но това съвпада с посланието, получено от Макура. Каквото и да се е случило със Сюан, сестрите са се разцепили, след като Елайда е станала Амирлин. Така трябва да е.

— Да, разбира се. Не се сетих за това.

Усмивката ѝ беше толкова доволна, че Нинив също ѝ отвърна с усмивка.

— Има едно донесение до Сю... до Амирлин, за събиране на Сините. Тъкмо го четях, когато ти извика. Обзалагам се, че Сините не

са подкрепили Елайда. — Синята и Червената Аджи поддържаха нещо като примирие в най-добрия случай и малко им оставаше да се хванат за гърлата в най-лошия.

Но когато се върнаха в кабинета, донесението го нямаше. Имаше много други документи — писмото на Джолийн отново се беше появило; краткият прочит накара веждите на Егвийн да подскочат почти до косата ѝ — но не този, който търсеха.

— Можеш ли да си спомниш какво точно пишеше в него? — попита Егвийн.

— Бях прочела само няколко реда, когато ти извика и... Не си спомням.

— Опитай се, Нинив. Опитай се.

— Мъча се, Егвийн, но не става. Опитвам се.

Внезапно нещо я удари като чук между очите. Тя се оправдаваше! И то пред Егвийн — момиче, чийто задник беше пердашила само допреди две години. А само преди малко се беше възгордяла като кокошка, която е снесла яйце, защото Егвийн бе останала доволна от нея. Много ясно си спомняше деня, в който равновесието между тях се бе нарушило, когато бяха престанали да бъдат Премъдрата и момичето, което припикаше да донесе, щом Премъдрата каже „донеси“, и вместо това се бяха превърнали просто в две жени, озовали се далече от дома. Сега изглеждаше, че това равновесие се е нарушило още повече, и това никак не ѝ харесваше. Трябваше бързо да направи нещо, за да го възстанови.

Лъжата. Днес за първи път съзнателно бе излъгала Егвийн. Тъкмо заради това се бе лишила от моралния си авторитет, тъкмо затова се суетеше, неспособна да си възвърне самоувереността.

— Аз изпих онзи чай, Егвийн. — Каза го с усилие. Нямаше как. — Онзи чай от вилняк на оная Макура. Двете с Люси ни завлякоха на горния етаж като торби. Никакви силици не ни бяха останали. Ако не бяха Том и Джюйлин, сигурно все още щяхме да сме там. Или по-скоро на път за Кулата, толкова натъпкани с вилняк, че нямаше да се събудим, докато не ни докарат тук. — Тя си пое дълбоко дъх и се постара да придаде на гласа си нотка на праведна твърдост, но ѝ беше трудно, след като току-що беше признала, че се е оказала пълна глупачка. Това, което се получи, беше далеч по-колебливо. — Ако

кажеш на Мъдрите за това — особено на Мелайне — ще ти скъсам ушите.

Егвийн само ѝ се усмихна. Насмешливо. Снизходително насмешлива усмивчица.

— Това го подозирах, Нинив. Ти си ми говорила за билки ден и нощ, но никога не си ми споменавала за растение, наречено вилняк. Сигурна бях, че не си чувала за него преди онази жена да ти го спомене. Ти винаги си се стараела да се представиш в най-добрата светлина. Ако се набуташ с главата надолу в кочина, ще се постарая да убедиш всички, че не си го направила нарочно. Но това, което трябва да решим сега...

— Никога не съм правила така! — избухна Нинив.

— О, правила си го! Фактите са си факти. И по-добре престани да хленчиш, а ми помогни да решим.

Хленчела била! Нещата съвсем не вървяха натам, накъдето искаше.

— Няма такова нещо. Факти, искам да кажа. Никога не съм правила така!

Егвийн я изгледа мълчаливо.

— Не можеш да си признаеш, нали? Добре. Но ти ме излъга...

— Не беше лъжа — промърмори Нинив. — Не точно.

— И излъга себе си — продължи Егвийн. — Помниш ли какво ме накара да изпия последния път, когато аз те излъгах? — Изведнъж в ръката ѝ се появи чаша, пълна с гъста, отровназелена на цвят течност. Изглеждаше гребната от някой много застоял и вонлив жабуняк. — Единствения път, когато те излъгах. Ще помня този вкус, докато съм жива. Щом не можеш да кажеш истината дори на себе си...

Нинив неволно отстъпи една крачка. Отвара от котешка папрат и стрит на прах лист от мавиня! Езикът ѝ се сгърчи само от мисълта за това.

— Всъщност не излъгах съвсем. — Защо се оправдаваше? — Просто не ти казах цялата истина. — „Та аз съм Премъдрата! Бях Премъдрата! Това все още би трябвало да значи нещо.“ — Не може да мислиш, че... — „Просто ѝ го кажи. Не ти си детето тук и няма да го изпиеш.“ — Егвийн, аз... — Егвийн поднесе чашата почти под носа ѝ и тя дори помириса киселата воня. — Е, добре — добави тя припряно. „Не е възможно!“ Но не можеше да отмести очи от ръба на чашата,

както не можеше да спре и думите, леещи се сами от устата ѝ. — Понякога се опитвам да правя нещата да изглеждат по-добре за мен, отколкото са. Понякога. Но никога за нещо важно. Аз никога не съм... лъгала... за нещо важно. Никога, кълна се. Само за дреболии. — Чашата изчезна и Нинив въздъхна облекчено. „Глупачка такава! Тя не може да те накара да я изпиеш! Какво ти става?“

— Това, което трябва да решим — продължи Егвийн, все едно че не беше се случило нищо особено — е на кого да кажем. Моарейн със сигурност трябва да го научи, както и Ранд, но ако всеки го чуе... Айилците се държат особено, а това включва освен всичко друго и отношението им към Айез Седай. Мисля, че те ще последват Ранд като Оня, що иде със Зората, но разберат ли, че Бялата кула е против него, едва ли ще бъдат толкова ревностни.

— Рано или късно ще го разберат — промърмори Нинив. „Тя не можеше да ме накара да го изпия!“

— По-добре по-късно, отколкото преждевременно, Нинив. Така че гледай да не избухнеш и да изтърсиш пред Мъдрите за това при следващата ни среща. Всъщност най-добре би било, ако изобщо не споменаваш пред тях за тази наша среща в Кулата. Така може би ще съумееш да го запазиш в тайна.

— Не съм глупачка — каза Нинив и усети, че пламва. Егвийн отново вдигна вежда. Нямаше намерение да обсъжда тази среща с Мъдрите. Не че беше по-лесно да им се опъва зад гърба им. Нищо подобно. И не се опитваше да представя нещата в по-добра светлина. Не беше честно Егвийн да може да прескача из Тел-айеран-риод както си поиска, докато тя се примирява с лекции и хокане.

— Знам, че не си — каза Егвийн. — Освен когато се оставиш нервите ти да те подвежат. Трябва дя сдържаш нервите си и да не си отвлечаш ума, ако си права за Отстъпниците, особено за Могедиен. — Нинив я изгледа ядно и отвори уста да отвърне, че може много добре да си сдържа нервите и че ще скъса ушите на Егвийн, ако си мисли нещо друго, но тя не ѝ даде възможност. — Трябва да намерим това събиране на Сините сестри, Нинив. Ако те се противопоставят на Елайда, може би — само може би — ще подкрепят Ранд, също както Сюан. Град някой беше ли споменат? Или село? Страна някоя макар?

— Не мога да си спомня. — Мъчеше се да потисне оправдателните нотки в гласа си. „Светлина, всичко си признах, на

глупачка се направих, а става все по-лошо!“ — Ще се опитам пак.

— Добре. Трябва да ги намерим, Нинив. — Егвийн я изгледа съсредоточено. — Нинив, много внимавай с Могедиен. Гледай да не връхлиташ като мечка напролет, само защото тя е избягала от теб в Танчино.

— Не съм глупачка, Егвийн — отвърна Нинив. Ужасно беше да ѝ се налага да си сдържа яда, но след като всичко, което Егвийн щеше да направи, бе да не ѝ обърне внимание или пак да я сгълчи, нямаше да спечели нищо освен да изглежда в очите ѝ още по-голяма празноглавка, отколкото досега.

— Знам. Вече го каза. Просто гледай да не го забравяш. Внимавай. — Този път Егвийн не се стопи постепенно, а изчезна внезапно, досущ като Биргит.

Очите на Егвийн се отвориха сред почти пълен мрак, разсейван единствено от бледата лунна светлина, проникваща през димоотвода. Зарадва се, че е завита с одеяла — огънят беше угаснал и смразяващ хлад изпълваше шатрата. Дъхът ѝ се превръщаше в мъгла пред лицето ѝ. Без да вдига глава, тя се огледа. Нямаше Мъдри. Беше сама.

Това беше най-големият ѝ страх при такива самотни разходки из Тел-айеран-риод: като се върне, да не завари Амис или някоя от останалите да я чака. Е, може би не чак най-големият ѝ страх — опасностите, таящи се в Света на сънищата, бяха точно толкова големи, колкото бе казала на Нинив — но все пак доста голям. Не наказанието я плашеше, дори и това, което щеше да ѝ наложи Баир. Ако се събудеше и намереше някоя Мъдра втрещена в нея, щеше да го приеме също толкова радостно, но Амис я беше предупредила още в началото, че ако влезе в Тел-айеран-риод без някоя от тях да я придружава, ще я отпратят и ще откажат да я учат повече. Това я плашеше повече от всичко друго, което можеше да ѝ направят. Но въпреки това трябваше да дърпа напред. Колкото и бързо да я учеха, не ѝ беше достатъчно. Сега тя искаше да знае и да знае, да научи всичко.

Тя преля и запали лампата, изкара и пламъци в огнището. Не беше останало нищо за горене, но тя затегна сплита. Остана легнала; гледаше парата от дъха си и очакваше да се постопли достатъчно, за да

може да се облече. Беше късно, но Моарейн сигурно беше все още будна.

Това, което беше станало с Нинив, продължаваше да я удивлява. „Мисля, че щеше да я изпие, ако бях настояла.“ Беше се побояла Нинив да не разбере, че всъщност тя не беше получавала никакво разрешение от Мъдрите да броди из Света на сънищата сама. Чак се бе произчервила от смущение и за малко да се издаде, и единственото, което ѝ оставаше, бе да не позволи на Нинив да говори, да ѝ попречи да измъкне истината от устата ѝ. И беше толкова уверена, че Нинив така или иначе ще го разбере — тя все успяваше да ѝ се наложи и да я принуди да каже какво крие, уверявайки я, че е за нейно добро — така че единственото, което ѝ оставаше, бе да продължава да говори, да се мъчи да задържи темата около прегрешенията на самата Нинив. Колкото и да ѝ се ядосваше Нинив, тя просто не можеше да се насили да ѝ кресне. И при все това някак бе успяла да се наложи.

Моарейн например никога не повишаваше тон, а в редките случаи, когато си го позволише, се оказваше по-неспособна да постигне това, на което държи. Така беше още преди да започне да се държи толкова странно с Ранд. Мъдрите също никога не крещяха на никого — освен една на друга, и то рядко — и при всичкото им ръмжене, че вождовете вече не ги слушали, изглежда, все още успяваха в повечето случаи да прокарат своето. Имаше една стара поговорка, която досега тя всъщност не бе разбирала: „Този, който отказва да чуе крясък, се напъва да чуе шепот“. Нямаше да крещи повече на Ранд. Тих, уверен, женски глас, това беше подходящото. Впрочем и на Нинив не биваше да крещи: все пак тя беше жена, а не някое свадливо момиченце.

Усети, че се кикоти. Да, не биваше повече да повишава тон пред Нинив, след като спокойният говор носеше такива резултати.

Шатрата най-сетне ѝ се стори позатоплена, тя се измъкна от завивките и бързо започна да се облича. Все пак се наложи да счупи леда в каната с вода, за да отмие съня от устата си. Наметнала тъмната вълнена пелерина на раменете си, тя разхлаби нишките на Огън — Огън сам по себе си беше опасно да го оставяш завързан — и пламъците изчезнаха, излетяха от шатрата. Студът я стегна като ледено менгеме и тя се забърза през лагера.

Виждаха се само най-близките шатри — ниски сенчести силуети, които можеха да се вземат за част от пресечения терен, но станът се простираше на цели мили сред планинска земя. Тези високи проядени ридове не бяха Гръбнака на света — той беше много по-високо и все още се намираше на дни път оттук, на запад.

Тя пристъпи колебливо към шатрата на Ранд и една от Девите сякаш изникна от самата земя — с рогов лък на гърба, колчан на кръста и копия и щит в ръце. Егвийн не успя да различи други сред тая непрогледна тъмница, но знаеше, че са три, дори тук, обкръжени от шест клана, които се бяха заклели във вярност пред Кар-а-карн. Миагома се намираха някъде на север, успоредно на маршрута на похода им — Тимолан не искаше да съобщи какви са намеренията му. Къде бяха останалите кланове, Ранд изглежда, не го интересуваше. Цялото му внимание сега бе насочено в устремния бяг към Джангайския проход.

— Буден ли е, Инайла? — попита тя.

Девата кимна.

— Напоследък не спи достатъчно. Никой не може да издържи дълго без отдиш. — Говореше съвсем като майчица, загрижена за детето си.

Една сянка до шатрата се размърда. Беше Авиенда, увита в шала си.

— Бих му изпяла люлчина песничка, ако мислех, че ще помогне — каза айилката. — Чувала съм за жени, които стоят по цяла нощ до бебето, но един пораснал мъж би трябвало да знае, че и другите биха искали да се пхнат под одеялата. — Двете с Инайла се изкикотиха.

Егвийн се наведе и надникна през процепа на шатрата. Вътрешността се осветяваше от няколко лампи. Ранд не беше сам. Тъмните очи на Натаил изглеждаха измъчени и той едва прикриваше прозявката си. Той поне със сигурност искаше вече да спи. Ранд лежеше изтегнат до един от позлатените маслени светилници и четеше опърпана книга в кожена подвързия — сигурно поредния превод на Пророчествата за Дракона.

Изведнъж той запрелиства страниците и се разсмя. Тя се помъчи да се убеди, че в този смях няма никаква лудост, само горчицина.

— Чудесна шегичка — каза той на Натаил, затвори книгата и му я подхвърли. — Прочети страница двеста осемдесет и седма и

страница четиристотин и ми кажи не си ли съгласен.

Егвийн стисна устни и се изправи. Трябваше да внимава с книгите. А тя не можеше да говори с него, още по-малко пред веселчуна. Колко срамно, че използваше за компания човек, когото почти не познаваше. Не. Той все пак се срещаше с Авиенда твърде често, както и с вождовете, а и с Лан всеки ден, и с Мат понякога.

— Защо не влезеш при тях, Авиенда? Ако и ти беше вътре, сигурно щяха да говорят за нещо друго освен за тази книга.

— Той пожела да поговори с веселчуна, Егвийн, а рядко го прави пред мен или който и да е друг. Ако не бях излязла, щяха да излязат двамата с Натаил.

— Децата са голяма беля, както съм чувала. — Инайла се засмя. — А синовете — още по-зле. Ти би могла да разбереш, доколко е вярно, и да ми кажеш, след като остави копието. — Авиенда я изглежда намръщено и се върна на мястото си до входа като обидена котка. На Инайла, изглежда, и това ѝ се стори много смешно: разсмя се неудържимо и се запляска по хълбоците.

Мърморейки си наум за айилския хумор — тя почти никога не успяваше да го разбере — Егвийн тръгна към шатрата на Моарейн, недалече от тази на Ранд. Тук също имаше цепка светлина и тя разбра, че Айез Седай е будна. Моарейн преливаше — съвсем нищожни струйки от Силата, но достатъчни, за да ги долови Егвийн. Лан лежеше наблизо, загърнат в стражническото си наметало; освен главата и краката му, всичко останало сякаш се беше сляло с нощта. Тя се уви плътно в пелерината си, вдигна поли и запристъпва на пръсти, за да не го събуди.

Дишането му не се промени, но нещо я накара да се извърне и да го погледне. Лунна светлина проблясваше в очите му, които се бяха отворили и я наблюдаваха. Още докато тя си извъръщаше главата, те отново се затвориха. Нито един мускул не трепна по него: все едно че изобщо не беше се събуждал. Понякога този мъж я изнервяше. Не можеше да разбере какво толкова е намерила Нинив у него.

Коленичила до процепа на платнището, тя надникна вътре. Моарейн седеше по средата, обкръжена от сиянието на сайдар, и премятеше между пръстите си синьото камъче, което обикновено висеше на челото ѝ. То блестеше, увеличавайки малко светлината от

единствената запалена лампа. В огнището имаше само изстинала пепел. Дори миризмата беше изчезнала.

— Може ли да вляза?

Наложи и се да го повтори преди Моарейн да отговори.

— Разбира се.

Светлината на сайдар се стопи и Айез Седай се зае да привързва златната верижка около косата си.

— Ранд ли подслушваш? — Егвийн се разположи до нея. В шатрата беше студено колкото навън. Тя преля пламъци в огнището и овърза потока. — Нали каза, че няма да го правиш повече.

— Казах, че след като Мъдрите могат да следят сънищата му, трябва да му позволим известна уединеност. Те повече не ме попитаха, откакто той ги отрязва, и аз не съм го предлагала. Не забравяй, че те си имат свои цели, които може и да не съвпадат с тези на Кулата.

И ето че бързо стигнаха до същината. Егвийн все още не беше сигурна как да ѝ каже какво е научила, без да се издаде пред Мъдрите, но изглежда, единственият възможен начин беше просто да го каже, пък после да си търси изход.

— Елайда е Амирлин, Моарейн. Не знам какво се е случило със Сюан.

— Как го разбра? — попита тихо Моарейн. — Да не си научила нещо, бродейки в съня? Или най-сетне Талантът ти на Съновница се е изявил?

Ето, това беше изходът ѝ. Някои Айез Седай в Кулата смятаха, че тя може да се окаже Съновница, жена, чиито сънища предсказват бъдещето. Тя наистина бе имала сънища, за които беше уверена, че съдържат смисъл, но да се научи да ги тълкува беше друго нещо. Мъдрите ѝ обясняваха, че знанието трябва да ѝ дойде отвътре и че никоя Айез Седай не може да ѝ помогне. Ранд, сядащ на някакъв стол, и някак си тя знаеше, че притежателната на стола ще се ядоса до смърт затова, че са ѝ отнели стола; това, че притежателната беше жена, беше единственото, което можеше да измъкне от този сън, и нищо повече. Понякога сънищата бяха по-сложни. Перин, излегнат с Файле в скута му, как я целува, докато тя го гали по късо подстриганата брада, която той носеше в съня. Зад тях се вееха две знамена, червена вълча глава и пурпурен орел. Мъж в светлозелено палто стоеше до рамото на Перин, мъж с голям меч на гърба. По някакъв начин тя знаеше, че е

Калайджия, въпреки че Калайджиите никога не докосваха меч. И всичко в този сън, освен брадата, ѝ се струваше важно. Знамената, целуващата Перин Файле, дори Калайджията. Колкото по-близо пристъпваше към Перин, толкова повече от всички неща сякаш се излъчваше смразяваща предопределеност. Друг сън: Мат хвърля зарове, кръв капе от лицето му, но периферията на кожената му шапка е дръпната надолу и тя не може да види раната му. Друг: Том Мерилин бърка с гола ръка в огън, за да измъкне синьото камъче, което сега висеше на челото на Моарейн. Или сън за някаква буря: големи тъмни облаци се търкалят по небето, но дъжд няма, и никакви вилообразни светкавици, съвсем еднакви, раздират земята. Сънищата ги сънуваше, но като Съновница засега беше пълен провал.

— Видях заповед за задържането ти, Моарейн, подписана от Елайда като Амирлин. И не беше обикновен сън. — Съвсем вярно. Просто не цялата истина. Тя изведнъж се зарадва, че Нинив я няма. — „Аз щях да изпия чашата, ако беше тук.“

— Колелото тъче така, както само пожелае. Навярно няма да се окаже толкова съществено, ако Ранд преведе айилците през Драконовата стена. Съмнявам се, че Елайда е продължила да поддържа връзки с владетели, макар да знае, че Сюан го правеше.

— Това ли е всичко, което можеш да кажеш? Мислех, че Сюан ти е приятелка, Моарейн. И една сълза ли не можеш да отрониш за нея?

Айез Седай я изглежда и хладният ѝ невъзмутим поглед ѝ подсказва колко път още ѝ предстои, преди да може и тя да използва титлата. Седнала, Егвийн беше почти с една глава по-висока, и освен това беше по-могъща в Силата, но за да бъдеш Айез Седай се изискваше повече от това да си силна.

— Нямам време за сълзи, Егвийн. Драконовата стена вече е само на няколко дни път, а Алгуеня... Двете със Сюан бяхме приятелки. Още няколко месеца и ще станат вече двадесет и една години, откакто започнахме да търсим Преродения Дракон. Само ние двете, наскоро издигнати Айез Седай. Скоро след това за Амирлин беше издигната Сиерин Вайю, Сива, с по-скоро червен уклон. Ако тя беше разбрала какво възнамеряваме, остатъкът от живота ни щеше да премине в отслужване на наказания и Червените щяха да ни следят неотлъчно дори когато спим. Има една поговорка в Кайриен, въпреки че съм я чувала и в Тарабон, и в Салдеа. „Вземи каквото искаш, но си плати.“

Двете със Сюан избрахме пътя, който сами искахме, и знаехме, че един ден може би ще трябва да си платим.

— Не разбирам как можеш да си толкова спокойна. Сюан може да е мъртва или дори усмирена. Елайда или ще се опита да се противопостави на Ранд, или да го задържи някъде, докато дойде Тармон Гай-дон — знаеш, че никога няма да позволи един мъж, който прелива, да ходи на свобода. Добре поне че не всички стоят зад Елайда. Някои от Синята Аджа се събират някъде — все още не знам къде точно — и мисля, че и други са напуснали Кулата. Нинив каза, че прихванала съобщение, че всички Сестри са добре дошли да се завърнат в Кулата, очи и уши на Жълтите. Щом Сините и Жълтите са се махнали, сигурно има и други. А ако те се противопоставят на Елайда, може би ще подкрепят Ранд.

Моарейн тихо въздъхна.

— Нима очакваш да се радвам, че Кулата се е разцепила? Аз съм Айез Седай, Егвийн. Отдала съм живота си на Кулата дълго преди дори да заподозра, че Драконът ще се прероди, докато съм жива. Кулата е била крепост срещу Сянката в продължение на три хиляди години. Насочвала е владетели към мъдри решения, спирала е войни преди да са започвали, прекратявала е започнати вече войни. Това, че човечеството изобщо помни, че Тъмния чака да се измъкне на свобода, че ще настъпи Последната битка, се дължи единствено на Кулата. Кулата — цяла и единна. Бих могла почти да пожелаая всяка сестра да се е заклела пред Елайда, каквото и да е сполетяло Сюан.

— А Ранд? — Егвийн го изговори също така спокойно, също толкова гладко. Пламъците бяха започнали малко да стоплят въздуха в шатрата, но Моарейн току-що бе добавила от собствения си хлад. — Преродения Дракон. Ти самата казваше, че той не може да се подготви за Тармон Гай-Дон, освен ако не бъде оставен на воля, както за да се научи, така и за да повлияе на света. Обединената Кула може да го плени въпреки всички айилци на Пустошта.

Моарейн се усмихна.

— Учиш се. Хладният разум винаги е по-добър от горещите слова. Но забравяш, че само тринадесет сестри, свързани помежду си, могат да заслонят един мъж от сайдин.

— Знам, че няма да се предадеш, Моарейн. Какво все пак смяташ да направиш?

— Смятам да се отнасям със света такъв, какъвто го виждам, и докато мога. Така поне Ранд ще бъде... по-лесен да го доближиш... след като повече не се опитвам да го отклоня от това, което иска. Предполагам, че би трябвало да се радвам, че не ме кара да му нося виното. Всъщност той се вслушва повечето пъти, макар да не показва какво мисли за това, което му казвам.

— Ще те оставя, за да му съобщи за Сюан и Кулата. — Така щеше да избегне някои неудобни въпроси; но пък с неговата многознайковщина Ранд сигурно щеше да иска да научи за Съновничеството повече, отколкото тя можеше да измисли. — Има и още нещо. Нинив е видяла Отстъпници в Тел-айеран-риод. Спомена ми всички, които още са живи, с изключение на Ашмодеан и Могедиен. Включително Ланфеар. Тя смята, че кроят нещо, може би заедно.

— Ланфеар — отрони след дълго мълчание Моарейн.

И двете знаеха, че Ланфеар бе посещавала Ранд в Тийр, а може би и в други моменти, за които той не беше им казвал. Никой не знаеше много за Отстъпниците — само фрагментчета от фрагменти бяха останали в Кулата, — но беше известно, че Ланфеар е била влюбена в Луз Терин Теламон. Те двете, както и Ранд, знаеха, че тя продължава да го обича.

— Ако имаме късмет — продължи Моарейн, — няма да ни се наложи да се безпокоим заради Ланфеар. Останалите, които Нинив е видяла, са друга работа. Двете с теб трябва да си отваряме очите на четири. Бих искала повече от Мъдрите да можеха да преливат. — Тя се засмя. — Но аз бих искала какво ли не, ако зависеше от мен — всички те да бяха се учили в Кулата, или да са вечно живи. Те в много отношения може да са силни, но в други са отчайващо немошни.

— С наблюдаването добре, но друго какво? Ако шестима Отстъпници му скочат наведнъж, той ще има нужда от всяка частица помощ, която можем да му дадем.

Моарейн се наведе и я докосна нежно по рамото, след което я погледна с обич.

— Не можем вечно да го държим за ръчичка, Егвийн. Той вече се е научил да ходи. Сега се учи да тича. Можем само да се надяваме, че ще се научи преди враговете му да го догонят. И, разбира се, да продължим да го съветваме. Да го напътстваме, когато можем. — Тя се

изправи, протегна се и потисна прозявката си с длан. — Вече е късно, Егвийн. А очаквам, че Ранд ще поиска да вдигнем лагера много рано, дори изобщо да не е спал. Аз обаче бих искала малко да отдъхна преди отново да се озова на седлото.

Егвийн беше готова да си тръгне, но преди това имаше един въпрос.

— Моарейн, защо започна да изпълняваш всичко, което ти каже Ранд? Дори Нинив смята, че не е редно.

— Така ли смята тя? — промърмори Моарейн. — Все пак ще стане Айез Седай от нея, каквото и да ѝ се иска. Защо ли? Защото си спомних как се контролира сайдар.

Егвийн кимна. За да контролираш сайдар, първо трябваше да му се покориш.

Едва когато се приближи тръпнеща до шатрата си, тя си даде сметка, че Моарейн беше разговаряла с нея през цялото време като с равна. Навярно беше по-близо до деня, в който щеше да може да избере своята Аджа, отколкото си мислеше.

ГЛАВА 16

НЕОЧАКВАНО ПРЕДЛОЖЕНИЕ

Нинив се събуди от струящата през прозореца слънчева светлина. За известно време остана изтегната върху шарената завивка. Елейн спеше в другото легло. Ранната утрин вече бе задушна, а и нощта не беше много по-добра, но не това беше причината нощната риза на Нинив да е омачкана и прогизнала от пот. Сънищата ѝ, след като се беше събудила и обсъдила с Елейн какво бе видяла, не бяха добри. В повечето случаи тя се оказваше в Кулата, влачена по коридорите към кабинета на Амирлин, която понякога се оказваше Елайда, а друг път — Могедиен. В някои Ранд лежеше до писалището на Амирлин като куче — с каишка, нашийник и намордник. Сънищата ѝ за Егвийн по своему бяха почти толкова лоши; отварата от котешка папрат и стрит на прах лист от мавиня имаше не по-малко гаден вкус насън, отколкото наяве.

Тя се провря до умивалника, изми се и изтри зъбите си със сол и сода. Водата не беше гореща, но не можеше да се нарече и студена. Тя съблече подгизналата си риза и изрови от един от сандъците чиста, извади и четка за коса и огледало. След като се погледна, тутакси съжали, че си беше разплела плитката, за да спи по-спокойно. Не беше помогнало, а сега косата ѝ висеше разчорлена до кръста. Тя седна на сандъка и се зае усърдно да осигури на косата си полагащите ѝ се сто вчесвания.

Три белега минаваха по шията ѝ и изчезваха под ризата. Не бяха толкова зачервени, колкото можеше да са, благодарение на мехлема от церовник, който си беше взела от онази Макура. Беше казала на Елейн, че се е одрала в къпини. Глупаво — подозираше, че Елейн се е досетила, че не е вярно, въпреки приказките ѝ, че е обикаляла из градините на Кулата, след като Егвийн си е отишла — но беше твърде объркана, за да мисли с ума си. Няколко пъти се беше сопнала на приятелката си без никаква причина, освен че продължаваше да си мисли за лошото държане на Мелайне и Егвийн. „Не че много ще ѝ

навреди да ѝ се понапомни, че тук не е никаква щерка-наследница.“ Но все пак момичето не беше виновно. Трябваше да ѝ се извини някак си.

Елейн стана и също започна да се мие.

— Продължавам да си мисля, че моят план е най-добър — каза момичето, докато си бършеше лицето. Гарвановочерната ѝ прическа изобщо не изглеждаше разбъркана, въпреки къдриците ѝ. — По моя начин можем да стигнем в Тийр много по-бързо.

Нейният план беше да изоставят каретата щом стигнат Елдар, в някое малко селце, където нямаше да има толкова Бели плащове, и не по-маловажно — очи и уши на Кулата. Там щяха да вземат кораб по реката до Ебу Дар, откъдето можеха да хванат някой кораб за Тийр. А че трябваше да отидат в Тийр, вече нямаше никакво съмнение. Трябваше на всяка цена да избегнат Тар Валон.

— И колко време ще мине, докато някой кораб спре там, където сме ние? — попита търпеливо Нинив. Беше си въобразявала, че по всичко това вече са се разбрали, преди да заспят. Поне според нея беше така. — Ти самата каза, че не всеки кораб ще спре. А колко дълго ще чакаме в Ебу Дар, докато намерим кораб за Тийр? — Тя остави четката и започна да си заплита плитката.

— Селяните обикновено провесват флаг, ако искат някой кораб да се отбие, и повечето спират. А в пристанище като Ебу Дар винаги ще се намерят кораби за навсякъде.

Сякаш беше обикаляла пристанищата преди да напусне Кулата заедно с Нинив. Елейн непрекъснато си въобразяваше, че това, което не е научила за света като щерка-наследница на Андор, го е научила в Кулата, въпреки многобройните доказателства за обратното. И как смееше да ѝ държи този поучителен тон!

— Едва ли ще можем да намерим това събиране на Сините на някой кораб, Елейн.

Собственият ѝ план беше да си запазят каретата, да прекосят останалата част от Амадиция, а след това Алтара и Муранди, до Фар Мандинг, сред хълмовете на Кинтара, след което — през равнините на Маредон и в Тийр. Това определено щеше да им отнеме повече време, но освен възможността по някакъв начин да намерят това събиране, каретите много рядко потъваха. Тя можеше да плува, но се чувстваше много неудобно, когато наоколо не се вижда суша.

Елейн си смени долната риза и застана зад нея да ѝ помогне с плитката. Нинив не можеше да я излъже човек — пак щяха да ѝ приказват за кораби. Стомахът ѝ изобщо не обичаше кораби. Не че това беше повлияло на решението ѝ, разбира се. Ако можеше да накара Айез Седай да подкрепят Ранд, по-дългото пътуване щеше да си струва.

— Спомни ли си името? — попита Елейн, докато заплиташе плитката ѝ.

— Поне си спомням, че имаше име. Светлина, дай ми малко време. — Сигурна беше, че имаше някакво име. Градче някакво трябваше да е, или голям град. Не беше възможно да е видяла името на някоя страна и да го забрави. Тя вдиша дълбоко, за да се успокои, и продължи с малко по-умерен тон. — Ще си го спомня, Елейн. Просто ми дай време.

Елейн изхърка и продължи да сплита плитката ѝ. След малко каза:

— Смяташ ли, че наистина е било разумно да пратиш Биргит да търси Могедиен?

Нинив я изгледа накриво в огледалото.

— По-добре ние да я намерим, отколкото тя нас.

— Сигурно си права. Но какво ще правим, като я намерим?

За това тя нямаше отговор. Но по-добре беше да си ловецът, отколкото плячката, колкото и да загрубееше играта. Черната Аджа я беше научила на това.

Когато слязоха, гостилницата не беше пълна, но въпреки ранния час сред клиентите се мяркаха Бели плащове — повечето стари мъже с офицерски рангове. Несъмнено предпочитаха да се хранят от ханската кухня, вместо с онова, което им готвеха готвачите в гарнизона. Нинив би предпочела да се хранят в стаичката, но пък тя беше като кутийка. А и всичките тези мъже наблягаха на храната и не вдигаха очи към тях. Беше си съвсем безопасно. Кухненски миризми изпълваха въздуха: мъжете явно искаха телешко или овнешко дори за такава ранна закуска.

Щом кракът на Елейн стъпи на последното стъпало, госпожа Джарен се разшава да им предложи — по-скоро на „лейди Морелин“ — частна стая за хранене. Докато Нинив я погледне, Елейн взе че изтърси:

— Смятам да се нахраним тук. Рядко имам възможност да се храня в общо помещение и смятам, че ще ми бъде забавно. Изпратете някое момиче да ни донесе нещо разхладително. Ако денят отсега е толкова горещ, боя се, че ще изнемогна до следващата ни спирка.

Нинив постоянно се чудеше как това нахално поведение не ги изхвърляше буквално на улицата. До този момент тя беше срещала достатъчно благородници, за да знае, че почти всички се държат по този начин, но все пак... Това тя нямаше да го търпи нито минутка. Ханджийката обаче приклепна в тромав реверанс, усмихна се мазно и взе да си трие дланите, след което ги заведе до една свободна маса до прозорец, гледащ към улицата, и зацъка да угоди на фасоните на Елейн. Навярно това беше нейният начин да си го върне на момичето. Тук двете бяха усамотени, доста далече от мъжете, заели вече други маси, но всеки преминаващ можеше да се загледа в тях.

Закуската им се оказа ароматни кифлички, печени в масло — покрити с бяла кърпа и все още топли — плюс жълти круши, синьо грозде, което изглеждаше малко съсухрено, и някакви червени плодове, които сервиращото им момиче нарече „ягоди“ — Нинив никога не беше виждала такива. Въпреки че според обясненията ѝ растели като трева, на вкус съвсем не приличаха на трева, особено залети със сметана. Елейн твърдеше, че била чувала за тях, макар че тя за какво ли не беше чувала. С дъхавото вино с подправки, което уж било охладено в мазето — една глътка беше достатъчна, за да ѝ подсказже, че въпросното мазе никак не е хладно — все пак се получаваше доста освежаваща закуска.

Най-близко седящият мъж се намирал на три маси от тяхната и беше облечен в тъмносиньо вълнено палто — процъфтяващ търговец, изглежда, но въпреки това двете запазиха мълчание. Щяха да имат предостатъчно време да говорят, когато отново тръгнаха на път, сигурни, че няма опасност от нечий остър слух. Нинив привърши храната си много преди Елейн. Както си губеше времето това момиче — и дори разреза крушата си на четири резенчета! — човек можеше да помисли, че разполагат с цял ден, да си седят на масата.

Изведнъж очите на Елейн се разшириха от изумление и късият нож издрънча върху масата — един мъж бе седнал до тях.

— Помислих си, че си ти, Елейн, но косата ти отначало ме излъга.

Беше Галад, завареният брат на Елейн. Нинив зяпна. „Зяпна“ беше най-подходящата дума. Снажен и гъвкав като стомана, тъмноок и тъмнокос, той беше най-чаровният мъж, когото беше виждала. „Чаровен“ бе слабо казано — беше направо великолепен. Тя неведнъж беше виждала как жените се тълпят около него, дори Айез Седай, и му се подхилкват като последни тъпачки. И като се сети за това, изтри глупавата усмивка от собственото си лице. Но нищо не можеше да направи с лудо запрепускалото си сърце, нито можеше да успокои дишането си. Нищо особено не изпитваше към него — просто беше красавец. „Освести се, жено!“

— Какво търсиш тук? — Остана доволна, че не прозвуча все едно че са я стиснали за гърлото. Не беше честно един мъж да е толкова хубав.

— И не само какво търсиш тук, ами защо си облечен така? — озъби му се свирепо Елейн.

Нинив примигна и едва сега забеляза, че младежът е навлякъл блестяща броня и бял плащ. Два златни пискюла под изгряващото слънце показваха офицерския му ранг. Усети как червенината обхваща бузите ѝ. Зяпнала беше в лицето на един мъж като омагьосана и не беше забелязала облеклото му! Доця ѝ се вдън земята да потъне от срам.

Той се усмихна и на Нинив ѝ се наложи да вдиша дълбоко.

— Тук съм с Чедата, извикани от север. А съм Чедо на Светлината, защото реших, че това е най-редното, което съм длъжен да направя. Елейн, когато вие двете и Егвийн изчезнахте, двамата с Гавин много бързо се уверихме, че не отслужвате наказание в някаква си ферма, каквото и да ни разправят. Нямаха никакво право да ви въвличат в заговорите си, Елейн. И трите.

— Нещо много бързо си пораснал в службата — каза Нинив. Този глупав мъж не разбираше ли, че приказките му за айезседайски заговори можеха да ги убият?

— Еамон Валда, изглежда, реши, че опитът ми го гарантира, независимо къде съм се обучавал. — Той сви рамене, показвайки, че рангът не го интересува чак толкова. Чак скромност не можеше да се нарече, но не бе и претенциозност. Макар да бе най-добрият с меча от всички, дошли да се учат при Стражниците в Кулата, и да изпъкваше много сред съучениците си в уроците по стратегия и тактика, Нинив не

помнеше някога да се е хвалил и надувал, дори с жест. Постиженията за него не означаваха нищо, може би защото успяваше толкова леко.

— Майка ни знае ли за това? — попита Елейн, все така тихо и осъдително. Така се беше навъсила, че и мечка можеше да уплаши.

Галад помръдна неловко, макар и съвсем незабележимо.

— Не ми остана време да ѝ напиша. Но не бъди толкова сигурна, че ще възрази, Елейн. Сега тя не е в толкова приятелски отношения със севера, както по-рано. Чувам, че скъсването може да се утвърди със закон.

— Изпратих ѝ писмо, да ѝ обясня. — Доскоро ядосаната Елейн изглеждаше вече смутена. — Тя трябва да разбере. Нали и тя се е учила в Кулата.

— По-тихо — предупреди я той с нисък и твърд глас. — Не забравяй къде се намираш. — Елейн се изчерви, но дали от гняв, или от притеснение, Нинив не разбра.

Внезапно осъзна, че той също говори тихо и много предпазливо, като тях двете. Нито веднъж не бе споменал Кулата или Айез Седай.

— Егвийн с вас ли е? — продължи младежът.

— Не — отговори му тя и той въздъхна дълбоко.

— А аз се надявах... Гавин съвсем се беше разстроил, когато тя изчезна. Той също държи на нея. Ще ми кажете ли къде е тя?

Нинив си отбеляза наум това „също“. Младежът беше избрал да стане Бял плащ, но въпреки това „държеше“ на една жена, която е решила да става Айез Седай. Мъжете бяха толкова странна порода, че понякога не приличаха на хора.

— Няма — отговори решително Елейн и червенината по лицето ѝ се стопи. — И Гавин ли е тук? Не бих повярвала, че и той е станал... — Съобрази да сниши още повече гласа си, но все пак го каза: — Бял плащ.

— Той остава в севера, Елейн. — Нинив предположи, че това се отнася за Тар Валон, но разбира се, Гавин трябваше да се е махнал оттам. Не беше възможно да е останал в поддръжка на Елайда. — Едва ли знаете какво се случи там — продължи той. — Всичката поквара и коварство на това място избликна на повърхността, както можеше и да се очаква. Жената, която ви отпрати, беше свалена. — Той се огледа предпазливо и сниши гласа си до шепот, въпреки че наблизко нямаше никой, който да го подслуша. — Усмирена и езекутирана. — Пое си

дълбоко дъх и изсумтя с отвращение. — Това място никога не е било добро за вас. Нито за Егвийн. С Чедата съм отскоро, но съм сигурен, че капитанът ще ми позволи да придружа сестра си до дома. Там трябва да си ти сега, с майка. Кажи ми къде е Егвийн и ще се погрижа и тя да бъде заведена в Кемлин. Двете ще бъдете в безопасност само там.

Лицето на Нинив се скова. Усмирена. И ексекутирана. Не някаква нелепа смърт или болест. Това, че беше допускала тази възможност, не правеше истината по-малко ужасна. Ранд трябваше да е причината. Ако досега съществуваше някаква, макар и малка надежда, че Кулата няма да му се противопостави, сега и тя се беше стопила. Елейн остана напълно безизразна, очите ѝ се взираха някъде далеко.

— Виждам, че новините ми ви потресоха — каза той тихо. — Не знам колко дълбоко ви е забъркала тази жена в заговорите си, но сега вече сте освободени от нея. Сега ми позволете да се погрижа да се приберете безопасно в Кемлин. Не е нужно никой да знае, че сте имали с нея повече контакти от другите момичета, които ходят да се учат там. И двете.

Нинив му показва зъбите си в някакво жалко подобие на усмивка. Колко мило, че най-последно бе включил и нея. Още малко и щеше да го нашамари. Ако не беше такъв хубавец.

— Ще си помисля — отвърна бавно Елейн. — Това, което казваш, изглежда разумно, но трябва да ми дадеш време да помисля. Трябва да помисля.

Нинив я изгледа. Да помислела ли? Какви ги дрънкаше това момиче?

— Малко време мога да ти дам — каза той, — но не мога да чакам дълго. Може да ни заповядат да...

Изведнъж се появи един чернокос Бял плащ с квадратно лице, който свойски потупа Галад по гърба и се ухили широко. Имаше същите два пискюла на плаща си.

— Е, Галад, не можеш да държиш всички хубавици за себе си. Всяко моме в градчето въздиша, щом минеш, а и повечето им майки също. Представи ме.

Галад стана и каза с досада:

— Аз... стори ми се, че ги познавам, когато слизах по стълбите, Тром. Но тъй нареченият ми чар пред тази дама май не подежда. Не ме харесва и ми се струва, че и компанията на приятелите ми няма да ѝ

допадне. Ако потренираш меч с мен днес следобед, може пък да привлечеш една-две.

— Ако ти си наоколо — никога — изпръхтя добродушно Тром. — А колкото до тренировка с тебе, по-скоро бих се оставил на налбантина да ми поблъска главата с чука си. — Но все пак се остави Галад да го поведе към вратата, поглеждайки със съжаление към двете жени. Докато излизаха, Галад ги стрелна през рамо с поглед, пълен с безсилие и нерешителност.

Веднага след като двамата излязоха, Елейн стана.

— Нана, чакам те горе. — Госпожа Джарен се материализира от едната ѝ страна и започна да я разпитва дали ѝ е харесала гощавката. Елейн ѝ каза:

— Искам да извикате кочияша и охранника ми незабавно. Нана ще оправи сметката. — И закричи към стълбите.

Нинив зяпна след нея, след което изрови кесийката и плати на жената, като се постара да я увери, че всичко е било по вкуса на господарката ѝ, и да не направи гримаса, като чу цената. След като се отърва от досадницата, бързо се качи горе. Елейн вече тъпчеше вещите им безразборно в сандъците, включително и потните им ризи, които бяха проснали на рамките на леглата да се изсушат.

— Елейн, какво има?

— Трябва да напуснем незабавно, Нинив. Веднага. — Не вдигна глава, докато не прибра и последната дреболия. — Точно в този миг, където и да се намира, Галад се мъчи да разреши проблем, пред какъвто никога досега не се е изправял. И двете възможности са праведни, но си противоречат. От негова гледна точка, редно е да ме завърже на гърба на някой товарен кон, ако се наложи, и да ме завлече при майка, за да облекчи тревогите ѝ, както и за да ме спаси от възможността да стана Айез Седай, независимо какво искам аз самата. А в същото време е редно и праведно да ни издаде, било на Белите плащове или на войската, или и на двете едновременно. Такъв е законът на Амадиция, както и на Белите плащове. Тук Айез Седай са извън закона, а също така и всяка жена, която се е обучавала в Кулата. Майка ми се среща веднъж с Айлрон, за да подпишат договор за търговия, и се наложи да го направят в Алтара, защото майка не можеше законно да влезе в Амадиция. Прегърнах сайдар още в мига, в

който го видях, и няма да го изпусна, докато не се озовем много далече от него.

— Преувеличаваш, Елейн. Все пак той ти е брат.

— Не ми е брат! — Елейн си пое дълбоко дъх и бавно издиша. — Имахме един и същи баща — продължи тя малко по-спокойно, — но той не ми е брат. Няма да го приема за свой брат. Нинив, казвала съм ти го неведнъж, но ти не искаш да го разбереш. Галад винаги прави това, което е редно. Той е праведен. Винаги. Той никога не лъже. Чу ли какво каза на оня Тром? Не каза, че не знае кои сме. Всяка думичка, която изрече, беше истина. Той върши само това, което е редно, независимо кой ще пострада от това, дори да е той самият. Или аз. Като деца, той непрекъснато донасяше за Гавин и за мен, дори себе си клеветеше. Ако вземе по-лошото решение, ще се натъкнем на легнали в засада Бели плащове още преди да сме стигнали покрайнините на селото.

На вратата се почука и дъхът на Нинив секна. Не беше възможно Галад наистина да... Лицето на Елейн беше напрегнато — тя бе готова да се бори.

Нинив пристъпи колебливо и откряна вратата. Бяха Том и Джюйлин, с неговата глупава шапка на главата.

— Милейди ни е викала? — попита Том с нотка на сервилност, да не би някой случайно да ги подслуша.

Възвърнала дъха си, без да я интересува дали някой подслушва, Нинив рязко доотвори вратата.

— Хайде, влизайте бързо.

Започваше да ѝ омръзва това, че се споглеждаха всеки път, когато каже нещо.

Още преди да е затворила вратата, Елейн каза:

— Том, трябва да тръгнем незабавно. — Решимостта беше напуснала лицето ѝ и в гласа ѝ се долавяше боязън. — Галад е тук. Сигурно помниш какво чудовище беше като дете. Е, пораснал не е подобър, а освен това е станал Бял плащ. И искаше да... — Думите сякаш заседнаха в гърлото ѝ. Тя се загледа в Том и устните ѝ продължиха да се движат беззвучно, но очите ѝ не бяха по-опулени от тези на стария веселчун.

Той седна тежко върху един от сандъците, без да отмества очите си от Елейн.

— Аз... — Окашля се дрезгаво и продължи: — Стори ми се, че го видях да наблюдава хана. Бял плащ. Но приличаше на мъжа, в когото очаквах да израсте това момче. Не би трябвало да се изненадвам, че е станал и Бял плащ.

Нинив отиде до прозореца: Елейн и Том като че не забелязаха, че минава между двамата. Движението по улицата нарастваше, с фермери и фермерски коли, и селяни, омесени с Бели плащове и войници. Отсреща на една изправена бъчва наистина седеше Бял плащ и лицето му не можеше да се сбърка с никое друго.

— Той... — Елейн преглътна. — Той позна ли те?

— Не. Петнадесет години променят един възрастен мъж повече от едно момче. Елейн, аз си мислех, че си забравила.

— Спомних си в Танчино, Том. — С треперлива усмивка тя се пресегна и дръпна дългия му побелял мустак. Том ѝ отвърна със също толкова колеблива усмивка, но като че ли бе готов да скочи през прозореца.

Джюйлин се чешеше по главата, а на Нинив също ѝ се искаше да има поне някаква представа за какво си говорят двамата — но сега имаше много по-важни неща.

— Все пак трябва да тръгваме преди да е вдигнал целия гарнизон срещу нас. Така, както наблюдава, няма да е никак лесно. Не забелязах някой друг клиент с карета.

— Нашата е единствената в двора — отвърна Джюйлин. Том и Елейн продължаваха да се гледат втренчено, без изобщо да ги чуват.

В такъв случай и дръпнатите перденца нямаше да ги предпазят, ако тръгнеха. Нинив беше готова да се обзаложи, че Галад вече е проучил как са пристигнали в Сиенда.

— Има ли някакъв заден изход от двора при конюшната?

— Вратичка, колкото да се проврем един по един — отвърна сухо Джюйлин. — Пък и това, което е отвън, и проход не може да се нарече. В това село едва ли има повече от две-три улици, достатъчно широки за каретата. — Той завъртя нелепата цилиндрична шапка в ръцете си. — Мога да мина покрай него и да го цапардосам по главата. Ако сте готови, бихте могли да се изнижете с впряга, докато трае бъркотията.

Нинив изсумтя.

— Как? Ще ни догониш на галоп с Кръшкач? Дори да не паднеш от седлото още на първата миля, смяташ ли, че ще се добереш до кон,

ако удариш Бял плащ на тази улица? — Галад продължаваше да чака под прозореца. Том застана до тях с Джюйлин и тя се пресегна и го дръпна за мустака. — Ти да имаш нещо да добавиш? Някакви блестящи планове? Всичкото ви слушане на клюки донесе ли нещо, което да ни е от полза?

Той си оправи мустака и я изгледа обидено.

— Не, освен ако не се смята, че Айлрон изиявява претенции за няколко села на границата в Алтара. Ивица по цялата дължина на границата, от Салидар през Со Ебаан, та до Мозра. Защо го направи, Нинив? А? Как така ще ми скубеш мустаците? Някой трябва хубаво да ти издърпа ушите, веднъж поне.

— Че защо я иска Айлрон тази ивица по границата, Том? — попита Елейн. Сигурно се беше заинтересувала — тя винаги проявяваше интерес към всякакви глупави извъртания на политиката и дипломацията — или просто се опитваше да предотврати поредната свада. През цялото време се стараяше да заглажда нещата.

— Не е кралят, дете. — За нея, виж, смекчи тон. — Педрон Ниал е. Както обикновено, Айлрон прави това, което му кажат, въпреки, че двамата с Ниал се правят уж че не е така. Повечето от ония селища са били обезлюдени след Войната на Белия плащ, както Чедата наричат Смутовете. Ниал по това време беше полевият пълководец и се съмнявам да се е отказал от претенциите си към Алтара. Ако установи контрол над двата бряга на Елдар, ще запуши търговията до Ебу Дар, а ако успее да прекърши Ебу Дар, цяла Алтара ще се изсипе в ръцете му като зърно от дупка на чувал.

— Всичко това ми е ясно — намеси се твърдо Нинив. Имаше нещо в думите му, което бе погъделичкало паметта ѝ, но не можеше да се сети нито какво беше, нито защо. Във всеки случай сега не му беше времето за лекции върху отношенията между Амадиция и Алтара, не и докато Галад и Тром наблюдаваха входа на хана. Тя им го каза и добави: — Ами ти, Джюйлин? Ти поне се занимаваш с по-прости типове. — Хващачът на крадци винаги издирваше в селищата джебчии, побойници и взломаджии: твърдеше, че те знаят повече какво става в един град, отколкото влиятелните личности. — Има ли тук контрабандисти, които можем да подкупим, за да ни измъкнат, или... Сещаш се от какво имаме нужда.

— Нищо сериозно не чух. Крадците в Амадиция са се снишили, Нинив. Първо посягане ти носи жигосване, при второто ти режат едната ръка, а на третото те обесват, все едно дали си отмъкнал кралската корона или къшей хляб. В такова градче не се мяркат много крадци, не и такива, които се прехранват с това. — Към любители крадци той изпитваше презрение. — А и в повечето случаи говореха само за две неща: дали пророкът наистина щял да дойде в Амадиция, според мълвата, и дали отците на града ще се смилят да пуснат онази менажерия да направи позорище. Сиенда пък е твърде отдалечена от границата, за да има контрабандисти и...

Тя го прекъсна с категорично задоволство.

— Точно така! Менажерията. — Всички я изгледаха така, сякаш се е побъркала.

— Разбира се — отрони предпазливо Том. — Можем да привикаме Лука да мине пак с глиганоконете си и да поразбишка още малко градчето. Не знам какво си му дала, Нинив, но той ни замери с камък, когато тръгвахме.

Този път Нинив му прости сарказма, колкото и плах да беше. Както и тъпотата му, че не можа да се сети за онова, за което се беше сетила тя.

— И тъй да е, Том Мерилин, но Лука все пак има нужда от благодетел и ние двете с Елейн ще станем неговите благодетелки. Все пак ще трябва да изоставим каретата и впряга... — Това си беше мъка — за цената им можеше цяла къща да се вдигне в Две реки. — И да се измъкнем през онази вратичка в задния двор. — Тя отвори сандъка с листовидните панти и заровичка из кърпите, одеялата, съдините и всичко останало, което толкова беше държала да не оставят във фургона — беше се погрижила мъжете да приберат всичко с изключение на конските такъми — докато не се добра до позлатените ковчежета и кесии. — Том, ти с Джюйлин излизате през задната порта и намирате някакъв фургон с впряг. Купувате някакво продоволствие и се срещаме по пътя към лагера на Лука. — Не без съжаление напълни шепата на Том с жълтици, без дори да си направи труда да ги преброи. Не се знаеше кое колко ще струва, а не искаше той да си губи времето с пазарене.

— Идеята е чудесна — ухили се зарадвана Елейн. — Галад ще търси две жени, но не и труп с животни и жонгльори. А и никога няма

да му хрумне, че можем да тръгнем за Геалдан.

За последното Нинив не беше помислила. Беше смятала да накарат Лука да поеме право към Тийр. Менажерия като неговата, с акробати и жонгльори в добавка към животните, щеше да си отвори път почти навсякъде, беше сигурна в това. Но ако Галад наистина решише да ги търси или да изпрати някого за тази цел, щеше да е на изток. А той можеше да се сети да огледа дори и менажерията — мъжете също проявяваха съобразителност понякога, когато най-малко го очакваш.

Том и Джюйлин естествено възразиха. Не на идеята изобщо, но изглежда, си въобразяваха, че ако някой от двамата остане с тях, ще може да защити нея и Елейн от Галад и произволно количество Бели плащове. Изглежда, изобщо не разбираха, че ако се стигне до това, преливането може да направи повече от тях двамата, с още десет души отгоре. Все още изглеждаха притеснени, но тя успя да ги изтика от стаичката със строгото запрещение:

— И да не сте посмели да се връщате повече тук. Срещаме се по пътя.

— Ако се стигне до преливане — каза тихо Елейн, след като вратата се затръшна — бързо ще се окажем пред целия гарнизон на Белите плащове, а и на войската също. Силата не ни прави непобедими. Само две стрели, и край.

— За това ще се тревожим, когато стане — отвърна й Нинив. Надяваше се, че мъжете не са си го помислили. Иначе най-вероятно единият от тях щеше да остане да се мотае наоколо и да събуди подозренията на Галад. Готова беше да приеме помощта им, когато се наложеше — случаят с Ронде Макура в това отношение я бе вразумил, въпреки че все още я дразнеше, че я измъкнаха като коте от кладенец — но можеше да стане, когато тя реши, че се налага, а не те.

Една бърза обиколка из приземния етаж бе достатъчна, за да намери госпожа Джарен. Господарката й си била променила намерението — не мислела, че може да понесе отново толкова скоро жегата и прахоляка и възнамерявала да поспи и не искала да я безпокоят, освен за късна вечеря, за която щяла да повика. Ето я и платата за още една нощувка. Ханджийката, както се оказа, прояви пълно разбиране към деликатността на благородната дама и непостоянните й желания. Нинив допускаше, че госпожа Джарен ще

прояви разбиране към всичко, освен убийство, стига добре да ѝ се плати.

След като остави дебеланата, Нинив спря едно от слугинчетата, мушна му няколко сребърника в шепата и момичето заприпка да ѝ намери две от дълбоките бонета, за които Нинив каза, че ѝ се стрували много сенчести и прохладни. Господарката ѝ нямало да носи такова нещо, разбира се, но на нея щели да ѝ стоят добре.

Когато се върна в стаята, Елейн вече беше поставила върху едно одеяло позлатените ковчежета и лакираната кутия с тер-ангреалите и кожената кесия с печата. Тлъстите кесии с монети беше поставила до торбата на Нинив, на другото легло. Тъкмо сгъваше одеялото и го овързваше със здрав канап, намерил се в един от сандъците. Нинив наистина къташе всичко.

И сега съжали, че се налага да оставят всички тези неща. Не толкова заради разходите. Не само заради тях. Човек никога не знае кога ще му потрябва нещо. Например двете вълнени рокли, които Елейн беше проснала на леглото. Не бяха достатъчно фини за една дама и бяха твърде изискани за слугинята ѝ, но ако ги бяха оставили в Мардецин, както искаше Елейн, сега щяха да се чудят с какво да се преоблекат.

Нинив коленичи и зарови в друг сандък. Няколко долни ризи и още две вълнени рокли за преобличане. Двата чугунени тигана в една платнена торба си бяха много добри, но твърде тежки, а мъжете, разбира се, все щяха да се сетят да купят нещо вместо тях. Шивашкият комплект, грижливо подреден в костената кутийка — виж, за игла и конец изобщо нямаше да им хрумне. Умът ѝ обаче само отчасти се задържаше над подбора.

— Познаваш Том отпреди? — попита тя с престорено небрежен тон.

Момичето, което вече бе започнало да си сваля дрехите и въздишаше, че ще трябва да остави коприната, замръзна.

— Когато бях малка, той беше дворецов бард в Кемлин — отвърна тя тихо.

— Разбирам. — Нищо не разбираше. Как един човек може от дворецов бард, забавляващ кралската фамилия, почти благородник, да стане прост веселчун, скитащ от село на село?

— Беше любовникът на майка, след като татко почина. — Елейн го изтърси толкова равнодушно, че Нинив зяпна.

— Любовник на м...

— Едва в Танчиго си го спомних — каза Елейн, без да я поглежда. — Бях много малка. Познах го по мустаците, и то когато го погледнах в лицето, докато декламираше част от „Великия лов на Рога“. Той си мислеше, че отново съм го забравила. — Тя леко се изчерви. — Аз... нали бях изпила много вино и на другия ден казах, че не помня нищо.

Нинив само поклати глава. Помнеше нощта, в която Елейн се бе нагълтала с вино като последна глупачка. Поне не го повтори никога — главата ѝ на другия ден, изглежда, я изцери напълно от подобни желания. Сега тя вече знаеше защо момичето се държеше така с Том. Беше забелязвала същото на няколко пъти в Две реки. Момиче, току що-отраснало, за да се смята за почти жена. С коя друга да се съизмерва освен с майка си. И понякога — на коя друга би могло да съперничи по-добре, за да докаже, че е жена? Обикновено това не водеше до нещо повече, освен да се старае да бъде по-добрата във всичко, от готвенето до шиенето, и може би по някое невинно флиртуване с баща си, но в случая с една вдовица Нинив беше виждала как почти отрасналата щерка на жената глупаво се мъчи да плени мъжа, за когото майка ѝ се канеше да се омъжи. Бедата бе в това, че Нинив нямаше никаква представа какво може да направи, за да избие тази тъпотия от главата на Елейн. Въпреки суровите гълчави и закани от нея и целия Женски кръг Сари Айелин не беше мирясала, докато най-сетне майка ѝ не се омъжи отново и тя също не си намери мъж.

— Предполагам, че е бил за теб нещо като втори баща — подхвърли Нинив предпазливо. Том определено гледаше на момичето по този начин. Това обясняваше всичко.

— Не бих казала. — Елейн пък се правеше, че се напруга да реши колко копринени ризи да си вземе, но очите ѝ бяха помръкнали. — Всъщност баща ми не си го спомням — била съм бебе, когато е умрял. Гавин твърди, че прекарвал цялото време с Галад. Лили се опитваше да го изкара много добър, но знам, че той никога не е идвал да види Гавин или мен в детската. Знам, че е щял, когато пораснем достатъчно, за да започнем да учим разни неща, като Галад.

Нинив отново опипа почвата.

— Добре поне че Том е здрав за възрастта си. Хубаво щяхме да се наредим, ако имаше шипове в ставите. Старците често ги имат.

— Той все още щеше да може да се премията във въздуха, ако не беше окуцял. А и куцането му не ме интересува. Той е интелигентен и знае много за света. Нежен е и въпреки това се чувствам съвсем сигурна с него. Не мисля, че трябва да му го казвам. Той и бездруго се старае да ме закриля.

Нинив въздъхна и се предаде. Само временно, разбира се. Том можеше и да гледа на Елейн като на своя дъщеря, но ако момичето продължаваше да я кара така, можеше и да си спомни, че не ѝ е баща, и тогава Елейн щеше да цопне във врящия казан.

— Том е много ласкав с теб, Елейн. — Време беше да се смени темата. — Сигурна ли си за Галад? Елейн? Сигурна ли си, че Галад може да ни издаде? Елейн?

Щерката-наследница се сепна и навъсеното ѝ лице просветна.

— Какво? Галад ли? Абсолютно. И ако разбере, че не искаме да го оставим да ни замъкне в Кемлин, това ще му остане единственото възможно решение.

Мърморейки под нос, Нинив заизмъква от сандъка си копринена рокля за езда. Понякога си мислеше, че Създателят е направил мъжете само за да създават главоболия на жените.

ГЛАВА 17

НА ЗАПАД

Когато слугинчето дойде с бонетата, Елейн лежеше просната на едно от леглата в копринена нощница, с мокра кърпа на очите, а Нинив се правеше, че подшива ръбовете на светлозелената рокля на „господарката“ си. Доста често се бодеше по палеца — нямаше да си го признае пред никого, но в шиенето хич не я биваше. Тя естествено беше в нейната си рокля: слугините не се глезотят като благородните дами — но беше разплела косата си. Ясно беше като бял ден, че няма никакво намерение да напуска скоро. Тя благодари шепнешком на момичето, за да не събуди господарката си, и плесна в шепата ѝ още един сребърен петак, като повтори настояването си да не безпокоят лейди по никакъв повод.

Щом бравата изщрака, Елейн скочи и заизмъква вързопите им изпод леглата. Нинив хвърли копринената рокля на пода и извъртя ръцете си към гърба да се разкопчае. Много скоро и двете бяха напълно готови, Нинив — в зелена вълнена рокля, Елейн в синя, с вързопите на гръб. Нинив носеше торбата си с билките и парите, а Елейн — увитите в одеялото ковчежета. Дълбоките нагънати периферии на бонетата прикриваха лицата им толкова добре, че Нинив си помисли, че могат да минат и покрай Галад, без изобщо да ги забележи, особено след като си беше пуснала косата — плитката щеше да си спомни. Госпожа Джарен обаче като нищо можеше да спре две непознати, слизащи с обемисти вързопи от етажa със спалните.

Задното стълбище беше външно — бели каменни стъпала покрай стената. За миг Нинив изпита съчувствие към Том и Джюйлин, че са мъкнали тежките сандъци по тях, но вниманието ѝ беше съсредоточено главно върху задния двор и каменната конюшня, покрита с плочи. В сянката под каретата клечеше жълто псе, намерило заслон от вече нарастващата горещина, но всички коняри бяха вътре. От време на време някой се мяркаше зад разтворените тежки врати, но навън не излизаше никой. Там също беше сенчесто.

Те притичаха бързо през двора към тесния проход между конюшната и един висок каменен зид. От него тъкмо с трополене се измъкваше кола, съвсем малко по-тясна от прохода, пълна догоре с тор, над който бръмчеше ято мухи. Нинив подозираше, че сиянието на сайдар е обкръжило Елейн, въпреки че не можеше да го види. Надяваше се, че на кучето няма да му хрумне да се разлае и че никой няма да си покаже носа от кухнята или от конюшната. Използването на Силата нямаше нищо общо с тихото измъкване, а уговарянето да ги оставят да си излязат щеше да остави следи, по които Галад можеше да ги издири.

Грубата дървена врата в края на прохода имаше само едно резе, а тясната уличка зад нея, обградена главно от къщи със сламени покриви, беше празна, ако се изключеха няколкото хлапета, улигани в някаква игра, която, изглежда, включваше да се бухат по главите с торба, пълна с боб. Единственият възрастен наоколо беше някакъв мъж, който хранеше гълъбите на един покрив отсреща — беше пъхнал главата и раменете си в гълъбарника. Нито той, нито момчетата не им обърнаха внимание, след като затвориха вратата и закряха по виещата се уличка, все едно че го правеха не за първи път.

Том и Джюйлин ги настигнаха на цели пет мили на запад от Сиенда. Том караше нещо като Калайджийски фургон, само дето беше боядисан в един цвят — мътнозеленикав, с отлюспена на големи парцали боя тук-там. Нинив с благодарност напъха вързопите си под капрата и се качи, но не остана никак доволна като видя, че Джюйлин е яхнал Кръшкач.

— Казах ти да не се връщаш в хана — сгълча го тя и се закле наум да го удари с нещо, ако пак погледне към Том.

— Не съм се връщал — отвърна той, без да знае, че си е спестил цяла цицина. — Казах на главния коняр, че на милейди й са се дояли малинки от околностите и двамата с Том трябва да идем да й наберем. Такива глупости някои от благо... — Той замълча и се окашля, когато Елейн го изгледа хладно и безизразно. Понякога забравяше, че всъщност тя е кралска особа.

— Трябваше да измислим някаква причина да напуснем хана — каза Том и шибна конете с камшика. — Предполагам, че двете сте казали, че ще се приберете в стаята с пристъпи на припадък, или поне лейди Морелин, но конярите щяха да се чудят какво ни става, че

напираме да излезем на жегата, вместо да си седим в хладния плевник с някоя кана ейл. Може би не е нужно да го обсъждаме повече.

Елейн изгледа Том начумерено — безспорно заради „признаците на припадък“, — но той се направи, че не го забелязва. А може би наистина не го забеляза. Мъжете можеха да се правят на слепи, когато им изнасяше. Нинив шумно изсумтя — виж, това не можеше да не забележи. Той веднага изплющя над гърбовете на конете и стисна зъби. Всичко това беше само извинение, за да могат да яздят поред. И това беше едно от нещата, които мъжете правеха често — все да си търсят извинения, за да направят точно това, което искат. Добре поне че Елейн му се мусеше, вместо да му се усмихва превзето.

— Има още нещо, което научих снощи — продължи след малко Том. — Педрон Ниал се опитва да обедини държавите срещу Ранд.

— Не че не го вярвам, Том — каза Нинив, — но как си успял да го научиш? Не мога да си представя, че някой Бял плащ просто ти го е казал.

— Твърде много хора приказват за това, Нинив. В Тийр имало Лъжедракон. За тях нямат значение никакви пророчества за падането на Тийрския камък и за Каландор. Та този човек бил опасен и държавите трябвало да се обединят, както е било в Айилската война. А кой е по-добър да ги поведе срещу този Лъжедракон от Педрон Ниал? Щом толкова много езици повтарят едно и също, значи същата мисъл се върти в главите на по-горните. А в Амадиция дори Айлрон не изказва мисъл, без да се е допитал първо до Ниал.

Старият веселчун, изглежда, почти винаги успяваше да подреди различните слухове и клюки и да стигне до верните отговори. Не, не веселчун. Тя не биваше да го забравя. Каквото и да твърдеше сега, той е бил дворецов бард и вероятно беше виждал дворецови интриги, а може би и сам се бе въвличал в тях, щом е бил любовник на Мургейз. Тя го изгледа накриво — това сбръчкано лице с рунтави побелели вежди, дългите мустаци, бели като косата му. Вкусът на някои жени беше непредсказуем.

— Не че не трябваше да очакваме нещо подобно. — На нея самата изобщо не беше й хрумвало. А трябваше.

— Майка ще подкрепи Ранд — заяви Елейн. — Сигурна съм. Тя знае Пророчествата. И има също толкова влияние, колкото Педрон Ниал.

Поне последното Том го отхвърли с леко поклащане на главата. Мургейз владееше една богата страна, но Бели плащове имаше навсякъде и отвсякъде. Нинив си даде сметка, че ще се наложи да се вслушва по-внимателно в думите му. Навярно той наистина знаеше много неща, а не само се правеше на многознайко.

— Значи мислиш, че трябваше да оставим Галад да ни придружи до Кемлин?

Елейн я изглежда твърдо.

— Не, естествено. Преди всичко, не можехме да сме сигурни, че точно това ще е неговото решение. И освен това... — Тя като че ли си заговори сама, потънала в спомените си. — Освен това, ако майка наистина се е обърнала срещу Кулата, предпочитам сега-засега да разговарям с нея чрез писма. Тя спокойно може да ни задържи в палата, за наше добро. Може и да не е способна да прелива, но не искам да се опитвам да тръгна срещу нея преди да съм станала пълна Айез Седай. Ако въобще и тогава го направя.

— Силна жена — отрони Том. — Мургейз много бързо би те научила на обноски, Нинив. — Тя отново му отвърна със звучно сумтене; тази разплетена коса върху раменете ѝ хич не ставаше за дърпане — но старият глупак само ѝ се ухили.

Слънцето се бе издигнало високо, когато стигнаха до менажерията, все още на стан където я бяха оставили, сред поляната край пътя. В застиналата жегата дори околните дъбове изглеждаха повехнали. С изключение на конете и на грамадните сиви глиганоконе всички животни бяха прибрани в клетките и хората също не се мяркаха навън — явно се криеха из фургоните, които не се различаваха особено от техния. Появи се Валан Лука, пак с тъпата си пелерина от червена коприна.

Този път ги нямаше цветистите речи, както и щедрите поклони с развяната пелерина. Очите му се разшириха, когато разпозна Том и Джюйлин, и се присвиха към фургона зад тях. Наведе се да надникне под дълбоките бонета и усмивката му не беше никак учтива.

— Виж ти, слязохме ли вече на земята, милейди Морелин? Или може би никога не сме били нависоко. Откраднахме една карета и малко дрешки, нали? Е, не бих искал да видя това хубаво лице дамгосано. В случай, че не знаете, точно това правят тук, ако не ви направят и нещо по-лошо. Та след като, както изглежда, са ви открили

— иначе нямаше да бягате, нали? — бих ви препоръчал да бягате колкото може по-бързо. Ако си искате обратно сребърния петак, той е някъде нагоре по пътя. Хвърлих го след вас и може да си остане там чак до Тармон Гай-дон, все ми е едно.

— Искяхте благодетел — каза Нинив, докато той обръщаше гръб.
— Ние можем да ви бъдем благодетели.

— Вие ли? — озъби се той. Но се спря. — Дори няколко откраднати монети от кесията на някой лорд да ми свършеха работа, няма да приема крадени...

— Ние ще ви платим разходите, господин Лука — намеси се Елейн с хладно високомерен тон, — и още сто златни марки отгоре, ако можем да пътуваме с вас до Геалдан и ако се съгласите да не спирате никъде, докато не стигнем границата. — Лука я зяпна и облиза с език пресъхналите си устни.

Нинив тихо простена. Сто марки, при това златни! Сто сребърни със сигурност биха покрили лесно разходите му до Геалдан, че и отгатык, каквото и да ядяха тези тъй наречени глиганоконе.

— Откраднали сте толкова много? — изрече предпазливо Лука.
— Кой ви гони? Няма да рискувам с Белите плащове или с войската. Те ще ни натикат всички в затвора и сигурно ще убият животните.

— Брат ми — отвърна Елейн преди Нинив яростно да отрече, че не са крали нищо. — Изглежда, че са ми уговорили брак, докато бях извън дома, и са пратили брат ми да ме намери. Нямам никакво намерение да се връщам в Кайриен и да ме омъжат за някой с една глава по-нисък, три пъти по-широк от мен и три пъти по-възрастен. — Бузите й мигом се изчервиха в искрено подобие на гняв. — Баща ми си мечтае да предяви претенции за Слънчевия трон, ако си спечели достатъчно подкрепа. А моите мечти са свързани с един червенокос андорец, за когото ще се омъжа, каквото и да казва баща ми. И това, господин Лука, напълно ви стига да знаете за мен, ако не е и много.

— Може и да сте тази, за която се представяте — каза замислено Лука, — а може и да не сте. Покажете ми част от тези пари, които се кълнете, че ще ми дадете. С голи обещания и чаша вино не можеш да купиш.

Разгневена, Нинив извади най-тлъстата кесия и я разклати под носа му, след което веднага я прибра.

— Ще получиш каквото ти трябва, когато потрябва. И стоте марки, след като стигнем до Геалдан. — Сто златни марки! Май щеше да им се наложи да потърсят някой банкер и да използват онези пълномощия, ако Елейн продължава да я кара по този начин.

Лука изпръхтя кисело.

— Не знам дали сте откраднали, или не, но все пак бягате от някого. Няма да си рискувам позорището заради вас, все едно дали е войската или някой кайриенски лорд, който може да дойде да ни гледа. С лорда може да се получи и по-лошо, ако реши, че съм откраднал сестра му. Ще се наложи да се поомесите с нас. — Гадната усмивка отново се появи на лицето му: този човек нямаше да забрави за сребърния петак. — Всеки, който пътува с мен, върши някаква работа, и вие също трябва да правите нещо, за да не се отличавате. Ако другите разберат, че си плащате за пътуването, ще започнат приказки, а това няма да ви хареса. Чистенето на клетките ще свърши работа — конегледачите непрекъснато се оплакват, че трябва да го вършат. Дори ще намеря онзи петак и ще ви го върна като заплащане. Да не каже някой, че Валан Лука не е щедър.

Нинив тъкмо се канеше да му каже най-недвусмислено, че няма да си платят пътя до Геалдан и да работят в същото време, но Том я стисна за ръката. Без дума да каже, той се наведе да събере няколко камъчета от земята и започна да жонглира с тях, шест камъчета в кръг.

— Жонгльори си имам — каза Лука. Камъчетата станаха осем, после десет, и дванадесет. — Не си чак толкова лош. — Кръговете станаха два, пресичащи се. Лука отърка брадичката си. — Може да намеря нещо за теб.

— Мога и огън да гълтам — каза Том и пусна камъчетата. — Да хвърлям ножове. — Той размаха празните си длани, след което извади едно камъче от ухото на Лука. — И да правя още няколко други неща.

Лука бързо потисна широката си усмивка.

— Това за теб става, но какво да правим с другите? — Изглеждаше малко ядосан на себе си, че си позволи да покаже възторг и одобрение.

— Онова какво е? — попита Елейн и посочи.

Двата високи пилона, които Нинив беше видяла да вдигат, сега бяха укрепени с въжета и имаха по една плоска платформа на върха, с

въже, здраво изпънато помежду им, дълго над тридесет крачки. От всяка платформа висеше по една въжена стълба.

— Това е уреда на Седрин — отвърна Лука и поклати глава. — Седрин е въжеиграч. Зашеметяващи подвизи на десет разкрача височина. Глупак.

— Аз мога да ходя по него — каза му Елейн. Том посегна към ръката ѝ, докато тя сваляше бонето си, и понечи да пристъпи напред, но се отказа, след като момичето му отвърна с леко поклатане на главата и бърза усмивка.

Лука обаче прегради пътя ѝ.

— Слушайте, Морелин, или както там се казвате, челцето ви може и да е твърде хубавичко за дамга, но шийката ви е още по-хубава, за да се скърши. Седрин знаеше какво прави, но го погребяхме само преди час. Затова всички са по фургоните. Разбира се, снощи той пи много, след като ни натириха от Сиенда, но съм го виждал да ходи по въжето с корем, пълен с ракия. Виж какво ще ти кажа. Няма нужда да чистиш клетките. Ще се преместиш в моя фургон и ще кажем на всички, че си ми любимата дама. Само наужким де. — Лукавата му усмивка подсказа, че се надява да не е само наужким.

Усмивката, с която Елейн му отвърна, го попари като слана.

— Сърдечно благодаря за предложението ви, господин Лука, но ако благоволите да се отместите... — Наложил му се, иначе щеше да го прегази.

Джюйлин замачка тъпата си цилиндрична шапка в ръце, след което я нахлузи на главата си, докато тя започна да се изкачва по една от въжените стълби, без да се затруднява от фустите си. Нинив знаеше какво прави момичето. Мъжете също трябваше да са се досетили, Том поне със сигурност, но въпреки това той изглеждаше готов да се затича и да я прихване, ако падне. Лука пристъпи по-наблизо, сякаш същата мисъл се въртеше и в неговата глава.

За миг Елейн застана неподвижна на платформата. После, деликатно надигайки полите си, сякаш да ги предпази от кал, пристъпи по тясното въже. Все едно че вървеше по улица. Донякъде, знаеше Нинив, това си беше така. Не можеше да види сиянието на сайдар, но разбираше, че Елейн е заплела пътека между двете платформи, от Въздух несъмнено, втвърден като камък.

Внезапно Елейн пусна ръце и се превъртя в странично колело, гарваночерната ѝ коса се развя, а обутите ѝ в коприна крака блеснаха на слънцето. За много кратък миг, докато се изправяше, полите ѝ като че ли се забърсаха в плоска повърхност, преди отново да ги надигне. Последните две стъпки я отведоха до другата платформа.

— Господин Седрин можеше ли да прави това, господин Лука?

— Кълбета правеше — извика ѝ той в отговор. И измърмори: — Но такива крака нямаше. Лейди! Ха!

— Не съм единствената, която може това — извика Елейн. — Джюйлин и... — Нинив я спря, поклащайки свирепо глава; преливане или не, но стомахът ѝ щеше да хареса високо въже не повече от една буря сред морето. — Джюйлин и аз сме го правили много пъти. Хайде, Джюйлин. Покажи му.

Хващачът на крадци имаше вид на човек, който по-скоро е готов да чисти клетките с голи ръце. При това — лъвските клетки, с лъвовете вътре. Той затвори очи, устните му се размърдаха в тиха молитва и се заизкачва по въжената стълба като човек, когото са повели към дръвника. На платформата спря и плахо запремества очи от Елейн към въжето. Изведнъж пристъпи напред и закрачи бързо с разперени ръце, с очи, приковани в Елейн, и устни, мърдащи в молитва. Тя слезе малко по стълбата, за да му направи място на платформата, а после се наложи да му помогне краката му да намерят стъпенките и да слезе долу.

Том гордо ѝ се ухили, когато слезе и си взе бонето от Нинив. Джюйлин сякаш го бяха топнали във вряла вода.

— Това беше добро — отрони Лука и заразтрива замислено брадичка. — Е, не беше като Седрин, но не е лошо. Особено както го правиш да изглежда много лесно, докато... Джюйлин?... се преструва, че е изплашен до смърт. Тоя номер ще мине. — Джюйлин го изглежда мрачно, сякаш се канеше да си извади ножовете, а Лука размаха червената си пелерина и се обърна към Нинив; изглеждаше наистина доволен. — А ти, скъпа ми Нана? Какъв удивителен талант ще ми покажеш? Акробатика може би? Или гълтане на мечове?

— Аз отпускам парите — каза му тя и потупа торбата. — Освен ако не държиш да предложиш на мен фургона си? — И му се усмихна така, че той стана нещо много сериозен и отстъпи цели две крачки.

Виковец бяха вдигнали хората от фургоните и всички се струпяха, докато Лука им представяше новите си артисти. По

отношение на Нинив беше доста неясен, само дето я нарече „смайваща“. Трябваше да си поговори с него.

Конегледачите, както Лука наричаше мъжете, които не бяха изпълнители, като цяло се оказаха намусена пасмина, може би защото не им плащаха достатъчно. Всъщност се оказа, че всички помагат в работата, включително в карането на фургоните — в една пътуваща менажерия не се изкарваха много пари. Останалите бяха шарена тълпа.

Петра Силния се оказа най-едрият мъж, когото Нинив беше виждала. Не толкова висок, колкото широк; под кожения му елек се показваха мишци, дебели като дървесни стволлове. Беше женен за Кларине, въздебелата жена с кафявите бузи, която дресираще кучета; пред него тя изглеждаше като мъниче. Лателе, която се представяше с мечките, беше черноока жена със строго лице, черна коса и с неизменно подигравателна усмивка на устните. Алудра, стройната жена, която се представяше за Илюминаторка, може би наистина беше такава. Не беше сплела тъмната си коса на тарабонски плитки, което не беше никак изненадващо предвид настроенията в Амадиция, но говореше със съответния акцент, пък и кой ли можеше да каже какво се е случило с Гилдията на Илюминаторите? Съборната им в Танчико със сигурност беше затворила врати. Акробатите, от своя страна, твърдяха, че са братя с фамилия Чавана, но макар всички да бяха ниски и набити, доста се различаваха: от зеленоокия Терик — високите му скули и клюнестият нос го издаваха, че е салдеец — до Барит, който беше помургав от Джюйлин и имаше по ръцете си татуировки като Морския народ, макар да не носеше обеци.

Всички с изключение на Лателе поздравиха топло новодошлите; повече артисти означаваше повече хора, привлечени на позорището, и повече пари. Двамата жонгльори, Бари и Кин — те наистина се оказаха братя — отвялякоха Том на разговорна за занаята си, след като видяха, че той прави нещата по-различно от тях. Привличането на повече зрители беше едно, но конкуренцията — друго. Но тази, която привлече нескритото любопитство на Нинив, беше светлокосата жена, която се грижеше за глиганоконете. Церандин стоеше вдървена отстрани и почти не проговаряше — Лука твърдеше, че е дошла с животните от Шара — но мекото ѝ, размазано произношение накара Нинив да наостри уши.

Много скоро се намери място за фургона им. Том и Джюйлин изглеждаха повече от доволни, че конегледачите им помогнаха с впряга, макар и с известно цупене, а Нинив и Елейн дори получиха покани. Петра и Кларине ги поканиха на чай, след като се настаниха. „Братята“ Чавана настояха да вечерят с тях, както и Кин и Бари, при което подигравателно подсмиващата се Лателе се навъсваше. Двете отклониха изискано поканите. Лука си имаше лична покана, предназначена само за Елейн и прошепната така, че Нинив да не чуе. С което си спечели плесник, а Том недвусмислено измъкна някакви ножове, които сякаш се завъртяха из ръцете му, докато човекът не се отдръпна, мърморейки си под нос и потърквайки бузата си.

Нинив остави Елейн да подрежда нещата си във фургона — по-скоро да ги хвърля сърдито — и се запъти към заграждението с глиганоковете. Огромните сиви животни изглеждаха съвсем кротки, но тя помнеше дупката в каменната стена на „Кралски копиеносец“ и не беше съвсем сигурна в кожените върви, овързали масивните им предни крака. Церандин чешеше едрата самка с остена си с бронзовата кука.

— Какво е истинското им име? — Нинив боязливо потупа дългия нос на самеца, или зурла, или каквото там беше. Бивните му бяха дебели колкото собствените ѝ крака и почти две крачки дълги. Зурлата се изви да подуши полите ѝ и тя бързо се отдръпна.

— С’редит — каза светлокосата жена. — Те са с’редит, но господин Лука реши, че едно по-лесно за произнасяне име ще е по-добро. — Провлеченият ѝ говор не можеше да се сбърка с нищо.

— Има ли много с’редит в Сеанчан?

За момент остенът спря да се движи.

— Сеанчан? Къде е това? С’редит са от Шара, както и аз. Никога не съм чувала за...

— Може и да си виждала Шара, Церандин, но се съмнявам. Ти си сеанчанка. Освен ако не бъркам в предположението си, ти си участвала в нахлуването на Томанска глава и си останала след Фалме.

— Няма съмнение — каза Елейн, пристъпвайки до нея. — Слушали сме сеанчански говор във Фалме, Церандин. Нищо лошо няма да ти направим.

Това Нинив не можеше да обещае — спомените ѝ за сеанчанците никак не бяха приятни. Но от друга страна... „Една сеанчанка ни

помогна, когато имяхме нужда. Не всички от тях са зли. Само повечето.“

Церандин въздъхна тежко и се поотпусна. Сякаш дълго сдържаното напрежение, незабелязвано от самата нея, си отиде.

— Много малко хора от тези, които съм срещала, имат дори смътна представа за истината по Завръщането или за Фалме. Чух стотици приказки, една от друга по-причудливи, но не и истината. Колкото до мен, наистина бях оставена, както и много с’редит. Тези три бяха единствените, които успях да събера. Не знам какво е станало с другите. Мъжкият е Мер, женската Санит, а бебчето — Нерин. Женско, не е на Санит.

— Ти това ли си правила? — попита Елейн. — Дресирала си с’редит?

— Или си била сул-дам? — добави Нинив.

Церандин поклати глава.

— Изпитаха ме, както всички момичета, но нищо не можех да направя с ай-дам. Зарадвах се, че ме избраха да работя със с’редит. Те са великолепни животни. Вие знаете твърде много, щом знаете за сул-дам и ай-дам. Досега не бях срещала никой, който да знае за тях. — Нямаше вид на уплашена. Или може би страхът ѝ бе отшумял, след като се бе оказала изоставена в чужда земя. Но пък можеше и да лъже.

По отношение на жени, които могат да преливат, сеанчанците бяха не по-добри от амадицийците, ако не и по-лоши. Не ги прогонваха или убиваха; използваха ги. С помощта на едно устройство, наречено ай-дам — Нинив беше сигурна, че е някакъв вид тер-ангреал — жена, притежаваща способността да владее Единствената сила, можеше да бъде контролирана от друга жена, сул-дам, която принуждаваше въпросната дамане да използва дарбите си за всякакви прищевки, дори и като оръжие. Да си дамане беше като да си животно, макар и добре гледано. И те превръщаха в дамане всички жени, които можеха да преливат: сеанчанците бяха претърсили Томанска глава по-щателно, отколкото Кулата изобщо можеше да си представи. Само при мисълта за ай-дам, сул-дам и дамане стомахът на Нинив се сгърчи.

— Знаем нещичко — каза тя на Церандин, — но искаме да научим повече. — Сеанчанците си бяха отишли, прогонени от Ранд, но това все още не означаваше, че няма пак да се върнат един ден. Тази опасност изглежда далечна в сравнение с всичко останало, с което

трябваше да се справят сега, но само защото ти се е забил трън в петата не означаваше, че одрасканото от шипката по рамото няма да забере. — Най-добре за теб ще е да ни отговаряш на въпросите откровено. — Щяха да разполагат с достатъчно време, докато пътуват на север.

— Обещавам ти, че нищо лошо няма да те сполети — добави Елейн. — Аз ще те закрилям, ако се наложи.

Очите на светлокосата жена зашариха от едната към другата и изведнъж, за удивление на Нинив, тя се просна на голата земя пред Елейн.

— Вие сте височайша лейди в тази земя, точно както казахте на Лука. Не го разбрах веднага. Простете ми, височайша лейди. Покорявам ви се и съм ви предана изцяло. — И тя целуна земята пред нозете на Елейн. Очите на Елейн сякаш щяха да изскочат.

Състоянието на Нинив не беше по-добро.

— Стани — изсъска тя и се огледа притеснено да не би някой да ги гледа. Лука, разбира се — проклет да е! — все още начумерен, но нищо не можеше да се направи. — Ставай! — Жената не помръдна.

— Изправи се, Церандин — каза Елейн. — В тази земя никой не иска от хората да се държат по този начин. Дори и един владетел. — След като Церандин колебливо се изправи, тя добави: — Ще те науча как да се държиш подобаващо в отплата на отговорите ти на моите въпроси.

Жената се поклони с ръце на коленете и сведена глава.

— Да, височайша лейди. Ще бъде както кажете. Ваша съм.

Нинив въздъхна тежко. Няма що, хубавичко щяха да си прекарат по пътя за Геалдан.

ГЛАВА 18

ХРЪТКА НА МРАКА

Лиандрин яздеше по многолюдните улици на Амадор с презрителна усмивка, скрита под дълбокото нагънато боне. Мразеше, че ѝ се бе наложило да се откаже от многобройните си плитки, а още повече мразеше смешните моди на тази смешна и жалка земя; червеникавожълтото на шапката и роклята всъщност ѝ беше харесало, но не и големите кадифени флъонги на двете. Но все пак бонето скриваше очите ѝ; заедно с меденожълтата ѝ коса кафявите очи на часа щяха да я издадат като тарабонка, което в момента не беше никак добре в Амадиция — и освен това скриваше онова, което можеше да се окаже още по-лошо тук. Айезседайското ѝ лице. Скрита така безопасно, тя можеше спокойно да се подсмивва на Белите плащове, каквито, изглежда, бяха една пета от мъжете по улиците. Не че войниците, съставлящи друга петина, бяха нещо по-добро. На никой от тях дори не му хрумваше да надникне под бонето, разбира се. Тук Айез Седай бяха извън закона, което означаваше, че просто ги няма.

При все това тя се почувства малко по-добре, когато сви на пресечката и се озова пред кованите порти на къщата на Джорийн Арийн. Поредната безплодна разходка с цел да чуе нещо за събитията в Бялата кула; нищо ново нямаше, откакто бе научила, че Елайда е установила контрол над Кулата (или поне така си въобразява) и че оная Санче са я свалили. Наистина, Сюан бе успяла да избяга, но сега тя представляваше една безполезна дрипа.

Градините зад сивата каменна ограда бяха пълни с растения, повехнали и прежълтели от липсата на дъжд, макар и подкастрирани грижливо и оформени в големи кубове и кълба, а едно от тях — дори като изправен на задните си крака кон. Само едно обаче. Търговците като Арийн обичаха да подражават на по-издигнатите особи, но не смееха да прекаляват, за да не си помисли някой, че са отишли твърде далече в суетата си. Изкусни тераси красяха голямата дървена къща с покриви с червени керемиди, но за разлика от жилището на лорда,

чиято имитация представляваше, каменната му основа не беше повече от десет стъпки висока. Детинско подражание на благородническо имение.

Косматият сивокос мъж, който заситни почтително да хване стремето ѝ, за да слезе, и да поеме юздите, беше облечен изцяло в черно. Каквито и цветове да си избере един търговец за ливреи на слугите си, гледаха да са все господарски цветове, а и най-нищожният лорд можеше да създаде големи неприятности и на най-богатия продавач на стоки. Хората по улиците наричаха черните ливреи „търговски“ и се подхилкваха при това. Лиандрин презираше черното палто на коняря толкова, колкото презираше къщата на Арийн и самата Арийн. Един ден тя щеше да има истински имения. Цели палати. Бяха ѝ обещани, заедно с властта, която щеше да ги съпровожда.

Тя закричи по глупавата рампа, полегнала под наклон покрай каменната основа към резбованите дървени врати. Замъците в господарските имения имаха рампи и естествено един търговец, който претендира, че е преуспяващ, не можеше да се задоволи с някакви си там стъпала. Облеченото в черно слугинче пое ръкавиците и шапката ѝ в кръглото преддверие с многобройните му вътрешни врати, резбовани и боядисани ярко колони и обиколната тераса. Таванът беше лакиран и наподобяваше на мозайка, с пресичащи се златисти и черни звезди.

— Ще си взема банята след един час — уведоми Лиандрин младата жена. — И този път температурата да е по-подходяща. — Слугинята пребледня, докато се сгъваше в реверанс, след което бързо се отдалечи.

Амелия Арийн, жената на Джорийн, влезе през една от вратите заедно с един дебел плешив мъж в безупречно бяла престилка. Лиандрин изпръхтя презрително. Жената имаше големи претенции, но ето че не само говореше лично с готвача си, ами на всичкото отгоре го беше извела от кухнята, за да обсъди с него блюдата. Държеше се със слугата си като с... приятел!

Дебелият Евон я забеляза пръв, преглътна и свинските му очички тутакси зашариха настрани. Тя не обичаше мъжете да я заглеждат и го беше нахокала рязко още първия ден, когато пристигна, заради нахалния му поглед. Той се беше опитал да отрече, но тя знаеше колко долни са мъжките нрави. Без да чака господарката му да го освободи, Евон почти се завтече към кухнята.

Посивялата жена на търговеца беше строга и властна — допреди да дойдат Лиандрин и останалите. Сега тя заоблизва устни и започна ненужно да оправя полите на пристегнатата си с голяма фльонга копринена рокля.

— Горе при другите има някой, милейди — рече тя почитателно. В онзи първи ден си бе въобразила, че може да нарича Лиандрин по име. — В предната стая за отдиш. От Тар Валон ще да е.

Зачудена коя ли може да е, Лиандрин се запъти към най-близката вита стълба. Разбира се, тя познаваше малцина други от Черната Аджа, заради сигурността — човек не може да издаде нещо, което не знае. В Кулата знаеше само една от дванадесетте, тръгнали с нея, когато напусна. Две от дванадесетте бяха загинали и тя знаеше в чии нозе да хвърли вината за кончината им. Егвийн ал-Вийр, Нинив ал-Мийра и Елейн Траканд. Нещата в Танчико се бяха развили толкова зле, че тя бе готова да допусне, че онези новоизлюпени Посветени все още са там, само че те бяха глупачки, които на два пъти съвсем спокойно бяха влезли в капаните, които им беше приготвила. Това, че и двата пъти се бяха измъкнали, не означаваше нищо. Ако бяха в Танчико, щяха да й паднат в ръцете, каквото и да твърдеше Джеайне, че е видяла. Следващия път, когато ги намереше, нямаше повече да й се измъкнат. Щеше да приключи с тях, каквото и да й бяха заповядали.

— Милейди — заекна Амелия. — Мъжът ми, милейди. Джорийн. Моля ви, ще му помогне ли някоя от вас? Той не го направи нарочно, милейди. Вече си получи урока.

Лиандрин се спря с ръка върху резбованото перило и я изгледа през рамо.

— Не трябваше да си въобразява, че клетвите пред Великия властелин могат да се забравят, когато е удобно.

— Той се поучи, милейди. Моля ви. Лежи под одеялата по цял ден — в тази жега — и трепери. Плаче, когато някой го докосне или му заговори по-високо.

Лиандрин замълча, сякаш обмисляйки, след което кимна великодушно.

— Ще помоля Чезмал да види какво може да направи. Но разбираш, че не давам обещания.

Плахите благодарности на жената я догониха по стълбите, но тя не им обърна внимание. Темайле се беше поувлякла. Тя беше Сива

Аджа, преди да стане Черна, и винаги се стараеше да разпростре болката равномерно, когато медитираше: като медитаторка беше много добра, защото обичаше да разпростира болка. Чезмал твърдеше, че след няколко месеца той ще може да изпълнява някои по-дребни задачи, стига да не са прекалено тежки и никой наоколо да не повишава глас. Преди това тя беше една от най-добрите Церителки сред Жълтите от поколения насам, така че трябваше да знае.

Отвори вратата и се изуми. Девет от десетте Черни сестри, които бяха дошли с нея, стояха прави в стаята край резбования дървен цокъл, въпреки че на килима със златни ресни имаше предостатъчно възглавнички. Десетата, Темайле Киндероуд, подаваше тънка порцеланова чашка с чай на една тъмнокоса обаятелна жена в рокля с бронзов цвят и непозната кройка. Седналата жена ѝ се стори смътно позната, въпреки че не беше Айез Седай; очевидно приближаваше средна възраст и въпреки гладките ѝ бузи ѝ липсваше айезседайските безвремие.

Настроението в стаята притесни Лиандрин. На външен вид Темайле беше измамно крехка, с големи детински сини очи, които правеха хората доверчиви; тези очи сега изглеждаха угрижени, ако не и уплашени, а чашката задрънча върху чинийката преди другата жена да я поеме. Лицата на всички изглеждаха неспокойни, с изключение на това на странно познатата ѝ жена. По бузите на Джеайне Кайде, облечена в една от онези отвратителни домански рокли, които носеше в къщата, блестяха сълзи. Доскоро тя беше Зелена и обичаше да се фръцка пред мъжките погледи дори повече от повечето Зелени. Рианна Андомеран, някога Бяла и винаги хладна и арогантна убийца, нервно опипваше белия кичур в черната си коса. Арогантността ѝ нещо се бе изпарила.

— Какво става тук? — настоя Лиандрин. — Коя си ти и какво... — Изведнъж споменът проблесна в главата ѝ. Мраколюбка, слугиня в Танчико, която непрекъснато ѝ правеше въртели. — Гилдин! — скастри я тя. Тази горделива слугиня по някакъв начин ги беше догонила и очевидно се опитваше да се представи за куриерка на Черните, донесла някакви ужасни новини. — Този път прекали! — Посегна да обгърне сайдар, но още докато го правеше, сиянието обкръжи другата жена и досегът на Лиандрин опипа дебелията

невидима стена, преградила пътя ѝ към Извора. А той увисна някъде там, като слънцето, мамещ и недостижим.

— Затвори си устата, Лиандрин — каза кротко жената. — Какво си зяпнала като риба на сухо. И не съм Гилдин, а Могедиен. На този чай му трябва още малко мед, Темайле. — Крехката жена с лисиче лице изприпка покорно да вземе чашата.

Това трябваше да е. Коя друга можеше толкова да изплаши останалите? Лиандрин ги огледа. Кръглоликата Елдрит Джондар, която за първи път не изглеждаше разсеяна въпреки мастиленото петно на носа ѝ, закима енергично. Останалите не смееха да помръднат. Защо една от Отстъпниците — от тях не се очакваше да използват това име, но помежду си често го правеха — защо на Могедиен се бе наложило да се предреши като слугиня? Та тя имаше или можеше да има всичко, което си поиска. Не само немислимото познание за Единствената сила, но власт. Власт над другите, власт над целия свят. И безсмъртие. Власт в продължение на един безкраен живот. Тя и сестрите ѝ бяха разсъждавали за възможните разногласия между Отстъпниците. Някои заповеди си противоречаха, а други Мраколюбци бяха получавали заповеди, противоречащи на техните. Може би Могедиен се криеше от другите Отстъпници?

Лиандрин разгъна цепнатите поли на роклята си в раболепен реверанс.

— Приветстваме те с добре дошла, велика наставнице. Щом Избраниците ни водят, несъмнено ще победим преди Деня на завръщането на Великия властелин.

— Много мило — отвърна ѝ сухо Могедиен, поемайки чашката от Темайле. — Да, така е много по-добре. — Темайле изглеждаше изпълнена с нелепа благодарност. Какво ли им беше направила Могедиен?

Изведнъж една мисъл обезпокои Лиандрин, при това много неприятна. Беше се държала с една от Избраниците като със слугиня.

— Велика наставнице, в Танчико не знаех, че...

— Разбира се, че не знаеше — отвърна ѝ раздражено Могедиен. — Каква полза да си губя времето из сенките, ако ти и тези другите знаят коя съм? — По устните ѝ пробяга тънка усмивка, но лицето ѝ остана безизразно. — Да не би да се притесняваш за онези дни, когато нареди на готвача да напердаши Гилдин? — По лицето на Лиандрин

внезапно избиха капчици пот. — Нима наистина допускаш, че ще позволя такова нещо? Човекът несъмнено ти е докладвал, но той запомни това, което аз исках да запомни. Всъщност той изпитваше жал към Гилдин, с която господарката ѝ се отнасяше толкова лошо. — Това, изглежда, много я развесели. — Дори ми даде един от десертите, които беше приготвил за теб. Не бих имала нищо против, ако още е жив.

Лиандрин въздъхна облекчено. Нямаше да умре.

— Велика наставнице, не е нужно да ме засланыте. Аз също служа на Великия властелин. Положила съм клетвите си на Мраколюбка още преди да отида в Бялата кула. Потърсих Черната Аджа в деня, в който разбрах, че мога да преливам.

— Значи ти ще си единствената сред тази безредна пасмина, на която не се налага да научи коя е господарката ѝ. — Могедиен повдигна вежда. — Не бих си го помислила за теб. — Сиянието около нея изчезна. — Имам задачи за вас. За всички ви. С каквото и да сте се занимавали досега, забравете го. Ала сте непохватни, както се доказва в Танчику. Но щом камшикът е в моята ръка, може би ще ловите по-успешно.

— Ние чакаме заповеди от Кулата, велика наставнице — отвърна Лиандрин. Непохватни били! Та те почти бяха намерили онова, което търсеха в Танчику, когато избухнаха градските метежи; едва се спасиха от унищожение от ръцете на Айез Седай, които някак се бяха намесили в плана им. Ако Могедиен се беше разкрила и дори взела участие на тяхна страна, щяха да победят. Ако някой бе виновен за провала им, то това беше преди всичко самата Могедиен. Лиандрин посегна към Верния извор, не за да го обгърне, а само да се увери, че невидимият щит не е оставен овързан около нея. Беше изчезнал. — Възложиха ни се големи отговорности, огромни задължения да изпълним, и сигурно ще ни се нареди да продължим да...

Могедиен рязко я прекъсна.

— Служите на този от нас, който реши да ви подхване. Която и да ви праща заповеди от Бялата кула, тя ги получава от някой от нас и най-вероятно се влачи по корем в нозете му, докато го прави. На мен ще служите, Лиандрин. Бъди сигурна в това.

Могедиен не знаеше коя оглавява Черната Аджа. Това беше сериозно разкритие. Могедиен не знаеше всичко. Лиандрин винаги си

беше представяла Отстъпниците почти всемогъщи, нещо, стоящо далече над обикновените смъртни. Навярно жената наистина бягаше от останалите Отстъпници. Ако успееше да им я предаде, сигурно щеше да си спечели висок сан. Можеше дори да стане една от тях. Имаше си една малка хитрина, научена още в детството. И можеше да докосва Извора.

— Велика наставнице, ние служим на Великия властелин, както и вие. На нас също е обещан вечен живот и власт, когато Великият властелин се за...

— Смяташ ли, че двете с теб сме равни, сестричке? — Могедиен направи гримаса на отвращение. — Стояла ли си в Ямата на ориста, за да отдадеш душата си на Великия властелин? Вкусвала ли си сладостта от победата при Пааран Дисен, или горчивината от пепелищата при Ейсар Дон? Ти си едно почти необучено паленце, а не началничката на тази пасмина, и ще ходиш там, където аз посоча, докато не реша, че ставаш за друго място. Тези другите също си въобразяваха, че са нещо повече. Искаш ли да си опиташ силата срещу мен?

— Разбира се, че не, велика господарке. — Не и след като беше предупредена и в готовност. — Аз...

— Рано или късно ще го направиш и предпочитам да го махна от пътя си още сега, в началото. Защо според теб дружките ти изглеждат толкова бодри? Днес вече им предадох същия урок. Не смятам да се чудя кога е най-добре да науча и теб. Ще приключим с това още сега. Хайде, опитай.

Лиандрин боязливо облиза устни и огледа жените, застанали като вдървени около стените. Само Асне Заремин си позволи да примигне и съвсем лекичко поклати глава. Скосените очи на Асне, високите ѝ скули и силно подчертаният нос я издаваха като салдейка и тя притежаваше цялата прехвалена салдейска храброст. Щом тя я съветваше да не го прави, щом и в нейните тъмни очи се таеше ужас, значи наистина се налагаше да запълзи и да се унизява колкото трябва, за да умилистави Могедиен. Но все пак малката ѝ хитринка...

Тя коленичи пред Могедиен. Очите ѝ бяха пълни със страх, който беше почти непресторен. Могедиен се беше отпуснала на стола си и отпиваше от чая.

— Велика наставнице, моля ви за прошка, ако съм си позволила прекалена дързост. Съзнавам, че съм само един червей под нозете ви. Моля ви, като ваша бъдеща вярна хрътка, да имате милост над това жалко псе. — Очите на Могедиен се сведоха към чашата ѝ и в един кратък миг, докато думите все още се лееха от устата ѝ, Лиандрин прегърна Извора и преля, търсейки пролука, каквато трябваше да има в самоувереността на Отстъпницата, пролуката, която я имаше във външната фасада на сила у всеки.

И още докато замахваше, светлината на сайдар обгърна другата жена и Лиандрин се присви от болка. Срути се върху килима, опита се да завие, но болката, неописуемата агония, каквато никога досега не беше познавала, заглуши вика ѝ. Очите ѝ бяха готови да изхвърчат; кожата ѝ бе готова да се разцепи на ивици. Тресе се сякаш цяла вечност и когато болката най-сетне изчезна, също толкова внезапно, колкото бе започнала, единственото, което можеше да направи, бе да остане да лежи, потръпваща и плачеща с отворена уста.

— Започваш ли вече да разбираш? — попита я кротко Могедиен, подаде празната чашка на Темайле и добави: — Това беше много добре. Но другия път — малко по-силно. — Темайле сякаш всеки момент щеше да припадне. — Не си достатъчно бърза, Лиандрин, нито достатъчно силна, а и не знаеш достатъчно. Тази жалка дреболийка, която опита срещу мен. Искаш ли да видиш как изглежда наистина? — И тя преля.

Лиандрин зяпна към нея с благоговение. Запълзя по пода и заизмъква думи сред хлиповете, които не можеше да спре.

— Прости ми, велика господарке. — Тази великолепно жена, като звезда сред небесата, като комета, стояща над всички приказни крале и кралици. — Простете ми, моля ви — замоли се тя и с плач зацелува ръба на полата на Могедиен. — Простете ми. Куче съм аз, червей. — Засрамена беше до мозъка на костите си, че не бе осъзнавала всички тези неща доскоро. А те бяха верни. — Благоволете да ви служа, велика господарке. Позволете да ви служа покорно. Моля ви. Моля ви.

— Аз не съм Грендал — отвърна с отвращение Могедиен и грубо я избута с носа на кадифената си пантофка.

Изведнъж усещането за благоговение изчезна, но свита на купчина и все още плачеща, Лиандрин си го спомняше съвсем ясно. Тя

зяпна Отстъпницата с ужас.

— Вече убеди ли се, Лиандрин?

— Да, велика господарке — отрони тя. И беше. Беше убедена, че няма да посмее дори и да си помисли отново да се опита, без да е сигурна, че ще успее. Хитринката ѝ беше съвсем бледа сянка на това, което бе направила Могедиен. Само ако можеше да научи това...

— Ще видим. Струва ми се, че можеш да се окажеш една от тези, които ще имат нужда от втори урок. Моли се да не е така, Лиандрин — вторите ми уроци са много сурови. А сега заеми мястото си при другите. Ще установиш, че съм прибрала някои от обектите на сила, които държахте в стаята си, но останалите дреболии можете да задържите. Не съм ли добра?

— Великата господарка е добра — тутакси се съгласи Лиандрин с хлипания и стонове, които все още не можеше да потисне.

Олюлявайки се, тя се изправи, пристъпи заднишком и застана до Асне. Видя заплитащите се потоци на Въздух, само на Въздух, но потръпна, щом те запушиха устата ѝ и секнаха всякакъв звук в ушите ѝ. Разбира се, не се и опита да окаже съпротива. Не си позволи дори да помисли за сайдар. Кой знае какво можеше една Отстъпница? Навярно можеше да чете и мисли. Това едва не я накара да побегне. Не. Ако Могедиен четеше мислите ѝ, досега щеше да е мъртва. Или все още щеше да пищи, гърчейки се на пода. Или да целува краката на Могедиен и да я моли да ѝ позволи да ѝ служи. Лиандрин потръпна неудържимо; ако този сплит не бе запушил устата ѝ, зъбите ѝ щяха да затракат.

Могедиен заплете същото около всички, с изключение на Рианна, която подкани с властно кривване на кутрето си да коленичи пред нея. След което Рианна излезе и бе развързана и привикана Марилин Гемалфин.

От мястото си Лиандрин можеше да види лицата им, макар устните им да се движеха беззвучно за нея. Явно всяка жена получаваше заповеди, за които другите не биваше да знаят нищо. Но лицата им не подсказваха нищо. Рианна сведе покорно глава и излезе. Марилин изглеждаше изненадана, а след това — изпълнена с нетърпение, но тя беше Кафява преди, а Кафявите изпадаха във възторг пред всяка възможност да изровят всякакво късче забравено познание. На лицето на Джеайне Кайде се изписа ужас и отначало тя

поклати глава, но лицето на Могедиен се вкочани и Джеайне набързо се поклони и се затича, макар и не толкова нетърпеливо, колкото Марилин, но също толкова бързо. Берила Нарон, тънка като вейка и коварна, и Фалион Бхода останаха почти безизразни, за разлика от Рианна. Испан Шифар, също от Тарабон като Лиандрин, макар и тъмнокоса, буквално целуна полите на Могедиен преди да напусне стаята.

След което потоците около Лиандрин бяха разплетени. Тя си помисли, че е дошъл нейният ред да я отпратят към Сянката знае какъв грях, но забеляза, че са махнати връзките и около другите. Пръстчето на Могедиен ги подкани настоятелно и Лиандрин коленичи между Асне и Чезмал Емри, висока и чаровна жена с черна коса и черни очи. Чезмал, която някога беше Жълта, можеше да Цери и да убива с еднаква лекота, но напрегнатият ѝ взор, вторачен в Могедиен, и треперещите ѝ ръце, стиснали полите ѝ, говореха, че иска само да се подчини.

Трябваше да се съобрази с тези признаци, осъзна Лиандрин. Ако се обърнеше към една от тях, споделяйки увереността си, че могат да получат награди, ако предадат Могедиен на другите Отстъпници, това можеше да се окаже гибелно, ако тази, с която го споделеше, е решила, че най-добре за нея е да бъде кротко паленце в скута на Могедиен. Тя самата едва не изхленчи при мисълта за „втория урок“.

— А вас задържам при себе си — каза Могедиен — за най-важната задача. Работата на другите може да донесе сладък плод, но за мен вие ще сте истинската жътва. Лична. Има една жена на име Нинив ал-Мийра. — Лиандрин вдигна глава и черните очи на Могедиен се изостриха. — Познаваш ли я?

— Презирам я — отвърна искрено Лиандрин. — Тя е мръсна дивачка, която изобщо не биваше да бъде допусната в Кулата. — Дивачките тя презираше. Мечтаейки да стане Черна Аджа, тя самата се бе обучавала да прелива цяла година преди да отиде в Кулата, но в никакъв случай не беше дивачка.

— Много добре. Вие петте ще ми я намерите. Искам я жива. О, да, искам я жива. — Усмивката на Могедиен накара Лиандрин да потръпне; ако успееше да предаде Нинив и другите две на нея, можеше да се окаже съвсем подходящо. — Онзи ден тя е била в едно село на

име Сиенда, може би на шестдесет мили оттук, с още една жена, към която сигурно ще проявя интерес, но са изчезнали. Вие ще...

Лиандрин се заслуша, изпълнена с нетърпение. За това тя щеше да бъде вярна хрътка. За другото трябваше да изчака.

ГЛАВА 19

СПОМЕНИ

Мургейз вдигна глава от книгата в скута си. От прозореца на дневната до спалнята ѝ струеше слънчева светлина. Денят вече се бе сгорещил, без никакъв свеж полъх, и пот бе навлажнила лицето ѝ. Наближаваше пладне, а тя беше прекарала целия предиобед в стаята. Това не ѝ беше присъщо; не можеше да си спомни защо бе решила да изкара цялата утрин тук с книгата. Напоследък, изглежда, не можеше да се съсредоточи в четене. Ако се съдеше по часовника на полицата над камината, цял час беше минал, откакто бе прелистила поредната страница, а не можеше да си спомни думите в нея. Трябваше да е от горещината.

— Моя кралице?

Младият офицер от личната ѝ гвардия, коленичил с юмрук, опрян на червено-златистия килим, ѝ се стори смътно познат. Някога тя знаеше името на всеки гвардеец, назначен на служба в двореца. Навярно това бе заради всичките тези нови лица.

— Таланвор — каза тя, за изненада на самата себе си. Беше висок и добре сложен младеж, но не можеше да се досети защо си го спомняше. Да не би да беше водил някого при нея? Някога отдавна? — Гвардейски лейтенант Мартин Таланвор.

Той я изгледа с изненадващо укорителен поглед, след което отново сведе очи към килима.

— Моя кралице, простете ми, но съм учуден, че още сте тук при новините, които пристигнаха тази заран.

— Какви новини? — Щеше да е добре да научи нещо ново освен клюките на Алтейма за тайренския двор. Понякога изпитваше чувството, че има нещо друго, за което искаше да разпита жената, но единственото, което двете обсъждаха, бяха клюки — нещо, с което тя не помнеше да се е занимавала преди. На Гебрил, изглежда, му беше забавно да ги слуша — седеше на високия стол пред камината, кръстосал крака и доволно усмихнат. Алтейма бе започнала да носи

твърде дръзки тоалети — Мургейз трябваше да ѝ направи забележка. Смътно сякаш си спомни, че си го е помисляла и преди. „Глупости. Ако бях, вече щях да съм ѝ го казала.“ Тя поклати глава, осъзнала, че умът ѝ отново се е отнесъл далеч от младия офицер и че той бе започнал да говори и бе млъкнал, като беше разбрал, че не го слуша. — Повтори ми го. Бях се разсеяла. И се изправи.

Той стана, със сърдито лице и пламнали очи. Тя погледна към това, в което се беше вторачил, и се изчерви. Роклята ѝ беше с изключително дълбоко деколте. Но на Гебрил му харесваше да носи точно такива. При тази мисъл тя престана да се притеснява, че седи почти гола пред един от своите офицери.

— Бъди кратък — каза му тя рязко. „Как смее да ме заглежда по този начин? Би трябвало да го накажа с бой с камшици.“ — Какви са тези толкова важни новини, че си решил, че можеш да влизаш в покоите ми като в пивница? — Лицето му помръкна, но дали от уместното в случая притеснение, или от още по-силен яд, не може да се разбере. „Как смее да се гневи на кралицата си? Да не би да си въобразява, че единственото ми задължение е да го слушам?“

— Бунт, кралице — каза той с равен тон и при тези думи всякаква мисъл за гняв и непочтителни погледи я напусна.

— Къде?

— В Две реки, моя кралице. Някой там е вдигнал стария пряпорец на Манедерен — Червения орел. Тази сутрин от Бели мост пристигна вестител.

Пръстите на Мургейз забарабаниха по книгата и мислите ѝ затекоха някак по-изчистени, отколкото изглеждаха напоследък. Нещо свързано с Две реки, някакви проблясъци, на които все още не можеше да придаде ясен облик, я накараха да се зарови в паметта си. Областта едва ли можеше сериозно да се нарече част от Андор и фактически не беше, от поколения насам. Тя и последните три кралици преди нея с мъка бяха поддържали известен контрол над рударите в Мъгливите планини и дори този скромнен контрол можеше да се загуби, ако се намереше начин металът да се изнася по друг път, нежели през територията на Андор. Изборът между възможността да се държи златото, среброто и другите метали и вълната и табакът на Две реки не беше кой знае колко труден. Но едно неочаквано въстание, та дори да е въстание в част от владенията ѝ, над която тя властваше само на карта,

можеше да се разпростре като пожар в области, които наистина бяха под властта ѝ. А споменът за Манедерен, унищожена в Тролокските войни, Манедерен на легенди и сказания, все още се пазеше в умовете на някои хора. Освен това Две реки все пак беше нейна. Макар населението ѝ да се беше чувствало самостоятелно и неуправлявано твърде дълго време, то все пак беше част от владенията ѝ.

— Уведомен ли е лорд Гебрил? — Не беше, разбира се. Иначе щеше сам да ѝ донесе вестта и да я посъветва как да се справи с това. Предложенията му винаги се оказваха уместни. „Предложения ли?“ Странно, но тя като че ли си спомняше, че той просто ѝ казваше какво да прави. Това, разбира се, беше невъзможно.

— Да, моя кралице. — Гласът на Таланвор си оставаше все така сдържан, за разлика от лицето му, по което все още тлееше гняв. — Той се разсмя. Каза само, че Две реки, изглежда, му създават само неприятности и че някой ден ще трябва да направи нещо по въпроса. Каза, че тази дреболия трябвало да изчака, докато не се свършат някои много по-важни неща.

Тя скочи и захвърли книгата. Стори ѝ се, че Таланвор се усмихна с мрачно удовлетворение, когато се понесе покрай него. Една от слугините ѝ каза къде се намира Гебрил и тя закрачи право към оградения с колонада вътрешен двор с мраморния фонтан с басейн, пълен с лилии и рибки. Тук беше по-прохладно и сенчесто.

Гебрил седеше на широкия бял перваз на фонтана и около него се бяха струпали благородници и придворни дами. Тя разпозна по-малко и от половината от тях. Мургавият, с квадратно лице Джарад от дома Саранд с неговата свадлива жена Еления. Винаги превзетата Аримилла от дома Марн, чиито премрежени кафяви очи бяха широко отворени в престорен интерес, и кокалестия Мейсин от дома Керен, готов да натисне всяка жена, която би могъл да заклеци в някой ъгъл, въпреки че вече отдавна бе побеляла. Неан от дома Аравн, с обичайната си подигравателна усмивчица, разваляща бледоликата ѝ хубост. И Лир от дома Барин, накичен с меч и разни други неща, както и Каринд от дома Аншар с присъщия ѝ смразяващо категоричен поглед, с който, разправяха, беше изпратила трима съпрузи в гроба. Останалите изобщо не познаваше, което беше странно само по себе си, но точно тези тя никога не пускаше в двореца, освен по официални поводи. Всички те ѝ се бяха противопоставили по време на Войната за

наследството на трона. Еления и Неан сами бяха предявили претенции за Лъвския трон. Какво си бе въобразил Гебрил, та беше привикал тук точно тях?

— ...големината на именията ни в Кайриен, милорд, — говореше Аримилла, облегната на Гебрил, когато Мургейз се приближи. Сбраните благородници я изгледаха съвсем бегло. Сякаш беше някоя слугиня, донесла виното им!

— Искам да говоря с теб за Две реки, Гебрил. Насае.

— Въпросът е решен, скъпа моя — отвърна той небрежно, шарейки с пръсти във водата. — Други неща ме интересуват сега. Мислех, че ще останеш да си четеш, докато мине горещината. Сега трябва да се прибереш в стаята си и да си стоиш там, докато падне вечер.

Скъпа моя. Беше я нарекъл „скъпа моя“ пред тези натрапници! Колкото и да я възбуждаха тези думи на устните му, когато оставаха сами... Еления прикри устата си с шепа, за да не прихне.

— Не мисля, лорд Гебрил — каза хладно Мургейз. — Ще дойдете с мен веднага. А останалите да са напуснали двореца преди да съм се върнала, иначе ще ги прогоня от Кемлин окончателно.

Изведнъж той скочи — едър мъж, извисяващ се над нея. Тя сякаш не можеше да откъсне поглед от тъмните му очи; кожата ѝ настръхна, сякаш през двора внезапно бе лъхнал леден вятър.

— Ще се прибереш и ще ме чакаш, Мургейз. — Гласът му, като далечен тътен, изпълни ушите ѝ. — Направил съм всичко, което е необходимо. Ще дойда при теб тази вечер. Ще се прибереш веднага. Хайде.

Вече бе вдигнала ръка да отвори вратата на дневната си, когато осъзна къде се намира. И какво се бе случило. Той ѝ беше казал да се прибере и тя си отиде. Зяпнала с ужас вратата, тя почти си представи подхилванията на мъжете и открития присмех на повечето жени. „Какво е станало с мен? Възможно ли е да съм толкова омаяна от един мъж?“ Все още изпитваше порив да влезе вътре и да го чака търпеливо.

Зашеметена, тя се насили да се обърне и да се отдалечи. Усилието беше мъчително. Вътрешно се присви, представяйки си как Гебрил ще се разочарова, като не я намери там, където е очаквал, и още повече се присви, осъзнавайки унизителното раболепие на тази мисъл.

Първоначално нямаше никаква идея накъде е тръгнала, нито защо, освен че нямаше да чака покорно, не и за Гебрил, не и за който и да е мъж или жена на този свят. Картината с фонтана натрапчиво се повтаряше в ума ѝ — как той ѝ нарежда да си тръгне и онези омразни, насмешливи лица, които я гледаха. Умът ѝ все още изглеждаше замъглен. Не можеше да разбере как или защо е позволила това да се случи. Трябваше да се замисли за нещо, което можеше да разбере, нещо, с което можеше да се справи. Джарид Саранд и другите.

Когато получи трона, тя им бе простила всичко, което бяха направили по време на „Наследството“, както бе опростила всички, застанали срещу нея. Беше решила, че е най-добре да зарови всички вражди, за да не заберат в заговори и дворцови интриги, от каквито страдаха толкова други страни. Игра на Домовете се наричаше тази напаст — Даес Дай-мар — или Великата игра, която водеше до безкрайни заплетени кръвни вражди между благородните фамилии и до сваляния на владетели; същата тази „Игра“ беше в сърцевината на гражданската война в Кайриен и несъмнено беше изиграла своята роля за метежите, обхванали Арад Доман и Тарабон. Оправданията целяха преди всичко да прекратят развихрянето на Даес Дай-мар в Андор, но ако можеше да остави някои от тези декрети неподписани, щяха да бъдат пергаментите с имената на онези седмина.

Гебрил го знаеше. Публично тя не показваше неприязънта си, но насаме с него бе изгаряла от желание да сподели недоверчивостта си. Беше им се наложило с усилие да си отварят челюстите, за да изрекат клетвата си за вярност, и тя ясно бе доловила лъжата на езиците им. Всеки от тях бе готов да подскочи от радост пред възможността да я свалят от трона, а всичките седем заедно...

Можеше да си направи само един извод. Гебрил очевидно заговорничеше срещу нея. Едва ли го правеше, за да постави на трона Еления или Неан. „Не и след като вече разполага с мен — помисли си горчиво тя, — след като се държа като паленце в скута му.“ Изглежда, замисляше той самият да го заеме. Да стане първият крал на Андор, какъвто някога е имало. А тя все още изпитваше страстното и почти непреодолимо желание да се върне при книгата си и да го чака. Все още копнееше за ласката му.

Едва след като съзря старческите лица из коридора наоколо, сбръчканите брадички и приведени гърбове, тя си даде сметка къде се

намира. Пенсионерските квартири. Някои слуги се връщаха при семействата си, след като остарееха, но други пребиваваха толкова дълго в двореца, че за друг живот не можеха и да си помислят. Тук те разполагаха със скромни жилища, своя сенчеста градинка и просторен двор. Като всяка кралица преди нея, към пенсията им тя добавяше като облекчение правото да си купуват храна от дворцовите кухни с намаление и безплатно лечение в дворцовата лечебница. Скрибуцащи поклони и немощни реверанси я съпровождаха, придружени с тихото: „Светлината дано ви освети, моя кралице“, „Светлината да ви благослови, кралице моя“ и „Светлината да ви закриля дано, моя кралице“. Тя им отвърщаше разсеяно. Вече знаеше къде отива.

Вратата на Лини беше като всички останали по дългия, настлан със зелени плочки коридор, без никаква украса с изключение на резбования Андорски лъв. Не си и помисли да почука, преди да отвори: тя беше кралицата, а това бе нейният дворец. Старата ѝ гледачка не беше тук, макар котлето с чай, димящо над огъня в малката тухлена камина, да подсказваше, че скоро ще се върне.

Двете скромни стаички бяха обзаведени спретнато, леглото — изпълнато съвършено, двата стола поставени изрядно до масата, върху която в самия център стоеше синя ваза с малък букет зеленина. Лини винаги беше превъзходна в своята спретнатост и чувство за ред. Мургейз бе готова да се обзаложи, че в гардероба в спалнята всички дрехи са подредени също толкова изрядно, както и съдините в бюфета до камината.

По перваза на камината в спретнатата редица бяха поставени шест рисувани на кост миниатюри върху малки дървени стойки. Как Лини беше могла да си ги позволи при повече от скромната пенсийка на бивша детегледачка, бе неясно за Мургейз. Такива въпроси не можеше да ѝ задава, разбира се. По двойки, те представяха три млади жени и същите три — като бебета. Елейн беше сред тях, както и тя самата. Тя вдигна собственото си изображение — като четиринадесетгодишна. Стройно момиченце — не можеше да повярва, че е изглеждала така невинна някога. Беше облякла същата копринена рокля, когато бе заминала за Бялата кула, без да си бе и мечтала, че един ден ще стане кралица, само хранейки празната надежда, че би могла да стане Айез Седай.

Унесено опипа пръстена на Великата змия на лявата си ръка. Честно казано, не беше си го заслужила съвсем; жените, които не можеха да преливат, не получаваха този пръстен. Но малко преди шестнадесетия си рожден ден се бе върнала като претендентка за Короната на розата от името на дома Траканд, и когато придоби трона две години по-късно, пръстенът ѝ бе подарен. По традиция щерката-наследница на Андор винаги се обучава в Кулата и като израз на признание за отдавнашната подкрепа на Андор за Кулата получаваше пръстена независимо дали владее Силата, или не. В Кулата тя беше само наследницата от дома Траканд, но въпреки това ѝ го връчиха, след като Короната на розата увенча главата ѝ.

Тя върна своя портрет на мястото му и взе този на майка си, направен, когато е била може би с две години по-голяма. Лини беше служила като детегледачка на три поколения жени Траканд. Мегдин Траканд беше била красива. Мургейз още помнеше тази усмивка от дните, в които тя бе станала слънчицето на любящата си майка. Мегдин беше тази, която трябваше да седне на Лъвския трон. Но треската я отнесе и начело на Траканд се озова едно момиче, посред междуособни борби за трона, без почти никаква друга поддръжка освен поданиците на нейната фамилия и фамилният бард. „Аз спечелих Лъвския трон. Няма да го предам и няма да позволя един мъж да седне на него. От хиляда години Андор се е управлявал от кралица и няма да допусна сега на това да се сложи край!“

— Пак си дошла да ми разбъркваш нещата, а, дете?

Този глас събуди у нея отдавна забравени рефлексии. Без да съзнава, Мургейз бе скрила миниатюрата зад гърба си. Поклащайки печално глава, тя върна картината на мястото ѝ.

— Вече не съм момиченце в детската, Лини. Не бива да го забравяш, иначе някой ден ще взема да изгърся нещо, което после ще трябва да изпълня.

— Вратът ми е мършав и стар — каза Лини, докато поставяше мрежа с моркови и ряпа на масата. Изглеждаше крехка в чистата си сива рокля, с побеляла коса, прибрана отзад на опашка, със съсухрено като стар пергамент лице, но гръбнакът ѝ беше изправен, гласът ясен и силен, а черните ѝ очи — остри, както винаги. — Ако поискаш да го дадеш за бесилката или дръвника, вече бездруго съм си почти отишла.

Нали знаеш поговорката — чворестият стар клон затъпява острието, което съсича младата клонка.

Мургейз въздъхна. Лини никога нямаше да се промени. Нямаше да приклепне пред нея, дори целият двор да гледа.

— Ама ти с годините ставаш все по-корава. И все пак не съм сигурна дали палачът няма да намери някоя секира, достатъчно остра за врата ти.

— Не си идвала да ме видиш от доста време, така че предполагам, че нещо смущава ума ти и искаш да ми го споделиш. Когато беше в детската — а и по-късно — винаги си ме посещавала, когато не можеш сама да се справиш с нещата. Да приготвя ли малко чай?

— От доста време ли, Лини? Аз те посещавам всяка седмица и защо ли, след като разговаряш така с мен. Бих прогонила и най-високопоставената дама в Андор, ако си позволеше и половината от това, което слушам от теб.

Лини я изгледа с укор.

— Ти не си стъпвала на прага ми от пролетта. А аз си говоря както винаги. Твърде стара съм вече, за да се променям. Искаш ли все пак чай?

— Не. — Мургейз опипа челото си. Беше объркана. Но тя наистина бе посещавала Лини всяка седмица. Помнеше как... Нищо не помнеше. Гебрил бе запълнил времето ѝ дотолкова, че понякога ѝ беше трудно да си спомни за нещо друго освен за него. — Не, не искам чай. Не знам защо дойдох. Ти не можеш да ми разрешиш проблема.

Старата ѝ гледачка изсумтя.

— Проблемът ти е Гебрил, нали? Само че сега те е срам да ми го кажеш. Момиче, аз сменях пеленките ти в бебешката люлка, грижех се за тебе, когато беше болна и ти прилошаваше, и ти казвах всичко, което трябваше да знаеш за мъжете. Никога не си изпитвала толкова срам, че да не можеш да споделиш нещо с мен, и е много късно да започваш сега.

— Гебрил? — Мургейз ококори очи. — Ти знаеш? Но как?

— О, дете — отвърна ѝ тъжно Лини, — всички го знаят, макар че никой няма куража да ти го каже. Аз можеше да ти го кажа, ако не странеше така от мен, но едва ли беше нещо, заради което ще хукна да

ти говоря, нали? В такова нещо една жена не би повярвала, докато сама не го установи.

— За какво ми говориш? — настоя Мургейз. — Било е твое задължение да дойдеш и да ми го кажеш, щом си го разбирала, Лини. Било е задължение на всеки. Светлина, аз съм последната, която го е разбрала, а сега навярно ще се окаже твърде късно, за да го спра!

— Твърде късно ли? — отвърна изумена Лини. — Че защо да е твърде късно? Връзваш Гебрил и го изхвърляш от палата, от цял Андор, заедно с Алтеима и всички останали около него, и точка. Твърде късно било!

За миг Мургейз онемя.

— Алтеима — отрони тя най-сетне. — И... всички останали?

Лини я изгледа втренчено и после поклати отвратена глава.

— И аз съм една стара глупачка. Съвсем съм си изгубила ума. Е, сега вече знаеш. Извадиш ли меда от питата, не можеш го върна обратно. — Гласът ѝ стана по-мек и в същото време ободрителен, както когато трябваше да съобщи на Мургейз, че любимото ѝ пони си е счупило крак и се налага да бъде убито. — Гебрил прекарва повечето си нощи с теб, но Алтеима дели с него почти същото време. Той е в много тесни отношения с другите шестима. Петима от тях имат стаи в двореца. Една млада жена, по някаква причина все е загърната в наметало въпреки жегата. Може би си има мъж. Съжалявам, момиче, но истината си е истина. По-добре застани срещу мечката, вместо да бягаши от нея.

Коленете на Мургейз се подкосиха и ако не беше Лини да пъхне бързо стол под нея, щеше да седне на пода. Алтеима. Сега начинът, по който той ги гледаше, докато си бърбят клюки, доби нов смисъл. Мъж, наблюдаващ как любимите му котенца си играят. И още шест други! В нея кипна гняв, гняв, който го нямаше, когато си помисли, че Гебрил само се домогва до трона. За онова тя бе разсъдила хладно и ясно; ясно, колкото можеше да бъде ясна мисълта ѝ в последно време. Онова беше опасност, която трябваше да се обмисли с хладен разум. Но това! Този мъж беше натикал крантите си в собствения ѝ палат. Беше я превърнал в една от своите уличници. Искаше главата му. Искаше жив да го одерат пред очите ѝ. Но пък как искаше милувката му! „Навярно полудявам!“

— Това ще бъде оправено заедно с всичко останало — каза тя хладно. Много зависеше кой е останал в Кемлин и кой се е оттеглил в именията си. — Къде е лорд Пеливар? Лорд Абел? Лейди Арател? — Те предвождаха силни домове и имаха много поданици.

— В изгнание — отвърна умислено Лини и я погледна озадачена. — Ти ги прогони от града още през пролетта.

Мургейз зяпна. Изобщо не помнеше такова нещо. Но сега, макар много смътно и далечно, си го спомни.

— Лейди Елориен? — каза тя бавно. — Лейди Емлин и лорд Луан? — Още силни домове. Още домове, които бяха застанали зад нея, преди да спечели трона.

— В изгнание — отвърна Лини също така бавно. — Ти нареди Елориен да бъде набита с камшици за това, че настоя да разбере защо. — Тя се наведе да прибере косата на Мургейз, паднала на челото ѝ, и сгърчените ѝ пръсти се плъзнаха по бузата ѝ, както когато я опипваше да разбере дали е с треска. — Добре ли си, момиче?

Мургейз кимна безчувствено. Вече си го спомняше, макар и смътно. Елориен, която пицеше яростно, докато деряха роклята ѝ на гърба. Домът Тремейн беше първият, който хвърли силите си в поддръжка на Траканд, воден от пълничката миловидна жена, само няколко години по-голяма от Мургейз. Воден от Елориен, една от най-близките ѝ приятелки. Във всеки случай беше такава доскоро. Елейн беше наречена на името на бабата на Елориен. Смътно може да си спомни и другите, напуснали града. Очевидно вече отчуждени от нея. А тези, които оставаха? Домове твърде слаби, за да бъдат от полза, или двулични угодници. Тя сякаш си спомни как подписва многобройните укази, които ѝ беше поднасял Гебрил, укази за удостояване с благороднически титли. Съратниците на Гебрил и нейни врагове: те бяха единствените останали с влияние в Кемлин.

— Твърденията ти не ме интересуват — каза твърдо Лини. — Треска нямаш, но нещо с теб не е наред. Това, от което имаш нужда, е някоя Церителка Айез Седай.

— Никаква Айез Седай. — Гласът на Мургейз прозвуча още потвърдо. Тя наново, много бегло, опипа пръстена си. Знаеше, че ненавистта ѝ към Кулата бе избуяла скоро, по някаква не съвсем рационална причина, но въпреки това не можеше да се принуди да се довери на някаква Бяла кула, която, изглежда, се опитваше да скрие

дъщеря ѝ от нея. Писмото ѝ до новата Амирлин, в което настояваше да ѝ върнат Елейн — никой никога не настояваше пред Амирлинския трон, но тя го беше направила — това писмо беше останало без отговор. Едва ли бе успяло да стигне до Тар Валон. Във всеки случай беше повече от ясно, че няма отново да приеме някоя Айез Седай край себе си. Но при все това, въпреки всичко, не можеше да не мисли за Елейн без неудържим изблик на гордост. Издигната в Посветена за толкова кратко. Елейн можеше да се окаже първата жена, седнала на трона на Андор като пълноправна Айез Седай, не просто обучавана в Кулата. Пълна безсмислица беше това, че изпитва и двете неща едновременно, но пък какво ли напоследък изглеждаше смислено? А дъщеря ѝ никога нямаше да получи Лъвския трон, ако Мургейз не ѝ го осигуреше.

— Казах никаква Айез Седай, Лини, така че можеш спокойно да престанеш да ме гледаш така. Този път няма да ме накараш да ти гълтам гадните церове. Освен това съмнявам се, че в Кемлин може да се намери Айез Седай с какъвто и да е цвят на ресните на шала. — Старите ѝ поддръжници си бяха отишли, прогонени от самата нея, а враговете ѝ навярно потриваха доволно ръце от това, което бе направила с Елориен. Нови лордове и лейди бяха заели местата им в двореца. Нови лица сред гвардейците. Колко ли вярност изобщо бе останала тук? — Ти би ли разпознала един гвардейски лейтенант на име Таланвор, Лини? — След бързото кимване на старицата тя продължи. — Намери го и ми го доведи. Но гледай да не разбере, че го водиш при мен. Всъщност, ако някой попита, казвай на всички, че не съм тук.

— Има нещо по-сериозно от жените на Гебрил, нали?

— Просто го направи, Лини. И побързай. Не остава много време. — По сенките, които хвърляха гъстите дървета зад прозореца, можеше да се разбере, че слънцето е започнало да се снишава. Вечерта щеше да настъпи твърде скоро. Вечерта, когато Гебрил щеше да я потърси.

След като Лини излезе, Мургейз остана да седи вкочанена на стола. Да стане не смееше — коленете ѝ вече не трепереха, но се боеше, че ако стане, ще тръгне и няма да спре, докато не се прибере в дневната си, за да чака Гебрил. Толкова силен беше поривът, особено сега, когато се оказа отново сама. А погледнеше ли я той веднъж, погалеше ли я, беше сигурна, че ще му прости всичко. Да забрави

всичко, може би, ако можеше да съди по това колко мъгливи и неясни бяха спомените ѝ. Да знаеше повече, щеше да допусне, че използва Единствената сила, за да я омае така, но никой мъж, преливащ Силата, не можеше да преживее толкова дълго.

Лини често ѝ беше казвала, че на света винаги ще се намери един мъж, пред когото да се окаже, че една жена се държи като безмозъчна глупачка, но тя никога не беше вярвала, че може да се унизи до такава степен. Въпреки това изборът ѝ на мъже никога не беше се оказвал добър, колкото и правилен да изглеждаше за момента.

Бракът ѝ с Тарингейл Дамодред беше политически. Преди това той беше женен за Тигрейн, щерката-наследница, чието загадъчно изчезване предизвика спора за наследството на трона, след като Модрелайн умря. Бракът ѝ с него бе осигурил връзка със старата кралица, смекчил бе съмненията на повечето ѝ противници и което беше по-важно — бе укрепил съюза и бе сложил край на серията от непрекъснати войни с Кайриен. Така обикновено кралиците избираха съпрузите си. Тарингейл беше хладен, затворен в себе си мъж и любов между тях никога не бе съществувала, въпреки двете им чудесни деца; изпитала бе почти облекчение, когато той почина след злополука по време на лов.

Томодрил Мерилин, фамилен бард и след това — дворецов бард, първоначално беше истинска радост за душата ѝ — интелигентен и остроумен, вечно засмян мъж, който използваше ловко хитрините на Играта на Домове, за да ѝ помогне да се възкачи на трона и след това да укрепи могъществото на Андор. По онова време той беше два пъти по-възрастен от нея и все пак тя можеше да се омъжи за него — браковете с хора от неблагоороден произход не бяха нещо необичайно за Андор, — но той изчезна, без дума да ѝ каже, а тя не бе успяла да овладее гнева си. Така и не разбра защо си беше отишъл, но това нямаше значение. Когато най-сетне се върна, тя за малко щеше да отмени заповедта за задържането му, но за първи път, вместо нежно да смири яда ѝ, той си бе позволил да отвърне на грубите ѝ слова с още по-груби упреци, казвайки ѝ неща, които тя никога нямаше да забрави. Ушите ѝ все още горяха от това, че я беше нарекъл капризно дете и кукличка в ръцете на Тар Валон. Беше си позволил да оскърби нея, собствената си кралица!

А след това в живота ѝ бе дошъл редът на Гарет Брин — силен и способен мъж, пряк и не по-малко упорит от нея; оказало се бе, че е предател и глупак. Сега той беше прогонен далече. Струваше ѝ се, че са минали години, откакто го видя за последен път, а не малко повече от половин година.

И най-накрая — Гебрил. Венецът в списъка на лошия ѝ избор. Другите поне не се бяха опитвали да я изместват.

Не бяха толкова много мъже за живота на една жена, но от друга страна — твърде много. Едно от нещата, които Лини понякога и казваше, бе, че мъжете стават за три неща, макар в тях да са много добри. Тя вече се бе възкачила на трона, когато Лини реши, че е пораснала достатъчно, за да ѝ каже кои са тези три неща. „Навярно ако бях се ограничавала само с танцуването — помисли си тя мрачно, — нямаше да си имам толкова неприятности с тях.“

Лини се върна с младия Таланвор и поясни:

— Отначало не искаше да дойде с мен. Ако бях с петдесет години по-млада, хубаво щях да му покажа това, което ти показваш на света, и той щеше да заприпка след мен, но на тия години трябваше да го убеждавам.

Таланвор извърна глава и я изгледа кисело.

— Ти ме заплаши, че ще ме подкараш с остен, ако не тръгна. Късмет имаш, че се зачудих какво ли толкова важно става тук, вместо да накарам някой да те отведе в лечебницата. — Строгото ѝ сумтене не го притесни. Вкиснатият му поглед стана гневен, когато се обърна към Мургейз. — Разбирам, че срещата ви с Гебрил не е минала много добре, моя кралице. Надявах се на... нещо повече.

Гледаше я право в очите, но бележката на Лини отново я накара да си даде сметка в какво се е облякла. Имаше чувството, че пламтящи стрели са се насочили към щедро откритите ѝ гърди. С усилие задържа длани в скута си.

— Свадливо момче си ти, Таланвор. Но пък вярно, сигурна съм, иначе едва ли щеше да дойдеш при мен с вестта за Две реки.

— Не съм момче — отсече той рязко. — Мъж съм и съм се заклел в служба на своята кралица.

Тя си позволи да избухне.

— Щом си мъж, дръж се като мъж! Изправи се и отговаряй на въпросите на своята кралица открито. И не забравяй, че аз съм твоята

кралица, Таланвор. Каквото и да смяташ, че може да се е случило, аз съм кралицата на Андор.

— Простете ми, моя кралице. Слушам и ви се подчинявам. — Думите бяха изречени както трябва, макар и не съвсем покорно. Той се изправи, вдигнала глава и я загледа право в очите. Светлина, този млад мъж беше не по-малко упорит от Гарет Брин.

— Колко верни на мен мъже има все още сред гвардията в двореца? Колко души ще се подчинят на своите клетви и ще ме последват?

— За себе си съм сигурен — промълви той и изведнъж гневът му се изпари. — Колкото до останалите... Ако искате да намерите лоялни мъже, ще трябва да ги потърсите сред външните гарнизони, навярно чак към Бели мост. Навярно сред онези, които бяха в Кемлин и бяха пратени с войските в Кайриен, но останалите в града до един са хора на Гебрил. Новата им... новата им клетва е към трона и закона, не към кралицата.

Оказваше се по-лошо от това, на което се беше надявала, но не повече от това, което всъщност бе очаквала. Какъвто и да се окажеше Гебрил, не беше глупав.

— Тогава трябва да отида някъде другаде, за да започна възстановяването на управлението си. — Нямаше да е трудно фамилиите да се сплотят около изгнаниците, около Елориен, но трябваше да се предприеме нещо. — Гебрил може да се опита да ми попречи да напусна двореца. — Имаше смътен спомен, че на два пъти се бе опитвала да напусне и Гебрил я бе спирал. — Затова ще осигуриш два коня и ще ме чакаш на улицата зад южните конюшни. Ще те срещна там, облечена за езда.

— Твърде на показ — отвърна той. — И твърде близо. Хората на Гебрил могат да ви разпознаят, колкото и да сте предрешена. Познавам един човек... Ще можете ли да намерите един хан, наречен „Кралски благослов“, в западната част на Новия град? — Новият град беше нов само в сравнение с Вътрешния град, който обграждаше.

— Ще мога. — Не обичаше да ѝ възразяват дори когато доводите бяха смислени. Брин също го беше правил. Щеше да изпита удоволствие да покаже на този младеж колко добре може да се предреши. Имаше навика да го прави веднъж годишно, макар че едва сега осъзна, че тази година го беше пропуснала — да се предрешва

като жена от простолюдието и да обикаля по улиците, за да разбере настроенията на своя народ. Никой досега не беше я разпознавал. — Но мога ли да се доверя на този човек, млади Таланвор?

— Бейзъл Джил ви е верен точно толкова, колкото съм и аз. — Той се поколеба и по лицето му премина сянка на болка, отново заменена с гняв. — Защо чакахте толкова дълго? Не може да не сте разбирали, не може да не сте виждали, а ето че чакахте, докато Гебрил не стисна в ръцете си гърлото на Андор. Защо чакахте?

Така. Гневът му беше бликнал искрено и заслужаваше искрен отговор. Само че тя нямаше отговор, във всеки случай — не и такъв, какъвто можеше да сподели пред него.

— Не е в правата ти да разпитваш своята кралица, млади човече — отвърна тя с кротка непоколебимост. — Един верен воин, какъвто смятам, че си, служи, без да задава въпроси.

Той издиша дълбоко.

— Ще ви чакам в конюшната на „Кралски благослов“, кралице моя. — И след поклон, подходящ за официална аудиенция, излезе.

— Защо непрекъснато го наричаш млад? — попита Лини, след като вратата се затвори. — Това го дразни. Само глупачка пъха трън под седлото, когато язди.

— Той наистина е млад, Лини. Достатъчно млад, за да ми е син.

Лини изсумтя, този път съвсем не деликатно.

— Той е няколко години по-голям от Галад, а Галад е твърде голям, за да е твой син. Ти си играеше на кукли, когато се роди Таланвор, и още мислеше, че бебетата идват оттам, откъдето и куклите.

Мургейз въздъхна и се зачуди дали старицата се е отнасяла по същия начин и с майка ѝ. Вероятно. А ако Лини доживееше да види Елейн на трона — нещо, в което не се съмняваше: Лини изглеждаше просто вечна — сигурно нямаше да се държи с Елейн по-различно. Естествено, в случай че останеше трон, който Елейн да наследи.

— Въпросът е дали ми е толкова верен, колкото изглежда, Лини?

Единственият лоялен гвардеец в двореца, след като всички други са прогонени. Някак изглежда твърде хубаво, за да е вярно.

— Той положи новата клетва. — Мургейз отвори уста, но Лини не я остави да проговори. — Видях го след това, сам в конюшните. Затова се сетих кого имаш предвид. Спомних си името му. Той не ме

видя. Беше коленичил и лицето му бе обляно в сълзи. Сипеше тихо извинения към теб и повтаряше старата си клетва. Не просто към „кralицата на Андор“, но към „кralица Мургейз Андорска“. Заклевах се по стария обичай, над меча си, и срязва ръката си под рамото, за да покаже, че е готов да пролее и последната си капка кръв, но не и да я наруши. Разбирам нещичко от мъже, момиче. Този ще те последва срещу цяла армия с две голи ръце.

Това беше хубаво да го научи. Ако и на него не можеше да се довери, оставаше й след това да се усъмни в Лини. Не, в Лини никога. Значи се беше заклел по стария обичай? Виж, това бе нещо, достойно за сказание. А тя отново позволяваше на мислите си да се зареят без посока. Доколкото можеше да прецени, замаялият ума й Гебрил вече губеше власт над тях. Тогава защо все още част от нея искаше да се върне в дневната и да го чака? Трябваше да се съсредоточи.

— Ще ми трябва някаква съвсем проста рокля, Лини. Да ми е малко широка. Малко сажди от огнището и...

Лини настоя също да тръгне с нея. Мургейз трябваше да я върже за стола, за да я задържи, а не беше сигурна дали старицата ще се остави да я вържат — тя винаги бе изглеждала крехка и винаги се бе оказвала по-силна, отколкото изглеждаше. Когато се измъкнаха през една малка странична порта, Мургейз въобще не приличаше на себе си. Шепата сажди бе направила червено-златистата й коса по-тъмна, бе премахнала блясъка й и сега тя изглеждала и по-права. Потта, струяща по лицето й, също помагаше. Никой не вярваше, че и кralиците могат да се потят. Безформена рокля от груба — много груба — вълна, цепната на две, довършваше прикритието й. Дори ризата под нея и чорапите бяха вълнени. Сега приличаше на фермерка, дошла с товарната си кранта на пазар и пожелала да разгледа града. Лини приличаше на себе си, изправила гръб и с жив поглед, в зелена вълнена рокля за езда, добре скроена, но с десетина години изостанала от модата.

Мургейз я засърбя навсякъде и съжали, че Лини бе взели толкова присърце задачата да й намери по-неудобна рокля. Докато прибираше доскорошната й късичка рокля с безсрамно срязаното деколте, старата й гледачка промърмори нещо за показване на стока, която не е за продан, и когато Мургейз я уличи, че току-що го е измислила, последва отговорът й: „На моите години и сега да го измислиш, пак е стара

поговорка.“ Мургейз беше почти убедена, че сърбящата, зле съшита рокля е наказание за този тоалет.

Вътрешният град бе изграден върху хълмове. Улиците, следващи естествените гънки на терена, бяха планирани така, че да откриват неочаквано гледки към паркове, пълни с дървета и паметници, или покрити с керемиди кули, проблясващи в стотици цветове под слънцето. Внезапни издигания откриваха гледка към цял Кемлин, чак до околните хълмисти поля и лесовете зад тях. Но Мургейз не видя нищо от това, докато крачеше забързана през тълпите, изпълнили улиците. Обикновено в такива случаи щеше да се спре, за да послуша хората, да улови настроенията им. Този път чуваше глухо ръмжене и безразборния говор на многолюдния град. Дори не беше си и помисляла да се опита да ги вдигне. Хилядите хора, въоръжени единствено с камъни и със своя гняв, можеха да надвият гвардейците в кралския палат. И да не го знаеше отпреди, пролетните вълнения, когато вниманието ѝ беше привлечено от Гебрил, както и смутовете предната година, бяха показали ясно на какво са способни тълпите. Смяташе отново да управлява в Кемлин, а не да го види опожарен.

Отвъд белите стени на Вътрешния град Новия град притежаваше собствено очарование. Тънки кули и куполи, сияещи в белота и злато, огромни участъци покриви с червени керемиди и величествено извисяващите се външни стени, светлосиви, прошарени със сребро и бяло. Широките булеварди, раздвоени по средата с широки ивици с дървета и трева, сега бяха претъпкани с хора, карети и фургони. Мургейз забеляза мимоходом, че тревата вехне от сушата, но се постара да не отклонява мисълта си от това, заради което бързаше.

С опита си от своите ежегодни тайни скитания подбираше много внимателно хората, които да пита. Мъже, преди всичко. Даваше си сметка как изглежда, въпреки саждите в косата си, а някои жени можеха да я упътят погрешно само от ревност. Мъжете, от друга страна, си напругаха мозъците, за да не сгрешат, и така да ѝ направят впечатление. Отбягваше хора със самодоволни лица, както и грубияни. Първите обикновено се оскърбяваха, че си е позволила да се обърне към тях, докато вторите най-вероятно щяха да си помислят, че една жена, която ги разпитва, има нещо друго наум.

Един непознат с много голяма брада, понесъл тава с игли и карфици за продан, ѝ се ухили и каза:

— Още никой ли не ти е казал, че малко приличаш на кралицата? Въпреки всичките неща, дето ни ги забърка, тя все пак е хубавица.

Тя му отвърна с пресипнал смях, който предизвика строгия поглед на Лини.

— Запази си ласкателствата за жена си. Вторият завой наляво, казваш? Благодаря ти. И за комплимента също.

Навъси се. Твърде често го чуваше това. Не че приличала на кралицата, а че тази Мургейз причинила големи бъркотии. Гебрил, както изглежда, беше вдигнал неимоверно данъците, за да осигури пари за наемниците си, но вината се трупаше на нея, и съвсем основателно. Отговорността се носеше от кралицата. Други закони също така бяха излезли от двореца — закони, които изглеждаха безсмислени, но които наистина бяха направили живота на хората още по-труден. Чу да се мълви, че може би Андор е имал твърде дълго кралици. Беше само глухо мърморене, но това, което един се осмеляваше да изрече с половин уста, десет си го мислеха. Навярно нямаше да се окаже толкова лесно, колкото си мислеше, да надигне тълпите срещу Гебрил.

Най-накрая успя да намери целта си — голям хан, на чиято табела бе изрисуван мъж, коленичил пред златокоса жена, увенчана с Короната на розата, положила длан върху главата му. „Кралски благослов“. Ако това изобразяваше нея, приликата не беше сполучлива. Бузите ѝ изглеждаха прекалено закръглени.

Едва след като спря пред хана забеляза, че Лини се е запъхтяла. Беше наложила бърза крачка, а жената далеч не беше млада.

— Лини, извинявай. Не трябваше да ходя толкова...

— Ако не мога да вървя с теб, момиче, как ще гледам бебетата на Елейн? Да стоиш тук ли си решила? С влачене на крак път не се минава. Той каза, че ще бъде в конюшнията.

Белокосата старица продължи напред, мърморейки под нос, и Мургейз я последва покрай хана. Преди да пристъпи в каменната конюшня, заслони очи, за да погледне към слънцето. Не повече от два часа и щеше да се здрачи; дотогава Гебрил щеше да е започнал да я търси, ако вече не беше започнал.

Таланвор не се оказа сам сред пътеката между яслите. Когато той, облечен в зелено вълнено палто и с препасан върху него меч, коленичи на покрития със слама под, с него коленичиха двама мъже и

една жена, отначало малко колебливо, несигурни дали е тя. Набитият мъж, с розово лице и плешив, трябваше да е Бейзъл Джил, ханджията. Стара кожена ризница, покрита с метални пластини, се показваше под дебелия кожен колан, а на бедрото му висеше меч.

— Моя кралице — каза Джил, — от години не съм носил меч, чак от Айилската война, но бих ви помолил да ме удостоите с честта да ви последвам. — Можеше да изглежда смешно, ала не беше.

Мургейз изгледа другите двама — мършав мъж в грубо сиво палто, с дълги клепки, крив нос и белези по лицето, и ниска миловидна жена на средна възраст. Приличаше на уличница, но синята ѝ вълнена рокля беше твърде фино изтъкана, за да ѝ я е купил мъжът.

Въпреки привидно ленивата си външност странният мъж долови съмнението ѝ.

— Аз съм Ламгвин, кралице моя, добър ваш поданик. Това, дето става напоследък, не е хубаво и трябва да се оправи. Затуй двамата с Бреане искаме да тръгнем с вас.

— Изправете се — каза тя. — Навярно ще минат доста дни, докато ще можете безопасно да изразите почитта си към мен като към своя кралица, Ще бъда благодарна да бъдете мой спътник, господин Джил. И вие, господин Ламгвин. Но за вашата дама ще е по-безопасно, ако си остане в Кемлин. Чакат ни трудни дни.

Бреане обаче отърси сламата от полите си и я изгледа рязко, а Лини — още по-рязко.

— Трудните дни вече ги знам — заяви тя с кайриенски акцент. Беше от благородно потекло, освен ако Мургейз не грешеше, от бегълците. — А Ламгвин беше единственият добър човек, когото срещнах. По-скоро той ме среща. Той следва вас, а аз следвам него. Няма да остана.

Мургейз въздъхна, но кимна. Жената, така или иначе, явно нямаше да се откаже. Чудесно семе бе тази група за бъдещата армия, с която щеше да си възвърне трона: един млад войник, който непрекъснато ѝ се мръщеше, оплешивяващ ханджия, който като че ли не беше се качвал на кон от двадесет години, уличен разбойник, който изглеждаше полузаспал, и една бежанка от Кайриен със знатен произход, която беше дала да се разбере, че верността ѝ се отнася единствено до разбойника. И Лини, естествено. Лини, която се държеше с нея все едно че все още беше дете. О, да, чудесно семе.

— Накъде тръгваме, моя кралице? — попита Джил, докато извеждаше оседланите вече коне. Ламгвин се размърда с неочаквана пъргавина, за да оседлае още един за Лини.

Чак сега Мургейз осъзна, че все още не е обмисляла този въпрос. „Светлина, не е възможно Гебрил все още да замъглява разсъдъка ми.“ Но все още изпитваше почти непреодолим подтик да се върне в двореца. Беше й струвало огромно усилие да се съсредоточи над измъкването оттам и идването тук. Някога щеше първо да се обърне към Елориен, но Пеливар или Арател също щяха да свършат работа. Стига да можеше да измисли как да обясни прогонванията им.

Преди да е успяла да отвори уста, Таланвор проговори:

— Трябва да намерим Гарет Брин. Настроенията против вас сред влиятелните фамилии са твърде силни, кралице моя, но ако ви последва Брин, те отново ще ви се врекат, най-малкото защото знаят, че той е способен да спечели всяка битка.

Тя стисна с усилие зъби, за да премълчи моменталния си отказ. Брин беше изменник. Но също така беше един от най-добрите й все още живи пълководци. Присъствието му щеше да е убедителен аргумент, когато се наложеше да убеди Пеливар и останалите да забравят, че ги е пратила в изгнаничество. Много добре. Брин несъмнено щеше да подскочи от радост при възможността отново да бъде назначен за капитан-генерал на гвардията на кралицата. А ако не, тя щеше да се справи достатъчно добре и без негова помощ.

Когато слънцето докосна хоризонта, вече се намираха на пет мили извън Кемлин, на път към Корски извори.

Нощта беше времето, в което Падан Фейн се чувстваше най-добре. Докато стъпваше тихо по застланите с меки пътеки коридори на Бялата кула, му се струваше, че външният мрак го загръща, за да го скрие от враговете му, въпреки многобройните светилници, позлатени и с бронзови огледала, които осветяваха пътя му. Но знаеше добре, че това чувство е измамно — враговете му бяха много и навсякъде. Точно в този миг, както винаги, когато беше буден, той усещаше Ранд ал-Тор. Не точно къде е, но че е жив, някъде. Все още жив. Дар беше това, получен в Шайол Гул, в Ямата на ориста — усещането за ал-Тор.

Умът му се мъчеше да се отскубне от спомените за онова, което му бе причинено в Ямата. Там той бе разнищен и пресътворен. Но покъсно, в Аридол, се беше преродил. Беше се преродил, за да помете стари и нови врагове.

И още нещо усещаше, докато се прокрадваше през безлюдните нощни коридори на Кулата — близостта на нещо, което си беше негово, но което му бе отнето. Още по-неудържим копнеж го повлече в този момент от жаждата да причини смъртта на ал-Тор или да разруши Кулата, или дори да отмъсти на древния си враг. Неистов глад да възвърне целостта си.

Тежката дървена врата беше с дебели панти и железен обков, и с черна желязна ключалка, голяма колкото човешка глава. Малко врати в Кулата изобщо биваха заключвани — кой би посмял да извърши грабеж при толкова Айез Седай наоколо? — но все пак Кулата смяташе някои неща за прекалено опасни, за да останат достъпни за всеки. Най-опасното от всички тези неща държаха зад тази врата, пазено от тази масивна ключалка.

С тих кикот той измъкна от джоба на палтото си две тънки извити метални пръчици, пхна ги в дупката на ключалката, завъртя ги и натисна. С тихо изщракване резето се издърпа. За миг той се опря на вратата и се засмя хрипливо. Ключалка! Пълно с Айез Седай наоколо, а я пазеха с проста желязна ключалка. Дори слугите и новачките трябваше да са приключили с шетните си по това време на нощта, но все пак някой можеше все още да е буден, можеше случайно да мине насам. Неудържим прилив на кикот продължаваше да го разтърсва, докато прибираще шперцовете в джоба си, след което извади дебела восъчна свещ и запали фитила ѝ от близкия светилник.

Вдигна високо свещта, притвори вратата след себе си и се огледа. По стените бяха окачени рафтове, отрупани с кутии, и вградени сандъци с различни размери и форма, със статуетки по тях — от кост или от някаква по-тъмна материя, изделия от метал, стъкло и кристал, които искряха под светлината на свещта. Нищо не изглеждаше опасно за него. Прах беше покрил всичко — дори Айез Седай рядко идваха тук, а други изобщо не се допускаха да влизат. Това, което той търсеше, го привлече само.

Тъмна метална кутия върху една лавица, висока до кръста. Той я отвори и пред очите му се откриха оловни стени, по два пръста дебели,

с място колкото за малка извита кама в златна кания, с голям рубин, вграден на върха на дръжката ѝ. Но нито златото, нито рубинът, проблясващ с цвета на кръв, го интересуваха. С треперещи ръце той покапа малко восък, за да закрепим свещта до кутията, и грабна камата.

И още щом я докосна, изпъшка и се изпъна премалаял. Отново беше цял, в едно с онова, което го бе обвързвало от незапомнени времена, в едно с онова, което наистина му беше вдъхнало живот.

Железните панти изскърцаха и той се обърна към вратата, с извадена от ножницата кама. Русата млада жена, открянала вратата, успя само да зяпне и да се опита да отскочи назад, преди той да я резне по бузата. Той я стисна за ръката и я издърпа покрай себе си в склада. Провря глава и огледа коридора в двете посоки. Беше пусто.

Без да бърза особено, се обърна. Знаеше какво ще види.

Младата жена се тресеше върху голия каменен под, мъчеше се да изпищи и не можеше. Ноктите ѝ драцеха лицето ѝ, вече почерняло и подпухнало до неузнаваемост, а тъмният оток се спускаше надолу по рамене ѝ, гъст и мазен. Снежните ѝ поли, със седемте разноцветни ивици по ръба, се мятаха над безнадеждно тръпнещите ѝ нозе. Той облиза капката кръв на дланта си и се изкикоти.

— Ти си глупак.

Той се извърна светкавично, изпънал ръка с камата, но въздухът около него сякаш се втвърди и го заклеци от врата до петите в ботушите му. Той увисна на място, на пръстите на краката си, с изпъната за забиване кама, втрънчен в Алвиарин, която затвори вратата и спокойно го изглежда. Този път скърцане нямаше. Чуваше се само тихото стържене на пантофите на умиращото момиче по пода. Той примигна, за да махне потта, залютяла в очите му.

— Наистина ли смяташе — продължи Айез Седай, — че точно това помещение ще остане без охрана, без наблюдение? Тази ключалка има сигнализатор. Задачата на тази млада глупачка беше да го следи. Ако бе постъпила така, както ѝ бе наредено, досега пред тази врата вече щеше да има дузина Стражници и още толкова Айез Седай. Сега тя плаща цената на глупостта си.

Той присви очи. Алвиарин не беше Жълта Аджа, но въпреки това трябваше поне да опита да Изцери момичето. При това и тя, като младата Посветена, не бе вдигнала тревогата, инак сега нямаше да е тук сама.

— Ти си Черна Аджа — прошепна той.

— Опасно обвинение — отвърна тя спокойно. Не стана много ясно обаче за кого от двамата е опасно. — Сюан Санче се опитваше да твърди, че Черната Аджа наистина съществува, когато бе подложена на разпит. Дори ни се молеше да ѝ позволим да ни каже за тях. Елайда не пожела да я изслуша, и никога няма да го приеме. Приказките за Черната Аджа са злонамерена клевета, насочена срещу Кулата.

— Ти си Черна Аджа — повтори той по-високо.

— Това ли искаш да откраднеш? — Сякаш изобщо не беше го чула. — Рубинът ѝ не си струва, Фейн. А може би името ти е друго? Оръжието е така омърсено, че само глупак би могъл да го докосне, освен с щипци, или дори да стои край него повече, отколкото е нужно. Видя какво сполетя Верайн. Та защо си дошъл тук и си се доближил право при онова, което не би могъл да знаеш, че се крие тук? Не си имал време да търсиш.

— Бих могъл да премахна Елайда заради теб, Само едно докосване с това и дори Церителството няма да я спаси. — Опитва се да замахне с камата, но не можа да я отмести и на косъм. — Би могла да станеш първата в Кулата, а не втора.

Тя му се изсмя, студено и презрително.

— Нима смяташ, че нямаше да съм първа, ако го исках? Втора ме устройва напълно. Нека Елайда да си приписва привидните успехи и да се поти заради пораженията. Знам в кое се крие истинската власт. А сега отговори на въпросите ми, иначе на заранта тук ще бъдат намерени два трупа вместо един.

При всички случаи щяха да са два, независимо дали щеше да ѝ отговори с удобни за него лъжи, или не: тя очевидно не смяташе да го остави жив.

— Виждал съм Такан-дар. — Само от изричането на тези думи го заболя; споменът будеше непоносима болка. Спря хленча си и продължи: — Великото море от мъгла, стелеща се на валма и блъскаща се безмълвно в черните скали, огньовете на ковачниците, червенеещи се долу, и мълнии, раздиращи небето — от вида им смъртните биха полудели. — Не искаше да продължи, но се насили. — Слязох по пътеката към подножието на Шайол Гул, по дългия път сред назъбените канари към брега на езеро от пламък и разтопен камък... — „Никога вече!“ — държащо Великия властелин на Мрака сред

вечните си дълбини. Небесата над Шайол Гул са черни посред бял ден от дъха му.

Алвиарин междувременно се беше изправила, отворила широко очи. Слушаше го поразена.

— Чувала съм — заговори тя тихо, после поклати глава и го изгледа пронизващо. — Кой си ти? Защо си тук? Някой от Отс... от Избраниците ли те прати? Защо не съм била уведомена?

Той отметна глава и се изсмя.

— Нима онова, що е възложено на такива като мен, трябва да се знае от тебеподобните? — Особеният люгардски акцент в говора му се беше усилил; в известен смисъл Люгард бе родният му град. — Че да не би Избраниците да споделят с теб всичко? — Нещо вътре в него закрещя, че не това е изходът му, но той мразеше Айез Седай и това нещо вътре в него ги мразеше не по-малко. — Много внимавай, хубавичката ми малка Айез Седай, че да не те подхвърлят на някой мъдраал за забава.

Погледът ѝ се заби в очите му като ледени висулки.

— Ще видим, господин Фейн. Ще оправя бъркотията, която направи, а после ще видим кой от двамата ни стои по-високо пред Избраниците. — Тя измери с поглед камата в ръката му и излезе от стаята. Въздухът около него омекна чак след цяла минута.

Той изръмжа. Глупак. Хванал се да играе играта на Айез Седай, да пълзи пред тях, и в един миг на ярост да разруши всичко. Докато прибираще камата в ножницата, се поряза и облиза раната, после натика оръжието под палтото си. Изобщо не беше това, което тя си мислеше. Някога беше Мраколюбец, но това вече отдавна беше отминало. Отдавна се бе озовал отвъд него и над него. Превърнал се беше в нещо различно. В нещо повече. Ако успееше да се свърже с някой от Отстъпниците преди да се отърве от нея... Не, по-добре да не опитва. Нямаше вече време да търси Рога на Валийр. Чакаха го следовници извън града. Все още трябваше да го чакат. Беше насадил у тях страх. Надяваше се, че част от хората все още са живи.

Преди слънцето да е изгряло той вече беше далеч от Тар Валон. Там някъде се намираше ал-Тор. А той самият отново беше цял.

ГЛАВА 20

ДЖАНГАЙСКИ ПРОХОД

Ранд водеше Джейде-ен нагоре по каменния склон, откъдето започваше Джангайски проход. Драконовата стена разсичаше небето, смалявайки всички околни планини със снежните си върхове, непокорени от жаркото следобедно слънце. Най-високите от тях стърчаха забити далеч над облаците, надсмиващи се над Пустошта с обещание за дъждове, които никога нямаше да дойдат. Ранд не можеше да си представи защо един човек ще пожелае да изкачи планински връх, но се говореше, че хора, опитвали се да преодолеят тези висини, се връщали, обладани от страх и останали без дъх. В състояние беше да повярва, че човек би могъл да се изплаши дотолкова, че да забрави да диша, изкачвайки се толкова нависоко.

— И все пак, макар кайриенците да са погълнати от своята Игра на Домове — говореше Моарейн до рамото му, — те ще те последват, щом разберат, че си силен. Бъди твърд с тях, но бих те посъветвала също така да бъдеш и справедлив. Владетел, който носи справедливост...

Той се помъчи да не ѝ обръща внимание, както и на останалите ездачи и на скърцането и трополенето от фургоните на Кадийр, тътрещи се с усилие отзад. Начупените клисури и дефилета на Пустошта вече бяха зад тях, но тези стръмни и скалисти хълмове, не по-малко голи и безплодни, не бяха по-добри за фургоните. Никой не беше преминавал по този път от повече от двадесет години.

Моарейн му говореше все така от изгрев до залез, когато ѝ позволише. Лекциите ѝ можеха да се отнасят за дребни неща — подробности по дворцовия етикет, да речем, в Кайриен, Салдеа или някъде другаде — или за по-съществени: за политическото влияние на Белите плащове или за влиянието на търговията върху решенията на владетелите за водене на война. Изглежда, бе решила да го образова като благородник, какъвто трябваше да бъде, преди да стигнат отвъдните склонове на планините. Изненадващо беше колко често

онова, което му говореше, съвпаднаше с нравите и поведението, които в Емондово поле щяха да бъдат наречени просто проява на здрав разум, и колко често — не.

От време на време му излизаше с твърдения, които го изумяваха — например, че не трябвало да се доверява на нито една жена от Кулата, освен на нея, на Егвийн, Елейн и Нинив, или новината, че Елайда сега е станала Амирлински трон. Въпреки клетвата си, че ще му се подчинява, тя не желаше да му каже откъде знае това. Отговаряше му, че трябвало друга да му го каже, ако реши. Че тайната не била нейна и не можела да си позволи да злоупотреби с нея. Той подозираше, че е някоя от сънебродниците Мъдри, но те го гледаха право в очите и не му казваха нито „аха“, нито „тц“. Искаше му се да намери начин да ги накара и те да положат клетвата на Моарейн. Те непрекъснато се месеха в отношенията му с вождовете, сякаш държаха да минава през тях преди да се обърне към вождовете.

Точно в този момент не му се искаше да мисли нито за Елайда, нито за Мъдрите, нито да слуша Моарейн. Това, което му се искаше да направи, бе да оглежда внимателно прохода, точещ се пред колоната — дълбок начупен зев сред планините, сякаш затъпялото острие на нечия гигантска брадва беше млатило многократно скалите, без да успее да ги разреже съвсем. Още няколко минути усилена езда и щяха да навлязат в него.

От едната страна на устието на прохода имаше стръмна канара, огладена на ширина от над сто крачки и върху огладеното беше изсечен износен от вятъра барелеф на змия, увила се около тояга, над сто разтега висока. Паметник или знак на някой велик владетел, този релеф със сигурност датираше от някоя отдавна забравена държава, още преди Артур Ястребовото крило, навярно дори преди Тролокските войни. Той беше виждал и преди останки от отдавна изгубени и заличени от човешката памет държави. Често дори Моарейн не знаеше какъв е източникът им.

Високо от другата страна, толкова високо, че той дори не беше сигурен дали наистина вижда това, което му се струваше, точно под самата снежна линия, се издигаше нещо още по-странно. Нещо, в сравнение с което другият паметник отпреди хиляди години изглеждаше съвсем незабележителен. Бета готов да се закълне, че вижда останки от разрушени сгради, блестящи в сиво, на фона на по-

тъмния скалист склон, и още по-странно — нещо, което наподобяваше на пристанище, от същия строителен материал, сякаш за кораби, и килнат надолу по склона. Ако не беше плод на въображението му, това трябваше да е отпреди Разрушението. Ликът на света през всичките тези години се бе променил до неузнаваемост. Преди това като нищо можеше да е било дъно на океан. Трябваше да попита Ашмодеан. Дори и да разполагаше с време, не можеше и да си помисли за опит да стигне тези висини, за да го разбере със собствените си очи.

В подножието на огромната змия лежеше Тайен, град с високи стени и средни размери, самият той древна останка от времената, когато на Кайриен е било позволено да изпраща кervани през Пустошта, когато от Шара по Пътя на коприната са се стичали богатства. Над града като че ли прелитаха птици, тъмни петна се мяркаха на равни интервали по сивите каменни стени. Мат се бе изправил на степената на Пипе, засенчил очи с широката периферия на шапката си, и се взираше намръщен нагоре по тясната пътека. Коравото лице на Лан беше безизразно, но и той изглеждаше не помалко напрегнат. Поривът на вятъра, тук малко по-хладен, развяваше около негоменящия цвят на плащ, и за миг той целият, от раменете до петите на ботушите си, сякаш се сля с околните скалисти хълмове и редките кафеникави бодливи храсти.

— Ти слушаш ли ме? — каза внезапно Моарейн. — Ти трябва да... — Тя вдиша дълбоко. — Моля те, Ранд. Толкова много неща трябва да ти кажа, толкова неща, които е нужно да знаеш!

Умолителната нотка в гласа ѝ го накара да я погледне. Добре си спомняше времето, когато присъствието ѝ бе предизвиквало у него благоговееен трепет. Сега тя му се струваше твърде мъничка, при всичкото ѝ царствено държане. Колко глупаво, че от него се очакваше да бъде покровителстван от нея.

— Все още има много време пред нас, Моарейн — отвърна ѝ той нежно. — Съвсем не претендирам да знам за света толкова, колкото знаеш ти. Отсега нататък смятам да те държа близо до мен. — Смътно осъзна каква голяма промяна бе настъпила в сравнение с времето, когато тя държеше него край себе си. — Но в момента умът ми е зает с нещо съвсем друго.

— Разбира се — въздъхна тя. — Както искаш. Много време имаме, наистина.

Ранд сръга жребеца си в лек галоп и другите го последваха. Фургоните също поувеличиха скоростта си, въпреки че не можеха да не изостанат нагоре по склона. Покритото с кърпки веселчунско наметало на Ашмодеан — Джайсин Натаил — се вееше зад него като знамето с пръта, опрян на стремето му — яркочервено поле с бяло-черния древен символ на Айез Седай по средата. Лицето му беше мрачно и сърдито: не бе доволен от това, че го бяха направили знаменосец. Под този знак той щеше да побеждава, гласеше Пророчеството на Руйдийн, и навярно то нямаше да изплаши света толкова много, колкото знамето на Дракона, знамето на Луз Терин, което беше оставил да се вее над Тийрския камък. Малцина щяха да знаят този знак.

Петната по стените на Тайен се оказаха човешки тела, сгърчени в последните си агонии, подпухнали на слънцето и увесени за шиите в редица, сякаш опасваща целия град. Птиците бяха лъскавочерни гарвани и лешояди с мръсни глави и шии. Някои от гарваните бяха накацали по труповите и се тъпчеха, без да обръщат внимание на пристигащите. Гадната сладникава воня на разложена плът висеше сред сухия въздух, смесена с лютивата миризма на овъглено. Врати с железен обков стърчаха разтворени, поклащайки се на ръждясалите си панти сред руини, оцапани със сажди каменни къщи и срутени покриви. Нищо не се движеше, освен птиците.

„Също като Мар Рюоа.“ Опитва се да се отърси от тази мисъл, но в главата му изникна образът на отново възвърнатия велик град, с огромни кули, почернели и полусрутинати, с останките от опустошителни пожари на всяко кръстовище, където отказалите да се закълнат в Сянката бяха вързани и живи хвърлени в пламъците. Знаеше чий спомен трябваше да е това, макар да не беше го обсъждал с Моарейн. „Аз съм Ранд ал-Тор. Луз Терин Теламон е умрял преди три хиляди години. Аз съм си аз!“ Това беше една от битките, които беше решен да спечели. Ако наистина трябваше да загине в Шайол Гул, щеше поне да загине като себе си. Насили се да насочи мислите си към нещо друго.

Половин месец, откакто бе напуснал Руйдийн. Половин месец, въпреки че айилците бяха наложили в пешия си бяг от изгрев до залез такава скорост, че дори конете се изтощаваха. Но Куладин беше тръгнал в същата посока една седмица преди те да го разберат. Ако не

успееха да го спрат, Куладин щеше да разполага с това време, за да опустоши Кайриен преди Ранд да стигне дотам. Твърде нерадостна мисъл.

— Някой ни следи от онези скали вляво — рече тихо Лан. Изглеждаше изцяло погълнат в проучването на руините на Тайен. — Не е айилец, иначе едва ли щях да го зърна.

Ранд се зарадва, че бе успял да накара Егвийн и Авиенда да останат по-назад с Мъдрите. Градът му даваше ново основание, но съгледвачът съвпаднаше с първоначалния му план, когато се беше надявал, че Тайен е оцелял. Егвийн все още беше облечена в айилски дрехи, а айилци нямаше да бъдат посрещнати особено радушно в Тайен. Още по-малко вероятно беше оцелелите да ги посрещнат радушно.

Той погледна назад към фургоните, спрели се малко по-надолу по склона. Сред коларите се надигна глух ропот, след като вече можеха да видят ясно градските стени и украсата им. Кадийр, навлякъл днес върху тлъстините си бяло, бършеше ястребовия си нос с голяма носна кърпа. Не изглеждаше развълнуван — само бе присвил устни замислено.

Ранд допускаше, че ще се наложи Моарейн да намери нови колари, след като прекосяха прохода. Кадийр и хората му най-вероятно щяха да избягат при първа възможност. А той трябваше да ги остави. Не беше редно — нито справедливо — но беше необходимо, за да защити Ашмодеан. От колко ли време правеше това, което е необходимо, а не каквото е редно? В един справедливо уреден свят двете щяха да са едно и също. Това предизвика смеха му — дрезгав и груб. Отдавна вече не беше някогашното селско момче, но онова момче понякога се промъкваше издайнически в мислите му. Останалите го изгледаха притеснено и той едва потисна желанието си да им каже, че все още не е полудял.

Мина дълго време преди откъм скалите да се появят двама мъже без горни дрехи и една жена — и тримата дрипави, мръсни и босоноги. Приблизиха се колебливо и очите им боязливо пробягаха от конник на конник, към фургоните по-надолу и обратно, сякаш бяха готови при първия вик да побегнат. Хлътналите им бузи и немошните стъпки издаваха, че са премалели от глад.

— Слава на Светлината — най-сетне рече единият мъж. Беше с посивяла коса — нито един от тримата не изглеждаше млад — и с лице, прорязано от дълбоки бръчки. Очите му се задържаха малко по-дълго на Ашмодеан, с дантелените гънки по яката и маншетите му, но не бе възможно водачът на този керван да язди муле и да носи знаме. Това, което шепите му стиснаха с тревога, беше стремето на Ранд. — Слава на Светлината, че сте излезли от тази ужасна земя жив, милорд. — Това навярно се дължеше на синьото копринено сетре на Ранд, извезано със злато по раменете, или на знамето, или си беше чисто ласкателство. Човекът със сигурност нямаше никакво основание да мисли за тях, че са нещо друго освен търговци, макар и добре облечени. — Тези диваци отново са се надигнали. Това е нова Айилска война. Завзеха стената посред нощ, преди някой да ги усети, и избиха всички, които вдигнаха ръка срещу тях, и ограбиха всичко с изключение на голите зидове.

— През нощта ли? — попита рязко Мат. — И часовоите ви са спели? Не сте държали будна стража толкова близо до враговете си? Дори айилците трудно биха ви превзели при добро пазене. — Лан го изглежда одобрително.

— Не, милорд. — Сивокосият мъж примигна към Мат, но отново се обърна да обясни на Ранд. Зелената връхна дреха на Мат беше достатъчно фина, за да мине за лорд, но палтото беше широко разкопчано и омачкано, сякаш спеше с него. — Ние... Имахме само по един пазач при всяка порта. Толкова време мина, откак за последен път сме виждали и един от тези диваци. Но този път... Това, което не отмъкнаха, подпалиха и ни оставиха да изгинем от глад. Алчни зверове! Благодарим на Светлината, че дойдохте, за да ни спасите, милорд, иначе всички щяхме да измрем тук. Аз съм Тал Нетин. Аз съм — бях, по-скоро — седлар. Добър майстор бях, милорд! Това е сестра ми Ария и нейният мъж, Андер Корл. Той прави чудесни ботуши.

— И хора отвлякоха, милорд — намеси се хрипливо жената. Малко по-млада от брат си, преди време тя сигурно бе изглеждала чаровна, но сега изтощението и тревогите така бяха набръчкали лицето ѝ, че Ранд не допускаше, че повече ще се оправи. Съпругът ѝ изглеждаше някак отнесен и сякаш не беше сигурен къде точно се намира. — Дъщеря ми, милорд, и сина ми. Отведоха всички млади хора, всички над шестнадесет години, и част от по-възрастните също.

Казаха, че били гъй-не знам какво си, съблякоха ги съвсем голи посред улицата и ги подкараха като стадо. Милорд, можете ли... — Гласът ѝ заглъхна и тя стисна очи пред очевидната невъзможност на това, за което напразно се надяваше. Едва ли беше възможно изобщо да види някога децата си.

Моарейн мигом слезе от седлото си и се озова до Арил. Изнурената жена силно изохка, щом дланите на Айез Седай я докоснаха, и потръпна от глава до пети. Удивеният ѝ поглед се извърна въпросително към Моарейн, но тя само я задържа с ръце, сякаш да я подкрепи да не рухне.

Съпругът на жената изведнъж зяпна, втренчил очи в позлатената тока на Ранд, дара му от Авиенда.

— Ръцете му бяха белязани с това. Същото. Едно такова виещо се, като змията на канарата.

Тал погледна Ранд с безпокойство.

— Водачът на диваците, милорд. Той... беше с дамги като това нещо на ръцете си. Носеше техните странни дрехи, но палтото му беше без ръкави, и гледаше всички да могат да ги видят.

— Дар, който получих в Пустошта — отговори Ранд. Постара се да задържи дланите си върху ефеса на седлото; ръкавите на палтото скриваха собствените му Дракони, освен главите; всеки, който погледнеше отблизо, щеше да ги забележи. Арил бе престанала да се чуди какво е направила с нея Моарейн и и тримата изглеждаха готови всеки момент да побегнат. — Кога си отидоха?

— Преди шест дни, милорд — отвърна притеснено Тал. — Направиха каквото направиха за една нощ и един ден, и на другия си тръгнаха. Ние също щяхме да се махнем, но се уплашихме да не би да ги срещнем на връщане. Нали не може да не са ги отблъснали при Селеан? — Това беше градът от другата страна на прохода. Ранд се съмняваше, че в момента Селеан е в по-добро състояние от Тайен.

— Освен вас тримата колко други оцелели има тук?

— Навярно стотина, милорд. Може и да са повече. Никой не ги е броил.

Изведнъж той кипна от гняв.

— Сто души? — Гласът му бе като вледенена стомана. — И цели шест дни? Тогава защо сте оставили мъртвите си на гарваните? Защо трупове все още красят стените на града? Тези хора, чиято воня

изпълва ноздрите ви, са ваши съграждани! — Тримата се скупчиха и се отдръпнаха от коня му.

— Страхувахме се, милорд — отвърна хрипливо Тал. — Те си отидоха, но можеха да се върнат. А той ни каза... Онзи с дамгите по ръцете ни каза да не пипаме нищо.

— Послание — добави глухо Андер. — Той лично ги подбра, за да бъдат обесени, вадеше ги от тълпата, докато не станаха достатъчно, за да покрият цялата стена. Мъже, жени — не го интересуваше. — Очите му останаха приковани в токата на Ранд. — Казаха, че били послание за някакъв мъж, който щял да дойде след него. Каза, че искал този мъж да разбере... да разбере какво ще правят от другата страна на Гръбнака на света. Каза... че това, което щял да причини на този мъж, щяло да бъде още по-лошо.

Очите на Арил изведнъж се разшириха и тримата зяпнаха през Ранд. А после с писък се обърнаха и побягнаха. Забулен в черно айилец се надигна от скалите, от които бяха дошли, и те се понесоха в друга посока. Но там също се появи забулен айилец и те се смъкнаха на земята, хлипайки и хванали се един за друг, докато ги обкръжаваха. Лицето на Моарейн остана хладно и сдържано, но погледът ѝ никак не беше спокоен.

Ранд се извърна на седлото. По склона към него се изкачваха Руарк и Деарик — сваляха булата си и развиваха шуфите от главите си. Деарик беше по-широкоплещест от Руарк, с издължен нос и повече побелели кичури по златистата си коса. Беше довел Рейн Айил, така, както го беше уверявал Руарк.

Тимолан и неговите Миагома от три дни се движеха успоредно на тях от северната страна, като от време на време си разменяха пратеници, но не даваха отговор за намеренията си. Кодара, Шианде и Дарийн все още бяха някъде на изток; следваха ги, така твърдяха Амис и другите след своето сънебродство при техните Мъдри, но бавно. Онези Мъдри нямаха повече представа за намеренията на своите вождове на кланове, отколкото Ранд за целите на Тимолан.

— Това необходимо ли беше? — каза той, след като двамата вождове стигнаха при него. Той пръв бе изплашил хората, но съзнателно, и не беше ги накарал да мислят, че ще загинат.

Руарк само сви рамене, а Деарик каза:

— Разположихме незабелязано копия около тази твърд, както ти пожела, и изглеждаше безсмислено да чакаме повече, след като не излезе никой, с когото да танцуваме копията. Освен това всички те са дървоубийци.

Ранд въздъхна дълбоко. Знаеше, че това по своему ще бъде също толкова сериозен проблем, колкото и Куладин. Преди близо петстотин години народът на Айил бе подарил на Кайриен калем от Авендесора и заедно с него право, отказано на всяка друга държава — да търгуват с Шара през Триделната земя. Не бяха дали обяснение — меко казано, Айил съвсем не обичаше влагоземците — но от гледна точка на айилците, този жест бе продиктуван от джи-е-тох. По време на дългите години скитане, довело ги в Пустошта, само един народ не ги беше нападал, само един им беше позволявал да черпят вода от земята му в мир, докато целият свят се бе раздирал от вражди. И най-накрая те бяха намерили потомците на този народ. Народът на Кайриен.

В продължение на петстотин години към Кайриен се бяха стичали богатства от злато и слонова кост. През тези петстотин години Авендоралдера бе расла в Кайриен. А после крал Ламан бе заповядал да отсекаят дървото и да му направят от него трон. Държавите знаеха защо айилците бяха прекосили Гръбнака на света преди двадесет години — наричаха го „Грехът на Ламан“ и „Ламанова гордост“ — но малцина знаеха, че за айилците това не е било война. Четири клана бяха дошли, за да намерят един клетвопрестъпник, и след като го бяха убили, се бяха върнали в Триделната земя. Но презрението им към дървоубийците, към клетвопрестъпниците не беше забравено. Това, че Моарейн беше Айез Седай, надделяваше над кайриенския й произход, но Ранд така и не беше сигурен доколко.

— Тези хора не са нарушавали клетви — каза той. — Намерете останалите. Седларят твърди, че са стотина. И бъдете внимателни с тях — ако някой от тях ви е видял, сигурно вече бягат нагоре из планините. — Двамата айилци понечиха да се обърнат и той добави: — Чухте ли какво ми казаха? Какво мислите за това, което Куладин е направил тук?

— Избили са повече, отколкото е трябвало — отвърна Деарик и поклати глава отвратен. — Като черни порове, нахълтали в гнездото на скални кокошки в някоя клисура. — Убийството е лесно като смъртта, казваха айилците; и най-големият глупак е способен и на двете.

— А останалото? Това, че е взел пленници. Гай-шайн.

Руарк и Деарик се спогледаха и Деарик присви устни. Явно бяха чули и това ги притесняваше. А не беше лесно един айилец да бъде притеснен.

— Не може да е така — най-сетне каза Руарк. — Ако е... Гай-шайн е въпрос на джи-е-тох. Никой, който не следва джи-е-тох, не може да бъде направен гай-шайн, иначе те са най-обикновени човешки същества, като тези, които държи Шаарад.

— Куладин е изоставил джи-е-тох. — Деарик го изрече така, сякаш бе казал, че на камъните им никнат криле.

Мат смуши Пипе и се приближи към тях. Той не обичаше ездата, но понякога, когато мислеше за нещо друго, яздеше така, сякаш се е родил на конски гръб.

— Това изненадва ли ви? — каза той. — След всичко, което вече направи? Този човек е способен и родната си майка да излъже на зарове.

Те го изгледаха с безизразни очи, като сини камъни. В много отношения Айил беше джи-е-тох. А каквото и друго да беше Куладин, в техните очи той все още беше айилец. За тях септата стоеше преди клана, кланът — преди външните, но Айил — преди всички влагоземци.

Някои от Девите се присъединиха към тях — Инайла и Джолиен, и Аделин, както и жилавата белокоса Сюлин, която бе избрана за Надзорница на покрива на Девите в Руйдийн. Тя бе казала на Девите, които останаха там, да си изберат друга и сега предвождаше Девите тук. Усетиха възцарилото се настроение и замълчаха, само снишиха търпеливо върховете на копията си. Ако един айилец поискаше, пред него и камъните можеха да изглеждат неспокойни.

Лан наруши мълчанието.

— Щом Куладин очаква, че ще го следваш, може да е оставил изненада някъде из прохода. Стотина мъже биха могли да задържат тази теснина срещу цяла армия. А хиляда...

— В такъв случай ще спрем на лагер тук — каза Ранд — и ще изпратим напред съгледвачи, за да се уверим, че пътят е чист. Дуаде Махди-ин?

— Водотърсачите — съгласи се доволен Деарик. Това бе неговото общество, преди да стане вожд на клан.

Сюлин и останалите Деви изгледаха Ранд с недоволство, докато вождът на Рейн се отдалечаваше надолу по склона. В последните три дни той бе избирал съгледвачи от други общества, когато бе започнал да се опасява от това, на което може да се натъкне тук, и сега имаше чувството, че се досещат, че не го прави само за да ги редува. Постара се да избегне погледите им. Със Сюлин беше особено трудно — светлосините очи на тази жена приковаваха човек като гвоздеи.

— Руарк, след като оцелелите бъдат намерени, погрижи се да ги нахранят. И да се отнасят добре с тях. Ще ги вземем с нас. — Погледът му бе привлечен от стените на града. Част от айилците вече избиваха гарваните с извитите си рогови лъкове. Понякога Тварите на сянката използваха гарвани и други животни, хранещи се с мъртва плът, за свои шпиони; Очи на сянката, така ги наричаха айилците. Тези тук продължаваха лакомо да се тъпчат, докато не паднеха, пронизани от стрела, но един умен човек не биваше да рискува с гарвани или плъхове. — И се погрижи също така да се погребат мъртвите. — Поне в това правотата и нуждата съвпадаха.

ГЛАВА 21

ПОДАРЕНИЯТ МЕЧ

Лагерът скоро започна да се вдига в устието на Джангайски проход, макар и настрани от Тайен — заемаше хълмовете по подстъпите, сред редките трънливи храсталаци и дори по планинския склон. Не че нещо можеше да се види освен онова, което бе вътре в самия проход. Айилските шатри се сливаха с каменливата почва така добре, че човек можеше да ги пропусне, дори да знаеше какво да търси и къде. Айилците стануваха по кланове, но тези в самия проход се събираха по общества. Бяха предимно Деви, но мъжките общества също изпратиха свои представители, по петдесетина от всяко, пръснали шатрите си над руините на Тайен в отдалечени един от друг биваци. Всеки разбираше, или поне мислеше, че разбира, че Девите носят честта на Ранд, но всички общества искаха да пазят Кар-а-карн.

Моарейн — с Лан, разбира се — отиде да се погрижи за фургоните на Кадийр, малко под града. Айез Седай се притесняваше за товара в тези фургони почти толкова, колкото за Ранд. Фургонджиите мърмореха и ругаеха заради вонята от града и отбягваха да поглеждат към айилците по стените, които режеха възета и прибираха полуразложените трупове, но след месеците, прекарани в Пустошта, изглежда, им допаднаше, че са близо дори до отломките на някаква цивилизованост.

Гай-шайн вдигаха шатрите на Мъдрите — Амис, Баир и Мелайне — под града в една сенчеста клисура, спускаща се между хълмовете. Ранд беше сигурен, че щяха да обяснят, че са избрали мястото, за да бъдат на разположение както на него, така и на безчетните Мъдри долу, но не смяташе за съвпадение това, че ако някой слезеше от хълмовете, щеше да му се наложи да мине през техния стан или да го заобиколи, за да стигне до него. Беше малко изненадан, като видя Мелайне да се разпорежда с облечените в бяло фигури. Само преди три нощи тя се бе омъжила за Баел в церемония, която я превръщаше едновременно в негова съпруга и първосестра на другата му жена,

Доринда. Последното беше за нея явно също толкова важно, колкото самият брак. Авиенда се беше слисала от това, че е изненадан — или по-скоро много се ядоса.

Егвийн пристигна заедно с Авиенда на гърба на сивата кобила. И двете изглеждаха lika-прилика въпреки различните цветове на косите и това, че Авиенда беше достатъчно висока, за да гледа над рамото на Егвийн, без да изпъва врат. Работата с махането на обесените трупове тъкмо беше започнала. Повечето гарвани лежаха избити на купчини от черни пера, покрили земята долу, а останалите бяха отлетели. Лешоядите, твърде преяли, за да могат да размахат проскубаните си криле, пристъпваха из пепелищата.

Ранд съжали, че няма начин да спести на двете жени отвратителната гледка, но за негова изненада никоя от тях не се извърна, за да повърне. Е, подобно нещо той всъщност не беше и очаквал от Авиенда — тя беше виждала смъртта достатъчно често, така че понесе и това с напълно безизразно лице. Но не беше очаквал да види искреното съжаление в очите на Егвийн, взираща се в смъкваните долу тела.

Тя дръпна юздите на Мъгла до Джейде-ен, наведе се и постави ръка на рамото му.

— Съжалявам, Ранд. Но не си имал никакъв начин да спреш това.

— Знам — отвърна той. Дори не знаеше, че тук изобщо има град, преди Руарк да му го спомене мимоходом преди пет дни. Съветите му с вождовете винаги се занимаваха с това дали могат да покрият повече разстояние за един ден и какво би могъл да направи Куладин, след като премине прохода. А през това време Шайдо бяха приключили тук и си бяха заминали.

— Да, но просто го запомни. Не е по твоя вина. — Тя обърна Мъгла и заговори на Авиенда още преди да са се отдалечили достатъчно, за да не ги чува. — Радвам се, че го приема така добре. Обикновено се чувства виновен за неща, които не са под негов контрол.

— Мъжете винаги си въобразяват, че всичко е под контрола им — отвърна Авиенда. — Когато разберат, че не е така, си мислят, че са се провалили, вместо да научат една проста истина, която жените отдавна вече знаят.

Егвийн се изкикоти.

— Да, така е. Още щом видях онези нещастни хора, си помислих, че ще го намерим да бълва някъде.

— Толкова ли е нежен стомахът му? Аз...

Кобилата се отдалечи и гласовете им заглъхнаха. Ранд се изчерви. Да се опитва да ги подслушва! Държеше се като идиот. Но това не му попречи да изгледа намръщено отдалечаващите се жени. Изпитваше вина само за неща, за които беше отговорен, поне пред себе си. Само за неща, за които би могъл да направи нещо. И за които бе трябвало да направи нещо. Не обичаше да говорят така за него. Зад гърба му или под носа му.

Слезе от седлото и поведе Джейде-ен, за да потърси Ашмодеан, който се бе покрил някъде. След толкова дни, изкарани на седлото, му беше хубаво да повърви. В прохода бяха струпани купчини шатри. Планинските склонове и канари осигуряваха надеждна защита, но айилците въпреки това устройваха стана си така, сякаш очакваха, че ще бъдат нападнати оттам. Беше се опитвал да върви пеш с тях, но само половин ден и отново трябваше да се качи на коня. Достатъчно трудно беше да не изостава дори върху него; ако наложеха още по-бърз ход, можеха да изцедят силите на конете.

Мат също беше слязъл. Клечеше, хванал юздите с една ръка, а с другата стискаше копието с черната дръжка на коленете си и се взираше през зейналите порти. Оглеждаше града и си мърмореше, докато Пипе се мъчеше да опоска един от близките храсти. След първото им влизане в Руйдийн Мат понякога казваше странни неща. На Ранд много му се искаше да го склони да си поговорят за онова, което го е сполетяло, но той продължаваше да отрича, че му се е случило нещо, въпреки медальона с лисичата глава, копието и белега около врата му. Мелиндра, Девата от Шайдо, с която Мат беше тръгнал, стоеше до него и го гледаше, докато не дойде Сюлин и не я подбра за някаква работа. Ранд се зачуди дали Мат знае, че Девите се обзалагат дали Мелиндра ще се откаже от копието заради него. И дали щяла да го научи „да пее“ също така, въпреки че само се засмиваха, когато Ранд ги попиташе какво по-точно означава това.

Звуците на музика го притеглиха към Ашмодеан — той седеше на една гранитна издатина, с арфата на коляното си. Прътът на аленото знаме беше забит в скалистата земя и мулето беше вързано на него.

— Виждате ли, милорд Дракон — подвикна му той весело, — вашият знаменосец изпълнява вярно задълженията си. — Гласът му помръкна и той добави: — Щом това нещо толкова ти трябва, защо не го дадеш на Мат да го носи, или на Лан? Или на Моарейн? Тя би се радвала да ти развява знамето и да ти лъска ботушите. Внимавай с нея — коварна жена е. Когато една жена ти каже, че ще ти се подчинява, при това доброволно, дошло е времето да спиш нащрек и да си пазиш гърба.

— Носиш го ти, защото си избран, господин Джайсин Натаил. — Ашмодеан се сепна и озърна, въпреки че всички останали бяха доста далече от тях и твърде заети, за да го подслушат. А и да чуеха, никой освен тях двамата нямаше да разбере. — Какво знаеш за онези руини горе при снега? Трябва да са от Приказния век.

Ашмодеан дори не си направи труда да вдигне поглед към върхарите.

— Този свят много се е променил от времето, когато... легнах да поспя. — Той леко потръпна. — Това, което знам за нещата тук, го научих след като се събудих. — От арфата му се надигнаха тъжните акорди на „Марша на смъртта“. — Нищо чудно и да са останките от родния ми град. Шорелле беше пристанище.

До залез оставаше може би около час — толкова близо до стръмните планини нощта настъпваше бързо.

— Тази нощ съм твърде уморен за поредната ни дискусия. — Така двамата с Ашмодеан наричаха уроците си, дори когато наоколо нямаше никого. В добавка към упражненията с Лан и Руарк, тези уроци му оставяха малко време за сън, откакто беше напуснал Руйдийн. — Когато си готов, прибери се в шатрата си и ще се видим сутринта. Да не забравиш знамето. — Наистина нямаше кой друг да носи това проклето нещо. Може би щеше да намери някой в Кайриен.

Докато се обръщаше да си тръгне, Ашмодеан дръпна фалшив акорд и попита:

— Без никакви парещи мрежи, оплетени около шатрата ми тази нощ? Да не би най-сетне да си започнал да ми вярваш?

Ранд го погледна през рамо.

— Вярвам ти като на брат. До деня, в който ми измениш. За това, което си направил, имаш честната ми дума, в отплата за уроците ти, и сделката е по-добра, отколкото заслужаваш, но в деня, в който се

обърнеш срещу мен, ще я скъсам и ще я заровя... заедно с теб. — Ашмодеан отвори уста, но Ранд го изпревари. — Това го казвам аз, Натаил. Ранд ал-Тор. Хората на Две реки не обичат тези, които се опитват да забият нож в гърба им.

Раздразнен, той дръпна поводите на коня си и продължи преди другият мъж да успее да му отвърне нещо. Не беше сигурен дали Ашмодеан си мисли, че един осъден на смърт се опитва да му се наложи, но не биваше да позволява да му подхвърля и най-малкия намек. Ашмодеан бездруго беше достатъчно сигурен, че каузата му е загубена; ако започнеше да мисли, че Ранд не държи разума си под пълен контрол, че може би започва да полудява, Отстъпникът тутакси щеше да го изостави, а трябваше да научи от него още толкова много неща...

Гай-шайн в бели роби вдигаха шатрата му под наставленията на Авиенда, доста навътре в устието на прохода, под извисяващата се огромна каменна змия. Гай-шайн си имаха и свои шатри, но те щяха да почакат за най-накрая, разбира се. Аделин и още дузина Деви клечаха наоколо и наблюдаваха, чакайки реда си да го пазят, докато спи. Въпреки че всяка нощ около него стануваха по над хиляда Деви, все пак поддържаха и стража около шатрата му.

Преди да пристъпи към тях, той посегна към ангреала в джоба си, за да сграбчи сайдин. Всъщност не се налагаше да докосва издяланата фигурка на дебелия мъж с меч на коленете, разбира се. Изпълни го смесица от мръсотия и сладост, бушуващата огнена река и същевременно — ледена лавина. Преливайки, както го беше правил всяка нощ, откакто тръгнаха от Руйдийн, той разположи невидими прегради из целия лагер, не само в частта му в прохода, но и край всяка шатра по хълмовете надолу, както и по планинските склонове нагоре. Ангреалът му трябваше само за да ги постави на такава голяма площ, но нищо повече. Преди само си беше въобразявал, че е силен, но с всеки изминал ден уроците на Ашмодеан го правеха все по-силен. Никой човек или животно, пресичащи линията на тези прегради, нямаше да забележи нищо, но ако до тях се докоснеха Твари на сянката, така щяха да запищят, че да вдигнат всички. Ако го беше направил в Руйдийн, Мракохрътите нямаше да могат да нахлуят, без да е разбрал.

Самите айилци трябваше да се погрижат да се пазят от врагове човеци. Макар и тънки, преградите бяха сложни сплитъци и един опит да ги направи пригодими за две неща едновременно на практика щеше да ги направи безполезни. Тази можеше да я направи така, че да убива Твари на сянката, вместо само да го предупреди, но щеше да е като маяк за всеки мъж Отстъпник, който можеше да го търси, както и за мърдраали. Нямаше нужда да привлича враговете към себе си, ако не знаеха къде е. А тази дори някой от Отстъпниците нямаше да усети преди да се е приближил много, а един мърдраал изобщо нямаше да я види преди да е станало късно.

Освобождаването на сайдин беше истинско упражнение по самоконтрол — въпреки гадостта от покварата, въпреки начина, по който Силата се мъчеше да го помете като песъчинка от речен бряг, да го изгори, да го заличи. Той се рееше в просторното море на Празнотата и въпреки това усещаше въздуха, промушващ се около всеки косъм по главата му, виждаше вътъка на тъканта на белите роби на гай-шайн, улавяше топлия аромат на Авиенда. Искаше още. Но улавяше и вонята на пепелищата на Тайен, миризмата от мъртвите, които сега изгаряха, смесена с миризмата на сухата почва на изкопаните им гробове. Това помогна. Известно време, след като сайдин си бе отишъл, той продължаваше да вдишва дълбоко сгорещения сух въздух. В сравнение с доскорошното сега полъхът на смърт сякаш липсваше и самият въздух бе станал чист и прелестен.

— Виж какво намерихме тук преди малко — каза му Авиенда, след като позволи на една гай-шайн с хрисимо лице да отведе Джейдеен.

Тя вдигна от земята една кафява змия — мъртва, но дебела колкото ръката му и дълга почти три крачки. Кръвозмията носеше името си от резултата от ухапването ѝ — само за няколко мига кръвта на жертвата ѝ ставаше на гъсто желе. Освен ако не бъркаше, изрядната рана зад главата на опасното влечуго беше от ножа на колана ѝ. Аделин и останалите Деви я гледаха одобрително.

— За миг поне помисли ли си, че това нещо е могло да те ухапе? — каза той. — Изобщо хрумна ли ти, че можеш да използваш Силата вместо това проклето ножче? Защо не я целуна най-напред? Сигурно си била достатъчно близо.

Тя се изправи и големите ѝ сини очи довяха нощния хлад малко преждевременно.

— Мъдрите казват, че не е добре Силата да се използва твърде често. — Отсечените ѝ думи бяха студени като очите ѝ. — Казват, че може да привлечеш твърде много и да се убиеш. — Намръщи се леко и добави, по-скоро на себе си, отколкото на него: — Макар все още да не съм се и доближила до това, което мога да удържа. Сигурна съм.

Той поклати глава и се пхна в шатрата. Тази жена така и нямаше да се вслуша в здравия разум.

Едва след като се отпусна, облегнат на копринената възглавничка до още незапаления огън, тя го последва. Без кръвозмията, за негова радост, но понесла грижливо нещо дълго и увито в дебело одеяло на сиви шарки.

— Разтревожи се за мен, така ли? — попита го тя с равен глас и безизразно лице.

— Разбира се, че не съм — излъга той. „Глупава жена. Ще вземе да се убие сама някой ден, само защото не ѝ стига умът да внимава, когато трябва.“ — Разтревожих се колкото за всеки друг. Не бих искал никой да бъде ухапан от кръвозмия.

За миг тя го изгледа подозрително, после бързо кимна.

— Добре. Стига да не е било специално за мен. — Хвърли овързаното одеяло в краката му и клекна от другата страна на огнището. — Ти не прие токата като плата за дълга между нас...

— Авиенда, няма никакъв дълг. — Тъкмо си мислеше, че вече е забравила за това. Тя обаче продължи, все едно че не беше проговорил.

— ...но може би това ще го изплати.

С въздишка, той заразгва вързопа — предпазливо, тъй като тя го беше държала много по-притеснена, отколкото змията: проклетата змия я беше държала като парцал — разви го и ахна. Вътре лежеше меч, чиято ножница беше така отрупана с рубини и лунен камък, че трудно можеше да се види златото, освен врязаните многобройни лъчи на изгряващо слънце. На костената дръжка, дълга колкото за две ръце, имаше друго златно слънце, направо претъпкано с рубини, още много други бяха отрупани по извитите надолу предпазители. Това нещо изобщо не беше направено за използване, а само за да се гледа. За да го зяпат хората.

— Но това сигурно струва... Авиенда, как си могла да платиш такова нещо?

— Ниска е цената му — отвърна тя така отбранително, че като нищо можеше дори да признае, че лъже.

— Меч. Но как изобщо си могла да намериш меч? Как е възможно който и да е айилец да се натъкне на меч? Само не ми кавай, че Кадийр е криел това във фургоните си.

— Носех го завит в одеяло. — Сега прозвуча дори по-обидено, отколкото за цената. — Дори Баир ми каза, че така ще е добре, стига да не го докосвам. — Тя притеснено потръпна и намести шала си. — Бил е мечът на дървоубиеца. На Ламан. Взели са го от тялото му като доказателство, че е мъртъв, защото главата му не е могла да се опази на такова разстояние. Оттогава тази вещ е преминавала от ръка на ръка, през младежи или глупави Деви, които са искали да притежават доказателството за смъртта му. Само че скоро всеки се е замислял какво представлява и бързо го е продавал на друг глупак. Цената му е паднала много, след като е бил продаден за първи път. Никой айилец не би сложил ръка на него, дори за да махне камъните от градината си.

— Е, красив е — каза той, колкото можеше по-тактично. Само някой надут фукльо можеше да носи толкова натруфено оръжие. А тази костена дръжка щеше само да се плъзга в ръка, прогизнала от пот и кръв. — Но не мога да ти позволя да... — И млъкна, щом оголи няколко пръста от меча, просто по навик, за да види колко е остър. В блестящата стомана беше врязана чапла — символ на майстор на меча. Някога той самият бе носил белязан със същия знак меч. Бе готов да се обзаложи, че този е същият като него и като копието със знака на гарван на Мат — метал, изкован със Силата, който никога нямаше да се скърши и не се нуждаеше от наточване. Повечето уж майсторски мечове представляваха само копие на тези. Лан щеше да му го каже със сигурност, но и той самият вече беше уверен.

Той изхлузи ножницата, наведе се през огнището и я постави пред нея.

— Ще приема меча, за да прекратим дълга, Авиенда. — Мечът беше дълъг, леко извит и заточен само от едната страна. — Само меча. Ще ти върна и дръжката. — Можеше да си поръча нова дръжка и ножница в Кайриен. Навярно сред оцелелите все щеше да се намери някой приличен ковач на мечове.

Тя зяпна с широко отворени очи ножницата, после него и отново нея.

— Но тези камъни струват много, много повече, отколкото аз... ти отново се опитващ да ме задължиш, Ранд ал-Тор.

— Не е така. — Щом този меч беше стоял недокосван, без да получи петна от ръжда в ножницата повече от двадесет години, трябваше да е това, което си мислеше. — Ножницата не съм приемал, така че тя просто си е твоя. — Той подхвърли във въздуха една от копринените възглавнички и замахна. Острието я срязва и над главите им се посипа дъжд от перушина. — А и дръжката не съм приемал, така че и тя си е твоя. Ако си спечелила от сделката, печалбата си е за теб.

Вместо да се зарадва от печалбата — а той подозираше, че е дала всичко, което има, за меча, и най-вероятно щеше да си го върне стократно и повече само от ножницата — та вместо да се зарадва или поне да му благодари, тя го изгледа през перушината също толкова възмутена, колкото някоя стопанка в Две реки затова, че са оцапали пода ѝ. После плесна с ръце и една гай-шайн се появи, коленичи и започна да събира боклука.

— Шатрата е моя — подчерта той.

Тя изсумтя досущ като Егвийн. Тези две жени определено прекарваха твърде много време заедно.

Вечерята, която им поднесоха, след като съвсем се стъмни, се състоеше от обичайните плоски питки и лютиво варено със сушен пипер, боб и късчета някакво почти бяло месо. Той само ѝ се ухили, след като разбра, че месото е от кръвозмията — беше ял змии, че и още по-лоши неща, откакто бе дошъл в Пустошта. Гара — отровният гущер — по негова преценка беше най-лошото; не заради вкуса — всъщност той по-скоро имаше вкус на пилешко, а защото беше гущер. Понякога изглеждаше, че в Пустошта има повече отровни твари — змии, гущери, паяци, растения — отколкото в целия останал свят.

После, уморен и зажаднял за сън, той свали само палтото и ботушите си, преди да се пхне под одеялата и да обърне гръб на Авиенда. Айилските мъже и жени можеха и да си правят потни бани заедно, но за краткото време, прекарано в Шиенар, където правеха почти същото, той се беше убедил, че не става за такова нещо — изчервяваше се до смърт. Постара се да не слуша шумоленето от събличането ѝ под нейните одеяла. Добре че тя поне имаше дотолкова

свят, но въпреки това той остана с гръб към нея, просто за всеки случай.

Тя твърдеше, че спяла тук, уж за да продължат уроците за айилските нрави и обичаи, и двамата знаеха, че това е лъжа, макар че какво се надяваха да разберат Мъдрите точно по този начин, той не можеше и да си представи. Щом нещо по дрехите ѝ се запънеше, тя изпъшкваше тихичко и си мърмореше.

За да заглуши звуците и да престане да си мисли какво точно означават, той каза:

— Сватбата на Мелайне беше впечатляваща. Баел наистина ли не знаеше нищо преди Мелайне и Доринда да му кажат?

— Естествено — отвърна му тя презрително и замълча, заради нещо, което според него трябваше да е смъкващ се по крака ѝ чорап. — Защо трябва да знае преди Мелайне да положи брачния си венец в краката му и да го помоли? — И внезапно се разсмя. — Мелайне и Доринда за малко щяха да се побъркат, докато намерят цветовете от сегаде за венеца ѝ. Много рядко се срещат толкова близо до Драконовата стена.

— Аха. Това трябва да означава нещо специално, нали? Цветовете от сегаде? — Точно това самият той ѝ беше пращал — цветята, които тя така и не прие.

— Означава, че е бодлива и сприхава и че държи да си остане такава. — Нова пауза, прекъсвана от тихо мърморене. — Ако беше използвала листа или цветя от сладко коренче, щеше да означава, че се обявява за сладка по нрав. Утринна сълзица би означавало, че е покорна, а... Твърде много са, за да ти ги изброявам. Би ми отнело дни, докато те науча какво означават всичките съчетания, а и не ти трябва да ги знаеш. Ти няма да имаш айилка за жена. Ти принадлежиш на Елейн.

Той едва се сдържа да не я погледне, когато каза „покорна“. Въображението му беше слабо да си представи айилка, определена с тази дума. „Сигурно под покорна разбира, че ще те предупреди преди да те наръга.“

Към края приглушеното шумолене взе да се усилва. Изглежда, тя си издърпваше блузата през главата. Той съжали, че не беше угасил лампите. Не, така щеше да е още по-лошо. Но пък, от друга страна, това ставаше всяка нощ, откакто напуснаха Руйдийн, и всяка нощ

ставаше още по-лошо. Трябваше да му сложи край. Тази жена трябваше да си спи при Мъдрите, където ѝ беше мястото. Беше си помислял абсолютно същото вече пет поредни нощи.

Мъчейки се да прогони виденията от главата си, той каза:

— А онова най-накрая? След като си казаха клетвите? — Веднага след като половин дузина Мъдри бяха провъзгласили брака им, стотина кръвни роднини на Мелайне я бяха обкръжили, всички с копия. Стотина от родата на Баел бяха притичали към него и той си беше пробил път с бой до нея. Никой не беше се забулил, естествено — всичко това беше част от обичая, — но не мина без проливане на кръв от двете страни. — Само преди няколко минути Мелайне се кълнеше, че го обича, но когато стигна до нея, се бореше като притисната в ъгъла планинска котка. — Ако Доринда не беше я сръгала в ребрата, Баел едва ли щеше да успее да я метне на рамото си и да я отнесе. — Той все още куца и едното му око е посиняло.

— И какво, на слабачка ли да се прави? — отвърна му сънено Авиенда. — Той трябваше да разбере, че цената ѝ е висока. Че не е някоя дрънкулка, която може да пхне в кесията си. — Тя се прозя и той чу как се намества удобно под одеялата си.

— Какво означава „да научиш един мъж да пее“? — Айилските мъже не пееха, след като пораснеха достатъчно, за да носят копието, освен бойни песни и оплаквания на мъртвите.

— За Мат Каутон ли си мислиш? — Всъщност — тя се изкикоти — понякога и един мъж може да остави копието заради Дева.

— Това вече си го измисли. Никога не съм чувал такова нещо.

— Е, не е точно оставяне на копието. — Гласът ѝ прозвуча съвсем сънено. — Понякога един мъж пожелава Дева, която не иска да остави копието заради него, и той нарежда нещата така, че да бъде взет от нея за гай-шайн. Той е глупак, разбира се. Никоя Дева не би погледнала на един гай-шайн така, както той се надява. Тя го кара да работи здраво и го държи на мястото, което му се полага, и първото, което прави с него, е да го накара да се научи да пее, за да забавлява копиесестрите ѝ, докато се хранят. „Тя ще го научи да пее.“ Така казват Девите за един мъж, който се прави на глупак пред някоя от техните сестри по копие.

Много странен народ.

— Авиенда? — Беше се зарекъл, че няма да я пита повече за това. Лан му бе обяснил, че е кандорска работа, модел, който там наричали снежинки. Най-вероятно плячка от някакъв набег на север. — Все пак кой ти даде този гердан?

— Един приятел, Ранд ал-Тор. Днес пътувахме дълго, а утре ще ни вдигнеш рано. Лек сън и събуждане, Ранд ал-Тор. — Само една айилка можеше да пожелае на човек лека нощ, надявайки се, че няма да умре в съня си.

След като нагласи много по-малката, макар и доста по-заплетена преграда на сънищата си, той преля да угаси лампите и се помъчи да заспи. Приятел. Кланът Рейн идваше откъм север. Но тя беше получила въпросния гердан още в Руйдийн. Всъщност какво толкова го интересуваше? Бавното дишане на Авиенда му се струваше шумно, докато не заспа, а след това засънува един много объркан сън, в който Мин и Елейн му помагаха да метне Авиенда, която нямаше нищо по тялото си, освен въпросния гердан, на рамото си, а тя го удряше по главата с венец от цветя на сегаде.

ГЛАВА 22

ПТИЧИ ЗОВ В НОЩТА

Излегнат по корем върху одеялата си, Мат се наслаждаваше на допира на палците на Мелиндра, които бавно месеха гръбнака му. Нямаше нищо по-приятно от масаж след дългата дневна езда. Е, и по-приятни неща имаше, но точно в този момент той можеше да се задоволи и с палците ѝ.

— Колко си нисък, а какви здрави мускули имаш, Матрим Каутон.

Той отвори едното си око и се обърна да я погледне. Беше напалила два пъти по-силен огън от необходимото и по тялото ѝ се стичаше пот. Фината ѝ златиста коса, подстригана високо, с изключение на обичайната айилска опашка на тила, се беше сплъстила по темето ѝ.

— Щом съм толкова нисък, можеш да си намериш някой друг.

— Не си твърде нисък за моя вкус — изсмя се тя и разроши косата му. Беше по-дълга от нейната. — И си хубавичък. Отпусни се. Няма никаква полза, ако си напрегнат.

Той изпръхтя и отново затвори очи. Хубавичък бил. О, Светлина! И нисък? Само една айилка можеше да го нарече нисък. Във всяка друга страна, в която беше ходил, той беше по-висок от повечето мъже, макар и не много. Добре си спомняше времена, в които си беше направо висок. По-висок от Ранд, когато бе тръгнал в поход срещу Артур Ястребовото крило. И с една педя по-нисък, когато се сражаваше редом с Мецин срещу елгарите. За тези неща беше говорил с Лан, като твърдеше, че е подслушал тези имена случайно; Стражникът му обясни, че Мецин е бил крал на Ехарон, една от Десетте държави — това Мат вече го знаеше — някъде петстотин години преди Тролокските войни. Лан се съмняваше, че дори и Кафявата Аджа могат да знаят повече — много познание било изгубено в Тролокските войни, и още повече през Стогодишната война. Това бяха най-ранните и най-късните спомени, посадени в

черепа му. Нищо след Артур Пейендраг Танриал и нищо преди Мецин Ехаронски.

— Да не ти е студено? — попита невярващо Мелиндра. — Потръпна. — Тя слезе от него и той чу как слага още дървета в огъня; купчината клони беше достатъчна, за да гори цяла нощ. После отново се качи върху него, плесна го по задника и измърмори: — Хубави мускули.

— Ако продължаваш така — измрънка той, — ще си помисля, че искаш да ме опечеш на шиш за вечеря, като някой тролок. — Не че с Мелиндра му беше неприятно, стига да не му натякваше непрекъснато, че е по-висока от него, разбира се — но при това положение се чувстваше неловко.

— Никой няма да те пече на шиш, Матрим Каутон. — Пръстите ѝ се заровиха здраво в плешките му. — Ето така. Отпусни се.

Той допускаше, че ще се ожени един ден, че ще уседне. Това го чакаше човек в края на краищата. Жена, къща, семейство. Вързан на едно място до края на живота си. „Не съм чувал досега на някоя жена да ѝ харесва мъжът ѝ да си пада по чашката и комара.“ А и си оставаше онова, дето му го казаха странните хора от другата страна на входа тер-ангреал. Че му било предопределено „да се ожени за Щерката на Деветте луни“. „Е, един мъж рано или късно трябва да се ожени.“ Но със сигурност не смяташе да си вземе за жена айилка. Искаше му се да танцува с колкото може повече жени, докато може.

— Ти не си създаден за шишове, а за велика чест, мисля — каза тихо Мелиндра.

— Няма да е зле. — Само че как щеше да си намери друга жена, която да мисли за него, не за Девите или нещо друго. А тази Мелиндра все едно че му беше окачила на врата табела, на която пише: „СОБСТВЕНОСТ НА МЕЛИНДРА ОТ ДЖУМАИ ШАЙДО“. Е, това последното едва ли щеше да го направи, не и тук. Макар че знаеше ли човек какво може да направи една айилка, особено Дева на копието? Жените мислеха по-различно от мъжете, а мисленето на айилките беше по-различно от това по целия свят.

— Колко странно, че се обезличи така.

— Обезличил ли съм се? — изломоти той. Ръцете ѝ го мачкаха много приятно; по раменете му се появиха възли, за които не беше и подозирал, че ги има. — Как? — Зачуди се дали това има нещо общо с

огърлицата. Мелиндра беше направила от нея голям въпрос, или по-точно от това, че ѝ я подари. Тя, разбира се, никога не си я слагаше — Девите не носеха накити. Но постоянно си я носеше в кесията и я показваше на всяка жена, щом я помолят. А изглежда, много жени искаха да я видят.

— Постави се в сянката на Ранд ал-Тор.

— Не съм в ничия сянка — отвърна той разсеяно. Едва ли беше заради огърлицата. Беше давал накити и на други жени — и Деви, и други. Той поначало обичаше да раздава неща на хубавици, дори и да получаваше само една усмивка в отплата. Никога не очакваше повече. Щом на една жена не ѝ харесват целуването и гушкането като на него, какъв смисъл имаше?

— Разбира се, има чест и в това да си в сянката на Кар-а-карн. Когато си близко до могъщите, трябва да стоиш в сянката им.

— В сянката — съгласи се Мат, без да я слуша внимателно. Понякога жените приемаха, а друг път не, но никоя досега не бе решила, че го притежава. Всъщност точно това го гризеше. Нямаше намерение да се оставя да го притежава някоя жена, колкото и хубава да е. И колкото и ловки да са ръцете ѝ в отпускането на възлите по мускулите му.

— Белезите ти трябва да са белези на честта, спечелени в името на теб самия, като предводител, а не това. — Пръстът ѝ проследи белега, още личащ по врата му. — Това в служба на Кар-а-карн ли го получи?

Той се помръдна, за да отдръпне от ръката ѝ, опря се на лакти и се извърна да я погледне.

— Ти сигурна ли си, че „Щерката на Деветте луни“ не означава нещо за теб?

— Вече ти казах, че не означава. Хайде, лягай.

— Ако ме лъжеш нещо, ще ти насиня задника от бой.

Тя опря длани на бедрата си и го изгледа заплашително.

— Мислиш ли, че можеш да... ми насиниш задника, Мат Каутон?

— Ще се опитам поне. — Сигурно щеше да наръга някое копие в ребрата му. — Заклеваш ли се, че никога не си чувала за Щерката на Деветте луни?

— Не съм — отвърна тя замислено. — Коя е тя? Или какво? Хайде, легни и ме остави да...

Извири кос. Зовът му проехтя сякаш навсякъде из шатрата и в същото време отвън. Миг след него се обади червеноперка. Добрите родни птици от Две реки. Ранд беше подбрал предупредителните си сигнали на „преградите“ като познати неща — птици, каквито нямаше в Пустошта.

Мелиндра тутакси скочи от гърба му, забули се, грабна снопа копия и щитове и изфуча през процепа на шатрата, без да си наметне нищо друго.

— Кръв и проклета пепел! — измърмори недоволно Мат, пъхайки се нервно в панталона си. Червеноперка означаваше от юг. Двамата с Мелиндра бяха вдигнали палатката си от южната страна, с Чарийн, така че да са колкото може по-далече от Ранд и в същото време да са в очертанията на лагера. Но той нямаше да излезе гол като Мелиндра из тези трънаци. А косът означаваше север, където стануваха Шаарад; сигналите бяха дошли от двете посоки едновременно.

Докато пъхаше краката си в ботушите, той погледна сребърната лисича глава, лежаща върху постелята му. Отвън се надигнаха викове, чу се дрънчене на метал в метал. Най-накрая той се бе досетил, че медальонът по някакъв начин го беше предпазил от Церителството на Моарейн още при първия ѝ опит. Докато го докосваше, преливането ѝ не можеше да го засегне. Никога не беше чувал някоя Твар на сянката да може да прелива, но пък съществуваше Черната Аджа — така поне твърдеше Ранд, а поне в това той му вярваше — и винаги имаше възможност някой от Отстъпниците най-сетне да е дошъл да се справи с Ранд. Той нахлузи медальона на гърдите си, вдигна копието си, белязано със знака на гарвана, и се измъкна навън под хладната лунна светлина.

Не му остана време да усети нощния студ. Още преди да е излязъл съвсем от шатрата, за малко не загуби главата си под извит като коса тролокски меч. Острието забърса косата му и той се хвърли по корем, превъртя се на кълбо и се изправи, вдигнал копието в готовност.

На пръв поглед в този мрак тролокът можеше да се вземе просто за едър мъж, макар и с половин ръст по-едър от всеки айилец, облечен

в черна ризница, с шипове по лактите и раменете, и с шлем с козешки рога. Но тези рога израстваха от самата му човекоподобна глава, а под очите зееше козя муцуна.

Озъбен, тролокът се хвърли върху него и зави на някакъв груб език, непостижим за човешки устни. Мат завъртя копие то си като кривак, изби странично тежкото извито оръжие, след което заби дългото острие в туловището на съществото. Ризницата се разцепи под изкованата със Сила стомана, тролокът с козята муцуна се прегъна с дрезгав рев, а Мат издърпа оръжието си и сви настрани, докато чудовището рухваше пред него.

Навсякъде около него айилците, полуоблечени или голи, но всички забулени, с биеха с тролоци с космати глигански зурли, вълчи муцуни или орлови клюнове, някои с рогати глави или с черни пера по мишците, размахващи странно извитите си мечове и увенчани с шипове топори, дълги тризъбци и копия. Тук-там някой от тях мятеше с огромен лък стрели с размери на къси копия. Редом с тролоците се сражаваха и мъже, облечени в груби палта и с мечове. Те крещяха отчаяно, докато падаха сред трънливите храсти:

— Самаил!

— Самаил и Златните стършели!

Мраколюбците наистина гинеха, повечето веднага след като влезеха в схватка с айилците, но тролоците умираха по-бавно.

— Не съм никакъв проклет герой! — изрева Мат по-скоро на себе си, докато се биеше с един тролок с меч муцуна и космати уши, третия поред. Чудовището размахваше секира с дълга дръжка, с щръкнали по нея половин дузина шипове, и бляскав меч, достатъчно голям, за да разсече цяло дърво, и ги въртеше като играчки в огромните си длани. Мат се въвличаше в такива истории само защото беше близо до Ранд. Иначе единственото, което искаше от живота, беше хубаво вино, игра със зарове и две-три хубавици около него. — Не ща да ме забъркват в това! — Особено след като и Самаил се бе появил тъдява. — Чу ли ме?

Тролокът рухна с прерязано гърло и той се озова пред един мърдраал, който тъкмо довършваше двама айилци, скочили му едновременно. Получовекът приличаше почти на човек — бял като тесто, брониран с черни метални люспи като на змия. И също така се движеше като змия — без кости, гъвкав и бърз, а черният му плащ

оставаше неподвижен, колкото и мълниеносно да се мятеше насам-натам. И нямаше очи. Само гладка като черупка на яйце кожа на мястото на очите.

Безокият поглед на чудовището се извърна към него и той потръпна. Страх се просмука в костите му. „Погледът на Безокия е страх“, казваха в Граничните земи, а те разбираха от това, след като дори айилците признаваха, че погледът на мърдраал ги смразява до мозъка на костите. Това беше основното оръжие на гадината. Получовекът се понесе към него в плавен бяг.

Мат с рев се спусна насреща му и копието в ръцете му се завъртя като бойна тояга, сякаш се раздвижи само. Проклетата гадина носеше меч, черен като плаща й, изкован в ковачниците на Такан-дар, и ако това нещо го порежеше, беше си жив умрял, освен ако Моарейн не се появеше бързо с нейното Церителство. Но имаше само един сигурен начин да сразиш Чезнещ. Нападаш право напред и трябва да го сразиш преди той да те е надвил; всяка мисъл за отбрана е все едно да си мъртъв. Не можеше дори да си позволи да извърне поглед встрани към битката, вихреца се около него в нощта.

Мечът на мърдраала затрептя като змийски език, понесе се напред като черна светкавица, за да спре атаката на Мат, и когато изкованата със Силата стомана, белязана с гарвана, срещна метала, излят в Такан-дар, около тях лумна синя светлина и изтреця като мълния.

Изведнъж сечащият удар на Мат срещна плът. Черният меч и бледата длан, която го стискаше, изхвърчаха настрани, а повторният удар срязва гърлото на мърдраала, но Мат не се спря. Прободе сърцето, срязва жила, после друга, още и още. Отстъпи едва след като съществото се срина на земята и от раните му рухна мастилена кръв. Много време им трябваше на мърдраалите, докато признаят, че са мъртви — този щеше да умре напълно чак към залез слънце.

Мат се огледа и видя, че атаката е приключила. Колкото Мраколюбци и тролоци бяха останали живи, побягнаха. Поне не виждаше около себе си други стоящи освен айилци. Някои от тях също бяха паднали. Той измъкна кърпа от врата на тялото на един Мраколюбец, за да изтрие черната кръв на мърдраала от върха на копието си. Щеше да прояде метала, ако се задържеше дълго.

Тази нощна атака беше пълна безсмислица. Ако се съдеше по телата, които можеше да види, на тролоци и на човеци, никой не бе успял да пробие много извън първите редици на шатрите.

— Какво беше това, което извика? „Караи“, и още нещо. Древният език?

Той се обърна и видя Мелиндра. Беше си свалила булото, но освен шуфата все така нямаше нищо друго по себе си. Наоколо имаше и други Деви, както и мъже, също така оскъдно облечени. Изглежда, изобщо не се притесняваха от това, въпреки че повечето от тях се отдалечаваха към шатрите, без много да се мотаят. Просто нямаша свян, това беше. Никакъв свян. Тя като че ли дори не усещаше студа, въпреки че дъхът ѝ образуваше облачета пара. А той се беше изпотил като нея и сега чувстваше, че направо ще замръзне, след като мисълта за битката за живота му го бе напуснала.

— Нещо, което чух веднъж — отвърна ѝ той. — Просто ми хареса как звучи. — „Караи ан Калдазар!“ За честта на Червения орел. Бойният вик на Манедерен. Повечето му спомени бяха от Манедерен. Някои от тях се бяха появили в главата му още преди да прекрачи онзи усукан вход. Моарейн твърдеше, че било от Древната кръв, която избликувала. Стига да не бликнеше от вените му.

Тя го прегърна през рамо и тръгна с него към шатрата им.

— Видях те с Нощния ездач, Мат Каутон. — Това беше едно от айилските имена за мъдраал. — Ти си точно толкова висок, колкото трябва да е един мъж.

Ухилен, той плъзна ръката си на кръста ѝ, но не можа да избие картината на битката от ума си. Искаше му се — мислите му бездруго бяха твърде проядени от тези заети от други времена и хора спомени, — ала не можеше. Защо изобщо някой бе предприел такава безнадеждна атака? Само глупак би щурмувал без причина толкова превъзхождаща го сила. Точно тази мисъл не можеше да избие от ума си. Никой не нападнаше без причина.

Зовът на птиците събуди Ранд мигновено. Той сграбчи сайдин, отметна одеялата и изхвърча навън без дрехи, само по чорапи. Нощта беше ледена и осветена от далечната луна. Смътни звуци на битка се носеха откъм хълмовете под прохода. Наоколо като разбунен мравуняк

пъплеха айилци, затичани в мрака натам, откъдето можеше да се изсипе щурмът тук, в прохода. Предупредителните му сигнали шяха отново да се обаждат — Твар на сянката, озовала се в прохода, щеше да предизвика зов на чинка — докато не ги разплетеше на заранта, но сега нямаше смисъл да рискува глупаво.

Скоро проходът отново утихна, гай-шайн си останаха по шатрите — оръжието за тях бе запретено дори сега, — а айилците се завтекоха по местата, където можеше да има нужда от помощта им. Дори Аделин и останалите Деви с нея бяха тръгнали, сякаш знаеха, че ще ги задържи, ако изчакат. Слухът му успя да долови глухо мърморене откъм фургоните близо до градските стени, но нито водачите, нито Кадийр се показаха; не беше го и очаквал от тях. Глухите звуци на битката — мъжки викове, писъци и смърт — идеха от две посоки. И двете долу, много далече от него. Хора се мяркаха и около шатрите на Мъдрите — като че ли се взираха към местата на битката.

Една атака отдолу му се струваше напълно безсмислена. Не можеше да са Миагома, освен ако Тимолан не беше приел Твари на сянката в клана си, а това беше точно толкова вероятно, колкото Белите плащове да си наемат тролоци. Той се извърна към шатрата си и колкото и да беше загърнат в покоя на Празнотата, се сепна.

Авиенда беше излязла сред лунната светлина, увита в одеялото си. Точно зад нея стърчеше висок мъж, загърнат в тъмен плащ; лунни сенки загръщаха хлътналото му лице, твърде бяло и с много големи очи. От това лице се понесе тиха и монотонна песен, а плащът се разгърна в широки кожести криле като на прилеп. Пристъпваща като насън, Авиенда се понесе към чакащата я прегръдка.

Ранд преля и тънък като пръст гибелен плам лумна край нея, като стрела от плътна светлина, и прониза драгхара в главата. Ефектът от по-тесния поток беше по-бавен, но не по-малко сигурен, отколкото с Мракохрътите. Цветовете на съществото се преобърнаха, от черно на бяло, от бяло на черно, и то се превърна в рой искрящи мушици и се стопи във въздуха.

Авиенда се отърси, след като монотонният зов секна, зяпна в последните загасващи частици и се обърна към Ранд, загръщайки се още по-плътно. Ръката ѝ се вдигна и поток от пламък, дебел колкото главата му, се понесе към него.

Слисан, дори без да си помисли за Силата, той се хвърли на земята под бушуващите пламъци. Те замряха мигновено.

— Какво правиш? — викна той гневно, изумен, че Празнотата се бе пропукала и сайдин бе изтекъл от него. Изправи се на нозе и хукна към нея. — Това е върхът на всяка неблагодарност! Току-що спасих живота ти, ако не си забелязала, и дори да съм нарушил някой ваш тъп айилски обичай, изобщо не ме...

— Следващия път — сопна му се тя — ще оставя великия Кар-акарн да се справя самичък! — Тя се уви непохватно и се напъха в шатрата.

Едва сега той погледна зад себе си. Към втори драгхар, сринал се на земята в пламъци. Толкова се беше ядосал, че дори не беше чул прашенето и пукането на лумналата твар, не беше подушил миризмата на горяща мас. Дори злото в него не бе доловил. Един драгхар убиваше като първо изсмучеше душата, а после и живота ти. Трябваше да се доближи до теб и да те докосне, но това същество лежеше на не повече от две крачки от него. Не беше сигурен доколко омайващата песен и прегръдката на чудовището е опасна за мъж, изпълнен със сайдар, но се радваше, че не му се наложи да разбере.

Той вдиша дълбоко и коленичи до процепа на палатката.

— Авиенда? — Не можеше да влезе. Вътре светеше лампа, а доколкото я познаваше, тя можеше просто да си седи, гола. — Авиенда, съжалявам. Извинявам се. Глупак бях, че те навиках така. Трябваше да знам, че няма да ми навредиш, и аз... Аз... Аз просто съм глупак — завърши той отчаяно.

— Много знаеш ти, Ранд ал-Тор — дойде отвътре приглушеният ѝ отговор. — Наистина си глупак!

Всъщност как се извиняваха айилците? За това никога не беше питал. Предвид техния джи-е-тох, ученето на мъжете да пеят и брачните им обичаи, не мислеше, че би могъл.

— Да, такъв съм. И се извинявам. — Този път отговор не последва. — Ти завила ли си се? — Мълчание.

Мърморейки под носа си, той размърда пръстите на краката си върху ледената земя. Щеше да му се наложи да остане навън, докато не се увери, че се е покрила прилично. Без ботуши или палто. Отново се пресегна и сграбчи сайдин, въпреки покварата и прочие, само за да се отърве от стържещия костите му студ.

Трите Мъдри сънебродници се появиха тичешком, естествено заедно с Егвийн, зяпнали горящия драгхар, докато се носеха покрай него, и се загърнаха в шаловете си почти едновременно.

— Само един — промълви Амис. — Благодаря на Светлината, но съм изненадана.

— Два бяха — каза й Ранд. — Аз... унищожих другия. — Откъде накъде трябваше да се колебае само защото Моарейн го бе предупредила да внимава с гибелния плам? Беше си оръжие като всяко друго. — Ако Авиенда не беше убила този, сигурно щеше да ме докопа.

— Усетихме преливането й и затова дойдохме — каза Егвийн и го огледа от глава до пети. Отначало той си помисли, че го проверява дали не е ранен, но тя обърна особено внимание на чорапите на краката му и хвърли поглед към палатката, през процепа на която струеше светлина. — Пак си я ядосал, нали? Тя ти е спасила живота, а ти... Мъже! — Тя поклати отвратена глава, забърса го с полите си и се шмугна в палатката. Веднага след това той чу отвътре приглушен говор, но не можа да долови какво си говорят.

Мелайне дръпна шала си.

— Ако нямаш нужда от нас, трябва да слезем долу да видим какво става. — И тя се забърза, без да дочака другите две.

Баир се изкикоти и двете с Амис я последваха.

— Обзалагам се за кого ще провери първо. Огърлицата ми с аметисти, която толкова ти харесва, срещу твоята гривна със сапфирите?

— Готово. Аз залагам за Доринда.

Старата Мъдра отново се изкиска.

— Очите й все още са пълни с Баел. Първосестрата си е първосестра, но един нов съпруг...

Скоро той престана да ги чува и се наведе към процепа на шатрата. Все още не можеше да чуе какво си говорят вътре, освен ако не долепеше ухо, а това нямаше да направи никога. Със сигурност, след като Егвийн бе вътре, Авиенда щеше да се е загърнала. Но пък от друга страна, както усвояваше бързо айилските нрави, нищо чудно и Егвийн да си беше смъкнала дрехите.

Меко шумолене го извести за приближаването на Моарейн и Лан и той се изправи. Макар да чуваше добре дишането им, стъпките на

Стражника бяха почти недоловими. Косата на Моарейн се беше разпиляла по лицето ѝ; тя се беше загърнала в тъмна роба, чиято коприна проблясваше под луната. Лан беше напълно облечен, с ботуши и снаряжен, и загърнат в плаща си, който го превръщаше в част от нощта. Естествено, екотът на битката заглъхваше по хълмовете надолу.

— Изненадан съм, че не дойде по-бързо, Моарейн. — Гласът му прозвуча студен, но по-добре гласът, отколкото той самият. Държеше се за сайдин, бореше се с него и леденият нощен хлад оставаше някак далечен. Усещаше го, усещаше всяко косъмче по ръцете си, как настръхва от студа под ръкавите на ризата, но самият него не засягаше. — Обикновено се озоваваш при мен веднага щом усетиш, че става нещо лошо.

— Никога не съм обяснявала всичко, което правя или не правя. — Гласът ѝ беше загадъчно спокоен както винаги, но Ранд беше сигурен, че се изчервява. Лан изглеждаше разтревожен, макар че при него беше трудно да се определи. — Не мога вечно да те държа за ръчичка. Все някога трябва да тръгнеш сам.

— Е, тази нощ го направих, нали? — По купола на Празнотата се плъзна смут. Казал го беше така, сякаш се беше справил съвсем сам. — Авиенда смъкна ей този едва ли не от гърба ми — добави той. Пламъците по драгхара вече загасваха.

— Добре, че е била тук — отвърна кротко Моарейн. — Значи не си имал нужда от мен.

Тя не се боеше, в това той беше сигурен. Беше я виждал как връхлита сред Твари на сянката, размахвайки Силата също толкова ловко, колкото Лан въртеше меч си, твърде често го беше виждал, за да повярва, че се е уплашила. Тогава защо не бе притичала, след като бе усетила драгхара? Можеше да я накара да му обясни, да я притисне между клетвата ѝ пред него и неспособността ѝ да лъже открито. Не, не можеше. По-точно — нямаше да го направи. Не би го направил на човек, който се молеше да му позволи да му помага.

— Сега поне знаем защо е бил щурмът долу — каза той. — Да ме накарат да помисля, че там става нещо важно, докато драгхарът ми се нахвърли откъм гърба. Същото го опитаха и в твърдината Студени скали, но и там не се получи. — Само че този път за малко да стане. Ако наистина това бе целта. — Човек би си помислил, че ще опитат

нещо друго. — Куладин пред него, Отстъпниците — навсякъде, както изглеждаше. Защо не можеше поне да среща враговете си един по един?

— Не допускай грешката да си мислиш, че ходовете на Отстъпниците са прости — каза Моарейн. — Това може да се окаже фатално. — Тя придърпа робата си, сякаш съжаляваше, че не е подебела. — Стана късно. Ако нямаш повече нужда от мен...

Двамата със Стражника го оставиха. Айилците вече се връщаха. Неколцина възкликнаха като видяха драгхара и извикаха на гай-шайн да излезат да го махнат, но повечето само го поглеждаха и се прибираха по шатрите си. Изглежда, вече бяха навикнали да виждат такива неща около него.

Появи се и Аделин с Девите. Те зяпнаха драгхара, повлечен от мъжете в белите роби, и се спогледаха, преди да пристъпят към него.

— Тук нямаше нищо — промълви Аделин. — Цялата атака беше долу. Мраколюбци и тролоци.

— И викаха: „Самаил и Червените стършели“ — добави друга. Както се беше загърнала в шуфата си, Ранд не можа да разбере коя е. По глас му се стори млада: някои от Девите не бяха на повече от шестнадесет години.

Аделин вдиша дълбоко, след което извади едно от копията си и го протегна хоризонтално пред него, с каменно лице. Другите сториха същото — всяка с по едно копие.

— Ние... се провалихме — каза Аделин. — Трябваше да сме тук, когато са дошли драгхарите. А вместо това побягнахме като деца, за да танцуваме копията.

— И какво да правя с тях? — попита Ранд, а Адетин му отвърна без колебание:

— Каквото пожелаеш, Кар-а-карн. Ние сме готови и няма да се възпротивим.

Ранд поклати глава. „Проклети айилци, с проклетия им джи-е-тох.“

— Сега си ги взимате и се връщате да ми пазите шатрата. Ясно? Хайде. — Те се заспоглеждаха и неохотно се подчиниха.

— И някоя от вас да каже на Авиенда, че си влизам вътре, като се върна — добави той. Не смяташе да прекара цяла нощ навън, чудейки

се дали е безопасно да влезе. След което бързо се отдалечи по скованата от студ камениста земя.

Шатрата на Ашмодеан не беше много далече от неговата. От нея не се чуваше и звук. Той отметна рязко платнището на входа и нахълта вътре. Ашмодеан седеше в тъмното и хапеше устни. Трепна при появата на Ранд и не го остави да заговори.

— Не допускаш, че съм съучастник, нали? Драгхарите ги усетих, но с тия двата можеше да се справиш и сам. Драгхарите никога не са ми харесвали — изобщо не трябваше да ги създаваме. У тях има малко мозък, отколкото и у един тролок. Заповядаш им нещо, а те все налитат да убият това, което им е най-близо. Ако бях излязъл, ако бях направил нещо... Ами ако някой ме забележеше? Ако някой разбереше, че не може да е от твоето преливане? Аз...

— Толкова по-добре за теб, че не го направи — сръза го Ранд и седна с кръстосани нозе в тъмното. — Ако те бях усетил, че си се изпълнил със сайдин отвън, можеше да те убия.

Ашмодеан се засмя плахо.

— И за това си помислих.

— Самаил е изпратил атаката тази нощ. Тролоците и драгхарите поне.

— Не е много в стила на Самаил да си хвърля хората на вятъра — отвърна замислено Ашмодеан. — Но е готов да приеме десет хиляди жертви или десет пъти по толкова, стига това да му носи цената, която смята, че си струва. Може би някой от другите иска да си помислиш, че е бил той. Дори айилците да взимаха пленници... Тролоците не мислят почти за нищо друго, освен да убиват, а Мраколюбците вярват само в това, което им се каже.

— Той беше. Веднъж се опита да ме подмами да го нападна по същия начин, в Серендаар. — „О, Светлина!“ Мисълта се понесе по повърхността на Празнотата. „Казах го за себе си.“ Не знаеше къде се е намирал Серендаар, не знаеше нищо, освен че го бе казал. Думите просто сами се бяха изплъзнали от устата му.

— Това изобщо не го знаех — тихо каза Ашмодеан.

— Това, което искам да разбера, е защо? — Ранд започна да подбира думите си предпазливо, надявайки се, че са си негови. Помнеше много добре лицето на Самаил. Мъж. „Не аз. Не моята памет.“ Набит мъж с къса жълтеникава брадичка. Ашмодеан му беше

описал всички Отстъпници, но той съзнаваше, че този образ не произлиза от описанието му. На Самаил винаги му се беше искало да е по-висок и съжаляваше, че Силата не може да му помогне за това. Тези неща Ашмодеан никога не беше му казвал. — Според това, което си ми казвал, той не би пожелал да излезе срещу мен, освен ако не е напълно сигурен в победата си, а може би дори и тогава. Каза ми, че той би предпочел да ме остави на Тъмния, ако може. Тогава защо е сигурен, че сега ще победи, ако реша да го подгоня?

Продължиха да го обсъждат на тъмно с часове, без да стигнат до никакво заключение. Ашмодеан се придържаше към мнението, че е бил някой от другите, който се е надявал да насочи Ранд срещу Самаил и така да се отърве от един от двамата; не беше сигурно дали го вярва, или не, но поне така твърдеше. Ранд усещаше тъмните очи на мъжа върху себе си и се чудеше. Такава грешка трудно можеше да се обясни.

Когато най-накрая се върна при шатрата си, Аделин и дузината Деви тутакси скочиха на крака и му заразправяха една през друга как Егвийн си била отишла и Авиенда отдавна била заспала, и колко много му била сърдита, не само тя, но и двете. Толкова различни съвети му сипеха как да се справи с яда на двете жени, всички едновременно, че той не можа да разбере нищо. Най-после млъкнаха и Аделин каза:

— Трябва да поговорим тази нощ. За това, което направихме и което не можахме. Ние...

— Нищо няма — каза ѝ той, — а и да е имало нещо, вече е простено и забравено. Бих искал все пак да поспя няколко часа. Щом толкова държите да го обсъждате, идете при Амис или Баир. Сигурен съм, че те ще ви разберат по-добре от мен. — Това, колкото и изненадващо да беше, ги накара да млъкнат окончателно и да го оставят да влезе.

Авиенда беше под одеялата си; единият ѝ строен гол крак се подаваше навън. Той се постара да не поглежда нито към него, нито към нея. Беше оставила една лампа запалена. Ранд се напъха с благодарност под собствените си одеяла и преля да угаси лампата преди да пусне сайдин. Този път сънува как Авиенда мята огън, само че не към драгхар, а до нея седеше Самаил и се смееше.

ГЛАВА 23

ПЕТИНАТА ВИ ДАВАМ

Дръпнала юздите на Мъгла на билото на един тревист хълм, Егвийн гледаше потоците айилци, изливащи се от Джангайския проход. Седлото отново беше надигнало полите ѝ над коленете, но сега тя почти не го забелязваше. Не можеше напрекъснато да се навежда, за да ги оправя. А пък си имаше и чорапи, тъй че краката ѝ не бяха голи.

Подтичващите колони на Айил течаха малко под нея, подредени по кланове, септи и общества. Хиляди и хиляди, с техните товарни коне и мулета, и гай-шайн, които щяха да се грижат за станове им, докато другите се сражават, простираха се на миля околоръст и откъм прохода прииждаха още, други вече се губеха от погледа и напред. Макар да си нямаха благородни фамилии, които да ги предвождат, приличаха досущ на народа на някоя държава, тръгнал на боен поход. „Пътят на коприната“ тук вече наистина бе заприличал на път, цели петдесет крачки широк и настлан с големи бели камъни, цепещ право през хълмовете, които бяха просечени, за да е равен. Съвсем нарядко се виждаше той под нозете на айилската маса, въпреки че те предпочитаха да тичат по тревата, но много от каменните плочи се бяха надигнали на една страна и хлътнали на другата. Повече от двадесет години бяха минали, откакто по този път се беше движило нещо различно от местни селски коли и шепа фургони.

Смайващо бе за нея да види отново дървета — истински дървета, високи дъбове и букове, в истински горички, а не огънати безразборно от вятъра и криви, и висока трева, люлееща се под вятъра, бръснещ билата на хълмовете. А на север в далечината се виждаше истински лес, и облаци в небето — тънки и нависоко, но все пак облаци. Въздухът изглеждаше благословено прохладен след Пустошта, и дори влажен, въпреки че пожълтелите листа и големите кафяви туфи из тревата ѝ подсказваха, че може би е по-топло и по-сухо от обичайното за това време от годината. И все пак околностите на Кайриен

приличаха на щедър рай в сравнение с онова, което беше зад Драконовата стена.

Малко поточе се виеше на север под почти плосък мост. Течеше към река Гайлин на много мили в същата посока. Тя се зачуди какво ли ще си помислят айилците за реката — веднъж беше видяла айилци край една река. Вадичката определено прекъсваше мощния човешки поток — мъже и жени се спираха да я разгледат слисани и след това я прескачаха.

Фургоните на Кадийр затрополяха по каменния път. Мулелетата, подредени в дълга колона, напругаха вратове в безнадеждно усилие да не изостанат от айилците. Четири дни им бяха нужни, за да преодолеят резките извивки на прохода, а Ранд явно възнамеряваше да навлезе колкото може по-надълбоко в Кайриен през няколкото часа дневна светлина, които им оставаха. Моарейн и Лан яздеха с фургоните; не пред тях, нито дори успоредно на приличащата на кутийка бяла къща на колелета на Кадийр, а до втория фургон, в който покритият с платнище силует на каменната рамка на врата — тер-ангреал — стърчеше над останалия товар. Част от товара беше грижливо увита в чергила или прибрана в сандъци и каци, които Кадийр беше домъкнал в Пустошта със стоката си, докато друга просто беше напъхана където ѝ се намери място — странни фигури от метал и стъкло, червен кристален стол, две статуи с детски размери на гол мъж и жена, костени пръчки и още какви ли не неща от странна черна материя с всевъзможни размери. Какво ли не, включително неща, които Егвийн не можеше и да опише. Моарейн беше използвала и най-малкото кътче за тези предмети във всички фургони.

На Егвийн ѝ се искаше да разбере защо Айез Седай беше толкова загрижена точно за този фургон: навярно никой друг не беше забелязал, че Моарейн му отделя повече внимание, отколкото на всички други взети заедно, но тя го забеляза. Не че се надяваше да разбере. Наскоро установеното равенство между нея и Моарейн се оказа само проява на нежност, нещо, което тя бе разбрала, когато ѝ зададе същия въпрос в сърцевината на прохода, а освен това ѝ беше казано, че въображението ѝ е твърде развинуто и че ако разполага с време за губене в шпиониране на Айез Седай, може би Моарейн ще помоли Мъдрите да усилят обучението ѝ. Тя се извини от все сърце,

разбира се, и меките ѝ слова, изглежда, подействаха. Амис и останалите не ѝ отнемаха повече време през нощите, отколкото досега.

По пътя откъм нейната страна притичаха стотина Таардад Фар Дарейз Май, с леки отскоци, с увиснали була, но готови да бъдат нахлузени, и с пълни колчани на бедрата. Някои носеха роговите си лъкове в ръце, други ги бяха прибрали в кожените калъфи на гърбовете си. Копията и щитовете в ръцете им се полюшваха в ритъм с бяга им. Зад тях дузина гай-шайн в белите си роби дърпаха товарните мулета и се мъчеха да не изостанат. Една обаче беше в черна, а не бяла роба, Изендре. Мъчеше се най-много от всички. Егвийн успя да различи сред тях Аделин и още две три други от онези, които бяха пазили шатрата на Ранд в нощта на атаката. Всяка от тях стискаше и по една кукла — грубо направена кукла, облечена в поли и с бяла блузка; лицата им изглеждаха по-каменни от всякога, все едно се правеха, че изобщо не носят такова нещо.

Тя не знаеше за какво беше това. Девите, които бяха пазили тогава, дойдоха на група да се срещнат с Баир и Амис, след като смяната им беше свършила, и прекараха доста време с тях. На следващата сутрин, докато лагерът все още се разтурваше в предутринната сивота, те бяха започнали да правят тези кукли. Не можеше да ги попита, естествено, но сподели учудването си с една златокоса Томанеле от септата Серай, на име Майра, и жената ѝ каза, че било за да им се напомня, че вече не са деца. Тонът ѝ даде да се разбере, че не иска да говори повече. Една от Девите, носещи кукла, не беше повече от шестнадесетгодишна, но самата Майра беше поне на годините на Аделин. Всеки път, когато Егвийн си помислеше, че вече разбира айилските нрави, нещо ново ѝ доказваше, че все още не знае нищо.

Въпреки волята ѝ очите ѝ я теглеха назад към прохода. Редицата от колове все още си беше там, почти видима, от единия стръмен склон до билото на другия, с изключение на пролуката, която айилците бяха изритали по пътя си. Куладин беше оставил ново послание — мъже и жени, набучени на колове пред пътя им, стояли там мъртви от седем дни. Високите стени на Селеан бяха прилепени към хълмовете от дясната страна на прохода и над тях не се виждаше нищо. Моарейн ѝ каза, че градът представлявал бледа сянка на някогашната си слава, но все пак беше забележителен и много по-голям от Тайен. Нищо обаче

не беше останало от него. Нито някой от жителите му беше оцелял — освен отведените от Шайдо, — макар че някои вероятно бяха избягали по места, които бяха сметнали за безопасни. По тези хълмове беше имало ферми: по-голямата част от източен Кайриен бе изоставена след Айилската война, но един град винаги имаше нужда от ферми наоколо, за да го изхранват. От почернелите каменни стени на фермерските къщи стърчаха осаждени комини; тук се мяркаха овъглени греди над каменна плевня, там обор и къща се бяха сринали от опустошителния пожар. Хълмът, на чието било тя седеше върху седлото на Мъгла, доскоро беше бил пасище; край оградата му в основата на хълма все още бръмчаха ята мухи над гнилите останки от касапницата. Нито едно животно не бе оставено в нито едно пасище, нито една кокошка не щъкаше из дворовете. Ечемичените ниви бяха овъглени като изгорени стърнища.

Куладин и Шайдо бяха Айил. Но такива бяха и Авиенда, както и Баир, Амис и Мелайне, и Руарк, който често ѝ казваше, че му напомняла за една от дъщерите му. Бяха отвратени от опустошенията, но въпреки това, изглежда, всеки смяташе, че са само малко повече от онова, което дървоубийците заслужават. Навярно единственият начин наистина да опознаеш айилците беше да се родиш Айил.

Тя хвърли последен поглед към разрушения град и бавно заслиза към грубата каменна ограда, мина през портичката и по навик се наведе да окачи кожената каишка, задържаща вратата. Цялата ирония беше в това, че според Моарейн Селеан бе могъл да премине на страната на Куладин — ако Куладин им беше дал възможност да избират, разбира се.

Тя препусна по широкия път, докато не настигна Ранд, днес облякъл червеното си сетре, Авиенда, Амис и още тридесетина Мъдри, които познаваше съвсем бегло, с изключение на другите две сънебродници. Мат с неговата широкопола шапка и копието с черната дръжка също бе там, и Джайсин Натаил, праметнал на гръб кожения калъф с арфата и стиснал пръта на аленото знаме, плющящо на вятъра. Забързани от двете им страни айилци ги подминаваха, защото Ранд яздеше бавно — разговаряше с вождовете на кланове. С поли или без поли, Мъдрите преспокойно можеха да изравнят крачка с подминаващите колони, ако не бяха се залепили за Ранд като борова

смола. Те почти не погледнаха Егвийн — бяха наострили очи и уши към Ранд и шестимата вождове.

— И който и да премине след Тимолан — говореше с решителен тон Ранд, — да му се каже същото. — Каменните кучета, оставени да наблюдават в Тайен, бяха дошли да докладват, че Миагома са навлезли в прохода предния ден. — Дошъл съм да спра Куладин да опустошава тази земя.

— Сурово послание — каза Баел. — За нас също, ако смяташ, че не можем да си вземем петината. — Хан и останалите, дори и Руарк, закимаха.

— Петината ви давам. — Ранд не повиши глас, но думите му прозвучаха като забивани пирони. — Но и частица от това да не бъде храна. Ще живеем от онова, което можем да си намерим — диво, уловено или купено, ако се намери някой да продава храна — докато не накарам тайренците да увеличат доставките от Тийр. Ако един човек само вземе и петак повече от петината, или къшей хляб, без да го е платил, ако изгори и една колиба, защото принадлежала на дървоубиец, или убие човек, който не се е опитал да го убие, ще бъде обесен, който и да е той.

— Тежко е да кажеш такова нещо на клановете — каза Деарик почти толкова твърдо. — Аз дойдох да следвам Оня, що иде със Зората, а не да кътам някакви си клетвопрестъпници. — Баел и Джеран си отвориха устата, сякаш да го подкрепят, но всеки от тях забеляза другия и стисна зъби.

— Запомни добре какво казах, Деарик — заяви Ранд. — Аз дойдох да спася тази земя, а не да я съсипвам повече. Това, което казах, важи за всеки клан, включително Миагома и всеки друг, който ни последва. За всеки клан. Всички да го запомнят добре. — Този път никой не проговори и той смуши Джейде-ен напред.

Егвийн си пое дъх. Всеки от вождовете беше достатъчно възрастен, за да му бъде баща и повече, те бяха водачи на своите хора като същински крале, колкото и да го отричаха, предводители, закалени в битките. А той едва до вчера беше момче, при това не само на възраст, младок, който по-скоро молеше и се надяваше, отколкото да командва и да очаква, че ще му се подчиняват. Напоследък се променяше все по-бързо и тя трудно успяваше да го догони. Добре щеше да бъде, ако успееше да задържи тези мъже да не правят с

другите градове това, което Куладин беше направил с Тайен и Селеан. Така си каза. Но съжеляваше, че той не може да го постигне, без да показва с всеки изминал ден все повече високомерие. Колко ли оставаше, докато поиска и тя да му се покорява така, както Моарейн? Или всички Айез Седай? Надяваше се, че е само високомерие.

Доця й се да си поговори с някого, затова измъкна единия си крак от стремето и се наведе да подаде ръка на Авиенда, но айилката поклати глава. Явно не й се яздеше. А може би и всички тези Мъдри, крачещи плътно една до друга, я караха да изпитва неохота. Някои от тях нямаше да се качат на кон или на кола, дори и двата им крака да са счупени. С въздишка Егвийн скочи на земята и поведе Мъгла за юздите, оправяйки раздразнено полите си. Меките, високи до коляно айилски чизми, които носеше, изглеждаха удобни, и бяха, но не и за толкова дълго вървене по тази твърда неравна настилка.

— Той наистина ги командва — каза тя.

Авиенда бегло отмести погледа си от гърба на Ранд.

— Не го познавам. Не мога да го познавам. Виж само какво носи.

Имаше предвид меча, разбира се. Ранд не точно го носеше — оръжието висеше на ефеса на седлото му в проста ножница от кафява бича кожа. Дългата дръжка, увита в същата кожа, стърчеше до кръста му. Дръжката и ножницата му я бе направил един човек от Тайен по пътя през прохода. Егвийн се чудеше защо, след като можеше да си прелее меч от пламък, както и да направи много други неща, в сравнение с които всички мечове щяха да изглеждат като детски играчки.

— Нали ти му го даде, Авиенда.

Приятелката й се навъси.

— Той се опитва да ме накара да приема и дръжката. След като я използва, тя е негова. Използва я пред очите ми, сякаш за да ми се подиграе с меч в ръката си.

— Ти не си ядосана заради меча. — Не мислеше, че е затова: Авиенда не беше споменала и дума за меча онази нощ в шатрата на Ранд. — Още си му сърдита заради начина, по който ти беше говорил, и аз те разбирам. Но знаеш, че той съжелява. Той понякога говори, без да мисли, но ако му позволиш да ти се извини...

— Не му искам извиненията — измърмори Авиенда. — Не искам да... Това не мога да го понасям повече. Не мога повече да спя в

шатрата му. — Изведнъж тя стисна Егвийн за ръката и ако Егвийн не я познаваше добре, щеше да си помисли, че всеки момент ще се разплаче. — Трябва да поговориш с тях за мен. С Амис, Баир и Мелайне. Те ще се вслушат в теб. Ти си Айез Седай. Трябва да ми позволят да се върна в шатрите им. Трябва!

— Какво трябва? — чу се гласът на Сориля. Беше изостанало от другите, за да се изравни с тях. Мъдрата от твърдината Шенде беше с бяла коса и лицето ѝ приличаше на съсухрена кожа, опъната върху черепа ѝ. Ясните ѝ зелени очи обаче можеха да убият кон от десет крачки. И то когато те погледнеше нормално. Когато се ядосаше, другите Мъдри седяха кротичко, а вождовете на кланове си търсеха извинение да напуснат.

Мелайне и още една Мъдра, посивялата Накаи от Черна вода, понечиха да се присъединят към тях, но Сориля не обърна въпросните очи към тях и изхъмка:

— Ако не беше толкова улисана в мисли за новия си съпруг, Мелайне, сигурно щеше да забележиш, че Амис иска да поговори с теб. Ти също, Аерин. — Мелайне цялата почервения и заприпка обратно към другите, а по-възрастната Аерин дори я изпревари. Сориля ги изгледа, докато се отдалечат, след което насочи вниманието си изцяло към Авиенда. — Сега можем да си поговорим спокойно. Значи ти не искаш да направиш нещо. Нещо, което са ти казали да направиш, разбира се. И смяташ, че това дете Айез Седай може да те измъкне да не го правиш.

— Сориля, аз... — измънка Авиенда и не можа да продължи.

— По мое време момичетата подскачаха, щом някоя Мъдра им кажеше „подскачай“ и продължаваха да подскачат, докато не им се каже да спрат. Щом още съм жива, значи и времето още е мое. Необходимо ли е да се изяснявам?

Авиенда вдиша дълбоко и каза примирено:

— Не, Сориля.

Очите на старицата се спряха на Егвийн.

— А ти? Смяташ ли, че ще успееш да измолиш да я освободят?

— Не, Сориля. — На Егвийн почти ѝ се стори, че е редно да приклепне в реверанс.

— Добре — каза Сориля. Не изглеждаше доволна — сигурно защото просто не беше очаквала друго. И беше права. — Сега мога да

говоря е вас за това, което наистина искам да разбера. Чух, че Кар-а-карн ти е направил дар на интерес, за какъвто никой досега не е чувал — рубини и лунен камък.

Авиенда подскочи, сякаш по крака ѝ беше пробягала мишка. Е, от една мишка тя едва ли щеше да подскочи така, но Егвийн щеше. Айилката заобяснява за меча на Ламан и ножницата толкова припряно, че думите ѝ запрескачаха една през друга.

Сорилея намести шала си, мърморейки си нещо за момичета, които докосвали мечове, макар и увити в одеяла, и дори се закани да сгълчи „младата Баир“.

— Значи той не е хванал окото ти. Жалко. Това щеше да го привърже към нас. Напоследък той гледа на твърде много хора като на свои. — За миг тя изгледа Авиенда от глава до пети. — Ще взема аз да накарам Феран да те погледне. Дядо му ми е сестреник. Ти имаш други задължения пред народа, освен да се учиш за Мъдра. Тези бедра са създадени за бебета.

Авиенда се спъна в една издигната плоча от настилната и за малко щеше да падне.

— Аз... Ще помисля за него, когато дойде време — каза тя с половин дъх. — Все още имам много да уча, докато стана Мъдра, а пък и Феран е Сейа Дуун, а Черните очи са се заклели да не спят под покрив или шатра, докато Куладин не загине. — Куладин беше от Сейа Дуун.

Мъдрата със сбръчканото лице кимна, сякаш всичко вече беше уредено.

— Ами ти, млада Айез Седай? Ти познаваш Кар-а-карн добре, казват. Ще направи ли той това, с което заплашва? Да обеси дори вожд на клан?

— Мисля, че... може би... ще го направи. Но съм сигурна, че може да бъде накаран да се вслуша в разума. — За последното никак не беше сигурна, нито дали беше въпрос на разум — това, което той беше казал, звучеше просто справедливо — но справедливостта нямаше да му донесе нищо добро, ако разбереше, че другите се обръщат против него също като Шайдо.

Сорилея я погледна изненадано, а после извърна погледа си към вождовете около коня на Ранд, който като нищо можеше да ги изпотъпче.

— Погрешно ме разбра. Той трябва да покаже на тази крастава вълча глутница, че той е главният вълк. Един вожд трябва да бъде покорав от останалите мъже, млада ми Диез Седай, а Кар-а-карн — потвърд от другите вождове. Всеки ден по още няколко мъже, и дори Деви, биват обзети от отчаянието, но те са меката, външна кора на желязното дърво. Това, което остава, е твърдостта на сърцевината му, и той трябва да е твърд, за да ги води. — Егвийн забеляза, че тя не включи себе си или останалите Мъдри сред тези, които трябвало да бъдат водени. Мърморейки си за „крастави вълци“, Сориля закричи напред и скоро всички Мъдри я заслушаха, без да спират да вървят. Но не можеше да се чуе какво им говори.

— Кой е този Феран? — попита Егвийн. — Не съм чувала да ми говориш за него. Как изглежда?

Загледана навъсено в гърба на Сориля, почти закрит от струпалите се около нея жени, Авиенда отвърна разсеяно.

— Много прилича на Ранд, само че е по-млад, по-висок и похубав, с много по-червена коса. Повече от година се опитва да привлече интереса на Инайла, но си мисля, че тя по-скоро ще го научи да пее, отколкото да остави копието.

— Не разбирам. Да не се каниш да го споделиш с Инайла? — Все още ѝ се струваше странно, че говори така небрежно за това.

Авиенда отново се спъна и я изгледа.

— Да го споделя ли? И една десета от него не искам. На лице е красив, но когато се засмее, реве като муле и си бърка в ушите.

— Но както говореше за него със Сориля, си помислих, че... го харесваш. Защо не ѝ каза това, което току-що каза на мен?

Тихият смях на Авиенда беше пълен с досада.

— Егвийн, ако тя допуснеше, че се опитвам да ѝ се опъвам за това, сама щеше да оплете брачния венец и да ни завлече с Феран за вратовете, за да ни оженят. Ти виждала ли си някой някога да каже „не“ на Сориля? Ти би ли могла?

Егвийн отвори уста да отговори, че би могла, но спря. Да накараш Нинив да отстъпи беше едно, но да опиташ същото със Сориля — съвсем друго. Все едно да застанеш на пътя на свлачище и да му кажеш да спре.

За да смени темата, тя каза:

— Ще поговоря с Амис и другите за теб. — Не че наистина смяташе, че това ще помогне много. Подходящият момент беше отминал. Добре поне че Авиенда най-после бе разбрала колко е неуместно. Може би... — Ако отидем двете заедно, сигурна съм, че ще се вслушат.

— Не, Егвийн. Трябва да се подчиня на Мъдрите. Джи-е-тох го изисква. — Все едно че изобщо не беше я молила за намесата и само допреди малко. Все едно че не беше почти готова да коленичи пред Мъдрите и да ги помоли да не я карат да спи повече в шатрата на Ранд. — Но защо дългът ми към народа винаги трябва да е нещо, което не желая? Защо винаги трябва да бъде нещо, от което по-скоро бих умряла, вместо да го направя?

— Авиенда, никой не може да те накара да се омъжиш или да имаш бебета. Дори Сорилея. — Егвийн съжали, че последното не прозвуча съвсем уверено.

— Ти не разбираш — отвърна тихо другата жена. — А и аз не мога да ти го обясня.

Тя придърпа шала на раменете си и не пожела да говори повече. Готова беше да обсъждат уроците им или дали Куладин ще се обърне, за да се срази с тях, или как бракът се е отразил на Мелайне — която напоследък полагаше усилия да изглежда достатъчно трънлива — и всичко друго освен онова, което не можеше или не желаше да обясни.

ГЛАВА 24

ИЗПРАТЕНО ПОСЛАНИЕ

Когато слънцето започна да се снижава, пейзажът се промени. Хълмовете взеха да стават по-ниски, а горичките — по-големи. Доскорошните каменни огради на някогашните ниви се запревързваха в синури с жив плет или пък нивите се ограничаваха от пояси дъб и бук, бор и бреза, и дървета, които Егвийн не познаваше. Малкото фермерски къщи, които се мяркаха, нямаха покриви и сред стените им бяха израсли дървета, високи по десет-петнадесет крачки, като малки горички, затворени сред каменните зидове, пълни с цвъркащи птици и черноопашати катерички. Поредното поточе предизвикваше сред айилците също толкова оживени коментари, колкото горичките и тревата. Те бяха слушали приказки за влажните земи, чели бяха за тях от книги, купувани от търговци и амбуланти като Хаднан Кадийр, но малцина ги бяха виждали наяве след акцията срещу Ламан. Но се приспособяваха бързо; сиво-кафявото на шатрите им се сливаше добре с мъртвите листа под дърветата, с храстите и изсъхналата трева. Лагерът се простираше на мили, белязан с хиляди малки огньовете под златистия здрач.

Егвийн пропълзя с огромно удоволствие в палатката си веднага щом гай-шайн я вдигнаха. Лампите бяха запалени и в огнището пращеше малък огън. Тя нави меките си чизми и ги свали, събу вълнените чорапи и се изтегна върху светлите черги. Съжали, че вътре няма и леген с вода, в който да натопи краката си. Не можеше и да й хрумне да се прави на толкова корава, колкото бяха айилците, така че омекваше след няколкото часа ходене пеш, от което краката ѝ сякаш ставаха два пъти по-широки. Разбира се, водата тук нямаше да е проблем. Или не би трябвало — наблизо имаше един полупресъхнал поток, — пък и една истинска баня нямаше да ѝ навреди.

Коинде, кротка и тиха в бялата си роба, ѝ донесе вечерята — пак плоския белезникав хляб, направен от брашно от ку'курз, и една глинена червена купа с гъсто варено, което тя изяде механично, —

беше по-скоро уморена, отколкото гладна. Сухите чушки и бобове разпозна, но не попита от какво е тъмното месо. „Заешко трябва да е“ — каза си тя решително и се надяваше, че е това. Айилците ядяха неща, от които косата ѝ можеше да се накъдри повече и от тази на Елейн. Готова беше да се обзаложи, че Ранд дори не поглежда какво яде.

След като приключи с вареното, се протегна край един красиво изработен сребърен светилник с излъскан диск, който да отразява светлината. Повечето айилци нямаха никаква светлина през нощта, освен от огньовете им, и малцина бяха взели със себе си маслени лампи, освен Мъдрите и вождовете на кланове и септи. Но нямаше никакъв смисъл да стои на смътното осветление на огнището, след като можеше да разполага с прилично осветление. Това ѝ напомни, че нощите тук няма да са толкова драстично различни от дните, както в Пустошта: в палатката ѝ вече започваше да става неприятно горещо.

Тя преля малко поточе Въздух, за да угаси огъня, и зарови из дисагите за подвързаната книга в износена кожа, която беше заела от Авиенда. Беше малко тънко томче с много дребен шрифт, трудно за четене, освен при добро осветление, но удобно за носене. „Пламъкът, мечът и сърцето“ — така се казваше, сборник от приказки за Биргит и Гайдал Кайн, за Анселан и Барашел, за Рогош Орловото око и Дънсинин и за още дузина герои и героини. Авиенда твърдеше, че ѝ харесвала заради приключенията и битките, и може би наистина беше така, но във всяка история също така се говореше за любов между мъж и жена. На Егвийн тъкмо това ѝ харесваше най-много — понякога бурните, друг път нежни нишки на неувяхваща любов. Можеше да го признае поне пред себе си. Една жена с претенции за благоразумие не биваше да си позволява да изповяда публично — точно такъв вид наслада.

Всъщност тя не изпитваше към четенето повече влечение, отколкото към храненето — това, което наистина ѝ се искаше, беше да се изкъпе и да спи, а без къпането можеше и да мине, но тази вечер на двете с Амис им предстоеше да се срещнат с Нинив в Тел-айеран-риод. Обаче там, където можеше да се намира Нинив, на път за Геалдан, все още нямаше да е нощ, а това означаваше да остане будна.

При последната им среща Елейн ѝ описа менажерията като нещо много забавно, въпреки че Егвийн не можеше да приеме на сериозно,

че появата на Галад е била достатъчно основание да тръгнат да се скитат така. Според нея Нинив и Елейн просто май бяха обикнали приключенията. Жалко за това, което се беше случило със Сюан — те двете имаха нужда от твърда ръка, която да ги вразуми. Странно, че ѝ се налагаше да мисли за Нинив по този начин. Нинив в нейните представи винаги беше била жената с твърда ръка. Но след онзи епизод в Кулата в Тел-айеран-риод Нинив се оказваше все по-малко и по-малко онази, срещу която трябва да се съпротивляваш.

Докато прелистваше поредната страница, тя гузно осъзна, че всъщност с нетърпение очаква да види Нинив тази нощ. Не защото Нинив ѝ беше приятелка, а защото искаше да види дали въздействието се е оказало трайно. Ако Нинив си дръпнеше плитката, тя щеше да ѝ вдигне вежда сърдито и тогава... „Светлина, дано да ѝ е подействало. Ако се изтърве за онази разходка, Амис, Баир и Мелайне кожицата ми ще съдерат, а може и да ме изгонят.“

Очите ѝ започнаха да се премрежват и в главата ѝ изплуваха видения, свързани с историите в книгата. Тя можеше да бъде силна и храбра като всяка от тези жени, силна и храбра като Дънсинин, Нереин или Мелисинде, или дори като Биргит, силна като Авиенда. Но дали Нинив щеше да прояви достатъчно благоразумие да си сдържи езика пред Амис тази нощ? Дънсинин. Биргит. Корава и силна като Дева на копието.

Ръката ѝ се плъзна по страницата и тя се помъчи да задържи книгата до бузата си, дишането ѝ се забави и стана по-дълбоко.

Сепна се, щом се озова сред величествените колони от червен мрамор на Сърцето на Камъка, в странната светлина на Тел-айеран-риод, и отново се сепна, като разбра, че е облечена в кадин-сор. Амис нямаше да остане доволна, ако я видеше. Припряно се напрегна да промени облеклото си и се изненада, когато дрехите ѝ започнаха да примигват между блузата от алгоде и широката вълнена пола и ефирна синя коприна с брокат. Най-сетне се успокоиха на айилското облекло, допълнено с костената гривна на пламъци и собствената ѝ огърлица от злато и кост. От доста време не беше проявявала такава колебливост.

За миг си помисли дали да не излезе от Света на сънищата, но подозираше, че е заспала дълбоко, там, в шатрата си. Най-вероятно

щеше просто да влезе в някой свой собствен сън, а в сънищата си все още не съумяваше да се справя добре и сигурно нямаше да може отново да се върне в Тел-айеран-риод. А нямаше да е никак добре да остави Амис и Нинив заедно сами. Кой знае какво щеше да изтърси Нинив, ако Амис успееше да я ядоса? Когато Мъдрата пристигнеше, тя просто щеше да ѝ каже, че току-що е дошла. Досега Мъдрите или я изпреварваха малко, или всички пристигаха едновременно, но ако Амис повярваше, че е дошла само преди секунда, нямаше да има проблем.

Почти беше привикнала с усещането за невидими очи в тази огромна зала. „Нищо друго няма тук освен колоните, сенките и цялото това празно пространство.“ Но въпреки това се надяваше, че Амис няма да се забави много, нито Нинив. Но можеха и да се забавят. Времето наистина се държеше странно в Тел-айеран-риод, както и във всеки сън, но все пак до уговорената среща имаше цял час. Навярно ѝ оставаше време да...

Изведнъж усети, че чува някакви гласове, като далечен шепот между колоните. Обгърнала сайдар, тя запристъпва предпазливо по посока на звука, към мястото, където Ранд бе оставил Каландор. Мъдрите твърдяха, че тук контролът на Тел-айеран-риод е също толкова мощен, колкото този на Силата, но тя познаваше способностите си със Силата много по-добре и им се доверяваше повече. Добре прикрита зад дебелиите червени колони, тя се спря и погледна.

Не се оказа двойка Черни сестри, както се страхуваше, нито пък Нинив. Вместо тях, близо до проблясващата дръжка на Каландор, стърчаща от каменните плочи, стоеше Елейн, увлечена в тих разговор с най-странно облечената жена, каквато Егвийн беше виждала. Жената носеше късо бяло палто със странна кройка и широки жълти панталони, прибрани при глезените над къси боти с извити нагоре носове. Косата ѝ висеше на гърба в изкусно сплетена плитка. И държеше лък, който блестеше като излъскано сребро. Стрелите в колчана също светеха.

Егвийн стисна очи. Най-напред трудностите с роклята, а сега и това. Само това, че беше чела за Биргит — а сребърният лък недвусмислено подсказваше името ѝ, — не беше основание да си представя, че я вижда. Биргит очакваше — някъде — Рогът на Валийр

да призове нея и останалите герои за Последната битка. Но когато отново отвори очи, Елейн и странно облечената жена все още си бяха там. Не можеше да чуе какво си говорят, но този път повярва на очите си. Тъкмо се канеше да обяви за присъствието си, когато някой зад нея каза:

— Решила си да дойдеш преждевременно? Сама?

Егвийн се обърна и се озова лице в лице с Амис, чието загоряло от слънцето лице изглеждаше твърде младо за бялата ѝ коса, и с Баир с набръчканите бузи. И двете я гледаха, скръстили ръце; плътно пристегнатите на раменете им шалове говореха, че никак не са довольни.

— Заспах — отвърна Егвийн. Твърде рано беше, за да ѝ мине версията. Докато обясняваше задъхано как е задрямала и защо не се е върнала — пропускайки частта за това, че не бе искала да остави Нинив и Амис да си поговорят сами — тя се изненада, като усети тръпка на срам, че се беше канила да излъже, и на облекчение от това, че все пак не излъга. Не че истината непременно щеше да я спаси. Амис не беше толкова стриктна, колкото Баир — не чак толкова, — но беше напълно способна да я накара да трупа каменна грамада през цялата нощ. Много от Мъдрите бяха дълбоко убедени в ползата от безсмисления труд като форма на наказание — човек наистина не можеше да си мисли за нищо друго, освен че е наказан, докато заравя въглените с чаена лъжичка. А можеха просто да откажат да я учат повече, естествено. Чаената лъжичка беше за предпочитане.

Не успя да прикрие въздишката си на облекчение, когато Амис кимна и каза:

— Случва се. Но следващия път се върни и сънувай собствените си сънища. Можех и сама да чуя какво има да каже Нинив и да ѝ предам какво знаем ние. Ако Мелайне не беше тази нощ с Баел и Доринда, и тя щеше да дойде с нас. Ти изплаши Баир. Тя се гордее с твоя напредък и ако нещо се случи с теб...

Баир обаче нямаше вид на много горда. По-скоро се намръщи още по-силно, когато Амис млъкна.

— Късмет имаш, че Коинде те е намерила, когато се е върнала да прибере съдовете от вечерята ти. Притеснила се е, че не може да те вдигне, за да те премести в постелята. Ако бях помислила, че си тук сама повече от няколко минути... — За миг погледът ѝ се изостри в зла

закана. — Е, сега ще трябва да чакаме да пристигне Нинив. Щом трябва, ще останем, но ще използваме времето, за да понапреднем. Съсредоточи си ума върху...

— Не е Нинив — припряно отвърна Егвийн. Не искаше и да си представи що за урок щеше да бъде при това настроение на Баир. — Елейн е, с... — Тя се извърна и замълча, Елейн, в елегантна копринена рокля, подходяща за дворцов бал, крачеше пред Каландор. Биргит беше изчезнала. „Видях я, не си я представих.“

— Тя вече е тук? — възкликна Амис и пристъпи напред, за да види по-добре.

— Поредната млада глупачка — измърмори Баир. — Днешните момичета нямат мозък в главите, а и дисциплината им е колкото на козите. — Тя закрачи чевръсто пред Егвийн и Амис и се закова до искрящия Каландор срещу Елейн, с ръце на кръста. — Те ни си ми ученичка, Елейн Андорска, макар че измъкна от нас достатъчно, колкото да не се убиеш тук, ако внимаващ, но ако беше, щях така да те напердаша, че да ми заподскачаш, и да те пратя при майка ти, докато не пораснеш достатъчно, за да излизаш самичка от къщи. Кое то, струва ми се, може да отнеме още толкова години, колкото си живяла. Знам, че идваш в Света на сънищата самичка, ти и Нинив. И двете сте пълни глупачки.

Отначало Елейн се сепна, но докато слушаше тирадата на Баир, изправи гръб и вдигна ледено брадичката си. Роклята ѝ преля в червено, от още по-фина коприна, по ръкавите и високото ѝ деколте се разгънаха дантели и на гърдите се появиха везани лъвове, изправени на задните си крака, и златни лилии — собственият ѝ герб. Върху огнено-златистите ѝ къдрици кацна тънка златна диадема с изправен лъв, обкръжен от лунни камъни. Все още не можеше да контролира тези неща сполучливо. Но пък, от друга страна, може би се облече точно в това, което ѝ се искаше в момента.

— Благодарна съм за вашата загриженост — отвърна тя царствено. — Но е истина, че не съм ваша ученичка, Баир от Хайдо Шаарад. Благодарна съм ви за наставленията, но съм длъжна да следвам своя път и да изпълня задачите, възложени ми от Амирлинския трон.

— Мъртва — отвърна хладно Баир. — Ти изпълняваш заповеди на една мъртва жена. — Егвийн почти усети как перушината на Баир

настръхна от гняв; ако не направеше нещо, Баир можеше да реши да даде много суров урок на Елейн. Една такава свада беше последното нещо, което им трябваше сега.

— Какво... защо си тук вместо Нинив? — За малко щеше да попита какво прави Елейн тук, но това щеше да отвори вратичка за Баир и можеше да прозвучи като подкрепа за Мъдрата. Това, което се канеше да попита, бе какво правеше Елейн с Биргит. „Не съм си я представила.“ Може би някоя друга се беше сънувала, че е Биргит. Но само онези, които влизаха в Тел-айеран-риод съзнателно, можеха да останат повече от няколко минути, а Елейн едва ли щеше да разговаря с такава. Всъщност къде ли чакаха Биргит и останалите?

— Нинив лекува главоболие. — Диадемата изчезна и роклята на Елейн стана малко по-простичка, само с няколко златни шевици по гърдите.

— Болна ли е? — попита разтревожено Егвийн.

— Само леко главоболие и един-два отока. — Елейн се изкиска. — О, Егвийн, направо няма да повярваш. Цели четирима от трупата Чавана дойдоха да вечерят с нас. Да пофлиртуват с Нинив, по-точно. Първите няколко дни се опитаха да флиртуват и с мен, но Том си поговори с тях и те прекратиха. Нямаше право да се меси. Не че аз съм искала да флиртуват, нали ме разбираш. Както и да е, седяха си те, флиртуваха с Нинив — или се опитваха по-точно, защото тя ги пъдеше като бръмнали мухи — и изведнъж дотърча Лателле и започна да налага Нинив с тояга. И да знаеш с какви ужасни имена я наричаше!

— Пострадала ли е? — Егвийн не беше сигурна точно коя от двете има предвид. Ако Нинив бе кипнала...

— Тя не. Чавана се опитаха да издърпат Лателле, а Терик най-вероятно ще куца още няколко дни, да не говорим за подутите устни на Бръг. Накрая се наложи Петра да отнесе Лателле във фургона ѝ и се съмнявам, че тя ще си покаже носа навън още доста време. — Елейн поклати глава. — Лука не знаеше кого по-напред да обвини — един от акробатите му окуцал, а дресьорката му на мечки реве на леглото си — затова обвини всички, а аз си помислих, че Нинив се кани да смаже и неговите уши от бой. Добре, че не преля — уплаших се, че ще го направи, но измъкнаха Лателле от полесражението навреме.

Амис и Баир си размениха неразгадаеми погледи — очевидно не бяха очаквали, че Айез Седай могат да се държат точно по този начин.

Самата Егвийн също се почувства леко объркана, но главно от имената на всички тези хора, за които беше чувала съвсем накратко. Странни хора, пътуващи с лъвовете, кучета и мечки. И Илюминаторка. Не можеше да повярва, че този Петра е толкова силен, колкото твърдеше Елейн. Но пък, от друга страна, Том не само жонглираше, но гълташе и огън, а това, което правеха Елейн и Джюйлин, звучеше също толкова странно, въпреки че се използваше Силата.

Ако Нинив бе понечила да прелее... Елейн трябваше да е видяла сиянието, ако Нинив бе прегърнала сайдар. Независимо дали имаха сериозна причина да се крият, или не, двете нямаше за дълго да останат скрити, ако една от тях прелееше и хората я видеха. Очите и ушите на Кулата със сигурност щяха да чуят — такава новина се разнасяше бързо, особено след като все още не бяха напуснали Амадиция.

— Да кажеш на Нинив, от мен, да гледа да си съдържа нервите, че иначе аз ще ѝ кажа някои неща, които никак няма да ѝ харесат. — Елейн изглеждаше смаяна — Нинив със сигурност не ѝ беше казала какво се бе случило между двете — и Егвийн добави: — Ако тя прелее, можете да сте сигурни, че Елайда ще го разбере още преди някой гълъб да успее да прелети до Тар Валон. — Повече не можеше да каже: бездруго думите ѝ предизвикаха ново споглеждане между Амис и Баир. Те така и не бяха споделили какво си мислят за разцеплението в Кулата и за новата Амирлин. — Съжалявам, че не мога да ви хвана и двете заедно. Ако си бяхме самички в Кулата, в нашите стаи, щях да ви науча аз.

Елейн я изгледа почти толкова царствено и хладно, колкото и Баир преди малко.

— Опитай само.

Дали я разбра? Сами. Без Мъдрите. В Кулата. Егвийн можеше само да се надява. По-добре беше да смени темата и да се надява, че Мъдрите няма да доловят подтекста в думите ѝ, както се надяваше, че е успяла Елейн.

— Тази свата с Лателле ще ви създаде ли проблеми? — Какво ли мислеше Нинив за това? У дома тя щеше да довлече всяка жена, направила същото, пред Женския кръг толкова бързо, че очите ѝ щяха да изхвъркнат. — Вече би трябвало да сте стигнали почти до Геалдан.

— Още три дни, казва Лука, ако имаме късмет. Менажерията не се движи много бързо.

— Може би трябва вече да ги оставите.

— Може би — отвърна замислено Елейн. — Всъщност бих искала само веднъж да походя на въже пред... — Тя поклати глава и погледна към Каландор, деколтето ѝ се смъкна надолу, след което отново се прибра. — Не знам, Егвийн. Сами едва ли щяхме да се движим по-бързо, а и все още не знаем накъде да тръгнем. Да не говорим, че Нинив ще кипне, ако се наложи да изоставим фургона и да купим коне или карета. Освен това научаваме много неща за сеанчанците. Церандин е служила като дресьорка на с'редит в Двора на Деветте луни, където живее императрицата на Сеанчан. Вчера ни показва неща, които е взела със себе си, когато е избягала от Фалме. Егвийн, тя има и ай-дам.

Егвийн неволно пристъпи напред и полите ѝ забърсаха Каландор. Клопките на Ранд не бяха реални, каквото и да приказваше Нинив.

— Можеш ли да си сигурна, че тя не е сул-дам? — Гласът ѝ трепереше от гняв.

— Сигурна съм — отвърна успокоително Елейн. — Лично поставих ай-дама на нея и нямаше никакъв резултат.

Това беше една малка тайна, която самите сеанчанци не знаеха, или ако я знаеха, я криеха много добре. Техните дамане бяха жени, родени с искрата, жени, които рано или късно щяха да започнат да преливат, макар и неуки. Но сул-дам, тези, които контролираха дамане — те бяха жените, които се нуждаеха от обучение. Сеанчанците смятаха жените, които могат да преливат, за опасни животни, които трябва да бъдат държани под контрол, но въпреки това, без да съзнават, удостояваха мнозина от тях с почетна длъжност.

— Не разбирам целия този интерес към Сеанчан. — Амис произнесе името непохватно; никога не беше го чувала, преди Елейн да ѝ го спомене на предишната им среща. — Това, което вършат, е ужасно, но нали са си отишли. Ранд ал-Тор ги е победил и те са побегнали.

Егвийн се обърна, сякаш оглежда огромните лъскави колонии.

— Това, че си отидоха, още не значи, че няма да се върнат. — Не искаше да видят лицето ѝ, дори и Елейн. — Трябва да научим за тях

всичко, което можем, в случай че се върнат. — Във Фалме ѝ бяха сложили ай-дам. И се канеха да я изпратят отвъд Аритския океан, където животът ѝ да мине като на куче, вързано на каишка. Гняв се надигаше в нея всеки път, когато ѝ се напомнеше за тях. И страх също така. Страх, че ако се върнат, ще успеят да я хванат и да я задържат. Тъкмо това не искаше да им позволи да видят. Неудържимия ужас, който знаеше, че се чете в очите ѝ.

Елейн сложи ръка на рамото ѝ.

— Ако наистина се върнат, ще сме готови за тях — каза тя нежно. — Този път няма да ни заварят неподготвени и невежи. — Егвийн я потупа по ръката, въпреки че ѝ се искаше да я стисне. Елейн разбираше повече, отколкото ѝ се искаше, но въпреки това жестът ѝ я успокои.

— Да приключим с това, за което сме тук — каза делово Баир. — Ти наистина си заспала дълбоко, Егвийн.

— Накарахме гай-шайн да те съблекат и да те сложат в постелята. — Изненадващо, но гласът на Амис прозвуча също толкова нежно, колкото този на Елейн. — Когато се завърнеш в тялото си, можеш да си поспиш до заранта.

Бузите на Егвийн се изчервиха. Предвид айилските нрави, тези гай-шайн като нищо можеше да са били мъже. Трябваше да си поговори с тях — деликатно, разбира се: те много трудно щяха да я разберат, а и на нея щеше да ѝ е много неловко да им го обяснява.

Усети обаче, че страхът е изчезнал. „Явно повече ме е страх да не се уплаша, отколкото от сеанчанците.“ Не беше съвсем вярно, но се хвана за тази мисъл.

Всъщност почти нямаше какво да каже на Елейн. Че най-после са в Кайриен, че Куладин е опустошил Селеан и сее разруха в околностите, че Шайдо все още са на дни разстояние от тях и се придвижват на запад. Мъдрите знаеха повече от нея — те не се бяха прибрали направо в шатрите си. Вечерта беше имало малки схватки, съвсем незначителни, с конници, които избягали набързо, мернали се били и други конници, които избягали без бой. Пленници не били взети. Моарейн и Лан, изглежда, смятаха, че нападателите са били или разбойници, или поддръжници на една или друга страна, претендираща за Слънчевия трон. Всичко беше разпокъсано и неясно.

Но каквито и да бяха били, мълвата, че в Кайриен са дошли още айилци, скоро щеше да се пръсне.

— Рано или късно ще го научат — беше единственият коментар на Елейн.

Егвийн гледаше Елейн, докато се стапяше с едната от Мъдрите — за нея самата изглеждаше като че ли Елейн и Сърцето на Камъка стават все по-смътни, — но златокосата ѝ приятелка с нищо не ѝ показва дали е разбрала посланието.

ГЛАВА 25

СЪНИЩА ЗА ГАЛАД

Вместо да се върне в тялото си, Егвийн се понесе сред непрогледна тъмнина. Като че ли тя самата се бе превърнала в тъмнина, безтелесна. Не чувстваше тялото си и не можеше да определи къде е горе или долу — тук посоки не съществуваха, — но знаеше, че то е някъде наблизно и че лесно може да пристъпи и да се прибере в него. Навсякъде около нея сякаш примигваха светулки на огромни ята — и чезнеха в невъобразими далечини. Сънища бяха това, сънищата на айилците в лагера, сънищата на мъже и жени по цял Кайриен, по целия свят, и всички проблясваха тук, около нея.

Можеше да различи някои от по-близките и да назове името на сънуващите. От една страна, тези искрици досущ приличаха на светулки — тъкмо това толкова я беше затруднявало в началото — но от друга, странно как, сега те изглеждаха напълно отличими един от друг, като отделни лица. Сънищата на Ранд например, както и тези на Моарейн, изглеждаха някак приглушени, забулени от преградите, които двамата бяха изтъкали около тях. Съновиденията на Амис и Баир грееха ярко, с равномерно пулсиране — явно беше, че следваха съветите, които ѝ даваха. Ако не ги беше забелязала, тутакси щеше да се върне в тялото си. Двете Мъдри можеха да пребродят тукашния мрак много по-умело от нея. Ако се научеше да разпознава така и сънищата на Елейн и Нинив, щеше да може да ги открие в това огромно съзвездие, където и да се намираха.

Тя грижливо оформи в ума си добре запомнения образ и се озова наново в Тел-айеран-риод, в малката стаичка без прозорци в Кулата, където бе живяла като новачка. Срещу боядисаната в бяло врата имаше тесен креват. До едната стена бяха умивалникът и трикрако столче, до другата — роклите и ризите от бяла вълна на новата обитателка. И една бяла пелерина на окачалката до вратата. Стаята спокойно можеше да се окаже и празна: от много години Кулата не беше в състояние да попълни всички квартали на новачките. Подът беше почти толкова бял,

колкото стените и дрехите. Всеки ден новачката, живееща тук, беше длъжна да го търка на ръце и колене — самата Егвийн го беше правила, както и Елейн в съседната стая. И кралица да дойде да се учи в Кулата, щеше да започне а стая като тази и да търка пода.

Дрехите се оказаха подредени по друг начин, когато ги погледна отново, но тя подмина тази подробност. Готова да обгърне сайдар, тя откrehна вратата и предпазливо подаде глава навън. И въздъхна облекчено, като видя главата на Елейн да наднича от съседната врата. „Дано да не изглеждам толкова ококорена и несигурна, колкото нея“ — каза си Егвийн. Бързо ѝ махна и Елейн изприпка в бялата си дреха, която се превърна в бледосива рокля за езда веднага щом се шмугна при нея. Егвийн ненавиждаше сивите рокли — този цвят го носеха дамане.

Егвийн остана още миг на прага, оглеждайки оградените с перила галерии на квартирите на новачките. Издигаха се етаж след етаж и още толкова се спускаха надолу към Двора на новачките. Не че очакваше Лиандрин или нещо още по-лошо да се появи тук, но малко повече предпазливост все пак нямаше да навреди.

— Помислих си, че това имаш предвид — каза Елейн, след като Егвийн затръшна вратата. — Имаш ли си изобщо представа колко ми е трудно да помня какво мога да казвам и пред кого? Понякога ми се дощява просто да можехме да кажем всичко на Мъдрите. Да им признаем, че сме само Посветени, и ла се свърши най-после с това.

— Ще свършиш ти — стълча я Егвийн. — Само че аз спя няма и на двайсет крачки от тях.

Елейн потръпна.

— Ама и тази Баир. Напомня ми на Лили, когато ми се караше, че съм счупила нещо, което ми е било забранено да пипам.

— Ти почакай да те запозная със Сориля. — Елейн я изгледи невярващо, но пък и самата Егвийн не знаеше дали би повярвала, че е възможно такова нещо като Сориля, докато не я срещна. Трудно би го повярвал човек, докато не му дойде до главата. Тя придърпа шала си. — Кажи ми сега за срещата си с Биргит. Биргит беше, нали?

Елейн се олюля, сякаш я бяха ударили в корема. Сините ѝ очи за миг се притвориха и тя си пое дъх толкова дълбоко, че сигурно я изпълни до пръстите на краката.

— За това не мога да говоря.

— Какво значи „не мога да говоря“? Език нали имаш. Биргит ли беше?

— Не мога, Егвийн. Трябва да ми повярваш. Щях, ако можех, но не мога. Навярно... мога да помоля... — Ако Елейн беше от жените, които имат навика да кършат ръце, вече щеше да ги е закършила. Устата ѝ взе да се отваря и затваря, без думичка да излезе от нея; тя заоглежда трескаво стените, сякаш търсеше изход. Отново пое дъх и закова разтревожените си сини очи в Егвийн. — Всичко, което кажа, би нарушило тайни, които обещах да запазя. Моля те, Егвийн. Трябва да ми повярваш. И не трябва да казваш на никого какво... си мислиш, че си видяла.

Егвийн с усилие успя да свали строгата намръщена маска от лицето си.

— Ще ти повярвам. — Сега поне беше сигурна, че не ѝ се привиждат разни неща. „Биргит? Светлина небесна!“ — Надявам се един ден да ми се довериш достатъчно, за да ми го кажеш.

— Аз ти вярвам напълно, но... — Елейн поклати глава и приседна на ръба на прилежно оправеното легло. — Твърде често ни се налага да пазим тайни, Егвийн, но понякога за това има основание.

Егвийн помълча, после кимна и седна до нея.

— Когато можеш — бе краткият ѝ отговор, но приятелката ѝ въздъхна облекчено и я прегърна през рамо.

— Повтарях си, че няма да питам за това, Егвийн. Поне веднъж да можеше да мине, без главата ми да е пълна с мисли за него. — Сивата ѝ рокля се превърна в сияещ зелен тоалет с дълбоко деколте. — Но... добре ли е Ранд?

— Жив и здрав е, ако това имаш предвид. В Тийр го мислех за доста закоравял, но днес го чух да заплашва, че ще беси хора, ако тръгнат срещу заповедите му. Не че заповедите са лоши — забранява да си взимат храна, без да плащат, както и да убиват безпричинно — но все пак. Те бяха първите, които го приветстваха като Оня, що иде със Зората и го последваха извън Пустошта, без никакво колебание. А той да знаеш само как ги заплашва... твърд и студен като стомана.

— Не е заплаха, Егвийн. Ранд е крал, каквото и да твърди самият той, или ти, или който и да е друг, а един крал или една кралица са длъжни да въздават правосъдие без страх, че ще си спечелят врагове, и без покровителстване на приятели. И всеки, който го прави, трябва да

бъде твърд. Пред майка ми понякога и градските стени изглеждат меки.

— Но не е нужно да бъде чак толкова надменен — отвърна недоволно Егвийн. — Нинив ми каза да му напомня, че е просто човек, но досега така и не можах да измисля как.

— Наистина трябва да му се напомня, че е просто човек. Но той има право да очаква да му се подчиняват. — Гласът на самата Елейн стана някак високомерен, докато не сведе очи да се огледа. При което лицето ѝ порумения и зелената ѝ рокля тутакси се сдобиха с дантелена яка до брадичката. — Сигурна ли си, че не грешиш, като казваш, че е надменност? — довърши тя със стиснато гърло.

— Перчи се като диво прасе в грахова нива. — Егвийн се намести на леглото; помнеше, че е твърдо, но сега тънкият дюшек ѝ се стори мек като пух в сравнение с това, на което спеше в шатрата. За Ранд не искаше да говорят повече. — Ти сигурна ли си, че тази свадба няма да ви създаде по-големи неприятности? — Враждата с тази Лателле едва ли щеше да улесни пътуването им.

— Не допускам. Омразата на Лателле към Нинив беше от това, че всички свободни мъже в трупата вече не са ѝ подръка, за да може да избира. Някои жени май разсъждават точно по този начин. Алудра си стои настрана, а Церандин нямаше да каже „бау“ и на една гъска, докато не ѝ казах да държи малко повече на себе си. Кларине пък е омъжена за Петра. Но Нинив им даде ясно да разберат, че ще откъсне ушите на всеки мъж, който дори си помисли, че може да флиртува с нея, а освен това, представи си, се извини на Лателле, така че се надявам това да оправи нещата.

— Тя се е извинила?

— Помислих си, че ще забуха Лука по главата, когато ѝ каза, че трябва да го направи — самият той не смята, че забраната ѝ се отнася за него — но тя посумтя час-два и накрая се извини. Между другото, мърмореше и нещо за теб. — Тя изгледа Егвийн накриво. — Да не си ѝ казала нещо на последната ви среща? Оттогава е станала... малко по-различна и даже си говори сама. По-точно се кара сама. И доколкото успявам да чуя, става дума за теб.

— Не съм ѝ казала нищо ненужно. — Значи все пак беше прихванало. Освен ако Нинив просто не трупаше гняв за следващата им среща. Но тя нямаше да се примирява повече с нрава ѝ, след като

вече знаеше, че не е длъжна. — А ти ѝ кажи от мен, че отдавна вече е време да порасне. И че ако пак забърка нещо такова, ще ѝ кажа и по-лоши неща. Точно така ѝ кажи. По-лошо ще стане. — Нека Нинив да си има едно наум. И или да се държи кротко като агънце... или Егвийн щеше просто да си изпълни заканата. Нинив можеше и да е по-добра със Силата, но тук по-силната беше тя. Така или иначе, нямаше да търпи повече свадите на Нинив.

— Ще ѝ кажа — отвърна Елейн. — Но и ти май си се променила. Сигурно е заради отношението на Ранд към теб.

Егвийн не схвана намека ѝ веднага, а го разбра едва по насмешливата ѝ усмивка.

— Не бъди глупава.

Елейн се засмя звучно и отново я прегърна.

— О, Егвийн, ти един ден ще станеш Амирлинския трон, а пък аз ще стана кралицата на Андор.

— Ако дотогава все още я има Кулата — отвърна Егвийн и смехът на Елейн секна.

— Елайда не може да унищожи Бялата кула, Егвийн. Каквото и да направи, Кулата ще остане. Вероятно няма да остане дълго Амирлин. Щом Нинив си спомни името на този град, обзалагам се, че ще намерим там Кула в изгнание, с Айез Седай от всички Аджи. Без Червената, разбира се.

— Надявам се. — Гласът на Егвийн прозвуча тъжно. Искаше ѝ се да се намерят Айез Седай, които да подкрепят Ранд и да се опълчат срещу Елайда, но това щеше да означава сигурно разцепване на Кулата и след това единството ѝ сигурно никога нямаше да се възстанови.

— Трябва да се връщам — каза Елейн. — Нинив настоява тази от нас, която не е в Тел-айеран-риод, да стои будна, а при това нейно главоболие трябва да си пие билковите чайове и да спи. Да ти кажа, не знам защо толкова настоява. Тази, която бди, не може да помогне с нищо, а и ние двете вече знаем достатъчно, за да сме в безопасност тук. — За миг зелената ѝ рокля преля в бялото палто на Биргит и широките ѝ жълти гащи, след което рязко потрепна и се върна в първоначалния си вид. — Каза, че не бива да го споделям с теб, но тя смята, че Могедиен се опитва да ни издири. Мен и нея.

Егвийн не ѝ зададе очевидния въпрос. Явно беше нещо, което им беше казала Биргит. Защо Елейн толкова настояваше да го запази в

тайна? „Ами защото така е обещала. Елейн никога в живота си не е нарушавала обещанията си.“

— Кажи ѝ да внимава. — Малко вероятно беше Нинив да седне и да чака, ако наистина мислеше, че Отстъпницата е тръгнала по дирите ѝ. Помнеше как я бе надвила веднъж, а и без това тя винаги проявяваше повече смелост, отколкото здрав разум. — Отстъпниците никак не са за пренебрегване. Както и сеанчанките, между другото, дори когато се правят на дресьорки. Така ѝ кажи.

— Ти би ли ме послушала, ако ти кажа да внимаваш?

Егвийн я погледна стреснато.

— Аз винаги внимавам. Знаеш го.

— Разбира се.

Последното, което остана от Елейн, бе насмешливата ѝ усмивка.

Самата Егвийн обаче не си отиде. След като Нинив не можеше да си спомни къде е това събиране на Сините, може би тя щеше да успее да го открие. Идеята съвсем не беше нова: това не беше първата ѝ разходка до Кулата след последната ѝ среща с Нинив. Тя набързо си придаде лика на Инайла — с огнена коса до раменете и рокля на Посветена със седемцветния кант, след което оформи в ума си образа на пишно обзаведения кабинет на Елайда.

Беше си както миналия път, само че при всяко гостуване столовете с гравирани лозници, подредени в дъга около писалищната маса, се оказваха по-малко. Картините все така висяха над камината. Егвийн закрачи направо към лакираната кутия с писмата. Вдигна капака с биещите се сред облаци ястреби и започна да преглежда пергаментите колкото се може по-бързо. Въпреки усилиято ѝ обаче, те все така или се стапяха, наполовина дочетени, или се променяха. Нямаше как да се разбере предварително кое е важно и кое — незначително.

Повечето, изглежда, съобщаваха за провали. Още немалко сведение накъде е повел войската си лорд Башийр — в краткия текст се долавяха нотки на тревога и загриженост. Името я погъделичка в дъното на съзнанието ѝ, но тъй като нямаше време за губене, тя хвърли пергамента настрана и бързо сграбчи друг. Никаква вест за местонахождението на Ранд, съобщаваше пълният с раболепни обръщения доклад, съставен почти в паника. Виж, това беше добре да се узнае и дори само то оправдаваше разходката. Повече от месец бил

минал от последните вести, дошли от Танчико от очите и ушите на всяка Аджа, а тези в Тарабон също били замлъкнали. Авторката на писмото приписваше това на царящата там анархия; слуховете, че някой бил завладял Танчико, не могли да се потвърдят, но авторката допускаше, че тук е намесен самият Ранд. Толкова по-добре, ако Елайда го търсеше не където трябва, а на хиляда левги далече. Объркан доклад съобщаваше, че една Червена сестра видяла Мургейз на публичен прием, но агентите на различните Аджа твърдяха, че от няколко дни кралицата се била усамотила и не се показвала пред никого. Битки в Граничните земи, вероятно някакви по-дребни смутове в Шиенар и Арафел — пергаментът изчезна от ръцете ѝ преди да е успяла да прочете причината. Педрон Ниал съсредоточавал Бели плащове в Амадиция, вероятно за да тръгне срещу Алтара. Добре, че на Елейн и Нинив им оставаха само три дни път дотам.

Следващият пергамент засягаше Елейн и Нинив. Най-напред авторката предлагаше да не бъде наказвана агентката, позволила им да се измъкнат — това Елайда го беше задраскала и бе написала в полето „За назидание!“ а после, тъкмо когато жената започваше да описва в подробности издирването на двете в Амадиция, пергаментът се превърна в цяла купчина, която приличаше на счетоводен доклад за очакваните разходи по строежа на частна резиденция на Амирлинския трон на територията на Кулата. Ако се съдеше по обема на сметките, ставаше дума по-скоро за дворец.

Егвийн пусна страниците и те се стопиха във въздуха. Лакираната кутия отново се оказа затворена. Егвийн знаеше, че може да прекара така остатъка от живота си — в кутията щеше да има все нови и нови документи и те непрекъснато щяха да се променят. Колкото по-ефимерна беше една вещ в будния свят — писмо, част от облекло или паница, която лесно се мести — толкова по-неустойчиво беше отражението и в Тел-айеран-риод. А тя не можеше да остава тук за дълго: спането, докато си в Света на сънищата, съвсем не бе така ободряващо, както при обикновен сън.

Тя бързо се премести в преддверието и тъкмо се пресегна към изрядно подредените свитъци и пергаменти върху писалищната маса на Пазителката, когато стоята около нея сякаш потрепна, вратата се отвори и вътре пристъпи Галад — усмихнат, в сюртук от син брокат и тесни бричове, изтъкващи овала на прасците му.

Тя си пое дълбоко дъх и стомахът ѝ запърха. Просто не беше честно един мъж да има толкова красиво лице.

Той се приближи до нея, погали я с пръсти по брадичката и тихо промълви:

— Ще дойдеш ли с мен във Водната градина?

— Ако двамата сте решили да въртите любов — чу се делови женски глас зад гърба ѝ, — тук не е мястото.

Егвийн се извърна рязко и с ококорени очи зяпна Леане, която седеше зад масата с шарфа на Пазителката на раменете си и ласкава усмивка на загорялото си лице. Вратата към кабинета на Амирлин беше открената и вътре бе Сюан — седеше зад простичката си писалищна маса и четеше дълъг пергаментов свитък, небрежно наметната с шарфа със седемцветни ресни. Пълна лудост.

Тя побягна моментално, без изобщо да се замисля какъв образ е оформила, и се озова задъхана наскоро Моравата на Емондово поле. Виноструй се лееше от каменната издатина в широкия вир. Малко по-нататък, край буйния и стремглаво уширяващ се поток се намираше ханът на баща ѝ, с каменния приземен етаж и издадения над него втори, варосан. „Единственият такъв покрив в цяла Две реки“ — обичаше да се хвали Бран ал-Вийр с червените му керемиди. Голямата каменна основа до хана „Виноструй“ с израсналия в средата ѝ огромен дъб беше много по-стара от самия хан, но някои твърдяха, че върху нея, край потока Виноструй преди повече от две хиляди години също било имало хан.

„Глупачка.“ След като толкова твърдо беше предупредила Нинив за сънищата в Тел-айеран-риод, сега за малко да се набути в свой собствен. Макар че, странно, какво търсеше там Галад? Тя наистина го беше сънувала понякога. Бузите ѝ се сгорещиха — тя със сигурност не беше влюбена в него, нито дори го харесваше кой знае колко, но все пак беше красив, а в онези сънища приличаше повече на онзи, какъвто искаше да го види, Този, когото обаче сънуваше по-често, беше Гавин, брат му, макар че и това беше не по-малко глупаво. Каквото и да твърдеше Елейн, досега той не ѝ беше разкривал чувствата си.

Сигурно беше заради онази глупава книга, с всичките ѝ приказки за любовници. Още щом се събудеше, щеше да я върне на Авиенда. И да ѝ каже, че изобщо не вярва, че я четяла само заради приключенията.

Но сега не ѝ се искаше да си тръгне. Беше си у дома. В Емондово поле. Последното място, където наистина се беше чувствала в безопасност. Повече от година беше изтекла, откакто за последен път бе видяла родното село, но ето че всичко като че ли си беше същото. Не, не съвсем. Сред Моравата стърчаха два високи пилонa с големи знамена — едното с червен орел, другото — със също толкова червен вълк. Дали пък Перин нямаше нещо общо с това? Не можеше да си представи как. Но от друга страна, по думите на Ранд той се беше върнал в родния край, а тя неведнъж го бе сънувала с вълци.

Е, стига с това глупаво стърчене. Време беше да си...

Примигване.

От хана излезе майка ѝ, с метната през рамо посивяла плитка. Марин ал-Вийр беше стройна жена, все още неизгубила чара си, и най-добрата готвачка в Две реки. Егвийн долови и смеха на баща си откъм гостилницата.

— Ти още ли си навън, чедо? — каза майка ѝ с лек, но закачлив упрек. — От доста време си женена вече, за да знаеш, че не бива да показваш на мъжа си, че го чакаш натъжена. — Тя поклати глава и се засмя. — Е, късно е. Ето го и него.

Егвийн се извърна нетърпеливо и очите ѝ пробягаха покрай хлапетата, боричкащи се по Моравата. Гредите на стария Коларски мост изтрополяха под препускащия в галоп Гавин, после той скочи от седлото и застана пред нея. Висок и строен, в бродираното си със златни ширити червено палто, той имаше червенозлатистите къдрици на сестра си и възхитителни тъмносини очи. Не беше красив колкото Галад, разбира се, но сърцето ѝ затуптя по-бързо, отколкото заради Галад — „Заради Галад ли? Какво?“ — и тя притисна с ръце корема си, безсилна да усмири пърхането на гигантските пеперуди в него.

— Липсвах ли ти? — попита я той усмихнат.

— Малко. — „Защо ли си мислех за Галад?“ — От време на време, когато нямах нищо интересно, с което да се заловя. А аз на теб?

Вместо отговор той я вдигна от земята и я целуна. Всичко друго се стопи, дори знамената изчезнаха. „Какви знамена?“

— Ето го — каза майка ѝ пристъпи към тях с повито бебе на ръце. — Това е синът ти. Чудесно момче е. Изобщо не плаче.

Гавин се засмя, пусна я, взе детето и го вдигна високо.

— Има твоите очи, Егвийн. Един ден ще върти главите на момичетата.

Егвийн заотстъпва, клатейки глава. Все пак имаше знамена — червен орел и червен вълк. И тя беше видяла Галад. В Кулата.

— НEEEEEEEE!

Побягна, изскочи от Тел-айеран-риод и се озова в тялото си. Остана ѝ съзнание само колкото да се удиви как е могла толкова глупаво почти да се хване в капана на собствените си видения, след което потъна дълбоко в безметежния си сън. Където Гавин прекоси в галоп Коларския път, скочи от...

Стаена до една от къщите със сламени покриви, Могедиен се чудеше къде ли може да се намира това селце. Не ѝ се струваше никак подходящо за развети знамена. Момичето се бе оказало по-силно, отколкото беше допускала, щом успя да се изскубне от примката ѝ. В Тел-айеран-риод дори Ланфеар не можеше да я надмине, каквото и да твърдеше. Но все пак момичето я интересуваше само доколкото бе говорило с Елейн Траканд, която на свой ред можеше да я отведе до Нинив ал-Мийра. Единствената причина да ѝ направи клопката бе просто за да освободи Тел-айеран-риод от още една, която може да се разхожда тук свободно. Стигаше ѝ това, че трябваше да го дели с Ланфеар.

Но виж, Нинив ал-Мийра беше друго. Тя бе решила на всяка цена да я накара да ѝ се моли да ѝ служи вечно. Щеше да я отвлече в плът, може би щеше да помоли Великия властелин да ѝ дари безсмъртие, тъй че Нинив да съжaliaва вечно, че е дръзнала да се опълчи на Могедиен. Двете с Елейн крояха нещо с Биргит, нали? Тази също заслужаваше да бъде наказана. Биргит така и не бе разбрала коя е Могедиен, тогава, още в Приказния век, когато провали съвършено заплетения план на Могедиен да хване Луз Терин. Но виж, Могедиен я беше познала. Само че Биргит — Теадра, така се казваше тогава — бе загинала преди тя да се е заела с нея. А смъртта не беше наказание, нито край, когато ти е съдено да продължиш да живееш тук.

Нинив ал-Мийра, Елейн Траканд и Биргит. Щеше да ги намери и да се разправи с тях. Лекичко, от сенките, та нищо да не разберат, преди да е станало много късно. И тричките, без изключение.

Тя изчезна, а знамената продължиха да плющят под лекия ветрец на Тел-айеран-риод.

ГЛАВА 26

САЛИ ДАЕРА

Снньо-златист, ореолът на величие примигваше на пресекулки около главата на Логаин, въпреки че той яздеше отпуснат на седлото си. Мин така и не разбираше защо напоследък се появява така често. Той вече дори не си правеше труд да вдигне очи от съсухрения треволяк, за да погледне ниските гористи хълмчета, точещи се от двете им страни.

Другите две жени язدهа една до друга малко по-напред, Сюан бе все така вкочанена на гърба на Бела, докато Леане ловко водеше сивата си кобила повече с колене, отколкото с юздите. Само неестествено правата ивица папрат, щръкнала над покритата с листак гориста почва, издаваше, че тук някога е минавал път. Дебелите сплетени клони предлагаха малко заслон от жаркото обедно слънце и по лицето на Мин се стичаха струйки пот въпреки лекия ветреца, подухващ от време на време откъм гърба им.

Вече петнадесети ден язدهа така, на югоизток от Люгард, водени единствено от настоящостта на Сюан, че знаела точно накъде са тръгнали. Не че споделяше крайната им цел, естествено: устата на Сюан и Леане бяха стиснати като щракнали мечешки капани. Мин дори не беше сигурна дали и Леане знае. Петнадесет дни, през конто градчетата и селата все повече оредяваха, докато най-накрая не изчезнаха съвсем. Ден подир ден раменете на Логаин се смъкваха все повече и ден след ден ореолът се появяваше все по-често. Отначало Логаин беше започнал да мрънка, че били тръгнали да гонят Джак от Мъглите, но Сюан си беше възвърнала водачеството без никаква съпротива и той все повече се затваряше в себе си и от пет-шест дни като че ли нямаше сили да се интересува къде точно отиват и дали изобщо ще стигнат там.

Сюан и Леане си говореха тихичко — едва доловимо мърморене, което спокойно можеше да се вземе за шепота на вятъра в листата. Ако Мин обаче се опитаеше да ги приближи, щяха да ѝ кажат да държи под

око Логаин или просто да я гледат, докато и слепият като камък глупак не разбере, че не може да си пъха носа там, където не му е мястото. Това ѝ го бяха правили доста често. От време на време обаче Леане се извърещаше да погледне Логаин.

Най-сетне Леане задържа Лунен цвят да се изравни с черния жребец. Жегата като че ли не я притесняваше — само ситни капчици пот бяха избили по лицето ѝ. Мин подкара Дива роза настрани, за да ѝ направи място.

— Вече не ни остава много — подхвърли му със зноен глас Леане. Логаин обаче не вдигна очи от буренака пред коня си. Тя се наведе към него и го хвана под мишница, по-точно, направо се притисна в него. — Още съвсем мъничко, Далинчо. И ще си получиш възмездие. — Очите му останаха тъпо забити в земята.

— Мъртвец да беше, щеше да ти обърне повече внимание — каза Мин и не само че го каза, но си го мислеше. Записваше си наум всичко, което правеше Леане, и една вечер дори беше поговорила с нея, въпреки че се постарала да не ѝ издава защо. Никога нямаше да може да се държи като нея — „освен ако не си напълня главата с толкова вино, че да не мога изобщо да мисля“ — макар че някои неща можеха да ѝ свършат работа. — Може би ако го целунеш?

Леане я изгледа с поглед, който можеше да превърне на лед и буен поток, но Мин изобщо не се смути. Никога не беше имала с Леане проблемите, които си имаше със Сюан — е, поне не чак толкова много — и шепата затруднения бяха понамалели значително, откакто другата жена бе напуснала Кулата. А още повече бяха намалели, откакто започнаха да си говорят за мъже. Как можеш да се почувстваш сплашена от една жена, която най-сериозно те уверява, че имало сто и седем различни видове целувки и деветдесет и три начина да докоснеш лицето на един мъж с длан? Леане, изглежда, наистина вярваше в тези неща.

Всъщност това за целувката Мин съвсем не беше го казала на подигравка. Леане му гукаше и му хвърляше такива усмивчици, от които от ушите му би трябвало да зафучи пара, от деня, в който се наложи да го извлекат от постелята, вместо той да стане пръв и да ги подкара. Мин не знаеше дали Леане всъщност не изпитва нещо към него, макар че ѝ беше трудно дори да допусне такава възможност, или

просто се мъчи да му попречи да се предаде и да умре, за да го запази за онова, което Сюан бе замислила за него.

Във всеки случай Леане не се беше отказала да флиртува и с други мъже. Двете със Сюан явно се бяха разбрали Сюан да се оправя с жените, а Леане с мъжете, и така я караха, откакто напуснаха Люгард. Усмивчиците и погледчетата ѝ на два пъти им бяха осигурили стаи там, където ханджията първоначално се кълнеше, че нямам нищо свободно, бяха смъкнали цената в тези два и в още три хана, а две нощи им спечелиха преспиване в плевнята, вместо под храсталаците. Освен това жената на един фермер ги беше гонила и четиримата с вила, друга фермерка ги беше заляла с овесена каша, но Леане намираше тези малки инциденти за забавни, за разлика от останалите. През последните няколко дни обаче Логаин беше вечно унил и не реагираше на нищо.

Сюан забави Бела. Лактите ѝ бяха издадени навън, всеки момент щеше да падне от седлото. Но жегата, изглежда, също не я засягаше.

— Имаше ли го видението днес? — Тя почти не погледна към Логаин.

— Все същото — отвърна търпеливо Мин. Сюан отказваше да го разбере, както и да го повярва, колкото и да ѝ го повтаряше, както и Леане. Дори и да не беше видяла същото около главата му първия път в Тар Валон, нямаше да има значение. Дори Логаин да се изпружеше наред пътя и да издъхнеше, тя беше готова да заложи всичко, което има, че и повече, за това, че по някакъв чудодееен начин той ще оживее. Можеше да се появи някоя Айез Седай, която да го Изцери. Всичко можеше да стане. Това, което тя виждаше, винаги излизаше вярно. Винаги ставаше. Знаеше го точно толкова сигурно, колкото когато за първи път бе видяла Ранд ал-Тор и бе разбрала, че отчаяно, безнадеждно ще се влюби в него, така, както знаеше, че ще ѝ се наложи да го сподели с още две жени. Логаин беше предопределен за слава, за каквато малцина мъже можеха изобщо да мечтаят.

— Не ми дръж този тон — каза Сюан и синеокият ѝ поглед стана по-остър. — Не стига, че трябва да храним този грамаден космат шаран с лъжичка, за да го накараме да хапне нещо, а сега и ти ми се мръщиш като птица рибар през зимата. С него мога и да се примиря, момиченце, но ако и ти започнеш да ми създаваш ядове, знаеш ли колко бързо ще съжалиш? Ясно ли се изразих?

— Да, Мара. — „Можеше поне малко сарказъм да вложиш в това — сгълча се тя наум. — Няма за какво да си кротка като гъска. На Леане ѝ го каза право в лицето.“ Доманката ѝ беше предложила да се поупражнява да се усмихва пред един налбант в последното село. Едър хубав мъж със силни ръце и щедра усмивка, но все пак... — Ще се постарая да не се мръщя повече. — Най-лошото беше, че се постара да го каже искрено. Виж, Сюан се справяше и без усмивки. Мин не можеше и да си представи Сюан да обсъжда как трябва да се усмихва на един мъж. Сюан просто поглеждаше мъжа в очите, казваше му какво трябва да направи и очакваше да го направи точно. Ако правеше нещо повече, както сега с Логаин, това беше само защото според нея замисълът ѝ си заслужаваше усилието.

— Не е много далече, нали? — подвижна делово Леане. Другият глас го пазеше за пред мъжете. — Видът му никак не ми харесва и ако се наложи да спрем за още една нощ... не виждам как ще можем пак да го качим на седлото.

— Не е много, ако последните две посоки, които ми дадоха, са верни. — Сюан беше раздразнена. Беше разпитвала в последното село преди два дни — без да позволи на Мин да чуе въпросите ѝ, разбира се — и никак не обичаше да ѝ се напомня за това. Мин не можеше да разбере защо. Трудно можеше да допусне, че Елайда ги преследва.

Тя също се надяваше да не е много далече. Трудно беше да се прецени колко далече на юг се бяха отклонили, откакто оставиха главния път за Джеанна. Повечето селяни имаха смътна представа къде се намира селото им спрямо нещо друго освен най-близките селища, но когато прекосяваха Манедерендрелле, за да влязат в Алтара, малко преди Сюан да ги отклони от утъпкания оживен път, сивокосият стар салджия им показва една омачкана карта, на която ги имаше дори Мъгливите планини. Освен ако не бъркаше, след няколко мили им предстоеше да стигнат друга голяма река. Или Боерн, което означаваше, че вече са в Геалдан, където се намираше пророкът с неговите тълпи следовници, или Елдар, с Амадиция и Белите плащове на отсрещния бряг.

С пророка или без пророка, тя залагаше на Геалдан и дори това беше изненадващо, ако наистина бяха толкова близо. Само някои глупак можеше да допусне, че ще намери събиране на Айез Седай по-близо до Амадиция, отколкото те трябваше да са сега, а Сюан можеше

да е всичко друго, но не и глупава. Независимо дали се намираха в Геалдан, или в Алтара, Амадиция беше само на няколко мили разстояние.

— Опитомяването, изглежда, го хваща вече — промърмори Сюан. — Ако може да издържи поне още няколко дни...

Сюан смуши Бела напред — стискаше здраво юздите, сякаш се боеше кобилата да не хукне — а Леане си възвърна коприненото гласче, галещо слуха на Логаин. Може пък наистина да изпитваше нещо към този мъж — изборът ѝ нямаше да е по-странен от избора на Мин.

Гористите хълмове продължаваха да се точат край тях без никаква промяна, само дървета и открити пространства с трева и буренак. Ивиците папрат, бележещи трасето на стария път, се опъваха прави като стрела — Леане ѝ беше обяснила, че почвата на пътя била по-различна, като че ли Мин непременно трябваше да го знае. Катерички с тувести ушички бърбреха по клоните над главите им, тук-там чуруликаха птици. Но какви птици, Мин дори не правеше опит да отгатне. Бейрлон можеше и да не е голям град в сравнение с Кемлин, Иллиан или Тийр, но тя се смяташе за градска жена: птицата си е птица, и толкова. И изобщо не я интересуваше на каква точно пръст растяла папратта.

Съмненията ѝ отново бяха избликнали на повърхността. Често се просмукваха в мислите ѝ, откакто напуснаха Корски извори, но в началото ѝ беше по-лесно да се отърве от тях. От Люгард бяха започнали да се засилват и тя се улавяше, че си мисли за Сюан неща, които по-рано нямаше и да се осмели да си помисли. Не че ѝ стискаше да се противопостави на Сюан, разбира се. Но може би все пак Сюан просто не знаеше накъде отива. Можеше и да ги лъже, след като усмиряването я бе освободило от Трите клетви. Може би все още просто се надяваше, че ако продължи да търси без посока, ще се натъкне на някаква диря към това, което имаше отчаяна нужда да намери. По някакъв свои, макар и твърде странен начин, Леане беше започнала да си гради собствен живот, извън грижите за властта, за Силата и за Ранд — не че ги беше изоставила напълно, — но Мин не смяташе, че за Сюан може да съществува нещо извън тях. Бялата кула и Преродения Дракон бяха всичко в живота ѝ и тя щеше да държи на тях, дори ако се наложеше да лъже самата себе си.

Гористата местност отстъпи място на някакво голямо селище така внезапно, че Мин се сепна. Гората от бадемови дръвчета, дъб и елак — тях поне Мин можеше да различи — свършваше на петдесетина крачки пред къщи със сламени покриви, градени с обли речни камъни и прилепнали по склоновете на ниски хълмчета. Готова беше да се обзаложи, че до неотдавна гората е задушавала селото напълно. И наистина, между някои от къщите още се мяркаха тесни горски гъсталаци, притиснали къщите, а тук-там пред къщите бяха отрупани наскоро отсечени неодялани трупи. Улиците все още имаха вид на току-що преорани ниви, без добре отъпканата пръст след много поколения човешки ходила. Мъже по ризи с навити ръкави трупаха прясна слама върху три големи каменни куба, които трябваше да са останки от ханове — останки от олющена табела наистина се поклащаха пред входа на една от постройките, — но не се виждаше стара слама, пръсната наоколо. Щъкащите насам-натам жени и се сториха доста повече от мъжете, а играещите наблизко дечица бяха твърде малко за толкова жени. Миризмите от обедните гозби, носещи се из въздуха, изглеждаха единственото нормално нещо в това селище.

Ако първоначалната гледка бе стреснала Мин, то онова, което се разкри пред очите ѝ след това, едва не я накара да падне от седлото. По-младите жени, които тупаха одеяла от прозорците или бързаха по уличките по някаква друга работа, бяха облечени в обикновени вълнени рокли, но и в най-голямото село човек не можеше да срещне толкова много жени, облечени в рокли от коприна или фино изтъкана вълна в най-различни цветове. Около всички тези жени, както и около повечето мъже, сияеха аури и проблясваха образи, предназначени само за нейните очи, примигваха и се меняха. Повечето хора не предлагаха нищо за ясновидството ѝ, но на Айез Седай и Стражниците рядко им липсваше аурата, и то за не повече от един час. Децата сигурно бяха на слугите от Кулата. Женените Айез Седай бяха твърде малко и пръснати по света, но доколкото ги познаваше, те със сигурност щяха да отведат в изгнаничеството си колкото може повече от слугите си, с целите им семейства. Да. Сюан беше намерила това, което търсеше.

Посрещна ги призрачна тишина. Никой не проговаряше. Айез Седай стояха неподвижни и само ги гледаха, както и по-младите жени и момичета, които трябваше да са Посветени и дори новачки. Мъже, които само допреди миг се движеха с вълча грациозност, замръзнаха,

кой пхнал ръка под сламата, кой посягащ към прага, където несъмнено бяха скрили оръжията си. Децата се скриха, подкарани набързо от възрастните, които трябваше да са слуги. От всичките тези немигащи погледи Мин настръхна.

Леане изглеждаше притеснена и мятеше коси погледи към безмълвните хора, край които минаваха, но Сюан запази изражението си гладко и спокойно, докато ги водеше към най-големия хан, този с нечетливата табела, след което се смъкна от седлото и върза Бела за железната халка на един от каменните пилони пред вратата, който, изглежда, беше изправен на мястото си съвсем наскоро. Докато помагаше на Леане да смъкнат Логаин на земята — Сюан никога не участваше когато го вдигаха или смъкваха — Мин се усети, че очите ѝ шарят наоколо. Всички ги зяпаха, но никой не помръдваше.

— Не съм очаквала да ме посрещнат като отдавна изгубила се щерка — промърмори Мин, — но защо поне някой не ни каже здрасти?

Преди Леане да успее да ѝ отговори — ако изобщо се канеше — Сюан каза:

— Е, като стигнахме брега, стига сте бутали веслото. Вкарайте го вътре. — И тя влезе, докато Мин и Леане все още водеха Логаин към вратата. Иначе той вървеше леко, но престане ли да го подбутват, правеше една крачка и спираше.

Гостилницата нямаше нищо общо с това, което Мин беше виждала. Мазилката на гипсовия таван бе опадала и през дупките, големи колкото главата ѝ, се виждаха летвите. Върху стария груб дървен под, който няколко момичета метяха, безразборно бяха наслагани маси с всякакви размери. Около тях седяха жени с лишени от възраст лица, четяха свитъци, даваха нареждания на Стражници, някои от които се бяха загърнали вменящите цветове си плащове, или на други жени, някои от които трябваше да са Посветени или новачки. Останалите бяха твърде стари за това, с побелели коси и с лица, не криещи годините им, имаше и мъже, които не бяха Стражници — те носеха разни пергаменти и чаши с вино и вода на Айез Седай. Из цялата тази суетня се носеше приятното усещане, че нещо се прави. Из стоята танцуваха и се преплитаха аури и образи, толкова много, че тя се помъчи да не им обръща внимание, за да не я погълнат. Никак не

беше лесно, но беше фокус, на който се бе научила, откакто бе започнала да вижда по няколко Айез Седай наведнъж.

Четири Айез Седай се плъзнаха напред да посрещнат новодошлите — грациозни и хладно тържествени. Познатите им черти накараха Мин да се почувства все едно, че се е върнала у дома си.

Зелените очи на Шериам се приковаха в лицето на Мин. Около огнената ѝ коса проблясваха сребристосини лъчи, смесени с меко зелено сияние — Мин не можеше да прецени какво означава това.

Леко закръглена, облечена в тъмносиня коприна, в момента Шериам изглеждаше самото въплъщение на строгостта.

— Щях да съм по-щастлива, дете, ако знаех как си открила местонахождението ни и ако имах и най-смътна представа откъде ти е хрумнала тази твоя налудничава идея да доведеш точно него. — Към тях се бяха приближили половин дузина Стражници, с десници на дръжките на мечовете, и се взираха в Логаин, който сякаш изобщо не ги забелязваше.

Мин зяпна. Защо питаха нея?

— Тази моя налудни...

— Много по-добре щеше да е — прекъсна я ледено бледоликата Карлия, — ако беше умрял, както твърди мълвата. — Ледът в гласа ѝ беше предизвикан не от гняв, а от хладна логика. Тя беше Бяла Аджа. С роклята си с цвят на слонова кост приличаше на статуя. За миг Мин видя образа на гарван, реещ се зад тъмната ѝ коса — по-скоро сянката на птицата, отколкото самата птица. Не разбираше значението на всичко това. Съсредоточи се върху лицата им, постара се да не вижда нищо повече. — Той бездруго изглежда почти мъртвец — продължи Карлия. — Каквото и да си мислела, напразно си си хабила усилията. Но аз също бих искала да разбера как се озова в Салидар.

Сюан и Леане мълчаха и се споглеждаха насмешливо. Никоя от четирите Айез Седай дори не ги поглеждаше.

Миреле, мургава хубавица в зелена коприна, с извезани по гърдите разцъфнали златни лилии, със съвършен овал на лицето, обикновено се усмихваше с веща усмивка, която можеше да съперничи на новите хитрини на Леане, но сега изобщо не се усмихна, а каза твърдо:

— Говори, Мин. Недей да стърчиш тук и да зяпаш като тъпачка. — Беше известна със свирепия си нрав дори сред Зелените.

— Трябва да ни кажеш — добави Аная съвсем малко по-меко. В тона ѝ се долавяше тревога. Жена с груби черти и по-скоро с майчински вид, въпреки лишената от възраст гладкост на айезседайските ѝ лице, тя приличаше на майка, която едва се сдържа да не посегне към тоягата. — Ще намерим място за теб и за тези две, но първо трябва да ни обясниш как попадна тук.

Мин най-после разбра. Естествено. Другите две. Толкова беше привикнала със сегашния им вид, че вече не ѝ правеше впечатление колко са се променили. А никоя от тези жени не ги беше виждала, откакто ги бяха хванали и ги бяха натикали в подземията на Бялата кула. Леане изглеждаше готова всеки момент да се разсмее, а Сюан клатеше глава, отвратена от Айез Седай.

— Не съм аз тази, с която искате да говорите — каза Мин на Шериам. „Пада им се на «тези двете» да ги позяпат веднъж така.“ — Питайте Сюан или Леане. — Четирите я зяпнаха като побъркани, когато кимна към двете си спътнички.

Четири чифта очи се взряха в двете жени, но Айез Седай явно не ги познаха. Огледаха ги, намръщиха се и се спогледаха. Никой от Стражниците не отмести погледа си от Логаин, нито десниците им отпуснаха дръжките на мечовете.

— Усмиряването може и да доведе до това — измърмори най-сетне Миреле. — Чела съм сведения, които споменават за нещо такова.

— Лицата им приличат донякъде — отрони замислено Шериам. — Някой може да е намерил жени, които много да приличат на тях, но защо?

Сюан и Леане престанаха да се гледат лукаво.

— Ние сме тези, които сме — отсече делово Леане. — Нас питайте. Никоя натрапница не може да знае това, което знаем ние.

Сюан не изчака да я попитат.

— Лицето ми може и да се е променило, но добре знам какво правя и защо. Бас държа, че не е нужно да ви казвам повече.

Мин изпъшка от стоманения ѝ тон, но Миреле кимна и промълви:

— Това наистина е гласът на Сюан Санче. Тя е.

— Гласовете могат да се наподобяват с тренировка — възрази все така хладно и спокойно Карлия.

— Но спомените докъде могат да се научат? — намръщи се строго Аная. — Сюан — ако това наистина си ти, — на двадесет и втория ти рожден ден двете с теб имахме един спор. Къде се случи това и какъв беше резултатът?

Сюан се усмихна.

— Беше по време на твоята лекция пред Посветените защо толкова много държави, отцепили се от империята на Артур Ястребовото крило, не са успели да просъществуват. Все още не съм съгласна с някои от твоите аргументи. Резултатът беше, че трябваше два месеца да отработвам по три часа дневно в кухните. „С надеждата, че горещината ще надмогне и смири твоята разпаленост“, така мисля, че каза.

Ако си беше мислела, че един отговор ще е достатъчен, се беше излъгала. Аная имаше още въпроси към двете, както и Карлия и Шериам, които явно бяха били новачки и Посветени с двете. Всички те се отнасяха до неща, които никоя натрапница нямаше как да научи — бели, в които се бяха забърквали, щуротии, къде успешни, къде — не, мнения за различни техни учителки Айез Седай. Мин не можеше да повярва, че жените, които по-късно бяха станали Амирлински трон и Пазителка на Хрониките, толкова често са нарушавали правилата; в един момент си помисли, че това е само върхът на дълбоко заровена планина. А както личеше, и Шериам не беше им отстъпвала много. Миреле, най-младата на години, изглежда, се беше задоволявала само с насмешливи подмятания, но Сюан спомена за някаква пъстърва, пусната във ваната на Сароя Седай, и как после била наказана за половин година. И че трила ризите на Посветени, които не харесвала, със сърбел още като новачка! И че се измъквала от Кулата, за да ходи да лови риба! Дори Посветените можеха да напускат терена на Кулата само с разрешение, и то в строго определени часове. Сюан и Леене дори били нагласили ведро с вода така, че да се изсипе върху една Айез Седай затова, че ги била напердашила — незаслужено според самите тях! Ако можеше да се съди по блясъка в очите на Аная, бяха имали късмет, че не са ги открили. Според това, което Мин знаеше за обучението на новачките, както и на Посветените, въпреки, тези жени просто бяха имали късмет, че изобщо са ги оставили достатъчно дълго в Кулата, за да станат Айез Седай.

— Аз съм доволна — каза най-сетне жената с майчинското лице и погледна останалите.

Миреле кимна, но Карлия каза:

— Все още остава открит въпросът какво да правим с нея. — Тя се взря в Сюан с немигащи очи и другите изведнъж се размърдаха притеснено. Миреле прехапа устни, а Аная заби поглед в пода.

— Ние все още знаем всичко, което знаехме и преди — каза Леане и се намръщи. — Можем да бъдем от полза.

Лицето на Сюан беше помръкнало — Леане, изглежда, се беше поразвеселила от момичешките щуротии и наказания, но на Сюан всички тези спомени никак не ѝ бяха харесали — но въпреки това, за разлика от гневния ѝ поглед, тонът ѝ прозвуча почти сдържано.

— Искате да разберете как ви намерихме. Свързах се с една от агентките ми, която работи за Сините, и тя ми каза за Сали Даера.

Това за Сали Даера Мин изобщо не го разбра — тя пък коя беше? — но Шериам и останалите закимаха. Мин се сети, че Сюан им е намекнала и за нещо друго освен за това как ги е намерила — подсказала им беше, че все още има достъп до очите и ушите, които ѝ бяха служили, докато беше била Амирлин.

— Ти седни ей там, Мин — каза Шериам и посочи една празна маса в ъгъла. — Или все още си Елминдреда? И дръж Логаин при теб. — После тя и другите три подбраха Сюан и Леане и ги поведоха към дъното на гостилницата. Още две жени се присъединиха към тях и се скриха зад новата врата от нерендосани дъски.

Мин въздъхна, хвана Логаин за лакътя и го заведе до масата, сложи го да седне на грубата скамейка и седна на скърцащия стол срещу него. Двама от Стражниците застанаха до тях, облежнати на стената. Привидно не гледаха Логаин, но Мин познаваше добре гайдините — всичко виждаха те и можеха да извадят мечовете си за миг, дори и заспали.

Значи посрещане с разтворени обятия нямаше да има, дори след като разпознаха Сюан и Леане. Ами какво друго можеше да очаква? Доскоро Сюан и Леане бяха двете най-властни жени в Бялата кула, а сега вече дори не бяха Айез Седай. Другите най-вероятно просто не знаеха как да се отнасят с тях. И на всичкото отгоре да им се появят с един опитомен Лъжедракон! Сюан по-добре да не беше го лъгала, че

има някакъв план за него. Мин не мислеше, че Шериам и другите ще са толкова търпеливи с нея, колкото беше Логаин.

А и Шериам я беше познала. Мин надникна през разнебитения капак на прозорчето към улицата. Конете им все още си стояха вързани пред портата, но някой от Стражниците, които уж не пазеха, щеше да я спипа преди да се е добрала до юздите на Дива роза. Последния път в Кулата Сюан беше направила какво ли не, за да я прикрие. Без никаква полза, както изглеждаше. Но пък едва ли някоя от Айез Седай знаеше нещо за виденията ѝ. Сюан и Леане бяха държали това в строга тайна и Мин им беше страшно благодарна за това. Ако тези Айез Седай го научеха, щяха да я заплетат също като Сюан и тя никога нямаше да успее да се добере до Ранд. И нямаше да може да покаже онова, което бе научила от Леане, ако я задържаха тук, вързана на каишка.

Да помогне на Сюан да намери тези Айез Седай, да ѝ помогне да ги отведе на помощ на Ранд беше много добре и много важно, но тя си имаше и своя, лична цел. Каква ли? Да накара един мъж, който никога не беше я поглеждал с интерес, да се влюби в нея, преди да е полудял. Май тя самата се бе побъркала точно толкова, колкото му бе отредено на него. „Тъкмо ще сме си lika-прилика.“

Едно луничаво зеленооко момиче, най-вероятно новачка, спря до масата ѝ.

— Искате ли да хапнете или да пийнете нещо? Има еленско задушено и диви круши. Сигурно ще се намери и малко сирене. — Толкова усилия положи да не поглежда Логаин, че по-добре да се беше опулила към него.

— Круши и сирене? Звучи много добре — отвърна Мин. Последните два дни бяха минали в глад; Сюан бе успяла да хване малко риба в един поток, но с лова трябваше да се занимава Логаин, когато нямаше хан, в който да хапнат. А фасулът според нея не беше никаква храна. — И малко вино, ако ви се намира. Но преди това искам да попитам нещо. Къде се намираме, ако и това не е тайна тук. Това село Салидар ли се казва?

— В Алтара. Река Елдар е на около миля на запад. От другата страна е Амадиция. — Момичето се опита неуспешно да си придаде от айезседайската загадъчност. — Какво по-добро място за скривалище на Айез Седай от там, където никога няма да ги потърсят?

— Не беше нужно да се крием — сряза я една къдрава смугла млада жена. Мин я позна — казваше се Фаолайн и беше Посветена; за такава като нея Мин по-скоро щеше да очаква, че още е в Кулата. Доколкото я познаваше, Фаолайн не харесваше никого и нищо и когато я издигнаха в Посветена, често бе споменавала, че може би ще избере Червената Аджа. Идеална следовничка на Елайда. — Защо дойдохте тук? И то с него? Защо е дошла тя? — За Мин нямаше съмнение кого има предвид. — Заради нея се крием сега. Не вярвах, че е помогнала за бягството на Мазрим Таим, но щом е довела него, може и да го е направила.

— Стига, Фаолайн — скастри я една слаба жена с тъмна коса, спускаща се чак до кръста ѝ. Мин бе виждала и нея. Едесина. Май беше Жълта. — Бягай да си вършиш работата — добави Едесина. — А ти, Табия, щом ще носиш храна, направи го. — Едесина не обърна внимание на намусения реверанс на Фаолайн и на покорното приклякане на новачката, а постави длан върху главата на Логаин. Забил очи в масата, той сякаш не я усети.

Пред очите на Мин изведнъж се появи сребърен нашийник, който изщрака около шията на жената и после също толкова внезапно се пръсна. Мин потръпна. Не обичаше видения, свързани със Сеанчан. Но поне на Едесина предстоеше да се освободи някак. Дори Мин да се осмелеше да им разкрие дарбата си, нямаше смисъл да предупреждава жената — това нямаше да промени нищо.

— От опитомяването ще да е — каза след пауза Айез Седай. — Предполагам, че волята за живот го е напуснала. Нищо не мога да направя за него. Не че съм сигурна дали щях, ако можех. — В погледа, с който дари Мин, нямаше нищо приятелско.

Една елегантна като статуетка жена в кафяво-червена коприна се спря на няколко стъпки от масата и заоглежда Мин и Логаин с безизразни очи. Кируна беше Зелена и с царствено държане; Мин беше чувала, че била сестра на краля на Арафел, но в Кулата се държеше приятелски с нея. Мин ѝ се усмихна, но големите тъмни очи на жената се плъзнаха по нея, като че ли без да я познаят, след което Кируна излезе с плавна походка, последвана плътно от четирима Стражници с небрежна, но смъртно заплашителна вълча походка.

Така Мин остана да чака за храната, надявайки се, че Сюан и Леане ще успеят да им спечелят малко по-топъл прием.

ГЛАВА 27

ИГРА НА ПЛАХОСТ

В стаята цареше пълен безпорядък.

— Люшките се без кормило — каза Сюан на шестте жени, седнали срещу нея на шест различни стола. Две големи кухненски маси до стените бяха отрупани с писала, шишенца с мастило и бурканчета с пясък. Безразборно събрани светилници, от гледжосана глина или с позлата, с всякакви размери стояха по масите, готови да осигурят светлина за през нощта. Върху грубия дъсчен под беше постлан съдран иллиански килим на пищни сини, червени и златисти ивици. Тя и Леане бяха седнали от едната му страна срещу другите — така, че да са във фокуса на шестте чифта очи. Отворените двукрила прозорци, със счупени стъкла, заменени с парчета промазана коприна, пропускаха повея отвън, но той бе недостатъчен, за да намали горещината. Сюан си каза, че не завижда на тези жени за това, че могат да преливат — вече го беше преодоляла, — но искрено им завиждаше, че никоя от тях не се поти. Докато нейното лице направо беше плувнало в пот. — Цялата тази активна дейност е само игра и показност. Така можете да лъжете себе си, и навярно гайдините — въпреки че на ваше място не бих разчитала на това, — но мен не можете да заблудите.

Съжаляваше, че към групата се бяха присъединили Морврин и Беонин. Морврин, нисичка и набита Кафява сестра, проявяваше скептицизъм към всичко въпреки кроткото си, понякога дори леко разсеяно изражение и беше в състояние да изиска шест изрични доказателства, преди да повярва, че рибите имат люспи. А Беонин, миловидна Сива със синьо-сиви очи, толкова големи, че непрекъснато ѝ придаваха стреснат вид — пред Беонин дори Морврин изглеждаше лековерна.

— Елайда държи Кулата в юмука си, а вие знаете, че тя ще постъпи зле с Ранд ал-Тор — продължи презрително Сюан. — Чист късмет ще бъде, ако просто не изпадне в паника и не го опитоми преди

да е дошъл Тармон Гай-дон. Много добре знаете, че това, което вие изпитвате към един преливащ мъж, у Червените е десетократно по-силно. Бялата кула сега е в най-слабото си положение, тъкмо когато трябва да бъде най-силна, и е в ръцете на една глупачка точно когато ѝ е нужно умно ръководство. — Тя сбърчи нос и ги изгледа една по една в очите. — А вие си кротувате тук и се носите по вълните без посока, със спуснати платна. Или можете да ме убедите, че правите нещо полезно?

— Ти съгласна ли си със Сюан, Леане? — попита сдържано Аная. Сюан така и не бе успяла да разбере какво толкова харесваше Моарейн у тази жена. Да я накараш да направи нещо, което не желае, беше все едно да блъскаш с юмруци чувал с гъши пух. Няма нито да ти се противопостави, нито да спори; просто мълчеше и отказваше да се задейства. Дори по начина, по който седеше, сложила кротко ръце в скута си, приличаше повече на жена, която предпочита да меси тесто, а не да бъде Айез Седай.

— Отчасти да — отвърна Леане. Сюан я изгледа рязко, но тя не ѝ обърна внимание. — За Елайда — определено. Тя ще постъпи зле е Ранд ал-Тор, също както постъпи грешно с Кулата. Колкото до останалото, знам, че доста сте се потрудили, за да съберете тук колкото може повече сестри, и предполагам, че също така полагате усилия да направите нещо във връзка с Елайда.

Сюан шумно изсумтя. Докато минаваха през гостилницата, беше успяла да хвърли поглед на някои от пергаментите, които бяха предмет на толкова старателно преглеждане. Списъци с продоволствие, количества талпи и греди за ремонт на сградите, описи на необходимата работа по сечене на дърва, ремонти и чистене на кладенци. И нищо повече. Нищо, което и най-малко да напомня на донесение за действията на Елайда. Канеха се да презимуват тук. Нужно беше да бъде хваната само една Сестра и да бъде подложена на разпит — а ако с нея се заемеше Алвиарин, нямаше да издържи много — и Елайда щеше да разбере точно къде да ги хване в мрежата си. А те се грижеха колко овошки да посадят и колко дърва да насекат за огрев преди да е паднал първият мраз!

— Тогава да забравим тази тема — изрече хладно Карлия. — Вие двете, изглежда, още не сте разбрали, че вече не сте Амирлин и Пазителката. Дори не сте Айез Седай. — Някои поне проявиха

милостта да си придадат смутен вид. Не Морврин и Беонин, но останалите. Никоя Айез Седай не обичаше да говори за усмиряването или да ѝ напомнят за това. Сигурно смятаха тази тема за твърде горчива, особено пред тях двете. — Не го казвам, за да бъда жестока с вас. Ние не вярваме в обвиненията срещу вас — въпреки онзи, спътника ви — иначе нямаше да сте тук, но не можете да си върнете мястото си сред нас и това просто е факт.

Сюан добре помнеше Карлия като новачка и Посветена. Веднъж месечно тя извършваше по някое незначително прегрешение. Дреболия, колкото да ѝ донесе някой допълнителен час работа. Точно по веднъж, всеки месец. Не искаше другите да я смятат за педантична. И това бяха единствените ѝ простъпки — иначе не нарушаваше нито едно правило, никога не стъпваше погрешно; всяко прегрешение в повече за нея просто нямаше да е логично — и въпреки това така и не беше разбрала защо другите момичета я смятаха за галеничка на Айез Седай. Твърде много логика и липса на здрав усет, това беше Карлия.

— Въпреки че това, което ви причиниха, следваше стриктно буквата на закона — каза кротко Шериам, — съгласни сме, че беше проява на зловеща несправедливост и грубо нарушение на духа на закона. — Гърбът на стола зад огненочервената ѝ глава беше неподходящо резбован с биещи се змии. — Въпреки всичките слухове повечето обвинения, предявени срещу вас, бяха толкова плитки, че можеше да бъдат отхвърлени със смях.

— Не и обвинението, че е знаела за Ранд ал-Тор и е устроила заговор за скриването му от Кулата — намеси се рязко Карлия.

Шериам кимна.

— И така да е, дори това не е достатъчно за присъдата, която им дадоха. Не и след като делото се проведе тайно, без да ви се даде възможност да се защитите. Така че не се бойте, че ще ви обърнем гръб. Ще се постараете за вас двете да се погрижат добре.

— Благодаря ви — каза Леане с тих, почти треперлив гласец.

Сюан ги погледна с презрителна гримаса.

— Вие дори не ме попитайте за очите и ушите, които мога да използвам. — Шериам ѝ беше харесвала, докато учеха заедно, но годините след това и разликата в постове бе отворила пропаст между двете. „Ще се погрижили за нас, как ли пък не!“ — Елдене тук ли е? — Аная поклати глава. — Така и предполагам, иначе щяхте да знаете

повече какво става. Оставили сте ги да изпращат донесенията си в Кулата. — По лицата им започна да просветва бавно осъзнаване: не бяха знаели за длъжността на Елдене. — Аз оглавявах мрежата от очи и уши на Синята Аджа преди да бъде избрана за Амирлин. — Още изненада по лицата им. — С мъничко усилие всяка агентка на Сините, както и онези, които ми служеха пряко като Амирлин, могат да изпращат докладите си до вас, по обиколни пътища, така че самите те да не разберат крайната им точка. — Усилието всъщност щеше да е доста по-голямо, но по-голямата част от работата тя вече беше нахвърлила в ума си и засега не беше необходимо да знаят повече. — А пък донесенията им до Кулата могат да съдържат това, в което... вие бихте искали да повярва Елайда. — За малко щеше да изтърси „ние“ — трябваше да внимава как говори.

Идеята ѝ естествено никак не им допадна. Жените, които поддържаха агентурните мрежи, можеше и да са известни само на малцина, но всички те все пак бяха Айез Седай. Винаги бяха били Айез Седай. Но това беше единственият ѝ лост, с помощта на който да си отвори път към кръговете, в които се взимаха решения. Иначе най-вероятно щяха да ги натикат с Леане в някоя къщичка със слугиня, която да се грижи за тях, и може би щеше да има редки посещения от страна на Айез Седай, пожелали да проучат поведението на усмирени жени, докато не умрат.

„Светлина небесна, та те дори биха могли да ни омъжат!“ Някои смятаха, че един съпруг и дребни дечица могат да ангажират достатъчно една жена, за да заменят Единствената сила в живота ѝ. Не една жена, самоусмирила се, привличайки повече сайдар, отколкото може да понесе, или при изпробването на някой тер-ангреал, се оказваше свързана с някой мъж, подходящ за съпруг. Но тъй като онези, които наистина се омъжваха, гледаха да останат колкото може по-далече от Кулата и нейните хроники, теорията си оставаше недоказана.

— Не би трябвало да е трудно да се свържа с онези, които ми бяха очи и уши преди да стана Пазителка на Хрониките — подхвърли плахо Леане. — Нещо повече, като Пазителка имах свои агентки в самия Тар Валон. — Няколко чифта очи се разшириха смаяно, макар че тези на Карлия се присвиха. Леане примигна, помръдна притеснено на стола си и се усмихна колебливо. — Винаги съм си

мислила, че обръщаме повече внимание на настроенията в Ебу Дар или в Бандар Еваан, отколкото на настроенията в собствения ни град. — Трябваше да разберат високата цена на очите и ушите в Тар Валон.

— Сюан. — Надвесена от стола си с масивни облегалки, Морврин изрече името ѝ твърдо, сякаш за да натърти, че не е казала „майко“. Сега кръглото ѝ лице изглеждаше по-скоро упорито, отколкото кротко, а набитата ѝ фигура сякаш надвисна заплашително. Когато Сюан беше новачка, Морврин като че ли рядко забелязваше лудориите на момичетата, но когато ги забележеше, залавяше се с тях лично, и то винаги по такъв начин, че дни след това да седят с изправени гръбчета и да стъпват ситно-ситно. — Защо трябва да ти позволяваме да правиш това, което искаш? Ти беше усмирена, жено. Каквото и да си била преди, не си повече Айез Седай. Ако ни трябва имената на тези агентки, вие двете просто ще ни ги кажете. — В последното се съдържаше непоколебима сигурност. Така или иначе, щяха да им ги кажат. Щяха, и още как, стига тези жени да го пожелаеха.

Леане видимо потръпна, но Сюан изправи гръб и столът под нея изскърца.

— Много добре знам, че вече не съм Амирлин. Да не би да смяташ, че не разбирам, че съм усмирена? Лицето ми се е променило, но не и това, което е отвътре. Всичко, което съм знаела, все още е в главата ми. Използвайте го! В името на Светлината, използвайте ме! — Тя си пое дълбоко дъх, за да се успокои. „Да ме изгори дано, ако им позволя да ме захвърлят да изгния!“

— Буен девичи нрав, съвсем подходящ за девиче лице — каза Морврин. Тъмните ѝ очи, големи почти колкото на Беонин, бяха пълни със съчувствие. — Убедена съм, че никоя от нас не иска да се чувстваш безполезна, Сюан. И също така съм убедена, че всички искаме да използваме знанията ти в най-пълна мяра. Това, което знаеш, ще ни е от огромна полза.

Сюан нямаше нужда от съчувствието ѝ.

— Вие, изглежда, забравихте за Логаин и защо го влачих дотук по целия път от Тар Валон. — Не беше се канила сама да повдигне въпроса, но след като щяха да го оставят да се валя в прахта... — Моят „налудничава“ идея.

— Не сме забравили, Сюан — каза Шериам. — Защо?

— Защото първата стъпка към свалянето на Елайда е ако Логаин разкрие пред Кулата, пред целия свят, ако се наложи, че Червената Аджа са го обявили преднамерено за Лъжедракон, за да го сразят след това. — Този път определено спечели вниманието им. — Бил е намерен от Червените в Геалдан най-малко година преди да се самопровъзгласи, но вместо да го отведат в Тар Валон за опитомяване, са набили в главата му идеята да се обяви за Преродения Дракон.

— Ти сигурна ли си в това? — попита тихо Беонин. Седеше съвсем неподвижно и я гледаше много съсредоточено.

— Той не знае кои сме ние двете с Леане. Понякога говореше с нас по време на пътуването ни, късно нощем, докато Мин спеше, а той не можеше да се отпусне. Преди не е споменавал нищо, защото е смятал, че зад това стои цялата Кула, но знае, че тъкмо Червените сестри са го заслонили и са му говорили за Преродения Дракон.

— Но защо? — настоя Морврин.

— Да, защо? — попита и Шериам. — Всяка от нас би изоставила всичко друго, за да се погрижи един такъв мъж да бъде опитомен, но Червената Аджа не живее заради нищо друго. Защо ще им трябва нарочно да създават Лъжедракон?

— Логаин не знаеше — отвърна Сюан. — Навярно са смятали, че ще си спечелят повече авторитет, ако пленят един Лъжедракон, вместо просто да опитомят някакъв нещастник, който може най-много да тероризира едно село. Навярно са имали някаква причина да предизвикат смутове.

— Не искаме да кажем, че имат нещо общо и с Мазрим Таим, или с някой от останалите — бързо вметна Леане. — Елайда несъмнено ще може да ви каже по-добре това, което искате да разберете.

Сюан ги загледа, докато го смисляха. Нямахте и да си помислят, че е възможно да ги лъже. „Едно от предимствата от това, че си усмирена.“ Изглежда, не можеше да им хрумне, че усмиряването прекъсва всички обвързаности с Трите клетви. Вярно, някои Айез Седай бяха изследвали усмирени жени, но предпазливо и с голяма неохота. Никоя не искаше да ѝ се напомня какво би могло да сполети самата нея.

За Логаин Сюан не се тревожеше. Поне докато Мин продължаваше да вижда около него каквото виждаше. Щеше да живее

достатъчно дълго, за да разкрие това, което искаше тя. Днес бе говорила с него. Не бе посмяла да рискува преди, за да не реши да тръгне по собствения си път, което спокойно можеше да се случи, ако му го беше казала по-рано. Но сега това беше единственият му шанс да си отмъсти на онези, които го бяха опитомили, макар отново да бе обкръжен от Айез Седай. Вярно, отмъщение само срещу Червената Аджа, но се налагаше да се задоволи с това. По-добре една риба в лодката, отколкото цяло ято във водата.

Тя стрелна с поглед Леане, която ѝ отвърна със съвсем бегли усмивка. Това беше добре. На Леане никак не ѝ беше харесало, че я бе държала на тъмно с плана си как да бъде използван този мъж до тази заран, но Сюан беше живяла твърде дълго, обгърната в тайни, така че все още ѝ беше трудно да разкрие нещо повече от това, което се налага, дори пред приятелка. Смяташе, че бе подхвърлила идеята за връзката на Червената Аджа с други Лъжедракони много изкусно. Червените бяха изиграли водеща роля в свалянето ѝ. Свършеше ли се цялата тази работа, можеше и да не остане повече Червена Аджа.

— Това променя нещата твърде много — каза след дългата пауза Шериам. — Невъзможно е да последваме Амирлин, която е способна на такова нещо.

— Да я последвате! — възкликна Сюан, този път искрено стъписана. — Да не искате да ми кажете, че сте обмисляли да се върнете и да целунете пръстена на Елайда? И то след като знаете какво е направила и какво ще направи? — Леане потрепера на стола си, сякаш и тя се канеше да каже някои неща, но се бяха разбрали, че Сюан ще е тази, която ще избухва.

Шериам изглеждаше леко смутена, а по маслинените бузи на Морврин пробягаха червени петна, но останалите го приеха спокойно като ясен ден.

— Кулата трябва да е силна — рече Калинда с глас като скала през зимата. — Драконът се е Преродил, Последната битка иде и Кулата трябва да е цяла.

Аная кимна.

— Разбираме основанията ви да изпитвате неприязън към Елайда, дори да я мразите. Разбираме ги добре, но ние трябва да мислим за Кулата и за света. Признавам, че аз самата също не харесвам Елайда. Но от друга страна, и Сюан никога не съм харесвала. Не е и

необходимо да харесваш Амирлинския трон. Не ме гледай така сърдито, Сюан. Езикът ти беше като пила още като новачка, а с годините загрубя още повече. А като Амирлин буташе сестрите накъдето решиш и много рядко благоволяваше дори да им обясниш защо. Вие двете никак не бяхте за харесване.

— Ще се постарая да... смекча езика си — отвърна сухо Сюан. Нима според тази жена Амирлинския трон трябваше да се отнася с всяка сестра като с дружка от детството? — Но все пак се надявам, че това, което ви казах, е променило страстното ви желание да коленичите в нозете на Елайда.

— Ако това е смекченият ти език — подхвърли небрежно Миреле, — може би и аз ще трябва да си смекча моя, ако наистина ти позволим да ни ръководиш очите и ушите.

— Сега вече не можем да се върнем в Кулата — каза Шериам. — Не и след това, което научихме. Не преди да успеем да свалим Елайда.

— Каквото и да е направила, Червените ще продължат да я поддържат. — Беонин го изрече като факт, не за да възрази. За никого не беше тайна, че Червените негодуваха от обстоятелството, че от времето на Бонвин от тяхната Аджа не беше издигана нито една Амирлин.

Морврин кимна угрижено.

— Други също. Онези, които твърде много са се отдали на Елайда, за да повярват, че може да имат и друг избор. Онези, които ще предпочетат да подкрепят властта ѝ, колкото и порочна да е тя. И някои, които ще решат, че ние се опитваме да разцепим Кулата, след като тя трябва да остане цяла на всяка цена.

— Към всички, с изключение на Червените сестри, може да се подходи — отсъди Беонин. — Може да се преговаря. — Посредничеството и преговорите бяха основание за съществуването на нейната Аджа.

— Изглежда, ще имаме нужда от твоята агентура, Сюан. — Шериам огледа другите пет жени. — Освен ако не смятате, че трябва да вземем от нея имената им. — Морврин беше последната, която поклати глава, но най-сетне и тя го направи, макар и след дълго оглеждане, по време на което Сюан имаше чувството, че я събличат до голо, претеглят я и я измерват.

Не можа да сдържи въздишката на облекчение. Съхненето ѝ в някоя къщурка нямаше да е приятен живот, но поне щеше да е живот, изпълнен с цел. Можеше да се окаже и кратък — никой не знаеше колко дълго може да живее една усмирена жена, при положение че има нещо, което е заменило Единствената сила в живота ѝ — но имаше ли определена цел, щеше да е достатъчно дълъг. Значи Миреле щяла да си смекчи езика заради нея, така ли? „Ще покажа аз на тази Зелена с лисичи очи — ще си държа езика и ще се радва тя, че не прави нещо повече, освен да ме погледне, това ще направя. Можех го някога. Да ме изгори дано, можех го.“

— Благодаря ви, Айез Седай — промълви тя с най-плахия тон, който успя да докара. Много я заболя, че трябваше да ги нарече така: още една пропаст, още едно напомняне, че вече не е това, което беше. — Ще се постарая да ви служа добре. — Не беше необходимо Миреле да ѝ кима с такова задоволство. Сюан потисна тънкия гласец в главата си, че на мястото на Миреле щеше да направи същото, ако не и нещо по-лошо.

— Ако ми позволите скромния съвет — каза Леане, — не е достатъчно да чакате, докато спечелите достатъчно поддръжка в Съвета на Кулата, за да свалите Елайда. — Сюан изписа на лицето си любопитство, все едно че чува това за пръв път. — Елайда пребивава в Тар Валон, в Бялата Кула, и светът знае, че тя е Амирлин. В момента вие сте само една сбирщина еретички. Тя може да ви нарече бунтовнички и подстрекателки и щом това излезе от устата на Амирлинския трон, целият свят ще го повярва.

— Трудно можем да ѝ попречим да бъде Амирлин преди да бъде свалена — каза Карлия с ледено презрение. Ако си носеше шала с белите ресни, сигурно щеше да го придърпа рязко върху раменете си.

— Но вие можете да представите на света една истинска Амирлин — каза Леане с най-милият си гласец, но и убедително. Сюан бе тази, която изтъкваше, че техниките, прилагани към мъжете, могат да се приспособят и за жените. — Тук има Айез Седай от всички Аджи, с изключение на Червената. Накарайте ги да изберат Съвет на Кулата тук и нека този Съвет да избере нова Амирлин. Тогава ще можете да се представите пред света като истинската Бяла кула, макар и в изгнание, а Елайда ще излезе узурпаторка. Като се добавят и

разкритията на Логаин, нима се съмнявате кого ще приемат държавите за истинския Амирлински трон?

Идеята, изглежда, прихвана. Сюан усети как се превърта в главите им. Каквото и да си мислеха останалите, единствената, която възрази, беше Шериам.

— Това ще означава, че Кулата наистина е разцепена — отрони тъжно зеленооката жена.

— Тя вече е разцепена — отвърна ѝ натъртено Сюан и мигом съжали, след като и шестте я приковаха с очи.

Това беше замислено като възглед само на Леане. Тя самата имаше репутация на ловка манипулаторка и съмненията им към всяко нейно предложение щяха да са напълно основателни. Тъкмо затова бе започнала да им се сопва — ако бе започнала с благи приказки, щяха да я заподозрат. Трябваше да подходи към тях все едно, че все още си въобразява, че е Амирлин, и да ги остави да я поставят на мястото ѝ. Докато Леане щеше да изглежда по-склонна към сътрудничество, предлагайки им само малкото, което може, и те вероятно щяха да се вслушват повече в нея. Да изпълни ролята си не беше толкова трудно — докато не се стигна до моленето: тогава ѝ се дощя просто да ги окачи на слънце и да ги изсуши. Да си седят те тука, без да предприемат нищо!

„Нямаше защо да се боиш, че ще станат подозрителни. Те си мислят, че си скършена тръстика.“ Но ако всичко минеше както трябва, щяха да си променят мнението. Полезна тръстика, но слаба, от която не си струва да се притесняваш много. Болезнено беше да се примири с това, но Дуранда Тарне в Люгард ѝ беше показала необходимостта. Трябваше да я приемат според собственото си разбиране, и тя трябваше да се възползва от това по най-добрия начин.

— Сама трябваше да се сетя за това — продължи тя. — Идеята на Леане предлага път отново да съградите Кулата, без да се налага преди това да я разрушавате напълно.

— Все пак не ми харесва — каза твърдо Шериам. — Но каквото трябва да бъде, ще бъде. Колелото тече така, както самото то пожелае, и ако такава е волята на Светлината, то ще изхвърли нишката на Елайда от трона.

— Ще се наложи да преговаряме с онези сестри, които останаха в Кулата — отрони замислено Беонин. — Амирлин, която ще изберем,

тя трябва да бъде опитна в преговорите.

— Ясна мисъл ще е нужна — вметна Карлия. — Новата Амирлин трябва да бъде жена с хладен разум и желязна логика.

Морврин изсумтя толкова шумно, че всички подскочиха.

— Шериам е най-високопоставената сред нас и тя съумя да ни задържи заедно, докато бягахме в десет различни посоки.

Шериам енергично поклати глава, но Миреле не я остави да проговори.

— Шериам е чудесен избор. Мога да обеща, че всяка Зелена сестра тук ще застане зад нея. Сигурна съм. — Аная също отвори уста, явно готова да се съгласи.

Време беше да се сложи край на това, преди да е излязло извън контрол.

— Мога ли да предложа нещо? — Сюан смяташе, че е постигнала плахост много повече от необходимото. Струваше й усилие, но смяташе, че ще е добре да го усвои. „Миреле няма да е единствената, която ще се опита да ме натика в трюма, ако си помислят, че съм прекалено нахална.“ Само че нямаше да бъде. Щяха да се хванат. Айез Седай очакваха — не, по-скоро изискваха — уважение и покорство от онези, които не бяха такива. — Струва ми се, че която и да изберете, трябва да е някоя, която не е била в Кулата, когато аз... бях свалена. Няма ли да е най-добре, ако жената, която отново ще обедини Кулата, се окаже такава, която не може да бъде обвинена, че е избрала една от страните в този ден? — Дано не й се наложеше да го продължи.

— Някоя, която да е много могъща в Силата — добави Леане. — Колкото по-могъща е, толкова по-властно ще може да държи на всичко, което означава Кулата. Поне след като Елайда се махне.

Сюан за малко щеше да я изрита. Тази мисъл уж трябваше да изчака един ден, за да им бъде подхвърлена, когато наистина започнеха да обсъждат подходящи имена. Леане знаеше достатъчно за всяка сестра, за да може да намери по някоя слабост и да посее съмнение за пригодността ѝ. Колкото до нея самата, тя по-скоро бе готова да скочи гола сред стадо сребруши, отколкото да види как тези жени се усещат, че се опитва да ги манипулира.

— Сестра, която е била извън Кулата — каза Шериам и кимна. — Това звучи доста разумно. Много добре. — Как пропуснаха само да я

погальят по главичката.

Морврин сви устни.

— Няма да е лесно да намерим такава.

— Мощта стеснява избора. — Аная огледа останалите. — Това не само ще я превърне в по-добър символ, поне пред останалите сестри, но мощта в Силата често се съчетава със сила на волята, а тази, която изберем, със сигурност ще се нуждае от това.

Карлия и Беонин се съгласиха последни.

Сюан запази лицето си безизразно, скривайки усмивката си. Разцепването на Кулата бе променило много неща и много начини на мислене. Тези жени бяха водили събраните тук сестри и сега обсъждаха коя трябва да бъде представена пред новия Съвет на Кулата, като че ли това не трябваше да бъде избор на самия Съвет. Нямаше да е трудно да бъдат подведени, съвсем внимателно, до увереността, че новата Амирлин трябва да е такава, каквато те да могат да напътстват. И без да се усетят, те, както и наместницата на Амирлин, която тя избере, щеше да се окаже под въздействието на самата нея. Двете с Моарейн се бяха трудили твърде дълго, докато намерят Ранд ал-Тор и го подготвят, твърде много от живота си бяха отдали, за да може да се рискува останалото да бъде провалено от някоя друга.

— Ако позволите да предложи още нещо? — Плахостта изобщо не беше в природата ѝ; трябваше да измисли нещо по-различно. Изчака, старайки се да не стиска зъби, докато Шериам не ѝ кимна. — Елайда ще се опита да разбере къде се намира Ранд ал-Тор, а колкото по-на юг идвах, толкова повече слухове чувах, че той е в Тийр. Аз лично смятам, че той е бил там и ми се струва, че се досещам къде е отишъл.

Не беше нужно да им обяснява, че се налага да го намерят преди да са го намерили онези от Тар Валон. Всички го разбираха. Ако Елайда го заловеше, щеше да постъпи зле с него, но щеше да го изложи на показ, заслонен и под неин контрол, и тогава всяка надежда да бъде свалена щеше да рухне.

— Къде? — джафна Морврин още преди Шериам, Аная и Миреле да са отворили уста.

— В Айилската пустош.

Последва миг мълчание, после Карлия отрони:

— Това е нелепо.

Сюан с мъка потисна гневния си отговор и с възможно най-извинителната си усмивка каза:

— Може би, но като Посветена четох някои неща за Пустошта. Гитара Морозо смяташе, че някои от айилските Мъдри могат да преливат. — По онова време Гитара беше Пазителката. — В една от книгите, която тя ме накара да прочета, древен том, от най-прашния кът на библиотеката, се твърдеше, че айилците наричат себе си „Народа на Дракона“. Спомних си го едва когато се опитах да разгадая къде би могъл да е изчезнал Ранд. Пророчествата казват, че „Тийрският камък няма да падне преди да дойде Народът на Дракона“, а в превземането на Камъка са участвали айилци. Всички слухове и приказки по улиците потвърждават това.

Очите на Морврин изведнъж като че ли се загледаха някъде в безкрая.

— Спомням си за едно разсъждение за Мъдрите. Би било интересно, ако е вярно, но се твърдеше, че айилците били малко по-гостоприемни към Айез Седай, отколкото към всеки друг, който се озове в Пустошта, и че техните Мъдри, изглежда, имали някакъв закон или обичай, който им забранява да говорят с чужденци, което прави изключително трудно да се сближиш достатъчно с някоя, за да усетиш дали тя... — Тя изведнъж тръсна глава и се взря в Сюан и Леане, сякаш се чудеше дали не са ѝ виновни за нещо. — Тънка сламка, за да изплетеш с нея кошница, нещо, което помниш от някаква книга, написана най-вероятно от някой, който не е виждал жив айилец.

— Много тънка сламка — съгласи се Карлия.

— Но може би си струва да бъде пратена някоя в Пустошта. — Голямо усилие ѝ струваше да го изрече като предположение, а не като настояване. Имаше чувството, че съвсем ще се стопи от потене, ако не успее да измисли друг начин. Обикновено намираще в себе си достатъчно сила, за да превъзмогне горещината, но не и докато се мъчеше да повлече тези жени, без да усетят юмрука ѝ, стиснал ги за косите. — Не мисля, че айилците ще си позволят да навредят на една Айез Седай. — Не и ако успееше да им покаже достатъчно бързо, че е такава. Сюан не го допускаше. Трябваше да се рискува. — А ако той е в Пустошта, айилците ще го знаят. Не забравяйте за онези айилци при щурма на Камъка.

— Може би — отвърна замислено Беонин. — Но Пустошта е голяма. Колко ще се наложи да изпратим?

— Ако Преродения Дракон е в Пустошта — каза Аная, — то първият срещнат айилец ще знае за това. Няма никакво съмнение, че събитията следват този Ранд ал-Тор по петите. Той дори не би могъл да се цопне в океана, без плясъкът да бъде чул във всяко кътче на света.

Миреле се усмихна.

— Трябва да е Зелена. Някоя друга няма повече от един Стражник, а двама-трима гайдини може да се окажат много полезни в Пустошта, докато айилците разберат, че е Айез Седай. Аз лично винаги съм искала да видя Айил. — По време на Айилската война тя беше новачка и не ѝ бяха позволили да напусне Кулата. Не че някоя Айез Седай бе взела участие, освен в Церителството, естествено. Трите клетви ги обвързваха, освен ако не бе нападен Тар Валон или дори самата Кула, а тази война така и не бе прехвърлила бреговете на реката.

— Ти не — каза ѝ Шериам, — нито някоя друга от този съвет. Ти сама се съгласи на това, Миреле, когато прие да седнеш с нас, и това ти отнема правото да шикалкавиш само защото задълженията са ти омръзнали. Боя се, че тук ще стане доста по-интересно, отколкото някоя от нас би пожелала. — При други обстоятелства от нея можеше да стане чудесна Амирлин, но при тези тя просто беше твърде силна и уверена в себе си. — Но за Зелените... Да, струва ми се, че си права. Две? — Очите ѝ се плъзнаха към другите. — За да е по-сигурно?

— Кируна Начиман? — предложи Аная, а Беонин добиви:

— Бера Харкин?

Останалите кимнаха, с изключение на Миреле, която помръдна раздражено рамене. Айез Седай не се цупеха, но тя за малко да го направи.

Сюан за втори път въздъхна облекчено. Беше сигурна, че предположенията ѝ са верни. Той беше изчезнал и ако се намираше някъде между Гръбнака на света и Аритския океан, слуховете щяха да се разнесат. А където и да се намираше, Моарейн трябваше да е край него с ръка на нашийника му. Кируна и Бера със сигурност щяха да приемат да занесат едно писъмце до Моарейн, а двете общо разполагаха със седем Стражници, които да ги опазят от айилците.

— Не искам да изморяваме повече теб и Леане — продължи Шериам. — Ще помолим някоя от Жълтите сестри да се погрижи за вас, Навярно ще може да ви помогне с нещо, да ви облекчи донякъде. Ще се разпоредя да ви намерят стаи, където да си починете.

— Щом ще ставаш наша надзорница на очи и уши — добави утешително Миреле, — трябва да запазиш силите си.

— Не съм толкова слаба, колкото, изглежда, смятате — възрази Сюан. — Ако бях слаба, щях ли да ви последвам на близо две хиляди мили? Повярвайте ми, каквато и слабост да ми причини усмиряването, преодоляла съм я. — Истината беше, че тя отново бе намерила център на властта и не искаше да го остави, но трудно можеше да им го каже. „О, Светлина! Сега ще ни пратят някоя новачка да ни натика в леглата да нанкаме!“

На вратата се почука и веднага след това нахълта Аринвар, Стражникът на Шериам. Като кайриенец, той не беше висок, и беше слаб при това, но въпреки посребрените си коси се движеше като леопард.

— Около двадесетина конници на изток оттук — обяви той без предисловия.

— Не са Бели плащове — каза Карлия, — иначе, предполагам, щеше да ни го съобщиш.

Шериам я изглежда мълчаливо. Мнозина от сестрите настръхваха, когато някоя се намесеше в отношенията им с техния гайдин.

— Не можем да им позволим да се отдалечат и да разнесат вестта, че сме тук. Могат ли да бъдат пленени, Аринвар? Бих предпочела това вместо да ги убивате.

— И едното, в другото може да се окаже трудно — отвърна той. — Мачан твърди, че са въоръжени и приличат на ветерани. Срецу тях ще трябва десет пъти повече млади мъже.

Морврин се окашля двусмислено.

— Трябва да направим едното или другото. Прощавай, Шериам. Аринвар, могат ли гайдините да подведат няколко по-пъргави сестри достатъчно близо, за да ги оплетат с Въздух?

Той поклати глава.

— Мачан казва, че те може би са забелязали някои от охраняващите селото Стражници. Със сигурност ще забележат, ако се

опитахме да приближим до тях една или две от вас. Но продължават насам.

Сюан и Леане не бяха единствените, които се спогледаха озадачено. Малцина можеха да забележат Стражник, който не желае да бъде забелязан, дори и без гайдинския плащ.

— Тогава постъпете така, както смятате за най-добре — каза Шериам. — Пленете ги, ако е възможно. Но никой от тях не бива да се измъкне и да ни издаде.

Преди Аринвар да довърши поклона си, до него се появи друг мъж, по-скоро черен мечок, висок и як, с тъмна коса до раменете и къса брада, откриваща горната му устна. Плавните движения на Стражник някак не се връзваха с огромното му тяло. Той намигна на Миреле, своята Айез Седай, и каза с тежък иллиански акцент:

— Бе повечето конници взеха, че спряха, само един иде насам самичък. От туй, дето видях, и старата ми майчица да рече друго, пак ще кажа, че май е Гарет Брин.

Сюан го зяпна; побиха я студени тръпки. Клюката упорито мълвеше, че Миреле всъщност се била омъжила за този Нуел и другите си двама Стражници в открито незначително на приличието и закона по всички земи. Тази нелепа мисъл бе първото, което изплува в зашеметения ѝ мозък, и веднага след нея тя изпита чувството, че върху главата ѝ се е стоварила мачта. Брин тук? „Невъзможно! Трябва да е полудял!“ Просто не беше възможно да ги е следвал по целия път до... „О, да. Би могъл, и още как. Точно този би го направил като нищо.“ През цялото пътуване си повтаряше, че е повече от благоразумно да не оставят следи, че Елайда знае, че са живи, и че въпреки всички слухове няма да се откаже да ги преследва, докато или не ги намери, или самата тя не бъде свалена. Докато пътуваха, Сюан беше страшно раздразнена, че се налага да разпитва за посоките, но мисълта, която щракаше в тила ѝ като челюсти на акула, беше не че Елайда би могла да се докопа някак до някой ковач в някое малко алтарско селце, а че въпросният ковач може да се окаже ярко изрисуван знак за Брин. „Казваше си, че е глупаво, нали? А ето ти го сега.“

Много добре си спомняше сблъсъка с него, когато ѝ се наложи да го прекърши, за да се подчини на волята ѝ по онази история с Муранди. Беше все едно да извиеш дебела желязна пръчка или да натегнеш огромна пружина, която ще отскочи и ще те премаже, ако я

отпуснеш макар и за миг. Трябваше да приложи всичката си сила, наложи ѝ се да го унизи публично, за да е сигурна, че ще остане прегънат толкова, колкото ѝ беше нужно. Трудно щеше да измени на това, което бе обещал на колене, молейки я за извинение, в присъствието на петдесет благородници. Мургейз сама по себе си беше достатъчно трудна и Сюан не можеше да позволи Брин да ѝ даде повод да тръгне против указанията ѝ. Странно, че тогава двете с Елайда бяха действали в съюз, за да принудят Мургейз да се покори.

А трябваше да се овладее. Заше метена беше и ето че мислеше за всичко друго, но не и за това, за което трябва. „Съсредоточи се. Не е време за паника.“

— Трябва да го отпратите. Или да го убие.

Усети, че е направила грешка, още докато думите излизаха от устата ѝ, така издайнически изпълнени с тревога. Дори Стражниците я изгледаха, а Айез Седай... Досега не беше имала и най-малката представа как се чувства някой, комуто липсва Силата, когато тези очи се обърнат към него. Чувстваше се гола, умът ѝ като че ли бе проснат пред тях разголен. Макар да знаеше, че Айез Седай не могат да четат мисли, ѝ се искаше да си признае всичко. Надяваше се, че лицето ѝ не е като на Леане, с пламнали бузи и широко отворени очи.

— Знаеш защо е тук. — Гласът на Шериам бе изпълнен със спокойна увереност. — И двете знаете. И в никакъв случай не искаш да се озовеш пред него. Дотолкова, че ти се иска да го убием заради теб.

— Малко велики капитани са останали живи на този свят. — Нуел започна да ги изброява на пръсти. — Агелмар Джагад и Даврам Башийр не ще оставят Погибелта, мисля, а Педрон Ниал едва ли ще ви е от полза. Ако Родел Итуралд още е жив, трябва да е нейде из руините на Арад Доман. — С което май остава само Гарет Брин.

— А ти смяташ ли, че ще ни е нужен „велик капитан“? — попита го кротко Шериам.

Нуел и Аринвар не обърнаха очи един към друг, но въпреки това Сюан имаше чувството, че се спогледаха.

— Решението е твое, Шериам — отвърна Аринвар също толкова кротко, — твое и на останалите сестри, но ако смятате да се връщате в Кулата, бихте могли да го използвате. Ако сте решили да чакате тук,

докато Елайда не ви повика, тогава не. — Миреле изгледа Нуел въпросително и той кимна.

— Изглежда, си била права, Сюан — каза кисело Аная. — Не сме успели да измамим гайдините.

— Въпросът е дали ще се съгласи да ни служи — каза Карлия, а Морврин кимна и добави:

— Трябва да го накараме да разбере нашата кауза така, че сам да пожелае да ни служи. Няма да ни бъде от полза, ако се разчуе, че сме убили или пленили толкова знатен и изтъкнат мъж още преди да сме започнали делото си.

— Да — добави Беонин, — и освен това трябва да му предложим отплата, която да го обвърже твърдо с нас.

— Когато лорд Брин влезе в селото, не му казвайте нищо — каза Шериам на двамата мъже. — Само го доведете при нас. — Веднага щом вратата се затвори след Стражниците, погледът ѝ се втвърди. Сюан много добре познаваше този ясен зелен поглед, от който коленцата на новачките омекваха преди Шериам да е изрекла и дума. — Така. Сега ще ни кажеш точно защо Гарет Брин е тук.

Избор нямаше. Ако я хванеха и в най-малката лъжа, щяха да започнат да я разпитват за всичко останало. Сюан вдиша дълбоко.

— Подслонихме се за през нощта в една ферма край Корски извори, в Андор. Брин е тамошният лорд и...

ГЛАВА 28

В КАПАНА

Стражник в сиво-зелена камизола пристъпи към Брин веднага щом той подмина първите каменни къщи на селото на гърба на Пътник. Брин щеше да познае, че мъжът е Стражник, още след първите му крачки, дори да ги нямаше взиращите се в него Айез Седай по улицата. Какво, в името на Светлината, търсеха толкова много Айез Седай толкова близо до Амадиция? Според мълвата из селата, през които бе минал, Айрлон се канеше да изяви претенции за този бряг на река Елдар, което означаваше Бели плащове. Айез Седай можеха да се отбраняват добре, но ако Ниал прехвърлеше дори един свой легион през Елдар, много от тези жени щяха да загинат. Освен ако не бе загубил способността си да прецени от колко време един отсечен дънер е бил изложен на въздуха, това място само допреди два месеца трябваше да е било погълнато от леса. В какво се беше забъркала Мара? А беше сигурен, че ще я намери тук — селяците лесно запомняха три хубавелки, пътуващи заедно, особено след като една от тях ги бе разпитвала за посоката на градче, изоставено след Войната на Белите плащове.

Стражникът, едър мъж с широко лице, иллианец, ако се съдеше по брадата му, застана пред дорестия кон на Брин и се поклони.

— Лорд Брин? Аз съм Нуел Дроманд. Елате с мен. Има едни, дето искат да поговорят с вас.

Брин бавно слезе от седлото и заоглежда селището. Простият бозав войнишки сюртук, който носеше сега, беше много по-добър за такова пътуване от сивото копринено палто, с което бе тръгнал — него той беше захвърлил по пътя. Айез Седай и Стражници, както и други, го гледаха мълчаливо, но дори тези, които трябваше да са слуги, не изглеждаха изненадани. А Дроманд знаеше името му. Името му не беше неизвестно, но той подозираше нещо повече. Ако Мара беше... ако трите жени бяха агентки на Айез Седай, това не отменяше клетвата, която бяха положили.

— Води, Нуел Гайдин.

Дори Нуел да бе изненадан от обръщението, не го показва.

Ханът, в който го въведе Дроманд — или по-скоро това, което някога беше било хан — по-скоро приличаше на военновременен щаб — ако Айез Седай изобщо можеха да водят военна кампания, разбира се. Той забеляза Серенла преди тя да успее да го види — седеше в ъгъла с един едър мъж, който най-вероятно беше Далин. Когато тя го видя, почти зяпна, след което го погледна накриво, сякаш не вярваше на очите си. Далин приличаше на заспал с отворени очи, с блуждаещ поглед. Привидно никоя Айез Седай или Стражник не забелязаха влизането му, но Брин бе готов да заложи имението си заедно с прилежащите му земи, че всяка от тях е забелязала появата му. Трябваше да обърне коня и да побегне веднага щом бе разбрал кой обитава селището.

Отваряше си очите на четири, докато се кланяше на шестте седнали Айез Седай, на които го представи Стражникът — само глупак можеше да е небрежен сред Айез Седай, — но вниманието му бе съсредоточено главно върху двете жени, застанали до стената като наказани. Този път поне усмивките на кръшната доманска кокетка бяха по-скоро плахи, отколкото съблазнителни. Мара също изглеждаше уплашена — можеше да се закълне, че е дори ужасена до смърт — но езерносините ѝ очи бяха все така изпълнени с предизвикателство. Тази жена имаше лъвски кураж.

— За нас е удоволствие да ви поздравим, лорд Брин — каза една огненокоса Айез Седай. Беше закръгленка и можеше да привлече вниманието на всеки мъж въпреки пръстена на Великата змия на пръста ѝ. — Ще ни кажете ли какво ви води тук?

— Разбира се, Шериам Седай. — Нуел стоеше до рамото му. Той беше сигурен, че вече знаят историята, и докато им я разказваше, се увери по лицата им, че е така. Айез Седай не откриваха нищо, което не желяеха да се разбере, но поне една от тях щеше да примигне, когато той спомена за клетвата, ако вече не бяха го чули.

— Ужасна история ни разказвате, лорд Брин. — Тази май се казваше Аная; въпреки лишеното си от възраст лице тя приличаше повече на щастлива селянка, отколкото на Айез Седай. — И все пак съм изненадана, че сте ги преследвали толкова дълго. — Бледите бузки

на Мара се изчервиха свирепо. — От друга страна, клетвата е тежка и не може да се нарушава.

— За съжаление — каза Шериам, — засега не можем да ви позволим да ги отведете.

Значи все пак бяха агентки на Айез Седай.

— Тежка клетва, която не бива да се нарушава, и въпреки това смятате да попречите да я изпълнят?

— Те ще я изпълнят — каза Миреле и така изгледа двете до камината, че ги накара да се изправят още повече — а вие можете да сте сигурен, че вече съжаляват, че са избягали, след като са я дали. — Този път се изчерви Амена; Мара изглеждаше по-скоро ядосана. — Но все още не можем да го позволим. — При представянето не беше спомената нито една Аджа, но той сметна, че мургавата хубавица е Зелена, докато набитата кръглолика до нея, Морврин, трябваше да е Кафява. Навярно беше от усмивката, с която Миреле дари Дроманд, когато го доведоха, и от впечатлението, че Морврин непрекъснато си мисли за нещо друго. — Всъщност те не са уточнили кога точно ще ви служат, а ние засега имаме нужда от тях.

Всичко това си беше чиста глупост; той трябваше просто да им се извини, че ги е обезпокоил, и да напусне. Но и това беше глупост — още когато Дроманд се бе приближил към него на улицата, му стана ясно, че едва ли ще може да напусне Салидар жив. В гората около мястото, където бе оставил хората си, сигурно имаше петдесет Стражници, ако не и сто. Джони и останалите нямаше да се оставят току-така, но той не беше ги водил по целия този път, за да загинат. И все пак, след като се бе оказал такъв глупак, че да позволи две хубави очи да го доведат до този капан, беше по-добре да измине и последната миля.

— Палеж, обир и нападение, Айез Седай. Това са престъпленията. Те бяха изправени на съд, бяха осъдени и се заклеха. Но нямам никакво възражение да остана тук, докато приключите с тях. Мара може да изпълнява ролята на мой ординарец, когато нямате нужда от нея. Ще си отбележа часовете, в които е работила за мен, и ще ѝ ги приспадна от службата.

Мара отвори гневно уста, но шест чифта айезседайски очи се извърнаха едновременно към нея, сякаш жените бяха предусетили, че ще дръзне да проговори. Тя помръдна рамене, затвори рязко устата си

и го изгледа с ярост, стиснала юмруци. Слава на Светлината, че не държеше нож.

Миреле изглеждаше готова да се разсмее.

— По-добре да изберете другата, лорд Брин. Ако съдя по това, как ви гледа, струва ми се, че ще я намерите за много по-... приветлива.

Той почти очакваше Амена да си пусне боята, но това не стана. А тя наистина го мереше с очи — одобрително при това. Дори отвърна с усмивка на Миреле. Е, в края на краищата беше доманка, при това сега изглеждаше много повече такава, отколкото при последната им среща.

Карлия, толкова студена, че останалите изглеждаха чак топли в сравнение с нея, се наведе напред. Виж, тя определено го караше да бъде нащрек, както и онази с големите очи, Беонин. Не му беше ясно защо. Освен ако не се бе набутал в някоя Игра на Домове тук. Навярно бе въвлечен точно в това.

— Длъжна съм да ви предупредя — каза хладно Карлия, — че жената, която познавате под името Мара, всъщност е Сюан Санче, бившата Амирлински трон. Амена всъщност е Леане Шариф, бившата Пазителка на Хрониките.

Той зяпна като селски идиот. Сега, след като му го казаха, можа да улови в лицето на Мара — на Сюан — чертите на онази, която преди време го бе унизила.

— Как? — бе единственото, което успя да промълви. А и едва ли можеше да каже нещо повече.

— Има някои неща, които мъжете е по-добре да не знаят — отвърна хладно Шериам. — Както и повечето жени.

Мара — не, трябваше да мисли за нея с истинското ѝ име — Сюан беше усмирена. Това той знаеше. Сигурно сегашният ѝ вид имаше нещо общо с усмиряването. Ако тази доманка с лебедова шия беше бившата Пазителка, то той бе готов да се обзаложи, че и тя е усмирена. Но да говориш за усмиряване сред Айез Седай бе един от най-добрите начини да провериш колко здрава ти е кожата. Освен това започнеха ли да се държат загадъчно, Айез Седай нямаше да ти дадат ясен отговор дори да ги попиташ дали е ден или нощ.

Много добри бяха тия Айез Седай. Прикоткали го бяха и после го удариха здраво, когато за малко свали защитата. Обзе го някакво

смътно чувство, че се досеща защо са си направили труда да го ласкаят така. И беше интересно да се разбере дали догадките му са верни.

— Това не отменя клетвата, която дадоха. Дори все още да бяха Амирлин и Пазителката, по силата на тази клетва пак щяха да бъдат задължени според всички закони, включително и в Тар Валон.

— Щом не възразявате да останете тук — отвърна Шериам, — можете да получите Сюан като лична слугиня, когато нямаме нужда от нея. И трите можете да получите, ако пожелаете, в това число и Мин, която познавате под името Серенла и която би могла да ви служи постоянно. — Странно защо, но това като че ли раздразни Сюан повече, отколкото коментарите за самата нея, и тя замърмори нещо под нос. — И след като нямате възражения, лорд Брин, докато сте с нас, има една служба, която бихме могли да ви предложим.

— Отплатата на Айез Седай не е за пренебрегване — вметна Морврин.

— Ако служите на нас, ще служите на Светлината и на справедливостта — добави Карлиня.

Беонин кимна и много сериозно каза:

— Вие служихте вярно на Мургейз и на Андор. Служете добре и на нас и този път няма да ви се отвърне с прогонване. Нищо от това, за което ви помолим, няма да накърни честта ви, нито ще навреди на Андор.

Брин се намръщи. Ясно, беше нагазил в Играта. Често си мислеше, че Даес Дай-мар са я измислили Айез Седай — те като че ли можеха да я играят и насън. Военната битка със сигурност бе по-кърваво занимание, но и по-честно. Щом бяха решили да му дърпат конците — а все едно щяха да го направят, така или иначе — време бе да им покаже, че поне не е безмозъчна кукла.

— Бялата кула е разцепена — рече той с укор. Шестте чифта айезседайски очи се разшириха, но той не ги остави да го прекъснат. — Аджите са се разцепили. Това е единствената причина всички вие да сте тук. Едва ли сте опрели до още един-два меча — погледна Дроманд и той му кимна, — така че единствената служба, която бихте могли да поискате от мен, е да ви поведе армия. Най-напред да изградя такава, освен ако нямате други лагери с много повече мъже от тези, които забелязах тук. А това означава, че възнамерявате да тръгнете срещу Елайда. — Шериам изглеждаше раздразнена, Аная —

притеснена, а Карлия — готова да проговори, но той не я остави да го направи, а продължи. Да го послушат сега те малко: в следващите месеци едва ли можеше да се очаква друго освен на него самия да му се наложи непрекъснато да ги слуша. — Никога не съм харесвал Елайда и не мога да повярвам, че от нея става добра Амирлин. По-важното е, че мога да изградя армия, която да завземе Тар Валон. Стига да си давате сметка отсега, че това завземане ще бъде кърваво и ще продължи дълго.

— Но ето моите условия — продължи той и при тези думи жените се вкочаниха до една, включително Сюан и Леане. Простосмъртните хора, особено пък мъжете, не можеха да поставят условия на Айез Седай. — Първо, ще командвам аз. Вие ми казвате какво да направя, но аз решавам как. Вие ми заповядвате, но аз се разпореждам с воините си, не вие. Във всеки случай не преди аз да съм се съгласил. — Няколко усти се отвориха, най-напред естествено тези на Карлия и Беонин, но той продължи. — Аз набирам мъжете, аз ги повишавам в звание и аз ги командвам. Не вие. Второ, ако ви кажа, че нещо е невъзможно да стане, вие премисляте съображенията ми. Не искам да отнема властта ви — бездруго едва ли щяха да му го позволят, — но и не желая да губя войници само защото вие не разбирате от война. — Не че нямаше да се случи, но щеше да е само веднъж, ако имаше късмет. — Трето, започнете ли, ще трябва да продължите докрай. Аз ще си пхна главата в примка, както и всеки мъж, който ще тръгне под командата ми, и ако вземете след половин година да решите, че Елайда като Амирлин е за предпочитане пред войната, ще стегнете здраво примката около всеки от нас. Държавите може да останат и настрани от гражданската война в Кулата, но ако вие ни изоставите, няма да ни оставят живи. Елайда ще се погрижи за това. Ако не се съгласите с тези условия, не знам как бих могъл да ви служа. Дори да ме вържете със Силата, за да ми среже Дроманд гърлото, или да бъда опозорен и обесен, смъртта все пак ще е някакъв край.

Айез Седай мълчаха. Гледаха го толкова дълго, че сърбежът, който усети между плешките си, го накара да се зачуди дали Нуел вече не се кани да забие там камата си. А после Шериам стана и другите я последваха до прозорците. Виждаше мърдащите им устни, но не можеше да чуе какво си говорят. Щом бяха решили да скрият

обсъждането си със Силата — тяхна си работа. Никак не беше сигурен колко щеше да измъкне от това, което им бе поискал. Всичко, ако проявиха разум, но Айез Седай можеха да решат, че и най-непривичните неща са разумни. Каквото и да решаха в края на краищата, трябваше да се съгласи с възможно най-голямата почителност, на която беше способен. В голям капан се беше вкарал, при това сам си го беше заложил.

Леане му хвърли усмивчица, говореща недвусмислено, че така и няма да разбере какво е изпуснал; страхотно задиряне щеше да бъде, ако се оставеше да го водят за носа. Доманките се славеха с това, че никога не обещават и половината от това, което си въобразяваш, че дават само това, което те решат, и че докато мигнеш, си сменят мераците.

Виж, стръвта в този капан го изгледа навъсено, закрачи през стаята и застана толкова близо, че почти си счупи врата, за да го погледне в очите, след което заговори високо и гневно:

— Защо го направи? Защо ни преследва? Заради една плевня?

— Заради една клетва. — Заради две сини очи. Сюан Санче едва ли беше повече от десет години по-млада от него, но вгледан в това лице, почти с тридесет години по-младо, му беше трудно да приеме, че пред него наистина е Сюан Санче. Очите обаче си бяха същите — тъмносини и силни. — Клетва, която ти ми даде и я наруши. Заради това би трябвало да ти удвоя срока.

Тя сведе очи и изръмжа:

— Погрижиха се вече за това.

— Искаш да кажеш, че са те наказали заради клетвопрестъпничеството? Дори задника ти да са насинили от бой, това не се смята, докато аз не го направя.

Дроманд се изкиска, но беше изумен — изглежда, все още не можеше да забрави коя беше била доскоро Сюан; Брин не беше сигурен и за самия себе си — а нейното лице така помръкна, че той се уплаши да не би да припадне.

— Срокът ми е удвоен, ако не и повече, гнила рибешка карантия такава! Часове щял да си бележи той! И един час няма да приспаднеш, докато и трите не се върнем в имението ти, дори да трябва да ти бъда... да бъда... ординареца ти, каквото и да значи това... двацет години!

Значи и това бяха предрешили вече Шериам и дружките й. Той хвърли поглед към тях. Изглежда, се бяха разделили на две спорещи групи: Шериам, Аная и Миреле от една страна, Морврин и Карлия — от друга, и Беонин по средата. Бяха решили значи да му дадат Сюан, Леане и... Мин?... като един вид подкуп. Бяха в отчаяние, което означаваше, че се е оказал откъм по-слабата страна, но, от друга страна, може би бяха достатъчно отчаяни, за да му отстъпят това, което би му дало някакъв шанс за победа.

— Удоволствие ти доставя, нали? — каза му с ярост Сюан в мига, в който погледът му се върна към нея. — Пеликан такъв. Да те изгори дано, глупак такъв с мозък на шаран. Сега, като разбра коя съм, ти е страшно приятно, че ще трябва да си тътря краката в поклони пред теб. — Засега поне не й личеше особено. — Защо? Защото те накарах да превиеш гръб в онази история с Муранди ли? Толкова ли си дребнав, Гарет Брин?

Опитваше се просто да го ядоса; даваше си сметка, че е казала твърде много, и не му оставяше възможност да го премисли. Сигурно вече не беше Айез Седай, но манипулациите си бяха в кръвта й.

— Ти беше Амирлинския трон — отвърна той спокойно, — а дори кралете целуват пръстена на Амирлин. Не мога да кажа, че ми хареса как се отнесе с мен, и някой ден може би ще си поговорим спокойно защо трябваше да го направиш пред очите на половината двор, но сигурно също така не си забравила, че дотук аз гонех Мара Томанес и дойдох да поискам Мара Томанес. Не Сюан Санче. Но щом продължаваш да ме питаш, нека и аз да попитам нещо. Защо беше толкова важно да позволя мурандийците да нападнат по границата?

— Защото твоята намеса тогава щеше да провали важни планове — каза тя, натъртвайки на всяка дума — точно както може да го направи и сегашната ти намеса с мен. Кулата бе открила, че един млад граничен лорд, Дулаин, може да обедини един ден Муранди, с наша помощ. Трудно можех да допусна възможността твоите войници да го убият. А тук имам работа, лорд Брин. Оставиш ли ме да си я свърша, може да постигнеш победа. Попречиш ли ми, ще провалиш всичко.

— Не знам каква е тази работа, но съм сигурен, че Шериам и другите ще се погрижат да я свършиш. Дулаин, казваш? Не съм го чувал. Едва ли е успял все още. — Според него Муранди щеше да си остане разкъсан между дребните лордове чак докато Колелото се

завърти и настъпи новият Век. Мурандийците се наричаха люгардци, миндеанци и какво ли не още, преди да си кажат държавата. Ако изобщо си направеха труда да я кажат. Но един лорд, способен да ги обедини, при това с каишка около врата му, воден от Сюан, можеше да му доведе прилично количество воители.

— Той... умря. — На бузите й избиха алени петна от усилие да се пребори със себе си. — Месец след като напуснах Кемлин някакъв андорски селянин го пронизал със стрела по време на набег за стадо овце.

Той не можа да сдържи смеха си.

— Значи селяните е трябвало да накараш да ти коленичат, не мен. Е, сега поне няма да ти се налага да се притесняваш за такива неща. — Това си беше самата истина. Каквато и задача да имаха Айез Седай за нея, повече нямаше да й позволят да припари до властта. Испита съжаление към нея. Не можеше да си представи тази жена да се предаде и да умре, но тя бе загубила почти всичко и желанието за живот можеше да я напусне. От друга страна, не му харесваше, че го нарича „пеликан“ и „рибешка карантия“. И какво беше още? Глупак с мозък на шаран. — Отсега нататък ще се грижиш само дали ботушите ми са излъскани и леглото — оправено.

Очите й се присвиха.

— Ако това искаш, лорд Гарет Брин, би трябвало да предпочетеш Леане. Тя сигурно ще е достатъчно глупава.

Той почти се задави. Начинът, по който работеше женският ум, не преставаше да го изумява.

— Ти се закле да ми служиш така, както аз избира. — Успя да се засмее. Защо го правеше все пак? Знаеше коя е тя, или поне коя беше била. Но тези очи не напускаха ума му. — Ще разбереш що за човек съм, Сюан. — Каза го, за да я успокои след грубоватата си шега, но ако можеше да съди по това как тя се вкочани, го беше приела по-скоро като заплаха.

Изведнъж усети, че вече чува Айез Седай — тихо мърморене, което мигом заглъхна. Шестте бяха застанали една до друга и го гледаха с неразгадаеми изражения. Всъщност не него, а Сюан. Очите им я последваха, докато се връщаше при Леане. Тя като че ли усещаше натиска на погледите им и всяка нейна крачка бе все по-бърза. Когато спря до камината и се обърна, лицето й бе също толкова неразгадаемо,

колкото техните. Брин не беше сигурен дали на нейно място би се справил по-добре.

Айез Седай очакваха той да се приближи до тях. След като го направи, Шериам каза:

— Приемаме вашите условия без резерви, лорд Брин, и се заклеваме, че ще се придържаме към тях. Те са повече от разумни.

Карлия, изглежда, изобщо не беше убедена, че са разумни, но все едно. Той беше готов да се откаже от всичко, с изключение на последното — да не се отмятат.

Той коленичи на място, с десен юмрук, опрян в килима, и шестте го обкръжиха, като всяка положи длан върху склонената му глава. Все едно прилагаша Силата, за да го обвържат с клетвата му или за да подирят искренността му — не беше сигурен дали могат което и да е от двете, но знаеше ли човек на какво наистина са способни Айез Седай? — а ако мислеха нещо друго, с нищо не можеше да им попречи. Да се натика в капана заради две очи, като тъпо селяче с биволски ум. Наистина беше шаран.

— Обричам се с цяло сърце и се заклевам, че ще ви служи вярно, докато Бялата кула не стане ваша...

И докато се заклеваше, вече съставяше плана. Тад и може би един-двама Стражници да прекосят реката и да разберат какво замислят Белите плащове. Джони, Барим и още няколко да прескочат до Ебу Дар — така поне Джони нямаше да преглъща всеки път, когато погледне „Мара“ или „Амена“, а всеки мъж, който пратеше нанякъде, щеше да знае как да набира войници.

— ...че ще изградя и командвам вашата армия с всички свои сили и умение...

Когато тихото бръмчене в гостилницата затихна, Мин вдигна очи от фигурките, които драскаше разсеяно по масата с пръст, натопен във виното, Логаин също се размърда, като по чудо, но само колкото да изгледа хората из помещението, или да зарее празен поглед през тях — трудно беше да се разбере.

Гарет Брин и едрият илиански Стражник излязоха от задното помещение първи. В напрегнатата тишина тя чу Брин да казва:

— И им кажи, че те е изпратила слугиня от някоя ебударска кръчма, инак главата ти ще иде на дръвника.

Иллианецът се изсмя басово.

— Опасен град е тоя Ебу Дар. — И излезе с широки крачки на улицата.

После се появи Сюан. Мин не успя да долови какво й каза Брин, но тя закрачи енергично след Стражника. Ръмжеше нещо. Стомахът на Мин се сви при мисълта, че Айез Седай може да са я накарали да изпълни глупавата клетва, с която Сюан толкова се бе гордяла, и то веднага. Само да можеше да се убеди, че двамата Стражници, отпуснати на стената, нямаше да я забележат, щеше за миг да изхвърчи през вратата и да се метне на гърба на Дива роза.

Шериам и другите Айез Седай излязоха последни, заедно с Леане. Миреле подкани Леане да седнат до една от масите и започнаха да обсъждат нещо, а другите закръжиха из стаята и заговориха с всяка Айез Седай поотделно. Не стана ясно какво им говореха, но то предизвикваше най-разнообразни реакции, от искрено изумление до доволни усмивки, въпреки прословутата айезседайска невъзможност.

— Ти стой тук — каза Мин на Логаин и стана. Надяваше се, че няма да предизвика някоя суматоха. Мъжът се взираше в лицата на Айез Седай, една по една, и като че ли виждаше повече, отколкото в последните дни. — Остани на тази маса, докато се върна, Далин. — Беше загубила навика да е сред хора, които знаят истинското му име. — Моля те.

— Тя ме предаде на Айез Седай. — Изуми я това, че Логаин проговори след толкова дни мълчание. Той потръпна и кимна унило. — Ще изчакам.

Мин се поколеба, но ако двамата Стражници не можеха да го спрат да извърши нещо глупаво, то цяла стая, пълна с Айез Седай, сигурно можеше. Когато стигна до вратата, някакъв мъж с вид на коняр тъкмо подвеждаше висок дорест кон. Конят на Брин, предположи тя. Техните коне не се виждаха наоколо. Дотук с порива й към свободата. „Ще я изпълня проклетата му клетва! Ще я изпълня! Но не могат да ме разделят от Ранд точно сега. Направих това, което искаше Сюан. Трябва да ми позволят да отида при него.“ Единственият проблем беше, че Айез Седай сами решаваха какво трябва да направят и какво другите трябва да направят за тях.

Сюан нахълта начумерена през вратата — носеше навито одеяло и дисаги — и едва не я събори.

— Пази Логаин — изсъска ѝ тя, без да спира. — Никой не бива да говори с него. — После продължи с твърди крачки към стълбището, където една сивокоса слугиня тъкмо повеждаше Брин към горния етаж, и ги настигна. Ако можеше да се съди по погледа, който заби в гърба му, на нещастния човек му оставаше само да се моли да не извади ножа на колана си.

Мин се усмихна на високия строен Стражник, който я беше последвал до вратата. Стоеше на десетина стъпки от нея и се правеше, че не я гледа, но тя не хранеше подобни илюзии.

— Добре, добре. Сега сме гости. Приятели.

Той не отвърна на усмивката ѝ. „Проклетите му мъже с тия каменни лица!“ Защо поне с намек не показваха какво мислят?

Тя се върна на масата. Логаин все така умислено оглеждаше Айез Седай. Чудесен момент бе намерила Сюан да иска да мълчи, нямащо. Тъкмо когато започна да показва някакви признаци на живот.

— Логаин — каза тя тихо, надявайки се, че двамата Стражници, облежнати на стената, няма да я чуят. — Струва ми се, че не бива да казваш нищо, докато Мара не ти обясни какво е намислила. На никого.

— Мара ли? — Той се изсмя мрачно. — Искаш да кажеш Сюан Санче? — Все пак не му беше убягнало това, което бе чул в омаята си. — Някой тук да ти прилича на човек, който иска да говори с мен? — И продължи да се оглежда намръщено.

И наистина, като че ли никой не се канеше да заговори един опитомен Лъжедракон. С изключение на двамата Стражници, никой като че ли изобщо не им обръщаше внимание. Ако не беше по-наясно с нещата, Мин щеше да реши, че Айез Седай в стаята са възбудени. Те и преди малко съвсем не изглеждаха изпаднали в летаргия, но сега ги беше обхванал нов прилив на енергия, говореха си нещо на малки групи и раздаваха на Стражниците си енергични нареждания. Свитьците, които допреди малко поглъщаха цялото им внимание, лежаха оставени по масите. Шериам и другите, които бяха отвели Сюан, се бяха върнали и сега от двете страни на Леане седяха две писарки и бързо записваха под нейна диктовка. А в хана нахлуваха още и още тълпи Айез Седай, изчезваха през грубата дъсчена врата и

повече не се връщаха. Каквото и да се беше случило вътре, Сюан очевидно ги беше раздвижила.

На Мин ѝ се прииска да види Сюан поне за пет минути. Не се и съмняваше, че в този момент тя налага Брин по главата със собствените му дисаги. Не, Сюан нямаше да прибегне до това, въпреки гневните си погледи. Брин не беше като Логаин — по-голям и от самия живот във всички пропорции и настроения; за известно време Логаин бе успял да потисне Сюан с огромността си. Докато Брин беше кротък човек, сдържан, и съвсем не потискащ. Не беше ѝ се искало да види отново човека, когото бе запомнила от Корски извори като враг, но не допускаше, че той ще може да удържи дълго пред Сюан. Може би си въобразяваше, че тя покорно ще отслужи отсъдения си срок като негова слугиня, но Мин не хранеше съмнения кой в края на краищата ще прави това, което другият поиска. Трябваше просто да поговори за него със Сюан.

Сякаш мислите на Мин я бяха довели, Сюан слезе тежко по стълбите с голям бял вързоп под мишница. Настръхнала като дива котка — ако имаше опашка, щеше да заплющи с нея. Спря се за миг, изгледа Мин и Логаин, след което замарширува към вратата, водеща към кухнята.

— Ти стой тук — предупреди Мин Логаин. — И моля те, не прави нищо, докато... Сюан не поговори с теб.

Трябваше да привикне отново да нарича хората с истинските им имена. Той дори не я погледна.

Настигна Сюан в тясното коридорче пред кухнята. Тракането на съдовете и плискането на водата ехтеше през цепнатините между изсъхналите дъски на вратата.

Очите на Сюан се разшириха от паника.

— Защо го остави сам? Жив ли е още?

— Доколкото разбирам, ще живее вечно. Сюан, никой не напират да говори с него. Но виж, аз трябва да поговоря с теб. — Сюан напъха белия вързоп в ръцете ѝ. Ризи. — Това какво е?

— Проклетото пране на проклетия Гарет Брин — озъби се Сюан. — След като и ти си една от младите му прислужнички, можеш да ги изпереш. Трябва да поприказвам с Логаин преди да го е заговорила някоя друга.

Мин я хвана за ръката да я спре.

— Можеш да отделиш поне една минутка, за да ме чуеш. Когато влезе Брин, имах видение. Аура и един бик, късащ рози, накичени по врата му, и... Нищо друго няма значение, но аурата... Всъщност дори не го разбрах добре, но...

— Какво си разбрала?

— Ако искаш да останеш жива, по-добре да стоиш неотлъчно до него. — Въпреки топлината Мин потръпна. Само веднъж преди бе имала видение с „ако“ в него, и то също носеше смъртна заплаха. Не й ли стигаше, че понякога узнаваше какво ще се случи? Ако сега започнеше да разбира и какво би могло... — Знам само следното. Ако той остане близо до теб, ще живееш. Отдалечи ли се от теб твърде много и за твърде дълго — ще умреш. И двамата ще загинете. Не ми е ясно защо трябваше да виждам неща и за теб в неговата аура, но ти изглеждаше като неразделна част от него.

Смехът на Сюан можеше да обели круша.

— По-скоро бих отплувала в прогнил трюм, пълен с престояли цял месец змиорки.

— Изобщо не допусках, че ще ни догони. Те наистина ли се канят да ни накарат да отидем с него?

— О, не, Мин. Той ще предвожда войските ни към победа. А животеца ми ще превърне в Ямата на ореста! Значи щял да спаси живота ми, така ли? Не знам дали ще си струва. — Тя въздъхна дълбоко и заоправя полите си. — Като ги изпереш и огладиш, донеси ми ги. Ще му ги занеса. И можеш да лъснеш ботушите му преди да си легнеш. Имаме си стая — слугинско килерче — близо до него, за да сме му подръка, ако поиска някой да оправи проклетите му възглавници! — И тя се върна в гостната преди Мин да успее да възрази.

Мин сведе очи към прогизналите от пот ризи и си даде сметка коя тепърва ще се занимава с прането на Гарет Брин. Нямаше да е Сюан Санче. „Проклетиет Ранд ал-Тор.“ Все така става. Влюбиш се в някой мъж и накрая свършваш с прането, макар и на друг мъж. Когато закричи гневно към кухнята, за да поиска корито и вряла вода, ръмжеше досущ като Сюан.

ГЛАВА 29

СПОМЕНИ ЗА САЛДЕА

Изтегнат на тъмно в леглото си, Кадийр мачкаше разсеяно една от големите си кърпи. Отворените прозорци на фургона пропускаха лунната светлина, но вятър почти не подухваше. Добре поне че в Кайриен беше малко по-хладно, отколкото в Пустошта. Надяваше се един ден да се върне в Салдеа и да се поразходи из прохладните градини, където сестра му Теодора го бе научила за първи път на буквите и числата. Тя му липсваше много, също както и Салдеа с нейната люта зима, когато кората на дърветата се пукаше от студ и единственото, с което можеше да се ходи, бяха обувката за сняг или ските. А в тези южни земи пролетта бе топла като лятото, а лятото — като Ямата на ориста. Пот се лееше на вадички по него.

С тежка въздишка той бръкна с пръсти в малкия процеп, където леглото беше вградено към стената на фургона. Сгънатият къс пергамент изшумоля. Той не го извади. Знаеше наизуст думите.

Не си сам. Избран е път.

Само толкова — без никакъв подпис естествено. Беше го намерил пъхнат под вратата, когато се прибра. На по-малко от четвърт миля оттук имаше едно градче, Ейанрод, но дори в него да бе останало свободно някое легло с мека постеля, той се съмняваше, че айилците ще му позволят да изостави фургоните. Или Айез Седай. Засега поне плановите му съвпадаха идеално с тези на Моарейн. Изглежда, щеше да му се наложи отново да види Тар Валон. Опасно място за такива като него, но работата там винаги се оказваше важна.

Той отново върна мислите си към бележката, макар да му се искаше да я забрави, ако може. Думата „избран“ недвусмислено подсказваше, че е от друг Мраколюбец. Първата изненада идеше от

това, че я бе получил едва сега, след като бяха прекосили по-голямата част от Кайриен. Преди около два месеца, веднага след като Джайсин Натаил се лепна за Ранд ал-Тор — по причини, които този странен тип така и не благоволи да обясни, и след като ортачката му Кейле Шаоги бе изчезнала — подозираше, че е заровена някъде в Пустошта, с ножа на Натаил, забит в сърцето ѝ, какво пък, не беше голяма загуба — та скоро след това той бе посетен от една от Избраниците. От самата Ланфеар. Тя му беше дала указанията.

Ръката му несъзнателно се смъкна по гърдите и опипа жигосаните там белези. Той припряно изтри лицето си с кърпата. Част от ума му разсъждаваше трезво, както му се случваше поне веднъж на ден, и му казваше, че сънят никак не беше обикновен. Не беше обикновен кошмар. Другата част почти ломотеше от облекчение, че онази не беше се появила повече.

Втората изненада с бележката беше почеркът. Женски почерк, освен ако преценката му не грешеше с цяла миля. На всичко отгоре някои от буквите бяха оформени сякаш в айилски стил. Натаил му беше казал, че и сред айилците би трябвало да има Мраколюбци — Мраколюбци се намираха във всяка земя и сред всеки народ, — но на него никак не му се искаше да срещне събратя в Пустошта. Та нали айилците можеха да те убият само заради един поглед.

Бележката обаче вещаеше бедствие. Сигурно Натаил беше издал на някоя айилска мраколюбка що за птица е той. Кадийр ядосано усука кърпата и я плесна в дланта си. Ако веселчунът и Кейле не бяха разполагали с доказателства, че са с висок сан сред съветите на Мраколюбците, щеше да ги убие и двамата много преди да са доближили Пустошта. Като си помисли за единствената друга възможност, стомахът му натежа като олово. „Избран е път.“ Може би беше съставено само за да се включи думата „избран“ и може би беше предназначено да му подсказе, че някой от Избраните е решил да го използва. Бележката не беше от ръката на Ланфеар — тя просто щеше да му се появи отново насън и да поговори с него.

Въпреки жегата той потръпна, при все че му се наложи отново да изтрие лицето си. Не можеше да се отърве от чувството, че Ланфеар е доста ревнива господарка, но ако някой друг Избран го искаше, не му оставаше голям избор. Въпреки всичките получени обещания, когато положи клетвите си като момче, той не бе от хората, които хранят

празни илюзии. Заклещен между двама Избрани, щеше да бъде премазан като коте под колело на фургон, а те щяха да забележат бедата толкова, колкото и фургонът. Съжали, че не си е у дома, в Салдеа. Съжали и че не може отново да види Теодора.

Стърженето на нокти по вратата го накара да скочи; въпреки внушителното си туловище Кадийр беше доста пъргав, макар и да го криеше от околните. Провря се между тухлената печка, от която тук определено нямаше нужда, и долапите с пищно резбованите им и изрисувани стени. Когато отвори вратата, край него се шумгна фигура, загърната в черна роба. Той бързо се огледа в смътно осветения от бледата луна мрак, за да се увери, че никой не го наблюдава — всички колари хъркаха яко под останалите фургони, а айилските патрули изобщо не се мяркаха край кервана му — след което бързо затръшна вратата.

— Сигурно ти е горещо, Изендре — изкиска се Хаднан. — Я свали тази роба и се настани удобно.

— Благодаря, не — отвърна му горчиво тя от сянката на качулката си. Стоеше вдървена, но от време на време се сгърчваше в спазми; вълната на дрехата ѝ тази нощ щипеше повече от друг път.

Той отново се изкиска.

— Както искаш. — Подозираше, че под тази роба няма нищо друго освен крадените накити. След като Девите я взеха при себе си, беше станала свенлива в известен смисъл. И защо тази жена бе толкова глупава, че да посяга да краде, той така и не разбра. Изобщо не бе възроптал, разбира се, когато я завлякоха от фургона за косата — само се радваше, че не си помислиха, че ѝ е съучастник. Алчността ѝ определено бе затруднила задачата ѝ. — Имаш ли нещо да докладваш за ал-Тор или Натаил? — Главното в указанията на Ланфеар беше в това двамата да се следят изкъсо, а той не познаваше по-добър начин да се следи изкъсо един мъж от този да напъхаш жена в леглото му. Всеки мъж бе готов да издрънка пред жената в леглото си неща, които се е заклел да пази в тайна, да се хвали със замислите си, да разкрива слабостите си, та дори този мъж да е Прероден Дракон и Оня със Зората, както му викаха айилците.

Тя видимо потръпна.

— Добре поне че успявам да се доближа до Натаил. — Да се доближала до него? Веднага щом Девите забелязаха, че се промъква

към палатката му, започнаха буквално да я тикат в нея всяка нощ. — Не че ми казва нещо. Чакай. Имай търпение. Не говори. Приспособи се към съдбата, каквото и да значи това. Ей това ми казва всеки път, когато се опитам да му задам въпрос. Повечето време иска само да свири музика, каквато не съм чувала никога досега, и да прави любов. — Всеки път беше така. Нямаше какво да му каже за веселчуна. Той за стотен път се зачуди защо Ланфеар толкова държеше да бъде следен Натаил. Та този човек, изглежда, беше с толкова висок сан, колкото можеше да достигне един Мраколюбец, може би само на едно стъпало под Избраните.

— Доколкото разбирам, така и не си успяла да се пъхнеш в леглото на ал-Тор — каза той и седна леглото до нея.

— Не. — Тя се сгърчи от неудобство.

— Ами ще трябва да се постараяш повечко, нали така? Тези провали започват вече да ме дразнят, Изендре, а да знаеш, че нашите господари не са толкова търпеливи като мен. Той е мъж като всеки друг, въпреки всичките си титли. — Тя често му се беше хвалила, че може да има всеки мъж, когото пожелае, и да го накара да направи това, което поиска. И му беше показала, че тези хвалби не са празни. Не беше имало нужда да краде накити — той самият щеше да ѝ купи всичко, което поискаше. Та той вече ѝ бе накупил повече, отколкото можеше да си позволи. — Проклетите Деви не могат да го дебнат и пазят всяка секунда, а пъхнеш ли се веднъж в леглото му, той няма да им позволи да пострадаш. — Веднъж само да я опита, щеше да е напълно достатъчно. — Напълно съм убеден в способностите ти.

— Не. — Този път дори го каза още по-рязко.

Той раздразнено занавива и заразива кърпата.

— „Не“ не е отговорът, който господарите ни обичат да чуват, Изендре. — Ставаше дума за повелителите сред Мраколюбците — те в никакъв случай не бяха задължително благородници — прост коняр можеше да заповядва на някой лорд и просяк — на магистрат — но заповедите им се налагаха също толкова строго, колкото тези на някой благородник, а дори и още по-строго. — „Не“ не е думичката, която би се харесала на господарката ни.

Изендре потръпна. Не беше повярвала на приказките му, докато не ѝ показва дамгата на гърдите си, но оттогава само споменаването на

Ланфеар потушаваше всяка съпротива от нейна страна. Тя почти се разплака.

— Не мога, Хаднан. Когато спряхме тази вечер, си помислих, че ще имам по-добра възможност в градчето, отколкото в палатките, но ме хванаха преди да съм се доближила и на десет крачки от него. — Тя рязко смъкна качулката си и той зяпна, щом лунните лъчи затанцуваха по голия ѝ череп. Дори веждите ѝ ги нямаше. — Те ме обръснаха, Хаднан! Аделин, Инайла и Джолиен ме затиснаха и обръснаха всяко косъмче по мен. Биха ме с коприва, Хаднан! — Разтърси се като фиданка под силен вятър, захлипа и заломоти: — Сърби ме от раменете до коленете и толкова ме пари, че и да се почеша не мога. Заплашиха ме, че ще ме облекат в коприва, ако следващия път си позволя дори да погледна към него. И си го мислех сериозно, Хаднан. Съвсем сериозно. Казаха, че ще ме дадат на Авиенда, и ми описаха какво тя ще направи с мен. Не мога, Хаднан. Стига толкова. Не мога!

Той я зяпна смаян. Имаше толкова хубава черна коса. И все пак беше толкова красива, че дори голата ѝ като яйце глава я правеше само по-екзотична. Сълзите и сгърченото ѝ лице съвсем малко разваляха хубостта ѝ. Ако можеше да се набута в леглото на ал-Тор само за една нощ... Нямаше да стане никога. Девите я бяха прекършили. Той самият беше прекършвал хора и знаеше добре признаците. Поривът наказанието да се избегне на всяка цена се превръщаше в порив да се подчиняваш. Човешкият ум бе неспособен да приеме, че бяга от нещо, затова тя скоро сама щеше да се убеди, че наистина иска да се подчинява, че не иска нищо друго освен да служи предано на Девите.

— Какво общо има Авиенда с всичко това? — промърмори той. Впрочем, колко ли време оставаше, докато Изендре реши да им признае греховете си?

— Ал-Тор дели ложето си с нея от Руйдийн насам, глупак такъв! Всяка нощ прекарва с него. Девите смятат, че ще се омъжи за него. — Дори през хлиповете ѝ можа да долови яростното ѝ негодувание. Не ѝ харесваше, че друга е успяла там, където тя се е провалила. Заради това не беше му го казала досега.

Въпреки свирепите си очи Авиенда беше красива жена с едри гърди, в сравнение с повечето Деви, и все пак той щеше да заложи на Изендре срещу нея, само ако... Изендре хлипаше отпусната под бледата лунна светлина, струяща през прозорците, тресеше се от глава

до пети и сълзите ѝ се стичаха по бузите. По земята щеше да запълзи, само ако Авиенда я погледнеше навъсено.

— Добре — каза той кротко. — Като не можеш, не можеш. Но все пак можеш да измъкнеш нещичко от Натаил. Знам, че можеш. — Стана, хвана я за раменете и я обърна към вратата.

— Натаил няма да поиска да ме погледне с дни — изхлипа тя. — Цялата съм почервеняла, Хаднан. Все едно че цял ден съм лежала гола под слънцето. И косата ми. Цяла вечност ще мине, докато пора...

Той усука кърпата и я праметна през врата ѝ. Постара се да не обръща внимание на задавените ѝ хрипове и паническото стържене на ходилата ѝ по пода. Пръстите ѝ се впиха в дланите му, но той задържа погледа си втренчен напред. Дори с отворени очи виждаше Теодора — винаги я виждаше, когато убиваше жена. Беше обичал сестра си, но тя бе разбрала в какво се е превърнал и нямаше да премълчи. Петите на Изендре забарабаниха яростно, но след минута, която продължи сякаш вечност, се забавиха, после съвсем се укротиха и тя се превърна в мъртва тежест, увиснала на ръцете му. Той задържа връвта здраво стисната, докато преброи до шестдесет, след което я отпусна и остави Изендре да се срине. Скоро щеше да признае. Да признае, че е Мраколюбка, и да го посочи с пръст.

Зарови из долапите за касапския нож. Изхвърлянето на цял труп щеше да е трудно, но за щастие мъртвите не кървяха много. Малкото щеше да се попие от черната роба. Навярно щеше да успее да намери жената, пъхнала бележката под вратата му. Ако се окажеше недостатъчно хубава, сигурно щеше да има приятелки, също Мраколюбки. На Натаил щеше да му е все едно дали ще го посещава айилка — виж, самият Кадийр по-скоро бе готов да пусне пепелянка в леглото си; айилките бяха опасни — а може би една айилка щеше да има повече шанс, отколкото Изендре срещу Авиенда. Коленичил, той започна да си тананика, докато работеше. Приспивна песничка, научена от Теодора.

ГЛАВА 30

ОБЛОГ

Лек нощен ветрец полъхна из градчето Ейанрод и заглъхна. Седнал на каменното перило на широкия каменен мост, Ранд си помисли, че ветрецът е топъл, макар че след Пустошта не го усещаше така. Топъл за нощта, да кажем, но не толкова, че да го накара да си разкопчае червеното сетре. Реката под него никога не бе била голяма, а сега ширината ѝ се бе смалила наполовина, но при все това очите му с радост гледаха водата, носеща се на север, и лунните лъчи, процедили се през перестите облаци, танцуващи по бляскавата ѝ повърхност. Всъщност точно затова беше излязъл. Да погледа малко течаща вода. Бе разставил вече предупредителите си, обкръжаващи айилския стан, който на свой ред обкръжаваше градчето. Самите айилци бдяха така, че и пиле не можеше да прехвъркне незабелязано. Можеше да похаби един час в утеха с ромона на водата.

Определено беше по-приятно от предишната нощ, в която трябваше да заповяда на Моарейн да излезе, за да може да учи с Ашмодеан. Тя бе стигнала дотам, че дори приготвяше храната му и му говореше, докато се хранеше, сякаш бе решила да натъпче в главата му всичко, което знаеше, докато стигнат престолнината Кайриен. Не можеше да понесе молбите ѝ да остане — направо просеше! — както бе постъпила предната нощ. За жена като Моарейн това поведение изглеждаше толкова неестествено, че накрая му се допря да се съгласи, само и само да престане. Кое то най-вероятно беше причината да го направи. Много по-добре беше да послуша един час тихия плисък на водата. С малко късмет тя може би щеше да го остави на мира поне тази нощ.

Десетината крачки глина между водата и треволяка от двете страни под него бяха сухи и напукани. Той погледна облациите, засенчващи луната. Можеше да се опита да ги накара да пуснат дъжд. Двете чешми в селището бяха пресъхнали, а третата едва дърдореше. Но да се „опита“ беше точната дума. Веднъж бе предизвикал дъжд,

като си спомни как става хитринката. Успееше ли, този път щеше да се постарее да не го докарва до потоп и кършеща дърветата буря.

Ашмодеан нямаше да му бъде от полза — той, изглежда, не разбираше много от климат. Някога беше смятал, че Отстъпниците знаят всичко, че едва ли не са всемогъщи. Но ако и другите бяха като Ашмодеан, то те също имаха пропуски в познанията си, както и слабости. Всъщност можеше да се окаже, че той вече знае повече за някои неща от тях. От някои поне. Проблемът беше да разбере от кои точно. Семирага беше също толкова невежа в боравенето с климата, колкото Ашмодеан.

Той потръпна, сякаш нощта беше в Триделната земя. Точно това Ашмодеан не беше му го казвал. По-добре беше да си слуша ромона на водата и да не мисли, ако искаше изобщо да поспи тази нощ.

Към него пристъпи Сюлин — късо подстриганата ѝ бяла коса блестеше на лунната светлина — и се облегна на парапета. Жилавата Дева беше въоръжена като за битка, с лък и стрели, с копия, нож и щит. Тази нощ тя бе поела командата на телохранителките му. Още дузина Фар Дарейз Май клечаха небрежно на моста на десетина крачки от него.

— Странна нощ — промълви тя. — Играхме комар, но по едно време всички започнахме да хвърляме само шестици.

— Съжалявам — отвърна ѝ той и тя го изгледа странно. Тя не го знаеше, разбира се — тази подробност не беше я споделял. Вълните, които се отделяха от него като тавирен, се разпространяваха по неведоми, случайни начини. Ако разберяха, дори айилците нямаше да искат да са на по-малко от десет мили от него.

Земята днес бе поддала под трима от Каменните кучета и те пропаднаха в змийска дупка, но нито една змия не ги бе ухапала. Знаеше си, че е той, че е наклонил везните на случайността. Тал Нетин, седларят, бе оцелял в погрома над Тайен, а днес по обед се спъна в един камък и си счупи врата върху равна земя. Ранд се боеше, че и това е заради него. От друга страна, Баел и Джеран бяха прекратили кръвната вражда между Шаарад и Гошиен, докато той бе с тях, както ядяха обяда си от сухо месо в движение. Все още продължаваха да не се обичат и като че ли не разбираха какво са направили, но беше станало, с полагащата се за това размяна на клетви и вода, като всеки от двамата поднесе чашата си да я изпие другият. За

айилците водните клетви бяха по-силни от всички други. Поколения щяха да минат преди на Шаарад и Гошиен да им хрумне да извършат някой набег за овце, кози или крави.

Беше се чудил дали тези случайни влияния изобщо ще задействат в негова полза. Може би натам отиваше. Какво друго можеше да се е случило днес — нещо което да се припише на него — той не знаеше. Не питаше и предпочиташе да не чува. Побратимяването на Баел и Джеран бе хубаво нещо, но не можеше да компенсира случилото се с Тал Нетин.

— Не съм виждал Инайла или Аделин от дни — каза той. Просто така, за да смени темата. Двете, изглежда, бяха особено ревниви в пазенето на мястото си в охраната му. — Да не са болни?

Сюлин го изглежда още по-странно.

— Те ще се върнат, когато престанат да си играят с кукли, Ранд ал-Тор.

Странни хора бяха айилците — уроците на Авиенда само ги правеха още по-странни, а не обратното — но това си беше направо нелепо.

— Добре де, просто им кажете, че са големи жени и трябва да се държат като такива.

Дори под смътната лунна светлина можеше да се закълне, че усмивката ѝ е пълна със задоволство.

— Ще бъде така, както желае Кар-а-карн. — Това пък какво означаваше? Той я измери с очи и замислено присви устни. — Тази вечер още не си ял. Все още има достатъчно храна за всички и няма да напълниш нечий корем с това, че сам не се храниш. Ако не ядеш, хората ще започнат да се тревожат, че си болен. И ще се разболееш наистина.

Той се изсмя, тихо и дрезгаво. Кар-а-карн допреди малко, а сега... Ако не отидеше за храна, Сюлин сигурно сама щеше да му донесе тук. И щеше да се опита да го натъпче.

— Ще ям. Моарейн сигурно се е завила вече. — Този път странният ѝ поглед бе напълно задоволителен. За разнообразие и той си имаше нещо, което тя не разбра.

Докато си смъкваше краката, чу тропот на конски копита по каменната улица, водеща към моста. Всички Деви се изправиха в миг, със забулени лица и стрели на лъковете. Ръката му инстинктивно

посегна към кръста, но меча го нямаше. Айилците се чувстваха достатъчно неловко, като го гледаха как язди с това нещо, окачено на седлото — не беше нужно да оскърбява още повече обичаите им, като го носи постоянно. Освен това конете не бяха много и идваха ходом.

Ездачите — обкръжени от петдесетина айилци — се оказаха по-малко от двадесет, отпуснати уморено на седлата. Повечето носеха шлемове с плоски периферии и тайренски камизоли с бухнали ръкави под броните си. Двамата им водачи бяха с пищно позлатени кираси и големи бели пискюли на шлемовете, а ръкавите им блестяха като сатен под лунната светлина. Половината дузина мъже в опашката на колоната обаче, по-дребни от тайренците, двама от които с малки флагчета, наречени цон, на къси дръжки, закрепени на гърбовете им, бяха с тъмни сюртуци и шлемове с формата на камбани, срязани отпред, за да могат да виждат. Кайриенците използваха флагчетата, за да отличават с тях командирите си по време на битка, както и личните приближени на някой лорд.

Тайренците с пискюлите го зяпнаха слисани, след което скочиха от конете, приближиха се и коленичиха пред него, с шлемове под мишниците. Бяха млади, не много по-големи от него, и двамата с черни брадички, изрядно подстригани, според модата сред тайренските благородници. Броните на гърдите им бяха напукани и позлатата — олющена: кръстосвали бяха мечове някъде. Никой от двамата дори не поглеждаше обкръжаващите ги айилци, сякаш че като ги пренебрегнеха, те щяха да изчезнат. Девите свалиха булата си, но и така изглеждаха не по-малко готови да пронижат коленичилите мъже със стрела или копие.

Появи се Руарк, придружен от още един сивокос айилец, по-млад и малко по-висок от него, и двамата застанаха зад тайренците. Вторият мъж, Мангин, беше от Джиндо Таардад и един от онези, които бяха влезли в Тийрския камък. Тъкмо Джиндо бяха довели конниците.

— Милорд Дракон — изрече първото лордче, пълничко и розовобузесто — душата да ми изгори дано, да не би вас да са ви взели в плен? — Спътникът му, който с щръкналите си уши и нос като картоф приличаше на селяк, нервно заотмята сплъстената си коса от челото. — Казаха ни, че ще ни отведат при някакъв със Зората, или нещо такова. При Кар-а-карн. Нещо, свързано с вождовете им, ако си спомням добре какво ми е разправял за тях възпитателят ми. Простете

ми, милорд Дракон. Аз съм Едорион от дома Селорна, а това е Естеан от дома Андиама.

— Аз съм Оня, що иде със Зората — отвърна тихо Ранд. — И Кар-а-карн. — Ето, че ги беше поставил на място: младите лордове, които прекарваха времето си в пиене, комар и задиряне на жени, докато той беше в Камъка. Очите на Естеан едва не изхвърчаха от лицето му; в началото Едорион изглеждаше също толкова слисан, но после кимна умислено, сякаш осъзнал колко е логично всичко. — Станете. Кой са кайриенските ви спътници? — Щеше да е интересно да срещне кайриенци, които не бягат да си спасят кожицата от Шайдо и всякакви други айилци. Впрочем, ако бяха дошли с Естеан и Едорион, щяха да са първите поддръжници, които е срещнал на тази земя. Стига бащите на двамата тайренци да бяха изпълнили заповедите му. — Доведете ги насам.

Докато се изправяше, Естеан примигна от изненада, но Едорион замълча само за миг и извика:

— Мerezин! Дарикайн! Елате тук! — Все едно че подвикна на кучета. Кайриенските знаменца заподскачаха, докато двамата се смъкваха бавно от конете.

— Милорд Дракон. — Естеан се поколеба и облиза устни, сякаш изведнъж бе прежаднял. — Вие ли... Вие ли изпратихте айилците срещу Кайриен?

— Значи вече са нападнали града?

Руарк кимна, а Мангин каза:

— Ако може да се вярва на тези, Кайриен все още се държи. Поне допреди три дни се е държал. — Не можеше да има и съмнение, че не вярва още да се държи, а още по-малко, че го интересува съдбата на някакви си дървоубийци.

— Не съм ги изпратил аз, Естеан — каза Ранд, след като към тях се присъединиха двамата кайриенци, които коленичиха и свалиха шлемовете си, откривайки лица на мъже на възрастта на Естеан и Едорион. Косата им бе обръсната на черти, очите им шареха бдително. — Тези, които са нападнали града, са мои врагове, Шайдо. Смятам да спася Кайриен, ако все още може да бъде спасен.

Наложи се да подкани и кайриенците да станат; времето, прекарано сред народа на Айил, почти го беше накарало да забрави за порядките от тази страна на Гръбнака на света, с цялото това кланяне и

приклякане. Трябваше да ги помоли също така да се представят, което кайриенците сториха. Лейтенант лорд Мерезин от дома Даганред — неговият цон бе на вертикални червени и бели линии — и лейтенант лорд Дарикайн от дома Анналин, чийто цон беше покрит с червени и черни квадратчета. Изненадващото беше, че са лордове. Въпреки че в Кайриен лордовете командваха и предвождаха войниците, те не бръснеха главите си и не ставаха военни. Или поне доскоро не го правеха. Очевидно и тук бяха настъпили промени.

— Милорд Дракон — почна Мерезин. Дватамата с Дарикайн бяха бледи слаби мъже с тесни лица и дълги носове, но той беше малко по-едър. И двамата имаха вид на хора, които напоследък не са яли много. Мерезин продължи припряно, сякаш се боеше да не го прекъснат: — Милорд Дракон, Кайриен може да издържи. Още няколко дни поне, може би десет или дванадесет, но ако ще го спасявате, трябва да дойдете бързо.

— Точно затова идваме — каза Естеан и стрелна Мерезин с мрачен поглед. И двамата кайриенци му отвърнаха, но непокорството им беше примесено с леко примирение. — Да намерим помощ. Пратихме групи във всички посоки, милорд Дракон. — Той потръпна въпреки потта, капеща от веждите му, и гласът му стана някак далечен и кух. — Те са много повече от нас. Видях как падна Барай — едно копие го прониза в корема. Няма вече да обръща карта при цепенето, горкият. Можех да ударя една чаша силна ракия и да се свърши.

Едорион заобръща навъсен шлема в ръцете си.

— Милорд Дракон, градът може да се задържи още време, но въпросът е следният: дори тези айилци да могат да надвият онези, дали ще можете да ги докарате навреме? Да ме простите, но аз лично си мисля, че десет-дванадесет дни е доста завишена преценка. Дойдох само защото си помислих, че смъртта от копие ще е по-лека от онова, което ще направят, прехвърлят ли стените. Градът е претъпкан с бежанци, побягнали пред айилските орди. Ни куче, ни гълъб е останал в града, съмнявам се, че скоро и плъх ще остане. Единственото добро нещо е, че изглежда, никой не се притеснява особено кой ще вземе Слънчевия трон, не и при този Куладин пред стените му.

— Той ни призова да се покорим пред Оня, що иде със Зората, на втория ден — намеси се Дарикайн, с което си спечели рязък поглед от страна на Едорион заради прекъсването.

— Куладин просто се забавлява с пленниците — каза Естеан. — Със стрелба с лъкове, но така, че всички по стените да видят. Човек може и писъците им да чуе. Светлината да ми изгори душицата дано, ако знам дали иска да прекърши волята ни, или просто това му харесва. Понякога пуска селяни да побягнат към града и после, след като почти са намерили спасение, ги обсипва с дъжд от стрели. Доколкото Кайриен може да е спасение. Само селяни, но... — Той замлъкна и преглътна — сигурно се беше сетил какво е мнението на Ранд за тези „само селяни“.

Едорион веднага се намеси:

— Милорд Дракон, работата е, че градът може да удържи, докато дойдете, стига да дойдете бързо. Отблъснахме първите щурмове само защото Предвратието пое огъня...

— Пламъците за малко да обхванат града — намеси се Естеан. Предвратието, само по себе си град извън стените на Кайриен, бе построено предимно от дърво, Ранд помнеше това. — Щеше да е цяло бедствие, ако я нямаше реката.

Другият тайренец го прекъсна:

— Но лорд Мейлан бе организиран защитата добре и кайриенците засега не превиват гръб. — Това му спечели намръщените погледи на Мерезин и Дарикайн, които той или не забеляза, или се направи, че не вижда. — Седем дни с повече късмет, може би най-много осем. Ако вие успеете... — Едорион въздъхна тежко и сякаш се смали. — Не видях тук и един кон — добави кайриенецът. — Айилците не могат да яздят. Не е възможно да придвижите спешени хора навреме.

— Колко? — обърна се Ранд към Руарк.

— Седем дни — последва отговорът. Мангин кимна, а Естеан се засмя.

— Душата ми да изгори, но на нас толкова ни трябваше, за да стигнем дотук на коне. Ако си мислите, че можете да стигнете за същото време пеш, трябва да сте... — Усетил погледите на айилците, Естеан заотмьята косата от челото и измърмори: — Намира ли се някаква ракия в това село?

— Въпросът не е колко бързо ще стигнем ние — каза тихо Ранд, — а колко бързо ще можете вие да стигнете, ако оставите част от хората си и използвате конете им за резерва. Искам Мейлан и Кайриен

да разберат, че помощта пристига. Но който тръгне, трябва да сме сигурни, че ще си държи устата затворена, ако го хванат Шайдо. Не смятам да уведомявам Куладин повече, отколкото сам може да научи. — Естеан го изгледа озадачено.

Мерезин и Дарикайн се сринаха на колене едновременно и зацелуваха ръцете на Ранд. Той ги остави, влагайки цялото търпение, на което беше способен. Един от мъдрите съвети на Моарейн гласеше, че в границите на благоразумието е да не оскърбяваш хорските обичаи, колкото и странни да ти се струват, и дори отблъскващи, освен ако абсолютно не ти се налага, а и тогава да премислиш добре преди да го направиш.

— Ние ще отидем, милорд Дракон — изрече без дъх Мерезин. — Благодарим ви, милорд Дракон. Благодарим ви. В името на Светлината, заклевам ви се, че ще умра, но няма да разкрия и една дума, освен пред родния си баща или лично пред върховния лорд Мейлан.

— Милостта да ви благослови, милорд Дракон — добави другият. — Милостта да ви благослови и Светлината да ви освети навеки. Аз съм ваш човек до смъртта си. — Ранд остави и Мерезин да го увери, че е негов човек, след което дръпна решително ръцете си и ги накара да станат. Не му харесваше начинът, по който го гледаха. Едорион им беше подвикнал като на псета, но те бяха мъже и не биваше да гледат никого, сякаш са верни на господаря си кучета.

Едорион вдиша дълбоко, издувайки розовите си бузи, и после бавно издиша.

— Мисля, че щом можах да стигна до вас цял-целеничък, ще мога и да се върна читав. Милорд Дракон, простете, ако неволно ви обидя, но ще се съгласите ли да се обзаложим, да речем, на хиляда златни крони, че наистина ще пристигнете за седем дни?

Ранд го изгледа втренчено. Този беше не по-малко трагичен случай от Мат.

— Аз нямам сто сребърни крони, камо ли хиляда злат...

— Има ги, в Тайрен — намеси се твърдо Сюлин. — Ще си плати облога, дори на десет хиляди да го вдигнете.

Едорион се изсмя.

— Готово, айилко. Ако загубя, ще си струва и последният петак, То, като помисли човек, ако спечеля, няма и да доживея, за да си ги

получа. Хайде, Мerezин, хайде, Дарикайн. — Пак прозвуча все едно, че подвикна на кучетата си да го последват. — Тръгваме.

Ранд изчака, докато тримата — без Естеан — привършат с поклоните и се отдалечат, после се обърна към белокосата Дева.

— Какво искаш да кажеш с това, че имам хиляда златни крони? Аз никога не съм виждал хиляда крони, камо ли десет хиляди.

Девите се спогледаха многозначително, сякаш се бояха, че се е побъркал, Руарк и Мангин — също.

— Петината от съкровището, което се намираше в Камъка, принадлежи на онези, които са завзели Камъка, и ще бъде иззето, когато могат да си го изнесат. — Сюлин му говореше като на дете, на което трябва да се обяснят елементарни неща от живота. — Като вожд и пълководец тук, на теб принадлежи една десета от тази петина. Тийр ти се покори като на вожд по правото на победата, така че една десета от цял Тийр също така е твоя. А ти каза, че можем да вземем петината от тези земи... като... данък, така го нарече ти сам. — Подбра думата с усилие — айилците нямаха данъци. — Една десета от това също е твое, като на Кар-а-карн.

Ранд поклати глава. В беседите си с Авиенда никога не беше помислял да я запита дали въпросната петина засяга и него; Кар-а-карн или не, той не беше айилец и смяташе, че няма нищо общо с това. Е, не беше съвсем данък, но можеше да го използва така, както кралете използват данъците. За съжаление, имаше съвсем смътна представа как става това. Налагаше се да разпита Моарейн — това беше едно от нещата, които тя бе пропуснала в лекциите си. Навярно го смяташе за толкова очевидно, че той би трябвало да го знае.

Елейн трябваше да знае за какво се използват данъците; за него определено беше по-приятно да получава съвети от нея, отколкото от Моарейн. Съжали, че не знае къде се намира тя сега. В Танчико най-вероятно. Егвийн не му казваше почти нищо повече от постоянния низ благопожелания. Искаше му се да може да накара Елейн да седне спокойно до него и да му обясни онези свои две писма. Деви на копието или щерки-наследници, жените си бяха странни. Освен Мин може би. Тя му се беше присмивала, но никога не го беше карала да си мисли, че му говори на някакъв странен език. Сега обаче едва ли щеше да му се смее. Ако изобщо я видеше отново, сигурно щеше да избяга на сто мили, колкото може по-далече от Преродения Дракон.

Едорион се разпореди всичките му мъже да слязат от конете си, качи се на един от тях и навърза останалите един за друг заедно с този на Естеан. Несъмнено бе решил да запази своя за финалния спринт през редиците на Шайдо. Мerezин и Дарикайн постъпиха по същия начин със своите хора. Макар това да означаваше, че кайриенците ще разполагат само с по два резервни коня на човек, никой, изглежда, не си и помисли да получи някой от тайренските коне. После препуснаха вкупом в галоп на запад, придружавани от Джиндо.

Стараейки се да не поглежда към никого, Естеан се заизнизва към групата войници, застанали неловко сред кръга от айилци в основата на моста. Мангин обаче го хвана за ръкава.

— Ти можеш да ни разкажеш за положението зад стените на Кайриен, влагоземецo.

Естеан сякаш бе готов да припадне.

— Сигурен съм, че ще отговори на всички въпроси, които му зададете — каза рязко Ранд. — Но питайте кратко.

— Разбира се — каза Руарк и хвана тайренеца за другата ръка. — Това, че ще предупредим защитниците на града, е много добре, Ранд ал-Тор — продължи Руарк, — но ще трябва да изпратим и съгледвачи. На бегом могат да стигнат Кайриен едновременно с конниците и да ни посрещнат обратно с вести за това как Куладин е разположил Шайдо.

Ранд усети много осезаемо очите на Девите, приковани в него, но задържа погледа си на Руарк.

— Ходещите по мълниите? — предложи той.

— Ша-мад Конде — съгласи се Руарк. Двамата с Мангин поведоха Естеан — всъщност направо го понесоха кратко към другите войници.

— Питайте! — извика след тях Ранд. — Той е ваш съюзник и мой васал. — В последното никак не беше сигурен — още едно нещо, за което трябваше да разпита Моарейн — нито пък що за съюзник действително представляваше — баща му, върховният лорд Ториан, беше заговорничил предостатъчно срещу Ранд — но не можеше да позволи нищо, което да наподобява нравите на Куладин.

Руарк извърна глава и кимна.

— Добре се грижиш за своите хора, Ранд ал-Тор. — Гласът на Сюлин беше равен като рендосана талпа.

— Старая се — отвърна ѝ той. Нямахте да се хване на въдицата ѝ, Които и да отиде на разузнаване при Шайдо, част от тях нямаше да се върнат, и толкова. — Мисля, че е време да хапна нещо. И да поспя.

Едва ли оставаха повече от два часа до полунощ, а изгревът по това време на годината все още беше ранен. Девите го последваха, шарейки бдително с очи по сенките наоколо, сякаш очакваха нападение, и си говореха тихо. Но пък айилците като че ли винаги очакваха нападение.

ГЛАВА 31

ДАЛЕЧНИ СНЕГОВЕ

Улиците на Ейанрод се пресичаха под прави ъгли и там, където беше нужно, прорязваха хълмовете, чиито склонове бяха укрепени със спретнати каменни тераси. Покритите с керемиди каменни постройки сякаш се състояха само от прави вертикални линии. Ейанрод не беше паднал под напора на Куладин. Беше се оказал напълно обезлюден, когато ордите на Шайдо бяха помели улиците му. Много от къщите обаче представляваха само овъглени греди и сринати, зейнали кухни, в това число и повечето просторни триетажни мраморни сгради, които според Моарейн принадлежаха на богати търговци. По улиците бяха разпилени изпотрошени мебели и дрипи наред с изпочупени блюда и стъклени парчетии от прозорци.

Градчето бе опустошавано от пожари на няколко пъти — Ранд можеше да го забележи и сам по овъглените греди и по това колко пепел имаше на едно или друго място, — но Лан бе в състояние да проследи последователността на битките, при които беше превземано и отново възвръщано. От различните Домове, съперничаещи си за Слънчевия трон, най-вероятно, въпреки че според картината по улиците последните, които са владеели селището, трябваше да са били бандити и мародери. Много от въоръжените банди, вилнеещи из Кайриен, не бяха съюзници никому и не се интересуваха от нищо освен от плячка.

Ранд влезе в една от запазените къщи, разположена на по-големия от двата градски площада — три квадратни етажа от сив мрамор, с масивни балкони и широки стълбища с дебели каменни парапети. Възможността отново да поспи в легло беше твърде примамлива, за да я пропусне, и освен това хранеше надежда, че Авиенда ще предпочете да спи в шатра — дали неговата, или на някоя от Мъдрите, беше му все едно, стига да не му се налага да се мъчи да заспи, вслушвайки се в дишането ѝ на няколко крачки от него. Напоследък беше започнал да си въобразява, че чува и биенето на

сърцето ѝ, дори когато не беше се прихванал за сайдин. Но ако бе решила да остане при него, за всеки случай беше взел предпазни мерки.

Девите се спряха пред стълбището и няколко от тях се затичаха да заемат позиции около къщата. Беше се побоял, че ще обявят тази къща — една от малкото останали със здрав покрив и повечето прозорци цели — за Покрив на Девите, макар и за една нощ, така че бе заявил на Сюлин, че я обявява за Покрив на Братята от Виноструй. И че вътре не може да влезе никой, който не е пил от Виноструй, в Емондово поле. Ако се съдеше по погледа, с който го изгледа, ѝ беше съвсем ясно какви ги е намислил, но все пак никоя от тях не го последва през широките врати.

Просторните помещения вътре се оказаха голи, макар че неколцина гай-шайн в бели роби бяха проснали одеяла за себе си в широкия входен коридор, чийто гипсов таван беше оформен на строги пресичащи се квадрати. Да изгони гай-шайн беше пряко силите му, дори и да поискаше, както и да накара Моарейн да излезе. Каквито и заповеди да даваше да не го безпокоят, тя винаги намираше начин да накара Девите да я пуснат и винаги се налагаше да ѝ заповяда да си ходи преди сама да реши да се махне.

Гай-шайн се изправиха плавно, мъже и жени, още преди да е затворил вратата. Нямах да си легнат да спят преди той да заспи и някои щяха да бдят на смени, за да не би да поиска нещо през нощта. Беше се опитал да им нареди да не го правят, но да кажеш на един гай-шайн да не служи съгласно обичая беше все едно да риташ бала с вълна — колкото и натиск да прилагаш, ефектът изчезва, щом си дръпнеш крака. Той им махна с ръка да се дръпнат от пътя му и се заизкачва по мраморните стъпала. Някои от гай-шайн бяха намерили скромно обзавеждане, включващо легло и два пухени дюшека, и той очакваше с нетърпение да се измие и да...

И замръзна, щом отвори вратата на спалнята си. Авиенда не беше предпочела да остане при шатрите. Стоеше пред умивалника с кърпа в едната си ръка и сапун в другата. И беше гола. Изглеждаше не по-малко слисана от него.

— Аз... — Спря и преглътна, с широко отворени зелени очи, приковани в лицето му. — Не можах да си намеря потилня в това... градче и си помислих, че мога да опитам като теб да... — Мускулесто

тяло и плавни извивки; кожата ѝ блестеше влажна от главата до петите. Не беше си и представял, че краката ѝ са толкова дълги. — Помислих си, че ще останеш по-дълго на моста. Аз... — Гласът ѝ изтъня и очите ѝ се разшириха още повече. — Не съм го нагласила нарочно, за да ме видиш! Трябва да се махна от теб. Колкото може по-далече! Трябва!

Изведнъж във въздуха до нея се появи вертикална блещукаща черта, разшири се, завъртя се около оста си и се превърна в портал. През него в стаята нахлу леден вятър, понесъл тлъсти парцали сняг.

— Трябва да се махна! — изви тя отчаяно и се хвърли във виелицата.

Порталът веднага започна да се стеснява. Без да мисли, Ранд преля и го спря на половината от ширината му. Не знаеше какво бе направил, нито как, но беше сигурен, че това е портал към Пътуването, точно като онзи, за който му беше разправял Ашмодеан. Нямаше време за мислене. Където и да бе отпътувала Авиенда, беше тръгнала гола сред свирепа зимна буря. Ранд затегна потоците, които бе изпрел, насъбра всичките одеяла от леглото и ги хвърли върху нейните дрехи и постелята ѝ. Награби всичко и се промуши през портала само няколко мига след нея.

Леден вятър запищя в ушите му сред нощния въздух, изпълнен с вихреца се белота. Макар обгърнат от Празнотата, усещаше как тялото му тръпне. Смътно успя да различи в мрака някакви силуети — дървета трябваше да са. Не можеше да подуши нищо освен студ. Пред него се движеше някакво неясно очертание, скрито от тъмнината и виелицата. Можеше и да не го забележи, ако не беше остротата на зора му сред Празнотата. Авиенда. Тичаше с все сили. Той хукна след нея, затъвайки в сняг до колене, притиснал одеялата и дрехите до гърдите си.

— Авиенда! Спри! — Помисли си, че воят на вятъра ще отмете вика му, но тя го чу. И като го чу, побягна още по-бързо. Той също затича по-бързо, затъваше във все по-дълбокия сняг. Отпечатыците, оставени от босите ѝ крака, бързо се запълваха. Ако я изгубеше от погледа си сред тази... — Спри, глупачко! Да се убиеш ли искаш? — Гласът му сякаш я шибна да побегне още по-бързо.

Не биваше да я изпуска от очи. Добре, че дърветата в тази гора бяха нарядко.

През купола на Празнотата се запромушваха трескави планове и той ги заотхвърля един по един. Можеше да се опита да смири бурята... и сигурно въздухът щеше да се вледени. Един заслон от Въздух, който да спре снеговалежа, нямаше с нищо да помогне срещу това, което вече се беше натрупало под нозете му. Можеше да разтопи просека за себе си с помощта на Огън — и вместо да си пробива път през преспите, да шляпа в кал. Но ако...

Той преля и снегът пред него започна да се топи, образувайки един разтег широка ивица, която се плъзгаше напред заедно със собствения му бяг. Надигна се пара и сипещият се сняг изчезна на една стъпка над песъчливата земя. Можеше да усети топлината ѝ през ботушите си. Вече я настигаше. Още минутка и...

Изведнъж смътната фигура, която гонеше, изчезна, сякаш беше пропаднала в трап.

Задържайки погледа си върху мястото, където я беше видял за последно, той продължи да тича с всички сили. И изведнъж цопна в леденостудена вода, която покри глезените му, след това коленете. Топящият се сняг откри пред него още вода и бавно отстъпващ ръб на разтопена ледена кора. От черната вода не излизаше пара — очевидно водата беше твърде дълбока, за да може силата на прелятото от него да я затопли. Авиенда сигурно беше пропаднала. Изпълнен със сайдин, той едва усещаше студа, но зъбите му затракаха неудържимо.

Върна се на брега, прикова очи в мястото, където смяташе, че е затънала Авиенда, и преля потоци на Огън в земята, докато пясъкът не започна да се топи, да съска и да блести, нажежен до бяло. Дори при тази буря тук за известно време щеше да остане горещо. Ранд остави вързоп в снега до нажеженото петно — животът ѝ щеше да зависи от одеялата и дрехите, — след което закрачи през дълбоката белота от едната страна на стопената просека и легна по корем. Запълзя бавно по покрития със сняг лед.

Вятърът виеше. Сетрето му все едно че го нямаше. Ръцете му вече се бяха вкочанили от студа, започваха да замръзват и краката. Хладно спокоен в покрива на Празнотата, той вече разбираше какво става. В Две реки имаше виелици, понякога по-люти и от тази. Тялото му беше на прага на изтощението. Ако скоро не потърсеше топлина, щеше да му остане само да наблюдава от Празнотата собствената си

гибел. Но ако той загинеше, Авиенда също щеше да загине. Ако вече не беше загинала.

Стигна до дупката. Ледът пукаше под тежестта му. Бръкна във водата. Това беше мястото, но вихрещият се сняг му пречеше да вижда. Бръкна по-дълбоко, едната му ръка напипа нещо и той насили пръстите ѝ да се затворят. Коса.

„Трябва да я измъкнеш.“ Запълзя назад и я повлече. Тежеше. После бавно, с плъзгане, тялото ѝ се заизмъква от водата. „Не се бой, че ледът може да я пореже. По-добре това, отколкото да замръзне или да се удави.“ Назад. „Движи се. Ако спреш, тя загива. Дърпай, движи се, да те изгори дано!“ Тя бездруго едва ли усещаше нещо. „Твърде дълго ти беше лекичко. Лордове разни ти коленичат, гай-шайн подтичват да ти носят виното, а Моарейн прави каквото ѝ наредиш.“ Назад. „Време е да направиш нещо сам, ако все още можеш. Да те видя сега. Тегли, крастав кози сине! Хайде, мърдай, мътните да те вземат дано!“

Изведнъж болка прониза едното му стъпало и се плъзна нагоре по крака. Той се изтъркули встрани от димящото петно разтопен пясък. Побеснелият вятър отнесе струйките дим там, където панталоните му бяха пламнали.

Набързо уви Авиенда от главата до петите с всичко, което имаше — одеялата, дрехите ѝ и постелките. Всяко късче защита беше жизненоважно. Очите ѝ бяха затворени и тя не помръдваше. Той отгърна одеялата, колкото да сложи ухо на гърдите ѝ. Сърцето ѝ биеше толкова забавено, че не беше сигурен дали изобщо го чува. Дори четирите одеяла и няколкото черги не бяха достатъчно, а не можеше да прелее зной в тялото ѝ така, както бе загреял земята — дори с най-тънката възможна струйка Огън най-вероятно щеше да я убие. Усещаше присъствието на сплита, който бе използвал, за да задържи портала отворен, някъде на миля или две оттук, през виелицата. Ако се опиташе да я отнесе толкова надалече, и двамата щяха да загинат. Трябваше им някакъв подслон, и то тук, веднага.

Той преля потоци на Въздух и снегът започна да се отмества по земята срещу вятъра, набивайки се в плътни квадратни стени, на три крачки една от друга, със зейнал вход, след което се заиздигаха още по-високо, уплътнявайки снега, докато той не заблестя като лед, и се закривиха в свод, покриващ заслона. Ранд вдигна Авиенда на ръце и

залитайки пристъпи в мрачната вътрешност, изтъка и затегна пламъци, танцуващи в ъглите, за да стане светло, и преля още, за да струпа сняг, който да запуши и входа.

Щом вятърът престана да нахлува, стана по-топло, но нямаше да е достатъчно. Приложи една от хитрините, на които го беше научил Ашмодеан, за да сплете Въздух с Огън, и въздухът около тях се стопли още повече. Не посмя да затегне и този сплит — ако заспеше, топлината можеше да нарасне и да стопи снежната колиба. Освобождавайки сплита, който топлеше въздуха, той загрея земята достатъчно, за да отнеме леденината ѝ, след което отново се залови с другия сплит.

Пъхна длан под одеялата и опипа брадичката, после рамото ѝ. Косата ѝ бе започнала да се размразява и по лицето ѝ се застичаха струйки вода. Ако той беше премръзнал, тя беше ледена. Нужно ѝ беше всяко късче топлина, което можеше да ѝ предложи, а да затопля въздуха повече не смееше. Вътрешността на стените вече блестеше от тънък слой стопен лед. Колкото и премръзнал да се чувстваше, у него имаше повече топлина, отколкото у нея.

Съблече дрехите си и се пъхна в завивките до нея, като метна отгоре влажните си дрехи — щяха да ги стоплят поне още малко. Усещането от допира ѝ, нараснало от Празнотата и сайдин, се сля с усещането за самата нея. Пред кожата ѝ и най-меката коприна щеше да изглежда груба. Сравнен с кожата ѝ, сатенът беше... „Не мисли.“ Той отметна влажния кичур коса от лицето ѝ. Можеше да я подсуши, но косата ѝ вече не изглеждаше толкова студена, а и бездруго нямаше какво друго да използва освен одеялата и дрехите им. Очите ѝ бяха затворени; гръдният ѝ кош бавно започна да се надига, плътно опирайки се в него. Главата ѝ лежеше на ръката му, с брадичка, опряна в гърдите му. Ако не беше студена като самата зима, можеше да приеме, че спи. Толкова кротко, без сянка от гняв. И така красива. „Не мисли.“ Проехтя като рязка команда, някъде извън празнотата. „Говори.“

Опита се да заговори за първото нещо, което му хрумна, за Елейн и объркването, което двете ѝ писма бяха предизвикали у него, но това скоро накара мислите му за златокосата Елейн да се отнесат отвъд Празнотата, за това, как я целува из потайните кътчета в Камъка. „Не мисли за целувки, глупако!“ Превключи на Мин. Никога не беше

мислил за Мин по този начин. Е, няколкото сънища можеха и да не се броят. Мин щеше да го зашлеви през лицето, ако се опиташе да я целуне, или да му се изсмее и да го нарече „кратуна, тъпкана с вълна“. Само че, изглежда, говоренето за която и да е жена все му напомняше, че сега е прегърнал жена, по чието тяло няма никакви дрехи. Изпълнен със Силата, той усещаше аромата ѝ, всяка частица от плътта ѝ така ясно, сякаш шареше с дланите си по... Празнотата се разтърси. „Светлина небесна, ти само се мъчиш да я стоплиш! Дръж ума си чист от тези свинщини, човече!“

Мъчейки се да изтласка натрапчивата мисъл от главата си, той заговори за надеждите си, свързани с Кайриен — да донесе мир и край на глада, да привлече държавите около себе си без повече кръвопролития. Но тази приказка също си имаше собствен живот и своята собствена неизбежна пътека — към Шайол Гул, където трябваше да се възправи срещу Тъмния и да загине, ако Пророчествата бяха верни. Струваше му се проява на страхливост да заяви, че се надява да преживее някак това. Айилците не познаваха страх; най-плахият от тях беше храбър като лъв. „Разрушението на света унищожи слабите — беше чувал да казва Баел, — а Триделната земя унищожи страхливците.“

И той започна да говори за това къде биха могли да се намират, къде ли ги беше довела тя със своя див и неразумен бяг. В някое далечно и странно място, с толкова сняг по това време на годината. Какъв ти неразумен бяг? Чиста лудост. Но все пак разбираше, че е побягнала от него. Побягнала от него. Колко ли го мразеше, след като бе решила да побегне колкото може по-надалече, вместо просто да го помоли да я остави да се изкъпе насаме?

— Трябваше да почукам. — На вратата на собствената си спалня? — Знам, че не ти се иска да бъдеш около мен. Не е необходимо да го правиш. Каквото и да искат от теб Мъдрите, каквото и да казват, просто ще се върнеш при шатрите им. Не трябва да се приближаваш повече до мен. Всъщност, ако го направиш, аз... аз ще те изгоня. — Защо се поколеба при тези думи? Когато беше будна, тя го засипваше с ярост, хладина и горчивина, а когато заспеше... — Това беше пълна лудост. Можеше да се убиеш. — Отново бе започнал да гали косата ѝ. Като че ли не можеше да се спре. — Ако отново направиш нещо толкова безумно, ще ти счупя врата. Имаш ли си

изобщо представа колко ще ми липсва да чувам дъха ти в нощта? — Ще му липсвал ли? Та този неин дъх направо го влудяваше! От двамата лудият беше тъкмо той. Трябваше да сложи край на това. — Ще се махнеш и толкова, дори да се наложи да те върна в Руйдийн. Мъдрите няма да могат да ме спрат, ако заговоря като Кар-а-карн. Така няма да ти се налага отново да бягаши от мен.

Дланта, която не можеше да спре да гали косата ѝ, замръзна, когато тя се размърда. Усети, че се е стоплила. Беше много топла. Трябваше да се увие благопристойно с едно от одеялата и да се отдръпне от нея. Тя отвори очите си, ясни и тъмнозелени, и много сериозно се взря в него. Лицата им бяха почти едно до друго. Не изглеждаше изненадана, че го вижда, нито се отдръпна. Той отдръпна ръцете си от нея, започна да се отмества боязливо, но тя го сграбчи за косата и болезнено я дръпна.

— Обещах на своята посестрима да те пазя. — Сякаш говореше повече на себе си, отколкото на него, с тих и безизразен глас. — Бяхах от теб, колкото можех, за да защитя честта си. А ти ме последва дори тук. Пръстените не лъжат, а повече да бягам не мога. — Гласът ѝ се втвърди, пълен с решимост. — Няма да бягам повече.

Ранд понечи да я попита какво иска да му каже с всичко това, но тя го сграбчи и с другата си ръка и придърпа устата му към своята. И тук разумната му мисъл секна. Празнотата се разтроши и сайдин изчезна. Не мислеше, че може да се спре, дори да го иска, само че не мислеше, че го иска, а тя, изглежда, определено не искаше той да го иска. Всъщност последната донякъде понятна мисъл, която го споходи, беше, че не би могъл да спре нея.

Доста време след всичко това — два часа, а може би три, трудно му беше да прецени — той лежеше проснат върху постелките, с одеялата отгоре, с длани под главата си, и гледаше как Авиенда опипва в почуда хлъзгавите бели стени. Бяха задържали удивително количество топлина: не му се налагаше отново да посяга към сайдин, било за да прогони студа, или за да се опита да стопли въздуха. Не бе направила нищо друго освен да прокара пръсти през косата си, преди да стане, и се движеше без никакъв свян от голотата си. Разбира се, беше малко късно да се срамува от такава дреболия като това, че няма дрехи. Безпокоил се беше, че ще я нарани, докато я измъкваше от

водата, но по нея личаха по-малко драскотини, отколкото по него, и те сякаш с нищо не засягаха хубостта ѝ.

— Какво е това? — попита тя.

— Сняг.

Започна най-старателно да ѝ обяснява какво е снегът, но тя само клатеше глава, отчасти изумена, отчасти с неверие. За човек, отраснал в Пустошта, замръзналата вода, падаща от небето, изглеждаше навярно нещо толкова невъзможно, колкото летенето. Според всички хроники единственият път, когато в Пустошта изобщо бе валил дъжд, бе когато той самият го предизвика.

Той не можа да сдържи въздишката си на съжаление, когато тя започна да навлича долната си риза.

— Мъдрите могат да ни оженят веднага щом се върнем — каза той.

Авиенда го изгледа. Не съвсем недружелюбно, но не и съвсем приятелски. По-скоро с решимост.

— Какво те кара да мислиш, че един мъж има право да ме помоли за това? А и ти принадлежиш на Елейн.

— Авиенда, но ние току-що... Ние двамата... О, Светлина, та сега ние просто сме длъжни да се оженим. Не че аз ще го направя, защото съм длъжен — добави той припряно. — Искам го. — Всъщност съвсем не беше сигурен в това. Смяташе, че може би я обича, но също така му се струваше, че може би обича и Елейн. А и по някаква причина Мин също продължаваше да се прокрадва в мислите му. „Ти си също такъв развратник като Мат.“ Но поне веднъж можеше да направи това, което е редно, защото беше редно.

Тя изсумтя, после седна до него да си обуе чорапите.

— Егвийн ми е разказвала за вашите брачни обичаи в Две реки.

— Искаш да изчакаме цяла година? — възкликна той невярващо.

— Годината. Да, точно това имах предвид. — Никога досега не беше си давал сметка колко крак може да разкрие една жена, докато си обува чорап; странно, че това му се стори така възбуждащо, след като я беше виждал гола, запотена и... Съсредоточи ума си, за да може да я слуша. — Егвийн ми сподели, че се е канела да помоли майка си да ѝ разреши да се омъжи за теб, но преди да го спомене, майка ѝ каза, че трябва да изчака още една година, въпреки че е сплела косата си на плитка. — Авиенда се намръщи, свила едното си коляно почти до

брадичката. — Така ли е? Тя каза, че на едно момиче не е разрешено да сплита косата си преди да е пораснало достатъчно за женитба. Разбираш ли какво искам да кажа? Ти приличаш на онази... риба... която Моарейн хвана в реката. — В Пустошта риби нямаше: айилците знаеха за тях само от книгите.

— Разбира се — отвърна той. Разбираше друг път. Все едно че беше глух и сляп. Той помръдна под одеялата и се постара за заговори колкото може по-уверено. — Най-малкото... Е, обичаите са доста заплетени и не съм сигурен за коя част точно говориш.

За миг тя го изглежда недоверчиво, но айилските обичаи също бяха сложни, така че му повярва. В Две реки младежите излизаха заедно в продължение на година, и ако се уверяха, че си подхождат, се сгодяваха и най-накрая се оженваха. Така беше според обичая.

— Имам предвид, че през тази година момичето моли за разрешение майка си и Премъдрата — продължи тя. — Не мога да кажа, че го разбирам. Ако тя го иска и е достатъчно голяма за женитба, за какво ще ѝ трябва разрешение? Не разбираш ли? Според нашите обичаи — тонът ѝ говореше недвусмислено, че за нея само те са от значение — само аз мога да реша дали да те помоля, а аз няма да го направя. Според вашите обичаи — тя поклати глава пренебрежително — аз нямам разрешението на майка си. А и на теб ще ти трябва това на баща ти, предполагам. Или на брата на баща ти, ако баща ти е загинал и ако има брат. А ние нямаме тези разрешения, така че не можем да се оженим.

— Разбира се — въздъхна той. Всяко момче, което помолеше баща си за подобно разрешение, все едно молеше така да го зашлевят, че да му запицят ушите. Само като си помислеше за някои селски момци — как се потяха глупаво от притеснение, че някой може да разбере какви ги вършат е момичето, с което са решили да се оженят... Много добре си спомняше как Нинив спипа веднъж Кимри Луин и Бар Доутри в плевнята на таткото на Бар. Кимри носеше косата си оплетена от пет години, но след като Нинив приключи с нея, я подхвана госпожа Луин. Женският кръг едва не одра Бар жив, и това не беше нищо в сравнение с претърпяното от Кимри през месеца, който решиха, че е най-краткият приличен срок, преди да ги оженят. Из селото тихичко се шегуваха, за да не ги чуят в Женския кръг, че нито Бар, нито Кимри са могли да седнат на задниците си цялата първа

седмица след сватбата. Ранд предполагаше, че Кимри не е успяла да получи разрешение. — Но предполагам, че Егвийн не може да знае всички хорски обичаи, в края на краищата — продължи той. — Жените не могат да знаят всичко. Разбираш ли, след като аз го започнах, трябва да се оженим. Това няма нищо общо с разрешенията.

— Ти си го започнал? — изсумтя тя многозначително. Айилки, андорки, каквито и да бяха, жените използваша носовите си като пръчки, за да те ръчат с тях или да те пердашат. — Все едно, няма никакво значение, след като следваме айилските обичаи. Това повече няма да се случи, Ранд ал-Тор. — Той се изненада и в същото време остана доволен, че долавя съжаление в гласа ѝ. — Ти принадлежиш на посестримата на моята посестрима. Сега вече имам тох към Елейн, но това не е твоя грижа. Цяла вечност ли ще лежиш? Чувала бях, че мъжете стават лениви след това нещо, но скоро клановите ще са готови за поход. Трябва да си там. — Изведнъж по лицето ѝ пробягаха тръпки на ужас и тя се отпусна на колене. — Стига да можем да се върнем. Не съм сигурна, че си спомням какво точно направих, за да отворя дупката, Ранд ал-Тор. Трябва да намериш начин да се върнем.

Той ѝ каза как бе задържал портала ѝ и че все още усеща, че той се държи. Тя като че ли се успокои и дори му се усмихна. И ставаше все по-ясно, че не смята да се обърне, докато той се облича.

— Какво пък, така е честно — промърмори той след дълга пауза и се измъкна от одеялата.

Постара се да покаже безгрижие като нейното, но не беше лесно. Усещаше очите ѝ като докосване дори когато се извърнеше от нея. Нямахше право да му казва, че имал хубав задник — той не си беше позволил да коментира колко хубав е нейният. Все едно, каза му го само за да го накара да се изчерви. Жените не гледаха мъжете по този начин. И не молеха майките си за разрешение да... Имаше усещането, че животът му с Авиенда не е станал с нищо по-лек.

ГЛАВА 32

КЪСО КОПИЕ

Обсъждането не продължи дълго. Въпреки виелицата, фучаща извън убежището им, можеха да се доберат до портала, като използват одеялата и постелките за наметала. Авиенда се залови да ги разпределя, докато той сграбчи сайдин, изпълвайки се с живот и смърт, с разтопен пламък и втечен лед.

— Раздели ги по равно — каза ѝ той. Знаеше, че гласът му е студен и безчувствен. Ашмодеан му беше казал, че може да го преодолее, но досега не бе успял.

Тя го изгледа учудена, но му отговори само:

— Ти имаш повече неща за покриване.

И продължи както си знаеше.

Нямаше смисъл да спори. От опита му, от Емондово поле до Девите, ако една жена решише да направи нещо за теб, единственият начин да ѝ попречиш е да я вържеш здраво, особено ако това включва жертва от нейна страна. Изненадващото беше това, че не прозвуча злъчно и не го ужили затова, че е мекушав влагоземец. „Не е възможно да мисли, че няма да се случи повече.“ Но подозираше, че мисли точно това.

Той запреде тънък като пръст поток на Огън, срязва в една от стените очертанията на врата и разшири процепа отгоре. Смая се, когато отвън нахлу дневна светлина. След като пусна сайдин, двамата с Авиенда се спогледаха учудени. Знаеше, че е изгубил чувството си за часовете — „Ти изгуби чувството си за годините“, — но му се струваше невъзможно да са прекарвали вътре толкова дълго. Където и да се намираха, бяха невъобразимо далече от Кайриен.

Той забута с ръце заледения блок, но ледът не помръдна, докато не подпря с рамо и не натисна с всички сили. Тъкмо когато му хрумна, че може да го направи много по-леко със Силата, блокът се килна навън и той залитна в студената, свежо бяла дневна светлина. Но не падна. Изправи се, подаде съвсем леко главата си навън и огледа

преспите, навени около редките ниски дървета, които не познаваше, и още, навярно покриващи храсти или канари.

Ранд отвори уста... и забрави какво се канеше да каже, защото нещо премина във въздуха на по-малко от петдесет стъпки над главата му — някакво торбесто сиво туловище, много по-голямо от кон, с бавно шляпащи широки криле, издадена мазолеста муцуна, ноктести лапи и тънка като на гущер опашка, помахваща отзад. Главата му сама се изви, за да проследи полета на съществото над дърветата. На гърба му се виждаха две закачулени фигури — личеше, че оглеждат земята. Ако не беше показал само главата си и ако случайно не се беше оказал точно под летящото чудовище, сигурно щяха да го забележат.

— Остави одеялата — каза той на Авиенда и ѝ описа какво е видял. — Може би ще се окажат дружелюбни, а може би не, но бих предпочел да не го проверявам. — Във всеки случай не беше сигурен дали държи да се срещне с хора, яздещи такова нещо. Ако изобщо бяха хора. — Ще се промъкнем към портала. Колкото можем по-бързо, но крадешком.

Като по чудо, тя не му възрази. Докато ѝ подаваше ръка да ѝ помогне да се покатери по ледения блок — това също беше чудо, — тя я прие само с един гневен поглед, след което отвърна:

— Не споря, когато предлагаш смислени неща, Ранд ал-Тор. — Доколкото Ранд си спомняше, далеч не беше така.

Земята пред тях се бе изпънала равна под дебелата си снежна завивка, но на запад се издигаха стръмни, покрити с бяло планински вериги, чиито остри върхове пронизваха облаците. Не му беше трудно да установи посоките, защото слънцето тъкмо изгряваше — половината от златния му диск се издигаше над океана. Той зяпна пред тази невероятна гледка. Земята се спускаше под достатъчен наклон пред него, за да види вълните, разбиващи се яростно сред облаци пяна в скалист, насечен бряг на около половин миля пред тях. Океан на изток, простиращ се безбрежно до хоризонта и слънцето. Ако снегът не беше достатъчен, това му подсказа със сигурност, че са попаднали в земя, която не познава.

Авиенда се взря удивена в стърчащите канари и блъскащите се в тях вълни, след това го изгледа намръщено — и се досети. Може и никога да не беше виждала океан, но карти беше виждала.

Полите ѝ пречеха да върви в снега и Ранд загази напред, почти изравяйки пътя им с тялото си като понякога затъваше до кръста. Тя ахна, когато я сграбчи в ръце и я понесе, и го изгледа свирепо.

— Трябва да се движим по-бързо, отколкото можеш с тези поли — каза той. Тя престана да го гледа толкова сърдито, но не обгърна врата му с ръка, на което той почти се надяваше. Вместо това скръсти ръце на гърдите си и си придаде търпелива физиономия. Търпелива и малко нацупена. Каквито и промени да бяха избуяли в нея след онова, което бяха направили през нощта, не беше се променила напълно. А той не разбираше защо това му донесе облекчение.

Можеше лесно да разтопи пътека през снега, както го беше направил в бурята, но ако се появеше още едно от онези летящи същества, тя щеше да го отведе право към тях. Лисица притича из снега вдясно от тях, съвсем бяла освен черния връх на пухкавата си опашка, и ги погледна бдително. Тук-там зайчи стъпки бяха осеяли снега, а по-нататък забеляза следи от котка, големи колкото на леопард. Навярно тук се срещаха още по-големи животни, може би нещо нелетящо, родствено на онова торбесто същество с бръчкава кожа. Нещо, на което никак не му се искаше да се натъкне, но съществуваше възможността онези... летци... да вземат разораната просека, която той оставяше сега след себе си, за следа от някое животно.

Въпреки това си пробиваше път от дърво до дърво, този път съжалявайки, че не са повече и по-близо едно до друго. Разбира се, ако беше така, нямаше да намери Авиенда сред виелицата — той я стисна по-силно, тя изръмжа, изгледа го намръщено и той отново я отпусна — но сега определено щеше да му помогне. И в този момент ги видя.

На по-малко от петдесет крачки от тях, между него и портала — точно пред портала; съвсем ясно усещаше притегнатия сплит, който го задържаше — бяха застанали четирима конници и над двадесет пешаци. Тези на конете всъщност до една бяха жени, загърнати в дълги дебели и обшити с пухкава кожа наметала; две от тях носеха по една сребърна гривна на лявата си китка, свързана с помощта на дълга каишка от същата блестяща материя със сребрист нашийник на врата на облечена в сиво жена без качулка, стояща в снега. Другите спешени бяха мъже в тъмни кожени облекла и с брони, боядисани в зелено и златисто, с покриващи се пластове метални плочки по гърдите и ръцете до лактите, както и отпред по бедрата. Копията им бяха със

зелено-златисти пискюли, дългите им щитове бяха боядисани в същите цветове, а шлемовете им приличаха на глави на огромни насекоми, зад чиито челюсти се мяркаха лицата им. Единият от тях явно беше някакъв командир, защото нямаше копие и щит, а беше въоръжен с извит меч, стърчащ над рамото му. Плочките на лъскавата му броня бяха посребрени, тънки зелени перца, като пипала, стърчащи от шлема му, увеличаваха илюзията за насекомо. Сега вече Ранд знаеше къде бяха попаднали. Беше виждал такива брони. И жени, окайшени по този начин.

Той пусна Авиенда зад някакво дърво, което смътно приличаше на бор, само че бе с гладка сива кора, прошарена с черни нишки, посочи напред и тя кимна мълчаливо.

— Двете жени на каишките могат да преливат — прошепна й той. — Би ли могла да ги блокираш? — И бързо добави: — Не прегръщай още Извора. Те са пленнички, но въпреки това могат да предупредят другите, а дори и да не го направят, жените с гривните сигурно ще го почувстват.

Тя го изгледа озадачена, но не си загуби времето с глупави въпроси като откъде знае; той беше сигурен, че тези въпроси ще завалят по-късно.

— Жените с гривните също могат да преливат — отвърна му тя също така тихо. — Но усещането е много странно. Слабо. Сякаш никога не са го упражнявали. Не мога да разбера как е възможно.

Ранд можеше. Дамане бяха тези, които трябваше да могат да преливат. Ако две жени по някакъв начин се бяха изплъзнали от сеанчанската мрежа, за да станат вместо това сул-дам — а от малкото, което знаеше за тях, това никак нямаше да е лесно, тъй като сеанчанците изпитваха всяка отделна жена през годините, в които можеха за първи път да се проявят признаци за преливане — те със сигурност нямаше да посмеят да се издадат.

— Можеш ли да заслониш и четирите?

Тя го изгледа лукаво.

— Разбира се, че мога. Егвийн ме научи да владее няколко потока едновременно. Мога да ги блокирам, да ги овържа и да ги увия с потоци на Въздух преди да са усетили какво става. — Самодоволната й усмивка изведнъж се стопи. — Достатъчно бърза съм, за да се справя с тях и конете им, но така всичко друго ще остане за теб, докато успея

да ти се притека на помощ. Ако някой се отскубне... Сигурно могат да мятат копията си от това разстояние и ако някое от тях те промуши... — Тя измърмори нещо ядосано и не довърши изречението. Накрая вдигна очи към него с най-свирепия поглед, който бе виждал досега. — Егвийн ми разправяше за Церителството, но тя знае малко, а аз — още по-малко.

За какво пък можеше да се ядосва сега? „По-лесно е да се опиташ да разбереш слънцето, отколкото една жена“ — помисли си кисело Ранд. Том Мерилин му го беше казал веднъж и си беше чистата истина.

— Ти само се погрижи да заслониш тези жени — отвърна й той. — Аз ще свърша останалото. Не и преди да те докосна по рамото обаче.

Сигурен беше, че го смята за самохвалко, но не му се налагаше да разделя потоци, а само да издърпа един ловко заплетен поток на Въздух, с който да овърже ръцете им до хълбоците и да спъне краката на конете, както и на хората. Пое си дълбоко дъх, сграбчи здраво сайдин, докосна я по рамото и преля.

Откъм сеанчанците се надигнаха викове на изумление. Трябваше може би да се сети да им запуши и устите, но щяха да успеят да минат през портала преди някой да им дойде на помощ. Без да изпуска Извора, той стисна Авиенда за лакътя и почти я повлече през снега, без да обръща внимание на ръмженето й, че можела да върви и сама. Трябваше да бързат.

Сеанчанците притихнаха и се взряха в него и Авиенда. Двете жени, които не бяха сул-дам, се мъчеха да се освободят от сплита му. Той го задържа, без да го затяга — щеше да го освободи преди да премине портала, по простата причина че не можеше да остави дори сеанчанци завързани сред снега. Ако не замръзнеха, щеше да се появи онази огромна котка, чиито дири бе забелязал преди малко. А там, където имаше една, сигурно имаше и повече.

Порталът си беше на мястото, цял-целеничък, но вместо да гледа към стаята му в Ейанрод, зееше загърнат в сива пелена. Освен това изглеждаше по-тесен, отколкото го помнеше. А още по-лошото беше, че той можеше да види сплита в тази сивота. Беше изтъкан от сайдин. Яростна мисъл се плъзна през Празнотата. Нямаше как да разбере какво можеше да означава това, но съвсем спокойно можеше да се

окаже клопка за този, който преминеше през нея, поставена от някой от мъжете Отстъпници. От Ашмодеан най-вероятно — ако той можеше да го предаде на останалите, навярно щеше да си възвърне мястото сред тях. И все пак за оставане тук и дума не можеше да става. Ако Авиенда можеше да си спомни как е втъкала портала, можеше да отвори друг, но май се налагаше да използват този, с клопка или не.

Една от жените на коне, с черен гарван, разперил криле над стръмна кула, извезани на гърдите на наметалото ѝ, го гледаше строго и тъмните ѝ очи сякаш се стремяха да прободат черепа му. На зеленото наметало на жената до нея — по-млада, по-бледа и по-ниска, но същевременно с по-царствена осанка — бе избродирана със сребро еленска глава. Тънките пръсти на ръкавиците ѝ изглеждаха неестествено дълги. Като видя гладко обръснатите страни на черепа ѝ, Ранд разбра, че тези дълги пръсти покриват дълги лакирани нокти — още един от признаците за принадлежност към благородното съсловие на Сеанчан. Войниците бяха вкочанени, но сините очи на командира им проблясваха зад насекомоподобния му шлем, а пръстите в ръкавиците му се извиваха в безуспешно усилие да се освободят от невидимите връзки и да се доберат до дръжката на меч.

Ранд не се интересуваеше много за тяхната съдба, но не искаше да остави дамане в ръцете им. Можеше поне да им предложи възможност да се спасят. Колкото и да се взираха в него като диви зверове с оголени зъби, те все пак не бяха избрали сами пленничеството си и с тях не се отнасяха много по-добре, отколкото с питомни животни. Той докосна нашийника на по-близката и усети тласък, от който ръката му изтръпна. За миг Празнотата потрепна и сайдин врхлетя през него, като по време на снощната виелица, само че хилядократно усилен. Късо подстриганата жълта коса на дамане щръкна и тя се сгърчи и запищя, а свързаната с нея сул-дам изохка и пребледня. И двете щяха да рухнат на снега, ако не ги придържаха стегите на Въздух.

— Опитай ти — каза той на Авиенда, разтривайки ръката си. — Една жена би трябвало да може да го докосне безопасно. Не знам как се откачва. — Приличаше на едно цяло, съединено неизвестно как, също като гривната и каишката. — Но е поставен, така че би трябвало да може да се маха. — Още няколко загубени мига едва ли щяха да са от особено значение за това, което ставаше с портала. Дали все пак беше Ашмодеан?

Авиенда поклати глава, но започна да опипва предпазливо нашийника на другата жена.

— Стой мирно — изръмжа тя, когато дамане, бледолико момиче на шестнайсет-седемнайсет години, се опита да се дръпне. Ако окаишените жени бяха гледали Ранд като див звяр, то сега зяпнаха в Авиенда като някакво въплътило се кошмарно чудовище.

— Тя е марат-дамане — изплака бледоликото момиче. — Спасете Сери, господарке! Моля ви, господарке! Спасете Сери!

Другата дамане, по-възрастна и с почти майчинско лице, заплака неудържимо. Авиенда странно защо изгледа Ранд не по-малко сърдито от момичето и замърмори нещо, докато продължаваше да опипва нашийника.

— Това е той, лейди Морса — изведнъж промълви сул-дам на другата дамане. — Дълго съм носила гривната и мога да позная дали тази марат-дамане е направила нещо повече освен да блокира Джини.

Морса извърна сините си очи към Ранд и в тях проблесна мигновеният ужас от разпознаването. Обяснението можеше да е само едно.

— Била си във Фалме — каза той. Ако преминеше първи, щеше да остави Авиенда зад себе си, макар и за миг.

— Бях. — Благородничката го гледаше плахо, но провлеченият ѝ, размазан говор остана все така хладен и властен. — Видях те, видях и всичко, което направи там.

— Внимавай да не направя същото и тук. Не ми създавайте неприятности и ще ви оставя в мир. — Не можеше да пусне Авиенда да влезе първа в Светлината знае какво. Трябваше да преминат едновременно, защото можеха да се натъкнат на какво ли не.

— Много неща за онова, което се случи в земите на великия Артур Ястребовото крило, останаха в тайна, лейди Морса — каза жената със суровото лице. Тъмните ѝ очи изгледаха Морса също така пронизващо, както Ранд преди малко. — Ширят се слухове, че Всепобедната армия е вкусила горчивината на поражението.

— Да не би напоследък да търсиш истината в слуховете, Джалиндин? — сръза я Морса. — Една Търсачка преди всичко трябва да знае кога да мълчи. Императрицата лично е забранила да се говори за Коренне, докато не го обяви отново. Ако ти — или аз — споменем дори името на града, където дебаркира експедицията, ще ни отрежат

езиците. Ще ти хареса ли да ти отрежат езика в Гарвановата кула? Дори Слухтящите не ще чуят писъците ти, нито ще ги е грижа.

Ранд разбираше едва две трети от думите им, и не заради непривичния им акцент. Съжаляваше, че няма време да остане да послуша. Коренне. Завръщането. Така войските на Сеанчан във Фалме бяха нарекли опита си да завладеят земите отвъд Аритския океан — земите, в които живееше той и които те смятаха за свои по рождено право. Всичко останало — Търсачи, Слухтящи, Гарванова кула — беше за него загадка. Но очевидно Завръщането беше отложено, поне временно. Това си струваше да се знае.

А порталът наистина се беше стеснил. Беше станал може би с един пръст по-тесен, отколкото допреди няколко мига.

— Побързай — подкани той Авиенда, а тя го изгледа така, сякаш имаше камъни вместо очи.

— Опитвам се, Ранд ал-Тор — отвърна тя, без да спира да опипва нашийника. По бузите на Сери потекоха сълзи; от гърлото ѝ се лееше непрестанен стон, като че ли айилката се канеше да го пререже. — Ти за малко щеше да убиеш другите две и себе си, може би. Усетих колко диво забушува Силата в тях. Така че остави на мен, и ако мога, ще го направя. — Тя промърмори някаква ругатня и опита отстрани.

Ранд си помисли дали да не накара самите сул-дам да откачат нашийниците — ако някой изобщо знаеше как се свалят тези неща, това трябваше да са точно те — но ако можеше да съди по навъсените им лица, щеше да трябва да ги сплаши или дори да ги измъчва. А след като не можеше да убие жена, едва ли щеше да е достатъчно добър в изтезанията.

Отново погледна с въздишка сивата стена, изпълваща портала. Потоците като че ли бяха заплетени в собствените му — не можеше да пререже едните, без да засегне другите. Преминаването можеше да задейства капана, но ако понечеше да пререже сивотата, порталът можеше да се затръшне преди да успеят да скочат през него. Оставаше им да изберат скока на сляпо в Светлината знае какво.

Морса, която ги слушаше внимателно, погледна замислено двете сул-дам. Джалиндин не отместваше погледа си от лицето на благородничката.

— Твърде много неща се държат в тайна от Търсачите, лейди Морса. Търсачите трябва да знаят всичко.

— Самозабравяш се, Джалиндин — сопна се Морса и ръцете ѝ в ръкавиците трепнаха: ако не бяха пристегнати на хълбоците ѝ, сигурно щяха да дръпнат юздите. Но сега тя само килна глава и изглежда високомерно другата жена. — Пратиха те при мен, защото Сарек, изглежда, се е възгордял и крои нещо за Серенгада Дай и Туел, а не за да ме питаш какво императрицата...

Джалиндин грубо я прекъсна.

— Вие се самозабравяте, лейди Морса, ако си мислите, че сте неуязвима за Търсачите на истината. Аз лично съм подлагала на разпит една дъщеря и един син на императрицата. Светлината да я благослови дано, и от благодарност за признанията, които измъкнах от тях, тя ми позволи да видя лика ѝ. Да не мислите, че дребният ви Дом стои по-високо от децата на самата императрица?

Морса пребледня и облиза устни.

— Императрицата, Светлината да я благослови навеки, вече знае много повече от това, което мога да кажа аз. Нямах предвид...

Търсачката отново я прекъсна, като извърна глава и заговори на войниците, все едно че Морса повече не съществуваше.

— Жената с име Морса е задържана от Търсачите на истината. Ще бъде подложена на разпит веднага щом се върнем в Меринлой. И сул-дам и дамане също. Изглежда, са крили нещо. — Ужас се изписа по лицата на споменатите жени, но този на Морса надминаваше всички. Ококорила очи и изведнъж сломена, тя се отпусна, доколкото невидимите ѝ връзки можеха да го позволят, без да възрази и дума. Като че ли искаше да закреши, но в същото време като че ли... го приемаше. Джалиндин обърна взора си към Ранд. — Тя те нарече Ранд ал-Тор. Ще бъдеш пощаден, ако ми се предадеш, Ранд ал-Тор. Откъдето и да си дошъл, не е възможно да мислиш, че ще можеш да се измъкнеш, дори да ни избиеш. Наоколо се води издирване на марат-дамане, която е преливала през нощта. — Очите ѝ пробягаха по Авиенда. — Неизбежно ще намерят и теб и можеш да загинеш по случайност. В този район царят размирици. Не знам как се отнасят с мъже като теб във вашите земи, но в Сеанчан страданията ти ще бъдат облекчени. Тук можеш да се радваш на велика почит, като се използва силата ти.

— Да те убия не мога, но се заклевам, че за това поне би трябвало да ти съдере кожата от бой — изсмя се той. Определено

нямаше защо да се безпокои, че сеанчанците ще го опитомят. В Сеанчан мъжете, които можеха да преливат, просто ги убиваха. Не ги екзекутираха. Излавяха ги и ги застрелваха на място.

Изпълненият със сивота портал се бе стеснил с още един пръст, вече бе широк само колкото да могат да минат през него един до друг.

— Остави я, Авиенда. Трябва да тръгваме веднага.

Тя пусна нашийника на Сери и го погледна вбесена, но после очите ѝ се стрелнаха към портала и тя надигна полите си и закричи през снега до него, мърморейки си нещо за „проклетата замръзнала вода“.

— Бъди готова за всичко — каза той и я прегърна през раменете. Каза си, че трябва да са плътно прегърнати, за да могат да преминат. Пък и му беше приятно. — Не знам за какво точно, но бъди готова. — Тя кимна и той извика: — Скачай!

Засилиха се и скочиха сред сивотата, и Ранд освободи сплита, задържащ сеанчанците, за да може да се изпълни с бесния прилив на сайдин...

... и се озоваха в спалнята в Еайнрод. Светилниците горяха, а зад стъклата на прозорците още беше мрак.

Ашмодеан седеше до вратата, опрял гръб на стената. Не беше прегърнал Извора, но въпреки това Ранд забеляза бента между него и сайдин. Завъртя се вихрено, все още с Авиенда в прегръдката си, и видя, че порталът е изчезнал. Не, не бе изчезнал — все още виждаше собствения си сплит и онова, което трябваше да е от Ашмодеан, но нищо друго. Без да се спира, той разсече сплита си и порталът изведнъж изникна отново, като бързо свиваща се гледка към Сеанчан. Лейди Морса се бе отпуснала на седлото си, а Джалиндин крещеше някакви заповеди. През отворието, миг преди то да се затръшне окончателно, прелетя копие със зелено-бял пискюл. Ранд инстинктивно преля Въздух, за да спре изведнъж затрептялото на място дълго две стъпки метално острие. Дръжката бе отрязана съвсем гладко, като изгладена от майстор, Той потръпна и изпита радост от това, че не беше се опитал да премахне сивата преграда — каквото и да представляваше тя — преди да скочат през нея.

— Добре, че някоя от двете сул-дам не успя да се съвземе бързо — изпъшка той и вдигна срязаното копие. — Иначе щеше да ни догони нещо много по-лошо от това. — Тоя погледна Ашмодеан. Отстъпникът

изглеждаше притеснен, отпуснат и като че ли малко болнав. Може би си мислеше, че Ранд се кани да забие копието в гърлото му.

— Ти мислиш, че съм ги освободила? — почти викна Авиенда и отметна решително ръката му от раменете си, но той не мислеше, че е ядосана на него. Или поне не заради прегръдката. — Затегнах щитовете им колкото можах по-здраво. Те са твои врагове, Ранд ал-Тор. Дори и онези тъй наречени дамане са им верни кучета, готови по-скоро да те убият, отколкото да се освободят. Твърд трябва да бъдеш с враговете си, а не мек.

Права беше. Беше оставил след себе си врагове, с които един ден сигурно щеше да се срещне. Трябваше да стане по-твърд. Иначе щяха да го смелят на брашно преди дори да е стигнал Шайол Гул.

Изведнъж тя заоправя полите си и тонът ѝ се промени.

— Забелязах, че почти се опита да спасиш онази Морса с лице като суроватка от ориста ѝ. Както я гледаше по едно време, стори ми се, че големите очи и кръглите ѝ гърди привличат окото ти.

Ранд я зяпна удивен. Каза му го така, сякаш му съобщаваше, че супата е готова. Зачуди се как точно е могъл да види гърдите на Морса, след като се беше увила в дебелото си кожено наметало.

— Трябваше да я доведа тук — отвърна той. — Да я разпитам за Сеанчан. Опасявам се, че отново ще ми създадат неприятности.

Блясъкът, появил се в очите ѝ, изчезна. Тя отвори уста, но спря и погледна Ашмодеан, който беше вдигнал унило ръка. Ранд почти прочете купищата въпроси за Сеанчан, скрити зад погледа ѝ. Нямаше да спре да рови, докато не измъкне от него и най-малката подробност. Което нямаше да е никак лошо. Но това щеше да почака. Сега той трябваше да измъкне няколко отговора от Ашмодеан. Тя беше права. Трябваше да бъде твърд.

— Това, което направи, беше умно — каза тя. — Че прикри дупката, която направих. Ако тук беше влязъл дори един гай-шайн, хиляда сестри на копието щяха да нахлуят през нея, за да те потърсят.

Ашмодеан се окашля.

— Една гай-шайн наистина влезе. Някоя си Сюлин ѝ заръчала да ви донесе храна, милорд Дракон, и за да ѝ попреча да влезе с подноса и да разбере, че ви няма, си позволих волността да ѝ кажа, че двамата с тази млада жена не желаете да ви безпокоят. — Лекото присвиване на очите му задържа вниманието на Ранд.

— Какво?!

— Ами тя го прие някак странно. Разсмя се високо и изхвърча тичешком. След няколко минути под прозореца се струпаха поне двадесет Фар Дарейз Май, викаха и дрънчаха с копията по щитовете си близо час, ако не и повече. Да ви призная, милорд Дракон, някои от нещата, които подвикваха, смаяха дори мен.

Ранд усети, че бузите му пламнаха — беше станало на другия край на проклетия му свят, а ето че Девите вече знаеха! — но Авиенда само присви очи.

— Косата и очите й като моите ли бяха? — Не изчака кимането на Ашмодеан. — Трябва да е била първосестрата ми Ниелла. — Тя улови смаяния въпрос на лицето на Ранд и му отговори, преди той да го зададе. — Ниелла е предачка, не е Дева, и беше взета преди половин година от Девите на Чарийн, по време на набег срещу твърдината Солара. Мъчеше се да ме убеди да не хващам копие и винаги е искала да ме види омъжена. Ще я върна на Чарийн с отоци по задника заради всяка, на която е казала!

— Искам да поговоря с Натаил — каза Ранд. — До изгрева сигурно не остава много време.

— Около два часа — вметна Ашмодеан.

— Така че за сън много не остава. Ако искаш да се опиташ да поспиш, защо не си постелеш някъде другаде? Бездруго ще ти трябват нови одеяла.

Тя кимна отсечено, обърна се, излезе и тръшна вратата. Със сигурност не беше ядосана за това, че я е изхвърлил от спалнята си — откъде накъде; нали сама му беше казала, че между двамата няма да има нищо повече — но той се зарадва, че не е на мястото на Ниелла.

Той подхвърли срязаното копие в ръка и се обърна към Ашмодеан.

— Странен скиптър, милорд Дракон.

— Ще свърши работа. — Да му напомня, че Сеанчан съществува, макар и някъде далеч. За първи път съжали, че гласът му не е по-студен и твърд. — Та преди да съм решил дали да ти клъцна гръкляна като на агне, защо никога не си ми споменавал за този фокус с превръщането на нещата в невидими? Ако не можех да виждам потоците, така и нямаше да разбера, че порталът си е на мястото.

Ашмодеан преглътна, сякаш не беше сигурен дали Ранд не го мисли сериозно. Самият Ранд не беше сигурен.

— Милорд Дракон, никога не сте ме питали. Въпрос на пречупване на светлината. Вие винаги задавате толкова много въпроси, че не ми остава и един миг, за да ви поговоря за нещо друго. Вече трябва да сте се уверили, че съм заложил всичко, което имам, изцяло на вас. — Той облиза устни, коленичи И заломоти: — Усетих сплита ви... всеки на мое място щеше да го усети от миля разстояние... такова нещо досега не бях виждал... не знаех, че някой друг освен Демандред може да блокира един затварящ се портал, и Семирага... и Луз Терин... усетих го и дойдох, и ми беше страшно трудно, докато се промъкна през всичките тези Деви... използвах същия фокус... трябва вече да сте се уверили, че съм ваш човек. Милорд Дракон, аз съм ваш.

Повтарянето на тези кайриенски уверения го подразни и той посочи Ашмодеан с прерязаното копие и грубо каза:

— Стани. Ти не си куче. — Но след като Ашмодеан бавно се изправи, опря острието в гръкляна му. Трябваше да е твърд. — Отсега нататък всеки път, когато говорим, ще ми казваш по две неща, за които не съм те питал. Всеки път, запомни. Ако си мислиш да скриеш нещо от мен, ще те накарам да ти се доще да си в ръцете на Семирага.

— Както кажете, милорд Дракон — заекна Ашмодеан. Изглеждаше готов да коленичи и да зацелува ръцете на Ранд.

За да избегне тази възможност, Ранд пристъпи към леглото, седна и започна да оглежда копието. Добро хрумване — да го запази като напомняне, ако не за скиптър. Въпреки всичките си други грижи, нямаше да е зле да не забравя и за Сеанчан. А и онези дамане... Ако Авиенда не беше с него, за да ги прегради от Извора...

— Ти се опита да ми покажеш как да засланям жена и не успя. Опитай се да ми покажеш как да отбягвам невидимите за мен потоци и как да им се противопоставям. — Веднъж Ланфеар бе прерязала неговите сплитове, изтънко, като буца масло с нож.

— Не е лесно, милорд Дракон, след като няма жена, срещу която да се упражнявате.

— Имаме два часа — отвърна му хладно Ранд. — Опитай.

ГЛАВА 33

ВЪПРОС НА ЧЕРВЕНО

Ножът забърса косата на Нинив, заби се в дъската, на която се беше облегнала, и тя трепна. На очите имаше черна превръзка. Съжали, че не си беше прибрала косата на плитка като хората, вместо тия кичури, падащи по раменете ѝ. Ако това острие беше клъцнало и едно косъмче... „Ама си глупава — каза си тя горчиво. — Глупава не, ами оттатък.“ С тази превръзка виждаше само тънка ивица светлина отдолу. Сигурно все още беше достатъчно светло, въпреки късния следобед, Разбира се — мъжът нямаше да хвърля ножове, ако не виждаше достатъчно добре. Следващото острие се заби от другата страна на главата ѝ. Тя дори усети треперенето му до слепоочието си. Стори ѝ се, че опря ухото ѝ. Щеше да пребие Том Мерилин и Валан Лука. И всеки друг мъж, който ѝ паднеше в ръцете, просто заради принципа.

— Крушите — викна ѝ Лука, като че ли не беше само на тридесет крачки от нея. Сигурно си мислеше, че превръзката я прави не само сляпа, но и глуха.

Пръстите ѝ зашариха в торбичката на колана. Тя извади една круша и внимателно я постави на главата си. Наистина беше сляпа. Сляпа глупачка! Още две круши и тя боязливо разпери ръце встрани между ножовете, които вече я бяха обградили, хванала по една круша за дръжката. Последва пауза. Тъкмо отвори уста да каже на Том Мерилин, че ако само я одраска, ще го...

Ножовете изсвистяха толкова бързо, че тя щеше да изскимти, ако гърлото ѝ не беше се свило на юмрук. В едната ѝ ръка остана само дръжката, другата круша леко затрепера с ножа, забит в средата ѝ, в сокът от крушата на главата ѝ потече по косата ѝ.

Тя дръпна превръзката и закричи към Том и Лука, и двамата ухилени като идиоти. Но преди да отвори уста да ги навика, Лука възкликна удивен.

— Нана, ти си великолепна. Храбростта ти е възхитителна, но ти самата — още повече. — Той развя в поклон тъпото си наметало от червена коприна, с ръка на сърцето. — Този номер ще го нарека „Роза сред тръните.“ Макар че, честно казано, ти си много по-красива от всички рози на света.

— Не е нужна кой знае каква храброст, за да стоиш на едно място като пън. — Роза значи? Ще му покаже тя тръни. Ще им покаже и на двамата. — Чуй ме хубаво, Валан Лука...

— Какъв кураж. Дори не трепна. Честно ти казвам, мен щеше да ме е страх да направя това, което правиш ти.

Това си беше чистата истина.

— Не съм по-храбра, отколкото се налага — отвърна тя малко по-спокойно. Трудно беше да крещиш на човек, който настоява да ти каже колко си храбра. Това определено звучеше малко по-добре, отколкото брътвежите му за рози. Том приглади дългите си бели мустаци, сякаш виждаше нещо много смешно.

— Роклята — пак подхвана Лука и всичките му зъби лъснаха в усмивка. — В нея ще изглеждаш направо...

— А, не! — срязва го тя. Каквото и да беше спечелил дотук, токущо го беше изгубил, повдигайки отново този въпрос. Кларине беше ушила роклята, която Лука толкова държеше тя да облече, от коприна, по-алена и от наметалото му. По нейно мнение цветът бе избран, за да скрие кръвта, ако ръката на Том сгрешеше.

— Но, Нана, хубостта в опасност привлича страшно много. — Гласът на Лука продължи напевно, сякаш шепнеше най-сладките неща в ухото ѝ. — Всяко око ще бъде приковано в теб, всяко сърце ще затупти заради красотата и храбростта ти.

— Щом толкова ти харесва тази рокля — отсече тя, — ти я облечи. — Да не говорим за цвета, но тя в никой случай нямаше да покаже толкова много гръд пред публика, независимо дали Кларине го смяташе за редно, или не. Виждаше сценичната рокля на Лателле, цялата обсипана с черни пайети и с деколте по врата. И тя можеше да облече нещо по... Но какви ги мислеше? Та тя изобщо нямаше намерение да се въвлича в това. Беше се съгласила само за това упражнение, колкото Лука да престане да дращи на вратата на фургона всяка нощ, за да се опитва да я убеди.

Той обаче много добре знаеше кога да смени темата.

— Но какво е станало тук? — изведнъж попита той загрижено и посочи подпухналото ѝ око, а тя трепна. По-добре щеше да направи, ако продължеше да се опитва да я натика в алената рокля.

— Не ми хареса как ме гледаше в огледалото тази сутрин, затова го ухапах.

Равният ѝ тон и оголените ѝ зъби накараха Лука да си дръпне ръката. Изглежда подозираше, че пак е готова да хапе. Том си гладеше мустаците и се мъчеше да не се разсмее. Той естествено знаеше какво бе станало. Как иначе. И веднага след като тя ги оставеше, щеше да нагости Лука със собствената си версия за събитията. Мъжете много обичаха да клюкарстват — това си им беше вродено и жените не можеха да направят нищо, за да ги отучат.

Дневната светлина се оказа по-смътна, отколкото си беше мислила. Слънцето беше клекнало над върховете на дърветата на запад.

— Ако още веднъж го опиташ, без да е достатъчно светло... — изръмжа тя на Том. — Вече почти се е мръкнало!

— Предполагам — той вдигна рунтавите си вежди, — искаш да се откажеш от частта, в която моите очи са вързани? — Шегуваше се, разбира се. Не можеше да не се шегува. — Както искаш, Нана. Отсега нататък — само на достатъчно светло.

Едва след като се отдалечи, развяла гневно полите си, тя осъзна, че всъщност се е съгласила да участва в тази дивотия. Най-малкото — по подразбиране. Двамата щяха да се помъчат да я уговорят за номера също толкова сигурно, колкото сигурно беше, че слънцето ще залезе тази вечер. „Глупава си, не глупава, ами оттатък!“

Полянката, на която те — или най-малкото Том, да го изгори дано, заедно с Лука, двамата! — се бяха упражнявали, бе малко настрани от бивака. Явно Лука не искаше животните да се раздразнят, ако някой от ножовете на Том случайно прониже сърцето ѝ. Този човек най-вероятно щеше да нахрани с тялото ѝ лъвовете. А единствената причина, поради която държеше тя да облече оная рокля, беше за да може да огледа сладно онова, което тя нямаше никакво намерение да показва на никого освен на Лан, и него да го изгори дано, глупак опърничав. Искаше ѝ се да може да го види тук, за да му го каже. Искаше ѝ се да го види тук, за да се увери, че е жив и здрав. Тя откърши една дълга пръчка и зашиба високата трева.

Снощи, според Елейн, Егвийн беше съобщила за боеве в Кайриен, за сблъсъци с разбойнически банди и с чети кайриенци, които виждали враг във всеки айилец, и с андорски войници, опитващи се да завладеят Слънчевия трон. Лан се беше намесвал в тях — всеки път, когато Моарейн го изпуснеше от очи, той все успяваше да се въвлече в някоя битка, сякаш ги надушваше. Нинив никога досега не си беше помисляла, че предпочита Айез Седай да държи Лан изкъсо и до себе си.

Тази сутрин Елейн беше обезпокоена, че войниците на майка ѝ са навлезли в Кайриен, за да се бият с айилците на Ранд, но това, което най-много тревожеше Нинив, бяха разбойниците. Според Егвийн, ако някой можеше да разпознае откраднатото имущество в ръцете на някой разбойник, ако някой можеше да се закълне, че го е видял да убива някого или да подпалва дори и колиба, Ранд го обесваше. Е, не му изхлузваше въжето сам, но си беше същото и Егвийн твърдеше, че наблюдавал всяка такава екзекуция с лице, студено и твърдо като планините. Това съвсем не му беше присъщо. Той беше толкова мило дете. Каквото и да беше станало с него в Пустошта, беше само за лошо.

Е, тъй или иначе Ранд беше далече, а пред нейните собствени проблеми — нейните и на Елейн — не се очертаваше скорошно решение. Река Елдар се намираше на по-малко от миля на север, обкръжена от единствения извит каменен мост, построен между два високи метални стълба, които блестяха без петънце от ръжда. Останки от по-ранно време, несъмнено, може би дори от някой предишен Век. По обед, веднага след като пристигнаха, беше прескочила до реката, но не видя нито един плавателен съд, който да си струва. Гемии, малки рибарски лодчици, лъкатушещи покрай обраслия с тръстика бряг, някакви странни, тесни нещица, които щъкаха по течението, тласкани от превити мъже с къси весла, дори една плоска баржа, която изглеждаше затънала в тиня — тиня от двете страни на руслото имаше, изглежда, предостатъчно, някъде засъхнала и напукана, и нищо чудно, след като жегата се задържаше толкова до късно през годината — но нищо, което можеше да ги отнесе надолу по реката, както тя искаше. Не че тя знаеше докъде точно.

Колкото и да ровичкаше в мозъка си, така и не можеше да си спомни името на градчето, в което трябваше да са Сините сестри. Тя

яростно шибна едно глухарче и перцата му политнаха на облаче и изпопадаха по земята. Все едно, сигурно вече не бяха там, ако изобщо са били. Но това изглеждаше единственото сравнително безопасно място за тях двете освен Тийр. Стига само да можеше да си го спомни.

Единственото добро нещо от цялото това пътуване на север беше, че Елейн престана да флиртува с Том. Откакто се присъединиха към пътуващата трупа, инциденти нямаше. Щеше да е още по-добре, ако Елейн не беше решила да се преструва, че изобщо нищо не е ставало. Вчера Нинив я беше поздравила, че най-после ѝ е дошъл умът в главата, а Елейн ѝ отговори хладно: „Ама ти, Нинив, да не би да се опитваш да разбереш дали няма да застана на пътя ти с Том? Той е твърде стар за теб, а и не знам защо си мислех, че си посветила чувствата си на друг, но какво, достатъчно голяма си, за да решиш сама. На мен просто ми е приятно с Том, смятам, че и на него с мен. Гледам на него като на втори баща. Ако искаш да пофлиртуваш с него, нямам нищо против. Но наистина си мислех, че си малко по-постоянна.“

Лука смяташе да прекосят реката на заранта, а Самара, градът от другата страна, в Геалдан, не беше никак подходящо място за тях. След като пристигнаха, Лука прекара по-голямата част от деня в Самара, за да уреди там място, където да постави представлението си. Притесняваше го само това, че много други менажerii го бяха изпреварили и че неговата не беше единствената, която не включваше само животни. Тъкмо затова беше станал толкова настоятелен тя да се съгласи Том да я замерва с ножовете си. Пак имаше късмет, че не поиска да го прави, докато в същото време ходи по въжето с Елейн. Този човек, изглежда, смяташе, че единственото важно нещо на този свят е неговото „позорище“ да е по-голямо и по-добро от всички други. Колкото до нея, най-притесняващото бе, че прословутият пророк бе в Самара — градът гъмжеше от негови поклонници, изливащи се от шатри, колиби и землянки, същински нов град, който надвишаваше многократно значителните размери на самата Самара. Градът, макар и не централен, беше с висока каменна стена, и повечето сгради също бяха от камък.

От тази страна на Елдар положението не беше много по-добро. Докато стигнат до място за лагериране, бяха подминали три стана на Бели плащове, със стотици бели палатки, а сигурно имаше и други,

които не бяха видели. Бели плащове от тази страна на реката, пророкът и може би предстоящи бунтове от другата, а тя нямаше никаква представа къде трябва да отиде, нито с какво, освен с тътрещия се фургон, който не се движеше по-бързо от нея, ако тръгнеше да ходи пеш. Съжаляваше, че бе позволила на Елейн да я уговори да изоставят каретата. След като не видя наблизо нито един стрък, който да шибне, тя скърши пръчката и я хвърли на земята. Съжаляваше, че не може да направи същото с Лука. И с Галад Дамодред, затова, че заради него бяха побегнали и стигнаха дотук. И с ал-Лан Мандрагоран, затова, че не беше тук. Не че ѝ беше дотрябвал, разбира се. Но присъствието му щеше да бъде... утеха.

Бивакът беше притихнал. Над малките огнища край фургоните къкреха котлета с вечерята. Петра хранеше лъва с черната грива, като му тикаше през решетките големи късове месо, окачени на прът. Женските вече се бяха нахранили и се бяха отпуснали лениво в своята клетка, само от време на време изръмжаваха — щом някой се приближеше. Нинив спря край фургона на Алудра. Илюминаторката стриваше нещо в дървен хапан на маса, опряна до фургона, и си мърмореше под нос за нещата, които смесваше. Трима от фамилията Чавана се усмихнаха подканящо на Нинив и ѝ махнаха да иде при тях; не и Бръг, който продължаваше да ръмжи заради устната си, въпреки че му бе дала мехлем, за да му мине подутото. Може би ако цапардосаше и тях също така здраво, щяха да послушат Лука — и по-важното, самата нея! — и щяха да разберат, че усмивките им не ѝ трябват. Колко лошо, че Валан Лука не можеше да последва собствените си указания. Лателле се извърна от клетката с мечката и я изгледа с язвителна усмивчица — не, по-скоро самодоволна. Нинив обаче се загледа в Церандин, която подрязваше плоските нокти на пръстите на един от огромните сиви с'редит с нещо, което приличаше по-скоро на сечиво за рязане на метал.

— Ама оная — подхвърли Алудра — наистина я бива с ръцете и краката, нали? Не ме гледай така сърдито, Нана — добави тя и изтупа ръцете си. — Аз не съм ти враг. Дръж. Трябва да опиташ тези нови палниклечки.

Нинив взе боязливо дървената кутия от ръцете на тъмнокосата жена. Малка кутийка, която можеше да държи и в шепа, но за всеки случай тя използва и двете си ръце.

— Мислех, че ги наричаш драскалки.

— Може и тъй, може и инак. Палниклечки казва по-добре за какво са от драскалки. Разширих малко дупчиците, които задържат клечките, така че дървото да не се подпалва. Добра идея, нали? А веществото на главичките е нова формула. Ще ги опиташ и ще ми кажеш какво мислиш, нали?

— Да, разбира се. Благодаря ти.

Нинив се забърза преди жената да ѝ е натикала още някоя кутийка. Държеше проклетото нещо сякаш то можеше всеки миг да избухне, и не беше сигурна, че няма да стане точно така. Алудра караше всеки от трупата да ѝ пробва драскалките, палниклечките, или каквото решеше да ги нарече. Със сигурност можеха да запалят огън или лампа. Можеха също така да лумнат в пламък, ако синьо-сивите им главички се отъркаха една в друга или в нещо грубо. Колкото до нея, тя предпочиташе да си пали огън с кремък и желязо или с жив въглен, пазен грижливо в кутийка с пясък. Много по-безопасно беше.

Джюйлин я застигна до фургона, който деляха двете с Елейн, и погледът му веднага се спря на подутото ѝ око. Тя го изгледа толкова ядосано, че той отстъпи назад и смъкна тъпата си шапка от главата.

— Ходих отвъд реката — каза ѝ той. — В Самара има стотина Бели плащове. Само оглеждат. И геалданските войници ги оглеждат също толкова твърдо. Но един разпознах. Младежът, който седеше срещу вас в „Светлината на истината“, в Сиенда.

Тя му се усмихна и той отстъпи още една крачка и я погледна предпазливо. Галад в Самара. Само това им трябваше.

— Винаги ми носиш все такива чудесни новини, Джюйлин. Трябваше да те оставим още в Танчику, или по-добре — на кейовете в Тийр. — Не беше съвсем честно. По-добре, че ѝ каза за Галад, иначе, без да иска, щеше да се натъкне на него на някоя пресечка. — Благодаря ти, Джюйлин. Сега поне ще знаем, че трябва да се пазим от него. — Кимването едва ли можеше да се приеме за учтив отговор на щедро предложената ѝ благодарност и той побърза да се отдалечи, сякаш се боеше да не го удари в гръб. На мъжете просто им липсваше възпитание.

Във фургона беше много по-чисто, отколкото след като Том и Джюйлин го купиха. Старата олющена боя беше изстъргана — мъжете много ръмжаха, когато се наложи да го направят — а долапчетата и

масичката, здраво закрепена за пода, бяха лъснати до блясък. Малката зидана печка с ламаринен комин така и не използваша — нощите бяха достатъчно топли, а ако започнеха да си готвят тук, Том и Джюйлин нямаше да приемат да чистят повече — но пък беше подходящо място да си държат ценностите, кесиите и кутийките с накити.

Елейн, която тъкмо пъхаше нещо под одеялата, възкликна:

— Окото ти! Какво е станало? — Трябваше отново да умият косата ѝ в кокоши пипер — в корените на черните ѝ кичури се мяркаха издайнически златисти косми.

— Церандин ме цапна — измърмори Нинив. Запомнящият се вкус на отварата от котешка папрат и стрит на прах лист от мавиня опари езика ѝ. Е, не затова беше пустила Елейн да отиде на последната среща в Тел-айеран-риод. Тя не отбягваше Егвийн. Но повечето пътувания в Света на сънищата беше правила тя и беше съвсем честно да даде и на Елейн възможност да го направи. Затова беше.

Тя внимателно постави кутийката с палниклечиците в един от долапите до другите две. Онази, която бе причинила пожар, отдавна я бяха захвърлили.

Сама не разбираше защо крие истината. Елейн очевидно не беше излизала от фургона, иначе вече щеше да го знае. Тя и Джюйлин бяха единствените хора в лагера, които все още не знаеха, след като Том вече бе описал случката на Лука с най-отвратителни подробности.

Тя вдиша дълбоко, седна на другото легло и погледна Елейн в очите.

— Ами аз... попитах Церандин за дамане и сул-дам. Сигурна съм, че знае повече, отколкото ни разкрива. — Замълча, за да даде възможност на Елейн да изкаже съмненията си, че не просто я е попитала, а е настояла да ѝ каже. Сеанчанката уж вече им беше казала всичко, което знаеше, а именно, че не е имала почти никакъв контакт нито с дамане, нито със сул-дам. Но Елейн замълча и Нинив осъзна, че просто се е надявала да отложи момента на признанието с поредния спор. — А тя се развика и взе да повтаря, че не знаела нищо повече, и аз... А тя... ме хвърли, не знам как, през рамото си. Изправих се и я зашлевих, а тя ме повали с един удар. Затова ми е подуто окото. — По-добре щеше да е да продължи: Елейн бездруго скоро щеше да го чуе; по-добре бе да го чуе от нейната уста. — И се посбихме още малко. — Посбиването не беше толкова от нейна страна, само дето тя отказа да

се предаде. Най-обидното в цялата работа беше, че Церандин бе престанала да я премята и подхвърля насам-натам едва след като бе разбрала, че е все едно да бие малко дете. Защото шансовете на Нинив пред нея бяха точно колкото на малко дете. Само да не гледаше никой, че да можеше да прелее — че беше ядосана предостатъчно, нямаше съмнение. Само да не гледаше никой, и точка. Направо съжеляваше, че Церандин не я заблъска с юмруци, че да ѝ потече кръв. — А после Лателле ѝ даде пръчка. Знаеш колко иска да ми го върне. — Нямаше нужда да добавя, разбира се, че в това време Церандин ѝ беше натикала главата под теглича на фургона. Никой не я беше бил така, откакто беше замерила Нейса Айелин с една кана — тогава беше на шестнадесет години. — Както и да е, Петра се намеси. — Тъкмо навреме, между другото. Едрият мъж беше стиснал двете жени за вратовете като котенца. — Церандин се извини и всичко свърши. — Петра беше накарал сеанчанката да се извини, вярно, но беше накарал и Нинив да направи същото, без да отпуска нежната си и в същото време желязна хватка на врата ѝ, докато не го направи. Тя го беше ударила с всички сили, право в корема, а той дори не мигна. Ръката ѝ май също беше подута. — Не беше кой знае какво. Сега Лателле сигурно ще започне да разправя разни небивалици. Нея трябваше да я науча аз. Не я ударих както заслужава предния път.

Сега, след като разказа истината, се почувства по-добре, но на лицето на Елейн все още се четеше съмнение, което я накара да поиска да смени темата.

— Какво е това, дето го скри? — Пресегна се, дръпна одеялото и видя сребърната каишка на ай-дам, който бяха взели от Церандин. — Защо, в името на Светлината, си решила да гледаш това? И щом си решила, защо го криеш? Това е мръсно нещо и не мога да разбера как изобщо го пипаш, но щом искаш, твоя работа.

— О, я недей да ми се държиш като стара мома — каза ѝ Елейн. На лицето ѝ бавно изгря усмивка, изпълнена с възбуда. — Мисля, че мога да направя едно такова.

— Да направиш? — Нинив сниши гласа си, надявайки се, че никой няма да нахълта в стаята, за да види кой кого убива, но не успя да го смекчи. — О, Светлина, но защо? По-добре направи помийна яма. Бунище струпай. От тях поне ще има някаква полза.

— Всъщност не се каня да направя точно ай-дам. — Елейн я изгледа с присъщото ѝ в такива случаи хладно изражение. Гласът ѝ беше ледено спокоен. — Това е тер-ангреал и аз успях да отгатна как действа. Видях те, че присъстваше поне на една лекция за свързването. Ай-дамът свързва две жени и точно затова сул-дам трябва също да е жена, която може да прелива. — Тя смръщи чело. — Връзката обаче е особена. Различна. Вместо две или повече да споделят, като една насочва, в случая едната упражнява пълен контрол. Мисля, че затова дамане не може да направи нищо, което сул-дам не иска от нея. Всъщност не вярвам, че изобщо има нужда от каишката. Нашийникът и гривната могат да действат също толкова добре и без нея, при това еднакво.

— Ами работи тогава — каза сухо Нинив. — Явно си изучила въпроса достатъчно добре за човек, който мисли да направи още едно такова. — Елейн дори не благоволи да се изчерви. — И за какво точно ще го използваш? Не че бих имала нещо против да го наденеш на врата на Елайда, но това няма да го направи по-отвраща...

— Нима не разбираш? — възкликна Елейн, цялата изпълнена с трескава възбуда. Тя се наведе и докосна с длан коляното на Нинив, а очите ѝ светнаха: толкова доволна беше от себе си. — Та това е тер-ангреал, Нинив. И аз мисля, че мога сама да направя такъв. — Изрече всяка дума бавно и натъртено, а после се засмя и продължи. — Ако успея да направя този, ще мога да направя и други. Навярно ще успея да създам и ангреал, и ша-ангреал. Никоя в Кулата не е могла да го направи от хиляди години! — Изправи се, потръпна и затисна устата си с пръсти. — Всъщност никога не бях помисляла, че мога да създам нещо сама. Нищо полезно. Спомням си как веднъж видях един занаятчия, майстор, който беше изработил някакви столове за Двореца. Нямахме по тях нито позлата, нито резба — всъщност бяха предназначени за слугинския коридор, — но можах да доловя гордостта в очите му. Гордостта от това, което беше създал с двете си ръце, от майсторски изработената вещ. Струва ми се, че би било чудесно да го изпитам. О, частица само да знаехме от това, което знаят Отстъпниците. Цялото познание на Приказния век в главите им, а го използват, за да служат на Сянката. Помисли си само какво бихме могли да направим с него. Представи си какво бихме могли да сътворим. — Тя вдиша дълбоко. — Както и да е. Но съм готова да се

обзаложа, че мога да отгада как е сътворен и Бели мост. Постройки като от усукано стъкло, но по-яки от стомана. И куендияр, и...

— По-полека — спря я Нинив. — Бели мост е поне на петшестстотин мили оттук, а ако се каниш да прелееш в печата, по-добре премисли. Знае ли човек какво ще стане? Да си стои там, в кесията, докато не му намерим някое по-безопасно място.

Възбудата на Елейн беше странна. Нинив лично нямаше нищо против да щипне малко от знанията на Отстъпниците — съвсем не, — но ако ти трябва стол, плащач си на дърводелец. Никога не беше й се искало да прави нещо сама освен лапи за налагане на рани и мехлеми. Когато беше на дванадесет години, майка й се отказа да я учи на шиене, след като стана ясно, че изобщо не я интересува дали шие прав бод и че никой не може да я накара да се заинтересува. А за готвенето... всъщност тя смяташе, че готви добре, но работата беше, че знаеше кое е по-съществено. Важно беше Церителството. Всеки можеше да построи мост, затова остави му го на него, така смяташе тя.

— Покрай твоя ай-дам забравих да ти кажа — изсумтя тя. — Джюйлин видял Галад от другата страна на реката.

— Кръв и проклета пепел — измърмори Елейн и щом Нинив вдигна вежди, добави решително. — Няма сега да слушам лекция за езика си, Нинив. Какво да правим?

— Както го виждам аз, можем да останем отсам реката и да чакаме Белите плащове да ни намерят и да се зачудят защо сме оставили менажерията, или да преминем моста и да се надяваме, че пророкът няма да палне искрата на някой бунт, или Галад да ни издаде, или пък да намерим някой сносен кораб и да избягаме надолу по реката. И трите възможности не са много добри. А Лука ще си поиска стоте марки. Златни. — Постара се да не се намръщи. — Ти му ги обеща и няма да е честно да се измъкнем, без да сме му ги платили. — Ако имаше накъде да заминат, щеше да го направи, без окото да й мигне.

— Това е невъзможно, разбира се — отвърна Елейн изненадано. — Но няма защо да се притесняваме от Галад, поне докато се държим с менажерията. Галад няма и да помирише менажерия. Той смята, че да се поставят животни в клетки е жестоко. Нищо против няма да се убиват на лов, забележи, или да се ядат, но в клетки — не.

Нинив поклати глава. Истината си беше, че Елейн все щеше да измисли някаква причина да се задържат, макар и само още един ден, дори да имаха възможност да тръгнат. На нея всъщност ѝ се искаше да походи по въжето пред други хора, не само пред членовете на трупата. А на нея самата най-вероятно щеше да ѝ се наложи да остави Том пак да я замерва с ножовете си. „Обаче тази проклета рокля няма да я облека, и толкова!“

— Първият подходящ кораб — каза тя. — Взимаме го. Не е възможно търговията по реката да е спряла съвсем.

— Щеше да е добре ако поне знаехме къде отиваме. — Тонът на Елейн беше нещо много кротък. — Нали знаеш, можехме просто да тръгнем за Тийр. Не можем да останем вечно заковани за това само защото ти... — Тя млъкна, но Нинив знаеше какво се кани да каже. Само защото тя беше проявила инат. Само защото фучеше от гняв, че не може да си спомни едно нищо и никакво име, което бе решила да си спомни на всяка цена, дори това да я убие. Да, но всичко това просто не беше вярно. Тя смяташе да намери тези Айез Седай, които можеха да подкрепят Ранд и да я заведат при него, а не да се влачи до Тийр като някаква окаяна бежанка.

— Ще си го спомня — отвърна тя. На „бар“ завършваше. А не беше ли на „дар“? — Преди да ти омръзне да се фръцкаш по онова въже, ще си го спомня. — „Но онази рокля няма да я облека!“

ГЛАВА 34

СРЕБЪРНА СТРЕЛА

Тази вечер трябваше да готви Елейн. Което означаваше, че нито едно от ястията няма да е просто. Нищо, че се хранеха на трикраки столчета около лагерен огън със свирещи наоколо щурци и по някой тънък, тъжен зов на нощна птица цепеше сгъстяващата се тъма сред околните дървета. Супата бе поднесена студена и желирана, посипана отгоре със стрит зелен копър. Светлината само знаеше откъде бе намерила копъра и арпаджика за граха. Говеждото бе нарязано на толкова тънки резенчета, че можеше да се вижда през тях и резенчетата бяха увити около някакъв пълнеж, в който, изглежда, имаше моркови, бакла, лук и козе сирене. Имаше дори медена питка за десерт.

Всичко беше много вкусно, въпреки вайканията на Елейн, че не било точно както трябва, сякаш си въобразяваше, че може да повтори уменията на готвачите в кралския дворец на Кемлин. Нинив беше съвсем сигурна, че Елейн не търси похвала. Елейн отхвърляше всеки комплимент и обясняваше точно какво не било както трябва. Том и Джюйлин ръмжаха, че говеждото им е малко, но Нинив забеляза, че изглеждаха разочаровани, когато грахът свърши. Когато тя самата готвеше, странно защо все ставаше така, че те се хранеха при някой от другите фургони. А когато някой от тях приготвяше вечерята, винаги се оказваше или варено, или месо с боб, с толкова сухи люти чушки вътре, че езикът ѝ се изприщваше.

Не се хранеха сами, разбира се. Лука пак се бе погрижил да не скучаят — бе донесъл столчето си и седнал плътно до нея, като беше проснал червеното си наметало по най-пищен начин и бе изпънал дългите си крака така, че да се виждат добре прасците му над високите извити чизми. Тук беше почти всяка вечер. Странно, но единствените вечери, в които пропускаше компанията им, бяха когато тя готвеше.

Наистина беше доста забавно, че я гледаше непрекъснато, и то в присъствието на такава хубава жена като Елейн. Седеше плътно до нея

— тази вечер тя на три пъти си отмести столчето, но той веднага се придърпваше към нея, без да изпуска и една дума, и все едно че не забелязваше нищо, и не преставаше да я сравнява с най-различни цветя, за ужас на самите цветя, забравяйки за черния оток на окото ѝ, който не можеше да не забележи дори да беше сляп. И разсъждаваше на глас колко красива щяла да бъде в онази алена рокля, като допълваше разсъжденията си с комплименти за храбростта ѝ. На два пъти крадешком ѝ намекна да се поразходят насаме край осветената от луната река, но толкова мъгляво, че тя не беше сигурна дали става дума точно за това.

— Този тоалет ще забули в съвършенството си своята несломима храброст — мърмореше той в ухото ѝ, — но с нищо не ще засенчи изумителното ти излъчване и разцъфтелите в нощта лилии ще заплачат от завист, щом те видят да крачиш край огрените от луната води, както и аз, за да стана твой бард и да запея в твой възхвала под същата тази щедра луна.

Тя се извърна към него и примигна, мъчейки се да смели последното. Лука, изглежда, повярва, че клепките ѝ пърхат от вълнение, и Нинив уж без да иска, трябваше да го сръга с лакът в ребрата преди да успее да гризне ухото ѝ. Поне такава, изглежда, бе намерението му, въпреки че сега кашляше и твърдеше, че се бил задавил с троха от десерта. Иначе Лука определено беше хубав — „Престани!“ — и прасецът му наистина беше добре оформен — „Какво правиш, защо си го загледала в краката?“ — но сигурно я мислеше за леконравно слугинче. Всичко беше само заради проклетото му представление.

— Беше много приятно, че ни направихте компания — каза Нинив и се изправи. Лука също скочи на крака с плаха надежда в очите, блеснали от светлината на огъня. Тя постави чинията си върху тази в ръцете му. — Сигурна съм, че Том и Джюйлин ще ви бъдат много благодарни, ако им помогнете с чиниите. — И преди устата му да престане да се отваря и затваря, се обърна към Елейн. — Късно е, а предполагам, че утре ще прекосим реката много рано.

— Разбира се — промърмори Елейн с много тънък намек за усмивка. И също постави чинията си върху тази на Нинив, след което я последва във фургона. На Нинив ѝ се дощя да я прегърне. Докато не чу

от устата ѝ: — Наистина не бива да го окуражаваш толкова. — Лампите, окачени по скобите на стените, светнаха.

Нинив опря пестници на кръста си.

— Окуражавала съм го!? Единственият начин да го окуража по-малко беше да го сритам! — Изсумтя и изгледа навъсено лампите. — Следващия път използвай клечиците на Алудра. Драскалките. Някой ден ще се забравиш и ще прелееш там, където не бива, и тогава къде ще ходим? Ще хукнем да си спасяваме живота със стотина Бели плаща по петите ни.

Елейн, опърничава до безобразие, не позволи да я отклонят.

— Може и да съм по-млада от теб, но понякога ми се струва, че знам повече за мъжете, отколкото ти изобщо ще научиш някога. За мъж като Валан Лука това твоє плахо бягство тази вечер само го подканва да продължи да те задиря още повече. Ако го беше ударила през носа както първия ден, сигурно щеше да се откаже. Ти не му каза да престане, нито дори го помоли! Непрекъснато му се усмихваше, Нинив. Какво би трябвало да си помисли според теб? Та ти дни наред не си се усмихвала на никой друг!

— Просто се опитвам да си съдържам нрава — измърмори Нинив. Всички се оплакваха от нрава ѝ, а сега, когато се опитваше да го съдържа, Елейн не одобряваше! Изобщо не беше толкова глупава, че да се върже на комплиментите му. Разбира се, че не беше толкова глупава, Елейн се засмя и тя се навъси.

— О, Нинив. Не можеш да попречиш на слънцето да изгрее. Лили го казваше и сигурно го е мислила точно за теб.

Нинив с усилие си придаде спокоен вид. Какво чак толкова! Можеше да си съдържа нрава. „Не го ли доказах вече навън?“ Тя протегна ръка.

— Дай ми пръстена. Той наистина ще поиска да прехвърлим реката рано заранта и ще ми остане малко време да поспя, след като свърша.

— Мислех аз да отида тази нощ. — Тревога докосна очите на Елейн. — Нинив, ти на практика влизаш в Тел-айеран-риод всяка нощ с изключение на срещите с Егвийн. Оная Баир ти се е заканила. Наложил се да им обяснявам защо пак не отиде, а тя разправя, че не би трябвало да имаш нужда от отиди, колкото и често да влизаш там, освен ако не вършиш нещо нередно. — Тревогата ѝ прерасна в

решителност. — Наложих ми се да изслушам упреци, които не бяха за мен и никак не бяха приятни, да ти кажа, а на всичко отгоре Егвийн стоеше там и кимаше на всяка нейна дума. Не, наистина смятам, че тази нощ аз трябва да...

— Моля те, Елейн. — Нинив не свали протегнатата си ръка. — Имам въпроси за Биргит и отговорите ѝ може да ме накарат да измисля нови. — Донякъде наистина имаше — винаги можеше да измисли въпроси към Биргит. И това нямаше нищо общо с отбягването на Егвийн и на Мъдрите. Дори да посещаваше Тел-айеран-риод толкова често, че за Елейн да остават само срещите с Егвийн, просто така се получаваше.

Елейн въздъхна, но в края на краищата свали каменния пръстен от врата си.

— Пак я попитай, Нинив. Много ми е трудно като застава пред Егвийн. Тя наистина е видяла Биргит. Нищо не казва, но така ме гледа, че... Още по-лошо е, когато отново се срещнем, след като си отидат Мъдрите. Тогава тя би могла да ме попита, но не го прави и от това става още по-лошо. — Тя се намръщи, докато Нинив надяваше усукания тер-ангреал на кожената каишка на врата си, при тежкия пръстен на Лан и нейния, с Великата змия. — Защо според теб никой от Мъдрите не идва с нея тогава? Не че научаваме нещо кой знае какво в кабинета на Елайда, но човек би си помислил, че те най-малкото ще искат да огледат Кулата. Егвийн дори не желае да говори за това пред тях. А ако аз понеча, тя ме поглежда така, сякаш иска да ме удари.

— Струва ми се, че гледат да отбягват Кулата колкото се може повече. — И това наистина беше много мъдро от тяхна страна. Ако не беше Церителството, тя също щеше да я отбягва, както и всичките Айез Седай вкупом. Нямаше да стане Айез Седай. Надяваше се само да научи повече за Церителството. И да помогне на Ранд, разбира се. — Те са свободни жени, Елейн. Дори Кулата да не беше изпаднала в тази бъркотия, смяташ ли, че щеше да им се иска Айез Седай да преровят Пустошта им, за да ги хванат за вратовете и да ги подкарат към Тар Валон?

— Сигурно е затова. — Тонът на Елейн обаче подсказваше, че не разбира защо. Тя смяташе, че Кулата е нещо чудесно, и не можеше да разбере защо една жена ще иска да избягва връзките си с Айез Седай. „Впечатана завинаги към Бялата кула“ — така казваха, когато

поставяха пръстена на пръстите им. И не само го казваха, ами го мислеха най-сериозно. И въпреки това за глупавото момиче това изобщо не беше бремене.

Елейн ѝ помогна да се съблече и тя се изтегна с прозявка по долна риза върху тясното легло. Изминалият ден беше дълъг и беше удивително колко уморен може да се чувстваш, след като някой невидим е хвърлял по теб ножове. След като затвори очи, в главата ѝ загъмжаха заваяни мисли. Днес Елейн ѝ беше твърдяла, че просто се е упражнявала, докато се излагаше с Том като последната глупачка. Не че игричката на обичен баща и любимата му дъщеря, която се опитваха да ѝ пробутват сега, беше по-малко глупаво зрелище. Сигурно и тя можеше да се поупражнява, съвсем мъничко, с този Валан. Не, това наистина беше глупаво. Мъжките очи можеха и да шарят — тия на Лан по-добре да не се и опитват! — но тя разбираше от постоянство. Просто нямаше да облече тази рокля и толкова. Много плът откриваше.

Смътно дочу думите на Елейн:

— Не забравяй пак да я помолиш.

И се унесе в сън.

Стоеше до фургона. Беше нощ. Луната грееше високо и перестите облаци мятаха сенки над бивака. Свиреха щурци, обаждаха се нощни птици. Львовете я гледаха с блеснали очи от клетките си. Мечките с белите муцуни приличаха на тъмни купчини зад железните решетки. По коневръза обаче нямаше коне, кучетата на Кларине бяха изчезнали от каишките си между нейния фургон и този на Петра, а пространството, където стояха грамадните с'редит в будния свят, беше празно. Тя отдавна бе проумяла, че само дивите животни имат тук свои отражения, но каквото и да твърдеше сеанчанката, беше ѝ трудно да повярва, че тези огромни сиви зверове са одомашнени дотолкова, че не са повече диви.

Изведнъж забеляза, че е облечена в роклята. Крециящо алена и твърде прилепнала по бедрата, за да се нарече прилична, и с това квадратно деколте, толкова ниско изрязано, че можеше цялата да се изтърси от него. Не можеше да си представи някоя жена да навлече такова нещо освен Берелайн. Виж, за Лан би го направила. Насаме. Тя

наистина си беше мислила за Лан, докато се унасяше. „За него мислех, нали?“

Във всеки случай не смяташе да позволи Биргит да я види облечена в това. Жената твърдеше, че е воин, и колкото повече време прекарваше Нинив с нея, толкова повече се уверяваше, че някои нейни привички — както и подмятания — не бяха по-добри от тези на някой мъж. Ако не и по-лоши. Съчетание от Берелайн и кръчмарски грубиян. Подмятанията специално не идваха винаги, а само когато Нинив си позволеше заваяни мисли, поставящи я в нещо като тази рокля. Тя я замени с добрата груба вълна от Две реки и с простичък шал, от който нямаше нужда. Косата ѝ отново се прибра в благопристойна плитка и тя отвори уста да извика Биргит.

— Защо се преоблече? — каза жената, пристъпи от сенките и се облегна на сребърния си лък. Сложно оплетената ѝ златна плитка висеше на рамото ѝ, а лунните лъчи блестяха върху лъка и стрелите. — Помня, че веднъж носех рокля, която беше като близначка на онази, която махна. Само за да привлече вниманието, колкото Гай-дал да се измъкне — очите на стражите се бяха изцъклили като на жабоци, — но беше забавно. Особено когато си я облякох по-късно, за да танцувам с него. Той винаги е мразил танците, но тогава толкова се стараеше да не позволи на някой друг да се приближи до мен, че изтанцува всички танци. — Биргит мило се засмя. — Същата нощ спечелих от него петдесет златни солида на колело, само защото непрекъснато се озърташе и не си гледаше плочките. Мъжете са странни същества, Нинив. Не че изобщо не беше ме виждал дотогава...

— Сигурно — вметна вдървено Нинив и придърпа шала около раменете си.

Преди да е успяла да зададе въпроса си, Биргит каза:

— Намерих я.

И мисълта за въпроса я напусна.

— Къде? Тя видя ли те? Можеш ли да ме отведеш при нея? Без тя да забележи? — Страх изпърха в корема на Нинив. Какво ли щеше да каже Валан Лука за храбростта ѝ, ако можеше да я види сега! Но беше сигурна, че ще се превърне в гняв, веднага щом видеше Могедиен. — Ако можеш да ме заведеш близо до... — Биргит вдигна ръка и тя млъкна.

— Не мисля, че ме е видяла, иначе едва ли щях да съм тук сега. — Беше се превърнала в самата сериозност. За Нинив обаче бе много по-лесно да е с нея, когато показваше тази страна от същността си на воин. — Мога да те заведа близо, ако много настояваш, но тя не е сама. Най-малкото... Ще видиш. Трябва само да мълчиш и да не предприемаш нищо срещу нея. С нея са други Отстъпници. Нея можеш да унищожис, но можеш ли да се справиш с петима от тях?

Пърхането в стомаха на Нинив стигна до гърдите. И коленете. Петима. Трябваше просто да попита Биргит какво е видяла и чула и да се задоволи с това. След което можеше да се върне в леглото си и...

Но Биргит я гледаше. Не че поставяше под съмнение храбростта ѝ. Просто я гледаше. Готова да го направи, стига да каже.

— Ще мълча. И няма да помисля дори да прелея. — Не и при петима Отстъпници наедно. Не че можеше и искрица да прелее в този момент. — Когато си готова.

Биргит надигна лъка, хвана я под мишница...

... И дъхът на Нинив секна в гърлото ѝ. Стояха върху нищо, обкръжени от безпределен мрак, в който не бе възможно да се различи кое е горе и кое — долу. И във всички посоки — безкраен пропад. Със замаяна глава, тя се насили да погледне натам, където ѝ сочеше Биргит.

Могедиен бе под тях, също стъпила върху мрак, облечена в почти толкова черно, колкото всичко, което я обкръжаваше, и слушаше приведена напрегнато. А на още толкова под нея се виждаха четири огромни стола с високи облегалки, всеки различен, поставени върху висящ в бездънния мрак и носещ се из тъмнината под от лъскави бели плочи. Странно, но Нинив чуваше какво си говореха онези, които седяха на столовете, толкова добре, колкото ако беше сред тях.

— Никога не си бил страхливец — говореше пълничка слънцекоса хубавица, — защо тепърва да ставаш? — Облечена като че ли в сребристосива мъгла с искрящи геми, тя седеше отпусната в стол от слонова кост, изваян така, че изглеждаше сглобен от голи акробати. Изправен го държаха фигурите на четирима мъже, а ръцете им се опираха на гърбовете на коленичили жени: двама мъже и две жени придържаха бялата копринена възглавница зад главата ѝ, а други над тях се бяха извили в стойки, за които Нинив не можеше да повярва, че са постижими за човешкото тяло. Изчерви се, щом осъзна, че някои от тях са доста по-различни от акробатични фокуси.

Набит мъж със среден ръст, с мъртвешки блед белег през лицето и златиста квадратна брада, сърдито се наведе напред. Столът му беше от яко дърво, резбован с мъже в ризници и на коне, на върха на облегалката имаше юмрук в стоманена ръкавица, стиснал мълния. Червеното му палто запълваше липсата на позлата по стола, защото по раменете и надолу по ръкавите се стичаха златни ширити.

— Никой не ме е наричал страхливец — каза той дрезгаво. — Но ако продължаваме така, той ще посегне да ме стисне право за гърлото.

— Точно такъв беше планът ни от самото начало — произнесе мелодичен женски глас. Нинив не можа да види говорещата, скрита зад извисяващия се гръб на стол, който сякаш бе изсечен от белоснежен камък и сребро.

Вторият мъж се оказа широкоплещест тъмнокос красавец, с бели косми, прошарили слепоочията му. Въртеше в ръцете си златен бокал, отпуснал гръб в трона, на който седеше. „Трон“ беше единственото подходящо определение за това нещо, цялото отрупано със скъпоценни камъни; златото едва се показваше тук-там под тях, но Нинив не можеше да се усъмни, че под всички тези искрящи рубини, смарагди и тюркоази основата е от масивно злато — освен че бе огромен, тронът излъчваше усещане за тежест.

— Той ще се съсредоточи върху теб — изрече с дълбок глас едрият мъж. — Ако се наложи, някой от тези около него ще трябва да загине, естествено по твоя заповед. Той ще тръгне срещу теб. И докато е насочил изцяло ума си в теб, ние тримата, свързани, ще го хванем. Какво се е променило, че да се откажем от това?

— Нищо не се е променило — изръмжа мъжът с белега. — Най-малкото доверието ми към вас. Аз или ще бъда звено от връзката, или тя ще приключи още сега.

Златокосата жена отметна глава и се засмя.

— Бедничкият — каза тя с насмешка и му махна с отрупаната си с пръстени ръка. — Нима смяташ, че той няма да забележи, че сме свързани? Не забравяй, че си има учител. Слаб, но не и съвсем глупав. Остава само да помолиш да включим повечко от онези хлапачки, Черните Аджа, за да надвиши кръгът тринадесет, та да можеш ти или Рахвин да установите контрол.

— Щом Рахвин ни се доверява достатъчно, за да се свърже, при условие че трябва да позволи някоя от нас да води — каза мелодичният

глас, — ти можеш да проявиш същото доверие. — Едрият мъж погледна в бокала си, а обгърнатата в мъгла жена леко се усмихна. — А ако не ни вярваш, че няма да тръгнем срещу теб — продължи невидимата, — тогава повярвай, че всички ние ще се следим един друг достатъчно изкъсо, за да може някой да измени. Ти се съгласи на всичко това, Самаил. Защо сега започваш да увърташ?

Нинив се сепна, когато Биргит я докосна по рамото...

... и двете се озоваха обратно при фургоните, с луната, светеща сред облаците. Изглеждаше почти нормално в сравнение с там, където бяха допреди миг.

— Защо... — заговори Нинив и спря да преглътне. — Защо се магнахме? — Сърцето ѝ беше скочило в гърлото. — Могедиен ли ни видя? — Толкова напрегнато бе наострила сетивата си към другите Отстъпници — към странната им смесица от необичайност и обикновеност, — че бе забравила да държи под око Могедиен. Изпусна трепетна въздишка, щом Биргит поклати глава.

— Не отклоних взора си от нея за повече от миг, а и една жила по нея не трепна. Но не обичам да стоя така на открито. Ако тя беше погледнала нагоре, или някой от останалите...

Нинив придърпа шала плътно около раменете си и потръпна.

— Рахвин и Самаил. — Не ѝ хареса хрипливият глас, с който го изрече. — Другите позна ли ги? — Биргит, разбира се, ги познаваше; глупаво беше, че я попита, но бе потресена.

— Скрытата от стола беше Ланфеар. Другата беше Грендал. Не се подвеждай да я мислиш за глупава, само защото се излежава в стол, пред който и най-безсрамната сенджейска уличница би се изчервила. Коварна е, а любимците си използва в такива ритуали, пред които и най-закоравелият войник би се заклеl в целомъдрие.

— Грендал е коварна — прозвуча гласът на Могедиен, — но не достатъчно.

Биргит се извърна вихрено. Сребърният лък се надигна, стрелата от колчана почти се измъкна... и тя внезапно политна на тридесет крачки под лунните лъчи и се блъсна във фургона на Нинив толкова силно, че отскочи пет пъти и се просна неподвижна.

Нинив отчаяно посегна към сайдар. Страх прошари гнева ѝ, но гняв имаше достатъчно — и се блъсна в невидима стена между себе си и топлото сияние на Верния извор. Нещо стисна нозете ѝ и ги понесе

назад и после нагоре от земята; ръцете ѝ политнаха нагоре и назад, докато не срещнаха глезените над главата ѝ. Дрехите ѝ станаха на прах, който се изсипа от кожата ѝ, а плитката изпъна главата ѝ назад, докато не прилепна на гърба ѝ. В паника тя се опита да изскочи от съня. Нищо не се случи. Тя увисна във въздуха, като животно, уловено в мрежа, всяко мускулче по нея се изпъна до предел. Тръпки я пронизаха; пръстите ѝ зашариха безпомощно, докосвайки стъпалата ѝ. Стори ѝ се, че ако се опита да раздвижи още нещо от себе си, гръбнакът ѝ ще се скърши.

Странно, но сега, когато беше твърде късно, страхът я бе напуснал. Сигурна беше, че можеше да реагира достатъчно бързо, стига ужасът да не я беше пронизал в мига, в които трябваше да действа. Единственото, което искаше сега, бе да стисне Могедиен за гърлото. „Голяма полза!“ Всеки дъх излизаше от нея напрегнато, сякаш я душеха.

Могедиен се отмести така, че Нинив да може да я вижда. Обгърната като на подигравка от сияещия сайдар.

— Съвсем като детайл от стола на Грендал — каза Отстъпницата. Дрехата ѝ беше от мъгла, като одеждите на Грендал, преливаща от черен сумрак в полупрозрачно и в сияйно сиво. Тъканта ѝ се менеше непрестанно. Нинив я беше видяла облечена така в Танчино. — Не и нещо, което бих могла да измисля сама, но Грендал понякога е... изобретателна. — Нинив я изгледа с ярост, но Могедиен сякаш не го забеляза. — Трудно ми е да повярвам, че наистина дойде, за да уловиш мен. Наистина ли си повярвала, че само защото имаше късмет да ме намериш веднъж непредпазлива, можеш да ми бъдеш равна? — Смехът ѝ срязва Нинив като остър нож. — Ако знаеш само какво усилие положих, за да те намеря. А ти сама дойде при мен. — Тя хвърли поглед към фургоните, за миг огледа лъвовете и мечките, след което отново се извърна към Нинив. — Менажерия? Това ще ме улесни в издирването. Ако изобщо ми се наложи.

— Убий ме, да те изгори дано — изръмжа Нинив. Колкото можа. Както беше сгъната, трябваше с мъка да измъква всяка дума от гръкляна си. Не посмя да погледне към Биргит — не че можеше изобщо да извие достатъчно главата си за това, — но докато въртеше очи, стегната между яростта и страха, успя за кратко да я зърне. Почувства стомаха си празен и изпънат като овча кожа, просната да

съхне. Биргит лежеше отпусната на земята, сребърните стрели бяха пръснати около колчана на кръста ѝ, а сребърният ѝ лък бе отхвърчал на разкрач от непомръдващата ѝ ръка. — Късмет, казваш? Ако не беше успяла да ме издебнеш, така щях да те нашаря от бой, че да завиеш. Врата щях да ти скърша като на пиле. — Ако Биргит беше загинала, имаше само една възможност, съвсем нищожна при това. Да разяри до такава степен Могедиен, че в гнева си тя да я убие бързо. Само да имаше някакъв начин да предупреди Елейн. Смъртта ѝ щеше да го направи. — Помниш ли как ми каза, че ще ме използваш като трупче за яхане? И по-късно, когато ти отвърнах същото? След като те пребих. Когато ми хленчеше и молеше за милост. Когато всичко ми предлагаше. Нищожна жалка страхливка! Утайка от нощно гърне! Смърдящо... — В устата ѝ се напъха нещо дебело, притисна езика ѝ и разтвори челюстите ѝ.

— Толкова си елементарна — измърмори Могедиен. — Повярвай ми, вече съм ти достатъчно ядосана. Не мисля, че ще те използвам като трупче за яхане. — Кожата на Нинив настръхна от усмивката ѝ. — Смятам по-скоро да те превърна в кон. Тук това е напълно възможно. Кон, мишка, жаба... — тя замълча и се послуша — ...щурец. И всеки път, когато идваш в Тел-айеран-риод, ще бъдеш кон, докато аз не го отменя. Или нещо друго, в пълно съзнание. — Тя замълча и я изглежда почти състрадателно. — Не, не бих искала да ти оставям празни надежди. Сега съществуват само девет от нас, които познават това обвързване, а ти не би пожелала някой от останалите да те притежава повече, отколкото аз. Ще бъдеш кон всеки път, когато те доведе тук. Ще си имаш седло и юзди. Дори ще ти оплета гривата на плитка. — Плитката на Нинив се изпъна, почти готова да се отскубне от черепа ѝ. — Дори тогава, разбира се, ще помниш коя си. Смятам дори, че ездата ни ще ти хареса, макар че ти сигурно не мислиш така. — Могедиен си пое дълбоко дъх и одеждите ѝ потъмняха в нещо, което заблестя лъскаво под бледата луна: Нинив не беше сигурна, но ѝ заприлича на цвета на влажна кръв. — Караш ме да заприличам на Семирага. Навярно ще е най-добре да свърша с теб, за да насоча цялото си внимание към по-важни неща. Онова жълтокосо момиченце с теб ли е в тази менажерия?

Гъстото лепкаво нещо в устата на Нинив изчезна.

— Сама съм, тъпа... — Болка. Сякаш я зашибаха от глезените до раменете, като всички удари се стовариха върху тялото ѝ наведнъж. Тя изрева пронизително. И отново. Опита се да стисне зъби, но собственият ѝ неспирен писък прониза ушите ѝ. За срам, сълзите потекоха неудържимо по бузите ѝ и тя захлипа, очаквайки безнадеждно следващия удар.

— С теб ли е, питам? — каза търпеливо Могедиен. — И не ми губи времето с нещастните си опити да ме принудиш да те убия. Жалките ти дарби може да се окажат от някаква полза, щом ги развия. Щом те обуча. Но мога да те накарам да помислиш, че това, което изпита току-що, бе само любовна милувка. А сега отговори на въпроса ми.

Нинив успя да си поеме дъх.

— Не — изплака тя. — Избяга с един мъж, след като напуснахме Танчино. Достатъчно стар, за да ѝ бъде дядо, но с пари. Чухме какво е станало в Кулата — беше сигурна, че Могедиен трябва да знае за това — и тя се побоя да се върне.

Другата се изсмя.

— Забавна приказка. Като че ли почти разбирам какво толкова възбужда Семирага, когато прекършва нечий дух. О, ти ще ми доставиш върховно удоволствие, Нинив ал-Мийра. Но първо ще ми доведеш онова момиченце, Елейн. Ще я заслониш, ще ми я вържеш а ще ми я доведеш, просната в нозете ми. И знаеш ли защо? Защото някои неща всъщност са по-силни в Тел-айеран-риод, отколкото в будния свят. Тъкмо затова ще бъдеш лъскава бяла кобилка всеки път, когато те доведе тук. И не само раните, които получаваш тук, остават и в будния свят. Принудата също остава. Искам само да си го помислиш и да повярваш, че сама си го решила. Подозирам, че момичето ти е приятелка. Но ти ще ми я доведеш тук като паленце... — Могедиен изпищя, когато една сребърна стрела изведнъж щръкна под дясната ѝ гръд.

Нинив се срути на земята като изпуснат чувал.

— Бягай, Нинив! — извика Биргит немощно. — Махни се! — Главата ѝ се люшна и вдигнатата стрела се разтрепера в ръката ѝ.

Сиянието около Могедиен лумна по-ярко, сякаш я обкръжи ослепително слънце.

Нощта заля Биргит като океанска вълна, обгръщайки я в мрак. Когато вълната отмина, лъкът падна върху купчина празни дрехи, които бавно се разстлаха по земята. После дрехите също се стопиха като огряна от изгрева утринна омара и останаха само лъкът и стрелите, блестящи под лунните лъчи.

Могедиен се срина на колене, задъхана, стиснала с две ръце стрелата, а сиянието около нея се стопи и замря. После и тя изчезна, а сребърната стрела тупна на мястото, където бе стояла, оцапана от тъмна кръв.

Сякаш след цяла вечност Нинив успя да се изправи на ръце и колене. С плач пропълзя до лъка на Биргит. Този път не болка извика сълзите ѝ. Коленичила, гола — какво я бе грижа за това? — тя притисна лъка до гърдите си и захлипа.

— Съжалявам. О, Биргит, прости ми. Биргит!

Но отговор не дойде, чу се само скръбният зов на нощна птица.

Вратата към спалнята на Могедиен се разтвори с трясък и Избраната залитна в дневната по копринена риза, прогизнала от кръв. Чезмал и Темайле се втурнаха от двете ѝ страни и я подхванаха под мишниците, за да ѝ помогнат да се изправи. Лиандрин остана до стола си. Другите бяха заминали — навярно за Амадор, доколкото знаеше. Могедиен казваше само това, което искаше слушащият я да знае, и наказваше сурово за въпроси, които не ѝ харесваха.

— Какво се е случило? — ахна Темайле.

Бързият поглед на Могедиен можеше да я изпържи на място.

— Ти имаше някаква жалка дарба в Церителството — изсъска Избраната на Чезмал. Устните ѝ бяха оцапани с кръв. — Направи го. Веднага, тъпачко!

Тъмнокосата геалданка без колебание постави дланите си върху главата на Могедиен. Лиандрин изсумтя презрително — наум, — когато сиянието обкръжи Чезмал: изписа се тревога върху красивото лице на Церителката, а лисичото личице на Темайле се сгърчи в нескрит уплах. Колко верни бяха станали. Покорни, като добре дресирани кученца. Могедиен се изпъна на пръсти, главата ѝ се отметна; тя цялата се разтърси и дъхът секна, сякаш бе скочила в заледен вир.

След няколко мига всичко приключи. Сиянието около Чезмал изчезна, а петите на Могедиен се отпуснаха на синьо-зеления килим. Без подкрепата на Темайле сигурно щеше да падне. Едва част от мощта на Церителството идеше от самата Сила. Останалото трябваше да дойде от този, когото Церят. Раната, причинила цялото това кървене, щеше да изчезне, но Могедиен със сигурност щеше да остане за известно време толкова немощна, колкото ако бе лежала обездвижена на легло със седмици. Тя издърпа фината копринена кърпа с цвят на злато и кост от колана на Темайле, за да изтрие устата си, и се извърна към вратата на спалнята. Слаба. И обърната с гръб.

Лиандрин замахна по-силно от всякога, припомняйки си наведнъж какво ѝ бе причинила тази жена.

И още докато посягаше, сайдар сякаш изпълни Могедиен като порой. Досегът на Лиандрин замря — бе заслонена с невидим щит от Извора. Потоци на Въздух я надигнаха и запокитиха в облицованата с дърво стена така силно, че зъбите ѝ изтракаха. И тя увисна там с разперени ръце и безпомощна.

Чезмал и Темайле се спогледаха объркани, не разбрали какво става. Продължиха да крепят Могедиен, която пристъпи пред Лиандрин, без да спира да трие устата си с кърпата на Темайле. Могедиен преля и кръвта по нощната ѝ риза почерня, отлюспи се и се изсипа по килима.

— Н-не ме разбрахте, велика господарке — заломоти в паника Лиандрин. — И-исках само да ви помогна да поспите по-добре. — За първи път в живота ѝ това, че заговори с езика на простолудието, не я подразни. — Аз само... — И замлъкна със сподавен хрип, щом потокът на Въздух стегна езика ѝ и го изпъна напред между зъбите. Кафявите ѝ очи се изцъклиха. Още малко натиск и...

— Да го изтръгна ли? — Могедиен заоглежда лицето ѝ, но заговори по-скоро на себе си. — Мисля, че не. Жалко за теб, че онази ал-Мийра ме кара да се държа като Семирага. Иначе навярно просто щях да те убия. — Изведнъж тя започна да овързва щита, като възелът стана толкова заплетен, че Лиандрин напълно изгуби дирята на извивките и усукванията. И продължи. Още и още. — Така — най-сетне рече доволно Могедиен. — Ще трябва много дълго да търсиш, докато намериш кой да го разплете. Но няма да имаш възможност да търсиш.

Лиандрин обърна очи към Чезмал и Темайле за някакъв знак на съчувствие, на жалост, на каквото и да е. Погледът на Чезмал бе студен и строг. Очите на Темайле светнаха, тя облиза устни с върха на езика си и се усмихна. Не с приятелска усмивка.

— Ти смяташе, че си научила достатъчно за принудата — продължи Могедиен. — Сега ще те науча още малко. — Лиандрин потръпна за миг, когато очите на Могедиен изпълниха полезрението ѝ така, както гласът ѝ изпълни слуха ѝ и прониза целия ѝ мозък. — Живей. — Мигът отмина и когато Избраната се усмихна, на лицето на Лиандрин изби студена пот. — Принудата си има много ограничения, но една заповед човек да прави това, което сам иска в дълбините на душата си, ще се запази за цял живот. Ти ще живееш, колкото и да си мислиш, че ти се ще да сложиш край на живота си. И ще си мислиш непрестанно за това. Много нощи ще се давиш в плач, искайки да умреш напразно.

Потокът, задържащ езика на Лиандрин, изчезна и тя изхлипа:

— Моля ви, велика господарке, кълна ви се, че не исках... — Главата ѝ се люшна и пред очите ѝ заиграха сребристи точки от шамара на Могедиен.

— Има чар... и в това... да направиш нещо физически — въздъхна Отстъпницата. — Искаш ли пак да се помолиш?

— Моля ви, велика господарке... — При втория шамар косата ѝ се люшна.

— Още?

— Моля... — Третият едва не откъсна челюстта ѝ. Бузата ѝ пламна.

— Щом не можеш да си по-изобретателна от това, няма да те слушам. Ще ме слушаш ти. Смятам, че това, което съм намислила за теб, би зарадвало дори и Семирага. — Усмивката на Могедиен беше почти толкова мрачна, колкото на Темайле. — Ти ще живееш, не усмирена, а знаейки, че би могла отново да преливаш, стига само да намериш някой, който да развърже щита ти. Но това е само началото. Евон ще се зарадва да получи нова слугиня в кухнята, а съм сигурна, че Арийн ще пожелае да си поговори надълго с теб за мъжа си. Дълги години, в които ще съжаляваш, че не си ми служила вярно.

Лиандрин заклати глава ужасено. Тресеше се от плач и не можеше да изговори нищо повече.

Могедиен извърна глава към Темайле и каза:

— Пригответи я за тях. И им кажи да не я убиват, нито да я пребиват. Искам тя непрекъснато да вярва, че би могла да се измъкне. Дори дребните хорица ще се грижат да остане жива, за да страда. — После се обърна, опирайки се на ръката на Чезмал, и потоците, придържащи Лиандрин към стената, изчезнаха.

Краката ѝ поддадоха като сламки и тя се смъкна на килима. Остана само сплетеният щит; тя се заблъска в него напразно, запълзя след Могедиен, мъчейки се да хване пеша на ризата ѝ, и захлипа:

— Моля ви, велика господарке.

— Те са с една менажерия — заговори Могедиен на Чезмал. — Толкова ги търсехте, а трябваше сама да ги намеря. Не би трябвало да е трудно да се намери една менажерия.

— Ще ви служи вярно — проплака Лиандрин. Страхът бе втечил крайниците ѝ. Не можеше да запълзи достатъчно бързо, за да ги настигне. Те дори не се обърнаха, за да я погледнат, докато се влачеше по килима след тях. — Обвържете ме, велика господарке. Направете с мен каквото поискате. Ще ви бъда вярна като куче!

— Много менажерии пътуват на север, господарке — каза Чезмал. — Към Геалдан, велика господарке.

— Значи трябва да отида в Геалдан — каза Могедиен. — Вие ще намерите бързи коне и ще тръгнете след... — Вратата на спалнята се затвори и заглуши думите ѝ.

— Ще бъда вярното ви куче — изхлипа отново Лиандрин и се свлече на килима. Надигна глава, примигна, за да отмахне сълзите, и видя Темайле — гледаше я, потриваше ръце и се усмихваше. — Ние можем да я надвием, Темайле. Трите заедно бихме могли да...

— Трите ли? — изсмя се Темайле. — Та ти не би могла да надвиеш дори дебелака Евон. — Очите ѝ се присвиха и огледаха щита, затегнат около Лиандрин. — Ти все едно че си усмирена.

— Чуй ме. Моля те. — Лиандрин преглътна, мъчейки се да прочисти гласа си, но той си остана дебел и хриплив, макар пълен с настойчивост, и тя продължи забързано, в паника. — Нали говорихме за разногласията, които може би царят сред Избраните. Щом Могедиен се крие така, сигурно се крие от другите Избрани. Ако я пленим и им я предадем, помисли за местата, които могат да ни отредят. Може да ни издигнат над крале и кралици. Можем самите ние да станем Избрани!

За един миг — един благословен, чудесен миг — детинското личице на Темайле се поколеба. А после тя поклати глава.

— Ти никога не си знаела докъде можеш да вдигаш очите си. „Който погледне слънцето, изгаря.“ Не мисля да изгарям, защото съм посегнала твърде нависоко. Мисля да направя това, което ми се нареди, и да те посмачкам още малко, за да те подготвя за Евон. — Изведнъж тя се усмихна, показвайки всичките си зъби, и лицето ѝ стана още по-лисичо. — Колко ли ще се изненада, когато запълзиш, за да целунеш краката му.

Лиандрин запищя още преди Темайле да е започнала.

ГЛАВА 35

ОТКЪСНАТА

Елейн отново се прозя и се загледа в Нинив. Лежеше в леглото си, подпряла глава на лакът, черната ѝ коса се бе разсипала по ръката ѝ. Тази уговорка — която не е в Тел-айеран-риод да остава будна — наистина ѝ се струваше глупава. Не знаеше колко дълъг промеждутък от време е преживяла Нинив в Света на сънищата, но самата тя лежеше тук вече цели два часа, без никаква книга за четене, без ръкоделие, без никакво занимание, освен да гледа другата жена, изтегната в тесния си креват. Проучването на ай-дам не вършеше работа — смяташе, че вече е измъкнала от него всичко, което може. Опитала се бе дори да докосне леко с Церителството спящата жена — навярно с всичкото Церителство, което ѝ бе по силите. Будна, Нинив изобщо нямаше да се съгласи на това — тя нямаше високо мнение за способностите на Елейн в тази област — а може би щеше, в този случай — но черното около окото ѝ беше изчезнало. Всъщност това беше най-сложното Церителство, което Елейн бе постигала някога, и то изцеди умениято ѝ докрай. Нищичко за вършене. Ако имаше малко сребро, можеше да се опита да направи един ай-дам; но щеше да се наложи да стопи монети, за да получи достатъчно. А Нинив щеше да се ядоса. Ако пък тя се беше съгласила да кажат на Том и Джюйлин какво правят, поне щеше да може да покани Том да си побъбрят.

А разговорите между двамата наистина бяха много приятни. Като с баща, предаващ своите знания на дъщеря си. Тя изобщо не си беше давала сметка какви дълбоки корени бе пуснала Играта на Домове в Андор, макар и, за щастие, не толкова, колкото в други земи. Само в Граничните земи я отбягваха изцяло, според Том. При надвисналата от север Погибел и ежедневните сблъсъци с тролоци там нямаха време за дворцови маневри и заговори. Двамата с Том си приказваха чудесно, след като старият мъж вече се бе уверил, че тя няма да се опита да се гушне в скута му. При този спомен лицето ѝ

всеки път пламваше; всъщност един-два пъти тя си го беше помисляла, но добре че не намери достатъчно смелост да го направи.

— „Дори кралиците се спъват, но умниците гледат къде стъпват“ — тихо си напомни тя. Мъдра жена беше Лини. Елейн не мислеше, че отново би допуснала точно тази грешка. Знаеше, че е правила много грешки, но рядко една и съща два пъти. Един ден може би щеше да допусна достатъчно малко, за да стане достойна да наследи майка си на трона.

Изведнъж тя се изправи и седна на ръба на леглото. От затворените очи на Нинив се процеждаха сълзи и капеха по скулите ѝ; това, което Елейн беше взела за тихо похъркване — а Нинив наистина хъркаше, каквото и да твърдеше — се оказа тихо хлипане, излизащо дълбоко от гърлото ѝ. Не беше възможно. Ако бе ранена, раната щеше да се появи наяве, въпреки че тя нямаше да я усети тук преди да се събуди.

„Може би трябва да я събудя.“ Но се поколеба, въпреки че ръката ѝ сама се протегна към другата жена. Да събудиш някого, измъквайки го от Тел-айеран-риод, съвсем не беше лесно — разтърсването, дори ледената вода, блиснатата в лицето, не винаги вършеха работа — а на Нинив едва ли щеше да ѝ хареса да я събудят с бой след синините, които бе получила от Церандин. „Какво ли всъщност е станало тогава? Ще трябва да поразпитам Церандин.“ Но каквото и да ставаше в момента, Нинив трябваше да може сама да излезе от съня в мига, в който го пожелае. Освен ако... Егвийн ѝ беше казала, че Мъдрите могат да задържат човек в Тел-айеран-риод въпреки волята му, макар да не ѝ стана ясно дали я бяха научили на този фокус, а и да бяха, тя не беше го казала на Елейн и Нинив. Ако сега някой задържаше Нинив и я нараняваше, то това не можеше да е Биргит, нито Мъдрите. Е, Мъдрите можеше да са, ако я бяха хванали да броди там, където смятаха, че не бива. Но ако не бяха те, то тогава оставаше само...

Тя хвана Нинив за раменете, за да я разтърси — ако това не помогнеше, щеше да я залее с вода от каната на масата или да я зашлеви през лицето — и очите на Нинив изведнъж се ококориха.

— Аз я убих! — изплака Нинив. — О, Елейн, убих я със своята глупава гордост, понеже си въобразявах, че мога да... — Думите ѝ заглъхнаха в неудържими ридания.

— Кого си убила? — Не можеше да е Могедиен — смъртта на Отстъпницата едва ли щеше да предизвика чак такава скръб. Тъкмо понечи да прегърне Нинив, за да я успокои, и някой затропа на вратата.

— Отпрати ги — изломоти Нинив.

Елейн отвори вратата, но преди да успее да изрече и една дума, Том нахлу покрай нея от нощния мрак, с омачкана риза, провиснала над панталона му. Носеше нещо. Тяло, загърнато в тъмно наметало и увиснало в ръцете му. Показваха се само голи женски стъпала.

— Просто лежеше до фургона — промълви Джюйлин иззад гърба му, сякаш сам не вярваше на думите, излизащи от устата му. И двамата мъже бяха боси, а Джюйлин беше гол до кръста, мършав и с косми по гърдите. — Събудих се и изведнъж я видях, застанала там, гола, както майка я е родила, и после се срина.

— Жива е — каза Том и сложи увитата в наметалото фигура на леглото на Елейн. — Но бере душа. Едва напипах пулса ѝ.

Навъсена, Елейн дръпна качулката на наметалото... и се озова зяпнала в лицето на Биргит, бледо и изнурено.

Нинив залитна вдървено от другото легло и коленичи до лежащата в несвяст жена. Лицето ѝ блестеше от сълзите, но бе престанала да плаче.

— Жива е — изпъшка тя. — Жива! — Изведнъж като че ли осъзна, че е по долна риза пред очите на мъжете, но само ги стрелна с поглед и каза: — Махни ги оттук, Елейн. Нищо не мога да направя, докато ми се тътрят наоколо като овце.

Том и Джюйлин завъртяха очи един към друг, когато Елейн ги подкара с жест, и леко поклатиха глави, но отстъпиха към вратата, без да мрънкат.

— Тя е... наша приятелка — каза им Елейн. Чувстваше се все едно, че се движи насън, в някакъв унес. Как бе възможно това? — Ще се погрижим за нея. — Как изобщо бе възможно да се случи такова нещо? — Хайде. И да не изтървете и една думичка пред някого. — Погледите, с които я измериха, докато им затваряше вратата, почти я накараха да се изчерви. Те, разбира се, имаха достатъчно разум, за да не се разприказват. Но на мъжете понякога трябваше да се напомнят и най-простите неща. Дори на Том. — Нинив, как в името на Светлината... — почна тя и млъкна, когато сиянието на сайдар обкръжи коленичилата жена.

— Да я изгори дано! — изръмжа Нинив и запрелива свирепо. — Навеки да я изгори дано, че направи това! — Елейн успя да разпознае сплитащите се за Церителството потоци, но да стигне отвъд разпознаването не можа. — Ще я намеря аз, Биргит — мърмореше Нинив. Преобладаваха нишките на Дух. Имаше и на Вода и Въздух, дори на Земя и Огън. Изглеждаше толкова сложно, колкото да вземеш по една рокля с всяка ръка и още две с краката си. При това с вързани очи. — Ще я накарам аз да си плати. — Сиянието, греещо около Нинив, нарастваше и нарастваше, докато не надмогна светлината от лампите, докато не стана болезнено да го гледа, без да присвие очи. — Кълна се! В Светлината и в надеждата си за прераждане се кълна, ще я намеря! — Гневният ѝ глас се промени. Ако не нещо друго, стана по-дълбок. — Не действа. В нея няма нищо поразено за Церене. Съвършено здрава е. Но умира. О, Светлина, усещам как ми се изплъзва. Да я изгори дано тая Могедиен! Да я изгори дано! И мен да ме изгори с нея! — Но не се предаваше. Заплитането продължи. Сложно оплетените потоци се вливаха в тялото на Биргит. А жената лежеше отпусната и неподвижна, златната ѝ коса бе пръсната по постелята, гърдите ѝ се надигаха все по-бавно и по-слабо.

— Мога да направя нещо, което сигурно ще помогне — отрони замислено Елейн. За това трябваше да има съгласие, но не беше задължително. Някога бе правено толкова често със съгласието на другия, колкото и без него. Нямаше причина да не подейства върху жена. Само дете не беше чувала да е правено някога, освен на мъже.

— Свързване? — Нинив не отмести поглед от жената на леглото, нито спря усилията си с помощта на Силата. — Да. Ще се наложи да го направиш — не знам как, — но нека аз да водя. Самата аз не разбирам и половината, което правя сега, но знам, че мога да го правя. Ти и един оток не можеш да Изцериш.

Елейн присви устни, но си замълча.

— Не свързване. — Количеството сайдар, което Нинив бе привлякла в себе си, беше смайващо. Щом не можеше да Изцери Биргит с толкова, добавеното от Елейн едва ли щеше да е от значение. Заедно двете щяха да са по-силни от всяка една поотделно, но не толкова, колкото ако двете им сили просто се съберяха. А освен това не беше сигурна дали ще може да ги свърже. Самата тя бе свързвана само веднъж и го беше направила една Айез Седай, за да им покаже по-

скоро какво е, отколкото как става. — Спри, Нинив. Сама каза, че не действа. Престани и ме остави да опитам. Ако не подейства, можеш да... — Можеше какво? Церителството или действаше, или не. Ако и то не помогнеше, нямаше какво повече да се опитва.

— Какво да опиташ? — сопна се Нинив, но въпреки това се отдръпна вдървено и направи място на Елейн. Сплитът на Церителството изчезна, но не и блестящият нимб.

Вместо отговор Елейн сложи длан на челото на Биргит. Физическият контакт беше толкова нужен за това, колкото и за Церителството, а двата пъти, когато беше наблюдавала как го правят, Айез Седай бяха докоснали челото на мъжа. Потоците на Дух, които вплете, бяха сложни, макар и не така заплетени, колкото тези на Нинив преди малко. Съвсем смътно разбираше това, което прави, но беше внимавала много как е оформен сплитът. Следила бе внимателно, защото бе струпала камара истории в главата си, търсила бе любовта и там, където всъщност нямаше любов. След малко седна на съседното легло и пусна сайдар.

Нинив я изгледа намръщено, след което се наведе над Биргит. Цветът на изпадналата в несвяст жена като че ли стана малко по-жизнен, дишането — малко по-силно.

— Какво й направи, Елейн? — Нинив не отмести очи от Биргит, но сиянието около нея бавно загасна. — Това не беше Церителство. Сега ми се струва, че и сама можех да го направя, но Церителство не беше.

— Ще оживее ли? — попита боязливо Елейн. Между нея и Биргит нямаше никаква видима връзка, никакви потоци, тя можеше да усети немоцта ѝ. Ужасна немоц. Щеше да разбере в мига, в който Биргит умре. Дори да спеше. Дори да бяха на сто мили една от друга.

— Не знам. Не отпада повече, но не знам. — Гласът на Нинив бе тих и помръкнал от болка, сякаш тя споделяше страданието на Биргит. — Какво й направи?

— Обвързване — отрони Елейн. — Аз... я обвързах. Като Стражник. — Смаяният поглед на Нинив я накара да заговори по-бързо: — Церителството нямаше да помогне. Трябваше да направя нещо. Знаеш за даровете, които Стражникът получава от това, че бива обвързан. Един от тях е сила, енергия. Той може да продължи да върви, когато други мъже биха се сринали от умора и биха загинали. Може да

оцелее от рани, които ще убият всеки друг. Това беше единственото, което можах да измисля.

Нинив пое дълбоко дъх.

— Е, поне действа по-добре от това, което направих аз. Жена Стражник. Какво ли би казал за това Лан. Но защо пък не! Ако изобщо е възможно за някоя жена, защо да не е тя. — Погледът ѝ не се откъсваше от Биргит. — Ще трябва да го запазиш в тайна. Ако някой разбере, че една Посветена е обвързала Стражник, независимо от обстоятелствата...

— Знам — Елейн потръпна. Не беше такова престъпление, че да заслужава усмиряване, но всяка Айез Седай най-вероятно би я накарала да съжали, че не е усмирена. — Нинив, какво се случи?

Стори ѝ се, че Нинив ще се разплаче — така се разтрепери брадичката ѝ. Но когато приятелката ѝ заговори, гласът ѝ бе като желязо, а лицето — смес от ярост и сълзи, толкова много, че не можеше да се изтрият. Разказа ѝ случката кратко, само най-важното, докато не стигна до появата на Могедиен сред фургоните. Виж, това описа до най-болезнената подробност.

— Трябваше да съм цялата в подутини и синини — каза тя накрая горчиво и докосна гладката си, останала без никакви белези ръка. С белези или не, но потръпна. — Не разбирам защо не съм. А си го заслужавам, заради глупавата си, тъпа гордост. Затова, че бях твърде уплашена, за да направя каквото трябваше. Заслужавам да бъда овесена като бут в пушилия. Ако има някаква справедливост, трябваше все още да вися там, а не Биргит да лежи на това легло и да се чудим дали ще оживее, или не. Защо само не знаех повече! Да можех да имам знанията на Могедиен само за пет минути, можех да я Изцера. Сигурна съм.

— Ако висеше като бут в пушилия — отвърна практично Елейн, — много скоро щеше да се събудиш и да ме заслониш. Не се съмнявам, че Могедиен щеше да се погрижи да си достатъчно ядосана, за да прелееш — не забравяй, тя ни познава твърде добре — и много се съмнявам, че щях да заподозра нещо, преди да си го направила. Не си представям как ще ме откарат при Могедиен и не мога също така да повярвам, че ти би могла да го направиш. — Нинив не я погледна. — Трябва да е някаква връзка, Нинив, нещо като ай-дам. Така трябва да те е накарала тя да изпиташ болка, без да остави белези по теб. —

Нинив продължаваше да седи, помръкнала и навъсена. — Нинив, Биргит е жива. Ти направи всичко, което можеше за нея, и ако такава е волята на Светлината, тя ще живее. Могедиен ѝ е причинила това, не ти. Един войник, който се чувства виновен за гибелта на своите другари в битка, е глупак. Ние с теб сме войници в една битка, но ти не си глупачка, така че престани да се държиш така.

Този път Нинив я погледна навъсено, макар и само за миг, след което съвсем извърна лице.

— Ти не разбираш. — Гласът ѝ се сниши почти до шепот. — Тя... беше... една от героите и героините, обвързани към Колелото на времето, обречена да се ражда отново и отново, за да създава легенди. Този път тя не бе родена, Елейн. Тя бе изхвърлена извън Тел-айеран-риод, където си стоеше и чакаше времето си. Дали все още е обвързана към Колелото? Или и от него е отхвърлена? Отхвърлена от всичко, което ѝ е донесла собствената ѝ храброст, само защото аз бях толкова горделива, толкова по мъжки опърничавя, че я накарах да преследва Могедиен?

Елейн се беше надявала, че тези въпроси няма да хрумнат на Нинив.

— А ти знаеш ли колко е ранена Могедиен? Може би е мъртва.

— Надявам се, че не е — изръмжа Нинив. — Искам да я накарам да си плати... — Тя вдиша дълбоко. — Но не мога да разчитам, че е загинала. Стрелата на Биргит не улучи сърцето ѝ. Цяло чудо беше, че изобщо успя да я улучи. Аз нямаше да мога да се изправа отново, ако бях запокитена толкова надалече и толкова силно. Не, тя е жива и ще е по-добре да приемем, че може да си е Изцерила раната и да тръгне да ни преследва още тази заран.

— Все пак ще ѝ трябва време да си почине, Нинив. Знаеш това. Възможно ли е да знае къде сме? Според това, което ми каза, не е имала повече време от това да види, че е менажерия.

— А ако е видяла нещо повече? — Нинив разтри слепоочията си, сякаш ѝ беше трудно да мисли. — Ами ако знае точно къде сме? Може да прати срещу нас Мраколюбци. Или да извести Мраколюбците в Самара.

— Лука е посинял от яд, защото около града има вече единадесет менажерии и още три чакат да минат по моста. Нинив, на нея ще ѝ трябват дни, докато излекува такава рана, дори да намери някоя Черна

сестра, която да я Изцери, или някой друг Отстъпник. И още няколко дни, докато претърси петнадесет менажери. И то ако не дойдат още след нас от Алтара. Ако наистина дойде да ни търси или прати Мраколюбци, все едно, ние сме предупредени и разполагаме с дни, за да намерим кораб, който да ни откара надолу по реката. — Тя замълча и се замисли. — Имаш ли нещо, с което да боядисаме косата ти, в торбата си с билки? Готова съм да заложа всичко, че в Тел-айеран-риод косата ти е била на плитка. Моята коса там винаги е в естествения си цвят. Ако си я оставиш пусната, както е сега, и смениш цвета ѝ, ще им бъде още по-трудно да ни намерят.

— Бели плащове навсякъде — въздъхна Нинив. — Галад. Пророкът. Кораби няма. Сякаш всички са се наговорили да ни задържат тук, само за да ни хване Могедиен. Уморих се, Елейн. Уморих се от това непрекъснато да се страхувам кого мога да срещна на следващия ъгъл. Уморих се да се страхувам от Могедиен. Вече сякаш не мога и да помисля какво да направя по-нататък. Косата ли? Нищо подходящо нямам за цвят, който би ми отивал.

— Трябва да поспиш — каза твърдо Елейн. — Без пръстена. Я ми го дай. — Нинив се поколеба, но Елейн изчака упорито с протегнатата ръка, докато Нинив не ѝ подаде каменния пръстен с шарките. След като го пхна в кесията си, Елейн продължи: — Сега лягай да поспиш, а аз ще наглеждам Биргит.

Нинив се взря в жената, изтегната на другото легло, и поклати глава.

— Не мога да заспя. Аз... трябва да остана сама. Да походя. — Тя се изправи на крака, така вдървено, сякаш наистина беше пребита, взе тъмното си наметало от закачалката и го наметна върху ризата. Спря се на вратата. — Ако поиска да ме убие — отрони тя отчаяно, — не знам дали ще мога да я спра. — И излезе в нощта боса и с помръкнало лице.

ГЛАВА 36

НОВО ИМЕ

Елейн дълго гледа спящата Биргит. По едно време тя се размърда и замърмори отчаяно:

— Чакай ме, Гайдал. Идвам. Чакай ме за... — Думите ѝ заглъхнаха. Беше ли укрепнала? Все още изглеждаше смъртно болна. По-добре отпреди малко, но все така бледа и изтощена.

Някъде след около час Нинив се върна. Краката ѝ бяха прашни, а бузите ѝ бяха мокри от нови сълзи.

— Ти поспи — каза тя, окачвайки наметалото си на куката. — Аз ще я наглеждам. Аз трябва да я пазя.

Елейн бавно се надигна и оглади полите си. Сигурно наглеждането на Биргит за известно време щеше да помогне на Нинив да осмисли нещата.

— И на мен все още не ми се спи. — Беше изморена, но сън повече не можеше да я хване. — Ще взема и аз да се поразходя. — Нинив само кимна, зае мястото на Елейн на леглото и очите ѝ се приковаха в Биргит.

За изненада на Елейн, Том и Джюйлин също не спяха. Бяха запалили малък огън до фургона и седяха край него един срещу друг, кръстосали крака на земята и пушеха лулите си. Тя се огледа и седна при тях. Никой друг из лагера не помръдваше.

Помълчаха. После Джюйлин погледна Том и след като той кимна, хващачът на крадци взе нещо от земята и ѝ го подаде.

— Намерих го до нея — каза мургавият мъж. — Трябва да е паднало от ръката ѝ.

Елейн бавно пое сребърната стрела. Дори перцата изглеждаха сребърни.

— Показателно — отбеляза спокойно Том, без да вади лулата от устата си. — Като се добави и плитката... Във всяко сказание, кой знае защо, се споменава плитката. Въпреки че съм се натъквал на някои, в

които според мен се явява под други имена, където плитката я няма. Както и на някои под други имена, където е с нея.

— Мен сказания не ме интересуват — намеси се Джюйлин. Не беше много по-разтревожен от Том. Макар че, от друга страна, и двамата трудно можеше да се разтревожат от нещо. — Тя ли е? Ще е жалко, ако не е, както само се появи, гола посред нощ, но... В какво сте ни забъркали, ти и Н... Нана? — Всъщност той наистина беше разтревожен — Джюйлин никога не допускаше грешки и винаги внимаваше какво говори. Том само изпухтя с лулата си.

Елейн завъртя стрелата в ръцете си и се престори, че я оглежда.

— Тя е приятелка — отвърна плахо младата жена. Докато... ако... Биргит не я освободеше, обещанието ѝ си оставаше в сила. — Не е Айез Седай, но ни помага. — Те я изгледаха, очаквайки да чуят нещо повече. — Защо не я дадохте на Нинив?

Двамата за кой ли път се спогледаха. Мъжете като че ли имаха навика да си говорят с погледи, особено в компанията на жени, изричайки с погледите си по-ясно, отколкото с думи, какво си мислят за усилията ѝ да запази тайната. Особено след като знаеха почти със сигурност за какво става въпрос. Но тя все пак беше дала дума.

— Изглеждаше много притеснена — отвърна Джюйлин и дръпна замислено от лулата си, а Том извади своята от зъбите си, издуха белите си мустаци и възкликна:

— Притеснена? Та тя излезе навън по нощница, съвсем се беше съсипала и когато я попитах дали мога да ѝ помогна с нещо, не ме цапардоса по главата, а заплака на рамото ми! Елейн, тя ми се извини за всяка груба дума, която ми е казвала, което ще рече всяка втора дума, излязла от устата ѝ. Каза, че си заслужавала да я набият или че може би вече била набита — говореше доста несвързано. Каза, че била страхливка и опърничава глупачка. Не знам какво ѝ става, но изобщо не прилича на себе си.

— Познавах една жена, която се държеше по този начин — вметна Джюйлин, загледан в огъня. — Като се събудила, намерила крадец в леглото си и го промушила право в сърцето. Само че като запалила лампата, се оказало, че е собственият ѝ мъж. Лодката му се върнала рано на кея. Половин месец ходеше насам-натам, както Нинив сега. — Той стисна устни. — След това се обеси.

— Не искам това бреме да го оставя на твоя гръб, детето ми — добави нежно Том, — но ако може да ѝ се помогне, ти си единствената, която може да го направи. Виж, да беше мъж, знам аз как да го оправя. Ще го сритам здраво или пък ще му дам нещо за пиене и ще му намеря някоя к... — Той се окашля гръмко и поглади мустаците си. Един от недостатъците в това, че гледаше на нея като на дъщеря, беше в това, че, изглежда, я смяташе за дванадесетгодишна. — Както и да е, работата е, че в случая не знам какво да направя. И въпреки че на Джюйлин може би му се ще да я подруса на коляно, съмнявам се, че ще му благодари за това.

— По-скоро бих подрусал някоя риба бодливка — промърмори хващачът на крадци, но не толкова грубо, колкото би го казал вчера. Беше също толкова угрижен, колкото и Том, макар да не искаше да го признае.

— Ще направя каквото мога — увери ги тя. Добри мъже бяха и не искаше да ги лъже, нито да крие нещо от тях. Освен ако абсолютно не се налагаше. Според Нинив една жена трябваше да се разпорежда с мъжете за тяхно собствено добро, но пък не биваше да се стига до крайности. Не беше редно да вкарваш един мъж в опасности, без той да знае нищо.

Затова им разказа. За Тел-айеран-риод и за това, че Отстъпниците са на свобода, за Могедиен. Не всичко, разбира се. Някои събития в Танчико бяха твърде срамни за самата нея, за да си позволи дори да си помисли за тях. Обещанието ѝ относно личността на Биргит също я принуди да премълчи някои неща, а и определено не беше необходимо да описва в подробности какво бе направила Могедиен на Нинив. Всичко това я позатрудни в описанието на случилото се тази нощ, но се справи. Разказа им всичко, което смяташе, че трябва да знаят, достатъчно, за да са наясно пред какво са се изправили.

Не само за Черната Аджа — когато го чуха, толкова се изумиха, че им се кръстосаха очите — но и за Отстъпниците, една от които много вероятно щеше да тръгне да преследва нея и Нинив. И уточни съвсем недвусмислено, че двете също ще подгонят Могедиен, както и че всеки, който е край тях, е застрашен да попадне и в двата случая между чука и наковалнята.

— След като вече го знаете — завърши тя, — изборът дали да останете, или да си отидете е ваш. — И млъкна, старейки се да не поглежда Том. Надяваше се почти отчаяно, че той все пак ще остане, но нямаше да му позволи да си помисли, че го моли за това, дори с един поглед.

— Не съм те научил и на половината от това, което трябва да знаеш, за да станеш поне толкова добра кралица, колкото майка ти — каза той с престорена грубост, но развали впечатлението, като погали с чворестия си пръст кичур от боядисаната ѝ в черно коса, паднал на бузата ѝ. — Няма да се отървеш толкова лесно от мен, детето ми. Решил съм да те направя майсторка в Даес Дай-мар, дори ако се наложи да ти го набивам в ухото, докато оглушееш. Още не съм те научил дори с нож да боравиш. Опитах се навремето да науча майка ти, но тя все казваше, че ако ѝ се наложи, ще накара някой мъж да го използва. Глупаво от нейна страна.

Тя се наведе и го целуна по съсухрената буза, а той примигна, рунтавите му вежди подскочиха нагоре, но после се усмихна и захапа лулата си.

— Защо не целунеш и мен — каза сухо Джюйлин. — Ранд ал-Тор ще ме изкорми като риба и ще ме хвърли за храна на рибите, ако не те върна при него точно толкова здрава, колкото те остави.

Елейн вдигна брадичка.

— Не искам да оставаш с нас заради Ранд ал-Тор, Джюйлин. — Да му я върне? Виж го ти! — Ще останеш само ако ти искаш. И не те освобождавам — нито теб, Том! — старецът тъкмо се беше ухилил при забележката на хващача на крадци — от обещанието ви да правите това, което ви се каже. — Стреснатият поглед на Том напълно я задоволи. Тя се обърна отново към Джюйлин. — Или ще слушаш мен, както и Нинив, разбира се, с пълното съзнание срещу какви врагове се изправяме, или можеш да си събереш багажа и да пришпориш Кръшкач накъдето си искаш.

Джюйлин изправи гръб, вдървен като колец, тъмното му лице помръкна още повече.

— Никога в живота си не съм изоставял жена в опасност. — Той насочи към нея лулата си като някакво оръжие. — Посмеете ли да ме отпратите, по петите ще ви следвам като вълна откъм кърмата.

Не точно каквото ѝ се искаше, но щеше да свърши работа.

— Е, добре тогава. — Тя се изправи, стиснала сребърната стрела до хълбока си, като запази ледената си самоувереност. Реши, че най-после са разбрали кой командва. — Утрото е близо. — Дали Ранд наистина беше дръзнал да каже на Джюйлин да му я „върне“? Том също щеше да пострада малко и си го заслужаваше заради тази усмивка. — Сега загасват този огън и лягате да спите. Веднага. Без обяснения, Том. Никак няма да е добре, ако утре сте сънени.

Двамата послушно започнаха да ритат с ботуши пръст върху огъня, но когато тя стигна дървените стъпала на фургона, чу Том да казва:

— Понякога говори също като майка си.

— Тогава имам късмет, че никога не съм я срещал — избоботи в отговор Джюйлин. — Да хвърлим за първия пост?

Том измърмори:

— Съгласен.

За малко щеше да се върне, но вместо това се усмихна. Мъже! Тази мисъл я развесели, но доброто ѝ настроение се изпари, щом влезе вътре.

Нинив седеше на ръба на леглото и очите ѝ вече се затваряха. Краката ѝ все още бяха мръсни.

Елейн прибра стрелата на Биргит в бюфета зад чулените торби със сух грах. За щастие, Нинив дори не я погледна — едва ли видят на сребърната стрела бе точно това, от което имаше нужда сега. Но от какво тогава?

— Нинив, крайно време е да си умиеш краката и да легнеш да поспиш.

Нинив залитна към нея и примигна сънено.

— Краката ли? Какво? Аз трябва да я пазя.

Трябваше да стане стъпка по стъпка.

— Краката ти, Нинив. Мръсни са. Измий ги.

Нинив погледна намръщено калните си крака и кимна. Наля вода в легена — разля повече, отколкото наля — изми си краката и след като ги избърса с кърпата, отново седна на леглото до Биргит.

— Трябва да я пазя. Да не би... Да не би... Тя извика веднъж. За Гайдал.

Елейн я натисна да легне на дюшека.

— Имаш нужда от сън, Нинив. Очите ти се затварят.

— Не се затварят — промърмори Нинив и се помъчи да се изправи. — Трябва да я пазя, Елейн. Длъжна съм.

Сравнени с Нинив, двамата мъже навън изглеждаха разумни и отстъпчиви. А Елейн нямаше как да ѝ намери пиене и... някой красавец — за нещо такова май ставаше въпрос. Оставаше ритникът. Съчувствието и състраданието явно не правеха впечатление.

— Писна ми от това твое цупене и самосъжаление, Нинив — каза тя твърдо. — Лягаш да спиш веднага, а утре само да посмееш да кажеш и една думичка каква окаяна нещастница си била... Ако не можеш да се държиш като разумна жена, каквато си, ще накарам Церандин да ти насини и двете очи заради едното, дето ти го оправих. Дори не си ми благодарила за това. Я лягай веднага!

Нинив ококори очи възмутено — добре поне че не заплака, — но Елейн ги затвори с пръсти. Те лесно се притвориха и въпреки тихото ѝ мърморене, дълбокото и бавно дишане на съня последва бързо.

Елейн я потупа по рамото и се изправи. Надяваше се сънят ѝ да е спокоен, със сънища за Лан, но сега какъвто и да е сън за нея щеше да е по-добър от никакъв. Тя потисна прозявката си и се надвеси над Биргит. Не можеше да прецени дали състоянието ѝ се е подобрило. Нищо повече не можеше да направи, освен да чака и да се надява.

Лампите като че ли не притесняваха нито една от двете, затова ги остави запалени и седна на пода между леглата. Не че всъщност знаеше защо непременно трябва да остане будна. Беше направила каквото можеше, също както и Нинив. Без да мисли повече, облегна гръб на стената и брадичката ѝ бавно клюмна на гърдите.

Сънят беше приятен, макар и необичаен. Ранд коленичи пред нея и тя постави длан на главата му и го обвърза за свой Стражник. Един от Стражниците ѝ; сега, с Биргит, вече трябваше да избере Зелената. Имаше и други жени, чиито лица се сменяха от поглед на поглед. Нинив, Мин, Моарейн, Авиенда, Берелайн, Аматера, Лиандрин, и други, които не познаваше. Които и да бяха те, тя знаеше, че ще се ѝ налага да го дели с тях, защото в съня си беше напълно сигурна, че видението на Мин означава точно това. Трудно ѝ бе да определи какво изпитва по този повод — някои от тези лица ѝ се искаше да издере с нокти, — но ако така предопределяше Шарката, така трябваше да е. И все пак щеше да притежава нещо от него, което никоя друга нямаше да има — връзката между един Стражник и Айез Седай.

— Кое е това място? — каза Берелайн, с гарванова коса и толкова красива, че на Елейн ѝ се дощя да се озъби. Жената беше облякла късата червена рокля, която Лука настояваше да облече Нинив: тя винаги се обличаше така, че да показва повече плът. — Събуди се. Това не е Тел-айеран-риод.

Елейн се сепна и видя Биргит. Беше се навела от леглото и стискаше немошно ръката ѝ. Лицето ѝ беше бледо и плувнало в пот, сякаш гореше от треска, но сините ѝ очи се взираха остри и напрегнати в лицето на Елейн.

— Това не е Тел-айеран-риод. — Не беше въпрос, но Елейн кимна и Биргит се отпусна с тежка въздишка. — Спомням си всичко — прошепна тя. — Намирам се тук, а си спомням всичко. Всичко се промени. Гайдал е някъде тук, в истинския свят, като бебе или като малко момче. Но дори и да го намеря, какво ще си помисли той за една жена, достатъчно голяма, за да му бъде майка? — Тя отри сърдито очи и промърмори: — Не плача. Аз никога не плача. Спомням си добре това. Светлината да ми е на помощ. Никога не плача.

Елейн коленичи до леглото ѝ.

— Ще го намериш, Биргит. — Каза го тихо. Нинив като че ли спеше дълбоко — от леглото ѝ се носеше тихо, равномерно похъркване — но имаше нужда от отдых и не биваше да я будят точно сега. — Все някак ще го намериш. И той отново ще те обича. Сигурна съм.

— Мислиш ли, че това е важното? Мога да го понеса и без да ме обича. — Блесналите ѝ очи издаваха, че лъже. — Но той ще има нужда от мен, Елейн, а аз няма да съм край него. Той винаги е проявявал прекалена смелост и винаги е трябвало да го сдържам. Още по-лошото е, че сега ще тръгне да ме търси, без да знае какво точно търси и защо се чувства наполовина празен. Ние винаги сме били заедно, Елейн. Като две половини на едно цяло. — По лицето ѝ потекоха сълзи. — Могедиен се заклани да ме накара да плача вечно и ето че... — Изведнъж лицето ѝ се сгърчи; от гърлото ѝ заизлизаха накъсани хлипове.

Елейн я прегърна, притисна я до себе си и замърмори утешително, макар да знаеше, че думите ѝ ще са безполезни. Как щеше самата тя да се чувства, ако я бяха откъснали от Ранд? Само тази мисъл бе достатъчна, за да я накара да склони глава над Биргит и да заплаче заедно с нея.

Не беше сигурна колко мина, докато Биргит се успокои, но по някое време тя отблъсна Елейн, отдръпна се и изтри бузите си с пръсти.

— Никога не съм го правила, освен като малко дете. Никога. — Тя погледна намръщено Нинив, която още спеше на другото легло. — Могедиен много ли я нарани? Не бях виждала човек вързан така, откакто Тураг завзе Марееш. — Елейн сигурно изглеждаше озадачена, защото тя побърза да добави: — В друг Век. Много ли е пострадала?

— Не чак толкова. Предимно духом. Това, което си направила, я е спасило, но после... — На Елейн ѝ беше трудно да го изрече. Твърде много бяха пресните рани. — Тя вини себе си. Смята, че... всичко... е по нейна вина. Затова, че те помоли за помощ.

— Ако не ме беше помолила, Могедиен сега щеше да я учи как да проси милост. Тя е също толкова непредпазлива като Гайдал. — Сухият тон на Биргит никак не отиваше на влажните ѝ бузи. — Не ме е въвлякла в нищо. — Всъщност изглеждаше доста ядосана. — Аз съм свободна жена и сама правя избора си. Тя не е решавала нищо вместо мен.

— Трябва да призная, че го приемаш по-леко от... мен. — Не можа да каже „от Нинив“. Но и едното, и другото беше вярно.

— Винаги съм казвала: наложи ли се да се качиш на бесилката — махни с ръка на тълпата, дай петак на палача и увисни на въжето с усмивка. — Биргит се усмихна мрачно. — Могедиен затвори капана, но вратът ми е още здрав. Все ще мога да ѝ поднеса някоя изненада, преди да се е свършило. — Изведнъж тя погледна Елейн съсредоточено и се намръщи. — Знаеш ли, аз те... усещам. Струва ми се, че мога да затворя очи и да посоча къде си, дори от миля разстояние.

Елейн вдиша дълбоко и го каза:

— Аз те обвързах като Стражник. Ти умираше, а Церителството не можа да помогне и... — Жената я гледаше мълчаливо. Не се мръщеше повече, но погледът ѝ беше смуцаващо остър. — Нямаше друг избор, Биргит. Иначе щеше да умреш.

— Стражник — промълви замислено Биргит. — Струва ми се, че съм чувала една-две приказки за жена Стражник, но е било в някой от моите животи толкова отдавна, че повече не помня подробностите.

Дойде време за ново дълбоко вдишване и този път ѝ се наложи да измъква думите си насила.

— Има нещо, което трябва да знаеш. Рано или късно ще го разбереш, а съм решила да не крия неща от хора, които имат право да ги знаят, освен когато е абсолютно необходимо. — Трето вдишване. — Аз не съм Айез Седай. Аз съм само Посветена.

Златокосата жена я загледа много продължително, след което бавно поклати глава.

— Посветена значи. По време на Тролокските войни познавах една Посветена, която обвърза едного. Барашел трябваше да бъде изпитана на следващия ден, за да я издигнат до пълноправна Айез Седай, и беше сигурна, че ще получи шала, но се страхуваше, че някоя жена, изпитана същия ден, може да ѝ го вземе. По време на Тролокските войни Кулата гледаше да издига жени колкото може по-бързо, по необходимост.

— И какво стана? — не се сдържа да попита Елейн. Барашел? Името ѝ прозвуча познато.

Биргит я изгледа с насмешливо съчувствие.

— Излишно е да пояснявам, че след като се разбра, ѝ забраниха да мине изпитанията. Необходимостта не можеше да оправдае такова тежко прегрешение. Принудиха я да прехвърли връзката на друга и за да я научат на търпение, я пратиха в кухните при миячките и чистачките. Чух, че престояла там цели три години, и след като най-после получила шала, Амирлинския трон лично ѝ избрала Стражника, някакъв опърничав грозен мъж Анселан. Видях я няколко години след това и не можах да разбера кой кого командва. А мисля, че и Барашел не беше много сигурна.

— Неприятно — измърмори Елейн. Три години в... Чакай. Барашел и Анселан? Не беше възможно да е същата двойка. В сказанието не се казваше, че Барашел е била Айез Седай. Но тя беше чела две версии и бе чула трета, разказана от Том. И в трите Барашел полагаше неимоверни усилия, за да спечели любовта на Анселан. Две хиляди години можеха да променят една легенда твърде много.

— Да, неприятно — съгласи се Биргит и изведнъж големите ѝ очи грейнаха някак прекалено невинни на бледото лице. — Предполагам, че след като искаш да скриеш тази ужасна тайна, няма да ме яхнеш така здраво, както някои Айез Седай яхат своите

Стражници. Няма да ти е от полза да ме принуждаваш да го кажа, само за да се отърва.

Брадичката на Елейн се вдигна инстинктивно.

— Това много ми прилича на заплаха. Не понасям заплахите. Ако смяташ да...

Биргит я хвана за ръката.

— Моля те. Нямах предвид това. Гайдал твърди, че чувството ми за хумор приличало на камък, хвърлен в кръг шоя. — Сянка премина по лицето ѝ при споменаването на Гайдал и изчезна. — Ти спаси живота ми, щерко-наследнице на Андор. Аз ще запазя тайната ти и ще ти служа като Стражник. И ще бъда твоя приятелка, ако ме приемеш.

— Ще се гордея да те имам за приятелка. — Кръг шоя? Трябваше да я попита някой път. Биргит беше поукрепнала, но и тя имаше нужда от отдых, а не от въпроси. — И за Стражник. — Изглежда, наистина се налагаше да избере Зелената Аджа: освен всичко друго, това беше единственият начин да обвърже Ранд със себе си. Сънят все още си стоеше ясен в ума ѝ и тя смяташе да го убеди някак да приеме. — Навярно би могла да... посмекчиш... чувството си за хумор?

— Ще се опитам. — Биргит го каза така, сякаш я бяха подканили да вдигне планина. — Но щом ще бъда твой Стражник, макар и таен, тогава ще съм ти Стражник. Очите ти се затварят. Трябва да поспиш. — Веждите на Елейн се дръпнаха нагоре заедно с брадичката, но Биргит не ѝ даде възможност да възрази. — Освен всичко останало Стражникът е длъжен да казва на своята Айез Седай, когато прецени, че злоупотребява със силите си. И също така да я предупреди, когато сметне, че може да падне в Ямата на ориста. И да опази живота ѝ, за да може тя да направи това, което е длъжна. Ще направя тези неща за теб. Никога вече няма да се боиш, че гърбът ти е незащитен, щом съм близо до теб, Елейн.

Елейн може да не беше спала, но Биргит имаше повече нужда от сън. Елейн загаси лампите и накара жената да се отпусне да заспи, макар и не преди самата Биргит да се увери, че самата тя е сложила възглавница и завивки на пода между двете легла. Имаше и малък спор коя от двете да спи на пода, но Биргит все още беше твърде изтощена, така че за Елейн не беше трудно да я убеди да остане на леглото. Е, всъщност не много трудно. Добре поне че тихото хъркане на Нинив не прекъсна.

Тя самата не заспа веднага, въпреки уверенията си към Биргит. Жената не можеше и носа си да покаже навън от фургона, преди да ѝ намерят нещо за обличане, а беше по-висока от Елейн и Нинив. Елейн седна между двете легла и почна да разшива подгъва на тъмносивата си рокля. На заранта нямаше да им остане много време освен за бързо пробване и подшиване на новия подгъв. Заспа преди да е разшила и половината.

Отново сънува как обвързва Ранд, и то неведнъж. Понякога той коленичеше доброволно, а друг път ѝ се налагаше да го направи също както с Биргит, дори промъквайки се в спалнята му, докато той спеше. Сега Биргит бе станала една от другите жени. На това Елейн не възразяваше чак толкова. За нея, както и за Мин, Егвийн или Авиенда, че даже и Нинив, макар че не можеше да си представи какво ще каже Лан за последното. Но виж, другите... Тя тъкмо бе заповядала на Биргит, облечена в сменящия цветовете си плащ на Стражник, да прати Берелайн и Елайда в кухните за три години, когато изведнъж двете жени започнаха да я бършат с юмруци. Събуди се и разбра, че Нинив я гази в усилието си да се добере до Биргит и да види как е. От прозорците струеше сивкава предутринна светлина.

Биргит се събуди и взе да ги уверява, че е по-здрава от всякога и че освен това е гладна като вълк. Елейн не беше сигурна дали Нинив е приключила с пристъпите си на гузна съвест. Не чупеше ръце и не приказваше за това, но докато Елейн умиваше лицето и ръцете си, обяснявайки за менажерията и защо им се налага да се задържат още малко с нея, Нинив припряно белеше и чистеше червени круши и жълти ябълки, режеше сирене и пяхаше всичко това в ръцете на Биргит върху блюдо, с чаша разрежено с вода вино с мед и подправки. Ако Биргит позволеше, сигурно щеше да започне да я храни със собствените си ръце. После изми косата на Биргит в отвара от кокоши пипер, докато не стана черна като на Елейн — Елейн изми своята сама, разбира се — подари ѝ най-хубавите си чорапи и риза и изглеждаше разочарована, когато се оказа, че предложеният от Елейн чифт пантофи ѝ приляга по-добре. Настоя да помогне на Биргит да облече сивата коприна, след като косата ѝ бе грижливо подсушена и сплетена отново — налагаше се да се отпусне малко и по ханша и бюста, но това можеше да почака — и дори настоя сама да зашие подгъва, докато смаяният поглед на Елейн не я накара да се отдръпне и да се заеме със

собствения си тоалет, мърморейки, че и тя можела да шие не по-зле от всяка друга. Когато поиска.

Когато най-после излязоха навън, златният ръб на слънцето вече се показваше над короните на дърветата на изток. Кръшкач вече чакаше оседлан и Елейн си отбеляза наум, че трябва да заяви, че днес ще язди тя, преди някой от мъжете да заеме седлото. Но и да я изпревареше Том или Джюйлин, нямаше чак толкова да се разочарова. Следобед ѝ предстоеше за пръв път да ходи по въже пред публика. Костюмът, който Лука ѝ беше показвал, леко я изнервяше, но тя поне не мрънкаше като Нинив.

Ето че се появи и самият Лука — крачеше енергично из лагера с веещото се зад него червено наметало, тормозеше всички и подвикваше съвсем ненужни заповеди.

— Лателле, събуди ги тия проклети мечки! Искам да ги видя изправени, да се зъбят, когато влезем в Самара. Кларине, ти този път внимавай с кучетата. Ако някое пак хукне да гони някоя котка по улиците... Бръг, запомни, ти и братята ти ще се премятате точно пред моя фургон. Точно пред него. Това ще бъде тържествена процесия, не надпревара кой ще направи предно и задно кълбо по-бързо. Церандин, ти да държиш глиганоконете под око! Искам хората да зяпнат от удивление, а не да хукнат от ужас!

Той се спря пред фургона им и изглежда сърдито Нинив и нея, почти без да обръща внимание на Биргит.

— Колко мило, че благоволявате да дойдете с нас, госпожо Нана, и вие, милейди Морелин. Тъкмо си мислех, че сте решили да поспите до обед. — Той кимна към Биргит. — Побъбрихте си с гостенка отвъд реката, а? Е, нямаме време за гости. Смятам да тръгваме и към обед да започне представлението.

В началото на тази словесна атака Нинив изглеждаше изненадана, но някъде към второто изречение вече го гледаше не по-малко сърдито. Гузното ѝ суетене около Биргит явно не засягаше поведението ѝ към другите.

— Ще бъдем готови заедно с всички останали и ти много добре го знаеш, Валан Лука. Освен това един или два часа едва ли ще са от голямо значение. Отвъд реката има толкова народ, че и един на сто да дойде на представлението ти, ще се съберат толкова, колкото не си и

сънувал. И ако решим да закусим на спокойствие, ще чакаш. Ако ни оставиш, няма да получиш онова, което искаш.

От нейна страна, това беше възможно най-грубото напомняне за обещаните му сто златни марки, но за първи път и то не го разколеба.

— Достатъчно народ ли? Достатъчно народ! Хората трябва да бъдат привлечени, жено. Чин Акима е там вече от три дни, а при него има един, който жонглира с мечове и секири. И цели девет акробати. Девет! Някаква си жена, за която не бях и чувал, имала две акробатки, които правели на висящо въже такива неща, от които и очите на Чавана ще изхвърчат. Ти на тълпите хич не разчитай. Силия Церано има мъже с боядисани лица като дворцови глупци, които се плискат с вода и се удрят с волски мехури, хората й плащат по един сребърен петак отгоре само за да гледат! — Изведнъж той изгледа Биргит с присвити очи. — Ти какво ще кажеш, да вземем да ти боядисаме лицето? Силия няма жена сред глупците. Някои от конегледачите сигурно ще се съгласят. Изобщо не боли да те удрят с надут мехур, а и ще ти платя... — Той млъкна — не обичаше да се разделя с парите си повече от Нинив — но Биргит веднага запълни паузата.

— Аз не съм глупак и няма да бъда глупак. Аз съм стрелец.

— Хм, стрелец — измърмори той, оглеждайки сложно оплетената лъскавочерна плитка, праметната на лявото й рамо. — Остава да ми кажеш, че името ти е Биргит. Що за човек си ти? Да не си от ония идиоти, дето търсят Рога на Валийр? Дори и да съществува тази щуротия, с какво всеки от вас има повече шанс да го намери от другите? Бях в Иллиан, когато се полагаха Ловджийските клетви и на Великия площад на Тамаз се бяха струпали хиляди. Но въпреки славата, която можете да спечелите, нищо не може да засенчи аплодисментите на...

— Аз съм стрелец, хубавецо — намеси се твърдо Биргит. — Намери ми един лък и ще надстрелям теб или който и да е от твое име, залагам сто златни крони срещу една твоя. — Елейн очакваше Нинив да хлъцне — те трябваше да платят залога, ако Биргит загубеше, а каквото и да твърдеше, Елейн не смяташе, че е възможно Биргит да се е възстановила съвсем — но Нинив само затвори очи и вдиша дълбоко и много дълго.

— Жени! — изръмжа Лука. Том и Джюйлин можеха и да си спестят одобрителното споглеждане. — Ти си същата като лейди

Морелин и Нана, или както там се казват наистина. — Той заметна в широк жест коприненото си наметало към междувременно струпалите се наоколо мъже и жени. — Може и да е отбягнало от зоркото ти око, Биргит, но мен ме чака представление, а конкурентите ми вече изсмукват паричките в Самара, обирджии проклети.

Устните на Биргит се извиха в лека усмивка.

— Страх ли те е, хубавецо? Добре, твоя залог можем да го свалим на сребърен петак.

Елейн си помисли, че Лука ще получи припадък. Вратът му изведнъж сякаш се оказа твърде широк за яката.

— Ще ти донеса лъка си — почти изсъска той. — Можеш да си отработиш стоте марки, като ти боядисам лицето, или с чистене на клетките, все едно!

— Сигурна ли си, че си съвсем добре? — попита Елейн Биргит, докато той се отдалечаваше. Единственото, което успя да долови, беше повтарящото се „жени!“ Нинив гледаше жената с плитката така, сякаш земята под краката ѝ всеки момент щеше да се отвори и да я погълне — нея самата, не Биргит. Неизвестно защо куп конегледачи се бяха струпали около Том и Джюйлин.

— Хубави крака има — каза Биргит, — но аз никога не съм харесвала високи мъже. Като добавиш и едно красиво лице, нищо не може да ги трогне.

Петра се беше присъединил към групата мъже — два пъти по-едър от всички. Той каза нещо и двамата с Том си стиснаха ръцете. Братята Чавана също бяха там. Както и Лателле, която заговори нещо сериозно с Том, мятайки мрачни погледи към Нинив и двете жени с нея. Докато Лука се върне, с един лък с неопъната тетива в ръка и колчан със стрели, всички бяха зарязали фургоните, конете и клетките и се бяха струпали около Том и хващаща на крадци. Всички тръгнаха след Лука, който ги поведе малко извън бивака.

— Смятат ме за добър стрелец — каза той и издяла с нож бял кръст на височината на гърдите си в дънера на един висок дъб. Беше възвърнал отчасти самодоволството си и с голямо перчене измери петдесет крачки от мишената. — Аз пръв ще стрелям, за да разбереш с кого си имаш работа.

Биргит взе лъка от ръката му и измери пред изумения му поглед още петдесет крачки. Поклати глава, оглеждайки лъка, но го преви

върху обутия си в пантофка крак и изпъна тетивата с едно плавно движение, докато Лука, Елейн и Нинив стигнат до нея. После измъкна една стрела от колчана, който носеше той, огледа я за миг и я хвърли настрана като боклук. Лука се намръщи и отвори уста, но тя вече измъкваше втората. Следващите три също се озоваха върху покритата с листа земя, преди да забиے една в пръстта до себе си с острието надолу. От всичките двадесет и една задържа само четири.

— Тя може! — прошепна Елейн, мъчейки се да прозвучи убедително. Нинив кимна обезсърчено. Ако се наложеше да платят и тези сто златни крони, скоро щеше да им се наложи да продадат накитите, които им беше дала Аматаера. Пълномощните писма бяха почти без полза, бе обяснила тя на Нинив — използването им щеше да посочи на Елайда като с пръст къде са били, ако не и къде са в момента. „Само ако ми беше останало време да я разубеди, щях да спра всичко това. Като мой Стражник, тя трябва да прави каквото ѝ кажа. Не е ли така?“ Но ако се съдеше по свидетелствата до този момент, послушанието не беше част от връзката. Дали пък онези Айез Седай, които бе издебнала, докато го правеха, не бяха взели и някакви клетви от мъжете? Сега, като си го помисли, реши, че поне една го е направила.

Биргит сложи стрела, вдигна лъка и стреля, сякаш без да се спре, за да се прицели. Елейн се смръщи, но стоманеният връх се заби точно в средата на издялания бял кръст. Преди още стрелата да е спряла да трепти, втората се обърса в нея. Този път Биргит изчака за миг, но само докато първите две, залепени една до друга стрели се успокоят. Всички зяпачи ахнаха, когато третата стрела разцепи първата, но това не беше нищо в сравнение с мъртвата тишина, когато четвъртата направи същото с втората. Веднъж можеше да е случайно. Втори път...

Очите на Лука като че ли се канеха да изхвъркнат от орбитите. Със зяпнала уста той се втренчи в дървото, после в Биргит, в дървото и пак в Биргит. Тя му подаде лъка, но той само поклати глава отчаян.

Изведнъж уредникът на менажерията захвърли колчана и разпери широко ръце с радостен вик.

— Край! Никакви ножове! Само стрели! От сто крачки!

Коленете на Нинив омекнаха и тя се отпусна в ръцете на Елейн, докато мъжът обясняваше какво иска, но не възрази и с един звук. Том и Джюйлин събираха пари от останалите; повечето пускаха монетите с

въздишка или със смях, но Джюйлин трябваше да сграбчи ръката на Лателле, която се опита да се измъкне, и ѝ каза няколко гневни думи, преди тя да извади монетите от кесията си. Това значи бяха нагласили двамата. Трябваше хубавичко да им се накара. Но по-късно.

— Нана, не си длъжна да го приемаш. — Нинив не отговори. Само зяпаше Биргит със замъглени очи.

— А облога ни? — обърна се Биргит към Лука, когато въздухът му свърши. Той направи гримаса, след което бръкна бавно в кесията си и ѝ подхвърли една монета. Елейн улови блясъка на злато под слънцето, докато Биргит я оглеждаше, след което му я хвърли обратно: — Залогът от твоя страна беше сребърен петак.

Очите на Лука се облешиха от изумление, но после той се засмя и притисна златната корона в ръката ѝ.

— Заслужи си я до последния медник. О, самата кралица на Геалдан може да дойде да гледа такова изпълнение като твоето. Насам, народе! Биргит и нейните стрели! Ще трябва да ги боядисаме сребърни, както и лъка!

Елейн отчаяно зачака дано Биргит обърне поглед към нея. Само това липсваше. Ако изпълнеха желанието му, щяха все едно да поставят знак, за да ги намери по-лесно Могедиен.

Но Биргит само подхвърли монетата в дланта си и се ухили, после каза:

— Боята само ще развали този овехтял лък. И ме наричай Мерион: това беше името ми веднъж. — Тя се опря на лъка и се усмихна още по-широко: — Може ли и аз да получа една червена рокля?

Елейн въздъхна облекчено, а Нинив изглеждаше готова да повърне.

ГЛАВА 37

ПРЕДСТАВЛЕНИЯ В САМАРА

Нинив може би за стотен път вдигна кичур от косата си и въздъхна. През стените на фургона се носеше мърморене и смях от стотици, ако не и хиляди човешки гърла и далечна музика. Не беше възразила да изкара шествието по улиците на Самара във фургона заедно с Елейн — няколкото бегли надничания през прозорците я бяха убедили, че не ѝ се ще много да е навън сред гъстата тълпа, която едва отваряше път на фургоните — но щом погледнеше медночервеникавия цвят на косата си, си казваше, че хиляди пъти би предпочела да се премията във въздуха с братята Чавана, вместо да я боядиса така.

Стараейки се да не обръща повече внимание на себе си, тя се уви плътно с простичкия тъмносив шал, обърна се и се сепна, като видя Биргит, застанала на прага. По време на шествието жената се беше возила във фургона на Кларине и Петра и двете с Кларине бяха поправяли резервната алена рокля, която тя беше ушила за Нинив по поръка на Лука; той беше дал указанията си на Кларине още преди Нинив да се съгласи. Сега Биргит я беше облякла, боядисаната ѝ в черно дебела плитка беше праметната през рамо и нагласена между гърдите ѝ и тя изобщо не се притесняваше от дълбокото квадратно деколте. Само видът ѝ накара Нинив да се загърне още по-плътно в шала — Биргит не можеше да покаже и нокътче повече от бялата си гръд и да претендира за каквото и да било благоприличие. Дори и така, подобна претенция щеше да е твърде неубедителна, направо щеше да предизвика смях. Нинив я загледа и стомахът ѝ се стегна на възел, но не заради облеклото или оголената плът.

— Щом си я облякла, защо я криеш? — Биргит влезе и затвори вратата. — Ти си жена. Защо не се гордееш с това?

— Щом смяташ, че не трябва — отвърна колебливо Нинив и пусна шала да падне бавно до лактите ѝ, разкривайки нейната рокля близначка. Чувстваше се почти гола. — Само си помислих... Помислих, че... — Тя здраво стисна коприната, за да удържи ръцете си

на хълбоците, и погледна другата жена в очите. Макар да знаеше, че сама е облечена в абсолютно същото, така ѝ беше малко по-лесно. Биргит отвърна с гримаса.

— А ако кажа да свалиш деколтето с още два пръста?

Нинив отвори уста и лицето ѝ почервения като роклята. Когато най-после успя да проговори, гласът ѝ прозвуча все едно я бяха стиснали за гърлото.

— Ама то не е останал и един пръст за сваляне. Виж само своята. И ей тоничко не е останало.

Три бързи крачки и намръщената Биргит се наведе леко, за да погледне Нинив право в очите.

— А ако кажа да свалиш и него? — изръмжа тя. — Ако поискам да си боядисаш лицето, за да получи Лука своята глупачка? Ако те съблека целеничка и те намажа с боя от глава до пети? Знаеш ли колко хубава мишена ще ми станеш. Всеки мъж от петдесет мили ще дотича да те види.

Устата на Нинив замърда, но този път не можа да излезе нито звук. Много, ама много ѝ се дощя да си затвори очите; може би ако след това ги отвореше, целият този кошмар щеше да е изчезнал.

Биргит поклати глава отвратно и седна на едно от леглата. Сините ѝ очи блестяха от гняв.

— На това трябва да се сложи край. Щом те погледна, и трепериш. Подтичваш около мен на четири крака. Погледна ли някой стол, бързаш да ми го подложиш. Оближа ли устни, ми пъхаш чаша вино в ръцете, преди сама да съм решила жадна ли съм, или не. Готова си да ми триеш гърба и да ми обуваш пантофите на краката, ако те оставя. Аз не съм нито чудовище, нито саката, нито дете, Нинив.

— Просто се опитвам да се отплатя заради... — започна тя плахо и подскочи, понеже Биргит изрева:

— Да се отплатиш ли? Не, опитваш се да ме унизиш!

— Не. Не е така, кълна ти се. Аз съм виновна за...

— Поемаш отговорност заради моите действия — прекъсна я с ярост Биргит. — Аз реших да те заговоря в Тел-айеран-риод. Аз реших да ти помогна. Аз реших да проследя Могедиен. И аз реших да те заведа да я видиш. Аз! Не ти, Нинив, а аз! Не бях куклата, нито товарният ти кон тогава, и няма да ти бъда и сега.

Нинив преглътна и още по-здро стисна полите на роклята ги. Нямахме никакво право да се гневи на тази жена. Никакво право. Но Биргит беше права.

— Ти направи това, което те помолих. Аз съм виновна, че ти... че си тук. Всичко стана по моя вина!

— Да съм споменавала случайно за вина? Аз не виждам такава. Само мъжете и заваяните момиченца поемат вина там, където липсва такава, а ти не си нито едното, нито другото.

— Глупавата ми гордост, която ме накара да си въобразя, че мога отново да я надвия, и моята страхливост, която ѝ позволи... позволи ѝ да... Ако не бях се уплашила толкова, че слюнката ми да пресъхне, сигурно щях да мога да направя нещо навреме.

— Страхливка? — Очите на Биргит се разшириха в искрено неверие и в тона ѝ се прокрадна нотка на укор. — Ти? Смятах, че имаш достатъчно ум в главата си, за да можеш да различаваш страх от боязън. Ти можеше да избягаш от Тел-айеран-риод, когато Могедиен те остави на мира, но остана да се биеш. Нито си сгрешила, нито имаш вина, че не успя. — Тя си пое дъх, изтри челото си и отново се наведе напрегната. — Нинив, чуй ме добре. Аз не се обвинявам за това, което ти причиниха. Видях, но не можех да помръдна. На възел да те беше вързала Могедиен или да те беше изкормила, пак нямаше да се виня. Направих каквото можах и когато можах. Ти направи същото.

— Не беше същото. — Нинив се помъчи да го каже спокойно. — Моя беше грешката, че ти се озова там. Моя е грешката, че сега си тук. Ако ти... — Тя млъкна и преглътна отново. — Ако ти... сгрешиш, когато стреляш днес в мен, искам да знаеш, че ще те разбере.

— Не греша, когато се целя — отвърна сухо Биргит, — а целя ли се, няма да е в теб. — Тя започна да изважда неща от долапите и да ги подрежда на масичката. Полудовършени стрели, остъргани дръжки, стоманени върхове, каменна купичка с лепило, тънка тетива, сиви гъши пера за стрелите. Беше казала, че ще си направи и собствен лък, когато ѝ остане време. Лъкът на Лука беше нарекла „чепат клон, откършен от чворесто дърво от сляп идиот посред нощ.“ — Аз те харесвах, Нинив — каза тя, след като извади всичко. — Въпреки тръните, шиповете и така нататък. Но каквато си ми станала сега, никак не те харесвам...

— Сега нямаш никакво основание да ме харесваш и... — отвърна отчаяно Нинив, но другата жена я прекъсна, без да вдига глава.

— ...и няма да ти позволя да ме унижаваш, да унижаваш собствените ми решения, поемайки отговорност за тях. Имала съм няколко приятелки жени, но нравът на повечето от тях беше като на снежковци.

— Бих искала отново да ми станеш приятелка. — Какво, в името на Светлината беше „снежковец“? Нещо от друг Век, без съмнение. — Никога няма да си позволя да те унизя, Биргит. Само...

Биргит изобщо не я погледна, само повиши тон. Цялото ѝ внимание като че ли беше съсредоточено върху стрелите.

— Би ми се искало отново да те харесвам, независимо дали ще ми отвърнеш със същото, или не, но няма да мога, докато не заприличаш пак на себе си. Спокойно щях да те понеса, ако наистина беше такава хленчеща лигава нещастница, на каквата ми се правиш сега. Или приемам хората такива, каквито са, не каквито ми се иска да бъдат, или ги оставям. Но това не си ти и не приемам основанията ти да ми се правиш на такава. Така. Кларине ми разказа за свадата ти с Церандин. Сега вече знам как да постъпя следващия път, когато си припишеш моите собствени решения. — Тя шибна енергично дланта си със стрелата. — Сигурна съм, че Лателле доста би се радвала.

Нинив се насили да отговори колкото се може по-спокойно:

— Имаш всичкото право да ми причиниш каквото поискаш. — Юмруците на хълбоците ѝ потрепнаха повече от гласа ѝ.

— Охо, характерче показваме? На ръба сме? — Биргит ѝ се ухили, развеселена и в същото време кипнала. — Колко още ни остава, докато избухнем? Готова съм сама да понеса пердаха, само да го видя. — И веднага стана сериозна. — Или ще те накарам да разбереш колко редно е всичко това, или ще те разкарам. Няма друг изход. Не мога... и няма... да изоставя Елейн. Тази връзка е чест за мен, както и за нея, и аз ще я изпълня. Аз съм си аз, а не някакъв твой придатък. А сега се махай. Трябва да приключа с тези стрели, а ми остава да оправя няколко пера, та да не се отклонят при полета. Не искам да те убивам и няма да позволя да стане случайно. — Без да пуска чашката с лепило, тя се наведе над масичката: — И не забравяй да клекнеш в реверанс като добре възпитано момиче, преди да излезеш.

Как смееше тази жена! Нима наистина смяташе, че може просто да... Нима смяташе, че тя може да се примири с... „Но аз самата смятах, че може да направи каквото си поиска“ — прошепна в главата ѝ тънък гласец. „Казах ѝ, че може да ме убие — изръмжа тя на гласеца, — но не и че може да ме унижава!“ Ако продължеше така, скоро всеки щеше да започне да я заплашва с проклетата му сеанчанка!

Фургоните стърчаха пусти с изключение на двамата облечени в груби дрехи конегледачи, които пазеха край високо изпънатото платнище, ограждащо „позорището“ на Лука. Позорище, и още как! От тази широка, покрита с пожълтяла трева поляна на половин миля от Самара сивкавите каменни стени на града се виждаха ясно, с тромавите кули при портите и няколкото по-високи сгради, щръкнали над тях. Извън стените във всички посоки никнеха като гъби селца от колиби или палатки, пълни с последователи на пророка. Всички дървета на мили околоръст бяха изсечени било за строеж, било за огрев.

Входът за зрителите се намираше от другата страна, а двамата конегледачи, въоръжени с дебели тояги, стояха от тази, за да спират всеки, който се опита да влезе, без да си плати, през входа за изпълнителите. Нинив щеше за малко да се сблъска с тях, както крачеше енергично и си мърмореше, но изведнъж идиотското им хилене я накара да осъзнае, че шалът все още е спуснат до лактите ѝ. Изглежда ги и лицата им се изпънаха. Едва тогава се покри, при това бавно — не можеше да остави тези простаци да си мислят, че са я притеснили. Единият — мършав и с огромен нос — вдигна платното, тя се пхна през процепа и се озова сред пълен хаос.

Отвсякъде напиреха хора на шумни тълпи от мъже, жени и деца, бърбещи потоци, стичащи се от едно зрелище на друго. Всичко без с'редит се показваше или играеше върху дървени платформи, издигнати от Лука. Най-голяма беше тълпата около глиганоконете на Церандин — огромните сиви животни, за почуда на зрителите, се крепяха на предните си крака, дори и малкото, извили нагоре дългите си носове, докато при кучетата на Кларине зяпачите бяха най-малко, въпреки ловките им задни салта и стойките на по-малките на гърбовете на по-големите. Много хора се спираха да погледат лъвовете, както и косматите вебри в клетките им, и увенчаните със странни рога елени от Арафел, Салдеа и Арад Доман, и пъстроперите

птици от Светлината знае къде, и някакви лениви същества с кафява козина, големи очи и кръгли уши, които си седяха кротко и хрупкаха листа от клонки, стиснати в предните им лапи. Приказките на Лука за произхода им всеки път бяха различни — тя подозираше, че и той не знае откъде идат — и той не беше успял да им измисли име, което да го задоволи. Огромна змия от блатата на Иллиан, четири пъти по-дълга и от най-високия мъж, предизвикваше не по-малко ахкания от с'редит, макар и да си лежеше заспала, и тя остана доволна, като видя, че мечките на Лателле, които в момента се крепяха върху огромни червени топки и ги търкаляха с лапи, привличат по-малко зрители и от кучетата. Мечки тукашните хора можеха да видят и в собствените си гори, макар тези да бяха с бели муцуни.

Лателле блестеше на следобедното слънце в черните си пайети. Церандин сияеше не по-малко в синьото си облекло, а Кларине в зеленото, макар двете да нямаха толкова пайети по дрехите си, колкото Лателле, но роклите и на трите бяха с яки до брадичките. Петра и братята Чавана се представяха, разбира се, само по яркосини бричове, но това беше за да им се виждат по-добре мускулите. Съвсем разбираемо. Акробатите стояха един върху друг на раменете си, като колона, построена от четирима души. Недалече от тях, на най-горната естрада, „най-силният мъж на света“ надигна дълга желязна пръчка с две топки в краищата — двама мъже бяха нужни, за да я довлечат при него — след което започна да я върти в дебелиите си ръце и дори да я превърта около шията и през гърба си.

Том жонглираше с огън и го гълташе. Осемте пламтящи жезъла образуваха съвършен кръг. После изведнъж всяка от ръцете му задържа по четири и поднасяйки ловко всеки от пламтящите краища към устата си, той като че ли загълта пламъците и ги угаси, придавайки си вид, че е хапнал нещо много вкусно. Нинив не можеше да си обясни как не си опърли мустаците, да не говорим, че можеше да си изгори гърлото. Плавна извивка на китките и угасените вече факли се разгънаха като ветрила. Миг след това те образуваха две пресичащи се окръжности над главата му. Той носеше същото кафяво палто, с което ходеше винаги, въпреки че Лука му беше дал едно червено, общито с пайети. Ако се съдеше по това как Том вдигна рунтавите си вежди, докато слизаше от естрадата, като че ли му беше ясно защо го гледа така сърдито. Собственото му палто, виж го ти!

Тя се забърза през гъстата, бръмчаща нетърпеливо тълпа към двата високи пилоната със здраво изпънатото въже между тях. Наложил й се да си пробие път с лакти до най-предната редица въпреки двете жени, които я изгледаха свирепи и задърпаха мъжете си настрана от нея, когато шалът й се смъкна. Щеше да им го върне, ако не беше се изчервила толкова. Спря се да си заметне шала. Лука беше тук, навъсен и изгарящ от безпокойство като млад баща пред къщата на родилка, застанал до някакъв дебелак с бръсната глава само с един прошарен перчем отгоре. Тя се промуши и се озова от другата страна на Лука. Мъжът с бръснатата глава имаше злодейски вид; продълговат белег разсичаше лявата му буза, а на парчето плат, покриващо лявото му око, беше нарисувано едно изкуствено, навъсено и много червено, Малцина мъже, които бе успяла да види тук, бяха въоръжени с нещо повече от нож на колана, но този носеше меч, пристегнат на гърба му — дългата дръжка стърчеше над дясното му рамо. Странно защо й се стори смътно познат, но сега цялото й внимание беше съсредоточено върху въжето. Лука изглежда намръщено шала, усмихнал й се и понечи да я прегърне през кръста.

Докато още се мъчеше да си поеме дъх след забилият се в корема му лакът, а тя донаместваше шала си, от тълпата отсреща с олюляване се измъкна Джюйлин, с килнатата си конична шапка и халба в ръка. От ръба на халбата се плискаше червена течност. С предпазливи стъпки на мъж, в чиято глава има повече вино, отколкото мозък, той се приближи до въжената стълба, водеща до една от високите платформи на върха на пилоните, и я зяпна.

— Давай! — изреваха след него. — Счупи си тъпия врат!

— Почакай, приятелю — викна Лука и закрачи напред с широка усмивка и развявайки плаща. — Това не е за човек, чийто корем е пълен с...

Джюйлин обаче остави халбата на земята. Изкатери се по стълбата и застана, олюлявайки се, на платформата. Нинив затаи дъх. Човекът понасяше височините, и как иначе, след цял живот прекаран в гонене на крадци по покривите на Тийр, но все пак...

Джюйлин се извърна и се огледа, сякаш се беше изгубил; изглеждаше твърде пиан, за да може да види или да си спомни, че има стълба. Очите му се приковаха на въжето. Избута шапката на тила си, почеса се по главата, огледа изпънатото въже и лицето му изведнъж

видимо светна. Бавно се смъкна на четири крака и запълзя, клатушкайки се, по тънката като косъм пътека. Лука му извика да слезе, а сред тълпата избухна смях.

По средата на въжето Джюйлин спря, залюля се непохватно и погледна надолу. Очите му се спряха на халбата, която бе оставил на земята. Явно се чудеше как да се добере до нея. Бавно и много предпазливо, той се изправи, обърна се натам, откъдето бе пропълзял, и се заклатушка. Тълпата ахна, когато единият му крак се изплъзна и той падна, успявайки по някакъв начин да се хване с едната ръка и коляно, праметнато около въжето. Лука улови падналата тарабонска шапка и се развика към зрителите, че този човек се е побъркал и че лично той не поема никаква отговорност за това, което може да го сполети. Нинив притисна стомаха си с две ръце: представи си, че не Джюйлин, а тя е горе, и от самата мисъл ѝ прилоша. Джюйлин беше глупак. Тъпанар с гъши мозък!

Джюйлин успя да хване въжето с другата си ръка и се издърпа по него на ръце до другата платформа. Залитайки заоправя палтото си, но успя само да се закопчае накриво. И отново заби поглед в халбата в основата на отсрещния пилон. Посочи я ухилено и отново стъпи на въжето.

Този път поне половината от зяпачите се развикаха да се върне, закрещяха му, че зад него има стълба. Останалите само се смееха гръмогласно, очаквайки несъмнено най-сетне да си счупи врата. Той обаче премина съвсем гладко, плъзна се надолу по стълбата на ръце и крака, грабна дървената халба и отпи дълбока глътка. Едва след като Лука нахлузи червената шапка на главата му и и двамата се поклониха — Лука размахал наметалото си така пищно, че Джюйлин остана почти скрит зад него — зрителите като че ли се усетиха, че всичко е част от номера. Миг тишина, след което всички избухнаха в аплодисменти, весели викове и смях. На Нинив ѝ хрумна, че може да се разярят, като разберат, че са ги измамили. Онзи с перчема изглеждаше все така зловец, въпреки че и той се смееше.

Лука остави Джюйлин до стълбата и се върна при Нинив и мъжа с перчема.

— Знаех си, че ще мине добре. — Изглеждаше невероятно доволен от себе си и не спираше да се кланя към тълпата, сякаш той беше горе преди малко.

Тя го изглежда кисело, но не ѝ остана време да го жегне с язвителната си забележка, защото от тълпата се изниза Елейн, която застана до Джюйлин, вдигна ръце нагоре и подгъна коляно.

Нинив сви устни и придърпа раздражено шала си. Каквото и да си беше мислила за алената рокля, не беше никак сигурна дали костюмът на Елейн не изглежда още по-безобразно. Щерката-наследница на Андор се беше облякла цялата в бяло, с лъскави бели пайети по късото елече и плътно впити в бедрата ѝ копринени панталонки. Нинив така и не беше повярвала, че Елейн ще дръзне да се появи в това облекло пред хората, но се беше угрижила твърде много заради собственото си облекло, за да ѝ остане време да си каже мнението. Елекът и впитият брич я подсетиха за Мин. Никога не беше одобрявала момчешките дрехи, които обличаше Мин, но почти прозрачната белота и пайетите на тези ги правеха още по-... скандални.

Джюйлин прихвана въжената стълба, за да се изкачи Елейн, макар от това да нямаше нужда — тя се покатери не по-малко ловко от него. Горе момичето отново позира и засия сред бурните аплодисменти на публиката, сякаш приемаше приветствията на своите поданици. Когато пристъпи на въжето — кой знае защо, сега то се стори на Нинив още по-тънко, отколкото преди малко, с Джюйлин на него — Нинив почти спря да диша и изобщо престана да мисли както за дрехите на Елейн, така и за своите.

Елейн тръгна по въжето с разперени ръце, при това без този път да прелее поток от Въздух за пътека. Започна бавно да пристъпва напред, стъпка по стъпка, без никакво олюляване, крепейки се само на въжето. Преливането щеше да е твърде опасно, след като Могедиен имаше макар и смътна представа къде може да са. Отстъпницата или Черните сестри можеше вече да са в Самара и те щяха да усетят сплита. А и да не бяха все още в Самара, скоро щяха да дойдат. На отсрещната платформа Елейн се позадържа, събирайки още повече овации от Джюйлин — защо, Нинив не разбра — и тръгна обратно. Малко преди края се завъртя плавно, върна се назад до средата, и отново се завъртя. При което залитна и едва успя да се закрепи. Сякаш нечия ръка стисна Нинив за гърлото. Бавно и с уверена походка, Елейн стигна до платформата и отново вдигна ръце под гръмогласните овации на тълпата.

Нинив преглътна буцата в гърлото си и вдиша хрипливо — знаеше, че още не е свършило.

Вдигнала ръце над главата си, Елейн изведнъж се превъртя на странично колело по въжето, черните ѝ къдрици се развяха, обутите в снежнобяло крачета блеснаха на слънцето. Нинив изхълца и стисна мишницата на Лука. Само след секунди стигна другата платформа, стъпалата ѝ тупнаха на дъските и тя едва се задържа на площадката.

— Какво има? — промърмори той сред хилядогласното ахкане от страна на тълпата. — Виждала си я да го прави всяка вечер след Сиенда.

— Разбира се — отвърна тя немощно. Приковала очи в Елейн, тя почти не усети ръката му на кръста си, или поне не достатъчно, за да направи нещо. Беше се опитала да уговори Елейн да се престори, че си е изкълчила глезена, но тя настоя, че след толкова упражнения със Силата повече нямала нужда от нея. Джюйлин можеше и да няма — определено нямаше, — но Елейн не беше се катерила като него нощем по покривите.

Страничните колелета обратно минаха гладко, както и приземяването, но Нинив не отмести поглед, нито пусна ръкава на Лука. След поредната, като че ли неизбежна пауза за овации, Елейн се върна на въжето за още превъртания, след което последва продължителна стойка на ръце, при която тя се изпъна нагоре като кама, с насочени към небето пръстчета на краката. И задно салто, при което тълпата ахна уплашена, а тя залитна и едва успя да запази равновесие. Том Мерилин я беше научил на това, както и на стойката на ръце.

С ъгъла на окото си Нинив мерна Том — той се беше втренчил в Елейн и се беше надул от гордост като петел. И беше готов да се втурне напред и да я хване, ако падне. Ако наистина вземеше, че падне, поне отчасти щеше да е виновен и той. Изобщо не трябваше да я учи на тези работи!

Още едно преминаване на странично колело и белите крака се запремятаха, блеснали под слънцето, по-бързо отпреди. Преминаване, за което Нинив не знаеше! Щеше да изкорми Лука, ако той не промърмори ядосано, че добавките на Елейн към изпълнението заради едните овации били най-добрият начин да си счупи врата. Още една

пауза за последна поза и нови овации, след което Елейн най-после благоволи да слезе на земята.

Тълпата с викове се понесе към нея. Наоколо ѝ мигом се появиха Лука с четирима от конегледачите с тояги в ръцете, сякаш докарани от Силата, но Том все пак изпревари всички, въпреки куцането си.

Нинив заподскача на място и едва успя да зърне Елейн през главите на множеството. Момичето никак не изглеждаше уплашено или стреснато от всичките тези махащи се и протягащи се да я пипнат ръце. Вдигнала глава, с лице зачервено от усилието, Елейн въпреки всичко успя да си придаде хладно царствена елегантност, докато я отвеждаха. Как успяваше да го постигне в това облекло, Нинив не можеше да си представи.

— Лице като на проклета кралица — промърмори едноокият. Той не беше хукнал с другите, а бе оставил потокът да се отлее край него. Облечен в грубо палто от тъмносива вълна, той определено изглеждаше достатъчно стабилен, за да не се бои, че могат да го съборят и стъпчат. И като че ли беше готов да си извади меча. — Да ме изгори дано като последния гламав селяк, ама е храбра, проклетницата му ниедна, като проклета кралица.

Нинив го зяпна, докато се измъкваше през тълпата, и не заради безобразния език. Или по-скоро — отчасти и заради него. Чак сега си спомни къде го беше виждала — едноок мъж с перчем, който не можеше и две изречения да каже без поне едно люто проклятие.

Забравила за Елейн — тя вече беше в безопасност — Нинив си запробива път през тълпата към него.

ГЛАВА 38

СТАРО ПОЗНАНСТВО

Нинив изгуби известно време, докато го настигне: едноокият се спираше съвсем за кратко, задържа се малко повече при голямата змия и лъвовете, докато не стигна до глиганоконете. Сигурно ги беше виждал и по-рано, разположени до входа за зрители. Всеки път когато с'редит се изправеха на задните си крака, както бяха сега, бивните на възрастните животни щръкваха над платнената ограда и натискът отвън се увеличаваше още.

Под една широка червена табела с изписано със златни букви от двете страни ВАЛАН ЛУКА, двама конегледачи събираха пари за вход от хората, напиралци през оградения с дебели въжета вход — монетите се пускаха в двете прозрачни стъклени кани в ръцете им — и двете дебели и напукани; Лука никога нямаше да хвърли пари за нещо по-добро — за да могат двамата да виждат, че парите са колкото трябва, без да ги пипат. Щом каните се напълнеха, монетите се изсипваха през един отвор в обкован с желязо сандък, толкова здраво затегнат с вериги, че сигурно Петра ги беше стегнал, и то преди да бъде изсипан първият сребърен петак. Други двама конегледачи — мъже с широки рамене и вид на улични побойници — стояха наблизо със здрави сопи в ръце, за да поддържат ред сред тълпата. И също така да държат под око събирачите на пари, предположи Нинив. Лука не беше от доверчивите, особено когато ставаше въпрос за пари. По-скоро беше стиснат като овчи задник. Толкова стиснат човек не беше срещала.

Най-сетне си проправи път с лакти по-близо до мъжа с прошарения перчем на темето. Той, естествено, се беше добрал до първата редица зрители при с'редит без никакво усилие — белегът и изрисуваният парцал на окоото му се грижеха за това, дори да го нямаше меч на гърба му. В момента гледаше огромните сиви животни с нещо подобно на удивление, изписано на каменното му лице.

— Юно? — Така май се казваше.

Той извърна глава и я зяпна. Едва след като тя успя да намести шала си, той вдигна очи към лицето ѝ, но черното му здраво око сякаш не можа да я познае. От другото, изрисувано в червено и свирепо, ѝ се догади.

Церандин замаха остена си, извика нещо неразбираемо и размазано, при което с'редит се извъртяха, като Санит, женската, опря предните си ходила върху широкия закръглен гръб на Мер, докато той остана изправен. Нерин, малкото, опря ходилата си на гърба на Санит.

— Видях те във Фал Дара — каза Нинив. — И после при Томанска глава. След Фалме. Ти беше с... — Не беше сигурна колко можеше да си позволи да каже при толкова хора наоколо — мълвата за Преродения Дракон бе обходила цяла Амадиция и някои дори го знаеха по име. — С Ранд.

Здравото око на Юно се присви — тя се постара да не поглежда другото — и той кимна.

— Спомням си това лице. Никога не забравям едно проклето хубаво лице, мътните да ме вземат. Но проклетата ти коса беше по-друга, да му се не види. Ниня?

— Нинив — поправи го тя сопнато.

Той поклати глава, измери я от глава до пети и преди да е успяла да му каже още нещо, я стисна под мишницата и почти я повлече през входа. Конегледачите, разбира се, я познаха и двамата със счупените носове закрачиха към тях, надигнали сопите. Тя им махна сърдито с ръка, докато се опитваше да си измъкне другата от хватката на едноокия. Три пъти се опита, докато накрая той сам не реши да я пусне. Хватката му беше желязна. Мъжете с криваците се поколебаха и после се върнаха на мястото си, след като видяха, че Юно я пуска. Явно знаеха много добре какво държи Валан Лука да пазят.

— Какво правиш? — сопна се тя, но Юно само и махна с ръка да го последва, без да забавя крачка през тълпата, напиреща да влезе. Краката му бяха леко изкривени и стъпваше като човек, навикнал повече да седи на конски гръб, отколкото да върви пеш. Ръмжейки, тя събра полите си и закрачи след него към града.

Недалече от тяхната менажерия, зад кафяви платнени стени бяха разположени други две, а зад тях имаше още, пръснати сред пълните с народ селца от набързо вдигнати колиби. Всички отдалечени от градските стени обаче. Явно губернаторката, както тук наричаха

жената, която Нинив щеше да нарече по-скоро кмет — въпреки че досега не беше чувала за жена кмет — се бе разпоредила менажериите да не пристъпват на повече от половин миля към града, за да не би някое от животните да се измъкне на свобода и да направи поразии.

Табелата на най-близката от тях гласеше МАЙРИН ГОУМ, на цветист зелено-златист фон. Над нея ясно се виждаха две жени, хванати за въже, увиснало от висока мрежа от пилони, които ги нямаше, докато се вдигаше оградата на Лука. Явно изправените над нея глиганоконе правеха впечатление. Жените се бяха извили в пози, които накараха Нинив да си спомни с неприятно чувство какво беше направила Могедиен с нея, и успяваха някак да се придържат хоризонтално от двете страни на въжето. Тълпата, чакаща търпеливо под табелата на госпожа Гоум, беше почти колкото пред тази на Лука. Доколкото можеше да види, нито едно от останалите позорища не предлагаше нещо, което да се зърне отвън, затова и хората пред техните входи бяха доста по-малко.

Юно отказваше да отговаря на въпросите ѝ и само ѝ се мръщеше злодейски, докато не се измъкнаха от човешката гмеж. После изръмжа:

— Това, което се опитвам да направя, мътните да ме вземат, е да те отведа някъде, където да поговорим, пусто да остане, без да ни разкъса на късчета, мътните я взели, тая гмеж, пуста да остане дано, докато се мъчат да целунат проклетите пешове на пустата ти рокля, мътните да те вземат дано, като разберат, че познаваш, да му се не види, лорд Дракона, проклетника му проклет — избълва го на един дъх. На тридесет крачки около тях нямаше никой, но въпреки това той продължаваше да се озърта, да не би някой да го чуе. — Кръв и проклета пепел, жено! Не знаеш ли що за проклетници са тия козешки глави тук, да опустеят дано, мъртви и изстудени? Половината си мислят, че Създателят си приказва с него всяка проклета вечер на вечеря, а другата половина си мисли, че самият той е проклетият Създател!

— Много ще съм благодарна, ако смекчите малко езика си, господин Юно. И ще съм ви благодарна също, ако позабавите малко крачката. Не се надбягваме все пак. Къде все пак отивате и защо съм длъжна изобщо да направя и една стъпка повече с вас?

Той завъртя очи към нея и мрачно се изкиска.

— Ха! Познах те. Оная с пу... устата. Раган смяташе, че можеш да съдереши и накълцаш про... бик от десет крачки с този твой език. Чаена и Нангу залагаха на петдесет. — Поне закрачи малко по-ситно.

Нинив закова на място.

— Къде и защо?

— В града. — Не спря, а й махна да го последва. — Не знам какво пуст... какво търсиш тук, но помня, че беше замесена с оная синя жена.

Тя изръмжа през зъби и отново, се забърза след него — иначе не можеше да го чуе. А той продължаваше да боботи:

— Това не е прок... подходящо място за теб. Мога да събера достатъчно прокл... — ааах! — достатъчно пара, за да те изпратя в Тийр, струва ми се. Според мълвата лорд Дракона е там. — Той отново се огледа предпазливо. — Освен ако не държиш да се върнеш на острова. — Сигурно имаше предвид Тар Валон. — Едни прок... едни странни слухове са плъзнали и за него. Мир да е, ако не са пр... странни! — Човекът произхождаше от земя, невиждаше мир от три хиляди години и ругатните бяха нещо съвсем естествено за него. — Казват, че старата Амирлин била свалена. Екзекутирана може би. Според някои са се били и са изгорили цялата... — той млъкна и вдиша дълбоко с ужасна гримаса. — Целия град.

Тя го изгледа удивена. Не беше го виждала от близо една година, никога не беше разменяла с него повече от две думи и въпреки това... Защо мъжете винаги си мислеха, че една жена има нужда мъж да се грижи за нея? Самите мъже не можеха да си завържат и долните ризи, без да им помогне жена!

— Справяме се достатъчно добре и сами, благодаря. Освен ако не знаеш кога някой речен търговец ще спре тук на път надолу по реката.

— Справяте се? Синята жена ли е с теб, или кафявата? — Това трябваше да се отнася за Моарейн и Верин. Предпазлив беше, няма що.

— Не. Помниш ли Елейн? — Той кимна тъпо и на нея изведнъж й стана забавно: изглежда, нищо не беше в състояние да трогне този мъж и той явно бе решил само да се погрижи за добруването й. — Преди малко я видях отново. Сам каза, че има... — тя заговори дрезгаво, подражавайки му: — лице като на проклета кралица.

Мъжът оплете крака твърде задоволително и се заоглежда така свирепо, че дори двамата Бели плащове, яздещи наблизко, възвиха по-надалече, макар да се престориха, разбира се, че отдръпването им няма нищо общо с погледа му.

— Тя? — изръмжа той невярващо. — Но проклетата й коса беше черна като гарваново... — Той хвърли поглед към нейната и отново закричи по пътя и замърмори повече на себе си: — Пустата му жена е щерка на кралица. На проклета кралица, да я вземат мътните! Да си показва така проклетите крака! — Нинив закима в съгласие. Докато той не добави: — Вие, проклетите югоземци, сте много странни, да му се не види! Никакво приличие нямате, да опустее дано! — Той ще й каже! Шиенарците можеше и да се обличат прилично, но тя все още се изчервяваше, когато си спомняше обичая им да се къпят мъже и жени заедно, без да го смятат за нещо по-различно от храненето заедно.

— Майка ти никога ли не те е учила да говориш прилично, човече? — Истинското му око се намръщи към нея също толкова мрачно, колкото и нарисуваното, и той сви рамене. Във Фал Дара той и всички останали се отнасяха с нея като с благородничка, или почти. Разбира се, трудно беше да мине за лейди в тази рокля и с този оттенък на косата, какъвто природата не можеше да създаде. Тя придърпа здраво шала. Сивата вълна беше ужасно не на място в сухата жега, а тя самата съвсем не се чувстваше суха; не беше чувала досега някой да е умирал от изпотяване, но като нищо можеше да се окаже първата. — И какво правиш ти тук, Юно?

Той се огледа, преди да й отговори. Не че толкова се налагаше: движението по пътя беше оскъдно — от време на време по някоя волска кола, пешеходци в селски дрехи, тук-там по някой конник — и като че ли никой не изпитваше голяма охота да се приближи до него повече, отколкото му се налага. Приличаше на човек, който е в състояние да пререже нечие гърло просто по прищявка.

— Синята жена ни даде едно име в Джеанна и каза, че трябва да я чакаме там, докато ни изпрати указания, но когато пристигнахме, жената в Джеанна се оказа мъртва и погребана. Старица. Умряла в съня си и никой от близките й не беше и чувал името на синята. После Масема взе да говори пред хората и... Е, нямаше смисъл да стоим там и да чакаме заповеди, които така и нямаше да можем да чуем, дори да дойдеха. Задържахме се около Масема, понеже той ни пуска

достатъчно, колкото да преживеем, макар че никой не слуша боклука му освен Банту и Ненгар. — Той поклати раздражено глава и посивелият перчем на главата му се люшна.

Изведнъж Нинив осъзна, че в последното нямаше нито една неприлична дума.

— Значи можеш да кълнеш и по-рядко — въздъхна тя. — Така е доста по-добре. — Мъжът я погледна така, че тя за малко да вдигне ръце от безсилие. — Как става така, че Масема има пари, а останалите нямате? — Масема тя помнеше добре: тъмен и вечно вкиснат мъж, който не харесваше никого и нищо.

— Ами че той е проклетият пророк и всички идват да го слушат. Искаш ли да те срещна с него? — Създаваше впечатление, че си брои изреченията. Нинив вдиша дълбоко; мъжът, изглежда, я беше разбрал буквално. — Той може да ви намери някоя скапана лодка, ако му поискаш. В Геалдан пророкът обикновено получава каквото поиска. Не, той винаги го получава най-накрая, проклетникът му скапан, така или иначе. Добър войник е, но кой можеше да допусне, че ще се обърне така? — Свъсеното му око обгърна всички порутени колиби и града напред.

Нинив се поколеба. Значи страшният пророк, вдигащ тълпите и предизвикващ навсякъде по пътя си смутове, беше Масема? Но той проповядваше завръщането на Преродения Дракон. Вече бяха стигнали почти пред градските порти, а все още имаше време преди да застане и да се остави Биргит да стреля по нея със стрелите си. Лука остана много разочарован, че Биргит настоя да я наричат Мерион. Ако Масема наистина можеше да им намери кораб, с който да отплават надолу по реката... Днес може би. От друга страна, смутове наистина имаше. Дори мълвата да ги усилваше десетократно, пак стотици бяха изгинали от тях из градчетата и големите градове по на север. Стотици!

— Само не му напомняй, че имаш нещо общо с онзи проклет остров, мътните да го вземат — продължи Юно и я погледна умислено. Всъщност той най-вероятно не знаеше каква е точно връзката ѝ с Тар Валон. Там, в края на краищата, ходеха и жени, не за да стават Айез Седай, а просто да потърсят отговори или някаква помощ. Знаеше, че по някакъв начин е замесена, но нищо повече. — Той не си пада повече по тамошните жени, отколкото Белите плащове. Ако си държиш устата

затворена, да го вземат мътните, може и да го подмине. За човек, който е от същото село като лорд Дракона, Масема сигурно ще поръча даже да построят някой скапан кораб, да опустее дано.

При градските порти тълпата се стъсти. Навън и навътре се стичаха мъже и жени, пеш или на коне, облечени с всевъзможни носии, от дрипи до извезани копринени палта и рокли. Самите порти, тежки и обковани с желязо, стояха отворени, пазени от дузина копиеносци в плетени ризници и кръгли стоманени шлемове с плоски периферии. Всъщност стражите обръщаха повече внимание на Белите плащове, отколкото на нещо друго. Тези, които бдително следяха човешкия поток, всъщност бяха мъжете със снежните наметала и лъскави брони.

— Много ли неприятности създават Белите плащове? — попита тихо тя.

Юно издаде напред устни, сякаш се нагани да се изхрани, погледна я и не го направи.

— Че къде не ги създават, проклетниците му скапани? Имаше една жена с една от тези пътуващи трупи, която правеше някакви фокуси. Ловкост на ръцете. Преди четири дни пустата тълпа овчи глави с пилешки мозъци нахлу и разнебити цялото представление. — Валан Лука определено не беше споменавал за това! — Мир! Това, което искаха всъщност, беше жената. Твърдяха, че била... — той изгледа свирепо забързалия се около тях народ и сниши глас — ...Айез Седай. И Мраколюбка. Скършили проклетия ѝ врат, докато я вържат на въжето, така чух, но трупа го обесиха. Масема нареди да обезглавят водачите, но Белите плащове подтикнаха проклетата тълпа. — Намръщеното му око заприлича досущ на изрисуваното. — Твърде много бесилки и обезглавявания имаше напоследък, пусти да останат дано, ако за това ме питаш, мътните да ме вземат. Проклетият Масема е също толкова лош, колкото проклетите Бели плащове, стане ли дума за ловене на Мраколюбци под всеки проклет камък, да го...

— Само по една ругатня на изречение — измърмори тя и той се изчерви и избоботи:

— И аз ги плещя едни! Не мога да те вкарам вътре. Тук е наполовина празник и наполовина смут, крадци дебнат на всеки три крачки и за една сама жена е много опасно навън по тъмно. — Изглеждаше по-възмутен от последното, отколкото от всичко друго: в Шиенар всяка жена беше в безопасност навсякъде и по всяко време,

освен от тролоци и мърдраали, разбира се, и всеки мъж беше готов да загине, за да ѝ я осигури. — Хич не е безопасно. Я да те връщам аз. Когато намеря начин, ще дойда да те взема.

Това реши окончателно колебанията ѝ. Тя дръпна ръката си, преди да е успял да я хване, и бързо закрачи към портите.

— Хайде, Юно, и не ми се мотай. Ако се моташ, ще те оставя.

Той я настигна, боботейки под нос за това колко опърничави били жените.

ГЛАВА 39

СРЕЩИ В САМАРА

Белите плащове при портите не обърнаха на Юно и Нинив повече внимание, отколкото на всеки друг в гъстия човешки поток, което означаваше студен, подозрителен поглед, претърсващ, но много бърз. При толкова много хора беше невъзможно да направят нещо повече, а може би и стражите с плетените ризници също ги спираха. Не че имаше някаква причина да правят нещо повече. Пръстенът ѝ с Великата змия, както и тежкия златен пръстен на Лан бяха грижливо прибрани в кесийката — ниското деколте на роклята ѝ означаваше, че не може да ги носи на каишка — но някак почти очакваше Чедата на Светлината инстинктивно да засекат жена, обучавана в Кулата. Испита облекчение, когато ледените им, безчувствени очи се плъзнаха край нея.

Войниците им обърнаха почти толкова малко внимание — е, поогледаха я, докато не намести шала си, но свирепият поглед на Юно сигурно ги подтикна да се съсредоточат отново върху Белите плащове. От друга страна, шиенарецът нямаше никакво право да се въси така. Това си беше нейна работа.

Тя уви шала по-хубаво и върза краищата му на кръста си. Шалът очертаваше бюста ѝ повече, отколкото ѝ се искаше, и все още разкриваше част от гърдите ѝ, но така беше значително по-добре в сравнение само с роклята. Така нямаше да се притеснява, че шалът пак ще се смъкне. Поне да не беше толкова топъл. Времето трябваше вече да се обърне. Не бяха чак толкова на юг от Две реки.

Юно за първи път изчака търпеливо. Тя беше раздвоена дали става дума само за учтивост — белязаното му лице изглеждаше малко прекалено търпеливо, — но най-накрая двамата влязоха в Самара. Сред хаоса.

Над всичко висеше невъобразим шум и не можеше да се различи нито един отделен звук. Хората се тълпяха по настланите с груби камъни улици почти рамо до рамо, от покритите с каменни плочи

кръчми до сламените покриви на конюшните, от окаяните ханове с просто боядисани табели като „Синият бик“ или „Танцуващата гъска“, до дюкяни, по чиито табели нямаше думи, а само нож и ножици тук, топче плат там, златарски везни или бръснач и точило, тенджера, лампа или ботуш. Нинив мяркаше лица, бледи като на амадорци или тъмни като на Морския народ, някои чисти, други мръсни, и палта с високи яки, ниски яки или без яки, в бозав цвят или ярки, опърпани и съвсем нови, със странни кройки също толкова често, колкото и с познати. Някакъв мъж с тъмна раздвоена брада носеше сребърни верижки на гърдите на синьото си палто, а други двама, със сплетени на плитки коси — мъже, с по една черна плитка над всяко око, падаща до раменете им! — бяха зашили месингови звънчета на червените ръкави на палтата си и на извитите върхове на високите си до коленете ботуши. От която и земя да идеха, тия двамата не приличаха на дворцови глупци — тъмните им очи бяха също така твърди и бдителни като на Юно и и двамата носеха извити мечове на гърбовете си. Гологърдият мъж с яркожълт пояс и кожа, по-тъмнокафява от кората на старо дърво и сложно татуирани ръце, трябваше да е от Морския народ, макар да не носеше нито обеци, нито халка на носа си.

Жените бяха не по-малко разнообразни, с коси от гарвановочерно до толкова светложълто, че чак бяло, сплетени, прибрани или пуснати свободно, късо подстригани или с коса до раменете или до кръста, с рокли от износена вълна, чист лен или бляскава коприна, с яки, триещи се в брадичките им, с дантела или бродерия, или деколтета, също толкова ниски, като нейното. Тя дори успя да мерне една доманка в почти прозрачна червена рокля, която я покриваше от глезените до шията и не скриваше почти нищо! Зачуди се колко ли безопасно се чувства тази жена по тъмно. Както и сега, посред бял ден, впрочем.

Юно я изведе на една по-тясна уличка, в която тълпата изглеждаше малко по-рядка. Нинив спря, за да си оправи роклята, омачкана и усукана от провирането през навалищата. Тук беше и мъничко по-тихо. Нямаше ги уличните артисти, продавачите и просяците се срещаха по-нарядко. Просяците не смееха да се доближат до Юно дори когато подхвърляше по някой медник към купчините улични хлапета, за което тя не можеше да го укори. Човекът просто не изглеждаше... благодетелен.

Сградите, макар да бяха само на по два-три етажа, надвисваха над тясната уличка и напълно я засенчваха. Но небето все още беше много ярко, до вечерния здрач оставаха часове. Все още разполагаше с достатъчно време, за да се върне навреме за представлението. Ако се наложеше. С повече късмет всички щяха да се качат на борда на някой кораб още по залез слънце.

Тя се сепна, когато още един шиенарец изведнъж се присъедини към тях — с меч на гърба и бръсната глава, с изключение на дългия перчем на темето, тъмнокос мъж, може би само с година-две по-голям от нея. Юно ги запозна набързо, без да забавя крачка.

— Мир, Нинив — каза Раган и тъмната кожа на бузата му се сбръчка около бледия триъгълен белег. Макар и усмихнато, лицето му внушаваше твърдост. Тя лично не беше срещала мек шиенарец. Мекушавите мъже не можеха да оцелеят дълго в близост до Погибелта, както и мекушавите жени, впрочем. — Помня те. Косата ти май беше по-друга, нали? Няма значение. Не бой се. Ще се погрижим да стигнеш безопасно при Масема и докъдето пожелаеш да отидеш след това. Само гледай да не споменаваш пред него за Тар Валон. — Никой не им обръщаше внимание, но той въпреки това сниши глас. — Масема смята, че Кулата ще се опита да наложи контрол над лорд Дракона.

Нинив поклати глава. Поредният глупав мъж, който щеше да се грижи за нея. Добре поне че не се опита да я въвлече в разговор — с това настроение, което я беше обзело, щеше да му покаже грубата страна на езика си, дори да понечеше да обсъжда с нея жегата. Лицето ѝ беше потно, и нищо чудно, след като ѝ се налагаше да носи шал в такова време. Тя внезапно си спомни какво ѝ беше казал едноокият за мнението на Раган по повод езика ѝ. Не смяташе, че е направила нещо повече, освен да го измери с поглед, но Раган, който знае защо, побърза да се премести от другата страна на Юно, сякаш да се прикрие, и я изглежда боязливо. Мъже!

Улиците се стесняваха все повече и скоро тримата едва можеха да крачат един до друг. След малко Нинив видя някаква позлатена карета, обкръжена от мъже в ризници, които почти бяха запречили пътя. Още мъже се бяха струпали нагъсто от двете страни на улицата. Повечето стискаха дръжки на копия или мечове, също толкова

различни, колкото и дрехите им. Можеше да са банда улични бандити, но никой от двамата шиенарци не забави крачка, и тя също.

— Улицата отпред скоро ще се напълни с проклети глупци, мъчещи се да видят Масема от някой скапан прозорец — каза Юно. — Единственият начин да се влезе е отзад.

Мъжете огледаха тримата новодошли и ги опипаха за скрито оръжие. Погледите им бяха смуцаващи — твърде напрегнати и почти трескави. На Нинив за пръв път ѝ се дощя да има пред себе си откровен похотливец. Тези мъже като че ли не ги интересуваха дали е жена, или кон.

Без да кажат нито дума, Юно и Раган свалиха мечовете от гърбовете си и ги предадоха заедно с камите си на един мъж с тлъсто лице, който приличаше на доскорошен дюкянджия, ако можеше да се съди по палтото и панталоните му от синя вълна. Дрехите му бяха добри. Чисти, макар и доста износени и омачкани, сякаш беше спал в тях цял месец. Той явно познаваше шиенарците и макар да я изгледа намръщено за миг, особено ножа на колана ѝ, кимна мълчаливо към една тясна дървена врата в каменната стена. Това, изглежда, беше най-неприятният момент — никой от двамата не издаде звук.

Зад каменната стена имаше малък двор, между плочите на каменната настилка бяха поникнали бурени. Високата каменна къща — три просторни светлосиви етажа с широки прозорци и украсени със спирали стрехи и ъгли, с покрив от тъмnochервени керемиди — сигурно беше една от най-хубавите в Самара. След като вратата след тях се затвори, Раган каза тихо.

— Имало е опити да убият пророка.

Едва след малко Нинив осъзна, че и обяснява защо им взеха оръжията.

— Но вие сте негови приятели — възрази тя. — Всички вие последвахте Ранд до Фалме заедно. — Нямаше никакво намерение тепърва да започне да го нарича Преродения Дракон.

— Ами нали точно затова ни пуснаха, мътните да те вземат — отвърна кисело Юно. — Казах ти вече, че не възприемаме всичко като прок... като пророка. — Леката пауза и бързото озъртане към вратата, да не би някой да подслушва, говореха твърде много — Юно определено беше мъж, който не си сдържаше езика току-така.

— Ти само се постарай да си мериш приказките — каза й Раган — и най-вероятно ще получиш помощта, която искаш. — Тя кимна толкова любезно, колкото можеше да се пожелае — разбираше от разумен съвет, щом чуеше такъв, въпреки че нямаше никакво право да й го предлага — и двамата с Юно се спогледаха със съмнение. Някой ден щеше да напъха тия двамата заедно с Том и Джюйлин в някой чувал и да напердаши всичко, което остане да стърчи навън.

Колкото и чудесна да изглеждаше къщата отвън, кухнята се оказа мръсна и празна, ако се изключеше една кокалеста сивокоса жена, чиято груба сива рокля и бяла престилка бяха единствените чисти неща, които можеха да се видят. Сумтящата през зъби старица почти не вдигна поглед от котлето със супа, която бъркаше над малкия огън върху широко каменно огнище. Само на две от двадесетината куки по стената висяха очукани джезвета, а на широката маса стоеше пукната глинена купа върху лъскав син поднос.

Стените на коридора след кухнята бяха украсени с поносими на вид гоблени и картини. През последната година Нинив беше поразвила вкус за такива неща и тези сцени с диви зверове и лов на сърни, мечка и глиган й се сториха само добри, но не чак великолепни. Покрай стените бяха поставени столове, масички и скринове, боядисани в черно, с червени шарки и инкрустирани със седеф. Картините, както и мебелите, бяха потънали в прах, а подът с червена и бяла теракота беше метен съвсем небрежно, и то не скоро. Паяжини красяха ъглите и корнизите на високия гипсов таван.

Други слуги — нито някой друг — не се виждаха, докато не стигнаха до някакъв обрасъл с мръсна коса и брада тип, седнал на пода до една отворена врата. Омазненото му червено копринено палто изглеждаше твърде широко за хилавите му рамене и съвсем не отиваше на мръсната му риза и силно износените вълнени панталони. Единият от ботушите му беше с дупка на подметката, а от друга, на другия, се показваше палецът на босия му крак. Странният тип вдигна ръка и прошепна:

— Светлината дано ви освети и възхвали името на Преродения Дракон? — Изрече го като въпрос и извърна към тях питащо дребното си немито лице. Но както се оказа по-нататък, той просто така си питаше, за всичко. — Сега Пророкът не може да бъде обезпокояван? Той е зает? Ще трябва да почакате малко? — Юно закима търпеливо, а

Раган се облегна на стената — явно двамата бяха минавали и преди през тази церемония.

Нинив не беше съвсем сигурна какво точно бе очаквала от пророка, дори и сега, след като вече знаеше кой е, но във всеки случай не и толкова мръсотия. Супата в кухнята ѝ беше замирисала на зеле и картофи — едва ли най-подходящата гощавка за човек, който може да накара цял град да затанцува около него. И само двама слуги, всеки от които спокойно можеше да е произлязъл от най-западналите колиби край града.

Кльощавият пазач, ако изобщо беше такъв — той също нямаше оръжие, изглежда, и на него не се доверяваха много — нямаше възражения, когато тя пристъпи, за да може да надникне по-добре през прага. Мъжът и жената вътре не можеше да бъдат по-различни един от друг. Масема си беше обръснал дори перчема на темето и палтото му беше от проста кафява вълна, силно намачкана, но чиста, макар високите му до коленете ботуши да бяха протрити. Хлътналите очи придаваха навъсен вид на вечно киселото му лице и един белег образуваше блед триъгълник на тъмната му буза, почти като огледален образ на белега на Раган, само че по-заличен от възрастта и на косъм по-близо до окото. Жената, в елегантно извезана със златни нишки синя коприна, беше почти на средна възраст и доста симпатична, макар че носът ѝ може би беше прекалено дълъг, за да мине за красавица. Малка синя мрежичка събираше тъмната ѝ коса, сипеща се почти до кръста ѝ, но се беше накичила с тежка огърлица от злато и рубини с подходяща гривна, пръстени с геми и скъпоценни камъни красяха почти всеки пръст на двете ѝ ръце. Докато Масема изглеждаше настръхнал и готов да се нахвърли на нещо, оголил зъби, тя се държеше с изискана сдържаност и елегантност.

— Толкова много хора ви следват навсякъде, където отидете — говореше тя, — че редът отлита от стените на града, щом се появите. Хората не са спокойни за живота и имота си...

— Лорд Дракона е разкъсал всички брънки на закона, всички връзки са от смъртните мъже и жени. — Гласът на Масема беше разгорещен, но по-скоро напрегнат, а не ядосан. — Пророчествата твърдят, че лорд Дракона ще разкъса всички вериги, които обвързват, и е така. Сиянието на лорд Дракона ще ни защити срещу Сянката.

— Тук ни заплашва не Сянката, а крадците, джебчиите и побойниците. Някои от тези, които ви следват — мнозина, — вярват, че могат да взимат това, което поискат, без да плащат.

— Справедливостта ще дойде по-късно, когато се родим отново. Грижата за нещата от този свят е безплодна. Но добре. Щом искаш земна справедливост — устните му се разкривиха презрително, — тъй да е. Оттук насетне на мъж, който открадне, да му се отсича дясната ръка. Мъж, който се забърка с жена, който я озлочи или извърши убийство, да бъде обесван. Жена, която открадне или извърши убийство, да бъде набита с камшици. Ако някой обвини и намери дванадесет, които да се съгласят, да се изпълни. Тъй да бъде.

— Както кажете, разбира се — измърмори жената. Външно запази спокойствие, но гласът ѝ прозвуча потресено. Нинив нямаше представа за законите на Геалдан, но не допускаше, че се прилагат толкова безразборно. Жената си пое дълбоко дъх. — Остава открит въпросът с храната. Все по-трудно става да се изхранят толкова много хора.

— Всеки мъж, жена и дете, дошли при лорд Дракона, трябва да са с пълен корем. Така да бъде! Където може да се намери злато, може да се намери и храна, а твърде много злато има по земния свят. Твърде много грижа за злато. — Главата на Масема се люшна гневно. Не от гняв към нея, но изобщо. Изглеждаше готов да издири всички, които се грижат за златото, и да изсипе гнева си върху главите им. — Лорд Дракона се е Преродил. Сянката виси над света и само лорд Дракона може да ни спаси. Само вяра в лорд Дракона, покорство и подчинение на света пред лорд Дракона. Всичко друго е безплодно, ако не и скверно.

— Благословено да е в Светлината името на лорд Дракона. — Прозвуча като зазубрен отговор. — Не е вече само въпрос на злато, милорд. Намирането и превозването на храна е достатъчно...

— Аз не съм лорд — прекъсна я той, вече наистина ядосан, и се наведе към нея със слюнка по устните. Макар лицето ѝ да не се промени, ръцете ѝ затрепераха, сякаш искаха да стиснат роклята ѝ. — Няма друг господар освен лорд Дракона, у когото се всели Светлината, и аз съм само един смирен глас на лорд Дракона. Запомнете това! Издигнати или нищожни, сквернословците заслужават бич!

— Простете ми — измърмори отрупаната със скъпоценности жена и разпери поли в реверанс, подходящ за кралски двор. — Така е, както кажете, разбира се. Няма друг господар освен лорд Дракона и аз съм само една смирена следовница на лорд Дракона — благословено да е името на лорд Дракона, — която идва тук да чуе мъдростта и наставничеството на пророка му.

Масема отри устата си с опакото на ръката си и изведнъж се успокои.

— Твърде много злато носиш. Не оставяй земните притежания да те изкусят. Сгур е златото. Лорд Дракона е всичко.

Тя тутакси взе да сваля пръстените от ръцете си и преди да е свалила още втория, хилавият тип изприпка до нея, извади кесия от джоба на палтото си и ѝ я поднесе, за да ги пусне вътре. Гривната и огърлицата последваха пръстените.

Нинив погледна Юно и вдигна вежда.

— Всеки петак отива за бедните — отвърна той шепнешком. — Или за някой, който има нужда. Ако някоя проклета търговка не му е отстъпила цялата си къща, ще спи в скапана конюшня или в някоя от колибите извън града.

— Дори храната му идва като дарение — каза Раган също така тихо. — Отначало му поднасяха блюда като на крал, докато не разбраха, че раздава всичко, с изключение на някой комат хляб, супа или яхния. Напоследък отбягва да пие и вино.

Нинив поклати глава. Предположи, че това е начин да се намерят пари за бедните. Просто ограбваш някого, който не е беден. Разбира се, в края на краищата това щеше да направи всички бедни, но за известно време сигурно действаше. Зачуди се дали Юно и Раган са съвсем наясно с нещата. Хората, които твърдяха, че събират пари за други, често намираха начин да натъпчат голяма част от тях в собствените си джобове или пък им харесваше властта, която им осигуряваше това разпределяне, много им харесваше. Тя лично изпитваше по-добри чувства към човек, който вади меден петак от собствената си кесия, отколкото към тип, който измъква златна корона от чужда. И то за глупаци, които си бяха изоставили фермите и работилниците, за да последват този... този пророк, без никаква представа откъде ще им се намери следващото ядене.

Жената в стаята приклекна в още по-дълбок реверанс пред Масема и сведе глава.

— До следващия път, когато отново ще имам честта да чуя мъдрите слова и съвети на пророка. Да е благословено в Светлината името на лорд Дракона.

Масема ѝ махна разсеяно — вече я беше забравил. Беше ги видял в коридора и ги гледаше с физиономия, толкова близка до задоволството, колкото можеше да изрази киселото му лице. Не беше много близка. Жената се изниза покрай тях, без изобщо да ги забележи. Нинив изсумтя, когато косматият тип в червеното палто им махна настойчиво да влязат. При все че я бяха накарали да си предаде накитите, жената все пак бе успяла да запази царствената си осанка.

Кльощавият се дотътри обратно на мястото си до вратата, докато тримата мъже се здрависаха по обичая на Граничните земи, стискайки се един друг за лактите.

— Мир да благослови меча ти — изрече Юно, а Раган повтори думите му като ехо.

— Мир да благослови лорд Дракона — последва отговорът — и неговата Светлина да освети всички нас. — Нинив затаи дъх. Значението на последното не подлежеше на съмнение: лорд Дракона беше източникът на Светлината. И този имаше нахалството да обвинява други в сквернословие! — Дойдохте ли най-после до Светлината?

— Ние вървим в Светлината — отвърна Раган предпазливо. — Както винаги. — Юно запази мълчание с безизразно лице.

По грубите черти на Масема заигра търпеливо отегчение.

— Няма друг път към Светлината освен чрез лорд Дракона. Вие ще разберете пътя и истината най-накрая, защото сте видели лорд Дракона, а само ония, чиито души са погълнати в Сянката, могат да видят и да не повярват. Вие не сте такива. Ще повярвате.

Въпреки топлината и вълнения шал, косъмчетата по ръцете на Нинив настръхнаха. Гласът на мъжа беше изпълнен с абсолютна увереност и от толкова близо можеше да се види блясъкът в почти черните му очи — граничеше с лудост. Той плъзна погледа си по нея и тя потръпна. Пред него и най-побеснелия Бял плащ щеше да изглежда кротък.

— Ти, жено. Ти готова ли си да дойдеш до Светлината на лорд Дракона, оставяйки грях и плът?

— Вървя си аз в Светлината, колкото мога. — Подразни я това, че отговори също така предпазливо като Раган. Грях ли? Тоя за какъв се взимаше?

— Твърде много те е грижа за плътта. — Смразяващият поглед на Масема се плъзна по червената ѝ рокля и плътно увития около нея шал.

— А ти какво искаш да ми кажеш с това? — Окоето на Юно се изцъкли от удивление, а Раган започна да ѝ шътка тихичко, но тя вече не можеше да се спре. — Да не би да си въобразяваш, че имаш право да ми казваш как да се обличам? — И преди още да е осъзнала какво прави, отвърза шала и го свали на лактите си: бездруго беше много горещо. — Никой мъж няма такова право, към мен или към която и да е жена! И гола да реша да тръгна, не е твоя работа!

Масема огледа за миг бюста ѝ с презрение — без най-малкия намек за възхищение в блесналите му очи, само злъчно презрение — след което вдигна свирепия си поглед към лицето ѝ. Истинското око на Юно стана съвсем като нарисуваното, зареяно навъсено в празното пространство, а Раган се присви и замърмори нещо.

Нинив преглътна. Дотук с предпазливия ѝ език. За пръв път в живота си съжали дълбоко, че говори каквото ѝ е на ума, без най-напред да помисли. Щом този мъж можеше да заповядва да секат ръцете на хората и да ги бесят с някакви жалки пародии на съд, на какво ли друго беше способен? Реши, че е достатъчно ядосана, за да прелее.

Но ако го направеше... Ако Могедиен или Черните сестри наистина бяха в Самара?... „Но ако не прелея...“ Ужасно ѝ се прииска отново да се увие в шала, чак до брадичката. Но не и пред очите му. Нещо в тила на мозъка ѝ я загълча да престане да се прави на празна кратуна — само мъжете се оставяха гордостта да надвие здравия разум, — но тя срещна погледа на Масема с предизвикателство, въпреки че ѝ се наложи да замълчи още малко и да преглътне повторно.

Той сви устни.

— Такива дрехи се обличат, за да примамват мъжете и за нищо друго. — Не разбираше как е възможно гласът му да е толкова трескав

и в същото време леден. — Мислите за плътта отвличат ума от лорд Дракона и Светлината. Мислил съм да се забранят дрехите, които отвличат мъжките очи, а мъжете, които привличат жени, да бъдат бити с камшици, докато се научат, че само в съвършено съзерцание на лорд Дракона и Светлината може да се намери радост. — Всъщност той вече не я гледаше. Блясъкът на тъмните му очи прозираше през нея, зареян в нещо далечно. — Да се затворят и сринат до основи кръчми и продавници на питиета, омайващи ума, и всякакви други места, що отвличат умовете човешки от съзерцанието съвършено. Влизал съм и аз в такива места, в своите дни на грях, но сега съжалявам с цяло сърце, както всички трябва да съжалят в мига на своето преображение. Съществуват само лорд Дракона и Светлината! Всичко друго е измама и клопка на Сянката!

— Това е Нинив ал-Мийра — намеси се Юно, използвайки паузата, докато пророкът си поемаше дъх. — От Емондово поле, в Две реки, откъдето идва и лорд Дракона. — Главата на Масема бавно се извърна към едноокия мъж и Нинив бързо се възползва от възможността да намести шала, както ѝ се искаше. — Тя беше във Фал Даря с лорд Дракона, а също и във Фалме. Лорд Дракона я спаси във Фалме. Лорд Дракона се грижи за нея като за родна майка.

В друг момент Нинив сигурно щеше да му каже някои неща и дори да го зашлеви. Ранд не беше я спасил — или не точно, всеки случай. Майка, я го виж ти! Масема отново се обърна към нея. Фанатичният блясък в очите му допреди малко беше нищо в сравнение със сегашния. Сега очите му направо сияеха.

— Нинив. Да. — И той заговори трескаво. — Да! Спомням си името ти и лицето ти. Благословена си ти сред жените, Нинив ал-Мийра, и никоя не е по-благословена от теб освен самата майка на лорд Дракона, че си се грижела за лорд Дракона, когато е отрасвал. Грижела си се за лорд Дракона, когато е бил дете. — Той сграбчи ръцете ѝ — пръстите му се впиха болезнено в тях, но той, изглежда, не го забеляза. — Ти ще говориш на тълпите за детството на лорд Дракона, за първите му слова на мъдрост, за чудесата, които са го съпровождали. Светлината те изпрати тук, за да служиш на лорд Дракона.

Нинив не беше съвсем сигурна какво да отговори. Честно казано, не беше виждала никакви чудеса около Ранд. Беше чувала за разни

неща в Тийр, но това, което предизвиква един тавирен, трудно можеше да се нарече чудо. Едва ли. Дори случилото се във Фалме си имаше рационално обяснение. Донякъде. Колкото за мъдри слова, първото подобно нещо, което беше чула от него, беше трескаво обещание да не замерва повече никого с камък, при това положено след като добре го беше напердашила по задника. Не смяташе, че след това е чувала от него и една дума, която би могла да нарече „мъдра“. Във всеки случай, дори Ранд да беше изричал мъдри пословици още от люлката, дори да бяха святакали комети нощем и да бе имало разни други поличби денем, пак нямаше да остане с този луд.

— Аз трябва да отпътувам надолу по реката — каза тя предпазливо. — За да се присъединя към него. Към лорд Дракона. — Името се запечна на езика ѝ, но пред пророка не можеше да нарече Ранд само с името му. „Просто съм благоразумна. Нищо повече.“ „Мъжът е дъб, жената — върба“, гласеше една поговорка. Дъбът упорства срещу вятъра и се скършва, докато върбата се навежда, когато се наложи, и оцелява. Това съвсем не означаваше, че навеждането трябва да ѝ харесва. — Той... хм, лорд Дракона... е в Тийр. И ме извика да отида там.

— Тийр. — Масема най-после я пусна и тя скришом разтри мястото, където я бе стиснал. Въпреки че не се налагаше да се крие: той отново се беше зареял някъде. — Да, чух за това. Когато Амадиция дойде при лорд Дракона, както Геалдан, ще поведе хората към Тийр, за да се сгреят от лъчите на лорд Дракона. Ще разпратя ученици, за да разпръснат словото за лорд Дракона из Тарабон и Арад Доман, до Салдеа и Кандор, до Граничните земи, до Андор, и ще поведе хората да коленичат в нозете на лорд Дракона.

— Мъдър план... хм... о, пророче на лорд Дракона. — По-идиотски план не беше чувала в живота си. Кое то съвсем не означаваше, че няма да подейства. Идиотските планове често успяваха, странно защо, особено когато с тях се заловят мъже. На Ранд можеше дори да му хареса всички тези нещастници да коленичат пред него, особено ако бе станал и наполовина толкова високомерен, колкото твърдеше Егвийн. — Но ние... Аз не мога да чакам. Призована съм, а когато лорд Дракона призове, нищожните смъртни трябва да се подчиняват. — Все някой ден щеше да ѝ се удаде възможност да му

счупи главата на Ранд затова, че ѝ се налагаше да бръщолеви всичките тия глупости! — Трябва да намеря кораб, отиващ надолу по реката.

Масема я изглежда толкова продължително, че тя започна да се изнервя. По гърба ѝ потече пот, както и между гърдите, и не беше само от жегата. Пред този поглед и Могедиен щеше да се изпоти.

Накрая той кимна и свирепият му фанатизъм угасна, заменен от кисело навъсен поглед.

— Да — въздъхна той. — Щом си повикана, трябва да отидеш. Върви със Светлината и в Светлината. Облечи се малко по-прилично — онези, що са били близки до лорд Дракона, трябва да бъдат пример за добродетел пред останалите — и се отдай на размисъл за лорд Дракона и Светлината.

— А корабът? — настоя Нинив. — Трябва да знаете кога ще пристигне някой кораб в Самара или в някое близко село по реката. Ако можете да ми кажете къде да намеря кораб, ще направите пътуването ми много по... бързо. — Щеше да каже „по-леко“, но съобрази, че лекото едва ли има голямо значение за Масема.

— За такива неща неща не ме е грижа — отвърна той сприхаво. — Но ти си права. Когато лорд Дракона заповяда, трябва да се явиш на часа. Ще попитам. Ако може да се намери някой съд, все някои ще ми каже. — Очите му се отместиха към двамата мъже. — А вие се погрижете дотогава тя да е в безопасност. Ако настои да се облича по този начин, ще привлича мъже с порочни мисли. Трябва да бъде пазена като своенравно дете, докато се събере отново с лорд Дракона.

Нинив прехапа език. Върба. Не дъб, щом трябва да си върба. Постара се да прикрие раздразнението зад усмихната маска — съдържаща цялата благодарност, която този идиот можеше да пожелае. Опасен идиот обаче. Не биваше да го забравя.

Юно и Раган се сбoguваха набързо, с нови стискания за лактите, и я подбраха навън, прихващайки я под мишниците, като че ли бяха решили, че кой знае защо, трябва да я разкарат колкото се може по-бързо от очите на Масема. Масема, изглежда, ги беше забравил още преди да са стигнали до вратата. Беше се загледал навъсено в косматия мъж с окаения вид, чакащ ред до някакъв груб мъж в селско палто, който мачкаше шапката си в ръце и на широкото му лице бе изписано благоговение.

Тя не каза една думичка, докато се връщаха по същия път през кухнята, където старицата продължаваше да смуче въздух през редките си зъби и да бърка супата, сякаш беше застинала в това положение. Задържа езика си зад зъбите и докато си получаваха обратно оръжията, задържа го дори докато излизаха от алеята на нещо, което според ширината си можеше да мине за улица. След това размаха пръст под носовете им.

— Как смеете да ме влачите така! — Минувачите се захилиха — мъжете съжалително, жените — одобрително — макар че никой нямаше как да знае за какво точно им крещи. — Още пет минути и щях да го накарам да ми намери кораб още днес! Само да сте посмели да ми посегнете още веднъж...

Юно изсумтя така силно, че тя се стресна и млъкна.

— Още пет скапани минути и Масема щеше да ти посегне, проклетникът проклети. Или по-точно, щеше да накара някой друг проклетник да го направи, да му се не види! Кажете ли той нещо да се направи, винаги се намират петдесет проклети ръце, или сто, или хиляда скапани ръце, мътните да ме вземат, които да го свършат! — Той закрачи енергично по улицата — Раган тръгна до него — и на Нинив ѝ се наложи да ги последва, за да не остане сама. Юно крачеше, сякаш беше сигурен, че тя ще ги догони — къде ще ходи. Тя за малко щеше да тръгне в обратна посока, само за да му докаже, че не е прав. Следването на двамата обаче нямаше нищо общо със страха, че може да се изгуби из тези криви улици. Все щеше да се оправи. Някак. — Той дори нареди един проклет лорд от Върховния съвет на Короната да бъде набит с камшици... набит!... макар че тонът му далеч не беше толкова разгорещен като твоя — заръмжа едноокият. — Пренебрежение към словото на лорд Дракона, така го нарече. Мир! Да го пита тя какво право имал да обсъжда проклетите ѝ дрехи! Отначало се справи доста добре, но нали видях лицето ти най-накрая. Беше готова да го навикаш. Единственото по-лошо, което можеше да направиш, бе да споменеш проклетото име на лорд Дракона. Това той го нарича сквернословие. Все едно да споменеш проклетото име на Тъмния, да опустее дано.

Раган кимна и перчемът на темето му се люшна.

— Юно, спомняш ли си лейди Беломе? Щом дойдоха първите слухове от Тийр с името на лорд Дракона, Нинив, тя каза нещо за „този

Ранд ал-Тор“ в присъствието на Масема и той тутакси нареди да донесат брадва и дръвник.

— Обезглавил е жена заради това? — възкликна тя невярващо.

— Не — измърмори Юно с отвращение. — Но само защото проклетницата запълзя по корем, когато се увери, че не се шегува, проклетникът му скапан. Извлякоха я и я вързаха за проклетите ѝ китки отзад на собствената ѝ карета, и после я биха през цялото проклето село, в което стана всичко това. Собствените ѝ скапани слуги стояха като тумба тъпи селяци и гледаха, без дума да обелят, да им се не види.

— Когато всичко свърши — добави Раган, — тя благодари на Масема за милостта му, както и лорд Алешин. — Тонът му беше доста натъртен, което никак не ѝ хареса: изтъкваше ѝ го като поука и смяташе по този начин да я вразуми. — И двамата имаха защо, Нинив. Техните глави нямаше да са първите, които е набивал на кол. Твоята щеше да е поредната. Както и нашите, ако се опитаме да ти помогнем. Масема не търпи фаворити.

Тя дълбоко пое дъх. Как беше възможно Масема да придобие толкова власт? И очевидно не само сред своите последователи. Но пък, от друга страна, нямаше никаква причина лордовете и знатните дами да са по-малки глупаци от селяците. Онази видиотена жена с пръстените сигурно беше някоя благородничка — някоя търговка не си позволяваше да носи рубини. Но все пак в Геалдан трябваше да има някакви закони, съдилища и съдии. Къде беше кралицата им, или кралят? Не помнеше от кого точно се управлява Геалдан. Никой в Две реки не разбираше много-много от крале и кралици, но нали все пак те бяха за това, да се грижат правосъдието да се въздава справедливо. Но каквито и да ги вършеше Масема тук, това не беше нейна грижа. Имаше си по-важни проблеми, за да се тревожи за някакво си стадо кретени, позволяващи да ги тъпче един побъркан.

Все пак любопитството я накара да попита:

— Все пак още не е забранил на мъжете и жените да се гледат, нали? Какво смята, че ще стане, ако няма сватби и деца? Сигурно след това ще спре хората да орат и сеят, да тъкат или да правят обувки, за да могат всички да размишляват за Ранд ал-Тор? — Тя съзнателно натърти на името. Тия двамата продължаваха да го наричат „Лорд Дракона“ почти толкова ревностно, колкото Масема. — Вижте какво

ще ви кажа. Ако тоя се опита да нарежда на жените как да се обличат, наистина ще вдигне бунт. Срещу себе си. — В Самара не можеше да няма нещо като Женския кръг — в повечето селища имаше, макар да го наричаха различно, дори когато не беше нещо официално; винаги съществуваха неща, за които на мъжете им липсваше достатъчно ум, за да ги оправят — и те със сигурност се караха на жени затова, че се обличат неподходящо, но не беше същото, като да си пъха някой мъж пръста в тези неща. Жените не се месеха в мъжките работи — е, не повече, отколкото е необходимо — и мъжете също не можеше да се месят в женските. — А предполагам, че и мъжете няма да реагират по-добре, ако се опита да затвори кръчмите. Още не съм срещала мъж, който не би побеснял, ако от време на време не може да си топне носа в халбата.

— Може да го направи — каза Раган, — а може и не. Понякога той заповядва някои неща, друг път ги забравя или просто ги отлага, защото се появява нещо по-важно. Ще се изненадаш — добави той сухо — какво са в състояние да приемат следовниците му, без дори да захленчат. — Тя забеляза, че двамата с Юно междувременно бяха застанали от двете й страни и следяха бдително минавачите по улицата. Изглеждаха готови мигом да извадят мечовете си и да ги развъртят. Ако наистина смятаха да изпълнят заповедите на Масема, скоро щяха да премислят.

— Той не е против проклетите женитби — изръмжа Юно и се загледа толкова свирепо в един продавач с тава банички, че той се обърна и побягна, забравяйки да вземе монетите от две купувачки. — Пак имаш късмет, че не се сети, че си без мъж, иначе щеше да те прати при лорд Дракона омъжена. Понякога подбира триста-четиристотин неженени мъже и още толкова жени и ги жени наведнъж, мътните го взели. Повечето от тях не са и виждали другия преди женитбата. Щом тия скапаняци с пилешки мозъци не се оплакват от такава проклетия, мислиш ли, че ще мрънкат заради някакъв си ейл, да те...

Раган промърмори нещо под нос, но тя чу достатъчно, за да присвие очи. „Някои просто не знаят какъв късмет са извадили, проклетниците му.“ Само това каза. И дори не забеляза гневния й поглед. Оглеждаше съсредоточено улицата, да не би някой да се опита да им я измъкне като прасе от чувал. Тя почти се изкуси да развърже

шала и да го захвърли. Изглежда, не чу и сумтенето ѝ. Когато пожелаеха, мъжете можеха да стават непоносимо слепи и глухи.

— Добре поне че не поиска да ми отмъкне накитите — каза тя. — Коя беше оная глупава жена, дето му даде своите? — Сигурно умът ѝ не беше наред, след като бе станала една от последователките на Масема.

— Това — отвърна Юно — беше Алиандре, благословената от Светлината кралица на проклетия Геалдан. С още дузина титли, както обичате да се кичите с проклетите си титли вие, югоземците.

Нинив се спъна и едва се задържа да не падне.

— Така значи го постига той! — възкликна тя и отблъсна протегнатите им за помощ ръце. — Щом кралицата е толкова глупава, че да го слуша, нищо чудно, че прави каквото си иска.

— Не е глупава — отвърна ѝ рязко Юно и я стрелна с намръщаното си око, след което продължи да се оглежда. — Напротив, мъдра е. Когато се окажеш на гърба на някой проклет див кон, гледаш, да те вземат мътните, да яздиш накъдето той тръгне, ако си достатъчно умен, че да се сетиш да излееш водата от проклетия си ботуш, а не да се чудиш що ти е мокро на крака, опустяло макар. Мислиш, че е глупава, щото Масема ѝ взе пръстените ли? Достатъчно е умна проклетницата, за да се сети, че той може да поиска нещо повече, ако престане да носи накити, когато идва при него. Първия път той отиде при нея — оттогаз е обратното — и наистина свали пръстените от скапаните ѝ пръсти. Имаше наниз с перли на косата си и той ги скъса, за да ги измъкне. Всичките ѝ придворни дами запълзяха на колене, за да събират проклетите търкалца по пода. Алиандре сама събра няколко.

— На мен не ми звучи чак толкова мъдро — отвърна тя начумерена. — По-скоро ми прилича на страхливост. — „А чии коленца се разтрепераха, когато те погледна? — попита я заядливо гласецът в тила ѝ. — Коя се изпоти като последна тъпачка?“ Но поне беше успяла да се овладее. „Така е. Да се наведеш като върба не е като да се свиеш като мишка.“ — Тя кралица ли е, или не е?

Двамата мъже си размениха толкова дразнещите я погледи и Раган ѝ отвърна кротко:

— Ти не разбираш, Нинив. Алиандре е четвъртата поред, заела Благословения от Светлината трон, откакто дойдохме в Геалдан, а още

не е минала и половин година. Джоанин носеше короната, когато Масема започна да събира малки тълпи, но той смяташе, че Масема е някакъв безобиден побъркан, и не направи нищо дори когато тълпите започнаха да нарастват и благородниците го предупреждаваха, че трябва да сложи край на това. Джоанин умря при ловна злополука...

— Ловна злополука! — вметна Юно и се озъби. Един продавач, който случайно срещна погледа му, изтърва тавата си с игли и куки за плетене. — Освен ако не е могъл да различи едно проклето острие на скапано копие за глиган от друго, нещастникът му проклети. Пустите му югоземци с тяхната пуста Игра на Домове!

— И го наследи Елизел — подхвана отново Раган. — Тя вдигна войската да разпръсне тълпите, докато накрая се стигна до решителната битка и войската бе попиляна.

— Проклето скапано оправдание за войници — избоботи Юно. Май се налагаше отново да му направи забележка за езика.

Раган кимна съгласен, но продължи разказа си.

— Казват, че след това Елизел глътнала отрова, но все едно как е загинала, беше сменена от Терезия, която се задържа точно десет дни след коронацията, докато не реши да прати две хиляди войници срещу десетхилядната тълпа, събрала се да слуша Масема пред стените на Джеанна. След като войниците бяха надвити, тя абдикира и се омъжи за един богат търговец. — Нинив го зяпна недоверчиво, а Юно изсумтя. — Така поне казват — продължи по-младият мъж. — Разбира се, в тази земя бракът с човек от простолюдието означава, че се отказваш завинаги от претенции за трона, и каквото и да е изпитвал Берон Горед от това, че ще се ожени за хубавица от кралска кръв, чувам, че бил измъкнат от леглото в малките часове на нощта от слугите на Алиандре и го били домъкнали в двореца Джеда за женитбата. Терезия се оттегли да живее в селското имение на съпруга си, а Алиандре беше коронясана, всичко това до изгрев слънце, и новата кралица повика Масема в двореца, за да му поднесе уверенията си, че няма повече да го безпокоят. Само след две седмици вече той викаше нея. Не знам доколко тя наистина вярва в проповедите му, но знам, че пое трона на една страна на ръба на гражданска война, с Белите плащове, готови да нахлуят, и тя спря всичко това по единствения начин, който беше възможен. Това значи мъдра кралица и един мъж би могъл да се гордее с това, че ѝ служи, дори да е югоземка.

Нинив отвори уста и забрави какво щеше да каже, когато Юно каза с почти безгрижен тон:

— Преследва ни някакъв проклет Бял плащ. Не се озъртай, жено. Би трябвало да имаш достатъчно скапан разум в главата си, за да не го правиш.

Вратът ѝ се вкочани от усилието да не отмества поглед встрани; по гърба ѝ пробягаха тръпки.

— Завий на следващия ъгъл, Юно.

— Това ще ни отведе встрани от главните улици и проклетите порти. Сред тълпите проклетникът може дя ни изгуби.

— Завий! — Тя вдиша бавно, та гласът ѝ да не е толкова писклив. — Трябва да го видя.

Юно изръмжа толкова свирепо, че хората се заотдръпваха на десетина крачки пред тях, но на следващата пресечка завиха. Докато завиваха, тя лекичко извърна глава, само колкото да го мерне с крайчеца на окото си. Не можеше с нищо да се сбърка това красиво лице — лицето, което беше сигурна, че ще види. Никой друг Бял плащ освен Галад не можеше да има причина да я преследва, нито пък някой да тръгне но стъпките на Юно и Раган.

ГЛАВА 40

КОЛЕЛОТО ВТЪКАВА

Щом сградата скри Галад, очите на Нинив се взряха напред по улицата. В душата ѝ се надигна ярост — към самата нея, както и към Галадедрид Дамодред. „Безмозъчна кратуна, тъпкана с вълна!“ Уличката беше тясна като всички наоколо, настлана с гладки камъни и обградена от двете страни с дюкяни, къщи и кръчми, нямаше и много навалица. „Ако не беше влязла в града, никога нямаше да те намери!“ Твърде малко хора, за да може да се скрие човек. „Дотрябвало ѝ да ходи да види пророка! Повярва си, че пророкът ще те измъкне преди да е довтасала Могедиен! Кога най-после ще се научиш, че не можеш да разчиташ на никого освен на себе си?“ Само след миг взе решението си. Когато Галад завиеше на онзи ъгъл и не ги видеше, щеше да започне да я търси по занаятчийските дюкяни и може би по кръчмите.

— Насам. — Тя сви в най-близката пряка и опря гръб в стената. Юно и Раган я последваха и застанаха от двете ѝ страни до стара разнебитена каца под някакъв водосток, толкова разсъхната, че всеки момент щеше да се разпадне в обръчите. Добре поне че правеха каквото тя поиска. Така да се каже. И изглеждаха готови да я защитават независимо дали го желае, или не. „Остави ги, глупачко! Да не би да си мислиш, че ще можеш да се защитиш?“

Определено беше ядосана. Галад, представете си! Не трябваше изобщо да напуска менажерията! Глупава прищявка, която можеше да провали всичко. Тук не можеше да прелее повече, отколкото срещу Могедиен. Самата възможност Могедиен или някои Черни сестри да се окажат в Самара правеше сигурността ѝ зависима от двама мъже. Това само по себе си беше достатъчно, за да затегне здраво яда ѝ. Можеше дупка да издъвче в каменната стена зад себе си. Чак сега разбра защо Айез Седай си имат Стражници — поне всички без Червените. С ума си го разбра. Но сърцето ѝ я караше да заръмжи от яд.

По всякаква логика Галад трябваше просто да ги подмине — трябваше — но не, погледът му почти моментално се спря на пряката. На тях. Не благоволи дори да покаже задоволство или изненада.

Юно и Раган пристъпиха едновременно, когато Галад свърна в уличката. Едноокият измъкна меч си за едно мигване на окото, а Раган не се забави много повече, въпреки че се спря да я избута по-навътре в задънения проход. Двамата застанаха един зад друг — ако Галад успееше да мине през Юно, оставаше да надвие и Раган.

Нинив стисна зъби. Можеше лесно да направи всички тези мечове ненужни, безполезни; можеше да усети Верния извор като невидима светлина зад рамото си. Можеше. Не не смееше да посегне.

Галад спря, отметнал плаща си назад, с една ръка, опряна небрежно на дръжката на меч, жива картинка на натегната като стоманена пружина елегантност. Ако се изключеше лъскавата му ризница, човек можеше да си помисли, че е на бал.

— Не искам да убивам никого от двама ви, шиенарци — обърна се той спокойно към Юно. Нинив беше чувала Елейн и Гавин да говорят за уменията на Галад с меч, но за първи път си даде сметка, че той наистина може да е толкова добър, колкото твърдяха те. Най-малкото той самият се смяташе за такъв. Двама загрубели от битки мъже с оголени мечове, а той ги гледаше както някой вълкодав гледа кученца, които му досаждат, без да търси бой, но абсолютно убеден, че ще се справи и с двамата. Без да отмества съвсем погледа си от двамата мъже, той се обърна към нея; — Някой друг щеше да се скрие в дюкян или гостилница, но ти никога не правиш това, което се очаква. Няма ли да ми позволиш да поговоря с теб? Не е нужно да ме караш да убивам тези мъже.

Никой от минувачите не се спираше, но въпреки тримата мъже, пречещи на гледката ѝ, тя успя да види няколко глави, които се извърнаха да погледнат какво толкова е привлякло Белия плащ. И несъмнено виждаха извадените мечове. Слухът щеше да се разнесе побързо и от лястовица.

— Пуснете го — разпореди се тя. След като Юно и Раган не помръднаха, тя повтори думите си малко по-твърдо. Този път те се дръпнаха встрани, бавно и колкото позволяваше ширината на прохода, без да кажат и дума, но все пак се чу тихо ръмжене. Галад пристъпи плавно към нея, сякаш забравил за шиенарците. Тя подозираше, че да

се повярва на това би било грешка; двамата мъже с перчемите явно не го вярваха.

Освен някой от Отстъпниците, Нинив не можеше да си представи друг човек, срещата с когото в този момент да желае по-малко, но с това лице пред нея ѝ се наложи да внимава с дишането и с биенето на сърцето си. Дори ѝ стана смешно — не можеше ли да бъде малко по-грозен? Или поне по-невзрачен.

— Ти знаеше, че аз знаех, че ме преследваш. — Обвинителните нотки прокълтяха ясно в гласа ѝ, макар да не беше сигурна в какво точно го обвинява. За това, че не прави каквото тя очаква и каквото на нея ѝ се иска.

— Разбрах го веднага щом те зърнах, Нинив. Много добре помня, че обикновено виждаш повече, отколкото показваш.

Не можеше да му позволи да я отвлича с комплименти. Виж докъде я бяха докарали те с Валан Лука.

— Какво правиш в Геалдан? Мислех, че си тръгнал за Алтара.

За миг той я изглежда с тъмните си красиви очи, а после изведнъж се разсмя.

— В целия свят, Нинив, само ти можеш да ми зададеш въпрос, който аз би трябвало да задам на теб. Е, добре. Ще ти отговоря. Въпреки че трябваше да е обратното. Наистина ми беше заповядано да тръгна за Салидар, в Алтара, но всички тези заповеди се отмениха, след като този тип, пророкът... Какво има? Добре ли си?

Нинив се насили да си придаде спокойно изражение.

— Нищо ми няма — отвърна тя раздражено. — Съвсем съм си наред, благодаря. — Салидар! Разбира се! Това име беше като някоя от палниклечиците на Алудра, загаснало в паметта ѝ. Всичкото това ровене в ума ѝ, а Галад ей така, съвсем небрежно ѝ подаде нещо, което сама не беше успяла да изрови. Сега оставаше само Масема бързо да намери някой кораб. Стига да можеше да е сигурна, че Галад няма да ги предаде. Без да позволи на Юно и Раган да го убият, разбира се. Каквото и да твърдеше Елейн, Нинив не можеше да повярва, че много ще се зарадва, ако разбере, че брат ѝ е съсечен. Малко вероятно беше той да ѝ повярва, че Елейн не е с нея. — Просто не мога да се отърся от шока, че те виждам.

— А мен питаш ли ме, когато разбрах, че сте се измъкнали от Сиенда. — Строгостта придаде нещастен вид на красивото му лице, но

тонът му го компенсира. Донякъде. Все едно че кореше някое момиченце, че се е измъкнало от къщата, за да се катери по дърветата, когато е трябвало да си легне в креватчето. — Едва не се разболях от грижи. Какво става с вас, в името на Светлината? Имате ли изобщо представа какви рискове поемате? И на всичко отгоре да дойдете точно тук. На Елейн винаги ѝ се е искало да яхне кон на галоп, ако може, но смятах, че ти поне си малко по-разумна. Този така наречен пророк... — Той млъкна и изгледа шиенарците. Юно беше снишил острието на меч си, стиснал дръжката с покритите си с белези ръце. Раган като че ли бе решил да огледа острието на оръжието си, без да обръща внимание на нищо друго.

— Чух слухове — продължи умишлено Галад, — че бил шиенарец. Не е възможно да си загубила ума си дотолкова, че да се забъркаш с него. — Въпросът в последното беше твърде красноречив за нейния вкус.

— Никой от двамата не е пророкът, Галад — отвърна тя кисело. — Познавам ги от доста време и мога да те уверя в това. Юно, Раган, освен ако не сте решили да си изрежете ноктите на краката, защо не вземете да ги приберете тези мечове? Е? — Поколебаха се, преди да изпълнят подканата ѝ, и Юно изръмжа под нос и я погледна ядно, но все пак го направиха. Мъжете обикновено реагираха на по-строг глас. Повечето. Е, понякога поне.

— Не съм си и помислял, че са, Нинив. — Тонът на Галад, покисел и от нейния, я накара да настръхне, но когато той продължи, зазвуча по-скоро загрижено, отколкото заповеднически. И разтревожено. Кое е естествено я накара да настръхне още повече. Той едва не я накара да се разтрепери и той сега имаше нахалството да се тревожи. — Не знам в какво сте попаднали тук двете с Елейн и не ме интересува, стига да мога да ви измъкна, преди да сте пострадали. Търговията по реката е доста рехавя, но някакъв подходящ кораб сигурно ще се намери до няколко дни. Кажи ми поне къде мога да ви намеря и ще ви осигуря пътуването до Алтара. Оттам ще можете да отидете в Кемлин.

Въпреки волята си тя зяпна.

— Искаш да кажеш, че можеш да ни намериш кораб?

— Това е всичко, което мога да направя за вас сега. — Каза го с нотка на извинение и поклати глава, сякаш спореше със себе си. — За

съжаление, не мога да ви придружа, за да ви осигурия безопасност. Службата ми е тук.

— Ние не бихме искали да те отклоняваме от службата — отвърна му тя почти без дъх. Ако държеше да я разбира погрешно, негова работа. Най-много, на което се беше надявала, бе най-последно да ги остави на мира.

Но той, изглежда, изпитваше необходимост да се оправдава.

— Едва ли е безопасно да ви оставя сами, но ще уредя някой кораб да ви откара, преди цялата граница да е избухнала. Което между другото ще стане, рано или късно — само една искра е нужна, а пророкът със сигурност ще я подпали, ако не го изпревари някой друг. Вие трябва да се постараете да стигнете до Кемлин, двете с Елейн. Единственото, за което те моля, е да ми обещаеш да отидете там. Кулата не е най-доброто място и за двете ви. Нито за... — Той стисна зъби, въпреки че спокойно можеше да добави и името на Егвийн.

Никак нямаше да навреди, ако и Галад им потърсеше кораб. Щом Масема можеше да забрави за намерението си да затваря кръчмите, спокойно можеше да забрави да накара някой да им намери кораб, с който да отплават надолу. Особено ако решише, че е изгодно да се направи на разсеян, за да я задържи тук да подкрепи замислите му. Изобщо нямаше да навреди — стига да можеше да се довери на Галад. Ако не можеше, оставаше ѝ само да се надява, че не е чак толкова добър с меча, колкото си мислеше. Стръскаща мисъл, но не толкова стряскаща в сравнение с това, което можеше да стане — щеше да стане, — ако се окажеше неблагоприятен.

— Аз съм си аз, Галад, и Елейн също — горчиво каза тя. — А и ти сега си това, което си. — Тя вдигна многозначително вежди към белия му плащ. — Такива като теб мразят Кулата и мразят жени, които могат да преливат. След като вече си един от тях, защо да не допусна, че до час няма да ме подгонят петдесетина като теб и да се опитат да забият стрела в гърба ми, ако не успеят да ме натикат в някоя клетка? Мен, както и Елейн, впрочем.

Галад извърна глава раздразнено. А може би обидено.

— Колко пъти да ти го повтарям? Никога не бих позволил да пострада сестра ми. Или ти.

Много я подразни. Особено като се усети, че я подразни паузата, която ясно показва, че се е сетил за нея между другото. Все пак не беше

някое глупаво момиче, за да си загуби ума, защото някакъв си мъж има очи, които странно как успяваха хем да бъдат пълни с нея, хем да са невероятно пронизващи.

— Щом казваш — отвърна му тя и той отново вирна глава.

— Кажи ми къде сте се настанили и аз ще ви се обадя или ще пратя някой веднага щом се намери подходящ кораб.

Ако Елейн беше права, той не можеше да лъже повече от някоя Айез Седай, положила Трите клетви, но тя въпреки това се поколеба. Една такава грешка можеше да се окаже последната за нея. Да поема рискове за себе си имаше право, но този риск включваше и Елейн. А също така Том и Джюйлин — тя отговаряше за тях, каквото и да си въобразяваха. Но сега тук беше тя и решението трябваше да е нейно. Не че можеше да е другояче, честно казано.

— Светлина, жено, какво повече искаш от мен? — изрева Галад и почти вдигна ръце да я стисне за раменете. Мечът на Юно светна между тях с блясъка на ярка стомана, но братът на Елейн само го бутна настрана като клонка и повече не му обърна внимание. — Не съм искал да ти навредя, нито сега, нито когато и да било, кълна се в майчиното си име. Казваш, че си такава, каквато си? Много добре знам каква си. И каква не си. Може би главната причина да облека това — той докосна ръба на белоснежното си наметало — беше, че Кулата ви изпрати — теб, Елейн и Егвийн — по Светлината знае само каква причина, макар да сте това, което сте. Все едно да пратят в битка момче, което току-що се е научило да държи меч, а това никога няма да им го простя. Все още двете имате време да се отдръпнете: не сте длъжни да носите този меч. Кулата е твърде опасна за теб или за сестра ми, особено сега. Половината свят стана твърде опасен за вас! Позволи ми да ви помогна да се спасите. — Твърдост се прокрадна в гласа му, въпреки че беше съвсем на ръба. — Моля те, Нинив. Ако нещо се беше случило с Елейн... Дори почти съжалявам, че Егвийн не е с вас, за да мога... — Той прокара ръка преи косата си и се огледа, сякаш търсеше с какво да я убеди. Юно и Раган държаха мачовете си готови да го промушат, но той като че ли изобщо не ги забелязваше. — В името на Светлината, Нинив, позволи ми да направя каквото мога.

Едно съвсем простичко нещо като че ли най-накрая наклони везните в ума ѝ. Намираха се в Геалдан. Амадиция беше единствената страна, в която способността на една жена да прелива всъщност се

смяташе за престъпление, а те бяха на противоположния бряг на реката. Оставаше единствено клетвите на Галад като Чедо на Светлината да се преборят с чувството му за дълг към Елейн. Общата им кръв надделя в тази битка. Освен това той беше твърде красив, за да се позволи Юно и Раган да го убият. Не че последното имаше нещо общо с решението ѝ, разбира се.

— Ние сме с трупата на Валан Лука — каза най-после Нинив.

Той примигна и се намръщи.

— Трупата? Искаш да кажеш, една от менажериите? — В гласа му се бореха неверие и отвращение. — Какво, в името на Светлината, търсите сред такива спътници? Хора, които показват такива неща, не са по-добри от... Както и да е. Ако ви трябва пари, мога да ви осигуря малко. Достатъчно, за да ви видя в някой приличен хан.

Каза го съвсем убеден, че тя ще се съгласи. Не „Мога ли да ви помогна с малко пари?“ или „Имаш ли нещо против да ви намеря стая?“ Беше убеден, че трябва да са в хан, следователно трябваше да отидат в хан. Този красавец, изглежда, беше достатъчно наблюдателен, за да се сети, че тя може да се шмугне в някоя уличка, но изобщо не знаеше с кого си има работа. А освен това имаше причина да останат при Лука.

— Смяташ ли наистина, че е останала една стая или плевня в цяла Самара, която да не е заета? — попита тя малко по-язвително, отколкото възнамеряваше.

— Сигурен съм, че мога да намеря...

Нинив го прекъсна.

— Последното място, където някой би ни потърсил, е сред позорищата. — Последното, в което всеки друг би ги потърсил, без Могедиен, разбира се. — Нали ще се съгласиш, че трябва да останем колкото може по-надалеч от хорското любопитство? Ако наистина ни намериш стая, ще трябва да изхвърлиш някого от нея. Едно Чедо на Светлината, осигуряващо стая за две жени? Това само ще развърже езиците и ще привлече приказки като мухи на бунище.

Гримасата, която направи, никак не беше на задоволство. Той изгледа ядосано Юно и Раган, сякаш те бяха виновни за всичко, но благоразумно прояви сдържаност.

— Не е най-подходящото място и за двете ви, но може пък да е по-безопасно, отколкото ѝ града. Ако поне се съгласиш да заминете за

Кемлин, повече няма да възразявам.

Тя си придаде невъзмутим вид, оставяйки го да си мисли каквото си ще. Ако си въобразяваше, че е обещала това, което не е — негова работа. Но трябваше да го задържи колкото може по-далече от „позорището“. А то, впрочем, си беше чисто позорище. Само да видеше сестра си в онези бели панталонки с пайетите и врявата щеше да засенчи и най-големия бунт, който можеше да вдигне Масема.

— Ти гледай да стоиш настрани от менажерията. Поне докато ни намериш кораб. Тогава ела при фургоните на артистите и попитай за Нана. — На него това му хареса още по-малко, но тя не го остави да възрази. — Не съм виждала и едно Чедо на Светлината край което и да е от представленията. Ако ти посетиш някое от тях, не мислиш ли, че хората ще забележат и ще започнат да се питат защо?

Усмивката му си остана пак така красива, но зъбите, които показва, бяха прекалено много.

— Ти, изглежда, имаш отговор за всичко. Имаш ли възражения поне да те придружа дотам?

— Разбира се, че имам. Сигурно вече са плъзнали слухове — поне стотина души трябва да са ни видели, че говорим тук — тя вече не виждаше улицата зад тримата мъже, но изобщо не се съмняваше, че минувачите хвърлят по поглед и към тях, а мечовете на Юно и Раган все още бяха извадени, — но ако ни придружиш, ще ни видят десет пъти повече.

Той я изгледа донякъде с насмешка и промърмори:

— За всичко — готова с отговора. Но си права. — Явно му се искаше да не е. — Чуйте ме, шиенарци — добави той, извъръщайки глава, и изведнъж гласът му стана стоманен. — Аз съм Галадедрид Дамодред и тази жена е под моята закрила. Колкото до спътницата ѝ, бих сметнал собствената си гибел за нищожна загуба, за да я предпазя и от най-малката беда. Ако допуснете която и да е от двете и най-малко да пострада, ще намеря и двама ви и ще ви убия. — Пренебрегвайки внезапната, опасна хладина на лицата им със същото безразличие, с каквото и мечовете им, той отново извърна очи към нея. — Предполагам, че все още не искаш да ми кажеш къде е Егвийн?

— Единственото, което трябва да знаеш, е че тя е далече оттук. — Тя скръсти ръце под гърдите си и усети силното туптене на сърцето под ребрата си. Дали все пак не правеше опасна грешка заради

красивото му лице? — И е в много по-голяма безопасност така, отколкото ако предприемеш нещо.

Той я изглежда така, сякаш не ѝ вярваше много, но не възрази.

— Ако имам късмет, до ден-два ще намеря някой кораб. Дотогава стойте с това... позорище на Валан Лука. Сnižете си главите и гледайте да не ви забелязват много. Доколкото е възможно с цвета на тази коса. И моля те, кажи на Елейн да не бяга повече от мен. Светлината грейна над теб, за да ми покаже, че все още сте цели-целенички, и ще трябва да грейне два пъти по-силно, за да ви предпази от беда, ако речете да хукнете през размирния Геалдан. Тези скверни простаци на пророка са плъзнали навсякъде, не зачитат нито закони, нито човешко достойнство, да не говорим за разбойниците, които се възползват от безредието. Самата Самара е гнездо на оси, но ако си седиш кротко — и ако убедиш твърдоглавата ми сестра да направи същото, — ще намеря начин да ви измъкна оттук преди да са ви ужилили.

Тя едва се сдържа да не го нахока. Да приеме той каквото му каза и след това да ѝ нарежда какво да прави и какво да не прави — а, не! Оставаше само да увие нея и Елейн в два топа вълна и да ги сложи на рафта! „Нямаше ли да е по-добре, ако го направи някой? — заяде я тънкият гласец. — Не си ли създаде достатъчно неприятности с това, че я караше все по твоему?“ Тя накара гласеца да млъкне. Той обаче не я послуша, а започна да ѝ изброява дълъг списък от бедствия или почти бедствия, причинени от собствения ѝ инат.

Явно приел мълчанието ѝ за съгласие, той се обърна да си тръгне... и спря. Раган и Юно се бяха преместили, заграждайки изхода му към улицата, и я поглеждаха с онова странно, измамно спокойствие, така присъщо на мъжете, когато са на ръба да извършат внезапно насилие. Въздухът около тях сякаш запращя от напрежение. Тя побърза да им махне с ръка. Шиенарците свалиха мечовете и се отдръпнаха, а Галад махна десницата си от дръжката на своя, промуши се между тях и скоро се сля с тълпата, без да извърща глава назад.

Нинив изглежда убийствено Юно и Раган, след което закричи в обратна посока. Тъкмо беше уредила всичко както трябва, а те за малко щяха да го развалят. Мъжете, изглежда, винаги си мислеха, че насилието може да реши всичко. Ако имаше някоя по-дебела сопа, щеше здраво да натупа и тримата по гърбините, докато се вразумят.

Този път шиенарците, изглежда, разбраха нещичко. Настигнаха я, прибрали мечовете си в ножниците на гърбовете, и я последваха мълчаливо, въпреки че тя на два пъти зави погрешно и се озоваваха на същото място. Точно тогава за тях беше много добре, че не си позволиха да се обадят. Много ѝ беше дошло това стискане на езика. Първо Масема, а след това и Галад. Само един мъничък повод ѝ трябваше, за да каже на някого какво точно си мисли. А и тоя гласец, някъде иззад, който продължаваше да бръмчи като бръмбар и отказваше да млъкне!

Когато най-после излязоха от Самара и тръгнаха обратно по почти безлюдния път, гласецът окончателно отказа да го пренебрегват. Тя се тревожеше заради високомерието, обзело Ранд, но собственото ѝ беше довело и нея, и други покрай нея почти до бедствие. Това, което сполетя Биргит например, надхвърляше всякакви граници, въпреки че тя все пак беше жива. Най-добре беше като че ли да престане да им се опълчва, на Черните сестри, както и на Могедиен, поне докато някой друг, знаещ какво правят, не решише по-добре какво да се прави. Вълна на гневен протест се надигна веднага в душата ѝ, но тя я спря толкова решително, колкото беше спирала досега протестите на Том и Джюйлин. Просто трябваше да отиде в Салидар и да остави всичко в ръцете на Сините. Точно така трябваше да направи. И точка.

— Да не си изяла нещо, което не ти понася? — каза Раган. — Сгърчила си уста, сякаш си сдъвкала някоя гъша курешка.

Тя го изгледа така, че той стисна зъби, и закрачи напред. Двамата шиенарци вървяха от двете ѝ страни.

А с тях какво да прави? Че трябваше да ги използва по някакъв начин, в това не се и съмняваше — появата им се оказа твърде щастлива, за да бъдат отхвърлени току така. Първо на първо, още два чифта очи — е, три очи, по-точно; трябваше да свикне да гледа изрисувания парцал, без да преглъща, дори това да я убиеше — повечко очи, търсеци кораб, можеше да означава, че такъв ще се намери по-скоро. Все едно дали Масема или Галад щеше да го намери пръв, важното бе никой от двамата да не знае за намеренията ѝ повече, отколкото тя можеше да позволи. Не можеше да се предвиди какво щеше да направи единият или другият.

— Вие защо вървите с мен? Защото Масема ви нареди да ме пазите — попита тя — или защото Галад ви каза?

— Че има ли значение, да ме тръшне дано? — избоботи Юно. — Щом лорд Дракона те е повикал, ти, да му се не видяло макар... — Тя вдигна пръст и той млъкна. Раган изгледа пръста ѝ, сякаш беше оръжие.

— Да не сте решили да ни помогнете с Елейн да стигнем при Ранд?

— Ами то друга работа нямаме — отвърна сухо Раган. — Както е тръгнало, няма да видим повече Шиенар преди да ни побелеят косите и да ни окапят зъбите. Защо пък да не поюздим с вас до Тийр или където е той.

Виж, за това тя не беше се сещала, но звучеше разумно. Още двама, които да помагат на Том и Джюйлин в шетането и пазенето. Не беше нужно да им казва колко време щеше да им отнеме, нито колко спирания и кривини можеше да ги очакват по пътя. Сините в Салидар можеше да не им позволят да продължат. Доберяха ли се при Айез Седай, двете отново щяха да са само Посветени. „Престани да мислиш за това. Ще го направим, и толкова.“

Тълпата, чакаща ред пред ярко осветения знак на Лука, не беше намаляла. Човешки поток се стичаше на ливадата, за да се присъедини към нетърпеливото множество, докато друг поток се изнизваше с възклицания по повод видяното. От време на време се показваха „глиганоковете“, изправени на задни крака над платнената ограда и съпроводжани от охканията и ахканията на напирещите отвън. Церандин отново ги щадеше — грижеше се животните да не се натоварват много. В това отношение беше много твърда, независимо от желанията на Лука. Мъжете всъщност бяха склонни да правят каквото им се каже, стига да не оставяш и сянка на съмнение, че е приемливо нещо друго. Обикновено.

Недалече от добре отъпканата трева край входа Нинив се обърна към двамата шиенарци. Лицето ѝ остана спокойно, но двамата изглеждаха доволно плахи, въпреки че в случая с Юно, за съжаление, това включваше бърничкане в кръпката на изваденото око по начин, от който на човек можеше да му призлее.

— В такъв случай няма да бъде заради Масема или Галад — каза им тя твърдо. — Ако ще тръгвате с мен, ще правите каквото аз кажа, иначе можете да си вървите по пътя, защото въобще няма да ви взема.

Те естествено трябваше да се спогледат, преди да кимнат в съгласие.

— Ако така трябва да бъде, да ме тръшне дано — изръмжа Юно, — толкова по-добре. Ако нямате някой проклет непрокопсаник, който да се грижи за вас, никога няма да стигнете до проклетия Дракон, да го тръшне дано. Някой скапан селяк с овчи мозък ще те схруска за закуска заради скапания ти език. — Раган го изгледа предпазливо, с което искаше да каже, че е съгласен с всяка негова дума, но че силно се съмнява в мъдростта му да казва мислите си на глас. Раган, изглежда, се смяташе за много благоразумен.

След като приемаха условията ѝ, нямаше особено значение защо го правят. Засега. По-късно щеше да има достатъчно време да ги принудят да си кажат всичко.

— Не се съмнявам, че и другите ще се съгласят — каза Раган.

— Другите ли? — примигна тя. — Искаш да кажеш, че има повече от вас двамата? Колко са?

— Ами... останахме само петнайсетина. Не мисля, че Барту и Ненгар ще дойдат.

— Душат след проклетия пророк. — Юно извърна глава и се изплю. — Само петнайсет. Сар падна от оная проклета клисура в планината, а Мендао се набути в оня скапан дуел с трима Ловци на Рога и...

Нинив зяпна. Петнайсет! Трескаво запремята наум какво ще им струва да изхранят петнайсет мъже. Дори когато не бяха особено гладни, Том и Джюйлин изяждаха по колкото двете с Елейн заедно. Светлина!

От друга страна, с петнайсет шиенарски воители не беше необходимо да чакат за кораб. Един речен съд със сигурност беше най-бързият начин да се пътува — сега вече си спомняше много добре това, което беше чула за Салидар: крайречен град, или близо до реката; един кораб можеше да ги закара направо до него — но все пак един шиенарски ескорт щеше напълно да подсигури фургона им от Белите плащове и разбойниците, както и от последователите на пророка. Но щеше да е много по-бавно. А един самотен фургон, потеглил от Самара с подобен ескорт, щеше да изпъква. Като пътен знак за Могедиен или Черната Аджа. „Просто ще им кажа на Сините да се разправят с тях, и толкова!“

— Какво има? — попита Раган, а Юно добави извинително:

— Не трябваше да казвам как загина Сакару. — Сакару ли? Сигурно е било след като беше престанала да слуша. — Аз не прекарвам много време с прок... с дами. Все забравям, че имате слаби коре... аа, деликатни стомаси. — Ако не престанеше да си подръпва кръпката на окото, щеше да види колко деликатен е стомахът ѝ.

Броят не променяше нищо. Ако двама шиенарци беше добре, петнайсет щеше да е чудесно. Собствената ѝ частна войска. Нямаше да ѝ се налага да се безпокои от Бели плащове, разбойници или фанатични бунтовници, нито дали е сбъркала с Галад. Впрочем колко телешки бута можеха да изядат петнайсет мъже на ден?

— Е, добре — каза тя, като се постара да придаде на гласа си твърдост. — Всяка нощ, веднага щом се стъмни, един от вас — само един, запомнете! — ще идва тук и ще пита за Нана. Това е името, под което ме знаят. — За тази заповед нямаше особена причина, освен да привикнат още от самото начало да ѝ се подчиняват. — Елейн я знаят като Морелин, но вие ще питате за Нана. Ако ви трябва пари, при мен ще идвате, не при Масема. — За малко да трепне, когато последното излезе от устата ѝ. В печката на фургона все още имаше злато, но Лука още не си беше поискал стоте крони, а щеше. Но все пак им оставаха накитите, ако се наложеше. Трябваше да е сигурна, че ги е отдръпнала от Масема. — Освен това никой от вас няма да се доближава до мен или до трупата. — Ако не им го кажеше, сигурно щяха да устроят постове или някаква друга идиотщина. — Не и докато не се намери кораб. В който случай идвате веднага и на бегом. Разбрахте ли ме?

— Не — измърмори Юно. — Защо, мътните да го вземат, трябва да се държим настрана от... — Главата му се дръпна назад, когато предупредително вдигнатият ѝ пръст почти докосна носа му.

— Какво ти казах аз за езика? — Наложих си да го изгледа застрашително, макар от свирепата червена кръпка на окото му да ѝ приляваше. — Освен ако най-после не го запомниш, ще научиш защо мъжете в Две реки си сдържат езиците.

Тя изчака, докато той осъзнае думите ѝ. Юно си нямаше представа каква точно е връзката ѝ с Бялата кула. Знаеше само, че такава има. Можеше да е агентка на Кулата или обучена в Кулата. Или дори Айез Седай, макар и да е получила шала отскоро. А заплахата ѝ беше достатъчно смътна, за да вложи в нея най-лошия според него

превод. Тази техника ѝ беше известна много преди да чуе Джюйлин да я споменава пред Елейн.

Когато ѝ се стори, че идеята е прихванала — и преди да е успял да я попита каквото и да било, — тя свали ръката си.

— Ще стоите настрана по същата причина, по която и Галад. За да не привличате внимание. Колкото до останалото, ще го правите, защото аз казвам така. Ако трябва да ви обяснявам всяко свое решение, няма да ми остане време за нищо друго, така че просто се постарайте да се подчинявате.

Последната забележка напълно подхождаше на Айез Седай. Освен това те нямаха никакъв избор, след като бяха решили да ѝ помогнат да се добере до Ранд, както смятаха. Общо взето, тя се чувстваше съвсем доволна от себе си, когато ги подкани да се връщат в Самара и след това закрачи покрай чакащата тълпа и мина под табелата с името на Валан Лука.

За нейна изненада, към представлението се беше появила една добавка. На нова платформа, недалече от самия вход, някаква жена в прозрачни широки панталони стоеше на главата си с разперени ръце и с по два бели гълъба във всяка длан. Не, не беше на главата си. Беше хванала някаква дървена рамка със зъбите си и пазеше равновесие на нея! Под смаяния поглед на Нинив странната акробатка свали за миг ръцете си до платформата и се сгъна одве, сякаш си седна на главата. Но и това не стигаше. Краката ѝ се извиха пред нея и се провряха под ръцете ѝ по невъзможен начин, след което тя постави гълъбите на извърнатите си нагоре ходила, оказали се най-високата част на усуканата топка, в която се беше завързало тялото ѝ. Зрителите ахнаха и заръкопляскаха, но гледката накара Нинив да потръпне. Твърде много ѝ напомняше какво беше направила Могедиен с нея самата.

„Точно затова смятам да я предам на Сините — каза си тя. — Просто не смятам да предизвиквам повече бедствия.“ Всичко това беше вярно, но тя също така се страхуваше, че следващия път няма да може да се измъкне нито толкова лесно, нито толкова леко. Пред друг нямаше да си го признае. Не ѝ хареса, че го признава и пред себе си.

След като още веднъж погледна озадачено усуквачката — не беше в състояние дори да гадае в какво се е усукала тя междувременно, Нинив се обърна. И се сепна, когато Елейн и Биргит изведнъж се появиха до нея, измъквайки се от напирещата тълпа.

Елейн се беше заметнала с пелерина, благоприлично покриваща бялото ѝ елече и панталонките, докато Биргит почти парадираше с червената си рокля със скандално широкото деколте. Не, какво ти „почти“! Дори беше изправила снага повече от друг път и бе отметнала плитката си, която я прикриваше поне малко. Нинив опипа отчаяно възела на шала си — всеки поглед към Биргит само ѝ напомняше как щеше да изглежда самата тя, когато махне сивата вълна. Колчанът на Биргит висеше на колана ѝ и тя държеше лъка, който ѝ беше намерил Лука. Но за стрелбата ѝ беше станало доста късно, разбира се.

Нинив погледна към небето и разбра, че греши. Въпреки всичко, което ѝ се беше случило, слънцето си седеше високо над хоризонта. Сенките се бяха поудължили, но не толкова, че да разколебаят Биргит, за съжаление.

Стараяйки се да скрие отчаяното си поглеждане към слънцето, Нинив кимна към жената с прозрачните панталони, която междувременно беше започнала да се извива в нещо, за което Нинив беше сигурна, че е невъзможно. Като продължаваше да се крепи на зъбите си.

— Тази откъде е?

— Лука я нае — отвърна спокойно Биргит. — Купи и някакви леопарди. Казва се Мюелин.

Ако Биргит беше самото олицетворение на хладно самообладание, Елейн почти трепереше от вълнение.

— Откъде била! — изломоти тя. — От една трупа, която тълпата щяла за малко да изпотъпче!

— Чух за това — каза Нинив, — но не е толкова важно. Аз...

— Не било важно! — Елейн завъртя очи към небесата, като че търсеше съвет оттам. — А случайно да си чула защо? Не знам дали са били Белите плащове, или този пророк, но някой е насъскал тълпата, защото смятали, че... — тя се огледа и сниши глас: никой от тълпата не се спираше, но всеки от минаващите се заглеждаше към двете застанали встрани жени, явно изпълнителки — ...че една жена в трупата им може да е с шал. — Тя многозначително натърти на последната дума. — Само глупци могат да допуснат, че такава ще тръгне с пътуваща менажерия, но ето, че ние с теб сме. А ти хукна към града, без дума да кажеш на никого. Чух какво ли не: от това, че

някакъв плешивец те е метнал на рамо и те е отнесъл, до това, че си се целувала с шиенарец и си се изнизала под ръчичка с него.

Нинив още не бе успяла да си затвори устата от изумление, когато Биргит добави:

— Лука много се притесни от тия приказки. Той каза... — Тя се окашля и заговори по-плътно: — „Значи си пада по груби мъже, а? Хм, мога да бъда груб като буца въглища!“ И тръгна с двама яки момци да те търси. Том Мерилин и Джюйлин Сандар също тръгнаха, не по-малко люти. Това още повече ядоса Лука, но всички бяха толкова притеснени за теб, че не им остана време да се карат помежду си.

Нинив ги зяпна объркана. Падала си по груби мъже? Какво е искал да каже Лука... Осмисли го, макар и бавно, и изпъшка.

— О, само това ми липсваше. — И Том и Джюйлин отгоре, хукнали из Самара. Светлината само знаеше в какво можеха да се забъркат.

— Не знам какво точно правиш — каза Елейн, — но тук само си губим времето.

Нинив се остави да я поведат през навалищата, по една от двете ѝ страни, но въпреки неприятната новина за Лука и останалите, се чувстваше доволна от свършеното.

— С малко късмет, ще се забавим тук само ден-два. Ако Галад не ни намери кораб, ще го намери Масема. Излиза, че пророкът е той. Нали помниш Масема, Елейн? Онзи шиенарец с киселото лице, когото видяхме...

— Галад ли? — възкликна невярващо младата жена. — Видяла си... говорила си с Галад? И с пророка? Сигурно, иначе защо ще се опитват да ти търсят кораб? Чай ли пи с тях, или просто ги срещна в някоя гостилница? Където те е отвел плешивият, несъмнено. А може би и самият крал на Геалдан е бил там? Би ли била така добра да ме убедиш, че сънувам, за да мога да се събудя?

— Я се стегни — сгълча я Нинив. — Първо, сега е кралица, а не крал, и второ — да, и тя беше. И не е плешив, между другото. Имаше си перчем човекът. Шиенарецът де. Не пророкът. А виж, той е... — Тя изгледа Биргит начумерено, докато жената не престана да се кикоти. Чумеренето обаче не ѝ се удаде много, като си спомни на кого се чумери и какво бе причинила на тази жена, но ако Биргит не бе успяла бързо да се овладее, щеше да види тя — направо щеше да я зашлеви

през лицето. Пак тръгнаха и тя каза колкото може по-спокойно: — Значи стана следното. Видях Юно, един от шиенарците, които бяха във Фалме. Гледаше те как ходиш по въжето, Елейн. Между другото, и той не одобрява щерката-наследница на Андор да си показва краката така. Както и да е. Моарейн ги изпратила тук след Фалме, но...

Разказа им набързо всичко, докато си пробиваха път през множеството, като подминаваше грубо нарастващите възклицания на удивената Елейн и отговаряше на въпросите им колкото може по-кратко. Въпреки моментното любопитство за драматичните промени на геалданския трон, Елейн се съсредоточи повече над това какво точно бил казал Галад и защо Нинив била толкова глупава, че да се яви пред пророка. Тази думичка — „глупава“ — се повтаряше така често, че на Нинив ѝ се наложи да стисне здраво юздите на гнева си. Може и да се съмняваше дали би ѝ стискало да зашлеви Биргит, но виж, Елейн... Още няколко повтаряния и това момиченце щеше да си изпати. Докато Биргит се интересува повече от намеренията на Масема, от една страна, както и от шиенарците — от друга. Изглежда, че в някои от предишните си животи се беше озовавала в Граничните земи, въпреки че тогава те са били с други имена, и като цяло имаше добро мнение за тях. Всъщност тя не каза почти нищо, но като че ли одобряваше решението ѝ да привлече шиенарците.

Нинив очакваше, че новината за Салидар ще ги смае и изуми, но Биргит я прие съвсем безразлично, все едно че ги беше уведомила, че тази вечер ще вечерят с Том и Джюйлин. Очевидно смяташе да тръгне натам, накъдето реши Елейн, и всичко останало нямаше почти никакво значение. Докато Елейн, от своя страна, се усъмни. Усъмни!

— Ама сигурна ли си? Толкова се мъчеше да си го спомниш и... Просто ми се струва нелепа случайност точно Галад да ти го спомене.

Нинив се начумери.

— Разбира се, че съм сигурна. Случват се и съвпадения, нали? Колелото тече така, както само пожелае, както може би случайно си чувала. Сега вече си спомням, че той го спомена и в Сиенда, но толкова се бях загрижила, че... — И млъкна.

Бяха се озовали до едно оградено с въжета дълго и тясно пространство до северната страна на позорилото. В единия край стърчеше нещо, което приличаше на дървена стеничка, две крачки широка и още толкова висока. Около въжетата в четири редици се бяха

наредили хора. Нинив би побягнала, но Биргит я беше стиснала здраво под мишницата и трябваше или да продължи, или да я повлекат.

— Мислех, че отиваме при фургона — каза тя плахо. Улисана в приказки, не бе обърнала внимание накъде я водят.

— Освен ако не искаш да стрелям на тъмно — отговори Биргит. Каза го така, сякаш много ѝ се искаше да опита.

Нинив не можа да направи нищо освен тихичко да изписка. Стеничката прикова погледа ѝ и зрителите сякаш изчезнаха. Дори врявата им зазвуча някак приглушено в ушите ѝ. Стеничката изглеждаше на цяла миля от мястото, където щеше да застане Биргит.

— Сигурна ли си, че той е казал, че се кълне в... майка ни? — Много ѝ беше неприятно да признае Галад за свой брат, макар и наполовина.

— Какво? Да. Нали ти го казах вече? Слушай. Щом Лука е в града, той няма да разбере дали сме го направили това, или не, докато не стане твърде късно да... — Нинив разбираше, че ломоти глупости, но не можеше да спре. Странно защо досега не беше осъзнавала колко много са всъщност сто крачки. Вярно, в Две реки мъжете стреляха по мишени от два пъти по-голямо разстояние, но пък никоя от онези мишени никога не беше била самата тя. — Тоест, искам да кажа, вече е твърде късно. Мръква се... Наистина, не е ли по-добре да го направим утре сутринта. Когато светлината е...

— Щом се е заклел в нея — прекъсна я Елейн, сякаш изобщо не я слушаше, — значи ще го направи, независимо от всичко. Той по-скоро би нарушил клетва в своето спасение и прераждане, отколкото тази. Мисля... не, знам, че можем да му се доверим. — Но по тона, с който го каза, изглежда, никак не ѝ харесваше.

— Светлината си е съвсем добра — отвърна с насмешка Биргит. — Мога да пробвам и със завързани очи. На този народ, струва ми се, много ще му хареса, ако изглежда по-трудно.

Нинив отвори уста, но не излезе нищо. Биргит просто си правеше лоша шега. Сигурно се шегуваше.

Поставиха я с гръб, опрян на грубата дървена стена. Елейн започна да развързва възела на шала ѝ, а Биргит закричи натам, откъдето бяха дошли, вадейки стрела от колчана си.

— Този път наистина си направила нещо много глупаво — замърмори Елейн. — Сигурна съм, че можем да се доверим на

клетвата на Галад, но ти не си могла да знаеш предварително какво ще направи той. И да ходиш при пророка! — Тя издърпа грубо шала от раменете на Нинив. — След като не си имала никаква представа какво би могъл пък той да направи. Разтревожи всички ни и си рискувала всичко!

— Знам — успя някак да изтръгне Нинив от гърлото си. Слънцето блестеше в очите ѝ. Вече изобщо не можеше да види Биргит. Но Биргит можеше да види нея. Разбира се, че можеше. Това беше важното.

Елейн я изгледа подозрително.

— Знаеш ли?

— Знам, че рискувах всичко. Трябваше да поговоря с теб, да те попитам. Знам, че постъпих глупаво. Не трябва да ме пускат да излизам навън без пазач. — Всичко излезе от устата ѝ на порой. Биргит трябваше да може да я вижда.

Подозрителността на Елейн се превърна в загриженост.

— Добре ли си? Ако наистина не искаш да правиш това...

Мислеше, че се е уплашила. Нинив не можеше и нямаше да позволи това. Усмихна се насила, надявайки се, че очите ѝ не са се разширили чак толкова.

— Разбира се, че искам. Направо изгарям от нетърпение.

Елейн я изгледа, кимна и попита:

— Все пак сигурна ли си за Салидар?

Не изчака за отговор, а бързо се отдалечи, сгъвайки шала. Странно защо Нинив не успя да се възмути нито заради въпроса, нито затова, че Елейн не изчака отговора ѝ. Задиша толкова бързо и дълбоко, че при всяко вдишване можеше да изпадне от деколтето си, но дори и тази мисъл веднага изчезна. Слънцето я заслепяваше; ако присвиеше очи, сигурно щеше някак да може да види Биргит, но очите ѝ отказваха да се подчинят и продължиха да се разширяват самоволно. Нищо повече не можеше да направи. Беше наказание затова, че бе поела глупави рискове. Но защо я наказваха, след като се беше справила толкова добре? А Елейн дори не ѝ повярва за Салидар! Трябваше да го приеме стоически. Щеше да...

Долетяла сякаш от небитието, една стрела се заби в дървото и затрептя до дясната ѝ китка, и целият ѝ стоицизъм се скърши в тих хленч. Нищо не можеше да направи освен да стегне омекналите си

колене. Втора стрела се отри в другата ѝ китка, предизвиквайки малко по-силен стон. По-скоро можеше да спре стрелите на Биргит, отколкото да замълчи. Стрела подир стрела се забиваха до нея и скимтенето ѝ се усилваше, и започна да ѝ се струва, че тълпата аплодира хълцанията ѝ. Колкото по-силно изпищяваше, толкова по-гърмки възгласи и ръкопляскания се разнасяха. Докато стрелите я обкръжат от коленете до главата, възгласите станаха оглушителни. Всъщност накрая изпита известно раздразнение, когато тълпата хукна и се скупчи около Биргит, оставяйки я сама и зяпнала треперещите още перца.

Тя се отблъсна от стеничката и заситни към фургоните колкото може по-бързо, за да не би някой да забележи как се олюлява. Не че някой изобщо обърна внимание на нея. Та тя не бе направила нищо освен да стои пред стеничката и да се моли дано Биргит да не кихне или да не я засърби. А утре щеше отново да премине през това! Или да позволи на Елейн — и на Биргит — да разберат, че не може да го понесе.

Когато късно вечерта дойде Юно, тя му каза най-недвусмислено да накара Масема да побърза и да намери Галад и да му каже, че корабът им трябва веднага, каквото и да струва това. След което си легна, без да яде, и се помъчи да се увери, че утре ще може да убеди Елейн и Биргит, че е твърде болна, за да застане отново пред дървената стена. Само дето беше съвсем сигурна, че те веднага ще се досетят от какво точно е болна. И това, че дори Биргит щеше да се стопи от съчувствие, правеше нещата само още по-лоши. Не, някой от тези глупави мъже трябваше все пак да им намери кораб!

ГЛАВА 41

ЗАНАЯТЪТ НА КИН ТОВИЙР

Седна ръка на дръжката на меча, а другата стиснала сеанчанското копие със зелено-белия пискюл, Ранд гледаше замислено трите стана, прострели се под утринното слънце. Три отделни стана, и точно това беше неприятното. Това бяха всички кайриенски и тайренски сили на негово разположение. Всеки друг мъж, умеещ да борави с меч или копие, бе окошарен зад стените на града или Светлината само знае къде.

Айилците бяха задържали орди от бежанци по пътя си от Джангайския проход дотук, а някои дори бяха дошли сами, привлечени от мълвата, че тези айилци поне не убиват всеки, който им се мерне пред очите, или просто до такава степен отчаяни, че нищо повече не ги интересуваше, стига да ги нахранят, преди да умрат. Твърде много от тях бяха убедени, че ще умрат, било от ръцете на айилците или от нещо, което ще им направи Преродения Дракон, или в Последната битка, която, изглежда, смятаха, че ще настъпи едва ли не утре. Броят им беше доста внушителен, но в по-голямата си част това бяха неуки по отношение на оръжието селяни, занаятчии и дюкянджии. Някои знаеха как се опъва лък или как се слага примка за зайци, но в тази човешка гмеж воини нямаше, а той нямаше време да ги научи. Самият град Кайриен се простираше на малко повече от пет мили на запад и част от прословутите „безвърхи кули на Кайриен“ се виждаха над лесовете между хълма и града. Престолният град лежеше на хълмовете покрай река Алгуеня, обсаден от Шайдо на Куладин и онези, които се бяха присъединили към него.

Безразборно вдигнатите шатри в дългата плитка долина точно под Ранд принадлежеха на около осемстотинте тайренци, все мъже в брони. Близко половината от тях бяха Бранители на Камъка, а останалите бяха лордове, чиито знамена и вимпели образуваха кръг в самия център на лагера, около сребърния „Полумесец със звезди“ на

върховния лорд Вейрамон. Около конете им имаше плътна охрана, сякаш очакваха всеки момент някой да ги нападне.

На триста крачки по-нататък, във втория лагер, конете се охраняваха също така бдително. Животните представляваха сбирщина, малко от тях се доближаваха до качеството на изящната тийрска порода и на тези коневръзи, стига Ранд да не грешеше, бяха навързани и коне за оран и товарни животни. Кайриенците наброяваха може би със стотина повече от тайренците, но техните шатри бяха по-малко и по-опърпани — ако се съдеше по техните пряпорци и цон, там имаше около седемдесет лордове. Малцина благородници в Кайриен все още разполагаха с достатъчно крепостни, а войската им се беше разпаднала по време на гражданската война.

Третият лагер бе на още около петстотин крачки. Бе съставен предимно от кайриенци, но ясно отграничен от другите, и то не само с разстоянието. Бе по-голям от другите два взети заедно и в него имаше малко шатри и коне. Знамена там не се веяха и само офицерите носеха цон, като малките вимпели в ярки оцветки на гърбовете им бяха предназначени по-скоро да ги отличават от обикновените бойци, нежели да означават някой знатен дом. Колкото и необходима да беше пехотата в битка, рядко щеше да се намери някой тайренски или кайренски лорд, който да го признае. И разбира се, никой не би се съгласил да предвожда такава войска част. Този лагер обаче беше най-подреденият от всички — огньовете бяха изпънати като по конец, дългите пики бяха подредени, готови да се грабнат във всеки момент, групи стрелци с лъкове и арбалети бяха пръснати равномерно по редиците. Според Лан тъкмо дисциплината съхраняваше живота на мъжете в битка, но пехотата, изглежда, бе убедена в това много повече, отколкото конницата.

Трите групи трябваше уж да са заедно, под една и съща команда — върховният лорд Вейрамон ги беше довел от юг късно снощи, — но двата лагера конници се гледаха почти толкова нащрек, колкото гледаха айилците, а обитателите на третия, от своя страна, гледаха намусено пък тях. Последователи на Ранд, негови бойци, а бяха готови да се сбият помежду си с почти същата готовност, с каквата и с всеки друг.

Ранд се обърна към Вейрамон, който бе застанал наблизко заедно с двама по-млади мъже, дребни тайренски лордове, които следваха

върховния лорд по петите. Брадите им бяха подрязани и намазани точно като брадата на Вейрамон, само дето неговата беше прошарена, а златните инкрустации по броните им съвсем малко отстъпваха по пищност на неговите.

На герба на върховния лорд му липсваха само още няколко звезди, за да дублира този на Ланфеар, но иначе дългокосият благородник доста се отличаваше от нея с посивялата си коса, наклепана обилно с мазила като брадата и сресана прилежно, за да не личи колко е олисяла. Беше тръгнал на север с подкрепления веднага щом бе разбрал, че айилците щурмуват Кайриен.

Дотук беше добрата новина, свързана с Вейрамон. А лошата бе, че той си въобразяваше, че може да разпръсне Шайдо с бойците, които беше довел. И никак не беше щастлив, че Ранд нямаше да му го позволи. А още по-малко щастлив беше от вида на айилците наоколо. Според Вейрамон между едни айилци и други нямаше никаква разлика. Другите с него, впрочем, смятаха същото. Един от младите лордове подчертано сумтеше и поднасяше към носа си напарфюмираната си кърпичка всеки път, когато пред очите му се мернеше някой айилец. Ранд се чудеше колко ли дълго ще оживее този нещастник. И какво да направи той, след като младият лорд загине.

Вейрамон видя, че Ранд го гледа, и се окашля.

— Милорд Дракон — избоботи той мрачно, — една добра атака ще ги пръсне като пъдпъдъци. Пешакът никога не издържа срещу коня. Ще пусна кайриенците да ги предизвикат и после ще ги последвам с моите...

Този човек наистина ли не можеше да смята? Нима броят на айилците, които виждаше тук, не му подсказваше колко може да има около стените на града?

— Сигурен ли сте за вестите, които ми носите от Тийр?

Вейрамон примигна.

— Вестите ли, милорд Дракон? Кои? О, онова ли? Нищо работа. Иллианските пирати често са се опитвали да нападат крайбрежието. — Не бяха само опити според разказа му, когато пристигна.

— А нападенията в равнината на Маредон? И те ли са толкова чести?

— Е, душицата да ми изгори, най-обикновени разбойници. — Беше по-скоро констатация, отколкото възражение. — Най-вероятно

изобщо не са иллианци, но във всеки случай войници не са. В Иллиан нещата са толкова объркани, че човек не може да каже чия ръка стиска бича — дали кралят, дали Събранието или Съветът на деветимата, но ако все пак решат да тръгнат, ще ударят Тийр с войски под знака на Златните стършели, а няма да са мародери, палещи търговски фургони и погранични ферми. Това го запомнете от мен.

— Щом казвате — отвърна Ранд с цялата учтивост, на която беше способен. С каквато и власт да разполагаше Събранието, Съветът на деветимата или Матин Степанеос ден Балгар, щеше да е толкова, колкото Самаил е решил да им остави. Но малцина знаеха, че Отстъпниците вече са на свобода. Някои, които би трябвало да го знаят, отказваха да го повярват или го пренебрегваха — сякаш това можеше да накара самите Отстъпници да изчезнат, — или си въобразяваха, че ако ще се случи, то ще стане в някакво необозримо и много далечно бъдеще. Нямаше никакъв смисъл да се опитва да убеждава Вейрамон, към която и група да принадлежеше. Вярата или неверието му не променяше нищо.

Върховният лорд се загледа намръщено в падината между хълмовете. По-точно — към двата кайриенски стана.

— При липса на здрава ръка тук, кой знае колко са побегнали на юг! — Той сбърчи лице. — Е, ние скоро ще ги обърнем в бяг, милорд Дракон. Само да заповядате, мога да ги...

Ранд мина покрай него и го остави, без да слуша повече, въпреки че Вейрамон го последва, без да спира да го моли за разрешение за атака, сподирян от другите двама като верни псета. Този човек беше сляп и опасно самоуверен глупак.

Не бяха сами, разбира се. Всъщност билото на хълма беше претъпкано с хора. Първо, тук беше Сюлин със сто Фар Дарейз Май, до една готови всеки миг да се забулят. Не само близостта на Шайдо беше изопнала нервите на Сюлин. При цялото отвращение на Ранд заради царящата сред лагерите неприязън, като на подигравка, Инайла и още две Деви не се отлепваха от Вейрамон и двамата млади лордове и колкото по-близо заставаха те до Ранд, толкова по-готови изглеждаха трите Деви да си надянат булата.

Недалече стоеше Авиенда и разговаряше с дузина или повече Мъдри. Всички с изключение на нея бяха отрупани с гривни и гердани. За негова изненада, водещата сред тях, изглежда, беше една кльоцава

белокоса жена, по-стара и от Баир. Ранд очакваше тази роля да се пада на Амис или Баир, но и двете млъкваша, щом заговореше Сориля. Мелайне беше с Баел, по средата между Мъдрите и останалите вождове на кланове, и непрекъснато му оправяше връхната дреха, сякаш той не знаеше да се облича сам. Неговото лице пък излъчваше онази търпелива съсредоточеност, присъща на мъж, който напразно се мъчи да си припомни защо всъщност се е оженил. Възможно бе да е нещо лично, но Ранд подозираше, че Мъдрите отново се опитват да влияят на вождовете. Ако ставаше дума за това, той скоро щеше да разбере подробностите.

Авиенда му се усмихна бегло. Приятелска усмивка, но нищо повече. Е, и това беше нещо. След онова, което се бе случило между двамата, тя беше престанала да го хока и макар от време на време да му подхвърляше язвителни забележки, те не бяха по-остри от онова, което можеше да очаква например от Егвийн. С изключение на единствения път, когато отново ѝ бе споменал за женитба — тогава така му се накара, че той се отказа да го повтаря. Но не прекращаваше границата на обикновеното приятелство, въпреки че понякога през нощта се разсъбличаше най-небрежно пред очите му. Продължаваше да настоява да спи на не повече от три крачки от него.

Във всеки случай Мъдрите, изглежда, бяха убедени, че разстоянието между постелките им е много по-малко от три крачки, и той все очакваше, че тази убеденост ще се разпространи, но засега такива признаци нямаше. Егвийн щеше да се стовари върху него като падащо дърво, ако дори заподозреше нещо такова. За Елейн ѝ беше много лесно да говори, но той не можеше дори и да си представи как би реагирала, ако разбереше за Авиенда, а тя беше ето тук, пред него. Той се стягаше само като я погледнеше, докато тя — обратно, изглеждаше по-спокойна от всякога. Тъй или иначе, струваше му се, че всичко е просто наопаки. С нея всичко беше обърнато с главата надолу. Но пък от всички жени може би само Мин не го караше да се чувства неудобно.

Той въздъхна и продължи, без да слуша брътвежите на Вейрамон. Все някой ден щеше да започне да разбира жените. Стига да му останеше време да се приспособи. Но подозираше, че цял живот няма да му стигне за това.

Вождовете на кланове бяха свикали свой съвет, включващ водачите на септи и представители на различните общества. Някои от тях Ранд разпозна. Мургавият Хейрн, вождът на Джиндо Таардад, и Мангин, който му кимна дружелюбно, а тайренците изгледа с презрителна гримаса. Тънкият като копие Джуранай, водач на Аетан Дор, или Червените щитове в този поход, въпреки побелелите кичури в светлокафеникавата му коса, както и Роидан, с яки рамене и посивял, предводителят на Шамад Конде, Ходещите по мълнии. Тези четиримата понякога се бяха включвали в упражненията му по айилски бой без оръжие, след като преминаха Джангайския проход.

— Искаш ли да ловуваме днес? — подхвърли Мангин, когато Ранд мина край тях, и той го изгледа изненадан.

— Да ловуваме?

— Дивечът не е много, но можем да се опитаме да напъхаме някоя и друга овца в чувала. — Насмешливият поглед, с който Мангин стрелна тайренците, не остави никакво съмнение кои според него са „овцете“, но Вейрамон и другите двама не забелязаха. Или поне не дадоха вид. Лордчето с напарфюмираната кърпа отново издиха носата си.

— Друг път — отвърна Ранд и поклати глава. Помисли си, че би могъл да се сприятели с който и да е от четиримата, но особено с Мангин, чието чувство за хумор много напомняше за Мат. Ако нямаше време да изучи жените, определено не му стигаше времето и за нови приятелства. И твърде малко му оставаше за старите, въпреки. Мат го безпокоеше.

В най-високата част на хълма над короните на дърветата стърчеше скелата на дървена кула — платформата на върха ѝ бе на над двадесет разтега от основата. Айилците нямаха никакъв опит в строителството на дървени съоръжения от такъв мащаб, но опитни строители и дърводелци сред кайриенските бежанци се намираха в изобилие.

Моарейн чакаше до една от наклонените стълби с Лан и Егвийн. Егвийн беше доста загоряла от слънцето и спокойно можеше да мине за айилка, ако не бяха черните ѝ очи. Ниска айилка. Той бързо огледа лицето ѝ, но не долови нищо освен умора. Амис и другите сигурно я товареха прекомерно с обучението ѝ. Но едва ли щеше да му благодари, ако се намесеше.

— Е, реши ли? — попита Ранд и спря. Вейрамон най-сетне благоволит да млъкне.

Егвийн се поколеба, но Ранд забеляза, че този път не погледна към Моарейн, преди да кимне.

— Ще направя каквото мога.

Неохотата ѝ го притесни. Моарейн той не беше помолил — тя не можеше да използва Единствената сила като оръжие срещу Шайдо, освен ако не я заплашеха лично или не успееше по някакъв начин да я убеди, че всички до един са Мраколюбци — но Егвийн не беше положила Трите клетви и той беше сигурен, че осъзнава необходимостта от айезседайски намеса. И въпреки това беше пребледняла, когато ѝ го предложи, и после го беше отбягвала цели три дни, чак досега. Но поне бе съгласна. Всичко, което можеше да съкрати битката с Шайдо, щеше да е от полза.

Лицето на Моарейн си остана невъзмутимо, но той не се съмняваше какво мисли. Гладките ѝ айезседайски черти и айезседайските ѝ очи можеха да изразят вледеняващ укор без да помръднат или да трепват.

Той пъхна срязаното копие в колана си и вдигна крак на първото стъпало... и Моарейн попита:

— Защо пак носиш меч?

Последният въпрос, който можеше да очаква.

— А защо не? — измърмори той и се заизкачва. Не най-добрият отговор, но го беше изненадала.

Докато се изкачваше, полуизцерената рана на хълбока го заболя — не много, но като че ли се канеше да се отвори. Той не ѝ обърна внимание: често я усещаше така при повече усилие.

Руарк и останалите вождове го последваха. Баел се качи последен, оставяйки Мелайне, но за щастие Вейрамон и двамата му подлизурковци останаха долу. Върховният лорд знаеше какво трябва да се прави — на него повече информация не му трябваше. Усетил очите на Моарейн, Ранд погледна надолу. Не беше Моарейн. Егвийн го беше гледала, докато се катереше, и лицето ѝ дотолкова наподобяваше физиономията на Айез Седай, че и косъмче не можеше да се промуши между разликата. Моарейн си беше доближила главата до Лан и си говореха нещо. Дано само Егвийн не се откажеше.

Върху широката платформа на върха двама потни младежи по ризи със запретнати ръкави нагласяха общита с месинг дървена тръба, дълга три крачки и с обиколка по-голяма от един обхват в най-широката си част, върху здраво закрепена към парапета ос. Друга такава тръба вече бе монтирана на няколко крачки встрани още след завършването на кулата предния ден. Един по-възрастен мъж — също по риза, бършеше плешивото си теме с шарена кърпа и им подвикваше гневно.

— По-леко. По-леко, казах! Смотяняци такива, само да ми разместите някоя леща, ще ви пръсна безмозъчните глави! Стегни я здраво, Джол. Още! Ако вземе да падне, докато лорд Дракона гледа през нея, направо и вие скачате долу. Само да ми съсипете работата и да я счупите, ще ви накарам да съжалите, че не сте си счупили черепите.

Джол и другият, Кайл, продължаваха работата си бързо, без изобщо да се притесняват. Отдавна бяха свикнали с приказките на Кин Товийр. Това, че сред бежанците се бе намерил един майстор на лещи и далекогледни тръби с двама чираци, бе подсетило Ранд за тази кула.

Отначало никой от тримата не забеляза, че не са сами. Вождовете на кланове се изкачиха съвсем безшумно, а гълчавата на Товийр беше достатъчна, за да заглуши тропота от ботушите на Ранд. Самият Ранд се сепна, когато главата на Лан щръкна през откритата шахта след Баел — въпреки ботушите си Стражникът не вдигаше повече шум от айилците. Дори Хан стърчеше с една глава по-висок от кайриенците.

Когато най-сетне забелязаха новопристигналите, двамата чираци оцъклиха очи, все едно че досега изобщо не бяха виждали айилци, а после се превиха в поклон пред Ранд и останаха така. Майсторът на лещи се сепна не по-малко от тях при вида на айилците, но поклонът му беше по-сдържан.

— Нали ви казах, че днес ще свърша и втората, милорд Дракон. — Товийр успя да вложи нотка на почтителност в гласа си, без от това той да стане по-малко груб. — Чудесна идея е тази кула. Никога не бих си го помислил, но когато започнахте да ме разпитвате докъде можете да видите с далекоглед... Малко време ми дайте и ще можете и Кемлин да видите оттук. Стига кулата да се вдигне достатъчно високо — добави той разсъдливо. — Има си граници.

— Това, което вече сте направили, е повече от достатъчно, майстор Товийр. — И със сигурност беше повече от това, на което Ранд се беше надявал. Вече бе поглеждал през първата тръба.

Джол и Кайл все още стояха превити.

— Може би ще е най-добре да свалите чираците си долу — каза Ранд. — Да не станем много тук.

Имаше място за четири пъти повече хора, но Товийр на часа заби дебелия си пръст в рамото на Кайл и изсумтя:

— Хайде, размърдайте се, конярчета нескопосани. Само пречим на лорд Дракона.

Чираците се изправиха и зяпнаха Ранд с ококорени очи, после се засмъкваха по стълбата. Кайл беше с една година по-голям от него, Джол — с две. И двамата се бяха родили в по-големи селища от тези, които той можеше да си въобрази, преди да напусне Две реки, бяха посещавали Кайриен и бяха виждали краля и дори Амирлинския трон, макар и отдалече, докато той все още бе пасъл овцете. И най-вероятно, в известен смисъл, те все още знаеха за света повече от него. Той поклати мълчаливо глава и се наведе към новата далекогледна тръба.

Отмести я леко и Кайриен изплува в полезрението му. Горите, далеч не толкова гъсти за човек, свикнал с лесовете на Две реки, свършваха далеч преди града, разбира се. Високи сиви стени с квадратни кули оформяха свършен квадрат срещу реката, напук на плавните линии на околните хълмове. Вътре в свършен план се издигаха други кули, бележещи като че ли кръстоските на решетка, някои до двадесет пъти по-високи от външните стени, други — и повече, но всички обкръжени със скелета. Легендарните безвърхи кули все още се възстановяваха след Айилската война.

Когато той бе видял града за последен път, друг град го бе обкръжавал от бряг до бряг — така нареченото Предвратие, същински лабиринт, построен изцяло от дърво, толкова окаян, колкото величествен беше Кайриен. Сега на мястото му имаше само широка полоса от пепел и обгорени греди, чак до каменните стени. Как този пожар не бе засегнал самия Кайриен, Ранд не можа да разбере.

Над всяка градска кула се вееха знамена, твърде далечни, за да се различат ясно, но съгледвачите му ги бяха описали. Половината от тях носеха полумесеците на Тийр, останалата половина — нещо, което може би не биваше да го учудва — повтаряха на вид Знамето на

Дракона, което бе оставил да се вее над Тийрския камък. Никое не беше с Изгряващото слънце на Кайриен.

Той отмести съвсем леко далекогледа и градът изчезна от погледа му. На отсрещния бряг на реката все още стърчаха почернелите каменни руини на силовите. Някои от кайриенците, с които Ранд бе разговарял, твърдяха, че подпалването на силовите довело до бунтове и оттам до смъртта на крал Галдриан, което пък — до гражданската война. Други казваха, че убийството на Галдриан предизвикало бунтовете и пожарите. Ранд се съмняваше, че някога ще научи кое от двете е истина и дали не е станало друго.

Двата бряга на широката река бяха осеяни с обгорели скелети на кораби. Айилците изпитваха боязън — страх може би беше прекалено силна дума — от вода, която не могат да пребродят, но Куладин беше успял да изгради прегради от плаващи дънери през Алгуеня, както над, така и под Кайриен, с достатъчно мъже, които да ги пазят да не ги пробият. Пламтящите стрели бяха свършили останалото. Нищо освен плъхове и птици не можеше да влезе в или да излезе от Кайриен без позволението на Куладин.

По хълмовете около града трудно можеше да се забележат никакви признаци на обсаждаща войска. Тук-там тежко прехвърчаха лешояди, пируващи с останките от някой безплоден опит за пробив, но не се виждаха никакви Шайдо. Човек рядко можеше да види айилци, освен ако сами не пожелаеха.

Чакай. Ранд извърна далекогледа към един гол хълм, може би на миля от градските стени. Към някаква група мъже. Лица не можеше да различи, нито нещо повече освен ясните знаци, че всички са в кадинсор. И още нещо. Един от тези мъже беше с голи ръце. Куладин. Ранд беше сигурен, че е от въображението му, но му се стори, че когато Куладин се движи, вижда как слънцето проблясва по люспите, покриващи ръцете му от лактите надолу, също като неговите. Ашмодеан му ги беше поставил. Само като опит да отвлече вниманието на Ранд, да го залиса, докато той самият кове своите замисли, но ако не беше станало това, колко ли неща щяха да се развият съвсем иначе? Със сигурност сега нямаше да стои на тази кула, да наблюдава един обсаден град и да чака началото на битката.

Изведнъж нещо профуча във въздуха над хълма, оставяйки след себе си дълга прозрачна диря, и двама от мъжете рухнаха. Зяпнали в

двамата покосени мъже, явно пронизани от едно и също копие, Куладин и останалите изглеждаха точно толкова слисани, колкото и Ранд. Той заотмества далекогледа, оглеждайки за мъжа, успял да хвърли толкова силно. Трябваше да е голям храбрец — или глупак, — за да се приближи толкова. Кръгът, в който търсеше, бързо се разшири, надхвърляйки всякакъв възможен обхват на човешка ръка. Започна да си мисли дали не е огиер. Едва ли — много трудно беше да разгневи някой огиер дотолкова, че да прибегне до насилие — когато друга трептяща диря улови погледа му.

Стреснат, той почти се изправи, преди да се сети да извърне тръбата към стените на Кайриен. Копието — или каквото беше — бе дошло оттам. Сигурен беше. Как — това бе съвсем друг въпрос. От това разстояние единственото, което можеше да се различи, бе някой случаен войн, минаващ по зъберите на стените.

Ранд вдигна глава и забеляза Руарк, конто тъкмо отстъпваше мястото си на Хан пред другия далекоглед. Тъкмо затова бе вдигната кулата и бяха направени тези тръби. Съгледвачите им съобщаваха каквото могат за разположението на Шайдо, но по този начин вождовете можеха сами да огледат терена, на който щеше да се води битката. Вече бяха разработили плановете си, но още един оглед на местността нямаше да е излишен. Ранд не разбираше много от битки, но Лан го бе уверил, че планът им е добър. Не знаеше много поне от собствения си опит — понякога го спохождаха древни спомени и тогава започваше да му се струва, че знае повече, отколкото би му се искало.

— Видя ли това? Тези... копия?

Руарк изглеждаше също толкова озадачен.

— Второто улучи още един Шайдо. Не беше Куладин. Лош късмет. — Той посочи с очи далекогледа и Ранд му отстъпи място.

Дали наистина бе лош късмет? Смъртта на Куладин нямаше да сложи край на заплахата за Кайриен и на разцеплението сред айилците. След като вече бяха дошли от тази страна на Драконовата стена, Шайдо едва ли щяха да се върнат кротко само защото човекът, когото бяха смятали за Кар-а-карн, е загинал. Обаче след всичко, което бе видял, Ранд не мислеше, че Куладин заслужава да се измъкне. „Мога да съм толкова твърд, колкото трябва — каза си той и потупа дръжката на меча. — Към него — мога.“

ГЛАВА 42

ПРЕДИ СТРЕЛАТА

Вътрешността на един покрив на шатра бе може би най-досадната гледка на света, но излегнат на гръб върху възглавничките с алени пискюли, които Мелиндра бе намерила отнякъде, Мат гледаше напрегнато сиво-кафявото платнище. По-скоро — взираше се някъде отвъд него. Едната си ръка бе пъхнал под главата, а в другата въртеше сребърен бокал с високо столче, пълен с хубаво вино от южен Кайриен. Буренцето му беше струвало колкото два породисти коня — толкова, колкото щяха да струват два породисти коня, ако светът не се беше обърнал с главата надолу — но за прилично питие той не се скъпеше. От време на време капка-две се плисваха на дланта му, но той нито забелязваше това, нито отпиваше.

Според сметките му нещата отдавна бяха надминали границите на сериозното. „Сериозно“ бе да се набутаеш в Пустошта без никаква представа дали някога ще се измъкнеш и как. „Сериозно“ означаваше около теб да изникват Мраколюбци, когато най-малко ги очакваш, тролоци да те нападат в нощта и мърдраали да ти смразяват кръвчицата с безоките си погледи. Тия неща ставаха бързо и обикновено приключваха преди да ти е останало време да помислиш. Не бяха точно това, което може да му се прище на човек, но щом се налага, можеш някак да преживееш с тях, стига да ги преживееш. Но от дни насам той не знаеше нито накъде са тръгнали, нито защо. Всичко бе трудно някак си. И имаше много дълги дни за размисъл.

„Не съм никакъв проклет герой — помисли си той мрачно — и никакъв проклет воин.“ И потисна с ярост някакъв спомен как крачи по крепостни стени и се разпорежда на последните си резерви да отблъснат поредния юмрук тролоци, изкатерили се на бойниците. „Това не съм бил аз. Светлината дано го изгори проклетника, който е бил това! Аз съм...“ И той самият не знаеше какво е — дразнеща мисъл, — но каквото и да бе, то включваше игра на комар и кръчми, жени и танци. В това беше сигурен. Включваше също така и един

добър кон, и всеки път на света, който можеше да си избере, а не да седи тук и да чака, докато го прострелят или някой реши да забие меч или копне в ребрата му. Всичко друго щеше да го превърне в глупак, а глупак той не смяташе да става. Не и заради Ранд или Моарейн.

Седна и сребърният медальон с лисичата глава се изхлузи от незавързаната му риза, Той го напъха обратно и отпи дълга глътка. Медальонът го предпазваше от Моарейн и от всяка друга Айез Седай, докато не му го отнемеха — със сигурност рано или късно някоя от тях щеше да се опита, — но нищо освен собствения му ум не можеше да го предпази да не го убие някой глупак с още хиляда глупаци. Нито от Ранд или от това, че е тавирен.

Човек трябваше да може да печели от това нещо — след като събитията сами се усукват около него. Ранд в известен смисъл определено печелеше. Лично той така и не бе забелязал нещо да се усуква около него — освен при хвърлянето на заровете. Не можеше обаче да се отвърне от нещата, които се случваха на разните тавирен в сказанията. Богатства и слава се изсипваха в джобовете им сякаш от небето; мъже, които искаха да ги убият, изведнъж решаваха да ги следват, а жени с лед в очите също така изведнъж решаваха да се разтопят от нежност.

Не че всъщност се оплакваше от това, което имаше. И определено не гореше от желание да поеме на раменете си бремe като това на Ранд. Цената на влизането в тази игра бе твърде висока. Просто му се струваше, че са го затрупали с всички възможни тежести от това да си тавирен, без нито едно от удоволствията.

— Време е за тръгване — каза той на празната шатра, след което млъкна умислен и отпи от бокала. — Време е да се качим на Пипе и да потеглим. Да поемем към Кемлин, може би. — Не беше лош град, стига да отбягваш кралския палат. — Или Люгард. — Беше чувал разни слухове за Люгард. Чудесно място, точно за такива като него. — Време е да оставя Ранд да ми диша праха. Доведе цяла армия проклети айилци и повече Деви, отколкото може да брои, да се грижат за него. Няма нужда от мен той.

Последното не беше съвсем вярно. По някакъв странен начин той беше обвързан с успеха или поражението на Ранд в Тармон Гайдон, както и Перин — трима тавирен, скачени един за друг. Историите най-вероятно щяха да споменат само Ранд. Малко вероятно беше той

самият или Перин да намерят някакво място в хроники и сказания. А на всичко отгоре — и Рогът на Валийр. За него той не искаше и да мисли, и нямаше да мисли. Докато не се наложеше. Точно от тази бъркотия все трябваше да има някакъв изход. Както и да го погледнеше, Рогът си оставаше проблем за някой друг ден. И то далечен. С повече късмет всички тези сметки щяха да се платят в някой много далечен ден. Само че това можеше да изисква повече късмет и от неговия.

Работата беше в това, че сега той бе изрекъл всичко за това заминаване и не изпита почти никакво угризение. До не много отдавна не можеше дори да заговори за заминаване — всеки път, когато понечеше да се отдалечи от Ранд, нещо го придърпваше обратно като риба, захапала невидимо въдица. След това започна да може да го казва, дори да крои планове, но все така ставаше, че някаква дреболия го отвличаше от кроежите му да се измъкне. Дори в Руйдийн, когато бе заявил на Ранд, че си тръгва, знаеше, че нещо ще му попречи. И донякъде така и стана — беше се измъкнал от Пустошта, но си остана все така близо до Ранд. Този път обаче не смяташе, че ще успеят да го задържат.

— Не че го изоставям — измърмори той. — Ако този проклетник още не се е научил да се грижи за себе си, никога няма да се научи. Не съм му проклетата бавачка.

Мат пресуши бокала, навлече си зеления сюртук, намести ножовете си по скришните им места, нагласи тъмножълта копринено шалче около врата си, за да скрие белега на гърлото си, после си нахлупи шапката и излезе навън.

След относително хладната сянка вътре зноят го удари в лицето. Не беше сигурен как се сменят сезоните тук, но това лято се беше проточило твърде дълго и това не му допадаше. Едно от нещата, които бе чакал с нетърпение при излизането от Пустошта, бе появата на есен. Малко хладно да стане. Тук обаче — късмет никакъв. Добре поне, че широката периферия на шапката го пазеше от слънцето.

Кайриенската гора бе жалка картина, с повече поляни, отколкото дървета, и половината от тях — пожълтели от засуха. Нищо общо със Западния лес у дома. Ниските айилски шатри бяха изникнали навсякъде, макар че гледани по-отдалече приличаха на купчини листа или бабуни, освен когато платнищата им не бяха вдигнати, а и тогава

човек трудно можеше да ги отличи. Айилците, улиани в работата си, не му обръщаха внимание.

Стигна до фургоните на Кадийр. Бяха струпани в кръг и коларите се бяха налегнали под тях на сянка. Амбулантът не се виждаше никъде. Кадийр все повече и повече се задържаше във фургона си и рядко си показваше носа навън, освен когато Моарейн минеше да огледа товара. Айилците около кервана, на малки групички, с копия и щитове, лъкове и колчани, нямаха никакви други претенции, освен да пазят. Моарейн сигурно си мислеше, че Кадийр или някой от хората му ще се опита да духне с някое от нещата, които бяха докарали по нейно настояване от Руйдийн. Мат се зачуди дали Ранд осъзнава, че ѝ дава всичко, което си поиска. За известно време му се беше сторило, че Ранд е излязъл отгоре, но вече не беше толкова сигурен, въпреки че Моарейн правеше всичко, ако се изключеха поклоните и паленето на лулата му.

Шатрата на Ранд беше на билото на едно хълмче, сама, естествено, с оня червен пряпорец на прът, забит пред входа ѝ. Лекият ветрец го развяваше и понякога успяваше да го разгъне напълно, за да се вижда червено-белият диск. От това нещо кожата на Мат настръхваше, както и от Знамето на Дракона. Ако един човек искаше да избегне връзките си с Айез Седай, нещо, което би направил всеки, освен ако не е кръгъл идиот, последното, което щеше да направи, бе да развява точно този символ.

Склоновете на хълма бяха голи, но палатките на Девите обграждаха основата му и продължаваха сред дърветата по околните склонове и от другата страна. Това също беше обичайно, както и бивакът на Мъдрите сред по-големия на Фар Дарейз Май — дузини ниски шатри на един вик разстояние от тази на Ранд, с шетащите сред тях гай-шайн.

Малко Мъдри се мяркаха, но незначителният брой се компенсираше с погледите, с които го посрещаха и отпращаха. Мат нямаше никаква представа колко от тази пасмина могат да преливат, но колкото до погледите, с нищо не отстъпваха на Айез Седай в претеглянето и премерването. Той забави крачка, стараяйки се да не потръпва притеснено. Усещаше очите им в гърба си толкова сигурно, колкото ако го ръчкаха с остен. При всяко излизане от шатрата

трябваше да минава през това изпитание. Е, само няколко думи с Ранд и нямаше да му се налага повече.

Само че когато свали шапката си и се пъкна в шатрата на Ранд, се оказа, че вътре няма никой освен Натаил, изтегнат на възглавниците, опрял своята позлатена арфа с гравирани Дракон на коляно и със златен бокал в другата ръка.

Мат направи гримаса и изруга наум. Можеше и сам да се сети. Ако Ранд беше тук, щеше да се наложи да мине през плътния кръг от Деви около шатрата му. Най-вероятно се беше покатерил на оная новопостроена кула. Добра идея, между другото. Оpozнай терена. Това беше второто правило, веднага след „опознай врага си“.

От тази мисъл в устата му стана кисело. Тези правила идеха от паметта на други мъже: единствените правила, които той държеше да помни, бяха „никога не целувай момиче, чиито братя имат белези от нож“ и „никога не играй комар, ако не знаеш къде е задният изход“. Почти му се досяа тези спомени на други мъже да бяха все така като отделни буци в мозъка му, а не да се просмукват в мислите му, когато най-малко ги очаква.

— Киселини в стомаха ли имаме? — попита лениво Натаил. — Някоя Мъдра сигурно ще намери коренче да те излекува. И защо не опиташ при Моарейн?

Мат така и не можеше да хареса този човек; имаше чувството, че непрекъснато си мисли някаква шега, която не иска да сподели. И винаги изглеждаше така, сякаш трима слуги непрекъснато се грижат за облеклото му. Всички тези белоснежни дантели по яката и маншетите, които винаги изглеждаха току-що изпрани. Освен това този тип като че ли никога не се потеше. А за какво му беше дотрябвал на Ранд, си беше пълна загадка. Почти никога не беше го чувал да свири нещо весело на тази арфа.

— Ще се върне ли скоро?

Натаил сви рамене.

— Когато той реши. Може би скоро, може би късно. Никой мъж не засича времето на Лорд Дракона. И много малко жени. — Ето я пак тази тайнствена усмивка. Малко безрадостна този път.

— Ще изчакам. — Беше решил най-после да приключи с това. Толкова пъти го беше отлагал в последния момент.

Натаил отпи от виното си и го изгледа продължително над ръба на чашата.

Не стига че Моарейн и Мъдрите го гледаха така мълчаливо и изпитателно — понякога го правеше и Егвийн: тя между другото определено се беше променила, наполовина Мъдра и наполовина Айез Седай — а сега и веселчунът на Ранд. От този поглед му се дощя да заскърца със зъби. Най-доброто, което щеше да получи от заминаването си, щеше да е, че никой повече нямаше да го гледа така, сякаш всеки миг ще отгатне какво мисли и вече знае дали долните му дрехи са чисти.

Край огнището бяха разпънати две карти. Едната, точно копие на опърпан оригинал, намерен в един полуопожарен град, покриваше северен Кайриен западно от Алгуеня до средата на пътя до Гръбнака на света, докато другата, нова и нахвърляна бегло, показваше терена около града. И двете бяха осеяни с късчета пергамент, придържани на място с камъчета. Щом трябваше да чака и в същото време да загърби търсеция поглед на Натаил, не му оставаше нищо друго освен да разгледа картите.

С върха на ботуша си той отмести няколко камъчета на картата на града, за да може да разчете какво пише на пергаментовите късчета. И неволно трепна. Ако айилските съгледвачи можеха да броят, то Куладин разполагаше с близо сто и шестдесет хиляди копия — Шайдо и онези, за които се предполагаше, че са се присъединили към своите общества сред Шайдо. Доста костелив орех, за да го строшиш току-така. Тази страна на Гръбнака на света не беше виждала такава армия от времената на Артур Ястребовото крило.

Втората карта показваше другите кланове, прехвърлили Драконовата стена. Всички вече го бяха направили, с една или друга сила, пръснати по протежението на пътя според това кога бяха напуснала Джангай и разделени, но неприятно близо до тук. Шианде, Кодарра, Дарайн, а също и Миагома. Взети заедно, те явно разполагаха с поне толкова копия, колкото и Куладин. Вярно беше, че бяха оставили много малко от своите след себе си. Седемте клана с Ранд надвишаваха това число почти двойно и лесно можеха да се справят или с Куладин, или с четирите клана. Или — или. Но не и с двете сили, не и едновременно. Но най-вероятно на Ранд щеше да му се наложи да се срази и с двете едновременно.

Това, което айилците наричаха „замъгляване“, изглежда, засягаше и онези кланове — всеки ден мъжете продължаваха да захвърлят оръжието си и да изчезват, — но само глупак можеше да допусне, че това намалява силите им повече, отколкото тези на Ранд. А винаги съществуваше възможността избягалите да се присъединят към Куладин. Айилците не говореха за това и винаги се прикриваха зад приказките си за присъединяване към обществата. Но дори и сега мъже и Деви решаваха, че не могат да приемат Ранд, нито това, което им беше казал за тях самите. Всяка заран се оказваше, че някои са изчезнали, а далеч не всички оставяха копията си.

— Страхотна ситуация, какво ще кажеш?

Мат рязко вдигна глава при гласа на Лан. Слава на Светлината, Стражникът бе влязъл в шатрата сам.

— Просто реших да погледам, докато чакам. Ранд идва ли?

— Скоро ще е тук. — Пъхнал палци под колана на меча си, Лан застана до Мат и погледна картата. Лицето му издаваше толкова, колкото би издало лицето на някоя статуя. — Утрото, изглежда, ще ни донесе сражение, каквото не е имало от времето на Артур Ястребовото крило.

— Сериозно? — Къде беше Ранд? Все още на оная кула, навярно. Може би трябваше да отиде там. Не, крайно време беше да престане да се влачи подир него. Ранд все едно щеше да дойде тук, рано или късно. Искаше да му каже и още нещо освен за Куладин. „Тази битка изобщо не е моя. Не бягам от нещо, което и най-малко ме засяга.“ — Какво се знае за тях? — Той посочи късчетата, представлящи Миагома и останалите. — Някаква вест дали смятат да се присъединят към Ранд, или просто са решили да си седят и да чакат?

— Кой може да каже? Руарк, изглежда, не знае повече от мен, а Мъдрите и да знаят, не казват. Единственото сигурно е, че Куладин стои на място.

Пак Куладин. Мат помръдна и насмалко да излезе. Не, трябваше да изчака. Заби поглед в картите и се престори, че ги проучва. Може би Лан щеше да млъкне. Искаше само да каже на Ранд каквото имаше да му каже и да си замине.

На Стражника обаче, изглежда, му се говореше.

— Как смятате, господин Веселчун? Дали да не ударим утре Куладин с всички сили и да го съкрुшим?

— За мен това звучи не по-зле от всеки друг план — отвърна лениво Натаил, допи бокала си, пусна го на чергите, вдигна арфата и започна тихо да подрънква нещо мрачно и погребално. — Аз войски не водя, Стражниче. Нищо не командвам аз освен себе си, а и това не винаги.

Мат изпръхтя и Лан го стрелна с очи, след което върна погледа си на картите.

— Ти май не смяташ, че планът е добър. Защо?

Така небрежно го подхвърли, че Мат отговори, без да се замисли.

— По две причини. Ако обкръжите Куладин и го заклещите между вас и града, можете да го прекършите. — Кога най-после ще дойде Ранд? — Но е възможно също да го избутате така, че да прехвърли стените. Според това, което чух, той почти е завзимал града на два пъти, дори без да подравя стените и без обсадни кули, а градът се крепи на зъби и нокти. — Да си каже неговото и да се маха, това е. — Притиснете ли го много, може да се окажете вътре в Кайриен. Много е гадно да се сражаваш в град. А идеята е този град да се спаси, а не да бъде съсипан. — Тези късчета, разхвърляни по картите, както и самите карти, го показваха съвсем ясно.

Той се намръщи и клекна. Лан клекна до него, но Мат почти не го забеляза. Хазартна задача. И доста възбуждаща.

— Най-добре да се опитате да го изтласкате настрана. Да го ударите главно от юг. — Той посочи с пръст река Гайлин: сливаше се с Алгуеня на няколко мили северно от града. — Тук има мостове. Оставете на Шайдо чиста полоса към тях. Винаги трябва да им оставиш изход, освен ако не искаш да разбереш колко упорито може да се бие човек, комуто не е останало нищо за губене. — Пръстът му се плъзна на изток. Предимно гористи хълмове, както изглеждаше. Вероятно не по-различни от тия наоколо. — Една блокираща сила тук, от тази страна на реката, ще ги накара да тръгнат към мостовете, стига да е достатъчно голяма и разположена както трябва. А тръгнат ли, Куладин няма да се опита да се бие с някого пред себе си, докато го следват отзад. — Да. Почти същото, както при Джендже. — Освен ако не е пълен глупак, разбира се. — Може да успеят да стигнат до реката в добър ред, но тези мостове ще им приседнат, Доколкото знам, айилците не могат да плуват, нито да преодоляват ровове, впрочем. Продължавате натиска и ги избутвате отвъд реката. С повече късмет

ще можете да ги изтласкате чак към планините. — Приличаше също и на фортовете Куандайг, в края на Тролокските войни, при това в почти същите мащаби. Не беше много по-различно и от Сулмейнската клисура, още преди Артур Ястребовото крило да е проходил. Имената проблясваха из главата му с картини на окървавени бойни полета, забравени дори от историците. Както се беше улисал в картата, не ги усещаше като нещо друго освен като собствени спомени. — Колко жалко, че си нямате повечко конница. Леката конница е най-подходяща за изтласкване. Хапеш по фланговете, не ги оставяш да спрат и да се подредят за битка. Но айилците би трябвало да се справят не по-зле.

— А другата причина? — тихо попита Лан.

Мат се беше увлякъл съвсем. Хазартът за него беше нещо повече от чисто забавление, а битката беше хазарт, в сравнение с който хвърлянето на зарове по кръчмите изглеждаше детска играчка и занимание за беззъби инвалиди. Тук залогът беше човешки живот, твоят, както и на хората ти, хора, които дори ги нямаше на картата. Заложил ли погрешно, направил ли глупав облог — и загиваха градове или рухваха цели държави. Мрачната музика на Натаил звучеше съвсем на място. И в същото време от тази игра кръвчицата ти кипваше.

Без да вдига очи от картата, той изсумтя:

— Знаеш го не по-зле от мен. Дори само един от онези четири клана да реши да мине на страната на Куладин, ще ви хванат отзад, докато ръцете ви са заети с Шайдо. Куладин ще се превърне в наковалнята, а те в чука, докато вие ще се окажете орехът по средата. Така че поведете само половината от своите срещу Куладин. Така боят ще стане равностоеен, но ще трябва да се примирите с това. — Честни правила във войната не съществуваха. Подхващаш врага си отзад, когато най-малко го очаква, тогава и там, където е най-слаб. — Все пак ще имате известно предимство. Той ще трябва да се пази и от набези откъм града. Другата половина разделяте на три части. Едната да загради Куладин в чувал и да го подкара към мостовете, другите две — на няколко мили разстояние между града и четирите клана.

— Хитро — отрони Лан. Изсеченото му като от каменна плоча лице остана безизразно, но в гласа му, макар и едва доловимо, се прокрадна одобрение. — Един клан няма да спечели нищо, ако нападне някоя от двете сили, особено след като другата може да го

удари в тил. И по същата причина никой няма да се опита да се намеси в това, което става около града. Обаче четирите клана може да се съюзят. Малко вероятно, след като досега не са го направили, но ако стане, всичко се променя.

Мат гръмко се изсмя.

— Винаги всичко се променя. И най-добрият план трае само докато излети първата стрела. Това и едно дете ще го разбере, освен Индириан и всички, които нямат капка ум в главите си. Ако всички те решат да минат на страната на Куладин, хвърляте зара и се надявате, защото в такъв случай в играта със сигурност се е намесил Тъмния. Поне ще разполагате с достатъчно сили встрани от града, които да им се противопоставят. Достатъчно, за да ги задържат за времето, което ви е нужно. Тогава спирате да преследвате Куладин и обръщате всичко срещу тях веднага след като той започне по живо — по здраво да прехвърля Гайлин. Но се обзалагам, че те ще изчакат и само ще гледат, и ще дойдат при вас, след като приключите с Куладин. Победата решава много спорове в човешките глави.

Музиката беше спряла. Мат извърна поглед към Натаил и видя, че той се вира в него по-твърдо от всякога. Гледаше го така, сякаш никога досега не беше го виждал и не знаеше кой е. Очите на веселчуна бяха като тъмни лъскави стъклъца, кокалчетата на пръстите му бяха побелели върху позлатата на арфата.

Едва сега всичко се срути в съзнанието му — това, което беше изговорил, спомените, които бе обгърнал като свои. „Светлината да те изгори дано, глупак такъв, че не можеш да си сдържаш езика!“ Защо трябваше Лан да подкара разговора по този начин? Защо не беше го заговорил за коне или за времето, или просто да си беше мълчал? Никога досега Стражникът не бе проявявал такава словоохотливост. Обикновено и дърветата бяха по-разговорливи от него. Но разбира се, той самият трябваше да запази здравия си разум и да си държи устата затворена. Добре поне че не беше заломтил на проклетия Древен език. „Кръв и пепел, дано да не съм!“

Мат скочи и понечи да си тръгне, и изведнъж забеляза, че Ранд стърчи наред палатката и разсеяно върти в ръцете си парчето от копие с пискюла. От колко ли време беше тук? Нямаше значение. Мат избълва всичко наведнъж.

— Аз си тръгвам, Ранд. Утре призори. Съмне ли се, качвам се на седлото и ме няма. Щях да го направя още сега, ако можех за половин ден да стигна достатъчно далече, за да мога да спра. Смятам да оставя толкова мили между себе си и айилците — които и да са те, — колкото Пипе може да покрие преди да си направя бивака. — Нямаше смисъл да легне някъде и да го спипат нечии съгледвачи — Куладин сигурно също си имаше, а и другите можеха да не го познаят, преди да са го намушкали с някое копие.

— Ще ми е мъчно, ако си заминеш — тихо рече Ранд.

— Не се опитвай да ме разубежда... — Мат примигна. — И само толкова? Ще ти е мъчно, ако замина?

— Никога не съм се опитвал да те карам да останеш, Мат. Перин си замина, когато му се наложи, ти също можеш.

Мат зяпна. Вярно, Ранд никога не беше се опитвал да го спре. Просто го правеше, без да се опитва. Но сега нямаше никакво придърпване на тавирен, нямаше го и гузното усещане, че прави нещо нередно.

— Накъде заминаваш? — попита Ранд.

— На юг. — Не че имаше кой знае какъв избор с посоката. Другите пътища водеха към Гайлин, а на север от тази река нямаше нищо, което да го заинтересува, или към айилците, част от които можеха да го убият, а другата — да го убият или не, зависи колко близо е до Ранд и какво са вечеряли. Не най-добрият жребий според него. — Колкото за начало поне. После нанякъде, където ще намеря кръчми и жени, които не носят копия. — Мелиндра. Тя можеше да му създаде проблеми. Имаше чувството, че тя е от породата жени, които няма да го оставят да си иде, освен ако сами не пожелаят. Е, тъй или иначе, с нея щеше да се оправи. Може би просто щеше да се метне на коня преди да е разбрала. — Тази работа не е за мен, Ранд. Аз от битки нищо не разбирам, а и не искам да разбирам. — Отбягна погледите на Лан и Натаил. Ако някой от двамата си отвореше устата, щеше да му строши зъбите. Дори на Стражника. — Разбираш ме, нали?

Ранд кимна уж разбиращо.

— На твоє място бих пропуснал сбогуването с Егвийн. Вече не съм сигурен колко от това, което й казвам, не стига до Моарейн или до Мъдрите, или до всички заедно.

— Отдавна стигнах до това заключение. Тя е оставила Емондово поле много повече зад себе си, отколкото всеки от нас. И съжалява много по-малко.

— Може би — отвърна тъжно Ранд. — Светлината дано свети над теб, Мат — добави той и му протегна ръка, — и да ти прати гладки пътища, хубаво време и приятна компания, докато се срещнем отново.

Ако зависеше от Мат, нямаше да е скоро. Испита известна тъга от това и се почувства малко глупаво, че го прави, но човек трябваше да се грижи сам за себе си. След всички думи и дела всичко всъщност се свеждаше до това.

Ръкостискането на Ранд бе станало по-силно от всякога — всички тези упражнения с меча бяха добави мазоли към старите — от стрелбата с лъка, — но изпъкналата дамба с формата на чапла се отри ясно в шепата на Мат. Като малко напомняне в случай, че бе забравил знаците под ръкавите на приятеля си, или още по-странните неща в главата му, благодарение на които можеше да прелива. След като можеше да забрави, че Ранд може да прелива — а от дни не беше се сещал за това, от цели дни! — значи отдавна бе дошло време да се маха.

Размениха неловко още няколко думи — Лан като че ли беше забравил за тях: бе скръстил ръце и разглеждаше замислено картите, а Натаил дърпаше разсеяно струните. Мат имаше слух за музиката и ироничните нотки в непознатата мелодия не му убягнаха; зачуди се защо този странен тип е избрал точно нея, след което Ранд отстъпи настрана и всъщност сам сложи край на тягостната пауза, и ето че Мат се озова навън. Тук вече имаше цяла тълпа — поне стотина Деви, пръснати по билото и готови да промушат всеки с копие при най-малкия знак за опасност, тук бяха и вождовете на всичките седем клана — чакаха търпеливо, неподвижни като камъни, и трима тайренски лордове, които се преструваха, че не се потят и че айилците изобщо ги няма.

Той беше чул за пристигането на лордовете и дори бе слязъл да разгледа стана им — по-точно трите стана, — но не намери познати и никой не пожела да седнат да хвърлят някой зар или да раздадат картите. Тези тримата го изгледаха от глава до пети, нацупиха се презрително и очевидно решиха, че с нищо не е по-добър от айилците, което ще рече — че не си струва да го гледат.

Мат дръпна широката периферия над очите си и на свой ред изгледа хладно тайренците. Има удоволствието да забележи, че двамата по-млади поне изпитаха неудобство, щом срещнаха погледа му, и закрачи надолу по хълма. Сивобрадият едва прикриваше нетърпението си да се напъха в шатрата на Ранд, но за него това вече нямаше значение. Никога вече нямаше да ги види.

Представа си нямаше защо просто не отвърна погледа си от тях. Само дето крачката му стана някак по-лека и се почувства все едно че е изпил буре с оцет. Нищо чудно, след като утре най-сетне щеше да си тръгне. Заровете сякаш се завъртяха в главата му и този път не се знаеше какво ще покажат, когато спрат. Странно. Сигурно го притесняваше Мелиндра. Да. Определено щеше да си тръгне много рано, и то тихо като мишка, стъпваща на пръсти по гъши пух.

Той засвири с уста и се запъти към шатрата си. Коя ли беше мелодията? О, да. „Танц с Джак на Сенките.“ Никакво намерение нямаше да танцува със смъртта, но песничката беше весела, затова той продължи да си я свирука, като същевременно си мислеше кой ли е най-лесният път до Кемлин.

Ранд дълго гледа след Мат, после каза:

— Чух само последното. И другото ли беше така?

— Общо взето, да — отвърна Лан. — Огледа картите само за минутка и изложи план за битка почти като този, който съставиха Руарк и другите. Схвана трудностите и рисковете и как да бъдат избегнати. Знае за изкопчии рудничари и обсадни машини, и за използването на лека конница за преследване на победен противник.

Ранд го погледна. Стражникът не изглеждаше изненадан, дори не мигна. Разбира се, тъкмо той му бе казал, че Мат показва изненадващи познания във военното дело. А освен това Лан нямаше да зададе очевидния въпрос, което беше добре. Ранд пък нямаше право да дава краткия отговор, който му бе известен.

Той самият имаше няколко въпроса. Например какво общо можеше да имат изкопчиите с битките? Или с обсадите може би. Независимо от отговора, рудници имаше чак при Камата на Дракона и в тези времена дори и там едва ли щяха да се намерят рудничари. Все едно, тази битка щеше да мине и без такива. Важното бе, че той

знаеше, че Мат е спечелил от другата страна на онази врата тер-ангреал нещо повече от странната склонност да дърдори на Древния език, когато не внимава. И след като го знаеше, трябваше да се възползва от това.

„Не бива да си толкова напорист“ — каза си той с горчивина. Бе забелязал катерещия се към шатрата му Мат и без колебание бе пратил Лан да види какво може да излезе на повърхността при един безгрижен разговор. Направил го беше съзнателно. Останалото можеше и да не дойде, но можеше и да се случи. Надяваше се Мат да прекара чудесно, докато е на свобода. Надяваше се и Перин да се чувства отлично в Две реки, да запознае Файле с майка си и сестрите си, а навярно и да се ожени за нея. Надяваше се, защото знаеше, че ще ги привлече отново, като тавирен, притеглящ към себе си други тавирен, самият той — най-силният. Моарейн твърдеше, че не било съвпадение трима такива да отраснат в едно и също село, почти на една и съща възраст; Колелото заплиташе в Шарката случайност и съвпадение, но не беше възможно да втъче без причина такива като тях тримата. Рано или късно щеше да притегли отново приятелите си, където и да отидеха, а когато дойдеха, щеше да ги използва както може. Както трябва. Защото щеше да потрябва. Защото каквото и да казваше Пророчеството за Дракона, той беше сигурен, че единственият шанс, който имаше да спечели Тармон Гай-дон, бе в това да бъдат и тримата заедно, трима тавирен, свързани един с друг от невръстното си детство и след това — обвързани наново. Не, не биваше да бъде напорист. „Бездруго вече толкова вонииш, че ако те подуши, и сеанчанец ще си повърне вечерята!“

— Свири „Марша на смъртта“ — заповяда той с по-дрезгав глас, отколкото му се искаше, и Натаил за миг го изгледа тъпо. Беше чул всичко. Сигурно щеше да има въпроси, но нямаше да намери отговори. След като Ранд не можеше да сподели с Лан тайните на Мат, нямаше да ги издаде и пред един Отстъпник, колкото и питомен да изглеждаше. Този път съзнателно си придаде твърдост и насочи дръжката на копие то към веселчуна. — Засвири я, ако не знаеш някоя по-тъжна. Засвири нещо, от което твоята душа да заплаче. Ако все още имаш душа.

Натаил му отвърна с угодническа усмивка и поклон, но като че ли пребледня. Наистина поде „Марша на смъртта“, но музиката му зазвуча по-затрогващо от всякога, пронизително, като погребална

песен, от която всякоя душа щеше да заплаче. Загледа втренчено Ранд, като че ли да види дали му действа.

— Лан, би ли поканил другите да влязат? — каза Ранд и легна на чергите.

Лан се поклони официално и излезе. Направи го за пръв път, но Ранд го отбеляза съвсем разсеяно.

Битката щеше да започне утре. Твърдението, че той бе помогнал на Руарк и другите да съставят плана, бе само една учтива измислица. Той бе достатъчно умен, за да си даде сметка, че не разбира нищо и че въпреки всичките си разговори с Лан и Руарк не е подготвен. „Планирал съм стотици битки като тази, и по-големи, и съм давал заповеди, водещи до десет пъти повече.“ Не беше негова мисъл. Луз Терин познаваше войната — беше я познавал, — но не и Ранд ал-Тор, а той беше само това. Слушаше, задаваше въпроси... и кимаше, все едно че разбираше, когато кажеха, че нещо трябва да се направи по такъв и такъв начин. Понякога разбираше и веднага съжаляваше, защото се досещаше откъде идва това разбиране. Единственият му принос беше в настояването, че Куладин трябва да бъде победен, без градът да пострада. Във всеки случай този съвет щеше да добави само няколко щриха към всичко, което вече беше решено. Мат сега щеше да е много полезен с новооткритото си знание.

Не. Нямаше да мисли за приятелите си. Нито за това, което щеше да им причини преди всичко да се свърши. Дори да оставеше битката настрана, имаше твърде много неща, които го безпокояха и за които трябваше да направи нещо. Липсата на кайриенски флагове над Кайриен бележеше сериозен проблем, непрекъснатите престрелки по границата с Андор — друг. Кроежите на Самаил му създаваха грижи и...

Вождовете на кланове се появиха без ред. Този път Деарик влезе пръв, Руарк и Ерим заедно накрая, с Лан, Бруан и Джеран застанаха до Ранд. Всички се държаха като равни и, изглежда приемаха и Аан-аллейн за равен.

Вейрамон нахълта последен, следван плътно от лордчетата, стиснал устни и намусен. За него превъзходството в ранга явно имаше значение. Мърморейки нещо в наклепаната си брада, той заобиколи огнището и понечи се намести зад Ранд. Вождовете свъсено го изгледаха. При айилците близък роднина или брат по бойно общество

можеше да заеме това място, макар и да съществуваше риск че ще ти забие нож в гърба. Вейрамон обаче изгледа намръщено Джеран и Деарик, сякаш очакваше някой от тях да му отстъпи мястото си.

Най-сетне Баел му даде знак да застане до него, при картите срещу Ранд, и след кратка пауза Вейрамон отиде и седна до вожд с кръстосани крака и вкочанен, с вид на човек, току-що глътнал зелена слива с костилката. Двамата млади тайренци застанаха зад него почти толкова вдървени, като единият благоволи да изрази известно смущение.

Ранд си го отбеляза наум, но не каза нищо, само натъпка с палец табака в лулата си и загреба от сайдин, колкото да я запали. Трябваше да направи нещо с тоя Вейрамон — той изостряше стари проблеми и създаваше нови. И следа от чувство не пробяга по лицето на Ранд, но физиономиите на присъстващите вождове варираха от киселото отвращение на Хан до недвусмислената леденоока готовност на Ерим да затанцува с копията тук и веднага. Навярно имаше начин Ранд да се отърве от Вейрамон, но с това щеше да си създаде нови грижи.

Следвайки примера на Ранд, Лан и вождовете се захванаха да пълнят лулите си.

— Според мен са нужни само малки промени — каза Баел, предизвиквайки яростното сумтене на Хан, както обикновено.

— Тези малки промени засягат ли Гошиен, или някой от другите кланове?

Исключил Вейрамон от ума си, Ранд се облегна и се заслуша, докато обсъждаха какво следва да се промени след огледа на терена. От време на време някой айилец мятеше поглед към Натаил — траурната музика влияеше на всички. Дори лицата на тайренците се сгърчваха скръбно. Звуците обаче обливаха Ранд, без да докоснат нищо. Сълзите бяха лукс, какъвто той вече не можеше да си позволи. Дори вътрешно.

ГЛАВА 43

ТОВА МЯСТО, ТОЗИ ДЕН

Ранд бе станал и се беше облякъл много преди да е съмнало. Всъщност не беше спал и не Авиенда го бе държала буден, въпреки че бе започнала да се съблича преди той да е изгасил лампите и бе преляла след това да запали една, гълчейки го, че не може да вижда в тъмното като него. Той не й отговори и часове по-късно почти не забеляза, когато тя стана, цял час преди него, облече се и излезе. Дори не му хрумна да се чуди къде е тръгнала.

Мислите, които го бяха накарали да се взира цяла нощ в тъмното, още се въртяха в главата му. Днес щяха да загинат хора. Много хора, дори всичко да минеше гладко. Нищо не можеше да направи, за да промени това — всичко днес щеше да протече според каприза на Шарката. Но отново и отново прехвърли наум решенията, които бе взел, след като се бе озовал в Пустошта. Можеше ли да направи нещо по-различно, нещо, с което да избегне този ден, това място? Следващия път, може би. Копието с пискюла лежеше до постелката върху бойния му колан с меч в ножницата. А щеше да има следващ път, и по-следващ, и още по-следващ.

Преди тъмнината все още да се е разсеяла, вождовете дойдоха да докладват, че хората им са на позиция и в готовност. Не че можеше да се очаква нещо друго. Колкото и да бяха каменни лицата им, по тях все пак пробягваше сянка на чувство. Но и то беше някаква странна смесица от мрачно спокойствие с тънък пласт възбуда отгоре.

Ерим дори леко се усмихваше.

— Хубав ден да видим най-сетне края на Шайдо — каза той, но някак предпазливо, сякаш стъпваше на пръсти.

— Ако е рекла Светлината — отрони Баел, чиято глава се отриваше в покрива на шатрата — ще умием копията в кръвта на Куладин преди залез слънце.

— Не е на добро да говорим за онова, което ще бъде — промърмори Хан. Каймакът на възбудата при него бе доста тънък,

разбира се. — Съдбата ще реши.

Ранд кимна.

— Дано Светлината даде да не загинат твърде много от нашите. — Съжали, че не се тревожи за това, че изобщо ще загинат хора, защото никой не заслужаваше животът му да секне отведнъж, но предстояха още много дни. Всяко копие щеше да му е нужно, за да наложи ред от тази страна на Драконовата стена. Това бе главната причина да уреди сметките си с Куладин.

— Животът е сън — каза Руарк, а Хан и останалите кимнаха съгласни. Животът бе само сън, а всички сънища трябваше да свършат. Айилците не тичаха към смъртта с охота, но и не бягаха от нея.

На излизане Баел се спря.

— Сигурен ли си в това, което искаш да направят Девите? Сюлин го е споделила с Мъдрите.

Затова значи Мелайне бе придърпала Баел настрани. По това как Руарк се спря да чуе, стана ясно, че Амис също е говорила с него.

— Всеки ще прави това, което трябва, без мрънкане, Баел. — Не беше честно, но това не беше игра. — Щом Девите искат да го обсъждаме специално, Сюлин може да дойде при мен, а не да тича при Мъдрите.

Ако не бяха айилци, Руарк и Баел щяха да поклатят глави. Ранд бе сигурен, че жените ще им се качат на главите, но трябваше да се примирят с това. Щом Фар Дарейз Май носеха неговата чест, този път щяха да я носят там, където той пожелае.

За изненада на Ранд Лан се появи тъкмо когато той вече се канеше да излезе.

— Моарейн с теб ли е? — Ранд беше очаквал Лан е до нея.

— Гризе си ноктите в шатрата. Днес силите ѝ не ще стигнат да Изцери дори само най-тежко ранените. — Това бе нейният избор да помогне. Днес тя не можеше да използва Силата като оръжие, но можеше да Изцерява. — Жертвите винаги я вбесяват.

— Всички ни вбесяват — сръза го Ранд. Това, че бе отвлякъл Егвийн, сигурно също я ядосваше. Доколкото знаеше, Егвийн сама по себе си не беше толкова добра в Церителството, но можеше да помага на Моарейн. Да, но той имаше нужда от онова, което му бе обещала. — Кажи на Моарейн, ако има нужда от помощ, да помоли някои от Мъдрите, които могат да преливат. — Но малцина Мъдри разбираха

нещо от Церителство. — Може да се свърже с тях и да използва мощта им. — Поколеба се. Моарейн беше ли му споменавала изобщо за свързване? — Едва ли си дошъл при мен, за да ми съобщиш, че Моарейн се измъчва — каза той с раздразнение. Трудно му ставаше понякога да следи ясно кое в знанията му иде от Моарейн, кое от Ашмодеан и кое от Луз Терин.

— Дойдох да те попитам защо отново си решил да носиш меч.

— Моарейн вече ме попита. Тя ли те прати?

— Аз искам да знам — грубо го прекъсна Лан. — Ти можеш да изковеш меч от Силата или да убиваш без меч, но ето че изведнъж реши да окачиш стомана на бедрото си. Защо?

Ранд несъзнателно опипа дългата дръжка на бедрото си.

— Едва ли е честно да използвам Силата така. Особено срещу противник, който не може да прелива. Все едно да се бия с дете.

За миг Стражникът остана безмълвен и го изгледа проницателно.

— Решил си лично да убиеш Куладин — каза най-сетне той хладно. — Този меч срещу неговите копия.

— Не смятам да го търся специално, но може ли някой да каже какво ще стане? — Ранд сви рамене. Не бе и помислял да тръгне непременно срещу айилеца. Но ако капризите на случайността решаха да го облагодетелстват, дано се случеше да се озове лице в лице срещу Куладин. — Освен това не ще му попреча, ако реши да ме потърси. Заплахите, които чух от него, бяха лични, Лан. — Той изпъна ръка от пурпурния ръкав на палтото си, колкото да блесне люспестата глава на Дракона. — Куладин не ще се усмири, докато съм жив, докато и двамата носим това.

Честно казано, и той самият нямаше да се усмири, докато на този свят не останеше само един мъж с клеймото на Дракона. По право можеше да хвърли вината за Куладин на Ашмодеан. Той бе жигосал самозвания вожд на Шайдо. Но именно безграничната амбиция на Куладин бе направила това възможно; амбицията му, както и отказът да се подчини на айилския закон и традиция неизбежно бяха довели до това място, този ден. В нозете на Куладин като непростим грях можеше да се струпат Тайен и Селеан, и дузина още разрушени градове и села, и безчет опожарени ферми. Непогребани мъже, жени и деца бяха нахранили лешоядите. Щом той бе Преродения Дракон, щом

имаше право да поиска от всеки народ да го последва, най-малкото от народа на Кайриен, той им дължеше възмездие.

— Тогава просто заповядай да го обезглавят, щом го пленят — каза дрезгаво Лан. — Изпрати стотина души, или хиляда, без никаква друга задача, освен да го намерят и хванат. Но не бъди такъв глупак да приемаш двубой с него! Ти вече си добър с меча — много добър, — но айилците са направо родени с копието и щита в ръце. Едно копие да прониже сърцето ти и всичко ще бъде нахалост.

— Значи да избегна двубоя? Ти би ли го сторил, ако Моарейн нямаше права над теб? Руарк би ли го сторил, или Баел, или който и да е от тях?

— Аз не съм Преродения Дракон. Съдбата на света не лежи на плещите ми. — Но моментната жар в гласа му бе изстинала. Да не беше Моарейн, той щеше да е в самия разгар на битката, там, където е най-горещо. И като че ли съжеляваше, че няма да е така.

— Няма да поемам ненужни рискове, Лан, но и не мога да избегна всички. — Сеанчанското копие днес щеше да остане в шатрата: само щеше да му пречи, ако наистина намереше Куладин. — Хайде. Айилците ще свършат всичко без нас, ако се забавим още малко.

Излязоха навън. На небосвода бяха останали само няколко бледи звезди, тънка ярка ивица рязко очертаваше хоризонта на изток. Ранд спря, Лан също спря до рамото му. Девите бяха образували кръг около шатрата, рамо до рамо, с лица към центъра. Дебел пръстен, опнат надолу, по загърнатите още в мрак склонове, жени, облечени в кадинсор, толкова плътно една до друга, че и мишка не можеше да се провре. Джейде-ен не се виждаше никъде, въпреки че бе заповядал на един гай-шайн да го оседлае и да го чака.

Не само Деви. Две от жените в предната редица бяха облечени в бухнали поли и светли блузи, косите им бяха прибрани назад със забрадки. Все още беше твърде тъмно, за да различи ясно лицата им, но нещо в силуетите на двете, в стойката им със скръстени под гърдите ръце подсказваше, че са Егвийн и Авиенда.

Сюлин се изстъпи напред и каза твърдо:

— Трябва да придружим Кар-а-карн до кулата с Егвийн Седай и Авиенда.

— Кой ви накара? — настоя Ранд. Беглият поглед към Лан му показва, че не е той. Дори в тъмното Стражникът изглеждаше стреснат, макар почти нищо да не можеше да го изуми за дълго. — Егвийн вече трябваше да е тръгнала към кулата, а Девите да са там и да я пазят. Това, което тя ще прави днес, е много важно. Трябва да бъде защитена, докато го прави.

— Ние ще я защитим — Гласът на Сюлин беше равен като рендосана дъска. — Както и Кар-а-карн, който даде на Фар Дарейз Май да носят честта му. — Сред Девите се разнесе одобрително мърморене.

— Това е съвсем разумно, Ранд — каза Егвийн. — Щом един може да съкрати битката с използване на Силата, трима ще я съкратят още повече. Ти си по-силен от двете ни с Авиенда, взети заедно. — Не пролича последното да ѝ харесва много. Авиенда не каза нищо, но стойката ѝ бе достатъчно красноречива.

— Това е тъпо — намръщи се Ранд. — Пуснете ме и отидете на определените ви места.

Сюлин не помръдна.

— Фар Дарейз Май носят честта на Кар-а-карн — каза тя спокойно и другите го подеха. Не силно, но от толкова много женски гласове зазвуча като тътен. — Фар Дарейз Май носят честта на Кар-а-карн. Фар Дарейз Май носят честта на Кар-а-карн.

— Казах, пуснете ме — настоя той, след като тътенът замря. Сякаш им беше казал да подемат отново, и те го направиха:

— Фар Дарейз Май носят честта на Кар-а-карн. Фар Дарейз Май носят честта на Кар-а-карн.

Сюлин стоеше и го гледаше в очите.

Лан се наведе към ухото му и сухо промърмори:

— Жената е не по-малко жена и когато носи копие. Срещал ли си някоя, която да можеш да отклониш от това, което е решила? Откажи се, иначе ще стоят тук цял ден и ти ще спориш, а те ще скандират. — Сред кратко колебание Стражникът добави: — А освен това наистина звучи разумно.

Егвийн отвори уста, но Авиенда я хвана под мишницата, прошепна ѝ няколко думи и тя не каза нищо. Той обаче се досети какво се канеше да му каже. Канеше се да му каже, че е опърничава, тъпкана с вълна катуна, или нещо подобно.

Цялата беда беше в това, че той наистина започваше да се чувства като такъв. Наистина имаше смисъл и той да се качи на кулата. На друго място нямаше нужда от него — битката беше вече в ръцете на вождовете и на съдбата — и щеше да е много по-полезен като прелива, отколкото ако обикаляше на кон, надявайки се да срещне Куладин. Ако същността му на тавирен можеше да притегли Куладин, тя можеше да го придърпа към кулата не по-зле, отколкото където и да е другаде. Не че имаше кой знае какъв шанс да го види отблизо, не и след като се бе разпоредил и последната Дева да брани кулата.

Но как да отстъпи и в същото време да запази поне капка достойнство.

— Реших, че ще съм най-полезен на кулата — заяви той и почервения до ушите.

— Както заповяда Кар-а-карн — отвърна Сюлин без и най-малък намек за подигравка, все едно че това си беше неговата идея от самото начало. Лан кимна, плъзна се напред и Девите му направиха път — всъщност съвсем тесен проход.

Проходът обаче веднага се затвори след Лан и Ранд нямаше никакъв избор, освен да закрачи с тях, дори и да не искаше. Можеше да прелее, разбира се, да замята Огън или да ги събори с Въздух, но това едва ли беше най-добрият начин да се държи с хора, които са на неговата страна, камо ли с жени. Освен това никак не беше сигурен, че може да ги накара да го оставят, освен със заплаха да ги избие, а може би и тогава не. А и все едно, нали в края на краищата сам бе решил, че ще е най-полезен на кулата.

Егвийн и Авиенда бяха също толкова мълчаливи, колкото и Сюлин, за което можеше само да им е благодарен. Разбира се, мълчанието им отчасти се дължеше на това, че трябваше да се катерят по осеяния с камънаци хълм. Авиенда всъщност измърморваше от време на време нещо едва чуто и свързано с фустите. Но никоя не му се надсмя за това, че така явно е отстъпил. Макар че това като нищо можеше да стане по-късно. Жените, изглежда, много обичаха да мушнат иглата точно когато вече си решил, че опасността е преминала.

Небето започна да изсветлява в сиво и когато дървеното скеле на кулата се показва над дървесните корони, той сам наруши тишината.

— Не очаквах и ти да участваш в това, Авиенда. Нали каза, че Мъдрите не взимат участие в битки. — Сигурен беше, че му го каза.

Една Мъдра можеше да мине през самия център на битката или да отиде при която и да е твърдина, септа или клан, които са в кръвна вражда с нейните, но участие в битка не взимаше, да не говорим с преливане. Преди той да отиде в Пустошта повечето айилци дори не знаеха, че някои от Мъдрите могат да преливат, макар мълвата да говореше за техни странни дарби и понякога за неща, които айилците смятаха, че са много сходни с преливането.

— Аз все още не съм Мъдра — отвърна тя и придърпа шала си.
— Щом една Айез Седай като Егвийн може да го прави, значи и аз мога. Уредих го едва тази заран, още докато спеше, но си го мислех откакто за първи път помоли Егвийн.

Сега вече светлината беше достатъчна, за да види как Егвийн се изчерви. Навярно нямаше да се наложи да се бои от игли точно от нея. Продължиха сред редките дървета нагоре към кулата.

— И не са се опитали да те спрат? Амис или Баир, или Мелайне?
— Знаеше, че не са. Ако бяха, сега тя нямаше да е тук.

Авиенда поклати глава и се намръщи.

— Разговаряха дълго със Сориля и след това ми казаха да постъпя така, както смятам, че трябва. Обикновено ме карат да постъпвам така, както те смятат, че трябва. — Тя го изгледа накриво и добави: — Чух Мелайне да казва, че ти носиш промяна във всичко.

— Да, нося — отвърна той и сложи крак на първото стъпало на стълбата. — Светлината да ми е на помощ, нося.

Гледката от платформата беше величествена дори за невъоръжено око, с простиращите се до безкрая във всички посоки ниски гористи хълмчета. Дърветата бяха достатъчно гъсти, за да прикрият айилците, придвижващи се към Кайриен — повечето вече трябваше да са на позиция, — но зората обливаше самия град със златна светлина. Бърз оглед през една от далекогледните тръби показва, че голите хълмове покрай реката са спокойни и привидно лишени от живот. Но това много скоро щеше да се промени. Шайдо бяха там, макар и скрити засега. Но нямаше да останат скрити, когато започнеше да насочва... какво? Не и гибелен плам. Каквото и да направеше, трябваше само да изнерви Шайдо колкото може повече, преди неговите айилци да атакуват.

Егвийн и Авиенда се бяха редували да гледат през другия далекоглед, като спираха за кратко и си говореха тихичко, но сега само

си шепнеха. Накрая си кимнаха, пристъпиха до парапета с ръце, опрени на прясно издяланата гредка, и се възряха втренчено към Кайриен. Изведнъж кожата му настръхна. Една от двете беше преляла, а може би и двете.

Това, което забеляза най-напред, беше вятърът, задухал към града. Не лек ветрец, а първият истински вятър, който усети в тази страна. И над Кайриен започнаха да се струпват облаци, най-тежките — откъм юг, и започнаха да стават все по-гъсти и черни. Само там — над Кайриен и над Шайдо. Навсякъде другаде, докъдето виждаха очите му, небето си остана ясносино, само на места с няколко високи и тънки перести облачета. Надигна се и тътен, дълъг и плътен. Изведнъж към земята полетя мълния, назъбена сребриста нишка, която прониза билото на един хълм под града. Преди трясъкът на гръмотевицата да достигне до кулата, още две блеснаха към земята. Диви зъбци се замитаха в небето, сияйно бели копия заудряха земята. И изведнъж тя избухна, и то там, където не беше паднала мълния — пръстта изригна на петдесет стъпки, — после отново, и пак.

Ранд нямаше никаква представа какво правят двете, но очевидно бяха решили да притеснят Шайдо и да ги подтикнат да тръгнат. Дойде време и той да свърши своето — нима щеше да стои и да чака? Той се протегна и сграбчи сайдин. Леден пламък облиза гладкия купол на Празнотата, обкръжил онова, което доскоро беше Ранд ал-Тор. Вкочанен, той пренебрегна мазната гадост, просмукваща се в жилите му от покварата, и овладя дивия порой на Силата, който заплашваше да го погълне.

От толкова далече онова, което можеше да стори, си имаше граници. Всъщност той бе почти на границите на възможностите си без помощта на ангреал или ша-ангреал. Вероятно затова жените преливаха само по една мълния — щом той бе стигнал до предела си, значи те използваха и сетните си сили, за да надмогнат своя.

И един спомен се плъзна по гладкия невидим покров. Не негов, а на Луз Терин. За първи път това не го притесни. В миг той преля и кълбо от пламък обгърна билото на хълм, отстоящ на почти пет мили — кипяща маса бледожълт огън. Когато загасна, и без далекогледа можеше да се види, че хълмът е станал по-нисък и черен на върха, сякаш разтопен. Ако питаха тях тримата, можеше изобщо да не се наложи кланове да се бият с Куладин.

„Илиена, моя любов, прости ми.“

Празнотата потръпна и за миг Ранд се олюля на ръба на унищожението. Вълни на Единствената сила се заразбиваха през него в пияната на страха; покварата сякаш се втвърди около сърцето му като смрадлив камък.

Стиснал перилото с побелели пръсти, той се насили да върне кротостта си, насили се да се удържи Празнотата. И отказа да слуша повече мислите в главата си. Напрегна всичко у себе си само в едно — в преливането, в методичното изпепеляване на хълм след хълм.

Скрит в рядката горичка на билото, Мат стисна муцуната на Пипе, за да не изцвили, и загледа хилядата айилци, настъпващи към него по хълмовете от юг. Слънцето вече се показваше на хоризонта и мяташе дълги Парцаливи сенки от едната страна на подтичващото кафяво множество. Топлината на нощта вече отстъпваше на дневната жегата. Въздухът щеше да затрепти от зной щом слънцето се издигнеше още малко по-високо. Той вече започваше да се поти.

Айилците все още не бяха го видели, но той не се съмняваше, че ще го зърнат скоро, ако останеше да чака. Едва ли беше от значение, че най-вероятно бяха от хората на Ранд — ако Куладин разполагаше с хора на юг, денят щеше да стане много интересен за онези, които бяха имали глупостта да се напъхат в самия център на битката. Едва ли беше от значение, защото той не мислеше да рискува да се остави да го видят. Твърде близо бе вече — на един хвърлей на стрела, — за да проявява подобно безгрижие. Мат разсеяно опипа прореза в палтото си — точно под рамото. Добра стрелба, и то по движеща се мишена, едва видима сред дърветата. Щеше да го признае с охота, стига той самият да не беше се оказал мишената.

Без да сваля очи от приближаващите се айилци, той предпазливо издърпа Пипе по-навътре в рядката горичка. Разправяха, че айилците можели да надбягат конник. Не смяташе да го проверява.

След като дърветата го скриха напълно, той яхна коня и възви на запад. Човек не можеше да бъде прекалено предпазлив, ако искаше да остане жив, днес и на това място. На запад. Все на запад.

Денят беше започнал съвсем добре — Мелиндра се бе изнизала от шатрата за някаква си среща с Девите още два часа преди изгрев

слънце. Мислеше го за заспал и дори не погледна към него, а си мърмореше нещо за „Ранд ал-Тор“, „честта“ и „Фар Дарейз Май над всичко“. Звучеше все едно че спори със себе си, но честно казано, на него му беше все едно дали се кани да направи Ранд на туршия, или да го сготви на яхния. Само минута след като тя излезе от шатрата, той вече тъпчеше вещите си в дисагите. Никой не го и погледна, докато оседлаваше Пипе. Добро начало. Само дето не беше включил в сметките си колоните на Таардад и Томанеле, и на всеки друг от проклетите им кланове, изсипващи се от юг. Никаква утеха не беше и това, че придвижването им много напомняше за нещата, които беше изломотил пред Лан. Искаше да потегли на юг, а тези айилци го бяха принудили да се отклони към Алгуеня. Точно натам, където щеше да се разгори битката.

След още миля-две подкара Пипе нагоре и спря сред редките дървета на билото. Този хълм се оказа по-висок от околните и оттук имаше добра видимост. Този път не се виждаха айилци, но колоната, виеща се в долината между хълмовете, с нищо не беше по-добра. В челото водеха тайренски конници зад няколко ярки знамена на лордове, следвани на малко разстояние от дебела настръхнала змия от копиеносци, дишащи праха на тайренците, а после се точеше конницата на кайриенците с техните многобройни пряпорци, вимпели и цон. Кайриенците не поддържаха никакъв ред и напредваха безразборно, докато лордовете сновяха напред-назад, за да си разменят по някоя дума, но поне поддържаха флангове от двете си страни. Във всеки случай, веднага щом отминеха, пътят му на юг щеше да се очисти. „И няма да спра, докато не мина половината път до проклетата Еринин.“

Някакво бегло движение привлече погледа му далеч пред челото на колоната долу. Изобщо нямаше да го забележи, ако не беше толкова нависоко. И, разбира се, ездачите също нямаше да го забележат. Той измъкна малкия си далекоглед от дисагите — Кин Товийр си падаше по заровете, — загледа се натам, където го бе забелязал, и тихо подсвирна през зъби. Айилци, поне толкова на брой, колкото мъжете в долината, и дори да не бяха от хората на Куладин, явно бяха решили да им поднесат малка изненада, защото бяха залегнали сред храстите и сухите листа.

За миг пръстите му забарабаниха по бедрото. Скоро долу щеше да има доста трупове. И много малко от тях щяха да бъдат айилски. „Не е моя работа. Аз не играя, няма ме тук, тръгнал съм на юг.“ Щеше само да поизчака малко, без да гледа какво става долу, и после да си тръгне.

Този Вейрамон — беше чул името на сивобрадия вчера — беше тъп като речен камък. „Никакъв преден патрул, никакви съгледвачи — иначе щеше да знае каква проклетия го чака.“ Впрочем, заради разположението на хълмовете и кривините на долината, айилците също не можеха да видят колоната, а само тънкото облаче прах, вдигащо се към небето. Те обаче със сигурност бяха разположили съгледвачи — не бе възможно просто да разчитат на сляпата случайност.

Изуми се, когато сръга несъзнателно Пипе в галоп надолу по склона. „Какво правя, в името на Светлината?“ Да, но не можеше просто да си стои тук и да чака сами да се напъхат като гъски под ножа. Щеше само да ги предупреди. Нищо повече. Да им каже какво ги очаква и да се махне.

Фланговите ездаци на кайриенците забелязаха появата му още преди да е стигнал подножието на склона, разбира се, чули бързия тропот на копитата на Пипе. Двама-трима веднага снишиха дългите си пики. На Мат не му стана особено приятно при вида на дългите стъпка и половина стоманени върхове, насочени към него, при това три на брой, но очевидно един човек за тях не беше заплаха, особено след като препускаше надолу като побъркан. Пропуснаха го и той възви към челото на колоната, колкото да извика на кайриенските лордове:

— Спрете! Веднага! По заповед на лорд Дракона! Иначе ще ви прелее главите в тумбаците и ще ви натъпче петите в устите за закуска!

Заби пети в хълбоците на коня и Пипе се понесе напред. Мат само се огледа през рамо, за да се увери, че изпълняват нареждането му — бяха спрели, въпреки че изненадващата му поява бе предизвикала суматоха; хълмовете все още ги скриваха от айилците; слегнеше ли се прахът, айилците нямаше как да разберат къде са —

след което приведе гръб над шията на Пипе и препусна в бесен галоп напред покрай пехотата.

„Ако изчакам да предадат заповедта на Вейрамон, ще стане твърде късно.“ Това беше. Щеше само да ги предупреди и да се махне.

Пешаците крачеха в карета от по двеста копиеносци, с по един офицер на кон пред всяко каре и по петдесетина стрелци с лъкове или арбалети в тила. Повечето го изгледаха с любопитство, докато профучаваше покрай колоната, но никой не наруши реда. Добра дисциплина. Щеше да им потрябва.

Бранители на Камъка оформяха тила на тайренската колона — с лъскави метални нагръдници и бухнали ръкави на камизолите на черни и златисти ивици, с разноцветни пискюли по плоските шлемове, отличаващи офицерите и подофицерите. Останалите бяха също с ризници, но ръкавите им бяха с цветовете на различните лордове. Самите лордове в копринени камизоли яздеха в самото чело, с пищно украсени брони и големи бели пискюли, а знамената зад тях се развяваха от лъхация към града ветреца.

Мат дръпна юздите пред тях толкова рязко, че Пипе се изправи на задните си крака, и извика:

— Спри, в името на лорд Дракона!

Това, изглежда, беше най-бързият начин да ги спре, но отначало му се стори, че се канят да продължат и ще го прегазят. Едва в последния момент един млад лорд, когото бе запомнил пред шатрата на Ранд, вдигна ръка и всички дръпнаха юздите. Заехтяха команди, които се разнесоха назад по колоната. Вейрамон го нямаше. Нито един от лордовете не изглеждаше по-голям с повече от десет години от Мат.

— Какво значи това? — настоя този, който бе подал сигнала. Тъмните му свъсени очи изгледаха Мат високомерно над острия дълъг нос, а вдигнатата брадичка беше щръкнала така, сякаш се готвеше да го намушка. Потта се стичаше по челото му и мъничко разваляше впечатлението. — Лично лорд Дракона ми възложи да командвам тази акция. Кой си ти, че...

Той млъкна, когато друг — Мат го познаваше — го дръпна за ръкава и му зашепна трескаво. Валчестото като картоф лице на Естеан изглеждаше и изнурено, и разгорещено — айилците го бяха изцедили здраво, докато им опише положението в града, както беше чул Мат —

но той беше залагал на карти с Мат в Тийр и знаеше много добре кой е Мат.

След като Естеан млъкна, остроносият заговори много по-сдържано:

— Не исках да ви оскърбя... тъ... лорд Мат. Аз съм Меланрил от дома Асегора. Как бихте се разпоредили да служа на лорд Дракона?

— Но защо трябва да спираме? — намеси се Естеан възбудено. — Знам, че лорд Дракона ни нареди да се задържим, но душата ми да изгори дано, ще изгубим всичката си чест, ако седим и оставим айилците да свършат цялата битка. Защо ще ни връзват само да ги гоним, след като бъдат разбити? Освен това баща ми е в града и... — Мат го изгледа и той млъкна.

Мат мълчаливо поклати глава и си направи вятър с шапката. Тези тъпаци дори не бяха там, където трябваше да бъдат. А и нямаше шанс да ги върне обратно. Дори Меланрил да тръгнеше — а като го гледаше, Мат никак не беше сигурен, че ще го послуша, дори заради измислената заповед на лорд Дракона — пак нямаше шанс. А сега се беше чучнал на седлото направо пред очите на айилските съгледвачи. Ако колоната започнеше да обръща, айилците щяха да разберат, че са разкрити, и сигурно щяха да атакуват. Клането щеше да е също толкова жестоко, колкото ако се бяха натъкнали внезапно на засадата им.

— Къде е Вейрамон?

— Лорд Дракона го върна в Тийр — отвърна Меланрил. — Да се справи с иллианските пирати и разбойниците из равнината на Маредон. Замина с голяма неохота въпреки отговорността на задачата, но... Прощавайте, лорд Мат, но ако лорд Дракона ви е изпратил, как е възможно да не знаете, че...

Мат го прекъсна.

— Първо, не съм лорд. И второ, ако смятате да поставяте под въпрос какво Ранд иска да знаят хората, питайте него. — Това стресна Меланрил: той нямаше намерение да пита проклетия лорд Дракон за нищо. Вейрамон беше глупак, но поне бе достатъчно стар, за да е влизал в битка. С изключение на Естеан, който приличаше на чувал с ряпа, вързан на коня, останалата пасмина я бяха виждали някой и друг побой в кръчма, я не. Или по някой дуел най-много. Страхотна работа щеше да им свърши. — Сега всички ме слушайте добре. Когато минете

през ей онази седловина, айилците ще се изсипят върху вас като лавина.

Все едно че им беше казал, че отиват на бал, където е пълно с жени, които въздишат и чакат с нетърпение да срещнат тайренски лордчета. Захилиха се, обзети от нетърпение, запляскаха се по раменете и започнаха да се хвалят един на друг кой колко точно ще избие. Естеан единствен остана настрана от глупашкия им възторг, само завъздиша и взе да пипа нервно меча си.

— Какво сте зяпнали натам! — сопна се Мат. Тъпаци. Всеки момент щяха да си призват хората в атака! — Мен гледайте. Тук, в очите!

Спряха едва когато се сетиха чий приятел е. Но все така не проумяваха защо ги спира да се заловят с избиването на айилските диваци. Ако не беше приятел на Ранд, сигурно щяха да го стъпчат заедно с Пипе.

Не можеше да им позволи да се втурнат напред. Щяха да го направят вкупом, оставяйки кайриенската конница назад, въпреки че кайриенците може би щяха да ги последват, ако разберяха какво става. И всички щяха да загинат. Най-умното за него щеше да е да ги остави и да препусне в обратна посока. Бедата беше в това, че щом тези идиоти покажеха на айилците, че са разкрити, въпросните айилци можеха да решат да направят нещо по-хитро, например да се развърнат странично и да ударят глупашки разтеглената им колона по фланга. А ако това станеше, не беше сигурно, че и той ще може да се измъкне.

— Това, което лорд Дракона иска да направите — каза той, — е да продължите да яздите бавно и спокойно напред, все едно че няма и един айилец на сто мили околоръст. И щом копиеносците преминат седловината, ще оформят празно каре, а вие влизате много бързо в него.

— В карето? — възкликна възмутено Меланрил. Сред останалите млади лордове се надигна сърдит ропот; само Естеан нещо се беше умислил. — Ще ни отиде всичката чест, ако започнем да се крием зад миризливи...

— Ще го направите, мътните да ви вземат! — изрева Мат. — Иначе, ако проклетите айилци не ви избият, ще го направи Ранд, а това, което и той остави, аз лично ще накълцам на кайма! — Много дълго взе да продължава това: айилците сигурно вече се чудеха какво толкова

си говорят. — Ако имате късмет, ще се укрепите на позицията преди айилците да са успели да ви нанесат щети. Ако имате конни стрелци, използвайте ги. Иначе държете на място. Ще дойде моментът и за проклетата ви атака, ще го разберете, но ако тръгнете прекалено рано... — Почти усещаше как времето свършва.

Той намести дръжката на копието си на стремето и сръга Пипе назад към колоната. Озърна се през рамо. Меланрил и останалите говореха и гледаха след него. Но поне не бяха продължили към седловината.

Командващият копиеносците беше бледолик слаб кайриенец с половин глава по-нисък от Мат. Казваше се Дерид. Имаше твърд поглед, носът му беше чупен много пъти и три бели белега кръстосваха лицето му — единият изглеждаше съвсем пресен. Преди да заговори с Мат, той свали конусовидния си шлем; предната част на главата му беше обръсната. Виж, той не беше лорд. Воин, изглежда, от армията, преди да избухне гражданската война. Да, хората му знаели как да оформят таралеж. С айилци не се бил сражавал, но се бил натъквал на разбойници и андорски части. Бил се сражавал и с други кайриенци на страната на един от Домовете в спора за трона. Дерид не показваше нито нетърпение, нито неохота — говореше като човек, който си знае работата и е готов да си я свърши.

Мат извърна Пипе в обратна посока и колоната се изниза покрай него. Крачеха равномерно и с бърз поглед през рамо той се увери, че конете на тайренците също са престанали да бързат.

Той подкара Пипе малко по-бързо, но не и прекалено бързо. Струваше му се, че усеща погледите на айилците в гърба си, че усеща как се чудят какво ли е казал, а също накъде ли тръгва сега и защо. „Аз съм само един куриер, донесъл съобщение, и сега се връщам. Нищо особено.“ Много се надяваше, че точно това ще си помислят айилците, но отпусна рамене едва когато се увери, че вече не могат да го виждат.

Кайриенските конници продължаваха да чакат там, където ги беше оставил. И все още държаха фланговете си патрули. Повечето бяха облечени в обикновени ризници и дори тук-там да се мяркаха позлатени и посребрени, те бяха толкова очукани, все едно някой ковач ги беше млатил в изблик на пьянско изстъпление. Пред някои от конете им дори крантата на Дерид можеше да мине за бойния кон на Лан. Дали им беше по силите да направят това, което трябваше? Но

лицата, които се извърнаха към него, бяха решителни, а погледите им — още повече.

Сега вече беше скрит добре от айилците и можеше просто да си продължи. Е, след като поне кажеше и на тази тумба какво да прави. Другите вече бе изпратил в айилската клопка — не можеше просто така да изостави тези.

Талманес от дома Деловайнд, чийто цон бе три жълти звезди на синьо поле, а пряпорецът му — черна лисица, се оказа още по-нисък и от Дерид и беше най-много с три години по-голям от Мат, но предвождаше тези кайриенци, въпреки че сред тях се срещаха и много по-стари мъже. Очите му бяха почти толкова невъзмутими като на Дерид и приличаше на здраво натегната пружина. Бронята и мечът му бяха съвсем прости. Той се представи на Мат по име и заслуша мълчаливо, докато Мат му излагаше плана си и чертаеше по земята с върха на черното си копие.

Останалите кайриенски лордове, събрани около тях на конете си, наблюдаваха мълчаливо, но никой толкова напрегнато, колкото Талманес. Талманес огледа начертаната карта, изгледа Мат от ботушите до шапката, изгледа и дори копието му с присвити очи.

— Е? — излая Мат. — Не ме интересува дали приемаш или се отказваш, но приятелите ви ще загинат от копията на айилците, и то много скоро.

— Тайренците не са ми приятели. Виж, Дерид е... полезен. Но не ми е приятел. — Това предизвика сух смях сред останалите лордове. — Ще поведеа едната половина, ако ти поведеш другата.

Талманес издърпа едната си общита със стомана ръкавица и му подаде десницата си. Мат само я изгледа облещено. Да поведе? Той? „Аз съм комарджия, е не воин. Аз съм женкар.“ Спомени за отдавнашни битки се завихриха в главата му, но той ги потисна. Нищо друго не биваше да прави, освен да си продължи по пътя. Но тогава Талманес сигурно щеше да изостави Естеан, Дерид и другите да се изпекат. На шиша, на който сам Мат ги бе нанизал. И сам се изненада. Когато сграбчи ръката на Талманес и каза:

— Гледай да си там навреме.

Вместо отговор Талманес бързо започна да подвиква имена. Лордове и лордчета се наредиха зад Мат, всеки последван от своя знаменосец и от десетина бойци, докато не се събраха почти

четиристотин кайриенци. След което Талманес нямаше какво повече да каже — той просто подкара останалата с него половина в тръс на запад, вдигайки облак прах.

— Дръжте се плътно един до друг — каза Мат на своята половина. — Нападаме когато аз дам знак, побягваме, когато аз кажа, и не вдигайте шум, освен когато потрябва.

Как всъщност се беше набутал в това? Всичко бе започнало толкова просто. Просто ги предупреждаваш и се махаш. Всяка стъпка след това изглеждаше толкова малка, и толкова необходима. А сега беше затънал до кръста в калта и не му оставаше никакъв избор, освен да продължи да затъва. Надяваше се, че поне Талманес си разбира от работата. Мъжът дори не беше го попитал кой е.

Пред тях закънтя шумът на битка. Чуваха се викове и крясъци. Беше се започнало.

Мат вдигна копието си и го развъртя надясно и наляво. Почти се изненада, когато кайриенците се престоиха в редица от двете му страни, с лица нагоре към склона. Жестът бе инстинктивен, от друго време и друго място, но пък тези мъже бяха виждали битка. Той бавно подкара Пипе през редките дървета и бойците тръгнаха редом с него. Чувахе се само тихото дрънчене на сbruите.

Щом стигна билото изпита облекчение, че Талманес и хората му вече са на отсрещния хълм. И веднага след това му се дощя да изругае.

Дерид беше построил таралежа — настръхналите върхове на копията в дълбочина от четири редици, с разместени сред тях стрелци, ограждаха празно каре. Дългите пики пречеха на Шайдо да се доближат, въпреки яростния им устрем. От карето срещу връхлитащите айилци излитаха рояци стрели. Падаха мъже и от двете страни, но пиките просто се сгъстяваха, когато някой от техните паднеше поразен, и карето ставаше все по-малко. Шайдо, разбира се, не отслабваха щурма си.

Бранителите бяха слезли от конете си в центъра — може би половината от тайренските лордове, заедно с конниците си. Половината! Точно това го накара да изругае. Останалите се мятаха сред айилската маса, сечаха и мушкаха с мечове и копия на групи по петима или десетима, или сами. Дузини останали без ездачи коне показваха много ясно колко добре се справят. Меланрил беше далеч напред само със знаменосеца си и люто размахваше меча си. Двама

айилци се втурнаха към него и ловко прерязаха сухожилията на коня му. Животното се срина на земята. Мат бе сигурен, че чу болезнения му писък, макар врявата да заглушаваше всичко. А после Меланрил изчезна зад човешките фигури в кадин-сор и пое късите им копия. Знаменосецът оцеля само няколко мига повече.

„Не е голяма загуба“ — помисли си мрачно Мат, изправи се на стремената, вдигна високо копие и се понесе напред с вик:

— Лос! Лос, каба’дрин!

Щеше да потисне този вик, ако можеше, и не защото думите бяха на Древния език. Долината под него кипеше като котел. Но макар никой от кайриенците да не разбра командата „конници, напред“ на Древния език, жеста му поне разбраха, особено след като смуши коня с пети. Не че толкова му се искаше, но вече не виждаше друг избор. Беше натикал в клопката онези мъже долу и вече просто нямаше избор.

Кайриенската конница се понесе надолу в атака сред буря от бойни викове. Подражавайки на самия него, безспорно, макар че това, което всъщност викаше той, беше „Кръв и проклета пепел!“ Талманес отсреща се понесе по склона също толкова решително.

Уверени, че са разбили влагоземците, Шайдо така и не ги забелязаха, докато те не ги удариха от двете страни. И тъкмо тогава започнаха да падат мълниците. След което играта наистина загубя.

ГЛАВА 44

ПО-МАЛКАТА ТЪГА

Ризата на Ранд лепнеше на потния му гръб. На слънцето му оставаше почти час, докато стигне зенита, но въпреки това той се чувстваше все едно че е бягал цяла сутрин и накрая са го били с тояга. Загърнат в Празнотата, той усещаше съвсем далечно умората, смътно долавяше болката по ръцете и раменете и между плешките си, и пулсирането около раната на хълбока. Това, че изобщо я усещаше, беше достатъчен знак. Със Силата в себе си той можеше да различи отделните листенца по едно дърво от сто крачки, но това, което физически ставаше с него, трябваше да се усеща все едно че става с някой друг.

Отдавна бе започнал да извлича сайдин през ангреала в джоба си, каменната статуетка на дебелия мъж. Дори така обаче боравенето със Силата вече изискваше огромно напрежение да я запреде на мили разстояние и единствено гранясалите нишки, прошарващи онова, което извличаше, го спираха да притегли повече, да се опита да придърпа цялото в себе си. Толкова сладка бе Силата, въпреки мръсната поквара. След часове преливане без отдых беше ужасно уморен. В същото време трябваше с още по-голямо упорство да устоява на самия сайдин, да вложи още и още усилие, за да го задържи да не го изпепели на място, да не изпепели ума му. А оставаха часове, докато битката се реши.

Той отри потта от челото си и сграбчи още по-здраво грубия парапет на платформата. Беше почти на прага на пълния срыв, но въпреки това бе по-силен от Егвийн и Авиенда. Айилката стоеше изправена, взираше се към Кайриен и към буреносните облаци над него и от време на време се навеждаше да погледне през далекогледа. Егвийн седеше, опряла гръб на една дебела греда, притворила очи. Двете изглеждаха също толкова изтощени, колкото се чувстваше той.

Преди да успее да направи нещо — не че знаеше какво, от Церителство не разбираше нищо — Егвийн отвори очи и се изправи, след което тихо промълви нещо на Авиенда: вятърът мигом го отнесе

дори от неговия подсилен от сайдин слух. После Авиенда седна на мястото на Егвийн и отпусна глава на гредата. Черните облаци около града продължиха да мятат мълнии.

Значи се редуваха, даваха си отдых една на друга. Хубаво щеше да е някой да прави същото с него, но той не съжаляваше, че бе оставил Ашмодеан в шатрата си. Кой можеше да каже какво щеше да направи той, щом го видеше толкова изтощен?

Ранд залитна и придърпа далекогледната тръба, за да огледа хълмовете около града. Сега животът по тях се открояваше ясно. Както и смъртта. Накъдето и да погледнеше, се вихреше битка. Айилци срещу айилци — хиляда тук, четири хиляди — там, връхлитащи по голите била и така омесени едни в други, че не можеше да направи нищо. Не видя колоната от коне и копиеносци.

Беше сигурен, че все още трябва да са там, макар надеждата му Меланрил да реши да се подчини на заповедите му в този толкова критичен момент да беше слаба. Бе избрал този мъж само защото той бе имал доблестта да изрази смущение от поведението на Вейрамон и това беше грешка, но той разполагаше с твърде малко време, за да направи добър избор, а се налагаше час по-скоро да се отърве от Вейрамон. Сега не можеше да направи нищо повече за него. Може би все пак трябваше да постави начело някой от кайриенците. Но не знаеше дали дори преките му заповеди могат да накарат тайренците да последват един кайриенец.

Гъста човешка гмеж точно пред стените на града привлече вниманието му. Високите, обковани с желязо порти зееха отворени, айилци се сражаваха с копиеносци на откритото пространство пред тях. Конете без ездаци и неподвижни мъжки тела в ризници по земята на половин миля от портата бележеха отблъснатия щурм. Стрели и камъни колкото човешки глави валяха като дъжд от стените, и дори копия — с такава шеметна скорост, че можеха да пронизат двама или трима наведнъж, въпреки че той така и не можеше да види откъде точно излитат — но айилците напиреха през своите мъртви, все по-близо до зейналите порти, готови да нахлуят. Бърз оглед му показва още две колони айилци, тичащи към портите, може би около три хиляди общо. Не се съмняваше, че и те са хора на Куладин.

Стисна зъби. Ако Шайдо нахлуе в Кайриен, никога нямаше да успее да ги изтласка на север. Щеше да се наложи да ги изравя улица

по улица, а самият град щеше да се превърне в руини като Ейанрод, ако не и като Тайен. Кайриенци и Шайдо се бяха омесили като мравки в паница, но трябваше да направи нещо.

Пое си дълбоко дъх и преля. Двете жени му бяха създали условията, докарвайки буреносните облаци — не му се налагаше да вижда сплитите им, за да се възползва от тях. Ярка сребристосиня мълния се заби сред айилците — веднъж, два пъти, отново и отново, толкова бързо, колкото човек можеше да пляска с ръце.

Ранд отметна глава и замига, за да се отърве от ослепителните линии, които продължаваха да заслепяват зора му, и когато отново погледна през тръбата, айилците лежах като пожънат ечемик навсякъде, където бяха паднали мълниците.

„Колко от тях не ще продължат щурма? Колко от народа си убих?“ Жестоката истина беше, че нямаше никакво значение. Трябваше да се свърши и се свърши.

И толкова по-добре. Усети, че коленете му поддават. Трябваше да се пощади, ако все пак смяташе да оцелее до края на този ден. Да престане да се раздава навсякъде. Трябваше да се спре на едно място, там, където беше най-нужен, и там да...

Буреносните облаци бяха отрупани само над града и южно от него, но това не попречи на мълнията да изригне от чистото безоблачно небе над самата кула и да се понесе с оглушителен трясък към струпалите се в подножието й Деви.

С настръхнала коса, Ранд се взря нагоре. Можа да усети светкавицата, да усети сплита на сайдин, който я бе предизвикал. „Значи Ашмодеан все пак се е изкусил.“

Но нямаше време за мислене. Мълниците последваха една след друга като шеметен тътен на барабан, крачейки в зловещ марш през Девите — последната удари в основата на кулата.

Кулата бавно започна да се накланя и Ранд се хвърли към Егвийн и Авиенда. Сграбчи и двете с едната си ръка, а с другата се хвана за централната гредата. Те го зяпнаха с широко отворени очи, но и за приказки нямаше повече време, отколкото за мислене. Разбитата кула се килна и се срина в дърветата. За миг той повярва, че те може да омекотят падането им.

Гредата, за която се държеше, изпраця и се скърши. Земята политна към него и го лиши от дъх миг преди двете жени да паднат

отгоре му. Мракът го обгърна.

Съвзе се бавно. И първото, което чу, беше:

— ...и ни помете като каменна лавина и ни отпрати в нощта. —
Беше гласът на Авиенда, нисък, сякаш говореше на себе си. Нещо над
лицето му помръдна. — Отне ни всичко, което сме, което бяхме.
Трябва да ни дадеш нещо в замяна, нещо, с което да бъдем. Имаме
нужда от теб. — Нещото, което се движеше над лицето му, го докосна
леко. Не заради себе си, ще разбереш. Заради Елейн. Онова, което е
между нея и мен сега, е между нея и мен. Но аз ще те дам на нея. Ще
те дам. Ако умреш, ще ѝ занеса тялото ти! Ако умреш...

Очите му изведнъж се отвориха широко и за миг двамата се
вгледаха един в друг, почти опрели носовете си. Косата ѝ беше
разрошена, забрадката ѝ беше паднала и на бузата ѝ се беше издула
яркочервена буца. Тя трепна и се отдръпна.

— Нямам намерение да умирам — каза той, въпреки че
всъщност никак не беше сигурен в това. Празнотата и сайдин бяха
изчезнали, разбира се. Самата мисъл как ги бе загубил го накара да
потръпне — чист късмет беше, че сайдин не бе изстъргал ума му в
последния миг. Дори мисълта, че трябва отново да сграбчи Извора, го
накара да изстене. Без покроя на Празнотата усещаше най-пълно
всяко натъртване, всеки оток, всяка драскотина по себе си. Толкова
беше уморен, че веднага щеше да заспи, ако не го болеше толкова. И
добре че го болеше, защото не можеше да заспи. Не още.

Плъзна ръка под дрехата си и опипа хълбока си, после скришом
изтри окървавените си пръсти в ризата. Нищо чудно, че такова падане
беше отворило така и неизцерената напълно рана. Изглежда, не
кървеше силно, но ако я видеха Девите или Егвийн, или дори Авиенда,
щеше да му се наложи да се бори, за да не го повлекат при Моарейн за
Изцеряване. Все още го чакаше много работа, за да изтърпи и това —
да го Церят, отгоре на всичко останало, щеше да е все едно да го
ударят с кривак по темето — а освен това сигурно имаше много по-
тежко ранени, с които да се занимава Айез Седай.

Той потисна поредния стон и се изправи — със съвсем малко
помощ от Авиенда. И тутакси забрави за раните си.

Сюлин седеше на земята до тях, а Егвийн превързваше зейнала
кървава рана на черепа ѝ и си мърмореше яростно, че не знаела как да
Цери. Белокосата Дева обаче не беше единствената пострадала —

далеч не най-тежко. Навсякъде около него жени в кадин-сор покриваха мъртвите с одеяла и се грижеха за тези, които бяха само обгорени, ако „само“ бе подходяща дума за хора, обгорени от мълнии. Ако се изключеше ръмженето на Егвийн, всичко беше потънало в почти пълна тишина — дори ранените жени лежаха тихо и само дишаха хрипливо.

Дървената кула, вече неузнаваема, не бе пощадила Девите — изпочупила беше ръце и крака, отворила бе дълбоки рани по телата на много от тях. Пред очите му покриха с одеяло лицето на една Дева с червено-златиста коса, почти с цвета на тази на Елейн, чиято глава се бе изкривила неестествено и лъскавите ѝ сини очи зееха широко отворени. Джолнен. Една от онези, които първи бяха прекосили Драконовата стена, за да подирят Оня, що иде със Зората. Беше стигнала до Тийрския камък заради него. А сега беше мъртва. Заради него. „О, как добре се справи, опазвайки Девите от гибел — помисли си горчиво Ранд. — Добре се справи, няма що.“

Все още усещаше онази, последната мълния, или по-скоро утайката от сътворяването ѝ. Почти като остатъчен образ, опърлил взора му, можеше да проследи сплита, макар усещането да заглъхваше. За негова изненада, следата водеше на запад, а не към шатрите. Значи не беше Ашмодеан.

— Самаил. — Беше сигурен. Самаил беше изпратил онзи набег сред теснините на Джангай, Самаил стоеше зад морските разбойници и набезите из Тийр, Самаил бе направил и това. Зъбите му се оголиха в дрезгав шепот. — Самаил!

Авиенда го хвана за ръката. Миг след това Егвийн го стисна за другата и двете се увесиха от двете му страни.

— Спри да се държиш като пълен идиот — изпъшка Егвийн. Беше нагласила кафявата си забрадка, но косата ѝ беше разчорлена, а блузата и полата ѝ бяха оцапани с кал и кръв. — Който и да го е направил, защо смяташ, че изчака толкова дълго, докато се изтощиш? Защото ще бъдеш лесна плячка. Едва стоиш на краката си!

Авиенда също беше непреклонна.

— Ти си нужен тук, Ранд ал-Тор. Тук си нужен, Кар-а-карн. Нима твоята чест е заложена в убийството на този човек или в хората, които доведе в тази земя?

През множеството на Девите притича млад айилец. Дори да му се стори странно, че двете жени държат Ранд, с нищо не го показва.

Само изгледа с леко любопитство отломките на кулата и проснатите по земята мъртви и ранени Деви, сякаш учуден как е могло да се случи и къде са труповете на противника. После заби копията си в земята пред Ранд и каза:

— Аз съм Сейрин, от септата Шорара на Томанеле.

— Виждам те, Сейрин — отвърна също така официално Ранд. Кое то никак не беше лесно, като се имаха предвид двете жени, хванали го така, сякаш се бояха, че иска да побегне.

— Хан от Томанеле изпраща вест на Кар-а-карн. Клановите на изток се придвижват един към друг, и четирите. Хан смята да се слее с Деарик и е изпратил вестоносец при Ерим да се присъедини към тях.

Ранд предпазливо си пое дъх. Надяваше се, че жените ще вземат гримасата му за предизвикана от вестите; хълбокът му гореше и той усещаше как кръвта бавно се стича под ризата му. Значи нищо нямаше да остане за преследване на Шайдо в случай, че се прекършеха. Ако изобщо се прекършеха — досега, доколкото той можеше да прецени, не даваха никакви признаци за това. Защо Миагома и останалите се обединяваха? Ако бяха решили да тръгнат срещу него, така само го предупреждаваха. Но ако наистина решаха да тръгнат срещу него, Хан, Деарик и Ерим щяха да се окажат с по-малка численост и ако Шайдо успееша да се удържат достатъчно дълго, докато четирите клана пробият... Обърна се към града. Там вече валеше — нали Егвийн и Авиенда не удържаха вече облаците. Това щеше да затрудни и двете страни. Освен ако жените не се окажеха в по-добра форма, отколкото изглеждаха, нямаше да могат да си възвърнат контрола над облаците от толкова далече.

— Кажи на Хан да направи всичко, за да ги задържи откъм тила ни.

Колкото и млад да беше — впрочем младежът бе приблизително на възрастта на Ранд, — Сейрин вдигна вежда изненадан. Естествено. Хан не можеше да направи нещо друго и Сейрин го знаеше. Той изчака достатъчно, за да се увери, че Ранд няма да заръча още нещо, след което се затича обратно надолу по хълма, също така бързо, както бе дошъл. Несъмнено се надяваше да се върне навреме и да не пропусне много от битката. Впрочем тя сигурно вече беше започнала, там, на изток.

— Някой да ми доведе Джейде-ен — каза Ранд веднага щом Сейрин се затича. Ако се опиташе да стигне пеш чак дотам, наистина щеше да се наложи двете жени да го придържат. Колкото и да не си приличаха двете, подозрителните им погледи бяха като на близначки. Тези техни гримаси сигурно бяха едно от нещата, които всяко момиче научава от майка си. — Няма да гоня Самаил. — Още не. — Но трябва да се приближа до града. — Той кимна към срутената кула; единственото, което можеше да направи, както го бяха разпънали. Майстор Товийр можеше и да спаси лещите от далекогледните тръби, но от кулата не бяха останали и три здрави греди. Край на наблюденията от високо за днес.

Егвийн явно се поколеба, но Авиенда помоли една от младите Деви да отиде при гай-шайн. Поръча ѝ да доведат и Мъгла — нещо, което той не беше предвидил. Егвийн започна да изтупва прахоляка от дрехите си и да мърмори под нос, а Авиенда си намери отнякъде костен гребен и забрадка. Много скоро двете вече изглеждаха доста по-спретнати от него. Умората все още личеше по лицата им, но стига да можеха да преливат, щяха да са от полза.

Това го сепна. Нима вече бе започнал да мисли за всички само според това колко полезни ще са му? Трябваше да може някак да ги предпази с почти толкова малко риск, колкото на върха на кулата. Не че кулата се бе оказала толкова безопасна, както се получи, но този път трябваше да уреди нещата по-добре.

— Ще отида до града — каза той на Сюлин, чиято глава бе превързана. — Искам да видя какво става там и да направя каквото мога. Всички ранени да останат тук с достатъчно жени, които да се погрижат за тях и да ги защитят, ако се наложи. Осигурете здрава защита, Сюлин. Слаба отплата ще бъде за честта, с която ме удостоиха Девите, ако позволя ранените им да бъдат изклани. — Това трябваше да задържи повечето от тях настрана от битката. Той самият също щеше да остане по-настрана, за да опази и тези, които тръгнат с него. — Искам да останеш тук и...

— Аз не съм от ранените — отвърна тя ледено и той се поколеба, но после бавно кимна.

— Добре. — Не се съмняваше, че раната ѝ е сериозна, но пък знаеше, че ще упорства. А и ако останеше, щяха да му залепят някоя като Инайла да предвожда охраната му, а да се отнасят с него като с

родно братче беше почти толкова дразнещо, колкото и да се държат като със син. — Но разчитам на теб да се погрижиш никоя, която е ранена, да не тръгва с мен, Сюлин. Ще трябва да се придвижва бързо. Не мога да си позволя да взема някоя, която ще ме бави и която ще се наложи да оставя по пътя.

Тя кимна толкова бързо, че той беше уверен, че ще задължи всяка Дева, получила макар и драскотина, да остане. Освен самата тя, разбира се. Този път не изпита вина, че използва някого. Девите бяха избрали да носят копието, но също така сами бяха избрали да го следват. Може би „следват“ не беше най-точната дума предвид някои от нещата, които вършеха, но това според него не променяше нищо. Той сам никога нямаше и не можеше да заповяда на една жена да тръгне на гибел, и толкова. Всъщност беше очаквал да се надигнат протести. Изпита само благодарност, че такива нямаше. „Изглежда, съм станал по-хитър, отколкото си мисля.“

Пристигнаха двама гай-шайн в бели роби, повели Джейде-ен и Мъгла, а зад тях следваха множество други — носеха превръзки, мехлеми и мехове с вода. Водеше ги Сориля заедно с още десетина Мъдри.

Беше съвсем очевидно, че ги командва Сориля — тя бързо се разпореи гай-шайн и Мъдрите да се заемат с раните на Девите. Старицата изгледа Ранд, Егвийн и Авиенда, намръщи се замислено и сви тънките си устни. Този поглед се оказа достатъчен за Егвийн да се покатери на седлото на сивата кобила, въпреки че ако айилците разбираха поне малко от езда, Сориля щеше да забележи, че непохватната вдървеност на Егвийн не е нормална. А показателно за състоянието на Авиенда беше, че се остави Егвийн да я издърпа на седлото зад себе си без намек за протест.

Стиснал зъби, Ранд се метна на седлото с едно плавно движение. Вопълът на изнемошелите му мускули бе потиснат от лавината на болката в хълбока му, сякаш отново го бяха намушкали, но той се постара да не се издаде.

Егвийн се наведе към него и му прошепна:

— Ако не можеш да яздиш по-добре от това, Ранд ал-Тор, може би изобщо ще трябва да забравиш за ездата за известно време.

Авиенда беше изписала на лицето си хладната айилска невъзмутимост, но очите ѝ се втренчиха напрегнато в лицето му.

— И аз те забелязах как яхаш — каза той тихо. — Може би трябва да останеш тук и да помагаш на Сориля, докато се почувстваш по-добре. — Това я накара да млъкне, въпреки че стисна обидено устни. Старата Мъдра продължаваше да ги гледа.

Ранд сръга пъструшкото в тръс надолу по хълма. Всяка стъпка на коня го жегваше силно в хълбока и го караше да диша през зъби, но трябваше да стигне до града, а пеш не можеше да го направи. Освен това втренченият поглед на Сориля беше започнал да го изнервя.

Мъгла настигна Джейде-ен след по малко от петдесет крачки, а след още петдесет ги догони Сюлин с поток от Деви, част от които изтичаха напред. Повече, отколкото се беше надявал, но най-вероятно това щеше да е без значение. За това, което се канеше да направи, нямаше да има нужда от влизане в битка.

Улавянето на сайдин сега беше усилие само по себе си, дори през ангреала, и покварата бе още по-непоносима. Празнотата поне заслони собствената му болка. Поне отчасти. И ако Самаил решише отново да си поиграе с него...

Той подкара Джейде-ен по-бързо. Каквото и да стореше Самаил, Ранд трябваше да свърши своето.

Дъждът все така валеше и Мат от време на време трябваше да сваля далекогледа и да изтрива стъклото му. Пороят бе понамалял в последния час, но редките клони над главата му не предлагаха никакъв заслон. Палтото му отдавна беше прогизнало, а ушите на Пипе бяха клепнали. Конят стоеше на място, сякаш нямаше никакво намерение да се задвижи, колкото и Мат да го ръгаше с пети. Вече не знаеше със сигурност кое време на деня е. Трябваше да е някъде след обед, предположи той, но тъмните облаци скриваха слънцето. От друга страна, имаше чувството, че са минали три-четири дни, откакто се беше спуснал да предупреди тайренците. Все още не беше сигурен защо го направи.

Сега се взираше на юг и търсеше изход натам. Изход за три хиляди души — толкова бяха оцелелите дотук. Те нямаха представа какво е намислил: бяха убедени, че им търси нова битка. Помисли си, че сега вече може да се измъкне, стига да си държи очите отворени и да не се разсейва. Три хиляди души обаче привличаха погледа, а и не

можеха да се придвижват бързо, след като на всичко отгоре половината бяха пешаци. Точно затова сега той стоеше на билото на този прокълнат от Светлината хълм и точно затова сега тайренци и кайриенци се бяха наблъскали в дългата тясна долина между този хълм и съседния. Само ако можеше да направи пробив...

Той ядосано извърна далекогледа на юг, към осеяните с редки дръвчета хълмове. Тук-там се мяркаха горички, но останалото бе само трънак и трева. Беше се оттеглил на изток, използвайки всяка гънка по земята, която можеше да скрие и мишка, извеждайки със себе си колоната от съвсем голия терен към място, подходящо за укритие. Извън тези проклетни мълнии и огнени кълбета; вече не беше сигурен кое бе по-лошо: дали когато те започнаха да падат, или когато земята просто започна да се взривява, без никаква видима причина. И цялото това усилие, за да разбере, че центърът на битката се мести заедно с него. Като че ли просто не можеше да я избегне.

„Къде се дяна проклетият ми късмет сега, когато наистина се нуждая от него?“ Кръгъл глупак беше, с мозък колкото грахово зърно, че бе останал. Само защото бе успял да запази живота на другите толкова дълго не означаваше, че може да продължи така. Рано или късно, зарът щеше да покаже „Очите на Тъмния“. „Те са проклетите войници. Би трябвало да ги зарежа и да се махна.“

Но продължи трескаво да оглежда върховете и ридовете. Те предлагаха укритие на айилците на Куладин, също както и на съюзниците. Тук-там успяваше да различи хора. Не всички бяха въввлечени в сражения, но всяка група беше по-голяма от неговата и всяка стоеше на пътя между него и сигурността на юг, а той не можеше да различи кой кой е, преди да е станало късно. Самите айилци, изглежда, се разпознаваха от един поглед, но това не му вършеше никаква работа.

На около миля или малко повече неколкостотин облечени в кадин-сор фигури, тичащи в колона по осем души в източна посока се изкачиха на една от височините, обрасла с кожолит — жалко подобие на горичка. Преди първите бегачи да започнат да се спускат по обратния склон, сред редиците им блесна мълния и изхвърли нагоре хора и пръст. Пипе дори не изцвили, когато тътенът достигна до ушите на Мат — вече бе привикнал на удари, много по-близки от този.

Някои от изпопадалите мъже се надигнаха с куцукане и веднага се присъединиха към онези, които бяха останали незасегнати. Не повече от дузина бяха извлечени за раменете настрана, след което оцелелите бързо се спуснаха от билото натам, откъдето се бяха появили. Никой не се спря да огледа образувалия се кратер. Вече се бяха научили на този урок — изчакването само привличаше второ сребърно копие от облаците. След няколко мига те се скриха от погледа на Мат. Освен мъртвите.

Той извърна далекогледа си на изток. В тази посока трябваше да се вижда дървената кула, щръкнала над дърветата, но колкото и да я търсеше, не можа да я зърне. Сигурно гледаше не където трябва. Както и да е. Мълниите трябваше да са работа на Ранд, както и всичко останало. „Ако можех да се доближа достатъчно...“

Щеше да се озове точно там, откъдето беше тръгнал. Дори да не беше притеглянето на тавирен, щеше доста да се озори, докато пак успее да си тръгне, ако разбере Моарейн. А трябваше да се има предвид и Мелиндра. Не беше чувал досега на някоя жена да не й стане криво, когато един мъж се опита да се измъкне от живота ѝ, без да я предупреди.

Докато търсеше кулата, един склон в полезрението му, обрасъл с рядка горичка кожолит, изведнъж лумна в пламъци и в същия миг всички дървета се превърнаха във факли.

Той бавно сниши обкованата с месинг тръба: не му беше нужна, за да вижда огъня и тлъстия пушек, който вече образуваше гъст облак в небето. Не му бяха нужни и никакви особени знаци, за да разпознае преливането, щом го видеше — не и като това. Дали Ранд най-последно бе прекрачил ръба на лудостта? Или на Авиенда най-последно ѝ беше писнало да я карат насила да се върти около него? Никога не дразни жена, която може да прелее — това правило Мат рядко съумяваше да спазва, макар и да се стараеше много.

Ако Ранд обаче не беше полудял, или Авиенда, Егвийн или някоя от Мъдрите не бе решила да се отърве от него, значи някой друг се месеше в работите този ден. Значи, две по две, и кой оставаше до петицата? Самаил. Толкова с опитите да се измъкне; измъкване нямаше. „Кръв и проклета пепел! Къде се дяна моя проклет...“

Някакъв клон изпраща под нечий крак зад гърба му и той реагира, без да мисли, извъртайки в плътен кръг Пипе повече с

коленете си, отколкото с юздите, и замахна с копието с острието на меч.

Естеан се ококори, когато късият меч спря малко преди да му разполови черепа. От дъжда косата му беше залепнала по челото. Нейлсийн, който беше до него, се ухили, наполовина стреснат, наполовина развеселен от притеснението на другия млад тайренец. Той бе поел командата на тайренската конница след Меланрил. Талманес и Дерид също бяха тук, на една крачка по-назад, както обикновено, и с безизразни лица, също както обикновено. Бяха оставили конете си по-назад, под дърветата.

— Право към нас идат айилци, Мат — каза Нейлсийн, след като Мат изправи копието със знака на гарвана. — Светлината душата да ми изгори, ако са и с един по-малко от пет хиляди. — Той отново се ухили. — Но не мисля, че знаят, че ги чакаме.

Естеан кимна.

— Придържат се по деретата и долчинките. Крият се от... — Той погледна бързо към облаците и потръпна. Не беше единственият, който се чувстваше обезпокоен от онова, което можеше да се стовари отгоре им от небето; другите също вдигнаха глави. — Все едно, ясно е, че се канят да преминат точно оттам, където са хората на Дерид. — В гласа му дори се долови нотка на уважение, когато спомена копиеносците. Неохотно, наистина, и не много силно, но беше трудно да гледаш отвисоко хора, които на няколко пъти са ти спасили главата. — Ще се озоват над нас още преди да са ни видели.

— Великолепно — изпъшка Мат. — Просто великолепно, да му се не види.

Каза го уж със сарказъм, но Нейлсийн и Естеан не усетиха жилката, разбира се. Изглеждаха нетърпеливи. Но прорязаното с белези лице на Дерид изразяваше толкова емоция, колкото някоя скала, а Талманес повдигна вежда към Мат съвсем леко и едва забележимо поклати глава. Тази двамата разбираха от бой.

Първият сблъсък с отряд на Шайдо в най-добрия случай можеше да се нарече равностоеен залог, такъв, какъвто Мат нямаше да приеме, ако не беше принуден. Това, че мълниците бяха стъписали айилците достатъчно, за да ги обърнат в бяг, не променяше нищо. Днес бяха влизали в бой на два пъти, когато Мат се бе оказал в положението да избира или да хване, или да го хванат, но и в двата случая изходът не

беше толкова добър, колкото си въобразяваха тайренците. Едната битка завърши наравно, но само защото можа да се отърве от Шайдо, след като се бяха оттеглили за прегрупиране. Най-малкото не се появиха повече, докато той измъкваше хората си през виешките се между хълмовете долчинки. Подозираше, че са си намерили някакво друго занимание — може би още такива светкавици или огнени кълбета, или Светлината знае какво. И знаеше много добре какво им беше помогнало да се измъкнат при последната битка с общо взето здрави кожи. Друга група айилци заора в тила на тези, които се биеха с него, тъкмо навреме, преди копията да се огънат. Шайдо бяха решили да се оттеглят на север, а другите — той така и не разбра кои бяха — бяха възвели на запад, оставяйки на негово разположение полето на битката. Нейлсийн и Естеан смятаха всичко това за чиста победа. Дерид и Талманес обаче не се заблуждаваха.

— Колко остава? — попита Мат.

— Половин час — отговори Талманес. — Сигурно малко повече, ако Светлината се смили над нас. — Тайренците го изгледаха недоверчиво; изглежда, още не схващаха колко бързо могат да се придвижват айилците.

Мат не хранеше такива илюзии. Вече бе проучил терена, но сега отново го огледа и въздъхна. Гледката от този хълм беше много добра и единствената що-годе прилична горичка на половин миля околоръст беше точно тази, в която той седеше на седлото си. Останалото беше храсталак, висок най-много до кръста, осеян нарядко с кожолист, ясен и малко дъб. Айилците със сигурност щяха да пратят тук съгледвачи и нямаше никаква възможност дори конниците да се разкарат, преди да са се появили. Копията щяха да се окажат съвсем на открито. Беше му съвсем ясно какво трябва да направи — да спипа или да се остави да го спипат, но не беше длъжен и да му харесва.

Само ги погледна, но преди да си отвори устата, Дерид каза:

— Моите съгледвачи ми докладват, че с този отряд е самият Куладин. Във всеки случай ръцете на водача им са оголени и по тях личат същите знаци, за които разправят, че носи лорд Дракона.

Мат изсумтя. Куладин, при това тръгнал на изток. Дори да имаше някакъв начин да се отклони малко, този тип щеше да се натресе право на Ранд. А може би точно това целеше. Мат усети, че в душата му пламва гняв, и това нямаше нищо общо с намерението на Куладин да

убие Ранд. Главатарят на Шайдо беше виновен той да се набута тук, в самия център на битката, мъчейки се да остане жив, чудейки се дали всеки момент всичко няма да се превърне в лична борба между Ранд и Самаил, в битка, която можеше да избие всички и да изпепели всичко на две-три мили околоръст. „Стига да не го наръгам с копието си в гърдите преди това.“ И никакъв друг избор, освен да увисне като гъска пред кухненската врата. Без Куладин дотам нямаше да се стигне.

Жалко, че някой не беше го убил още преди години. Той определено създаваше достатъчно поводи за това. Айилците рядко показваха гняв, а когато го правеха, беше студен и сдържан. Куладин, от своя страна, като че ли кипваше поне по два-три пъти на ден и да си загуби главата в безразсъдния си гняв бе толкова лесно, колкото да се подпали слама. Цяло чудо бе, че все още е жив, и чист късмет на Тъмния.

— Нейлсийн — каза Мат ядосано, — завий с тайренците широко на север и нападни тия приятелчета отзад. Ние ще им задържим вниманието, така че препускай здраво и се стовари отгоре им като съборен плевник. — „Значи той разчита на късмета на Тъмния, така ли? Кръв и пепел, дано само и моят се върне.“ — Талманес, ти ще направиш същото от юг. Хайде, действайте. Времето ни е малко и вече изтича.

Двамата тайренци се поклониха припряно и се затичаха към конете си, нахлупвайки шлемовете си в движение. Поклонът на Талманес беше малко по-официален.

— Милостта да закриля меча ти, Мат. Или би трябвало да кажа „копието ти“. — И също се отдалечи.

След като и тримата се скриха сред дърветата, Дерид вдигна поглед към Мат и отри с пръст дъждовните капки над очите си.

— Значи, този път ще останеш с пиките. Не позволявай гневът ти към Куладин да те надвие. Битката не е подходящо място за дуел.

Мат едва не зяпна. Дуел ли? Той ли? С Куладин? За това ли според Дерид беше останал той с пехотата? Беше я избрал само защото зад пиките му се струваше по-безопасно. Това беше причината. Нищо друго.

— Не се безпокой. Мога да си държа юздите. — А беше смятал Дерид за най-разумния от цялата им пасмина.

Кайриенецът кимна сдържано.

— Не съм се и съмнявал. И друг път си виждал напора на пики, удържал си, обзалагам се, някоя и друга вража атака. Талманес ще похвали някого тогава, когато изгреят две луни посред бял ден, но въпреки това го чух да казва, че е готов да те последва, накъдето поведеш. Някой ден бих искал да ти чуя историята, андорецо. Но си млад — в името на Светлината, не искам да те обидя с това — а на младите кръвта им е гореща.

— Този дъжд ще я охлади, ако не друго. — „Кръв и пепел!“ Нима всички се бяха побъркали? Талманес го е похвалил? Чудно какво ли щяха да кажат, ако разберяха, че е само един комарджия, следващ късчета памет от мъже, умрели преди хиляда и повече години. Сигурно щяха да хвърлят жребий кой пръв за го заплуюе. Лордовете особено — никой не обичаше да го правят на глупак, но благородниците най-малко от всички, може би защото толкова често се оказваха такива без чужда помощ. Е, тъй или иначе, той смяташе да бъде на мили далече от тях, когато дойдеше ред на откритието. „Проклетият Куладин. Бих искал да натикам това копие в гърлото му!“ Смуши Пипе и тръгна към отсрещния склон, в подножието на който чакаше пехотата.

Дерид яздеше до него и кимаше, докато Мат му развиваше плана си. Стрелците на склоновете, откъдето да могат да покриват фланговете, но залегнали и скрити в храстите до последния миг. Един човек на билото да подаде сигнал, когато види айилците, и пехотата веднага излиза и тръгва право срещу приближаващия се противник.

— Веднага щом ние видим Шайдо, обръщаме се и се оттегляме на бегом, почти до седловината между тези два хълма, след което се обръщаме с лице към тях.

— Ще си помислят, че сме искали да избягаме, разбрали сме, че не можем, и сме се обърнали срещу тях отчаяно, като мечка срещу кучета. Като видят, че сме по-малко от половината от тях, ще решат, че могат да ни премажат. Само да можем да им задържим вниманието, докато конницата ги халоса в гръб... — Кайриенецът чак се ухили. — Това му се вика да използваш айилската тактика срещу самите тях.

— Трябва да им задържим проклетото внимание. — Тонът на Мат беше толкова сух, колкото мокър беше той. — И за да сме сигурни, че те няма да започнат да ни гласят примки по нашите флангове, искам веднага щом спрем да бягаме, да се надигне вик: „Пазете лорд Дракона.“

Този път Дерид се изсмя гръмко.

Това щеше да увлече достатъчно Шайдо, особено щом ги предвождаше Куладин. Ако ги водеше Куладин. Ако наистина ги водеше Куладин, ако той си помислеше, че Ранд е с пехотата, ако пиките успееша да удържат, докато конницата пристигне... Много „ако“. Мат отново чу тракането на зарове в главата си. Това бе най-големият комар, в който се бе въвличал в живота си. Зачуди се колко ли още остава до мръкване. Човек трябваше да може да се измъкне някак в нощта. Дося му се тия зарове или да му се махнат от главата, или най-после да паднат, за да види какво показват. Навъси се и сръга Пипе надолу по склона.

Ранд спря Джейде-ен на една височина и леко се присви от болката в хълбока. Лунният сърп мятеше бледа светлина, но дори за неговия усилен от сайдин взор всичко на разстояние повече от сто крачки се стапяше в смътна сянка и той едва долавяше близостта на реещата се сякаш над повърхността Сюлин, както и на другите Деви около него. Но пък и очите му бяха натежали и като че ли единствено гризящата болка в хълбока все още го държеше буден. Не си го беше помислял от доста време. Мисълта му беше не само далечна, а и течеше мудно.

На два пъти ли се беше опитал днес Самаил да му отнеме живота, или на три? Или повече? Струваше му се, че би трябвало поне да помни колко пъти някой се опитва да го убие. Не, не да го убие. Да го подмами. „Още ли изпитваш ревност към мен, Тел Джанин? Кога те обидих или ти дадох с един пръст по-малко от това, което ти дължах?“

Ранд залитна на седлото и прокара длан през косата си. Нещо особено имаше в тази мисъл, но не можеше да си спомни какво. Самаил... Не. С него можеше да се справи, когато... ако... Все едно. По-късно. Днес Самаил само го беше отвличал от онова, което беше важно. Сигурно вече си беше отишъл.

Смътно му се струваше, че не бяха последвали повече атаки след... След какво? Спомняше си как се бе противопоставил на последния ход на Самаил с нещо много гадно, но не можеше да издърпа спомена на повърхността. Не беше гибелен плам. „Това не трябва да го използвам. Заплашва тъканта на Шарката. Нито дори за

Илиена? Света бих подпалил и душата си бих използвал за прахан, само да се засмее отново.“

Отново се беше унесъл, надалеч от онова, което беше важно.

Слънцето отдавна се беше скрило, но хората продължаваха да се избиват и да загиват. Вятърът донасяше далечни викове и крясъци. Заради Куладин, наистина, но в сърцевината на всичко — заради него самия.

За миг сякаш не можа да си спомни собственото име.

— Ранд ал-Тор — изрече той гласно и потръпна, въпреки че дрехите му бяха прогизнали от пот. За миг това име му прозвуча странно. — Аз съм Ранд ал-Тор и трябва да... Трябва да видя.

Нищо не беше хапвал от заранта, но пък покварата на сайдин убиваше всякакъв глад. Празнотата непрестанно трепереше и той се беше вкопчил с нокти във Верния извор. Беше като да яхнеш бик, доведен до бяс от червено биле. Или да плуваш гол сред огнена река, разпенена сред бързеи от назъбени буци лед. И въпреки това, когато не му се струваше на ръба да бъде премазан, разбит или удавен, сайдин като че ли беше единствената сила, която още го крепеше. Сайдин беше в него, изпълваше го до предел, мъчеше се да разкъса или прояде ума му, но готов да бъде използван.

Той кимна рязко, преля и нещо лумна високо в небесата. Нещо. Издуващ се мехур от син пламък, в миг прогонил сенките с внезапната си светлина.

Наоколо се издигаха хълмове, обрасли с черни под резкия светлик дървета. Нищо не се движеше. Капризен полъх на вятъра донесе отнякъде плах звук. Радостен възглас сякаш, или песен. А може би просто си въобразяваше — звукът беше толкова слаб, че спокойно можеше да е плод на въображението му.

Изведнъж забеляза Девите около себе си. Стотици. Някои, сред тях и Сюлин, го гледаха втренчено, но повечето бяха стиснали очи. Едва след миг осъзна, че се мъчат да запазят способността си да виждат в тъмното. Той се намръщи и се огледа. Егвийн и Авиенда ги нямаше. Мина още миг преди да се сети да освободи сплита, който бе насочил към небето, и да остави мрактът отново да завладее нощта. Очите му потънаха в пълна чернота.

— Къде са? — Подразни се, че май трябва да обясни кого има предвид, и също толкова смътно си даде сметка, че затова няма

никаква причина.

— Отидоха при Моарейн Седай още по здрач, Кар-а-карн — отвърна Сюлин и пристъпи до Джейде-ен. Късата ѝ бяла коса светна под луната. Не, главата ѝ беше превързана. Как може да го забрави? — Цели два часа минаха оттогава. Те знаят, че плътта не е от камък. И най-силните крака не могат да тичат повече.

Ранд се намръщи. Крака? Те бяха яздили Мъгла. Жената му говореше безсмислици.

— Трябва да ги намеря.

— Те са с Моарейн Седай и Мъдрите, Кар-а-карн, — повтори тя бавно. Стори му се, че му се намръщи, но не беше съвсем сигурен.

— Не тях — измърмори той. — Трябва да намеря хората си. Те все още са там, Сюлин. — Но защо жребецът му не помръдваше? — Не ги ли чуваш? Там, в нощта. Още се сражават. Трябва да им помогна. — Разбира се; трябваше просто да смуши коня. Но когато го направи, Джейде-ен само помръдна настрани — Сюлин го задържа за юздата. Не помнеше кога го беше хванала за юздата.

— Мъдрите трябва да говорят с теб веднага, Ранд ал-Тор. — Гласът ѝ се беше променил, но той бе твърде изморен, за да определи как точно.

— Не могат ли да изчакат? — Сигурно беше пропуснал бегача с вестта. — Трябва да ги намеря, Сюлин.

Инайла като че ли изникна изведнъж от другата страна на главата на жребеца.

— Ти вече намери хората си, Ранд ал-Тор.

— Мъдрите те очакват — добави Сюлин. Двете с Инайла извърнаха Джейде-ен, без да изчакат съгласието му. Девите, кой знае защо, се струпяха, взирайки се в него, докато слизаха на зигзаг по склона на хълма с лица, осветени от лунните лъчи, така близо, че раменете им се втриваха в хълбоците на коня.

— Не знам какво искат — изръмжа той, — но най-добре ще е да побързат. — Не беше нужно да му водят коня, но да се кара за това щеше да му струва голямо усилие. Извърна се да погледне назад и изпъшка от болката в хълбока; нощта вече поглъщаше височината. — Все още имам да свърша много работа. Трябва да намеря... — Куладин. Самаил. Мъжете, които се биеха и загиваха заради него. — Трябва да ги намеря. — Беше уморен, но още не биваше да заспива.

Лампи, окачени на колове, осветяваха стана на Мъдрите, и малки огньове, от които се мъкнеха котлета с вода и се заменяха с нови от мъже и жени в бели роби веднага, щом кипнеха. Навсякъде шетаха гай-шайн, както и Мъдри, и превързваха безбройните ранени. Моарейн крачеше бавно между дългите редици на онези, които не можеха да се изправят, и много рядко се спираше да опре длани на главата на някой айилец, който започваше да се тресе от смразяващите тласъци на Церителството. Всеки път, когато се изправеше, тя залиташе и Лан се спускаше към нея, сякаш очакваше, че ще му се наложи да я прихване. Сюлин каза няколко думи на Аделин и Инайла, толкова тихо, че Ранд не можа да ги долови, и младите жени затичаха към Айез Седай.

Не всички Мъдри обаче се занимаваха с ранените. Под опънатото на колове платнище на един павилион двадесетина от тях седяха в кръг и слушаха една, изправена в средата. Когато тя седнеше, друга заемаше мястото ѝ. Около павилиона бяха насядали гай-шайн, но никоя от Мъдрите като че ли не проявяваше интерес към виното или към каквото и да е друго, освен към това, което слушаха. На Ранд му се стори, че в момента говори Амис.

За негова изненада Ашмодеан също помагаше на ранените. Меховете, увиснали на раменете му, изглеждаха съвсем нелепо на фона на кадифеното му палто и белите дантели. Ашмодеан се изправи, забеляза Ранд и се поколеба.

После връчи меховете на един гай-шайн и тръгна през Девите към Ранд. Те не му обърнаха внимание — всички като че ли гледаха Аделин и Инайла, които говореха нещо на Моарейн, или се взираха в Ранд — но плътният кордон от Фар Дарейз Май около Джейде-ен все пак бавно се раздели, само колкото да го пропуснат.

— Сигурен бях, че си оцелял. Сигурен бях. — Ако се съдеше по гласа му, явно не беше така. Ранд замълча и Ашмодеан неловко присви рамене. — Моарейн настоя да нося вода. Упорита жена. Да не позволи на барда на лорд Дракона да... — Млъкна и бързо облиза устни. — Какво се случи?

— Самаил — отрони Ранд, но не като отговор. Просто заизрича на глас мислите, които се рееха из Празнотата. — Помня, когато за първи път бе наречен Рушителят на надеждата. Когато предаде Портите на Хиван и понесе Сянката към Рорн М'дой и към сърцето на Сателле. Надеждата наистина умря в този ден. И Кюлан Кюан заплака.

Какво има? — Лицето на Ашмодеан бе преbledняло като косата на Сюлин; той безмълвно поклати глава. Ранд погледна към павилиона. Не познаваше тази, която говореше сега. — Чакат ли ме? Трябва да отида при тях.

— Все още не ще те посрещнат с „добре дошъл“ — каза Лан, изникнал изведнъж до Ашмодеан, който подскочи. Ранд също нито беше чул, нито забелязал приближаването на Стражника, но само извърна глава. Дори това му струваше усилие. Сякаш главата беше на някой друг. — Сега посрещат Мъдрите от Миагома, Кодарра, Шианде и Дарайн.

— Клановете идат при мен — промълви Ранд. Но бяха изчакали битката да стане възможно по-кървава. В сказанията никога не ставаше така.

— Така изглежда. Но четиримата вождове няма да се срещнат с теб преди Мъдрите да са уредили всичко — добави сухо Лан. — Ела. Моарейн може да ти каже повече неща от мен.

Ранд поклати глава.

— Стореното — сторено. Подробности мога да ги чуя и по-късно. Щом Хан не трябва повече да ги задържа откъм тила ни, повикайте го. Сюлин, прати бегачка. Хан...

— Всичко свърши, Ранд — каза настойчиво Стражникът. — Всичко. Само шепа Шайдо са останали на юг от града. Хиляди бяха пленени, а повечето от останалите прехвърлят Гайлин. Още преди час щяхме да ти пратим вест, стига да знаехме къде си. Ти все се движеше. Ела и нека Моарейн да ти каже.

— Свършило се е? Ние сме победили?

— Победихме. Напълно.

Ранд загледа редиците ранени с превръзки. Търпеливите редици, които чакаха да ги превържат, и онези, които ги напускаха. Редиците, които почти не помръдваха. Моарейн продължаваше да крачи след тях, спирайки се изтощена тук-там, за да Цери. Само малка част бяха тук, разбира се. Останалите щяха да прииждат кой както може и през деня, и да напускат това място както и когато можеха. Стига да можеха. Никой от мъртвите нямаше да е тук. „Само битка изгубена е по-скръбна от битка спечелена.“ Сякаш си спомни, че сам го е казвал преди, много отдавна. Навярно го беше прочел.

Не. Твърде много бяха живите, за които носеше отговорност, за да скърби за мъртвите. „Но колко лица ще познавам тепърва, като това на Джолиен? Никога не ще забравя Илиена, дори да пламне целият свят!“

Навъсен, той вдигна ръка към главата си. Мислите сякаш се катереха една през друга, стичаха се в ума му от различни места. Толкова беше уморен, че му беше трудно да мисли. А му бяха нужни, нужни му бяха мисли, които да не се плъзгат край него така неуловимо. Той пусна Извора и Празнотата и се сгърчи, когато в този кратък миг сайдин едва не го засмука. Почти не му остана време да осъзнае грешката си. След като Силата си отиде, изтощението и болката го премазаха.

Килна се от седлото. В следващия миг видя надвесени над себе си лица, мърдащи устни, ръце, протягащи се да му помогнат.

— Моарейн! — извика Лан някъде отдалече. — Раната му кърви ужасно!

— Дръж се, Ранд ал-Тор — промълви отчаяно Сюлин. — Дръж се.

Ашмодеан не каза нищо, но Ранд усети струйка на сайдин, понесла се към него от мъжа. А след това настъпи мрак.

ГЛАВА 45

СЛЕД БУРЯТА

Седнал на един камък на склона, Мат придърпа широката си шапка срещу жаркото предобедно слънце и потръпна от болка. Не само от слънцето искаше да заслони очите си. Имаше още едно нещо, което не му се искаше да вижда, въпреки че раните и отоците по тялото му го напомняха непрекъснато, особено драскотината от стрела на слепоочието, притиснато от шапката. Мехлемът от дисагите на Дерид беше спрял кървенето и там, и по други места, но въпреки това го болеше навсякъде и повечето рани го щипеха. Щипенето щеше да стане и по-лошо. Дневната жега тепърва щеше да се усилва, но потта вече се лееше по лицето му и навлажняваше долните му дрехи и ризата. Той смътно се зачуди кога ли най-после ще настъпи есента в Кайриен. Добре поне че boleжките го караха да забрави умората — от тях нямаше да заспи и в легло с гъши пух, камо ли на постелка на земята. Не че изобщо му се искаше да е близо до шатрата си.

„Добре се наредих, няма що. Потя се като прасе, не мога да си намеря удобно място да се изтегна, а и да се напия не смея. Кръв и проклета пепел!“ Той престана да опипва прореза през гърдите на палтото си — само още един пръст и онова копие щеше да пробие сърцето му; Светлина, мъжът наистина си го биваше! — и го изключи от ума си. Не че беше толкова лесно, при всичко, което ставаше около него.

Най-сетне тайренците и кайриенците като че ли нямаха нищо против това, че виждат навсякъде около себе си айилски шатри. Дори в самия им лагер се мяркаха айилци и — о, чудо! — тайренци и кайриенци се бяха омешали около огньовете. Не че някой се хранеше; котлетата ги нямаше над огньовете, макар че отнякъде лъхаше на печено месо. Повечето обаче бяха пияни като смокове от виното, ракията и айилското уускай, смееха се и празнуваха. Недалече от мястото, където седеше, дузина Бранители на Камъка, съблечени по ризи, танцуваха под пляска на десет пъти повече зяпачи. В редица,

прегърнали се през раменете, те стъпваха толкова бързо, че беше цяло чудо, че не оплитат крака и не се ритат. Сред друг кръг зрители край висок десет стъпки кол, забит в земята — Мат побърза да извърне очите си от него — още толкова айилци подскачаха като луди. Мат заключи, че трябва да е някакъв танц, защото други айилци им свиреха с гайди. Танцуващите подскачаха колкото може по-нависоко и отмятаха единия си крак още по-нависоко, все по-бързо и по-бързо, като от време на време се завъртаха във въздуха или се приземяваха с предни и задни кълба. По други места други мъже също танцуваха или пееха. Успя да различи десетина флейти и два пъти повече тънки свирки, а един кльощав кайриенец в опърпан сюртук духаше в нещо, което звучеше донякъде като флейта, донякъде като рог, с малки тръбички, завързани една за друга. Тъпаните пък бяха безчет — и котлетата също: удряха по тях с лъжици.

Накратко, станът бе заприличал на лудница и на бал, омешани в едно. Той обаче познаваше тази весела врява, предимно от спомените, които все още можеше да припише на други хора, ако се съсредоточеше достатъчно. Празнуване за това, че все още са живи. Още веднъж бяха минали под носа на Тъмния и бяха оцелели, за да го разкажат. Още един танц по острието на бръснача бе свършил. За малко незагинали вчера, може би мъртви утре, но живи, великолепно живи днес. На него обаче не му беше до празник. Каква полза да си жив, ако си в клетка?

Той поклати мълчаливо глава, когато Дерид, Естеан и един плещест червенокос айилец, когото не познаваше, минаха залитайки край него, крепейки се един друг. Едва доловимо сред неописуемата шумотевица, Дерид и Естеан се мъчеха да научат айилеца на думите на „Танц с Джак на Сенките“.

*Ще пеем цяла нощ, а светне ли — ще пием,
парите по моми ще си дадем,
а свърши ли се всичко — ще поемем
на танца ни със Джак на Сенките.*

Мургавото им приятелче не проявяваше особен интерес към ученето естествено — и нямаше да го направи, освен ако някой не го

убедеше, че това е истински боен химн — но слушаше, и при това не беше единственият. Докато тримата се изнижат от погледа му и се слеят с кипящата тълпа, бяха привлекли след себе си опашка от още двадесетина, които размахваха изпочукани калаени канчета и всички ревяха песента с пълно гърло.

*Хей, радост е да пиеш ейл и вино,
момиче да погалиш с глезен мил,
но най-голяма е насладата, дружино,
във танца ни със Джак на Сенките.*

Мат съжали, че ги беше учил на тази песен. Учил ги беше само за да разсее ума си, докато Дерид спираше смъртното му кървене — това негово мазило щипеше не по-малко от самите рани, а и Дерид никога нямаше да събуди завистта на някоя шивачка с деликатно боравене с иглата и конеца. Само че песента се разпространи от първата дузина слушатели като огън по суха трева. Тайренци и кайриенци, на коне и спешени, всички я бяха запели, когато се връщаха призори.

Когато се връщаха. Назад към хълмистата долина, откъдето бяха тръгнали, под руините на дървената кула, и никаква възможност да се измъкне. Беше им предложил да избърза напред, а Талманес и Нейлсийн едва не си размениха юмруци, карайки се кой да му осигури ескорта. Не всички бяха станали големи приятели. Оставаше само Моарейн да му дойде и да започне да му задава въпроси къде е бил и защо, да му дрънка глупостите си за тавирен и за дълга, за Шарката и Тармон Гай-дон, докато му се завие свят. Сега тя несъмнено беше с Ранд, но все някога щеше да цъфне.

Той хвърли поглед към билото на хълма и заплелото се сред короните на дърветата дървено скеле. Кайриенецът, който беше изработил за Ранд далекогледните тръби, беше горе с чираците си. Айилците бяха напълно погълнати от случилото се тук. Крайно време беше да изчезва. Вярно, че медальонът с лисичата глава го пазеше от женско преливане, но нали беше чул от Ранд, че мъжкото преливане било друга работа. Нямаше никакво желание да пробва дали това нещо ще го предпази от Самаил и подобната му пасмина.

Той сгърчи лице от жилещата болка и се изправи с помощта на копието с черната дръжка. Празникът наоколо се вихреше. Само ако се спуснеше до коневръза... Никак не му се оседлаваше Пипе сега.

— Героят не бива да седи без пиене.

Сепнат, той се извърна рязко — жегването от раните го накара да изпъшка — и зяпна в Мелиндра. Вместо копия тя държеше в ръцете си голяма глинена кана. Лицето ѝ не беше забулено, но сякаш бе готова за бой.

— Виж сега, Мелиндра, всичко ще ти обясня.

— Какво има да се обяснява? — попита тя и метна свободната си ръка през рамото му. Въпреки изненадата той се постара да се изправи още малко — така и не беше навикнал да вдига очи, за да погледне жена. — Знаех, че ще потърсиш честта си. Кар-а-карн хвърля голяма сянка, но никой мъж не иска да прекара живота си засенчен.

— Разбира се. — Значи не се канеше да го убие. — Точно така е. — Той пое каната от ръката ѝ, глътна и се задави. Оказа се най-лютата двойно препечена ракия, която някога беше опитвал.

Тя взе каната, отпи бавна глътка, въздъхна с благодарност и отново му я връчи.

— Той беше мъж с голяма чест, Мат Каутон. По-добре щеше да е, ако го беше пленил, но дори с това, че го уби, ти спечели много джи. Добре стана, че го намери.

Въпреки желанието си Мат извърна очи към онова, което през цялото време беше отбягвал, и потръпна. Кожена връв, вързана за червената като пламък коса, държеше главата на Куладин на върха на високия десет стъпки кол, край който танцуваха айилците. Главата сякаш се хилеше. На него.

Намерил е Куладин? Та той беше положил всички усилия да задържи пиките между себе си и който и да било от Шайдо. Но онази стрела бе ожулила главата му и той се бе озовал на земята преди сам да разбере какво става, после се помъчи да се изправи — битката се вихреше около него — и беше развъртял копието със знака на гарвана, мъчейки се да се добере до Пипе. Куладин се беше появил, сякаш изскочи от въздуха, забулен за да сее гибел, но голите му ръце с виещите се по тях златно-червени Дракони не можеха да се сбъркат с ничии други. Мъжът сечеше с късите си копия просека през плътните редици на мъжете с пики и крещеше предизвикателно да му излезе

Ранд насреща, крещеше, че той бил истинският Кар-а-карн. Навярно до този момент наистина си го беше вярвал. Мат така и не разбра дали Куладин го беше познал, но едва ли имаше значение, след като развилнелият се мъж понечи да го намушка и да го отстрани от пътя си, за да се добере по-скоро до Ранд. Не разбра и кой след това бе отрязал главата на Куладин.

„Твърде много се бях улисал в стремежа си да оцелея, за да гледам“ — помисли си той кисело. Някога, в Две реки, той бе въртял бойна тояга не по-зле от всеки друг младеж — една тояга не беше с нищо по-различна от едно копие, но Куладин сякаш се беше родил с тези неща в ръцете си. Разбира се, в края на краищата цялото му умение с нищо не му помогна. „Може пък наистина да имам някакъв късмет. Моля те, Светлина, дано и сега да ме споходи!“

Тъкмо се замисли как да се измъкне от Мелиндра, за да може да си оседлае Пипе, когато Талманес му се представи с тържествен поклон, с длан на сърцето по кайриенския обичай.

— Милостта да те споходи, Мат.

— Теб също — отвърна му Мат разсеяно. Ако я помолеше, нямаше да си отиде. С такава молба само ще вкараш лисицата в курника. Може би ако й кажеше, че иска само да поязди... Не, нали казваха, че айилците могат да надбягат конете.

— Тази нощ дойде пратеничество от града. Ще има триумфална процесия в чест на лорд Дракона от благодарност за спасението на Кайриен.

— Нима? — Тя сигурно си имаше някакви задължения. Девите непрекъснато се мъкнеха около Ранд; може би щяха да я извикат за тая процесия. Но след като я погледна бегло, реши, че трудно може да разчита на това. Широката ѝ усмивка беше много... свойска.

— Пратеничеството беше от страна на върховния лорд Мейлан — намеси се присъединилият се към тях Нейлсийн. Неговият поклон бе също толкова старателен, с две широко разперени ръце, но малко припрян. — Той предлага шествието в чест на лорд Дракона.

Мат върна зареяния си ум към настоящето. Всеки от двамата се правеше, че другият все едно не съществува — и двамата го гледаха право в очите, отбягвайки да се поглеждат дори за миг — но колкото гласовете им бяха стегнати, толкова лицата им бяха изопнати от напрежение и кокалчетата на пръстите им бяха побелели върху

дръжките на мечовете. За капак на всичко, оставаше сега и да се сбият и да му се налага да се дърпа назад, та случайно да не го намушкат.

— Какво значение има чие е пратеничеството, след като Ранд ще си получи триумфа?

— Има, защото е редно да го помолиш да ни осигури полагащо се място в челото на процесията — бързо отвърна Талманес. — Ти съсече Куладин и ни спечели това място. — Нейлсийн затвори уста и се навъси. Явно се канеше да каже същото.

— Вие го помолете — каза Мат. — Не е моя работа. — Ръката на Мелиндра го стисна за врата, но той не ѝ обърна внимание, Моарейн със сигурност щеше да бъде до Ранд. Нямаше никакво намерение да си напъха главата във втора примка, докато все още се мъчеше да измисли как да се измъкне от първата.

Талманес и Нейлсийн го изгледаха зяпнали, сякаш си беше загубил ума.

— Но ти си нашият пълководец — възрази Нейлсийн. — Нашият генерал.

— Моят ординарец ще ти лъсне ботушите — вметна Талманес с лека усмивка, стараяйки се да не поглежда тайренеца — и ще ти изчетка и оправи дрехите. За да се появиш в цялото си достолепие.

Старателно намазаната брада на Нейлсийн подскочи и очите му почти се стрелнаха възмутено към другия.

— Ако позволиш да предложа, имам един много хубав сюртук, който ще ти е съвсем по мярка. Златист сатен с пурпур — изръмжа кайриенецът.

— Генерал! — възкликна Мат и се изправи с помощта на копието. — Не съм ви никакъв проклет... Тоест, не искам да си присвоявам мястото ти. — Нека се понапънат сега да отгатнат кого от двамата има предвид.

— Душицата ми да изгори дано — отвърна разпалено Нейлсийн, — тъкмо твоите бойни умения ни донесоха победата и спасиха живота ни. Да не говорим за късмета ти. Чух, че винаги си обръщал печелившата карта, но това днес беше нещо много повече. Бих те следвал навсякъде, дори никога да не беше срещал лорд Дракона.

— Ти си пълководецът ни — намеси се Талманес също толкова уверено. — До вчера изпълнявах командите на мъже от други земи, защото така се налагаше. Теб ще следвам, защото искам. В Андор

може и да не си лорд, но тук, аз го казвам, си, и се кълна да ти се подчинявам като на свой пълководец.

Кайриенецът и тайриенецът се изгледаха за миг, сякаш стреснати от това, че са изrekli едно и също в хор, след което бавно, макар и неохотно, си кимнаха. Колкото и да не се понасяха — а само някой глупак щеше да заложи на обратното, — поне в това отношение бяха съгласни един с друг. Донякъде.

— Ще пратя коняри си да ти приготви коня за шествието — каза Талманес и леко се намръщи, когато Нейлсийн побърза да добави:

— Моят ще му помогне. Твоят кон трябва да е гордостта ни. И душицата да ми изгори дано, ако нямаме нужда от знаме. Твоето знаме. — Тук кайриенецът закима енергично.

Мат вече не знаеше дали да не се разсмее истерично, или да седне и да заплаче. Тези проклети спомени в главата му. Ако не бяха те, щеше да се е махнал. Ако не беше Ранд, изобщо нямаше да ги има. Можеше да проследи появата им стъпка по стъпка, всеки от тях появяващ се сякаш тъкмо навреме и изчезващ от само себе си, но въпреки това — неизбежно водещ към другия. И в основата на всичко това беше Ранд. И проклятието да си тавирен. Така и не можеше да разбере защо всеки абсолютно необходим и почти безопасен ход, който предприемаше, неизбежно го завличаше все по-дълбоко в тресавището. Мелиндра беше престанала да стиска врата му и сега го потупваше. Оставаше само да...

Той вдигна очи нагоре към хълма, и ето я и нея. Моарейн, на нежно пристъпващата си бяла кобилка с Лан на неговия черен жребец, надвиснал от лявата ѝ страна. Стражникът се надвеси над нея сякаш за да я чуе и двамата като че ли започнаха да спорят, като той възразяваше с енергични жестове, но след малко Айез Седай извърна Алдийб и се скри, подкарвайки към отвъдния склон. Лан остана на място на гърба на Мандарб, загледан към лагера. Загледан в Мат.

Той потръпна. Главата на Куладин наистина сякаш му се хилеше. Стори му се дори, че чува какво му говори. „Може и да си ме убил, но си напъха крака право в капана. Аз съм мъртъв, но ти никога няма да се освободиш.“

— Просто великолепно, проклето да е — измърмори той и отпи яка глътка от лютата ракия. Талманес и Нейлсийн, изглежда, решиха, че наистина смята така, а Мелиндра се засмя одобрително.

Петдесетина тайренци и кайриенци, които междувременно се бяха струпали да гледат как двамата лордове говорят с него, приеха отпиването като знак, че е време да му запеят, и започнаха с куплет, който сами бяха съчинили.

*Ще хвърлим заровете, както и да падат,
девойчета ще гушнем, всякакви на ръст,
че после, викне ли ни Мат,
ще тръгнем на танца ни със Джак на Сенките.*

Мат се разсмя хрипливо, изтегна се на камъка и се зае да опразни каната. Трябваше да има някакъв изход от това. Не можеше да няма.

Ранд бавно отвори очи и зяпна в покрива на шатрата. Беше съвсем гол и загърнат с одеяло. Липсата на болка беше почти смайваща, но пък се чувстваше много по-изнемощял, отколкото си спомняше. А си спомняше. Беше изрекъл неща, беше си мислил... Усети мраз по кожата си. „Не мога да му позволя да ме овладее. Аз съм си аз! Аз!“

— Моарейн Седай те Изцери — промълви Авиенда и той се сепна и се обърна.

Тя седеше край огнището и отпиваше от сребърна купа с врязани фигури на леопарди. Ашмодеан се беше изтегнал върху няколко възглавнички, с брадичка, опряна на лактите. Изглежда, и двамата не бяха спали — под очите им личаха тъмни кръгове.

— Не биваше да го прави — продължи хладно Авиенда. Колкото и да беше уморена, косата ѝ бе изрядно сресана и спретнатите ѝ дрехи рязко се отличаваха от раздърпаните тъмни кадифета по Ашмодеан. Въртеше костената гривна с рози и тръни на китката си, която той ѝ беше подарил, сякаш без да си дава сметка какво върши. Беше си сложила също така и огърлицата със сребърните снежинки. Така и не беше му казала кой ѝ я беше дал, макар че ѝ ставаше весело, когато я питаше. Сега обаче съвсем не изглеждаше развеселена. — Самата Моарейн Седай беше съвсем грохнала от Церителството на ранените.

Наложи се Аан-аллейн да я отнесе в шатрата ѝ. Заради теб, Ранд ал-Тор. Защото Изцеряването ти изцеди и последните ѝ сили.

— Айез Седай вече е на крака — вметна Ашмодеан и потисна прозявката си, без да обръща внимание на негодуващия ѝ поглед. — Откакто се съмна, тя намина тук два пъти, макар да твърдеше, че ще се възстановиш. Мисля, че снощи не беше толкова сигурна. Нито аз. — Той издърпа позлатената си арфа и започна да я настройва, като добави почти безгрижно: — И аз направих за теб каквото можах, разбира се — знаеш, че животът и съдбата ми са свързани с теб — но талантите ми са в друго, не толкова в Церителството, нали разбираш. — Той дрънна няколко ноти, за да покаже в какво точно е дарбата му. — Доколкото разбирам, един мъж може да се убие или да се опитоми сам, ако прави като теб. Мощта със Силата е безполезна, ако тялото е изтощено. Сайдин лесно може да те убие, ако тялото е грохнало. Така съм чувал поне.

— Приключи ли със своите мъдрости, Джайсин Натаил? — сръза го с още по-хладен тон Авиенда и без да дочака отговор, извърна синьо-зеления лед на очите си към Ранд. Прекъсването, изглежда, беше по негова вина. — Всеки мъж понякога може да постъпи глупаво и това не е кой знае каква беда, но един вожд е нещо повече от обикновен мъж, а един вожд на вождовете — много повече. Никакво право нямаш сам да напираш към своята гибел. Двете с Егвийн се опитахме да те накараме да дойдеш с нас, когато се уморихме толкова, че не можехме да продължим повече, но ти не пожела и да ни чуеш дори. Ти си Кар-а-карн, не някой нов Сейа Дуун, търсец честта си. Ти имаш тох, дълг към Айил, Ранд ал-Тор, и не можеш да го изпълниш мъртъв. Не можеш всичко да свършиш сам.

За миг той не можа да направи нищо друго, освен да я зяпне. Та той не бе успял да направи почти нищо, оставил беше сражението в ръцете на други, мотайеки се през цялото време в усилието си да бъде полезен. Дори не беше успял да попречи на Самаил да нанася удари там, където и както сам пожелае. А сега тя го кореше, че е свършил твърде много.

— Ще се постарая да го запомня — отрони най-сетне той. Тя обаче изглеждаше готова да продължи с поученията си. — Какви са вестите за Миагома и другите три клана? — попита той, колкото за да я отклони, толкова и защото наистина искаше да разбере. Подхванеха

ли те, жените рядко се спираха, преди да са те сринали доземи, освен ако не успееш да ги разсееш.

Подейства. Тя имаше толкова много неща за разказване, разбира се, и беше също толкова нетърпелива да му ги съобщи, колкото да го гълчи. Тихата свирня на Ашмодеан — най-сетне нещо приятно — бе доста непривичен фон за разказа ѝ.

Миагома, Шианде, Дарайн и Кодарра бяха вдигнали станове недалече един от друг, на няколко мили на изток. Между станове, в това число и този на Ранд, се низеше непрекъснат поток от хора, но главно между бойните общества, а Индириан и другите вождове не предприемаха нищо. Нямаше съмнение, че рано или късно ще дойдат при Ранд, но не преди Мъдрите да приключат разговорите си.

— Още ли си говорят? — попита Ранд. — Какво, в името на Светлината, имат да обсъждат толкова дълго? Вождовете идват да последват мен, а не тях.

Тя го изгледа с такъв укор, че можеше да сложи Моарейн в малкия си джоб.

— Словата на Мъдрите са за Мъдри, Ранд ал-Тор. — Поколеба се малко и добави, сякаш му правеше отстъпка: — Егвийн може и да ти поразкаже нещо. След като всичко свърши. — Тонът ѝ обаче предполагаше, че Егвийн може и нищо да не каже.

Тя се възпротиви на опитите му да научи нещо повече и най-накрая той се отказа. Навярно щеше да разбере за какво е ставало дума, преди да го е жегнало, а може би не, но все едно нямаше да ѝ вади думите с ченгел, след като тя не искаше да говори. Айез Седай дори не можеха да се сравняват с Мъдрите, станеше ли дума за пазенето на тайните им и забулването им в още по-голяма тайнственост. Точно този урок Авиенда, изглежда, усвояваше най-добре.

Присъствието на Егвийн на срещата на Мъдрите го изненада, както и отсъствието на Моарейн — той лично очакваше тя да е в центъра на събитието и да дърпа конците според собствените си планове — но се оказа, че едното произтича от другото. Новодошлите Мъдри бяха заявили, че искат да се срещнат с една от двете Айез Седай, придружаващи Кар-а-карн, и макар вече да се беше изправила на крака след Церителството му, Моарейн бе заявила, че няма време за това. Вместо нея бяха вдигнали Егвийн от постелята.

Това предизвика смеха на Авиенда. Беше се оказала навън, когато Сорилея и Баир буквално бяха извели Егвийн от шатрата — мъчели се да ѝ навлекат дрехите, докато я влачели по земята.

— Аз ѝ извиках, че ако са я хванали в някаква простъпка, този път ще я накарат да рови дупки в земята със зъби, а тя беше толкова сънена, че го повярва. Развика се, че няма да го направи, толкова силно, че Сорилея започна да я пита какво толкова е направила, че да смята, че го заслужава. Да беше видял само лицето на Егвийн. — И се разсмя толкова силно, че за малко щеше да се прекатурне на чергите.

Ашмодеан я изгледа накриво — макар че защо трябваше да го прави, предвид това, което беше, на Ранд така и не му стана ясно — но самият той я изчака търпеливо да си поеме дъх. За айилското чувство за хумор шегичката беше съвсем умерена. По-скоро отиваше на Мат, отколкото на жена, но въпреки това беше умерена.

Когато тя най-сетне спря да се смее, той каза:

— Добре, а с Шайдо какво стана? Или и техните Мъдри са на тайния им съвет?

Тя му отговори набързо. С Шайдо било свършено и не си заслужавало повече да се говори за тях. Хиляди от тях били пленени и още се стичали пленници, и като цяло битката била заглъхнала, с изключение на незначителни схватки тук-там. И все пак, колкото повече успяваше да измъкне от нея, толкова по-малко му изглеждаше, че проблемът е приключен. След като четирите клана бяха задържали Хан, огромната маса от хората на Куладин бяха прекосили Гайлин в добър ред, при това отвеждайки със себе си кайриенските пленници. А още по-лошото беше, че бяха разрушили каменните мостове зад себе си.

Това не я тревожеше, но него го обезпокои. Десетки хиляди Шайдо на север от реката, и нямаше начин да ги догони, преди да се възстановят мостовете, дори построяването на дървени понтони щеше да отнеме време. Времето бе това, което не му достигаше.

В самия край, след като тя реши, че няма какво повече да му разказва за Шайдо, му съобщи нещо, което на часа го накара да забрави тревогите си около Шайдо и какви поразии още можеха да направят. Само го подхвърли, сякаш почти го беше забравила.

— Мат е убил Куладин? — възкликна той невярващо. — Мат?

— Не ти ли го казах току-що? — отвърна тя рязко, но и малко плахо. Изгледа го над чашата с вино, сякаш ѝ беше по-интересни как ще приеме новината, отколкото дали ще се усъмни.

Ашмодеан изсвири няколко ноти от нещо много войнствено; от струните сякаш заехтяха бойни барабани и тромпети.

— В известен смисъл този младеж крие не по-малко изненади, отколкото ти. Наистина чакам с нетърпение да срещна един ден и третия от вас, този Перин.

Ранд поклати глава. Значи в края на краищата, Мат не бе успял да се измъкне от притеглянето на тавирен към тавирен. Тъй или иначе, в момента Мат едва ли се чувстваше много щастлив. Мат така и не бе научил урока, с чиято поука той самият отдавна се беше примирил. Опиташ ли се да избягаш, Шарката те притегля назад, при това понякога доста грубо; тръгнеш ли в посоката, в която те е втъкало Колелото, имаш някакъв шанс да владееш собствения си живот. Донякъде. С късмет може би дори повече, отколкото очакваш, поне в дългосрочен план. Но сега, след като Куладин беше загинал, имаше по-сериозна причина за тревога от Мат или Шайдо.

Слънцето вече се бе издигнало високо, макар че единственото, което можеше да види през входа, бяха двете Деви, приклепнали отвън. Цяла нощ и по-голямата част от утрото бе лежал в безсъзнание, а Самаил или не се беше опитал да го намери, или не бе успял.

Дори насаме със себе си се стараеше да използва само това име, макар че и едно друго се въртеше в ума му напоследък. Тел Джанин Елинсар, Името не можеше да се намери в нито един исторически труд, в нито един фрагмент в библиотеката на Тар Валон. Моарейн му бе разказала всичко, което Айез Седай знае за Отстъпниците, и то не беше много повече от онова, което съдържаха селските приказки. Дори Ашмодеан винаги го наричаше Самаил, макар и по различна причина. Дълго преди да свърши Войната на Сянката, Отстъпниците бяха приели имената, които смъртните хора им бяха дали, като символи за своето прерождение в Сянката. Собственото истинско име на Ашмодеан — Джоар Аддам Нессосин — караше човека да тръпне и той твърдеше, че бил забравил имената на останалите след тези три хиляди години.

Може би нямаше сериозно основание да крие това, което се въртеше в главата му — може би беше просто наивно усилие да

отхвърли реалността пред самия себе си, — но този мъж щеше да си остане Самаил. И тъкмо като Самаил щеше да си плати за всяка Дева, която бе убил. За Девите, чийто живот Ранд не бе успял да опази.

Но още докато взимаше решението, лицето му се сгърчи. Беше поставил началото, отпращайки Вейрамон обратно в Тийр — ако Светлината дадеше, само двамата с Вейрамон щяха да знаят що за начало е това — но не можеше да се впусне в преследване на Самаил, колкото и да му се искаше. Първо трябваше да се погрижи за много неща в Кайриен. Авиенда можеше и да смята, че нищо не разбира от джи-е-тох, и той сигурно наистина не разбираше, но от задължения разбираше, а имаше задължения към Кайриен. А освен това имаше начини да ги прикачи към играта с Вейрамон.

Той седна — старайки се да не издаде усилието си, — загърна се колкото може по-благопристойно в одеялото и затърси с очи дрехите си; видя обаче само ботушите си зад Авиенда. Сигурно го бяха съблекли гай-шайн, но все едно че тя сама го бе направила.

— Трябва да отида в града. Натаил, погрижи се, моля те, да ми доведат Джейде-ен.

— Утре — отвърна му твърдо Авиенда и стисна ръкава на Ашмодеан, който понечи да се изправи, за да изпълни поръката. — Моарейн Седай каза, че имаш нужда от почивка...

— Днес, Авиенда. И то веднага. Не знам защо Мейлан не е тук, ако все още е жив, но смятам да го разбера. Натаил, конят ми!

Тя се опъна, но Ашмодеан дръпна ръкава си, оправи смачканото кадифе и каза:

— Мейлан беше тук, заедно с други.

— Не трябваше да му каз... — почна ядосано Авиенда, но после сви устни и добави: — Той има нужда от отдих.

Значи Мъдрите си въобразяваха, че могат да крият неща от него. Е, той не беше чак толкова изтощен, колкото си мислеха. Той понечи да се изправи — и залитна. Нозете отказаха да му се подчинят. Може би наистина беше толкова изтощен, колкото си мислеха. Но не смяташе да позволи това да го спре.

— Ще си почина, като умра — тросна се той и веднага съжали, като я видя как се сви, сякаш я бяха шибнали през лицето. Оцеляването му беше важно за нея, заради цял Айил, и една такава

заплаха можеше да я нарани повече от удар с пестник. — Я ми кажи за Мейлан, Натаил.

Авиенда замълча и се намуси, въпреки че ако погледите ѝ можеха да говорят, Ашмодеан сигурно щеше да онемее, а може би и той самият.

Още по тъмно от страна на Мейлан беше пристигнал конник, носещ цветисти послания и клетви във вечна вярност. Призори беше пристигнал самият Мейлан с още шестима върховни лордове на Тийр и с тях — малка дружина тайренски войници, които почти очаквали да се сбият с айилците, които стояли мълчаливо и ги гледали.

— И за малко да го сторят — каза Ашмодеан. — Този Мейлан, струва ми се, не е свикнал да му пречат, а и другите с него също. Особено онзи с буцестото лице — Тореан ли беше? — и Симаан. На него очите му са остри като носа му. Знаеш, че съм свикнал с опасна компания, но тези по своему са едни от най-опасните, които съм срещал.

Авиенда изсумтя звучно.

— На каквото и да са свикнали, нямат никакъв избор при Сориля, Амис, Баир и Мелайне от една страна и хиляда Фар Дарейз Май от друга. А тук има и доста Каменни кучета — допълни тя, — както и Водотърсачи, и малко Червени щитове. Ако наистина служиш на Кар-а-карн, както твърдиш, Джайсин Натаил, би трябвало да пазиш покоя му като тях.

— Този, на когото служи, е Преродения Дракон, девойко. Кар-а-карн оставям на вас.

— Продължавай, Натаил — подкани го Ранд нетърпеливо, с което си спечели поредното сумтене.

За избора на тайренците тя имаше право, въпреки че Девите и останалите, опипващи булата си, сигурно ги бяха притеснили повече от Мъдрите. Във всеки случай дори Аракум, слаб посивял мъж с търпелив нрав, бил на ръба да кипне, а лицето на Гвеем, плешив като камък и плещест като ковач, направо било пребледняло от гняв. Ашмодеан не беше сигурен какво точно ги бе спряло да извадят мечовете си — дали това, че ги превъзхождали многократно, или че ако успеели по някакъв начин с бой да си пробият път до Ранд, той едва ли щял да ги посрещне радушно с кръвта на съюзниците си по оръжията им.

— Очите на Мейлан се бяха оцъклили — завърши той разказа си. — Но преди да си тръгнат, той извика високо клетви на вяност и преданост. Може би смяташе, че ще го чуеш. Другите не останаха по-назад, но Мейлан добави нещо, което ги слиса. „Подарявам Кайриен на лорд Дракона“, каза той. После обяви, че ще пригответи в твоя чест велик триумф, щом бъдеш готов да влезеш в града.

— В Две реки има една поговорка — отвърна сухо Ранд. — „Колкото по-силно те уверява някой, че е честен, толкова по-здравоситискай кесията.“ — А друга гласеше: „Лисицата често предлага на патката нейната си бара.“ Кайриен беше негов и без даровете на Мейлан.

За верността му не се и съмняваше. Само дето щеше да продължи, докато Мейлан е сигурен, че ще го унищожат, ако го хванат в измяна към Ранд. Стига да го хванеха; тъкмо това беше въдицата. Тези седмина върховни лордове в Кайриен бяха най-усърдните в старанието си да го видят мъртъв, докато беше в Тийр. Тъкмо затова ги беше отпратил тук. Ако беше езекутирал всеки тайренски благородник, заговорничещ срещу него, сигурно нямаше да остане нито един. Тогава, възлагайки им да се справят с анархията, глада и гражданската война на хиляда мили от Тийр, беше сметнал, че това е най-добрият начин да ги отвлече от коварствата им, като в същото време ги накара да свършат нещо добро там, където е нужно. Разбира се, тогава все още не знаеше за съществуването на Куладин, нито че той ще го докара в Кайриен.

„Колко по-лесно щеше да е, ако беше като в сказанията“ — помисли си той. В тях изненадите съществуваха само докато героят научи всичко, което му трябва; той самият сякаш никога не знаеше повече от четвъртина.

Ашмодеан се поколеба — явно поговорката за „честните“ самохвалковци можеше да се отнася и за него и той несъмнено го съзнаваше, — но след като Ранд не каза нищо повече, той добави:

— Струва ми се, че иска да стане крал на Кайриен. Като твой васал, несъмнено.

— И за предпочитане е да съм колкото може по-далече. — Мейлан вероятно се надяваше, че Ранд ще се върне в Тийр за Каландор. Човекът явно не се боеше от повече власт.

— Разбира се — кимна сухо Ашмодеан. — Имаше и още едно посещение. — Дузина кайриенски лордове и лейди, без слуги, бяха дошли, загърнати в наметала и скрили главите си под качулките въпреки жегата. Явно съзнаваха презрението, което айилците изпитват към кайриенците, и чувствата бяха напълно взаимни, но също така страхът да не би Мейлан да разбере, че са идвали, ги беше изнервил не по-малко от това, че айилците могат да ги избият. — Когато ме видяха — добави кисело Ашмодеан, — половината изглеждаха готови да ме убият от страх, че съм тайренец. Трябва да благодариш на Фар Дарейз Май, че все още си имаш бард.

Колкото и малобройни да бяха, кайриенците се бяха оказали потрудни да ги отпратят, отколкото Мейлан, потели се и пребледнявали все повече, но упорито настоявали, че трябва да се видят с лорд Дракона. Настойчивостта им била толкова голяма, че след като настояванията им не минали, го ударили на молба. Колкото и да смяташе Ашмодеан айилския хумор за груб, самият той се закикоти, когато описа как благородниците коленичили и се вкопчили във вълнените поли на Мъдрите.

— Сорилея ги заплаши, че ще нареди да ги съблекат и да ги бият с камшици чак до града. — Сподавеният му смях премина в изумление. — Те дори го обсъдиха помежду си. Ако това им позволише да се доберат до теб, сигурен съм, че поне половината щяха да се съгласят.

— Сорилея трябваше да го направи — намеси се изненадващо Авиенда. — Клетвопрестъпниците нямат чест. Най-накрая Мелайне накара Девите да ги метнат на конете им като чували и подгониха животните им от стана.

Ашмодеан кимна.

— Но преди това двама от тях всъщност поговориха с мен, след като се убедиха, че не съм тайренски шпионин. Лорд Добрайн и лейди Колавер. Всичко замъглиха с намеци и увъртания, така че не мога да бъда сигурен, но не бих се изненадал, ако са решили да ти предложат Слънчевия трон. Такива като тях могат да оплетат с приказките си и... някои хора, с които се познавах.

Ранд се изсмя горчиво.

— Сигурно ще го направят. Стига да постигнат същите условия като Мейлан. — Нямаше нужда Моарейн да му обяснява, че

кайриенците играеха играта на Домовете дори насън, нито Ашмодеан да му казва, че са в състояние да я опитат дори с Отстъпниците; върховните лордове от едната страна, кайриенците — от другата. Една битка тъкмо приключила, и друга, от друг порядък, макар не по-малко опасна — едва започваща. — Във всеки случай, смятам да дам Слънчевия трон на някой, който има право на него. — Не обърна внимание на озадаченото, умислено лице на Ашмодеан; възможно бе мъжът да се е опитал да му помогне предната нощ, а може би не, но тъй или иначе не можеше да му се довери достатъчно, за да споделя с него всички свои планове. Колкото и да беше обвързано с него бъдещето на Ашмодеан, верността му беше само по необходимост и той си оставаше човек, отдал душата си на Сянката. — Значи Мейлан се кани да ми устрои величествено посрещане, така ли? Толкова по-добре ще е да видя кое как е, преди да ме очаква. — И съобрази защо Авиенда през цялото време беше толкова общителна, дори помагаше разговорът да продължи. Докато седеше тук и си говореше, той правеше точно това, което искаше тя. — Ще наредиш ли най-после да доведат коня ми, Натаил, или сам да ида да го намеря?

Поклонът на Ашмодеан бе дълбок, официален и поне външно — искрен.

— Служа на лорд Дракона.

ГЛАВА 46

ДРУГИ БИТКИ, ДРУГИ ОРЪЖИЯ

Ранд се загледа след Ашмодеан, намръщен и зачуден доколко ли наистина може да му се довери, и се стресна, когато Авиенда хвърли чашата си на пода и виното се плисна по чергите. Айилците не разхищаваха нищо, което ставаше за пиене, не само водата.

Зяпнала в мокрото петно, тя изглеждаше също толкова изненадана, но само за миг, а в следващия вече го изгледа свирепо.

— Значи Кар-а-карн все пак ще отиде в града, макар че едва седи изправен. Аз казах, че Кар-а-карн е нещо повече от другите хора, но не знаех, че е и нещо повече от смъртен.

— Къде са дрехите ми, Авиенда?

— Ти си само плът!

— Дрехите ми, моля.

— Не забравяй своя тох, Ранд ал-Тор. След като аз мога да помня джи-е-тох, и ти трябва да помниш своя. — Това като че ли беше излишно да го казва; по-скоро слънцето щеше да залезе по обед, отколкото тя да забрави и най-малкото късче на своя джи-е-тох.

— Ако продължаваш по този начин — отвърна ѝ той усмихнат, — току-виж съм си въобразил, че си се загрижила за мен.

Подхвърли ѝ го на шега — имаше само два начина да се оправи с нея, като се пошегува или като не я зачете; да спори беше фатално — при това съвсем лека, като се има предвид, че бяха изкарали една нощ в прегръдките си, но очите ѝ се ококориха от гняв и тя дръпна костената гривна, сякаш искаше да я измъкне и да го замери с нея.

— Кар-а-карн е толкова високо над останалите хора, че няма нужда от дрехи — изсъска тя. — Щом е решил да тръгва, да тръгва гол! Трябва ли да доведе Сорилея и Баир? Или може би Инайла, Сомара и Ламеле?

Той изтръпна. От всички Деви, които се държаха с него като с отдавна изгубеното си десетгодишно синче, тези трите бяха най-

лошите. Ламеле дори му носеше супа — тя не можеше и за едно прасе да забърка, но настояваше да му готви супата!

— Доведи когото си щеш — отвърна ѝ той спокойно и много твърдо. — Но аз съм Кар-а-карн и аз ще отида в града. — С малко късмет можеше и да си намери дрехите преди да се е върнала. Сомара беше по-висока от него и в момента сигурно по-силна. Единствената сила нямаше да му свърши никаква работа; сега нямаше да може да привлече сайдин дори самият Самаил да се изправеше пред него, камо ли да го задържи.

Зяпна я, когато тя се изтегна на лакът, оправи старателно полите си и пак си наля вино. Ако отново ѝ споменеше за женитба, сигурно пак щеше да го зашлеви през лицето, но в известен смисъл се държеше досущ все едно, че са женени. Поне що се отнася до най-лошите страни на брака. Онези, в които не изглеждаше и с един петак различна от Инайла или Ламеле, и то когато се държаха най-лошо.

Мърморейки си под нос, той се затътри покрай нея за ботушите си. До тях имаше сгънат чифт чисти вълнени чорапи, но нищо повече. Можеше, разбира се, да извика гай-шайн. И така всичко да се разчуе из целия лагер. Да не говорим за възможността Девите наистина да се намесят — тогава щеше да се повдигне въпросът дали е Кар-а-карн, комуто трябва да се подчиняват, или просто Ранд ал-Тор, един от мъжете, които трябва да държат под око. Някаква навита на руло черга в дъното на шатрата привлече окото му; чергите при тях винаги бяха изпънати. Вътре беше мечът му, с колана с токата на Дракона, увит около ножницата.

Авиенда си затананика тихичко и го загледа.

— Нямаш повече нужда от... това. — На последната дума натърти с такова отвращение, че чак да не повярва човек, че сама му го беше връчила.

— Какво искаш да кажеш? — В шатрата имаше само няколко малки сандъчета, инкрустирани със седеф или обковани с месинг. Едно бе покрито със златен варак. Айилците предпочитаха да си държат нещата на вързопи. Дрехите му ги нямаше в нито един от сандъците. Покритото със злато сандъче с изобразени по него странни птици и животни съдържаше здраво завързани торбички и когато вдигна капака му, го лъхна миризма на подправки.

— Куладин е мъртъв, Ранд ал-Тор.

Той се сепна и я изгледа.

— За какво ми говориш? — Нима Лан ѝ го беше казал? Никой друг не знаеше. Но защо?

— Никой не ми го е казал, ако това си мислиш. Вече те познавам, Ранд ал-Тор. Всеки ден научавам нещо повече за теб.

— Не съм си и помислял такова нещо — изръмжа той. — Няма нищо, което някой да казва на когото и да е. — Раздразнен, той дръпна меч с ножницата и го понесе неловко под мишница, без да спира да търси. Авиенда продължи да си отпива от виното; стори му се, че прикрива усмивката си.

Направо страхотно. Върховните лордове на Тийр се изпотяваха, щом Ранд ал-Тор ги погледнеше, а кайриенците, изглежда, бяха готови да му предложат трона си. Най-мощната айилска армия, която светът бе виждал някога, бе прекосила Драконовата стена под заповедите на Кар-а-карн, вождът на вождовете. Цели държави трепереха при споменаването на Преродения Дракон. Държави! А ако не си намереше дрехите, щеше да си седи тук и да чака за разрешение да излезе от една пасмина жени, които си въобразяваха, че всичко им е по-ясно, отколкото на него.

Най-после ги намери — зърна извезания със злато маншет на червеното сетре под Авиенда. През цялото време беше седяла върху тях. Тя изсумтя кисело, когато я помоли да се отмести, но го направи. Най-после.

Както обикновено, тя го изгледа, докато се бръснеше и обличаше, и дори преля, за да му стопли водата, без много приказки — при това без да я е помолил, — след като той за трети път топна пръста си в легена и измърмори, че е студена. Всъщност той се притесняваше от това, че тя може да забележи колко е несигурен. „С всичко можеш да свикнеш, ако продължи достатъчно дълго“ — каза си той кисело.

Тя, изглежда, изтълкува погрешно поклащането на главата му.

— Елейн няма да има нищо против, ако те погледам, Ранд ал-Тор.

Той пусна връзките на ризата си и я изгледа.

— Наистина ли го вярваш?

— Разбира се. Ти ѝ принадлежиш, но не може да забрани на никого да те гледа.

Той тихо се засмя и продължи с връзките. Добре че му напомни, че новооткритата ѝ тайна крие в себе си незнание, освен всичко друго. Не можа да скрие хитрата си усмивка, докато привършваше с облеклото си, намести меч на колана и вдигна копието с пискюла. От последното усмивката му малко помръкна. Бе намислил да си го носи като напомняне за Сеанчан, но ето, че то го подсещаше за всички неща, с които трябваше да се справи. Кайриенци и тайренци, Самаил и другите Отстъпници, Шайдо, държави и народи, които все още не го познаваха, народи, които трябваше да го познаят преди да дойде денят на Тармон Гай-дон. Сравнени е всичко това, отношенията му с Авиенда наистина изглеждаха нещо съвсем просто.

Щом излезе от палатката, Девите скочиха. Авиенда стоеше плътно до него, сякаш се канеше да го подхване, ако рухне. Настроението му с нищо не се подобри, когато Сюлин, с нейната шапка от бинтове я изгледа въпросително — не него; нея! — и изчака да кимне, преди да се разпореди Девите да се приготвят за тръгване.

Ашмодеан се появи, яхнал мулето си и повел Джейде-ен за юздите. Беше намерил някак си време да си облече нови дрехи, все тъмнозелена коприна. С изящни бели дантели по ръкавите и на яката, естествено. Позлатената арфа висеше на гърба му, но се бе отказал от веселчунския плащ и не носеше пурпурното знаме с древния символ на Айез Седай. Това задължение бе прехвърлено на един кайриенски бежанец на име Певин, навъсен мъж в одрипавяло селско палто от груба тъмносива вълна, на гърба на една кафяво женско муле, толкова крантаво, че сигурно не беше теглило талига поне от няколко години. Дълъг белег пресичаше едната буза на лицето му от долната челюст чак до оредяващата коса на темето му.

Певин беше изгубил жена си и сестра си от глада, а един свой брат и един син — в гражданската война. Никаква представа си нямаше мъжете на кой Дом ги бяха убили, нито кого бяха поддържали за Слънчевия трон. Бягството към Андор му бе отнело втори син от ръцете на андорски войници и втори брат от разбойници, а завръщането му бе струвало третия му син, загинал от копие на Шайдо, както и дъщеря му, отмъкната, докато той бил оставен, понеже го взели за мъртъв. Мъжът рядко проговаряше, но доколкото Ранд можеше да разбере, всичките му убеждения се свеждаха до три точки. Драконът се е Преродил. Последната битка наближава. И ако успее да

се задържи край Ранд ал-Тор, ще може да види, че семейството му е отмъстено, преди целият свят да рухне. Светът, разбира се, щеше да рухне, но това нямаше никакво значение. Нищо нямаше значение, стига да може да види това възмездие. Той мълчаливо се поклони на Ранд от седлото си. Лицето му беше абсолютно безизразно, но знамето държеше изправено и здраво.

Ранд се метна на Джейде-ен и дръпна Авиенда зад себе си, без да ѝ позволи да използва стремето, само за да ѝ покаже, че може, след което смуши пъструшкото още преди тя да се е наместила. Тя го прегърна бързо с две ръце през кръста и изръмжа нещо, от което той успя да долови няколко откъслека, свързани с мнението ѝ както за Ранд ал-Тор, така и за Кар-а-карн в настоящия момент. Плътното притискащото се в гърба му нейно тяло не само че беше приятно, но и подкрепата му бе добре дошла. Докато я дърпаше към седлото, за малко беше загубил увереност дали тя ще се качи, или той ще падне. Надяваше се да не го е забелязала. Надяваше се, че не затова го държи толкова здраво.

Аленото знаме с големия черно-бял диск заплующ зад Певин, докато се спускаха на зигзаг по хълма. После поеха през плитките долчини. Както обикновено, айилците не се впечатляваха особено от минаващата група, въпреки че знамето ги отличавахе не по-малко очебийно от обкръжаващия ги ескорт от неколкостотин Фар Дарейз Май, леко подтичващи с Джейде-ен и двете мулета. Общо взето си гледаха работата сред шатрите, покрили околните склонове, и вяло вдигаха очи при тропота на копитата.

Изумил се беше, когато разбра, че от следовниците на Куладин са взети в плен близо двадесет хиляди души — преди да напусне Две реки, нямаше изобщо да повярва, че е възможно толкова много хора да се съберат на едно място — но гледката се оказа дважд по-изумителна. На купчини от по четиридесет-петдесет, те бяха осеяли склоновете като зелки, мъже и жени, насядали голи под слънцето, всяка група под надзора на някой гай-шайн, ако въобще имаше такъв. Определено никой не им обръщаше особено внимание, само от време на време по някоя фигура в кадин-сор се приближаваше до някоя от групите и нареждаше на случайно подбрани мъж или жена да се отделят. Когато изберяха, веднага хукваше, без никой да го пази. Колкото до

останалите, те си седяха кротко и почти отегчено, сякаш нямаше никаква причина да са на друго място, нито имаха желание.

Навярно щяха да надянат белите роби също толкова кротко. И все пак не можеше да не си спомни колко лесно същите тези хора вече бяха нарушили собствените си закони и обичаи. Куладин можеше и да е започнал това насилие или да го е заповядал, но те го бяха последвали и му се бяха подчинявали.

Загледан намръщено към пленниците — двадесет хиляди, и прииждаха още; той лично едва ли щеше да се довери на някой от тях да му служи като гай-шайн — Ранд едва след известно време забеляза странната промяна сред другите айилци. Девите и айилците, носещи копие, никога не поставяха на главите си нещо друго освен прословутата шуфа, и никога цвят, който да не се слива със скалите и сенките, но сега виждаше на челата им тесни алени превръзки. Навярно по един на всеки четирима-петима носеше такава ивица плат, завързана на слепоочията, с извезан или нарисуван над веждите диск — две слепени капки, едната черна, а другата — бяла. А най-странното беше, че някои гай-шайн също го носеха; повечето ходеха със спуснати качулки, но всеки гологлав го имаше. А алгай-д-сисвай в техните кадин-сор виждаха и не предприемаха нищо. Гай-шайн никога не можеха да носят нещо като тези, които имаха право да докосват оръжие. Никога.

— Не знам — отвърна кратко Авиенда в гърба му, когато я попита какво може да означава това. Той се опита да се изправи — тя наистина като че ли се държеше за него по-здраво, отколкото беше нужно. След малко тя продължи, но толкова тихо, че трябваше да напрегне целия си слух, за да схване думите ѝ. — Баир заплаши да ме удари, ако пак ѝ го спомена, а Сорилея ме удари по гърба с тояга, но мисля, че трябва да са тези, които твърдят, че са сисвай-ей-ман.

Ранд отвори уста да я попита за значението — знаеше само няколко думи от Древния език, не повече — когато в ума му изплува превода. Сисвай-ей-ман. Буквално — „копие на Дракона“.

— Понякога — изкикоти се Ашмодеан — на човек му е трудно да схване разликата между някого и неговите врагове. Те искат да притежават света, но ти, изглежда, вече притежаваш свой народ.

Ранд извърна глава и го изгледа продължително. Насмешката на лицето му угасна и той сви неловко рамене, и задържа мулето си редом

до Певин и знамето. Бедата беше в това, че името наистина предполагаше — и не само предполагаше — притежание; това също изплува от паметта на Луз Терин. Невъзможно му се струваше да се притежава народ, но дори и да беше така, той не го искаше. „Само да ги използвам искам“ — каза си той с горчивина.

— Разбирам, че не го вярваш — каза Ранд през рамо. Никоя от Девите не си беше надянала такова нещо.

Авиенда отвърна колебливо:

— И аз не знам вече на какво да вярвам. — Говореше също толкова тихо като преди, но гласът ѝ прозвуча сърдито и неуверено. — Много вери съществуват, а Мъдрите често си мълчат, сякаш и те не знаят истината. Някои казват, че следвайки теб, изкупуваме греха на своите предци, затова, че... сме излъгали надеждите на Айез Седай.

Трепетът в гласа ѝ го изненада — никога не си беше помислял, че и тя може да бъде също толкова угрижена като всеки друг айилец заради това, което им бе разкрил за миналото им. „Засрамена“ сигурно беше по-подходящата дума от „угрижена“ — срамът представляваше важна част от джи-е-тох. Бяха засрамени от това, което са били — следовници на „Пътя на листото“ — и в същото време за това, че бяха изоставили своята обреченост.

— Твърде много хора вече са чули някаква версия или част от Пророчеството на Руйдийн — продължи тя с вече малко по-сдържан тон, но така убедено, сякаш сама бе чула нещо от това Пророчество още преди да започне да се учи за Мъдра, — но то е доста изопачено. Знаят, че ще ни унищожиш... Но мнозина вярват, че ще избиеш всички ни в безкрайни танци на копието, като жертва, която да изплати греха. Други са убедени, че самото „замъгляване“ е едно изпитание, което ще отсее само най-здравата ядка преди деня на Последната битка. Дори съм чувала някои да твърдят, че Айил сега сме твойт сын и че когато се събудиш от този си живот, нас повече няма да ни има.

Е, това вярване вече беше доста мрачно. Не стига, че им беше разкрил минало, което бяха сметнали за срамно. Направо беше чудо, че не бяха го напуснали всички. Или не бяха полудели.

— А какво вярват Мъдрите? — попита той също толкова тихо.

— Че каквото ще бъде, ще бъде. Ще спасим онова, което може да бъде спасено, Ранд ал-Тор. За повече не се надяваме.

„Ние“. Включваше и себе си сред Мъдрите, също както Егвийн и Елейн включваха себе си сред Айез Седай.

— Е — подхвърли ѝ той весело, — предполагам, че Сорилея поне вярва, че трябва да ми скъса ушите. Вероятно Баир също така. Мелайне със сигурност.

— Наред с всичко останало — изломоти тя. И за негово разочарование се отдръпна от него, макар да продължаваше да се държи здраво за палтото му. — Те вярват в много неща, в които би ми се искало да не повярвам.

Той неволно се ухили. Значи все пак и тя вярваше, че трябва да му скъсат ушите. Една малка приятна промяна, откак се беше събудил.

Фургоните на Хаднан Кадийр се намираха на около миля от шатрата му, подредени в кръг в широка котловина между два хълма, на конто пазеха Каменните кучета. С изпънато по туловището му кремаво палто, Мраколюбецът с нос като сатър вдигна глава, триейки лицето си с обичайната голяма кърпа, когато Ранд мина край кербана със знамето и подтичващия ескорт. Моарейн също беше тук и оглеждаше фургона, в който под здравето платнище зад седалката беше завързана вратата тер-ангреал. Тя дори не се огледа, докато Кадийр не я заговори. Ако се съдеше по жестовите му, явно ѝ намекваше, че може да придружи Ранд. Всъщност направо изгаряше от нетърпение да го направи, и нищо чудно. Сигурно много се радваше, че е укрил същността си на Мраколюбец толкова дълго, но колкото повече оставаше в компанията на Айез Седай, толкова повече се усилваше опасността да го разкрият.

Всъщност Ранд искрено се изненада, че този човек все още е тук. Поне половината фургонджии, влезли с него в Пустошта, се бяха измъкнали, след като прекосиха Драконовата стена, заместени от кайриенски бежанци, които Ранд беше подбрал лично, за да е сигурен, че не са от породата на Кадийр. Всяка сутрин очакваше да научи, че този тип също е избягал, особено след като Изендре се беше измъкнала. Девите за малко щяха да разнебитят фургоните, за да я намерят, докато Кадийр сновеше около тях, триейки пот с три кърпи наведнъж. Изобщо нямаше да съжалява, ако Кадийр успееше да се изниже някоя нощ. Айилците дори бяха получили заповед да не му пречат, стига да не се опита да отмъкне някой от скъпоценните фургоны на Моарейн. С всеки ден ставаше все по-очевидно, че

товарите им за нея са истинско съкровище, и на Ранд не му се искаше да разбере, че е изгубила част от него.

Той се озърна през рамо, но Ашмодеан гледаше право напред, без изобщо да обръща внимание на фургоните. Той твърдеше, че не бил имал никакъв контакт с Кадийр, откакто Ранд го бе пленил, и Ранд допускаше, че е така. Търговецът със сигурност никога не напускаше фургоните и айилските стражи не го изпускаха от очи, освен когато се криеше в своя.

Без да мисли, Ранд почти спря срещу фургоните. Разбира се, Моарейн можеше да поиска да го придружи в Кайриен; колкото и да беше натъпкала главата му, винаги изглеждаше готова да намери място за още нещо, а точно сега той можеше да изтърпи присъствието и съвета ѝ. Но тя само го изгледа продължително и отново се обърна към фургона.

Намръщен, той отново смуши пъструшкото. Толкова по-добре, че му напомни, че си има други овци за стригане, за които не е нужно да знае. Беше станал твърде доверчив. Най-добре беше да внимава с нея не по-малко, отколкото с Ашмодеан.

„Не се доверявай на никого“ — помисли си той мрачно. Не можа да реши дали мисълта принадлежеше на Луз Терин, или си беше негова, но това едва ли имаше значение. Всеки си имаше някакви свои цели, свои намерения. Най-добре беше наистина да не се доверява напълно никому, освен на себе си. Но след като в ума му се просмукваше мисълта и на един друг мъж, доколко можеше да разчита и на себе си?

Лешояди изпълваха небето и пляскаха по земята сред рояци бръмчащи мухи, грачеха дрезгаво на лъскавите врани и се мъчеха да наложат правата си над мъртвите. Там, където айилци прекосяваха голите хълмове да извлекат телата на своите съсечени другари, птиците отскачаха тромаво настрана, грачеха възмутено и отново се укротяваха, щом двуногите се отдалечаха на няколко крачки. Лешоядите, враните и облаците мухи не можеха да затъмнят яркото слънце, но така изглеждаше.

Със свит стомах, мъчейки се да не гледа, Ранд сръга Джейде-ен още по-бързо. Авиенда отново се притисна в гърба му и Девите се затичаха. Никой не възрази и той не мислеше, че е само защото айилците можеха да издържат на такава скорост с часове. Дори

Ашмодеан изглеждаше преbledнял. Лицето на Певин си остана безизразно, въпреки че яркото знаме, плющящо над главата му, изглеждаше като нелепа подигравка на това място.

Това, което се простираше напред, не беше много по-добро. Ранд помнеше Предвратieto като един гигантски бръмчащ пчелен кошер, като заплетен заешки лабиринт от улички, изпълнени с шумотевица и колорит. Сега то представляваше широка ивица пепел пред ръбестите крепостни стени на Кайриен. Обгорени греди, налудничаво струпани върху каменни основи. По някой стол, лежащ наред пращната улицата, странно как недокоснат от огъня, набързо стъкмен вързоп, захвърлен от някой беглец, парцалена кукла — всякакви вещи, чието присъствие само подчертаваше опустошението.

Ветрове развяваха знамената по градските кули и по стените — Дракон, изпъкващ в своето пурпурно златисто на бяло поле тук, белите Полумесеци на Тийр върху червено-златист фон там. Средната част на Джангайските порти беше широко разтворена — трите високи арки в сивия камък се охраняваха от тайренски войници. Част от тях бяха на коне, но повечето — спешени, и разноцветните ивици на широките ръкави на камизолите им показваха, че са поданици на различни лордове.

Макар в града да бяха известени, че битката е спечелена и че за спасяването му са се притекли айилски съюзници, появата на петстотин Фар Дарейз Май предизвика известен смут. Ръце посегнаха колебливо към дръжките на мечовете, стиснаха копия и дългите пики. Част от войниците дори пристъпиха, готови да затворят портите. Командирът им, изправен на стремената и заслонил очи срещу слънцето, оглеждаше пурпурното знаме. И по-точно самия Ранд.

Изведнъж офицерът се отпусна на седлото си и промълви нещо, след което двама от тайренските конници се втурнаха на галоп назад през портите. Почти веднага той замахна с ръце на стоящите встрани пешаци и завика:

— Отворете път за лорд Дракона Ранд ал-Тор! Светлината да освети лорд Дракона! Слава на Преродения Дракон!

Войниците изглеждаха неспокойни от близостта на Девите, но се подредиха в две редици от двете страни на портите и с ниски поклони посрещнаха влизащия Ранд. Авиенда изсумтя шумно зад гърба му, и отново, когато той се изсмя. Тя не разбираше, а той нямаше намерение

да ѝ обяснява. Това, което го развесели, беше, че колкото и да се мъчеха тайренци и кайриенци да надуют главата му като балон от гордост с ласкателствата и поклоните си, той можеше да разчита поне на нея и на Девите, че ще изпуснат редовно балона. И на Егвийн. Както и на Елейн и Нинив, впрочем, стига изобщо да ги видеше отново. Като си помислеше, всички те като че ли смятаха това за главната грижа в живота си.

Градът отвъд портите секна смеха му.

Тук улиците бяха павирани, някои от тях — достатъчно широки, за да минат по тях една редица големи фургони, прави като изрязани с нож и пресичащи се под прави ъгли. Окръглените хълмове извън стените тук бяха изсечени и терасирани, облицовани с камък; изглеждаха толкова сътворени от човешка ръка, колкото каменните здания със строгите си прави линии и резки ъгли, или могъщите кули с недовършените им върхове, обкръжени от скелета. Неизброимо множество хора изпълваше улици и задънени алеи, с помръкнали очи и хлътнали бузи, сгушени под саморъчно сковани навеси или опърпани одеяла, изпънати вместо шатри, или просто сбити един до друг на открито, в тъмните облекла, отстъпени им от обитателите на Кайриен, или ярките дрехи на Предвратието и одежди от грубо изтъкана вълна от ферми и села. Дори и скелетата бяха пълни, на всяко ниво до най-горе, където хората изглеждаха дребни от височината. Само средата на улиците оставаше чиста по пътя на Ранд и Девите, и то едва след като тълпите се усетеха и се отдръпнеха от двете им страни.

Тъкмо видът на тези хора секна смеха му. Колкото и да изглеждаха окаяни и дрипави, натъпкани един до друг като овце в кошара, те го приветстваха с радостни възгласи. Нямаше никаква представа откъде знаят кой е, освен ако не бяха чули виковете на офицера при портата, но ревът на множеството се пренасяше пред него, докато Девите му проправяха път. Тътенът надмогваше отделните викове и заглушаваше думите, с изключение на „лорд Дракона!“, когато достатъчно хора го изревяха наведнъж, но смисълът бе ясен — мъже и жени бяха вдигнали на рамене невръстни дечица да го видят как минава, шалове и кърпи се развяваха от всеки прозорец, хората се опитваха да се промушат до него през кордона на Девите с протегнати ръце.

Те като че ли определено не изпитваха боязън от айилките при възможността да докоснат с пръсти ботушите на Ранд, и бяха толкова много, притискани от още по-внушителното множество зад тях, че някои успяваха да се промъкнат. Всъщност немалко от тях докосваха вместо него Ашмодеан — той определено имаше вид на владетел с пищните си дантели и освен това навярно смятаха, че лорд Дракона трябва да е по-възрастен от младежа в челото — но това беше без значение. Лицето на всеки, който успяваше да докосне нечий ботуш или стреме, дори това на Певин, грейваше от радост и той промълвяваше: „лорд Дракона“.

При това гръмко посрещане и конниците, пратени от офицера на портата, не беше изненада появата на Мейлан с дузина по-дребни тайренски благородници за свита и петдесет Бранители на Камъка да му отворят път. С посивяла коса, стегнат и строен в изящния са копринен сюртук с ивици от зелен сатен, върховният лорд яздеше с изправена стойка и леко отпуснат, като човек, който е яхал кон и е бил научен да командва още откакто е проходил. Не обръщаше внимание нито на потта по челото си, нито че можеше да стъпче някого. И двете неща за него сякаш бяха незначителни поводи за притеснение, от които потенето навярно го смущаваше повече.

Едорион, розовобузестият млад лорд, който бе дошъл в Ейанрод, беше в свитата му, вече не толкова пълен, колкото доскоро — палтото му с червените ивици бе леко провиснало по тялото. Единственият друг, когото Ранд разпозна, беше един широкоплещест мъж в зелени дрехи; Реймон, доколкото си спомняше, обичаше да играе на карти с Мат в Камъка. Повечето от останалите бяха все по-възрастни и никой от тях не обръщаше на тълпата повече внимание от Мейлан.

По знак на Ранд Девите пропуснаха Мейлан да мине през кордона им, но веднага затвориха обръча след него, факт, който върховният лорд отначало не забеляза. Когато го усети обаче, тъмните му очи затлеяха гневно. Често се гневеше този Мейлан, още откакто Ранд за първи път бе влязъл в Тийрския камък.

С появата на тайренците шумът наоколо взе да заглъхва и стихна до тихо мърморене. Мейлан се поклони вдървено на Ранд от седлото си. Погледът му се стрелна и към Авиенда, преди да реши да я пренебрегне, така както се стараеше да не забелязва Девите.

— Светлината да ви освети, милорд Дракон. Приветствам ви с добре дошъл в Кайриен. Длъжен съм да ви се извиня заради тази селска сган, но не знаех, че ще решите сега да влезете в града. Ако знаех, щях да ги разчистя. Смятах да ви устроя величествено посрещане, както се полага на Преродения Дракон.

— Вече го получих — отвърна Ранд и мъжът примигна.

— Както кажете, милорд Дракон. — Тонът му обаче недвусмислено подсказваше, че не разбира. — Ако благоволите да ме придружите до кралския дворец, там съм подготвил малко посрещане. Скромно, наистина, опасявам се, тъй като не бях предупреден, но все пак ще се постарая да...

— Каквото и да сте подготвили, ще е достатъчно — прекъсна го Ранд и си спечели вместо отговор нов поклон, съпътстван от мазна усмивка. Сега беше готов да се разтопи от угодничество, а само след час щеше да разговаря с него като с малоумен, който не може да разбере и най-простите факти под носа си, но под всичко това лежеше презрение и омраза, които лордът вярваше, че Ранд не забелязва, въпреки че грееха в очите му. Презрение от това, че Ранд не е лорд — поне не истински, според Мейлан, не от господарско потекло — и омраза, защото преди появата на Ранд Мейлан бе притежавал почти върховна власт над живота и смъртта на толкова хора, с малцина равни нему, и никой — над него. Едно беше да вярваш, че някой ден Пророчествата за Дракона ще се сбъднат: съвсем друго — това да се случи и да те лиши от толкова власт.

Последва миг на объркване, преди Ранд да нареди на Сюлин да позволи останалите тайренски владетели да подкарат конете си след Ашмодеан и знамето на Певин. Мейлан понечи да заповяда на своите Бранители отново да започнат да им разчистват пътя, но Ранд рязко се разпореди да тръгнат зад Девите. Войниците се подчиниха с безизразни физиономии, въпреки че офицерът им с белите пискюли поклати глава, а върховният лорд изписа на лицето си снизходителна усмивка. Усмивката му обаче се стопи, когато стана ясно, че тълпите сами се отдръпват пред крачещите в челото Деви. Това, че не им се налагаше да орат пътя си с бой, той приписа на айилската слава на диваци и се намръщи, след като Ранд му отговори с мълчание. И нещо, което Ранд веднага си отбеляза: след като тайренците тръгнаха с него, възгласите повече не се надигнаха.

Кралският дворец на Кайриен заемаше най-високия хълм в града, точно в самия му център, с квадратни очертания, мрачен и масивен. Всъщност от каменната грамада на двореца с многобройните му етажи и каменни тераси беше трудно да се види, че тук изобщо има хълм. Пътеките с високи колонади и тесните прозорци високо над земята с нищо не смекчаваха усещането за строгост, внушавано от сивите стъпаловидни кули, точно в средата на концентрични площади, извисяващи се все по-нагоре и по-нагоре. Улицата постепенно се превърна в дълга рампа, отвеждаща към високи бронзови порти и огромен квадратен вътрешен двор зад тях. Покрай стените бяха строени тайренски войници, замръзнали като статуи.

При появата на Девите през редиците им премина вълна на глух ропот, но той скоро бе заглушен от стройни войнишки възгласи:

— Вечна слава на Преродения Дракон! Вечна слава на лорд Дракона и на Тийр! Вечна слава на лорд Дракона и на върховния лорд Мейлан! — По израза на Мейлан човек можеше да си помисли, че всичко това е напълно спонтанно.

Слуги в тъмни одежди, първите кайриенци, които Ранд виждаше в този дворец, изтичаха с изкусно изработени златни купи и бели ленени кърпи в ръце и той слезе от седлото. Други притичаха да поемат юздите. Ранд се възползва от повода да умие лицето и ръцете си, за да остави Авиенда сама да слезе от коня. Ако се опиташе да ѝ помогне, можеше и двамата да рухнат на каменните плочи.

Без ничие указание Сюлин избра двадесет Деви, които заедно с нея да го придружат вътре. От една страна, той се зарадва, че не настоява да задържи и последното си копие около него. От друга, му се искаше точно Инайла, Ламеле и Сомара да не са между двадесетте. Загрижените погледи, които му отправяха те — особено Ламеле, слаба жена с волеви скули и тъмнорижа коса, близо двадесет години по-голяма от него — го караха да стиска зъби и в същото време да им се усмихва окуражително. Авиенда сигурно беше намерила начин да поговори с тях и със Сюлин зад гърба му. „С Девите, изглежда, така и няма да мога да се разбера — помисли си той мрачно, докато хвърляше ленената кърпа в ръцете на слугата — но да ме изгори дано, ако се намери и една айилка, която най-после да разбере, че все пак съм Кар-а-карн!“

Останалите върховни лордове го поздравиха в основата на широкото стълбище, всички натруфени в цветни копринени палта със сатенени маншети и обшити със сребърни ширити ботуши. Беше повече от явно, че никой не бе разбрал предварително, че Мейлан е излязъл да го посрещне. Ториан с лице като картоф, странно посърнало за толкова едър мъж, подсмърчаше смутен в напоената си с благоухания носна кърпа. Гвеем, чиято оклепана с мазила брада правеше главата му да изглежда още по-плешива, стискаше месестите си юмруци и поглеждаше яростно към Мейлан още докато се кланяше на Ранд. Острият нос на Симаан сякаш трепереше от гняв; Маракон, със сини очи, рядкост за Тийр, така стисна тънките си устни, че те почти изчезнаха; а макар тясното лице на Хийрн да се топеше в щедри усмивки, той подръпваше несъзнателно лявото си ухо, както имаше навика да прави, когато нещо страшно го разгневеше. Само тънкият като меч Араком не показваше външно чувствата си, но пък той почти винаги сдържаше гнева си, докато наистина не кипнеше.

Възможността беше твърде благоприятна, за да я пропусне. С безмълвна благодарност към Моарейн — по-лесно е да объркаш глупака, отколкото да го събориш на земята, обичаше да казва тя — Ранд стисна топло месестата длан на Ториан и потупа свойски Гвеем по едрото рамо, отвърна на усмивката на Хийрн така сърдечно, сякаш бяха неразделни приятели, и кимна сдържано на Араком, като му хвърли уж многозначителен поглед. Симаан и Маракон почти пренебрегна — дари и двамата с погледи, хладни като планински вир зиме.

Засега това бе предостатъчно и нямаше нужда да следи как очите им зашариха и лицата им се опнаха угрижени. Тези знатни мъже бяха играли Даес Дай-мар, Играта на Домове през целия си живот, а пребиваването им сред кайриенците, които бяха в състояние да прочетат томове съдържание в една вдигната вежда или кратко окашляне, ги беше направило още по-чувствителни. Всеки от тях знаеше много добре, че Ранд няма особени причини да изпитва приятелски чувства към него, но всеки щеше да се чуди дали начинът, по който е поздравен, не крие някакъв действителен заговор с някой от останалите. Симаан и Маракон изглеждаха най-угрижени, но в същото време останалите ги поглеждаха с най-голямо подозрение. Навярно

хладината му към тях наистина беше прикритие. Или целеше преднамерено да ги заблуди да мислят така.

Колкото до себе си, Ранд си помисли, че ако Моарейн беше тук, щеше да се гордее с него, както и Том Мерилин. Дори никой от тези седмина да не заговорничеше в момента срещу него — нещо, на което той не смяташе, че дори Мат би могъл да заложи — мъже в тяхното положение можеха много да объркат плановете му, ако не им попречеше, и при това щяха да го направят по навик, дори и да нямат сериозен повод. Щяха, или поне можеха да го направят. Но в момента ги беше изкарал от равновесие. Ако успееше да ги задържи в това положение, щяха да са толкова заети с взаимното си дебнене и толкова да се боят, че на свой ред са наблюдавани, че нямаше да им остане време да му създават неприятности. И може би дори щяха да започнат да му се подчиняват, без да му изтъкват всеки път стотици основания защо нещата трябва да се направят не така, както той иска, а иначе. Е, чак за толкова едва ли можеше да се надява.

Но задоволството му угасна, когато забеляза язвителната усмивка на Ашмодеан. Още по-неприятен беше удивеният поглед на Авиенда. Тя беше пребивавала в Тийрския камък, знаеше много добре кои са тези хора и защо ги беше пратил тук. „Правя каквото трябва“ — каза си той кисело и му стана неприятно от това, че прозвуча като оправдание.

— Вътре — подкани той по-рязко, отколкото възнамеряваше, и седмината върховни лордове подскочиха, сякаш изведнъж припомнили си кой е той и какво е.

Опитаха се да се стълпят около него, докато се изкачваше по стълбището, но с изключение на Мейлан, който трябваше да го води, Девите образуваха плътен кръг около него и върховните лордове останаха на опашката, в компанията на Ашмодеан. Авиенда естествено се беше залепила от едната му страна, Сюлин — от другата, а Сомара, Ламеле и Инайла бяха плътно зад него. Той изгледа Авиенда осъдително и тя му отвърна с питащо вдигнати вежди, така че почти да повярва, че няма нищо общо с това. Почти.

Коридорите на двореца бяха празни, ако се изключеха слугите в тъмни ливреи, които се покланяха почти до земята, но когато влезе във Великата зала на Слънцето, разбра, че кайриенската знат не е напълно изритана от Двореца.

— Влиза Преродения Дракон — обяви високо и напевно белокос мъж зад широко разтворените позлатени врати, украсени с Изгриващото слънце. Червеното палто с извезани на него шестоъгълни сини звезди, което му стоеше малко широко след пребиваването в Кайриен, го издаваше, че е високопоставен лакей от Дома на Мейлан. — Да живее лорд Дракона Ранд ал-Тор! Слава на лорд Дракона.

Гръмък рев изпълни залата чак до сводестия таван, висок петдесет крачки.

— Да живее лорд Дракона Ранд ал-Тор! Слава на лорд Дракона! Светлината да освети лорд Дракона!

Последвалото безмълвие изглеждаше двойно по-тихо след възгласите.

Сред масивните квадратни колони от мрамор, гъсто прошарен с тъмносини, почти черни жилки, имаше повече тайренци, отколкото Ранд очакваше, с ранг на поземлени лордове и лейди, облечени в най-изящните си облекла, с високи кадифени шапки и камизоли с бухнали раирани ръкави, в пъстроцветни рокли с плисирани яки от изящна дантела и шапчици, изкусно бродирани или с вшити в тях перли и искрящи скъпоценни камъчета.

Зад тях стояха кайриенците, с тъмни облекла, с изключение на цветните ленти през гърдите на роклите или стигащите до коленете палта. Колкото повече бяха лентите с цвета на един или друг Дом, толкова по-висок беше рангът на притежателя им, но дори мъже и жени с цвят от шията до кръста или още по-ниско бяха зад тайренци, които явно бяха от по-незначителни Домове — с жълта бродерия по дрехите вместо златни нишки и вълна вместо коприна. Мнозина от кайриенските мъже бяха обръснали и намазали с помада предната част на главите си — поне всички младежи бяха с тази прическа.

Тайренците изглеждаха обзети от очакване, макар и малко неспокойни: лицата на кайриенците все едно че бяха изсечени от лед. Трудно беше да се каже кой го бе поздравил и кой не, но Ранд подозираше, че повечето възгласи бяха дошли от предните редици.

— Всички тук пожелаха да ви служат — промърмори Мейлан, докато двамата крачеха по покрития със сини плочи под. Последва вълна от реверанси и поклони.

Ранд изсумтя. Пожелали да му служат? Нямаше нужда от Моарейн, за да се сети, че повечето от тези дребни благородници се

надяват да усилят мощта си с владения, отрязани от територията на Кайриен. Несъмнено Мейлан и другите шестима им бяха намекнали, ако не и обещаваха кой коя земя ще получи.

На отсрещния край на Великата зала стоеше самият Слънчев трон, в центъра на платформа от тъмносин мрамор. Дори тук се беше съхранила прословутата кайриенска сдържаност, поне за един трон. Величественото кресло с масивни облегалки блестеше в позлата и златиста коприна, но внушаваше строга простота с правите си линии, с изключение на вълнообразните лъчи на Изгряващото слънце, предназначено да стърчи над главата на седящия на трона.

Ранд разбра, че се очаква да седне на него, и се изкачи по деветте стъпала. Авиенда се изкачи с него и Ашмодеан, като негов личен бард, също беше допуснат, но Сюлин бързо разположи своите Деви около платформата и спря Мейлан и другите върховни лордове. На лицата им мигом се изписа разочарование. Стана толкова тихо, че Ранд можеше да чуе собственото си дишане.

— Това принадлежи на друг — наруши той гробната тишина. — Освен това прекарах твърде дълго на седлото, за да ме зарадва толкова твърда седалка. Донесете ми по-удобен стол.

Последва миг на пълно изумление, след което из залата се разнесе глухо мърморене. За миг, преди да го прикрие, на физиономията на Мейлан пролича дълбокият размисъл, в който бе изпаднал, и Ранд едва не се разсмя. Най-вероятно Ашмодеан щеше да се окаже прав. Самият той изгледа Ранд озадачено.

Минаха още няколко тягостни минути преди старецът със сините звезди по палтото да притича запъхтян, водейки двама кайриенци с тъмни ливреи, които мъкнеха стол с висока облегалка, отрупан с облечени в коприна възглавнички, и им посочи къде точно да го поставят, като през цялото време хвърляше угрижени погледи към Ранд. Високите крака и облегалката на стола бяха прорязани с вертикални черти позлата, но все пак той изглеждаше нищожен в сравнение със Слънчевия трон.

Докато тримата слуги продължаваха да се изнизват заднишком със серия от ниски поклони, Ранд изхвърли повечето възглавнички на една страна, отпусна се с благодарност в стола и сложи сеанчанското копие на коленете си. Постара се обаче да не въздъхне. Авиенда го следеше твърде внимателно, за да си го позволи, а погледът, който

Сомара непрекъснато местеше от нея към него и обратно, само потвърди подозренията му.

Но каквито и проблеми да имаше с Авиенда и Фар Дарейз Май, повечето присъстващи очакваха словата му със смесица от нетърпение и боязлив трепет. „Но поне ще скачат, щом им кажа «жаба»“ — помисли си той. Можеше и да не им хареса, но щяха да го направят.

С помощта на Моарейн беше обмислил какво трябва да направи тук. Повечето неща беше съобразил и без нейните съвети. Щеше все пак да е добре, ако сега тя беше тук да му прошепне на ухо, ако се наложеше, вместо Авиенда, настръхнала и готова да даде знак на Сомара, но да се изчаква нямаше смисъл. Със сигурност всички тайренски и кайриенски благородници в града сега бяха тук, в тази зала.

— Защо кайриенците са се сбутали отзад? — рече той високо и благородническата тълпа се размърда, споглеждайки се сконфузено. — Тайренците дойдоха на помощ, но това не е основание кайриенците да стоят отзад. Я всички да се подредят по ранг. Всички.

Трудно беше да се разбере дали тайренците, или кайриенците бяха по-слисани, въпреки че Мейлан беше готов да си глътне езика, а другите шестима не му отстъпваха. Дори лицето на хладнокръвния Араком преbledня. След голямо тропане на ботуши и шумолене на поли, с много ледени погледи и от двете страни, и това стана, като накрая предните редици се изпълниха повече с мъже и жени с цветни ивици през гърдите, а сред вторите се мяркаха по-малко тайренци. Към групичката на Мейлан и равните нему в подножието на подиума се присъединиха два пъти повече кайренски лордове и лейди, повечето с посивели коси и с ленти от шиите до коленете, макар че „присъединиха“ не беше най-подходящата дума. Стояха отделени на две групи, на повече от три крачки помежду си, и толкова старателно отбягваха да се поглеждат, че щеше да е по-добре, ако бяха размахали юмруци и се бяха развивали. Всички очи бяха приковани в Ранд и ако тайренците бяха пламнали от гняв, то кайриенците бяха все така ледени, въпреки че в умислените им погледи се долавяха смътни признаци на размразяване.

— Забелязах знамената, веещи се над Кайриен — продължи той, след като шумотевицата стихна. — Добре е, че се веят толкова много Полумесеци на Тийр. Без тайренското жито Кайриен нямаше да

оцелее, за да развее и едно знаме, а без тайренските мечове хората в този град, които щяха да доживеят до този ден, знат, както и простолудие, щяха вече да се учат да се покоряват на Шайдо. Тийр е заслужил своята чест. — При тези негови думи тайренците, естествено, се надуха, а кайриенците се заспоглеждаха подозрително. — Но не са необходими толкова много мои знамена. Оставете едно знаме на Дракона на най-високата кула на града, за да може всеки, който идва насам, да го види отдалече, но нека останалите бъдат свалени и сменени със знамената на Кайриен. Това е Кайриен и Изгряващото слънце трябва, и ще се вее гордо. Кайриен също има своята чест и ще я съхрани.

Залата избухна от толкова внезапен рев, че Девите надигнаха копията си. Рев, който закънтя от стена до стена. За миг се наложи Сюлин да размахва ръце на Девите, но наполовина вдигнатите була се спуснаха. Благородниците на Кайриен го превъзнасяха също толкова гръмко, колкото хората по улиците, подскачаха и махаха с ръце като на празник из улиците на някогашното Предвратие. Сред цялата тази олелия беше ред на тайренците да се озъртат мълчаливо. Но не изглеждаха сърдити. Дори Мейлан изглеждаше по-скоро смутен, въпреки че подобно на Ториан гледаше с изумление как лордовете, само допреди миг потънали в ледено достойнство, сега танцуваха и крещяха радостни възгласи в чест на лорд Дракона.

Ранд не можеше да знае какво всеки от тях е прочел в думите му. Разбира се, беше очаквал, че ще чуят повече, отколкото е казал, особено кайриенците, и дори допускаше, че някои от тях ще се досетят за истинското им значение, но нищо не го беше подготвило за такава реакция. Добре знаеше, че кайриенската сдържаност е странна, смесена понякога с неочаквани прояви на дързост и живост. По този въпрос Моарейн беше мълчала, въпреки цялата си настойчивост да го научи на всичко; беше му казала единствено, че когато тази сдържаност се пречупи, може да доведе до смайващи резултати. Смайващи, наистина.

След като възгласите най-сетне замряха, се започна полагането на клетви за вяроност. Мейлан беше първият, който коленичи и се закле в Светлината и в своята надежда за спасение и прерождение, че ще му служи вяроно и ще се подчинява; формулата беше древна и Ранд се надяваше, че наистина би могла да принуди някои да се сдържат от

нарушаването на клетвата. След като Мейлан целуна върха на сеанчанското копие, старейки се да прикрие киселата си гримаса, поглаждайки брадата си, на неговото място пристъпи лейди Колавер. Повече от чаровна жена на средна възраст, с тъмнокремава дантела, падаща на дланите ѝ, които тя положи в ръцете на Ранд, и с цветни ивици от високата дантелена яка чак до коленете ѝ, тя изрече клетвата с ясен глас и с онзи мелодичен акцент, който така бе свикнал да чува от устата на Моарейн. В тъмните ѝ очи също имаше нещо от претеглящо-измерващия поглед на Моарейн, особено когато изгледа Авиенда, докато се оттегляше с реверанси надолу по стъпалата. Замести я Ториан, плувнал в пот, когото пък смени лорд Добрайн, един от малцината по-стари мъже, обръснал предната част на дългата си, почти посивяла коса, после Араком и...

При тази като че ли безкрайна процесия Ранд започна да изпитва нетърпение, докато всички се изреждаха да коленичат пред него, кайриенец следващ тайренец, следван от тайренец, и прочие, както бе постановил. Всичко това беше нужно — така му бе казала Моарейн — и с това гласът в главата му, за който знаеше, че принадлежи на Луз Терин, бе напълно съгласен — но за него лично си беше чиста загуба на време. Трябваше да си осигури тяхната вяност, макар и повърхностна, за да започне налагането на ред и сигурност в Кайриен, и това начало поне трябваше да се положи преди да тръгне срещу Самаил. „Но ще го направя! Няма да го оставя да ми пречи! Ще разбере той какво значи да разгневи Дракона!“

Не можа да проумее защо онези, които продължаваха да застават пред него, започнаха да се потят и да облизват устни, докато коленичеха, и да заекват, изричайки клетвата. Но пък и не можеше да види сам ледения блясък в очите си.

ГЛАВА 47

ЦЕНАТА НА ЕДИН КОРАБ

Нинив привърши сутрешното си умиване, подсуши се с кърпата и с голяма неохота навлече копринената риза. Коприната не държеше толкова хладно като лена, а макар слънцето да беше едва изгряло, топлината във фургона предвещаваще поредния зноен ден. Освен това тази дивотия беше така срязана отпред, че тя се боеше да не се смъкне до глезените ѝ, ако вдиша неправилно. Но поне не беше прогизнала от нощна пот като свалената.

Смутни сънища бяха съсипали съня ѝ, сънища за Могедиен, които я бяха накарали да подскочи и да се събуди — при това и те бяха по-поносими от ония, от които едва се бе измъкнала — сънища за Биргит, която мятеше стрели по нея и не пропускаше, сънища за следовниците на Пророка, вилнеещи из менажерията, за това как е заседнала за вечни времена в Самара, тъй като не идва никакъв кораб, как пристига в Салидар и се оказва, че там командва Елайда. Или пак за Могедиен, че и тя е там. При този сън се беше събудила с рев.

Всички те бяха предизвикани от тревоги, разбира се, при това съвсем основателни. Трети ден вече лагеруваха тук, без да се появи никакъв кораб, три горещи до изнемога дни, през които трябваше да стои с вързани очи, опряла гръб в тази трижди проклета дървена стеничка. Само това беше предостатъчно да скъса нервите на всекиго, дори ако махнем тревогата, че Могедиен сигурно вече затваря кръга. Но пък само защото оная знаеше, че се крият в някаква менажерия, все още не значеше, че непременно ще ги намери в Самара. По света имаше много пътуващи менажерии. Но да си измисля причини да не се тревожи беше много по-лесно, отколкото да не се тревожи.

„Но защо трябва да се безпокоя и заради Егвийн?“ Тя натопи разцепена клечка в чинийката със сол и сода на умивалника и енергично започна да си търка зъбите. Кой знае как и защо, Егвийн беше започнала да изниква във всеки неин сън и да ѝ врещи.

Всъщност безпокойството и липсата на сън бяха само част от причините, които я правеха зла тази сутрин. Другите бяха все дреболии, но реални. Камъче в обувката беше дреболия в сравнение с възможността да ти клъцнат главата на дръвника, но ако камъчето е в обувката, а пък дръвникът може и никога да...

Не беше възможно да избегне отражението си в огледалото и тази коса, провиснала на раменете ѝ, вместо да е прибрана прилично на плитка. Колкото и да я решеше, пиринченочервеникавият ѝ цвят не ставаше по-малко омразен. А и знаеше много добре, че онази синя рокля е просната на леглото зад нея. Толкова синьо, че и Калайджийка да я видеше, щеше да примигне, и срязана също толкова ниско, колкото червената, окачена на закачалката. Точно заради нея трябваше да навлече опасно прилепващата ѝ риза. Но само една такава рокля не беше достатъчна, не и според Валан Лука. Кларине си бодеше пръстите над още една, в яркожълто, при това се говореше за лентички. Нинив не искаше и да чуе за лентички.

„Поне да ме беше оставил сама да си избира цветовете“ — помисли си тя. Или Кларине. Но не, той си имаше свои идеи и не питаше. Всеки друг първо ще попита. Не и Валан Лука. Неговият избор на цветове понякога я караше да забравя за деколтетата. „Ще взема да му я хвърля в лицето!“ Но знаеше, че няма да го направи. Биргит се фръцкаше в същите рокли, без изобщо да се изчерви. Тази жена определено нямаше нищо общо с легендите за нея! Не че щеше да облече тъпата рокля без протести само защото Биргит го е направила. Изобщо не смяташе да се състезава с нея по никой начин. Просто...

— Щом трябва да направиш нещо — изръмжа тя, без да вади клечката от устата си, — по-добре гледай да свикнеш.

— Какво каза? — попита Елейн. — Ако ще говориш, по-добре извади това от устата си.

Нинив изтри брадичката си и я изгледа яростно през рамо. Елейн беше приседнала на тясното си креватче с подвити настрани краченца и решеше боядисаната ги в черно коса. И вече си беше облякла белите панталонки, целите обшити с пайети, и снежната копринена блузчица с диплички по деколтенцето, което беше твърде отворенко. Напръсканото с пайетки бяло елече лежеше до нея. Бяло. И тя си

имаше още два костюма за представления, шиеха ѝ и трето, и все в бяло.

— Щом се обличаш по този начин, Елейн, не бива да седиш така. Неприлично е.

Щерката-наследница я изглежда намусено, но все пак свали обувките си в пантофи крака на пода. И вдигна надменно брадичката си — по навик.

— Смятам да се поразходя из града тази сутрин — каза тя хладно, без да спира да си оправя плитката. — Този фургон е много... тесен.

Нинив оплакна устата си и се изплю в умивалника. Шумно. През деня фургонът наистина започваше да изглежда по-малък. Да, трябваше да се крият от любопитни погледи колкото се може повече — това беше нейна идея, за която вече съжаляваше — но беше започнало да става тъпо. Трите дни, затворени тук с Елейн, освен когато трябваше да излизат за представленията, вече ѝ се струваха като три седмици. Не беше си давала сметка досега колко злъчен език има Елейн. Трябваше да дойде някакъв кораб. Какъвто и да е кораб. Готова беше да даде и последната монета, скрита в тухлената печка, и последния накит, каквото и да е, за един кораб днес.

— Добре де, това по теб няма да привлече ничие внимание, нали така? Но би могла да направиш няколко кълбета по улицата. Или може би разчиташ на панталонките, както са ти се лепнали по бедрата?

Сините очи светнаха, но брадичката остана вдигната и гласът — леден.

— Сънувах снощи Егвийн и между новините за Ранд и това, което става в Кайриен — защото мен все пак ме притеснява какво става там, въпреки че на теб ти е все едно — та между другото тя ми каза, че напоследък си започнала да се превръщаш в една врещяща вещица. Не че и аз си го мисля непременно. Аз по-скоро бих казала „продавачка на риба“.

— Сега ти ме чуй, своенравно момиченце такова! Ако не вземеш да... — Кипнала от яд, Нинив все пак затвори уста, пое си дълбоко дъх и се постара да продължи по-спокойно. — Сънувала си Егвийн? — Елейн кимна отсечено. — И тя ти е говорила за Ранд и Кайриен? — По-младата жена завъртя очи с досада и продължи да си оправя плитката. Нинив пусна ръката си от кичура пиринченочервена коса и

си каза, че е крайно време да престане да се опитва да учи щерката-наследница на Андор на елементарни правила на добро поведение. Ако не намереха скоро кораб... — Ако изобщо си в състояние да мислиш за нещо друго, освен как да си покажеш още повече от краката, може би ще се заинтересуваш, че тя беше и в моите сънища. Каза, че вчера Ранд спечелил голяма победа в Кайриен.

— Аз може и да си показвам краката — джафна Елейн и на бузите ѝ избиха червени петна, — но поне не си фръцкам... И ти ли си я сънувала?

Не им отне много време, докато си сверят бележките, въпреки че Елейн продължи да демонстрира змийското си езиче; Нинив беше имала предостатъчно основания да крещи на Егвийн, а Елейн положително беше сънувала, че парадирала пред Ранд в костюмчето си с пайетите, ако не и в нещо още по-оскъдно. Да ѝ го каже си беше просто проява на искреност. Въпреки това скоро стана ясно, че Егвийн им е казала едни и същи неща, с което не остана никакво място за съмнение.

— Тя непрекъснато ме уверяваше, че наистина е при мен — измърмори Нинив, — но аз си мислех, че е само част от съня ми. — Егвийн често им беше казвала, че това е възможно — да се говори с някого в сънищата му, — но никога не беше казвала, че и тя го може. — Но откъде накъде трябваше да ѝ вярвам? Искам да кажа, че според нея тя най-после е разбрала, че той носи със себе си някакво копие, което било сеанчанска изработка. Това е нелепо.

— Разбира се. — Елейн вдигна едната си вежда в показно раздражение. — Също толкова нелепо, колкото да срещнеш Церандин с нейните с'редит. Би трябвало да има и други сеанчанци, Нинив, и копията сигурно са най-малкото, което са оставили.

Защо тази жена не можеше да каже и едно нещо, без да те ужили?

Елейн прехвърли довършената плитка през рамо, след което я изгледа надменно. Надменно не, ами оттатък.

— Наистина се надявам, че Ранд е добре. — Нинив изсумтя: Егвийн беше казала, че ще трябва да минат дни, докато отново се вдигне на крака, но поне беше Изцерен. Елейн продължи: — Никой досега не е успял да го научи, че не бива да се пренатоварва. Той не знае ли, че Силата може да го убие, ако притегли прекалено много, или

ако заприда, когато е изтощен? Това е вярно колкото за нас, толкова и за него.

Искаше да смени темата, така значи?

— Може и да не знае — отвърна й Нинив с мило гласче, — след като няма Бяла кула за мъже. — Това я подсети за още нещо. — Смяташ ли, че наистина е бил Самаил?

— Това едва ли има значение за нас, нали? Това, за което трябва да помислим според мен, е как отново да използваме пръстена. За нещо повече от срещите с Егвийн. Толкова много има още да се учи. Колкото повече научавам, толкова повече разбирам, че още нищо не знам.

— Не. — Нинив всъщност не очакваше, че Елейн ще извади тутакси пръстена тер-ангреал, но инстинктивно пристъпи към тухлената печка. — Никакви разходки повече из Тел-айеран-риод, за никоя от нас, освен за да се срещаме с нея.

Елейн обаче продължи, все едно че изобщо не я беше чула. Все едно че Нинив говореше на себе си.

— Това не е като да ни се налага да преливаме. Така няма никаква опасност да се издадем. — Не погледна към Нинив, но в гласа й се долови жилеща нотка. Тя настояваше, че могат да използват и Силата, стига да са предпазливи. Ако питаха Нинив, Елейн правеше точно това зад гърба й. — Ще се обзаложа, че ако някоя от нас посети тази нощ Сърцето на Камъка, Егвийн ще е там. Помисли си само, ако ние можехме да говорим с нея в нейните сънища, нямаше да се тревожим, че можем да се натъкнем на Могедиен в Тел-айеран-риод.

— Смяташ, че е лесно да се научи, така ли? — попита сухо Нинив. — Ако беше така, защо досега не ни е научила? Защо тя сама не го направи преди? — Но не беше съвсем искрена. Тъкмо тя се безпокоеше от Могедиен. Елейн знаеше, че жената е опасна, но все едно да знаеш, че една пепелянка е опасна; Елейн знаеше, но Нинив беше хапана. А възможността да общува, без да влиза в Тел-айеран-риод, сама по себе си щеше да е много ценна, дори ако се оставеше настрана избягването на Могедиен.

Така или иначе, Елейн продължаваше да не й обръща внимание.

— Не разбирам защо толкова настояваше да не казваме на никого. Не виждам никакъв смисъл. — За миг тя прехапа горната си устна. — Има и друга причина да говорим с нея колкото може по-

скоро. Тогава изобщо не ми направи впечатление, но когато ми заговори последния път, тя изчезна по средата на изречението. Сега си спомням, че преди да го направи, изведнъж се изненада и като че ли изплаши от нещо.

Нинив вдиша дълбоко. Успя да запази обаче гласа си спокоен.

— Могедиен?

— Светлина, ти наистина си мислиш все весели неща! Не. Ако Могедиен можеше да влиза в сънищата ни, вече щяхме да го знаем. — Елейн леко потръпна: имаше все пак известна представа колко опасна беше Могедиен. — Както и да е, но не беше това. Изплашена беше, но не чак толкова.

— Тогава сигурно нищо не я заплашва. Може би... — Нинив сърдито стисна устни. Само дето не беше сигурна за какво точно е сърдита.

Да прибере пръстена така, че да не е непрекъснато пред очите им освен за срещите с Егвийн, беше добра идея. Всяко влизане в Света на сънищата можеше да ги прати в ръцете на Могедиен и отбягването на Могедиен беше повече от добра идея. Вече знаеше със сигурност, че я бяха надвили. Тази мисъл я ядеше, но си беше чистата истина.

И все пак съществуваше някаква възможност сега Егвийн да има нужда от помощта им. Малка възможност, но все пак. Само защото основателно се безпокоеше от Могедиен не означаваше, че подценява тази възможност. А и можеше да се окаже, че Ранд е преследван от някой Отстъпник по същите лични мотиви, заради които Могедиен преследваше нея и Елейн. Според сведенията от Егвийн, както от Кайриен, така и от планините преди това, намирисваше, че един мъж се кани да резне мръвка от плешката на друг. Не че разбираше какво можеше да направи по въпроса самата тя. Но Егвийн...

Понякога на Нинив ѝ се струваше, че като че ли е забравила защо все пак е напуснала Две реки. За да измъкне четирима младежи от селото си от паяжините на Айез Седай. Не че бяха много по-млади от нея — само с няколко години, — но разликата изглеждаше голяма, когато си селската Премъдра. Разбира се, Женският кръг в Емондово поле трябваше вече да е избрал нова Премъдра, но от това селото не преставаше да си бъде нейното, нито те по-малко нейни хора. И в основата на всичко, това не я правеше по-малко Премъдра. Но по някакъв начин закрилата на Ранд, Егвийн, Мат и Перин от Айез Седай

се беше превърнала в това да им помогне да оцелеят, докато най-накрая, без тя самата да разбере кога точно и как, и тази цел бе затънала под тежестта на други грижи. Влизането в Бялата кула, за да се научи как по-добре да надвие Моарейн, бе довело до изгарящото желание да изучи Церителството. Дори отвращението ѝ от това, че Айез Седай се месят в живота на хората, сега съжителстваше с желанието ѝ да стане такава. Не че наистина го искаше, но това беше единственият начин да научи това, което държеше да научи. Всичко беше станало толкова заплетено, също като в някоя айезседайска паяжина, в която самата тя се беше оплела и не знаеше как да се измъкне.

„Все още съм онази, която винаги съм била. Аз наистина ще им помогна, колкото мога.“

— Тази нощ — каза Нинив — аз ще използвам пръстена. — Седна на леглото и започна да си надява чорапите. Вълната никак не беше удобна при тази жегата, но поне част от тялото ѝ щеше да е прилично покрита. Дебели чорапи и дебели обуца. Биргит носеше пантофки от брокат и чорапи от ефирна коприна, в които сигурно ѝ беше по-хладно. Тя решително избути тази мисъл от главата си. — Само да видя дали Егвийн наистина ще бъде в Камъка. Ако не е, ще се върна и двете повече няма да използваме пръстена до нощта на следващата ни определена среща.

Елейн я загледа с немигащ поглед, който я накара да задърпа чорапите с нарастващо неудобство. По-младата жена не изрече и думичка, но този неин безизразен поглед намекваше, че може би лъже. Поне на Нинив ѝ се стори така. Не помогна дори, че хрумването, че би могла да си постави пръстена така, че да не докосва кожата ѝ, преди да заспи, беше съвсем смътно — нямаше никаква реална причина да повярва, че Егвийн ще се озове тази нощ в Сърцето на Камъка. Всъщност тя дори не беше си го помислила — мисълта сама се беше появила в ума ѝ, — но така или иначе си беше там и от това ѝ беше трудно да погледне Елейн в очите. Ами ако просто се боеше от Могедиен? Това бе просто проява на здрав разум, въпреки че ѝ беше унижително да си го признае.

„Ще направя каквото трябва.“ Вече гореше от нетърпение да облече синята рокля и да излезе навън, само за да се отърве от погледа на Елейн.

Елейн тъкмо привършваше със закопчаването на копченцата по гърба ѝ — и с мърморенето, че на нея нямало кой да помогне, като че ли имаше нужда от помощ да си обуе панталонките — когато вратата на фургона се отвори с трясък и вътре нахлу вълна горещ въздух. Стресната, Нинив подскочи и преди да се усети, покри полуоголените си гърди с две ръце. Когато вместо Валан Лука влезе Биргит, се престори, че си оправя деколтето.

Биргит оглади същата синя рокля по бедрото си, метна дебелата черна плитка през голото си рамо и се усмихна самодоволно.

— Ако искаш да привлечеш вниманието, няма нужда да си бърникаш в пазвата. Много бие на очи. Само вдишай дълбоко. — Показа ѝ как и се засмя на намусения поглед на Нинив.

Нинив се постара да сдържи гнева си. Макар че защо беше длъжна, така и не знаеше. Трудно можеше да си обясни защо беше изпитала вина за това, което се случи. Гайдал Кайн най-вероятно се радваше, че се е отървал от тази жена. А Биргит си бе извоювала да си носи косата така, както тя иска. Не че последното имаше нещо общо с останалото.

— Познавах една като тебе в Две реки, Мерион. Калле беше на „ти“ с всеки търговски охранник и определено нямаше никакви тайни от никого от тях.

Усмивката на Биргит се стегна.

— И аз познавах някога една като тебе. Матена също гледаше всички мъже отгоре и дори заповяда на едного да му отсекай главата, само защото я зърнал случайно, докато се къпела гола. Никой не я беше целувал, докато Зерес не ѝ открадна целувка. Ще речеш, че за пръв път е открила мъжете. До такава степен се побърка от любов, че на горкия Зерес му се наложи да заживее в една планина, само за да се измъкне от нея. Внимавай с първия мъж, който ще те целуне. Рано или късно ще се появи.

Стиснала юмруци, Нинив пристъпи към нея. Или по-скоро — опита се. Незнайно как Елейн изникна между тях, вдигнала ръце.

— Я веднага да спрете — скара им се тя и ги измери с еднакво високомерие. — Лини винаги казваше: „Чакането прави от мъжете мечки, нахълтали в обор, а от жените — котки, напъхани в чувал“, но веднага да спрете да се дерете една друга! Няма повече да го търпя!

За изненада на Нинив Биргит се изчерви и нацупено се извини. На Елейн, естествено, но самото извинение беше изненадата. Биргит беше избрала да стои все около Елейн — тя нямаше нужда да се крие, — но след тези три дни жегата очевидно ѝ се отразяваше също толкова зле, колкото на Елейн. Колкото до нея, Нинив отвърна на щерката-наследница с най-смразяващия си поглед. Беше успяла да запази спокойствие, докато чакаха, натикани в кафеза — тя де, — но Елейн определено нямаше право да ѝ държи такъв тон.

— Така — каза Елейн със същия леден тон, — кажи сега, имаш ли някаква причина да нахълтваш тук като подивял бик, или просто си забравила, че първо се чука?

Нинив тъкмо отвори уста да каже нещо за котките — просто леко напомняне, — но Биргит я изпревари:

— Том и Джюйлин се върнаха от града.

— Върнали са се! — възкликна Нинив, но Биргит само я погледна и отново се обърна към Елейн. — Не си ли ги изпратила ти?

— Не съм — отвърна мрачно Елейн.

И излезе с Биргит преди Нинив да успее да каже и дума. Нищо не ѝ оставаше, освен да ги последва с тихо ръмжене. За Елейн щеше да е по-добре да не започне изведнъж да си въобразява, че тя е тази, която раздава команди. Нинив още не ѝ беше простила, че бе разкрила твърде много неща на мъжете.

Сухият зной навън беше още по-лош, въпреки че слънцето все още клечеше над платнената ограда на менажерията. Още докато стигне най-долното стъпало, по челото ѝ изби пот, но този път тя поне се постара да не се мръщи.

Двамата мъже седяха на трикраки столчета край огъня. Бяха чорлави и палтата им имаха такъв вид, сякаш се бяха търкаляли в прахта оттук до града и обратно. Червена струйка се стичаше под прогизналото парче плат, което Том притискаше на темето си, минаваше през засъхналата кръв на бузата му и цапаше белия му мустак. Над едното око на Джюйлин се беше издула цицина с големина на кокоше яйце, а ръката му бе увита с окървавена превръзка. А тъпата му конична шапка, килната на една страна, сякаш някой беше тъпкал с ботуш.

Доколкото можеше да се съди по шумовете отсам платнената ограда, гледачите вече се бяха захванали да чистят клетките и

Церандин несъмнено беше при своите с'редит — никой от другите нямаше да отиде при тях, — но все пак около фургоните имаше доста хора. Петра пушеше дългостволата си лула и помагаше на Кларине да си приготвят закуската. Двама от братята Чавана оглеждаха някакъв прибор с Мюелин, усуквачката, докато другите двама си говореха с две от акробатките, които Лука беше привлякъл от трупата на Силия Серано. Те твърдяха, че са сестрите Мурасака, въпреки че по лице и цвят на косата се различаваха повече и от Чавана. Едната, отпуснала се между Бръг и Терик, беше със сини очи и почти бяла коса, докато кожата на другата беше почти толкова тъмна, колкото очите ѝ. Всички останали се бяха облекли за първото си дневно представление, мъжете — гологърди и в шарени панталони, Мюелин в крещящо червени панталонки и малко елече, а Кларине — в зелената си рокля с висока яка и с пайети.

Том и Джюйлин привличаха доста погледи, но никой не сметна за нужно да дойде да се осведоми за здравето им. Може би защото седяха като пребити кучета, с отпуснати рамене и погледи, забити в земята. Без съмнение си знаеха, че ги чака такова пердашене с езици, че кожата им щяха да се нашарят. Нинив поне смяташе да им го осигури.

Елейн обаче ахна, като ги видя, изтича и коленичи до Том, и целият ѝ гняв отпреди малко отлетя.

— Какво се е случило? О, Том, бедната ти глава! Сигурно много боли. Жалко, че нищо не мога да направя. Нинив ей сега ще ви заведе вътре и ще се погрижи. Том, ти си вече много стар, за да правиш такива неща.

— Хайде, остави ме, дете. И по-лоши драскотини съм получавал, отколкото от това падане от кревата. Ама ще ме оставиш ли най-сетне?

Нинив нямаше намерение да се захваща с никакво Церителство, въпреки че ѝ беше достатъчно накупяло. Застана пред Джюйлин с юмруци на кръста и с физиономия „глупости не ми дрънкай, отговаряй каквото те питат“.

— Какво искаш да кажеш с това махане на ръка, че няма да ми отговориш ли? — Тъкмо да напомни на Елейн, че не тя командва тук. — Ако ви бяха срязали гърлата, как щяхме да разберем какво се е случило с вас? Нямаше никаква причина да ходите там. Никаква! Намирането на кораб е уредено.

Джюйлин я изгледа сърдито и избута шапката си към челото.

— Уредено било, така ли? Затова ли и трите сте се развилнели като... — И млъкна, защото в следващия момент Том простена и се олюля.

Само след миг обаче старият веселчун успокои Елейн с възражението, че това било само моментно жегване и че бил във форма като за дворцов бал — след като стрелна Джюйлин с многозначителен поглед, надявайки се, че жените няма да го забележат. Нинив отново извърна опасния си поглед към мургавия тайренец, за да го подпита като какви точно според него се били развилнели.

— Добре я свършихме — отрони вместо това той със свит глас. — Самара ври като стадо сребруши около кървава мръвка. Улиците са пълни с тълпи, втурнали се да ловят Мраколюбци и всеки друг, който не е готов да приветства пророка, сиреч „единствения истински глас на Преродения Дракон“.

— Започна се преди три часа, край реката — вметна Том. Вече се бе оставил Елейн да му трие лицето с влажна кърпичка. Изглежда, се мъчеше да не обръща внимание на мърморенето ѝ, което сигурно му струваше голямо усилие, защото Нинив чу съвсем ясно „глупав старец“ и „някой трябва непрекъснато да те пази да не се убиеш“ наред с още други неща, изречени с тон едновременно раздразнен и грижовен. — Как започна, не знам. Чух, че винят Айез Седай, Белите плащове, тролоците и кого ли още не, без сеанчанците, а ако знаеха името, и тях щяха да винят. — Той присви болезнено очи от натиска на Елейн. — В последния час вече се бяхме въвлекли малко прекалено лично, за да разберем нещо повече.

— Има пожари — каза Биргит и посочи. Две тъмни валма дим се издигаха над платнената ограда откъм града.

Джюйлин стана и твърдо погледна Нинив в очите.

— Време е да тръгваме. Ако се задържим тук, Могедиен може да ви намери. Безброй хора вече са хукнали във всички посоки. Само след още два часа пожарите вече няма да са два, а петдесет и това, че ѝ убягваме, с нищо няма да помогне, ако тълпата ни разкъса. След като премажат всичко, което е за премазване в града, ще тръгнат срещу позорищата.

— Не изговаряй това име — сръза го Нинив и изгледа навъсено Елейн, но тя не го забеляза. Винаги беше грешка да позволяваш на

мъжете да знаят твърде много. Бедата бе в това, че той беше прав, но да позволиш на един мъж да разбере, че е прав, също беше грешка. — Ще обмисля предложението ти, Джюйлин. Би било отвратително да хукна без никаква сериозна причина нанякъде и веднага след това да разбере, че е пристигнал кораб. — Той я зяпна така, сякаш смяташе, че се е побъркала, а Том поклати глава въпреки усилията на Елейн да му я задържи неподвижно, за да го измие добре, но една фигура, която си запробива път към тях между фургоните, накара лицето на Нинив да светне. — Може би е дошъл най-после!

Изрисуваното око на превръзката на Юно и прорязаното му от белези лице, перчемът и мечът на гърба му привлякоха няколко разсеяни кимвания от страна на семейство Петра и Чавановците, както и потръпване от Мюелин. Посещенията всяка вечер ги беше правил лично, въпреки че нямаше какво да им докладва. Но появата му сега трябваше да означава, че има нещо.

Както обикновено, той се ухили на Биргит и завъртя похотливо единственото си око при вида на изпъкналите ѝ гърди, а тя също както обикновено му се ухили в отговор и го изгледа лениво от глава до пети. За първи път обаче Нинив не се подразни от неприличното им поведение.

— Има ли кораб?

Лицето на Юно помръкна.

— А бе, дойде един прокл... кораб — каза той навъсено. — Стига да мога да ви отведа до него цели.

— Вече знаем всичко за метежите. Петнайсет шиенарци все трябвало да могат да ни преведат там в безопасност.

— Хм, значи за метежите знаете — измърмори той и погледна накриво Том и Джюйлин. — А знаете ли, че прокле... знаете ли, че хората на Масема се бият с Белите плащове по улиците? Знаете ли, че прокле... че той е заповядал на хората си да завладеят Амадиция с огън и меч? Вече хиляди се прехвърлят през прокле... уф!... през реката.

— И така да е — отвърна твърдо Нинив, — все пак очаквам да правите така, както казахте. Обещахте да се подчинявате на мен, ако си спомняш — натърти тя.

Елейн се направи, че не забелязва това, изправи се с окървавената кърпа в ръка и насочи вниманието си към Юно.

— Винаги са ми разправяли, че шиенарците са едни от най-смелите воители на света. — Острият като бръснар резец на гласа ѝ изведнъж стана мек като кралска коприна и сладък като мед. — Много разкази съм слушала за шиенарската храброст още като дете. — Тя отпусна длан на рамото на Том, но очите ѝ останаха приковани в Юно. — Все още си ги спомням. Надявам се никога да не ги забравя.

Биргит пристъпи до него и започна да разтрива раменете му. Гледаше го право в очите. Свирепото червено око, изрисувано на кръпката, изглежда, изобщо не я притесняваше.

— Три хиляди години удържате Погибелта — каза тя нежно. Нежно. Никога не беше говорила по този начин на Нинив! — Три хиляди години, без да отстъпите и една крачка, неплатена с десет пъти повече кръв. Това тук може да не е Енкара, нито Брода на Сорал, но знам какво ще направите.

— Ама ти какво — изръмжа той, — да не си изчела всички ония проклети истории за проклетите му Гранични земи? — При което тутакси се дръпна и се озърна към Нинив. Нали му бе заявила, че очаква от него абсолютно чист от всякакви проклетия език. Не беше го приел много добре, но нямаше друг начин да го предпази от неволни опущения и нямаше защо Биргит сега да ѝ се мръщи. — Можете ли да им поговорите? — обърна се той към Том и Джюйлин. — Те са едни прокле... пълни глупачки! Да настояват за такова нещо.

Джюйлин вдигна безпомощно ръце, а Том се изсмя гръмко.

— А бе, човек, ти познавал ли си някога жена, която да се вслуша в здравия разум, когато е решила, че не ще? — Изохка, защото Елейн му дръпна превръзката и започна да почиства раната му, натискайки малко повече, отколкото беше необходимо.

Юно поклати глава.

— Да става каквото ще. Ако ще се мина, ще се мина. Но забележете, хората на Масема намериха кораба — „Речна змия“ или нещо такова — няма и час след като спря, но Белите плащове им го отнеха. Така се почна тази малка разправия. Лошото е, че Белите плащове още държат кейовете. Още по-лошото е, че сигурно вече е забравил за кораба — отидох да го видя, ни той не искаше и да чуе за никакви кораби: говореше само как ще избеси всички Бели плащове и как щял да постави Амадиция на колене пред лорд Дракона, та ако ще цялата земя да пламне — но не си беше направил още труда да го каже

на всички свои хора. Край реката имаше боеве, може още да продължават. Да ви прекарам през развилнялата се тълпа ще е доста трудно, но ако има и битка при кейовете, нищо не обещавам. А как да ви кача на кораб, който е в ръцете на Белите плащове, изобщо не мога и да си помисля. — Той отри обилната пот от челото си с опакото на покритата си с белези длан. Напрежението от толкова дългата реч без нито едно проклетие се бе изписало на лицето му.

В този момент Нинив можеше да прости езика му — ако не беше онемяла от смут. Трябваше да е някакво съвпадение. „Светлина, вярно е, че споменах нещо за кораб, но нямах предвид това. Не и това!“ Изобщо не разбираше защо Елейн и Биргит я гледат толкова озадачено. Знаеха всичко, което и тя, и никоя от двете не бе допуснала такава възможност. Тримата мъже се спогледаха намръщено, явно усетили, че нещо става, и също толкова явно не разбрали какво точно става. Слава на Светлината. Много по-добре беше да не знаят всичко.

Не, трябваше да е просто някакво съвпадение.

От една страна, тя страшно се зарадва, когато погледът ѝ се спря на още една мъжка фигура, провираща се между фургоните — това ѝ даде повод да извърне очи от Елейн и Биргит. От друга, появата на Галад накара стомаха ѝ да се смъкне до обувката.

Беше заменил белия плащ и лъскавата ризница с кафяви дрехи и плоска кадифена шапка, но мечът все така висеше на бедрото му. Виж, той не беше се появявал при фургоните преди и сега появата му беше драматична. Мюелин несъзнателно пристъпи към него, а двете кръшни акробатки се наведоха напред със зяпнали уста. Чавана моментално бяха забравени — поради което се нацупиха. Дори Кларине започна да оглажда гънките на роклята си, без да го изпуска от очи, докато Петра не извади лулата от устата си и не ѝ каза нещо. След което тя се засмя и притисна лицето му към пълните си гърди. Но очите ѝ проследиха Галад над главата на мъжа ѝ.

Нинив не беше в подходящо настроение, за да ѝ въздейства едно красиво лице. Дори не се задъхна чак толкова.

— Аха, ти си бил значи? — скастри го тя още преди да се е доближил. — Ти си пленил „Речна змия“, нали? Защо?

— „Речно влечуго“ — поправи я той и я изгледа с недоумение. — Нали ме помоли да ви осигуря превоз.

— Но не съм те молила да предизвикваш безредици!

— Безредици ли? — намеси се Елейн. — Война. Нашествие. Всичко е започнало заради този кораб.

— Дадох думата си на Нинив, сестро — спокойно отвърна Галад. — Първото ми задължение е да ти осигуря безопасен път до Кемлин. Както и на Нинив, разбира се. Чедата рано или късно щяха да се сбият с този пророк.

— Не можа ли просто да ни уведомиш, че корабът е тук? — попита отегчено Нинив. Мъже, с тяхната дума. Всичко това понякога можеше да изглежда възхитително, но трябваше да се вслуша, когато Елейн й каза, че той винаги прави това, което сметне за редно, без да го интересува кой може да пострада.

— Не знам за какво му беше потрябвал този кораб на пророка, но се съмнявам, че е било, за да ви осигури пътуването по реката. — Нинив трепна. — А освен това платих на капитана за превоза ви, докато все още разтоварваше стоката си. Час по късно един от двамата мъже, които бях оставил да наглеждат кораба, да не би да отплава без вас, дойде и ми съобщи, че другият е убит и че пророкът е завзел кораба. Не разбирам защо сте толкова изнервени. Поискахте кораб и аз ви го намерих. — Намръщен, Галад се обърна към Том и Джюйлин. — Ама какво им става на тях? Защо непрекъснато се споглеждат?

— Жени — отвърна кратко Джюйлин и Биргит го плесна здраво по тила. Той я изгледа сърдито.

— Конските мухи хапят лошо — ухили му се тя, а той се почеса и намести шапката си.

— Можем да си седим тук и да обсъждаме кое е добре и кое не — рече сухо Том, — или можем просто да отидем и да вземем този кораб. Пътуването е платено и никой вече няма да върне цената.

Нинив отново трепна. Каквото и да искаше да каже с това, тя си знаеше как го разбра.

— Можем да си имаме неприятности, докато стигнем до реката — каза Галад. — Навлякох си тези дрехи, защото Чедата в момента не са много популярни в Самара, но тълпите могат да се нахвърлят на всеки. — Той изгледа недоверчиво Том с бялата му коса и дългите му бели мустаци, и също така Джюйлин — макар и раздърпан, тайренецът изглеждаше достатъчно як, за да набива колове — след което се обърна към Юно. — Къде ти е приятелят? Още един меч можеше да е от полза, докато стигнем до моите хора.

Юно му отговори със зловна усмивка. Явно след първата си среща двамата не бяха се заобичали много.

— Тук е той. И може би още един-двама. Ще ги заведе до кораба, ако твоите Бели плащове могат да го задържат. Или ако не могат.

Елейн отвори уста, но Нинив я прекъсна:

— Достатъчно, спрете и двамата! — Елейн сигурно пак щеше да се опита със сладкодумието си. Можеше и да подейства, но на нея лично ѝ се искаше да шибне нещо, каквото и да е. — Трябва да тръгваме бързо. — Трябваше да помисли преди да хвърли двама луди мъже в една и съща цел, тоест какво може да стане, ако и двамата я улучат едновременно. — Юно, събирай си хората. Бързо. — Той понечи да ѝ каже, че те вече ги чакат от другата страна на менажерията, но тя не го изслуша. Наистина бяха луди, и двамата. Всички мъже бяха такива! — Галад, ти...

— Събуждай се! Тръгваме! — прекъсна я ревът на Лука — той дотича задъхан, накуцвайки и с насинено лице. Пурпурният му плащ беше омърлян и съдран. Изглежда, Том и Джюйлин не бяха единствените, решили да прескочат до града. — Бръг, бягай да кажеш да впрягат екипажите! Трябва да се махаме оттук! — При всяка дума лицето му се сгърчваше. — Най-много до час искам да сме на път! Андая, Кюан, измъквайте навън сестрите си! Събуждайте всички, които още спят, а ако се мият, кажете им да облекат мръсни дрехи или голи да излязат, ако искат! Размърдайте се всички, ако не искате да поздравите пророка и да тръгнете на поход към Амадиция! Чин Акима вече си загуби главата заедно с половината си артисти, в Силия Серано и още дузина с нея ги напердашиха с камшици затова, че са мудни! Хайде, не ми се мотайте! — Междувременно всички, с изключение на групата около Нинив, се разтичаха.

Лука се доближи до тях и изгледа Галад предпазливо. Както и Юно, между другото, въпреки че беше виждал едноокия един-два пъти.

— Нана, искам да поговоря с теб — отрони той. — Насаме.

— Ние няма да тръгнем с вас, господин Лука — каза му тя.

— Насаме — повтори той, стисна я под мишницата и я задърпа след себе си.

Тя се обърна назад, за да каже на останалите да не се намесват... и разбра, че не се налага. Елейн и Биргит се бяха забързали към

платнената стена, обграждаща менажерията, а с изключение на няколкото бегли погледа към нея и Лука, четиримата мъже бяха погълнати в разговор. Тя изсумтя. Чудесни мъже, няма що — да гледат как мандахерцат една жена и да не направят нищо.

Тя дръпна ръката си, закрачи енергично до Лука и копринените ѝ поли засвистяха гневно.

— Предполагам, че си искаш парите, след като си тръгваме. Добре, ще си ги получиш. Сто златни марки. Макар че според мен трябва да приспаднеш нещо за фургона и конете, които оставяме. И за това, което ти донесохме. Сигурна съм, че сме увеличили броя на зрителите ти. Морелин и Джюйлин с ходенето по въжето, аз със стрелите, Том с...

— Ти наистина ли смяташ, че искам златото? — нахвърли се той върху нея. — Ако ти го исках, щях да го поискам още когато прекосихме реката! Да съм го поискал? Случайно да си се замисляла защо не съм?

Въпреки волята си, тя отстъпи крачка и строго скръсти ръце под гърдите си. И моментално съжали, че го направи — тази ѝ поза още повече подчерта това, което роклята ѝ излагаше на показ. Упоритостта ѝ я накара да задържи ръцете си там, където бяха — нямаше намерение да му позволи да си помисли, че е смутена, особено след като наистина беше — но за нейна изненада, очите на мъжа се задържаха на нейните. Сигурно беше болен. Той никога преди не беше пропускал възможността да погледне гърдите ѝ, а щом като Валан Лука не се интересувахе от гърди или от злато...

— Като не е за златото, тогава за какво искаш да ми говориш?

— През цялото време, докато се връщах от града — отвърна ѝ той бавно и пристъпи към нея, — непрекъснато си мислех, че сега най-сетне ще си тръгнеш. — Този път тя не отстъпи дори когато той се извиси над нея и я изгледа отгоре напрегнато. Поне продължаваше да я гледа в лицето. — Не знам от какво точно бягаш, Нана. Понякога почти съм склонен да повярвам на разказа ти. Морелин поне определено има нещо благородническо в поведението си. Но ти никога не си била слугиня на някоя дама. През последните няколко дни почти очаквах да ви видя двете да се търкаляте по земята и да си скубете косите. И може би и Мерион с вас. — Сигурно забеляза нещо на лицето ѝ, защото се окашля и заговори по-бързо. — Работата е в това, че аз мога да си

намеря и някоя друга, по която Мерион да стреля. Ти наистина пициш много хубаво: всеки би си помислил, че наистина си ужасена, но... — Той отново се окашля, този път още по-смутено, и се отдръпна. — Това, което се опитвам да кажа, е че искам да останеш. Светът е широк. Хиляди градове очакват да видят моето позорище и каквото и да те преследва, никога няма да те намери, докато си с мен. Неколцина от хората на Акима и някои от тези на Силия, които не са ги подкарвали в този поход през реката — те също се присъединяват към мен. Позорището на Валан Лука ще стане най-голямото, което светът е виждал.

— Да остана? И защо да оставам? Казах ти в самото начало, че искаме да стигнем до Геалдан, и нищо не се е променило.

— Защо ли? Защо? За да родиш децата ми, разбира се. — Той хвана ръката ѝ. — Нана, очите ти изпиват душата ми, от устните ти сърцето ми лумва, от раменете ти пулсът ми се учестява, от...

Тя бързо го прекъсна.

— Искаш да се ожениш за мен?

— Да се ожения ли? — Той примигна. — Ами... хм... Да, разбира се. — Гласът му отново укрепна и той замислено — потупа с пръст устните си. — Мда, ще се оженим още в първия град, в който го уредя. Никога досега не съм молил някоя жена да се омъжи за мен.

— Мога да го повярвам — отвърна тя някак плахо. Струваше ѝ известно усилие да си издърпа ръката. — Благодаря за високата чест, която ми оказвате, майстор Лука, но...

— Валан, Нана. Валан.

— Но ще трябва да ви откажа. Сгодена съм за друг. — И беше, донякъде. Лан Мандрагоран можеше и да смята пръстена с личния си печат само за подарък, но тя гледаше на него другояче. — И си тръгвам.

— Би трябвало да те вържа и да не те пускам никъде. — Той самодоволно развя мръсното си наметало. — С времето ще го забравиш.

— Ти само се опитай и ще заповядам на Юно да те накара да съжалиш, че не те е накарал за наденица. — Това обаче почти не се отрази на глупавото му самочувствие. Тя заби изпънатия си пръст под брадичката му. — Не ме познаваш, Валан Лука. И нищичко не знаеш за мен. Враговете ми, тези, които отхвърляш с толкова лека ръка, ще те

накарат кожата да си свалиш и да им затанцуваш по кости, и при това ще си благодарен, че си се отървал само с толкова. Чуй ме хубавичко. Аз си тръгвам и нямам време да ти слушам брътвежите. Не, нито думичка повече! Решила съм го и нищо няма да промениш, така че по-добре престани да ми дърдориш глупости.

Лука тежко въздъхна.

— Ти си единствената жена за мен, Нана. Нека други мъже си избират досадни угоднички с техните свенливи въздишки. Един истински мъж би трябвало да знае, че ще трябва да премине през огън и да укротява лъвица с две голи ръце всеки път, когато пристъпи към теб. Всеки ден с теб ще е едно приключение, а всяка нощ... — Ако още веднъж й се усмихнеше така, щеше да го зашлеви. — Аз пак ще те намеря, Нана, и ти все пак ще избереш мен. Знам го. — Той се потупа патетично по гърдите и размаха още по-претенциозно мърлявото си наметало. — И ти също го знаеш, моя прескъпа Нана. Дълбоко в сърцето си го знаеш.

Нинив не знаеше дали да поклати глава, или да зяпне. Мъжете наистина бяха луди. Всички, до един.

Той настоя да я придружи обратно. Хвана я под ръка, сякаш бяха на бал.

Докато се промъкваше сред врявата от мъжки викове и конско цвилене, мечо ръмжене и кашляне на леопарди, Елейн се усети, че си мърмори под носа, за да не остане по-назад от животните. Нинив нямаше никакво право да й говори, че си била показвала краката. Не се ли виждаше как се държи пред Валан Лука? И как диша дълбоко при това! Пред Галад също, между другото. Не че много й харесваше да носи тези панталони. Те наистина бяха удобни и държаха по-хладно от полите. Вече разбираше защо Мин предпочита да носи мъжки дрехи. Почти. Оставаше проблемът да свикнеш с мисълта, че елечето всъщност е дреха, която едва прикрива бедрата ти. Досега почти не беше успяла да го постигне. Не че смяташе да позволи на Нинив да го разбере, при този неин змийски език. Тази жена трябваше да разбере, че Галад е готов да пренебрегне всякаква цена, за да спази обещанието си. Не че Елейн не беше й го повтаряла достатъчно често. И да намесва пророка! Нинив просто действаше, без да мисли какво прави.

— Каза ли нещо? — попита Биргит. Тя беше сбрала полите си в една ръка, за да не изостава, оголила безсрамно краката си от сините брокатени пантофи до много над коленете и ефирните ѝ копринени чорапи не криеха повече от собствените ѝ панталони.

Елейн се закова на място.

— Ти какво мислиш за облеклото ми?

— Позволява свобода на движението — отвърна Биргит разсъдливо. Елейн кимна. — Разбира се, добре е, че задникът ти не е толкова голям, като на...

Елейн закри енергично напред и рязко задърпа краищата на елека си.

Езикът на Нинив не беше нищо в сравнение с този на Биргит. Тя наистина трябваше да ѝ поиска някаква клетва за подчинение или поне за известна проява на уважение. Не биваше да забравя, че един ден ще обвърже и Ранд. Биргит се изравни с нея с кисело изражение, сякаш нея я бяха довели до границата на търпението. Никоя от двете не проговори.

Облечена в роклята със зелените лентички, светлокосата сеанчанка подбутваше с остена си мъжкия с'редит, който на свой ред подбутваше с глава фургона с клетката на лъва. Един конегледач в опърпана кожена жилетка държеше ока и мърдаше фургона, за да могат конете да се впрегнат по-лесно. Самият лъв крачеше напред-назад, махаше с опашка и от време на време тихо се покашляше, което звучеше почти като рев.

— Церандин — каза Елейн, — трябва да поговоря с теб.

— Един момент, Морелин.

— Веднага, Церандин. Нямаме никакво време.

Но жената не спря с'редит и не се обърна, докато конегледачът не ѝ извика, че фургонът е готов за тръгване. Едва тогава отвърна раздражено:

— Какво искаш, Морелин? Чака ме още много работа. И освен това искам да се преоблека. Тази рокля не е подходяща за пътуване. — Животното зачака търпеливо зад нея.

Елейн леко присви устни.

— Ние тръгваме, Церандин.

— Да, знам. Безредиците. Такива неща не бива да се допускат. Ако този пророк си помисли да ни навреди, ще види какво могат да

направят Мер и Санит. — Тя се изви да почеше набръчканото рамо на Мер и той я докосна по рамото с дългия си нос. „Хобот“, така го наричаше Церандин. — Някои предпочитат за бой лопари или гролми, но и един с'редит, ако се използват както трябва...

— Млъкни малко и ме чуй — прекъсна я твърдо Елейн. Много ѝ беше трудно да си запази достойнството при невъзприемчивостта на сеанчанката, от една страна, и Биргит, невъзмутимо скръстила ръце — от друга. Беше сигурна, че Биргит само очаква подходящия момент, за да я жилне. — Не говоря за позорището. Имам предвид себе си, Нана и теб. До обяд взимаме кораб. Само след няколко часа ще сме далеч от пророка.

Церандин бавно поклати глава.

— Малко речни съдове могат да возят с'редит, Морелин. Какво ще правя без тях? Не бих могла да си изкарам толкова сама, колкото мога с господин Лука, дори с твоето ходене по въже и стрелянето с лък на Морелин. И жонглирането на Том. Не. Не, по-добре всички да си останем с позорището.

— Ще се наложи с'редит да останат — съгласи се Елейн, — но съм сигурна, че господин Лука ще се грижи за тях. Ние няма повече да играем пред публика, Церандин. Това повече няма да е нужно. Там, където отивам, има такива, които биха искали да научат повече за... — Съобрази, че конегледачът, мършав и с несъразмерно дълъг нос, стои наблизко и може да чуе. — За там, откъдето идваш, Много повече от това, което ни разказа. — Не, не подслушваше, а ги гледаше похотливо. Местеше поглед от гърдите на Биргит към нейните крака. Тя го изглежда продължително, докато безсрамната му усмивка не доби измъчен израз и той не се затътри да си довърши работата.

Церандин пак заклати глава.

— Да оставя Мер, Сани и Нерин да ги гледат хора, които се боят да се приближат до тях? Не, Морелин. Ще си останем с господин Лука. Вие също. Много по-добре е. Забрави ли колко окаяни бяхте, когато дойдохте? Не вярвам, че искате пак да станете същото.

Елейн вдиша дълбоко и пристъпи към нея. Наблизко нямаше никой освен Биргит, който можеше да я подслуша, но въпреки това тя реши да не поема глупави рискове.

— Церандин, моето истинско име е Елейн от Дома Траканд. Аз съм щерката-наследница на Андор. Един ден ще бъда кралица на

Андор.

Ако се съдеше по поведението на жената в първия ден и още повече от онова, което им беше разказала за порядките в Сеанчан, това трябваше да е достатъчно, за да прекърши всяка съпротива. Но Церандин само я погледна в очите.

— В деня, в който дойдохте, ти твърдеше, че си лейди, но... — Тя присви устни и изгледа панталоните на Елейн. — Ти ходиш много добре по въжето, Морелин. С малко повече упражнения един ден можеш да играеш и пред самата императрица. Всеки си има място и всеки трябва да си стои там, където му е мястото.

За миг устните на Елейн се задвижиха беззвучно. Церандин не ѝ вярваше!

— Достатъчно време си загубих, Церандин.

Тя се пресегна да хване жената за лакътя, да я повлече, ако трябва, но Церандин рязко и хвана за ръката, изви я и Елейн се ококори, изохка и се изправи на пръсти — не знаеше дали китката ѝ ще се счупи преди ръката ѝ да се измъкне от рамото. А Биргит си стоеше, скръстила ръце под гърди, и имаше нахалството да вдигне въпросително вежда!

Елейн стисна зъби. Нямахше да помоли за помощ.

— Пусни ме, Церандин — почти изохка тя. — Казах, пусни ме!

Церандин я пусна и отстъпи. Гледаше я предпазливо.

— Ти си приятелка, Морелин, и винаги ще останеш такава. Един ден може и лейди да станеш. Имаш държане и ако привлечеш интереса на някой лорд, може да те вземе за своя ейса. Ейса понякога стават съпруги. Върви със Светлината, Морелин. Аз трябва да си довърша работата. — Тя вдигна остена, обърна се и Мер тромаво закрета след нея.

— Церандин! — извика рязко Елейн. — Церандин! — Но светлокосата жена не погледна назад. Елейн изгледа ядосано Биргит. — Страшно ми помогна, няма що!

— Според това, което чух и което съм видяла — каза Биргит, — ти отдели доста време да накараш тази жена да разбере, че е самостоятелен човек. Нима очакваш да ти помогна отново да ѝ отнемеш самочувствието?

— Не съм се опитвала да правя това — измърмори Елейн. — Опитах се да се погрижа за нея. Тя е много далече от дома си,

чужденка е, където и да отиде, а има такива, които никак няма да се държат добре с нея, ако разберат откъде идва.

— Струва ми се, че тя вече сама може да се грижи за себе си, и то не зле — отвърна сухо Биргит. — Но може би и на това ти си я научила? Горката, сигурно е била съвсем безпомощна преди да я намериш. — Погледът на Елейн сякаш се плъзна като лед по нагрятата стомана.

— А ти само си стоеше и я гледаше. Нали уж щеше да си моя... — Тя бързо се огледа. — Моят Стражник. Би трябвало да ми помагаш да се защитя, когато не мога да прелея.

Биргит също се огледа, но за съжаление наблизо нямаше никой, който да я накара да си задържи езика зад зъбите.

— Ще те защитя, когато наистина си в опасност, но ако опасността е в това някой да те превърти на коляното си, защото си се държала като глезено дете, ще трябва да реша дали няма да е по-добре да те оставя да научиш някой урок, който да ти спести същото или нещо по-лошо следващия път. Да ѝ казваш, че си наследница на трон! Виж я ти! Щом ще ставаш Айез Седай, гледай по-добре да се понаучиш да огъваш истината, а не да я кършиш на парченца.

Елейн я зяпна и едва успя да промълви:

— Но аз съм!

— Щом казваш — отвърна Биргит и завъртя очи към пайетите на панталонките ѝ.

Тук Елейн не издържа. Нинив я бодеше с езика си като с игла. Церандин бе опърничава колкото две мулета наведнъж, а сега и това... Тя отметна глава и изкрещя отчаяно.

Когато звукът заглъхна, животните наоколо сякаш се бяха укротили. Конегледачите стояха наоколо и я гледаха. Тя ги подмина хладнокръвно. Вече нищо не можеше да се провери под кожата ѝ. Беше спокойна като лед и се владееше до съвършенство.

— Това вик за помощ ли беше — каза сухо Биргит, — или си огладняла? Все ще мога да намеря някоя дойка да...

Елейн закричи напред с такова ръмжене, че всеки леопард на нейно място щеше да изпита гордост.

ГЛАВА 48

СБОГУВАНИЯ

Нинив се прибра във фургона и се преоблече в прилична рокля. Малко мърмореше, че се наложи да се разкопчае съвсем сама и после пак да се закопчае. Чисто сивата вълна, фино тъкана и без почти никаква украса, щеше да мине почти навсякъде, без да предизвика коментари, но в нея определено ѝ беше по-топло. Въпреки това се чувстваше добре, че отново е прилично облечена. И някак непривично, сякаш си беше навлякла твърде много дрехи. Сигурно беше заради жегата.

Тя бързо коленичи пред тухлената печица с тънкия кюнец и отвори желязната вратичка, зад която се криеха ценностите им.

Прибра усукания каменен пръстен в кесийката до тежкия пръстен печат на Лан и своя с Великата змия. Малкото позлатено ковчеже, съдържащо скъпоценните камъни, които ѝ беше дала Аматаера, си намери място в кожената торба с пликчетата билки, прибрани от Ронде Макура в Мардецин, заедно с малкото хаванче и чуканчето, с които ги приготвяше; тя ги опипа колкото да си припомни какво съдържаха — от церовно биле до отвратителния корен от вилняк. Пълномощните писма също бяха прибрани, както и три от шестте кесии, вече не толкова дебели, колкото бяха в началото, заради плащанията им за пътуването на менажерията до Геалдан. Лука можеше и да не се интересува вече от стоте златни марки, но си беше взимал парите за разходи без никакви угризения. Едно от писмата, даващо право на приносителката да получи колкото си поиска от името на Амирлинския трон, отиде при пръстените. Нищо повече от смътни слухове за някакви бъркотии в Тар Валон не беше достигнало в Самара и сигурно щеше да се намери начин да го използва, въпреки че беше с подписа на Сюан Санче. Тъмната дървена кутия тя остави на мястото ѝ заедно с другите три празни кесии и грубата ютена торба с ай-дам — това нямаше никакво желание да докосва, — както и сребърната

стрела, която Елейн беше намерила в нощта след убийствената среща с Могедиен.

За миг се загледа намръщено в стрелата и се замисли за Могедиен. Наистина щеше да е най-добре да направи каквото може, за да я избегне. Така си беше. „Но аз я надвих веднъж!“ Но втория път я бяха провесили като наденица за сушене в кухнята. Ако не беше Биргит... „Тя сама си го е избрала.“ Жената го беше казала и така си беше. „Можех отново да я надвия. Можех. Но се провалих...“ И щом се беше провалила...

Просто се опитваше да избегне мисълта за изтърканата кожена кесийка, натикана най-отзад, и го знаеше, но въпреки това нямаше и един косъм разлика между отвращението, което изпитваше при вида ѝ, и при мисълта за Могедиен. Тя вдиша дълбоко и с треперещи пръсти бръкна и я издърпа за връзките. Не можеше да не я прибере. Злото като че ли обля ръката ѝ, по-силно от всякога, сякаш Тъмния наистина напираше да се измъкне през печата от куендияр, който се криеше вътре. По-добре беше цял ден да се измъчва с мисли как бе станало така, че се остави Могедиен да я надвие. Цял свят разлика имаше между мисълта и реалността. Трябваше да е само въображение — това не беше го изпитала в Танчино, — но и съжали, че не може да позволи на Елейн да носи и това. Или да го остави тук.

„Престани да се правиш на глупачка! — смъмри се тя. — То държи запечатан затвора на Тъмния. Оставила си се фантазиите ти да се развихрят.“ Въпреки това го пусна като умряла отпреди цяла седмица мишка върху червената рокля, приготвена от Лука, и припряно го уви в нея. Коприненият пакет пхна в големия вързоп дрехи, които реши да си вземе, загърнат в доброто ѝ старо сиво пътно наметало. Няколкото пръста разстояние се оказаха достатъчни, за да заглъхне усещането за мрачна прокоба, но въпреки това ѝ се прииска да си умие ръката. Защо не можеше просто да не знае, че е вътре? Наистина беше оглупяла. Ако разбереше, Елейн сигурно щеше да ѝ се присмее, както и Биргит. И с право.

Всъщност дрехите, които искаше да задържи, образуваха два пакета и тя съжаляваше за всяко парцалче, което се налагаше да остави. Дори за синята коприна с дълбокото деколте. Не че щеше да поиска някога отново да облече такова нещо — колкото до пакета с червената рокля, нямаше и да го пипне, докато не го връчеше на Айез

Седай в Салидар — но не можеше да се сдържи да не пресмята цената на изоставените дрехи, коне и фургони, откакто напуснаха Танчино. Както и на каретата, и на буретата с боя. Дори Елейн щеше да настръхне, ако си го помислеше. Младата жена, изглежда, си въобразяваше, че винаги ще се намерят пари, когато бръкне в кесията.

Още не беше привършила с втория вързоп, когато Елейн се върна и мълчаливо се преоблече в синя копринена рокля. Мълчаливо, ако се изключеше мърморенето, когато ѝ се наложи да си извие ръцете, за да се закопчае на гърба. Нинив щеше да ѝ помогне, ако я беше помолила, но понеже не я помоли, само я огледа за синини, докато се преобличаше. Струваше ѝ се, че само няколко минути преди Елейн да влезе беше чула писък, и ако двете с Биргит бяха стигнали до размяна на юмруци... Не беше сигурна дали е доволна от това, че не видя синини. На кораба щеше да е по своему също толкова тясно, колкото в този фургон, и никак нямаше да е приятно, ако двете жени се хванеха за гърлата. Но пък, от друга страна, това можеше и да им помогне да поукротят зверския си нрав.

Елейн не каза нито дума, докато си стягаше багажа, дори когато Нинив я попита, съвсем дружелюбно между другото, защо подскача, сякаш е седнала на сух бодил. Това доведе само до вдигане на брадичка и леден поглед, като че ли момиченцето вече се намираще на майчиния си трон.

Понякога Елейн можеше да е повече от мълчалива и с мълчанието си да казва повече, отколкото с думи. Когато намери трите оставени кесии, спря и ги погледна, и температурата във фургона се понижи значително, макар че кесиите си бяха нейният дял. На Нинив ѝ беше омръзнало да роптае с колко широки пръсти прахосва парите — нека да види сега как са изтекли и да разбере, че може изобщо да останат без пукнат петак. Но когато Елейн разбра, че го няма и пръстена и че тъмната кутия си е на мястото...

Елейн надигна кутийката, отвори капака и присви устни — вътре бяха другите два тер-ангреала, които бяха носили със себе си през целия път от Тийр. Малък железен диск с врязана от двете му страни плътна спирала и тясна плочка, на пръв поглед като че ли изрязана от кехлибар, но всъщност по-твърда от стомана и със странно как врязан в нея релеф на спяща жена. И двата можеха да се използват за проникване в Тел-айеран-риод, макар и не толкова леко и сигурно,

колкото с пръстена; за да бъде използван един от тях, трябваше да се прелее Дух, единствената от Петте сили, която можеше да се привлича насън. От страна на Нинив беше съвсем редно да ги остави на Елейн, тъй като тя се беше погрижила за пръстена. Елейн затвори капака с трясък, изгледа я абсолютно безизразно и натика кутията в багажа си до сребърната стрела. Мълчанието ѝ беше гръмотевично.

Елейн също пригответи два вързоп, макар че нейните се оказаха по-големи. Не остави нищо освен панталонките и елечетата с пайети. Нинив се въздържа да ѝ подхвърли, че ги подценява излишно — при това неспирно цупене трябваше да го направи, но виж, тя знаеше как се постига мир и съгласие. Ограничи се само с едно невинно изсумтяване, когато Елейн грижливо прибави ай-дам към вещите си, макар че по погледа, с който ѝ отвърнаха, човек можеше да си помисли, че възраженията ѝ отдавна са известни. Докато излязат от фургона, мълчанието между тях вече можеше да се начупи на блокчета, с които да си изстудиш виното.

Мъжете бяха готови. И не само това, ами си мърмореха и поглеждаха нетърпеливо към нея и Елейн. Изобщо не бяха прави. Галад и Юно нямаха нищо за приготвяне. Флейтата и лютнята на Том висяха на гърба му в кожените си калъфи заедно с един малък вързоп, а Джюйлин, окачил на колана си нащърбения мечотрошач и облегат на тоягата си, носеше още по-малък, здраво стегнат вързоп. Мъжете охотно обличаха едни и същи дрехи, докато не изгният по кожата им.

Биргит естествено също беше готова, с лък в ръка, колчан на бедрото и увит в наметало вързоп в краката ѝ, не по-малък от единия на Елейн. Нинив не можеше да не забележи, че Биргит е прибрала роклите на Лука в него, но това, което я сепна, беше сегашното ѝ облекло. Раздвоените ѝ поли напомняха досущ за торбестите панталони, с които се беше появявала в Тел-айеран-риод, само дето бяха с повече златно, отколкото жълто, и не бяха прибрани при глезените. Късото синьо сетре беше със същата кройка.

Загадката откъде са се появили тези дрехи се реши, когато Кларине дотича при тях и започна да се извинява колко много се била забавила, пъхайки във вързоп на Биргит още две сгънати поли и едно сетре. Остана при тях да им каже колко съжалявала, че напускат трупата им, и скоро се оказа, че не е единствената, готова да отдели няколко мига в суматоката около впрягането на конете и приготвянето

на багажа. Алудра дойде да им пожелае с тарабонската си реч безопасно пътуване, все едно накъде ще тръгнат. И с още две кутии от нейните палниклечици. Нинив ги напъха с въздишка в торбата си. Беше настояла да оставят другите и Елейн ги беше прибрала в дъното на лавицата зад една торба с боб, когато реши, че Нинив не я гледа. Петра си предложи услугите да ги придружи до реката, като се правеше, че не забелязва загриженото мусене на жена си, както и братята Чавана, а също Кин и Бари, жонгльорите, макар че когато Нинив ги увери, че няма нужда, и Петра се намръщи, двамата едва прикриха облекчението си. Наложиха се да го изговори бързо, защото Галад и останалите мъже изглеждаха склонни да приемат. За всеобща изненада дори Лателле се появи за малко и се заредиха едни думи на съжаление, усмивки и погледи, които подсказваха, че е готова и багажа да им занесе до реката, стига да не се връщат повече. Нинив се изненада, че Церандин не дойде, въпреки че това донякъде я зарадва. Елейн може би се беше справила славно с проблема на тази жена, но след онази случка, когато беше нападната, Нинив изпитваше известно напрежение, когато се озовеше в близост до нея, усилено от това, че Церандин външно поне не показваше признаци за нещо подобно.

Самият Лука пристъпи при тях последен, напъха в ръцете на Нинив шепа спаружени от сушата диви цветя — Светлината само знаеше къде ги бе намерил — и забълва уверения в невехнеща любов, пищни възхвали на красотата ѝ и патетични клетви, че ще я намери отново, та ако ще да му се наложи да преброди и най-затъntenите кътчета по света. Не беше сигурна кое от всички тия неща накара бузите ѝ да пламнат, но смразяващият ѝ поглед изтри широката усмивка на лицето на Джюйлин и изумлението на това на Юно. Каквото и да си бяха помислили Том и Галад, проявиха достатъчно благоразумие да запазят физиономииите си гладки. Към Биргит или Елейн тя не посмя да погледне.

Най-лошото беше, че трябваше да стои и да слуша, с повехналите цветчета, клюмнали в ръката ѝ, и все по-изчервяващо се лице. Ако се опиташе да го разкара, най-вероятно щеше да го подтикне към още по-себеотдайни усилия. Направо въздъхна с облекчение, когато видиотеният мъж най-после се изниза с поклон, замитайки пищно наметалото си.

Стиснала цветчетата, тя закричи пред останалите, тъй че да не ѝ се налага да им гледа физиономията, подбутвайки сърдито вързопите на мястото им, когато се смъкнеха, докато не се отдалечиха достатъчно от фургоните. Едва тогава захвърли съсухрените цветчета с такава ярост, че Раган и останалите одрипавели шиенарци, приклекнали на ливадата край пътя, се спогледаха озадачено. Всеки имаше на гърба си вързоп, увит в одеяло — малък, как иначе! — плюс дълъг меч, и всички се бяха отрупали с мехове, които щяха да им стигнат за седмици, и всеки трети мъкнеше котле или гърне. Чудесно. Ако ще се готвеше, да готвят! Без да ги изчака да решат дали е съвсем безопасно да се приближат до нея, тя закричи сама по прашния път.

Източникът на гнева ѝ беше Валан Лука — да я унизи по такъв начин! Трябваше да го халоса по главата, пък Тъмния да вземе всичко, което другите щяха да си помислят! — но крайната му цел беше Лан Мандрагоран. Лан никога не беше ѝ подарявал цветя. Не че това беше толкова важно. Той беше изразявал чувствата си с думи по-дълбоки и по-сърдечни, отколкото Валан Лука изобщо можеше да си представи. Всичко, което беше казала на Лука, го мислеше най-сериозно, но ако Лан кажеше, че ще я отнесе, никакви заплахи нямаше да го спрат — и преливането нямаше да го спре, освен ако не го направиш преди да е обърнал мозъка и коленете ти на пача с целувките си. И все пак щеше да е мило, ако имаше и цветя. Във всеки случай много по-мило от всички обяснения колко невъзможна е любовта им. Мъже, с тяхната дума! Мъже, с тяхната чест! Женен бил за смъртта, така ли? Той, с неговата лична война със Сянката! Ще живее, ще се ожени за нея и ако си въобразява нещо друго, ще го научи тя! Трябваше само да оправи най-напред тази дреболия с обвързването му с Моарейн. Доця ѝ се да изпищи от безсилие.

Вече бе изминала стотина крачки по пътя, когато другите я настигнаха. Гледаха я накриво. Елейн само сумтеше шумно, мъчейки се да намести двата големи вързопи на гърба си — тя нали трябваше да си вземе всичко, — но Биргит крачеше леко и се правеше, че си мърмори под носа, но достатъчно ясно, за да се чуе, че става дума за жени, които са се разбързали като карпански девойчета, скачащи от речна скала. Нинив ги пренебрегна и двете.

Мъжете се пръснаха край тях, Галад в челото, с Том и Джюйлин от двете му страни, а шиенарците в дълъг низ на двата фланга, и

зорките им очи следяха всеки посърнал храст и буца край пътя. Човек можеше да си помисли, че очакват от земята да изникне цяла армия; да си помисли, че тя и другите две жени са напълно безпомощни — особено когато шиенарците мълком последваха жеста на Юно и измъкнаха мечовете си. Ами че то жив човек не се виждаше наоколо; дори паянтовите селца изглеждаха изоставени. Мечът на Галад си остана в ножницата, но Джюйлин завъртя в ръце тоягата си вместо да я използва за подпиране, а ножовете на Том започнаха да изникват в ръцете му и да изчезват, като че ли го правеше несъзнателно. Дори Биргит постави стрела на тетивата. Нинив поклати глава. Една тълпа трябваше да е доста дръзка, за да се осмели да се появи пред очите на толкова настръхнала тумба.

А после наближиха Самара и тя взе да съжалява, че не бе приела предложението на Петра, на Чавана и на всички други, които бяха искали да ги придружат.

Портите зееха отворени и без охрана, а над сивите крепостни стени се издигаха шест черни стълба. Улиците бяха замрели. Строшено стъкло от счупени прозорци скърцаше под стъпалата им. Това беше единственият звук, ако се изключеше далечното бръмчене, като че ли от огромни ята оси, пръснати из целия град. Останки от счупени мебели и дрипи покриваха каменните улици и се търкаляха калаени съдове, глинени делви и какви ли не вещи, измъкнати от дюкяни и къщи, било от плячкаджии, или от хора, побягнали незнайно накъде.

Унищожено беше не само имущество. На едно място през разтворен прозорец наполовина беше провиснал труп, облечен във фини копринени дрехи, отпуснат и неподвижен; на друго окаяник в дрипи се люлееше, обесен на стряхата на една ковачница. В страничните улички също имаше захвърлени вързопи стари дрехи, които едва ли бяха това, на което приличаха.

Понякога гневното бръмчене се усилваше и се превръщаше в нечленоразделен гърлен рев на ярост, който като че ли идеше от не повече от една улица оттатък, а друг път заглъхваше в глух ропот; но когато дойде бедата, тя връхлетя отведнъж и тихо. Масата от мъже изскочи от следващия ъгъл, като глутница вълци, изпълнила улицата от край до край, тиха, ако се изключеше тропотът на ботуши. Видът на Нинив и останалите подејства като факла, хвърлена в купа сено. Колебание нямаше — като един, те се хвърлиха напред, ревящи и

побеснели, размахали вили и мечове, брадви и криваци, всичко, което можеше да се хване в ръце и да стане на оръжие.

Нинив все още бе запазила достатъчно гняв, за да прегърне сайдар, и тя го направи, без да мисли, още преди да мерне сиянието, бликнало от Елейн. Имаше дузина начини да спре сама тази тълпа и още дузина да я унищожи, ако я приближеше още малко. Ако не съществуваше рискът с Могедиен. Не беше сигурна дали същата мисъл задържа Елейн. Съзнаваше само, че се е вкопчила в гнева си, както и във Верния извор с еднаква страст и това, което я усилваше, бе повече Могедиен, отколкото връхлитащата сган. Вкопчи се в тях, разбирайки, че няма да се осмели да стори нищо. Почти съжали, че не може да прекъсне потоците, заплетени от Елейн. Трябваше да има и друга възможност.

Някакъв мъж — висок тип в опърпано червено палто, което трябваше да е принадлежало на друг, ако се съдеше по пищното зелено-златисто взмо, изскочи бежешком с дългите си крака пред останалите, размахал над главата си секира. Стрелата на Биргит го прониза в едното око и той се просна на каменните плочи и другите го затъпкаха с изкривени лица и безсловесни крясъци. Нищо нямаше да ги спре. С вой, изпълнен с гняв и не по-малко с ужас, Нинив измъкна ножа от колана си и в същото време посегна да прелее.

Като вълна, връхлетяла канари, нападът се скърши пред шиенарската стомана. Мъжете с дългите перчеми, не по-малко дрипави от онези, с които се биеха, заразмахваха дългите си мечове и щурмът замря пред тънката им линия. Мъжете падаха, зовейки пророка, и нови връхлитаха през тях. Джюйлин, глупакът му с глупак, също бе в тази редица, със смачканата шапка, кацнала на черното му теме, и тънката му тояга се въртеше като вихрушка, помиташе мушкащи вили, кършеше ръце и чупеше черепи. Том се трудеше зад първата линия — куцаше здраво и налиташе срещу всеки, който успееше да я пробие — само с две ками в ръцете, но дори мечоносци гинеха под остриетата им. Сбръчканото лице на веселчуна беше помръкнало, но когато един дебелак в кожен елек едва не досегна Елейн с вилата си, Том изръмжа зверски и почти му срязва главата, промушвайки гърлото му. А сред всичко това Биргит спокойно се местеше от място на място и всяка нейна стрела намираще нечие око.

И все пак, ако те задържаха тълпата, този, който проби, беше Галад. Той посрещна бесния им щурм все едно, че очакваше поредния танц на бал, скръстил ръце и безразличен, без дори да си направи труда да оголи меча си преди почти да се стоварят върху него. И тогава наистина затанцува, а цялата му грациозност в миг се превърна в плавна смърт. Той сечеше пътека към ядрото им, чиста просека, широка колкото обхвата на меча му. Понякога по петима-шестима мъже се скупчваха около него, с мечове, секири и крака от столове вместо криваци, но само за кратък миг, докато намерят смъртта си. Накрая целият им гняв и цялата им жажда за кръв не можа да му устои. Тъкмо пред него побягнаха първите, хвърляйки оръжието си, и около него се раздвоиха. Когато изчезнаха натам, откъдето се бяха появили, той стоеше на двадесет крачки от останалите, сам сред мъртвите и стоновете на умиращите.

Нинив потръпна, когато той се наведе да отрие острието на меча си в палтото на един от трупове. Дори в този си жест беше изящен. Дори докато правеше това, беше красив. Стори ѝ се, че всеки миг ще повърне.

Нямаше никаква представа колко време е минало. Част от шиенарците се подпираха на мечовете си задъхани. И поглеждаха към Галад много почитателно. Том се беше присвил с една ръка опряна на коляното и се мъчеше да разкара Елейн с другата, обяснявайки ѝ, че само иска да си поеме дъх. Минути. Час. Можеше да бъде и едното, и другото.

И за първи път, докато оглеждаше ранените мъже, нападали по каменната настилка, Нинив не изпита никакво желание да Цери. И никаква жалост. Недалеч бе паднала вила, захвърлена от някого. На единия ѝ зъб беше набита отрязана мъжка глава, на другия — женска. Единственото, което изпитваше, беше гадост. И благодарност. Че женската глава не е нейната.

— Благодаря — каза тя високо, на никого и на всички. — Много благодаря. — Думите леко я подразниха: никак не обичаше да изказва признания за нещо, което не бе могла да направи за себе си — но бяха искрени. А после Биргит кимна с благодарност и на Нинив ѝ се наложи да се пребори със себе си. Но жената беше направила не по-малко от всеки друг. Значително повече от нея самата. Тя затыкна ножа си в канията. — Ти... стреляше много добре.

С хитра усмивка, сякаш разбираше колко трудно ѝ е да го изрече, Биргит се зае да си прибира стрелите. Нинив потръпна и се помъчи да не гледа.

Повечето шиенарци бяха ранени, а Том и Джюйлин също се бяха разкрасили със собствената си кръв — като по чудо, Галад не беше докоснат; а може би не беше толкова чудно, като си помислеше човек как се справяше с меча си — но съвсем по мъжки тъпо всеки от тях настояваше, че раните му изобщо не са сериозни. Дори Юно заяви, че трябвало да тръгват, той, чиято ръка висеше безпомощно, а раната на едната му буза щеше да остави огледален белег на този на другата, ако не се Изцереше, и то скоро.

Честно казано, тя беше готова да тръгне много охотно, колкото и да си повтаряше, че трябва да се погрижи за раните им. Елейн обви с ръка кръста на Том, за да го подкрепи; в отговор той отказа да се облегне на нея и се захвана да декламира една приказка на Висок напев, толкова цветисто, че беше трудно да се разпознае историята за Кирукан, красивата кралица-воин от времената на Тролоксските войни.

— Развихрила се беше като глиган, спипан сред шипките, в най-добрия случай — промълви тихо Биргит, без да се обръща към никого. — Не като някои други около нея.

Нинив стисна зъби. Ще я хванат пак да хвали тази жена, друг път. Каквото и да направеше. Като си помислиш, всеки мъж в Две реки можеше да стреля толкова добре от такова разстояние. И всяко момче.

Чуваше се далечен рев от други улици и тя често имаше чувството, че нечий очи ги следят от зейналите без стъкла прозорци, но мълвата сигурно се беше пръснала, или пък следящите ги бяха видели какво стана, защото не срещнаха никакво живо същество преди на улицата пред тях да се изстъпят две дузини Бели плащове, половината с изпънати лъкове, а другата — с извадени мечове. Мечовете на шиенарците щръкнаха в миг.

Бързите думи, разменени между Галад и един мъж с пъпчиво лице, ги пропуснаха, въпреки че мъжът изглежда шиенарците подозрително, а също Том и Джюйлин, както и Биргит, въпреки. Това беше предостатъчно, за да измъчи Нинив. Добре че Елейн успя да мине през шпалира с вдигната брадичка, без да обръща внимание на Белите плащове, като че ли бяха някакви слуги.

Реката не беше далече. Отвъд няколкото ниски склада, покрити с плоски каменни плочи, трите каменни кея на града едва достигаха водата през засъхналата тиня. В края на единия стоеше вързана плоска двумачтова гемия. Като я зърна, Нинив се обнадежди, че ще могат да получат отделни каюти. И че няма да се клати много.

На двадесетина крачки от кея се беше сгушила малка тълпа, наблюдавана бдително от стражи в бели плащове — десетина мъже, повечето стари, дрипави и пребити, и два пъти по толкова жени, с по две-три деца, стиснали ги за фустите, някои с бебета в ръце. Други двама Бели плащове стояха пред самия кей. Децата криеха лицата си в полите на майките си, но възрастните гледаха жадно към кораба. Гледката раздра сърцето на Нинив; тя си спомни същите погледи на много повече окаяни хора в Танчику. Хора, отчаяно надяващи се да намерят спасение. Тогава не беше имала възможност да направи нищо за тях.

Преди да е успяла да направи нещо за тези, Галад вече беше сграбчил нея и Елейн под мишниците и ги повлече по кея и после по люлеещия се трап. Още шестима мъже със сурови лица, в бели плащове и с лъскави ризници, стояха на палубата и наблюдаваха купчината босоноги и гологърди мъже, приклеknали при тъпия нос и кърмата. Капитанът, изправен на средата на палубата, гледаше еднакво кисело и Белите плащове, и пъстрата група, качваща се на кораба му.

Агни Нерес беше висок кокалест мъж с тъмно палто, щръкнали уши и строго тясно лице. Това, че по скулите му се стичаше обилна пот, не го притесняваше.

— Вие ми платихте за превоза на две жени. Да не искате да взема третата никаквица и мъжете безплатно? — Биргит го изгледа опасно, но той, изглежда, не го забеляза.

— Ще си получите полагащата ви се плата, добри ми капитане — каза му хладно Елейн.

— Стига да е разумна — вметна Нинив, без да обръща внимание на резкия поглед на Елейн.

Устните на Нерес се изтъниха, колкото и невъзможно да изглеждаше това, и той отново се обърна към Галад.

— Тогава, ако си разкараш хората от бракмата ми, ще тръгна. И мисля никога вече да не се връщам тук.

— След като качите и другите си пътници — каза Нинив и кимна към сгушилите се на брега хора.

Нерес хвърли поглед към Галад, който говореше нещо с Белите плащове, след което каза на въздуха над главата на Нинив:

— Всеки, който си плати. Малцина от тази сган, изглежда, могат. А не мога да ги взема всички, дори да можеха.

Тя се надигна на пръсти, за да не би случайно да не види усмивката ѝ. Която му завря брадичката в яката.

— До последния човек, капитане. Иначе ще ти откъсна ушите.

Устата му се отвори гневно, после очите му изведнъж се разшириха и той погледна през нея и отвърна бързо:

— Добре. Но забележи, че очаквам някакво плащане все пак. Безплатни разходки давам на Първоднева, а това беше отдавна.

Тя отпусна пети на палубата и подозрително се озърна през рамо. Том, Джюйлин и Юно стояха зад нея и гледаха ласкаво Нерес. Толкова ласкаво, колкото можеха да го докарат при това лице на Юно. Прекалено ласкаво.

Тя рязко изсумтя и каза:

— Ще се погрижа всички да се качат на борда преди някой да е посмял да пипне и едно въже.

След което тръгна към Галад. Момчето все пак заслужаваше някаква благодарност. Беше си мислил, че прави това, което е редно. Точно това беше проблемът и с най-добрите от мъжете. Все си мислеха, че правят това, което е редно. Все пак, каквото и да бяха направили тримата, спестили си бяха някои спорово.

Галад говореше с Елейн. Красивото му лице се беше изкривило от безсилие. Когато я видя, просветна.

— Нинив, платил съм ви пътя до Боанда. Това е едва половината път до Алтара, където Берн се влива в Елдар, но повече не можех да си позволя. Капитан Нерес измъкна и последния медник от кесията ми, наложи се и да заема. Голям кождер е. Опасявам се, че оттам ще трябва сами да се доберете до Кемлин. Съжалявам.

— Ти вече направи предостатъчно за нас — вметна Елейн и се загледа към стълбовете дим, вдигащи се над Самара.

— Но нали обещах — отвърна той недоволно. Явно вече си го бяха казали преди Нинив да дойде.

Нинив изказа благодарностите си, които той отхвърли елегантно, с отчаяния вид на човек, когото дори и тя не разбира. Колкото до това, беше склонна да го признае. Беше предизвикал война само за да спази едно обещание. За това Елейн беше напълно права — дори и да не беше още война, скоро щеше да стане — но от друга страна, след като хората му бяха задържали кораба на Нерес, по-добра цена не можеше да получи. Корабът все пак беше на Нерес и Нерес можеше да поиска толкова, колкото си реши. Стига да вземеше Елейн и Нинив. Беше си чистата истина. Галад никога не пресмяташе цената на праведните си постъпки. Нито за себе си, нито за никой друг.

Той извърна очи към града, сякаш виждаше там бъдещето, и тъжно промълви:

— Стойте по-далече от Ранд ал-Тор. Той носи разруха. Той наистина ще срине света отново. Стойте настрана от него. — След което се затича към кея и извика да му донесат доспехите.

Нинив се усети, че се споглежда удивена с Елейн, което тутакси я смути. Трудно беше да споделиш такъв миг с жена, която може да те издере с езика си. Най-малкото, това беше причината да се почувства объркана; а защо и Елейн трябваше да изглежда толкова смутена, нямаше никаква представа, освен ако най-последно не й беше дошъл умът в главата. Галад със сигурност дори не подозираше, че нямат никакво намерение да ходят в Кемлин. Разбира се. Мъжете просто не можеха да бъдат толкова схватливи. Дълго след това двете с Елейн отбягваха да се погледнат.

ГЛАВА 49

КЪМ БОАНДА

Качването на боязливата тълпа мъже, жени и деца на борда създаде известни затруднения. Нинив неведнъж поясни изрично на капитан Нерес, че той ще намери място за всички и че каквото и да си мисли той да им вземе, тя знае точно какво трябва да му даде за пътуването им до Боанда. Разбира се, може би помогна и това, че предварително се беше погрижила да подшушне на Юно шиенарците да направят нещо с мечовете си. Петнадесет мъже с корави лица и грубо облечени, всички обръснати и с дълги перчеми — да не говорим за петната кръв, — които си смазваха и точеха мечовете, смеейки се високо и дрезгаво на разказа на един от тях, как заклал една от жертвите си като агънце — какво пък, ефектът беше забележителен. Тя започна да отброява монетите в протегнатата му шепа и колкото и да я заболя, споменът за кейовете в Танчико я накара да продължи да брои. Нерес се оказа прав в едно нещо: тези хорица, изглежда, не разполагаха с много пари, а колкото имаха, щяха да им потрябват. Елейн нямаше право да я пита с този гадно сладникав тон да не би да са ѝ извадили зъб.

Членовете на екипажа се разтичаха под резките команди на Нерес да отвързват, докато последните хора все още се катереха на борда, помъкнали оскъдните си вещи — тези, които изобщо имаха нещо за носене освен дрипите на гърба си. Всъщност те изпълниха кораба до последното кътче, колкото и да изглеждаше обемист, така че Нинив се замисли дали Нерес не беше прав и в това отношение. Но все пак лицата им грейваха така обнадеждени, след като краката им стъпеха на палубата, че тя се засрами от споходилата я мисъл. А когато разбраха, че тя е платила пътя им, се струпаха около нея, борейки се кой по-напред да целуне ръцете ѝ или краищата на полата ѝ, и заизричаха благодарности и благословии със сълзи, стичащи се по мръсните им бузи, мъжете заедно с жените. Доця ѝ се да потъне в дъските под краката ѝ.

Когато измъкнаха греблата и изпънаха платната, палубата вече гъмжеше от хора и докато Нинив успее да сложи край на тази демонстрация, Самара вече се скриваше зад кърмата. Ако Елейн или Биргит си бяха позволили да изтърсят и една дума, хубаво щеше да ги напердаши.

Пет дни изкараха на борда на „Речно влечуго“. Пет денонощия надолу по мудро лъкатушещата Елдар, в знойни дни и не особено прохладни нощи. През това време някои неща се промениха към по-добро, но пътуването не започна добре.

Първият сериозен проблем в пътуването се оказа каютата на Нерес при кърмата — единственото място, където можеше да се настани човек, освен на палубата. Не че Нерес се опъна да я напусне. Неговата припряност да го направи дори принуди Нинив да изгледа строго Том и Джюйлин, както и Юно. Едно беше да ги използва, когато тя реши, а съвсем друго — те да се грижат за нея зад гърба ѝ. Лицата им бяха самата невинност.

Но какъвто и проблем да се окажеха мъжете, сега главният проблем беше в самата каюта. Вътре миришеше на мухъл и плесен дори когато малките прозорчета се отвореха, а пък те пропускаха твърде малко светлина в ограниченото пространство. „Ограничено“ беше точно казано. Каютата беше малка, по-малка от фургона, и повечето място беше заето от една тежка маса и стол с висока облегалка, закрепени за пода, и от стълбата, извеждаща на палубата. Един умивалник, вграден в стената, с олющена мивка и леген, и тясно запрашено огледало още повече задръстваха стаичката и довършваха цялата мебелировка, ако не се смятаха няколко празни лавици и закачалки за дрехи. Гредите на тавана се смъкваха почти над главите им. А леглото беше само едно, по-широко от онези, на които бяха спали досега, но твърде тясно за двете. Какъвто беше висок, Нерес все едно че беше спал в кутийка. Явно му беше скъп всеки инч, който да може да се натъпче със стока.

— Дошъл е в Самара през нощта — измърмори Елейн и се огледа недоволено — и е искал да тръгне през нощта. Чух го да казва на един от хората си, че смятал да плава през нощта, каквото и да поискали... никаквиците. Явно никак не е доволен, че се движим денем.

Нинив се замисли за острите ѝ лакти и студените пети и се зачуди дали няма да е по-добре да се качи да спи горе при бежанците.

— Какво искаш да кажеш?

— Този човек е контрабандист, Нинив.

— С този кораб? — Нинив пусна вързопите си, постави кожената торба на масата и се отпусна на ръба на леглото. Кабината можеше и да мирише, но все пак можеше да се проветри, а колкото и да беше тясно леглото, все пак беше с дебел пухен дюшек. А корабът наистина се клатушкаше обезпокоително; по-добре беше да не се отказва от елементарните удобства. Елейн не можеше да я изгони оттук. — Това не е кораб, а бъчва. Късмет ще имаме, ако стигнем до Боанда за две седмици. Светлината само знае колко е до Салидар. — Всъщност никоя от двете не знаеше на какво разстояние е Салидар, а беше още твърде рано да обсъждат въпроса с капитан Нерес.

— Всичко съвпада. Дори името. „Речно влечуго“. Кой честен търговец би си нарекъл гемията така?

— Добре де, и какво от това? Няма да ни е за първи път да ни вози контрабандист.

Елейн вдигна ръце безпомощно — тя винаги смяташе, че да се спазва законът е нещо много важно, колкото и глупав да е този закон. Имаше много повече общи черти с Галад, отколкото беше склонна да признае. Значи Нерес ги беше нарекъл „никаквици“, така ли?

Втората трудност беше мястото за останалите. „Речно влечуго“ не беше много голям съд, макар и да изглеждаше широк, а ако се преброяха всички, на борда имаше над стотина души. Известно пространство трябваше да се задели за екипажа, който работеше с веслата и се занимаваше с въжетата и платната, при което не оставаше много място за пътниците. Това, че бежанците се държаха колкото може по-настрана от шиенарците — на тях, изглежда, им беше дошло до гуша от въоръжени мъже — не помогна много. Едва стигаше място да могат всички да седнат, а за лягане не можеше и да се говори.

Нинив подходи към Нерес направо.

— Тези хора имат нужда от повече място. Особено жените и децата. След като нямате повече каюти, трюмът трябва да свърши работа.

Лицето на Нерес помръкна. Той заби поглед някъде вляво от нея и изръмжа:

— Трюмът ми е пълен с ценна стока. Много ценна стока.

— Интересно, дали тук по Елдар обикалят митничари? — подхвърли невинно Елейн, оглеждайки гористите брегове от двете страни. Тук реката беше широка едва стотина крачки, стеснена между засъхнала тиня и оголена жълтеникава глина. — Геалдан от едната страна, а Амадиция — от другата. Може да им се стори странно, че трюмът ви е пълен със стока от юг, след като пътувате на юг. Разбира се, вие сигурно разполагате с необходимите документи, доказващи, че сте си платили данъците. А и можете да обясните, че не сте разтоварили заради безредиците в Самара. Чувала съм, че всъщност митническите власти са доста разбрани.

Тъглчетата на устните му се извиха надолу, но той не ги погледна.

Поради което имаше доста добра видимост, когато Том внезапно размахна ръце, направи цветист поклон и изведнъж завъртя два ножа между пръстите си, преди да направи така, че единият да изчезне.

— Само се упражнявам — заяви Том и почеса единия си дълъг мустак с върха на ножа. — Обичам да си поддържам някои... умения. — Зейналата рана на белокосия му череп и прясната кръв по лицето му, в добавка към прогизналия от кръв прорез на едното рамо на палтото му и разкъсаното по останалите части на дрехата, го правеха зловещ в компанията на всеки друг, освен на Юно. В зъбатата усмивка на шиенареца нямаше нищо весело — тя дори придаваше още по-неприятен вид на стария дълъг белег и на новата му червена рана. Свириепото око на кръпката сякаш гледаше на кръв.

Нерес затвори очи и вдиша дълго. Много дълго.

Люковете се отвориха и през тях с плясък захвърчаха сандъци и бурета, някои тежки, но повечето — леки и ухаещи на подправки. Нерес трепваше и свиваше очи всеки път, когато водата погълнеше още нещо. Светна — ако такова нещо можеше да се каже за него, — когато Нинив се разпореди да оставят топовете коприна, килимите и балите с фина вълна. Докато не разбра, че тя смята да се използват за постелки. Ако лицето му досега можеше да се нарече вкиснато, то сега с него човек можеше да пресече мляко в съседната стая. През цялото време не каза нито дума. Когато няколко жени започнаха да теглят с въжета ведрa с вода, за да изкъпят дечицата си на самата палуба, той

закрачи до кърмата, стиснал ръце зад гърба си и загледан в няколкото отнасящи се назад, клатушкащи се над водата сандъци.

Донякъде тъкмо това странно отношение на Нерес към жените изобщо допринесе да се смекчи малко злъчният език на Елейн, както и този на Биргит. Така беше поне от гледна точка на Нинив — тя самата, разбира се, винаги се беше придържала към присъщата ѝ кротост и уравновесеност. Нерес не обичаше жените. Когато на някой от екипажа се наложеше да заговори с жена, той говореше бързо и непрекъснато мятеше погледи към капитана, след което се дръпваше и затичваше да си върши работата. Човекът можеше на пръв поглед в момента да няма никаква работа, но биваше отпращан с рев по задача от Нерес, само последният да го забележеше, че разменя две думи с някоя фуста. Припрените им забележки и набързо изломотени предупреждения напълно изясняваха възгледите на Нерес за жените.

Жените струваха на един мъж пари, биеха се като улични котки и създаваха неприятности. Всяка неприятност, която можеше да се стовари на главата на един мъж, се дължеше на жени, така или иначе. Нерес очакваше половината от тях да се затъркалят по палубата, дерейки се една друга, още преди залез. Всички щяха да зафлиртуват с екипажа му и да предизвикат раздори, ако не и побоища. Ако можеше да изхвърли жените през борда, Нерес щеше да е щастлив. Ако можеше напълно да ги изключи от живота си, щеше да изпадне в екстаз.

Нинив никога не беше се натъквала на такъв чешит. О, беше чувала, разбира се, как мъжете мърморят за жени и пари, сякаш парите не се изсипваха между пръстите им като вода — мъжете просто нямаха достатъчно ум, за да се оправят с пари, в това отношение бяха по-зле дори от Елейн — и дори ги беше чувала да приписват какви ли не свои неприятности на жени, след като обикновено самите те бяха причината за цялото главоболие. Но не можеше да си спомни някога да е срещала мъж, който наистина да не обича жени. Много се изненада, като разбра, че Нерес си има жена и цяла орда дечица в Ебу Дар, но никак не остана доволна от това, че се задържал у дома си само докато се натовари новата стока. Той дори не искаше да проговори на жена. Това беше просто удивително. Понякога Нинив се улавяше, че го поглежда косо, както би погледнала някое невероятно животно. Много по-

странно от с'редит или което и да е от съществата в менажерията на Лука.

Естествено Елейн и Биргит не можеха да си позволят жлъчни забележки, когато той можеше да ги чуе. Откритото задоволство на Нерес в случай, че тъпите му очаквания се сбъднеха — той със сигурност щеше да погледне така на нещата — това вече щеше да е непоносимо. Не им оставяше никакъв избор, освен да си спестят жлъчта и да се усмихват.

Колкото до нея, Нинив си мислеше дали да не отдели малко време на Том, Джюйлин и Юно, настрани от очите на Нерес. Те пак бяха започнали да се забравят. Забравяха, че трябва да правят това, което тя им каже. Резултатът беше без значение; просто трябваше да чакат. А по някаква причина те се бяха захванали да изтезават Нерес, като подхвърляха с мрачни усмивки истории за чупене на глави и режене на гърла. Но единственото място, където можеше да избегне Нерес, беше неговата каюта. Не бяха кой знае колко едри мъже, въпреки че Том наистина беше доста висок, а Юно твърде плещест, но ако се натъпчеха там, щяха да заемат цялото пространство и да надвиснат над нея. Съвсем неподходящо за словесния пердах, който смяташе да им наложи; дай на един мъж възможност да те гледа отгоре и той наполовина е спечелил битката. Затова тя си надяна маска на приветливост, пренебрегвайки изуменото въсене на Том и Джюйлин и пълните с неверие споглеждания на Юно и Раган, и изпита удоволствие от външната кротост, която побързаха да си наложат и другите две.

Продължи да се усмихва и когато разбра защо платната са така изпънати и защо виещите се брегове тичат назад със скоростта на бягащ кон. Нерес се беше разпоредил да приберат веслата и да ги подредят до парапета и изглеждаше почти щастлив. Почти. Ниско покрай брега на Амадиция се виеше глинена ивица; откъм страната на Геалдан се простираше широка лента речни треви между реката и брега, повечето кафяви, на мястото на отдръпналата се вода. Самара се намираше едва на няколко часа нагоре по реката.

— Преляла си — изсъска тя през зъби на Елейн и изтри потта от челото си с opakото на ръката си. Другите пътници бяха отворили място за двете и Биргит стоеше на няколко крачки от тях, но въпреки това тя задържа гласа си нисък и колкото може по-любезен. Стомахът ѝ

като че ли се надигаше почти едновременно с клатушкането на кораба, а това едва ли можеше да подобри настроението ѝ. — Този вятър е твое дело. — Надяваше се, че има достатъчно червен копър в торбата.

Ако се съдеше по сияещото изражение на Елейн и широко отворените ѝ очи, човек можеше да си помисли, че от устата ѝ ще закапят мед и масло.

— Превръщаш се в уплашен заек. Я се стегни. Самара е на мили зад нас. Никой няма да усети нещо от толкова далече. За да го разбере, трябваше да е на кораба с нас. Беше много бързо.

Нинив си помисли, че собственото ѝ лице ще се пръсне, ако продължава да поддържа още дълго тази усмивка, но с крайчеца на окото си виждаше Нерес, който си оглеждаше пътниците и клатеше глава. Колкото и да беше ядосана в този момент, можеше да долови вече заглъхващата дيريا от впридъка на Елейн. Въздействието над времето беше като да изтъркаляш камък надолу по хълма: то обикновено се задържаше такова, каквото си го предизвикал. Ако вятърът отскочеше встрани от пътя, както се случваше рано или късно, просто го дръпваш обратно. Могедиен можеше и да усети такъв сплит от Самара — може би, — но със сигурност не толкова добре, че да разбере къде точно е направен. Тя самата можеше да се сравнява с Могедиен по отношение на суровата сила и след като тя не беше толкова силна, за да направи нещо, можеше да се успокои, че и Отстъпницата няма да може. А наистина ѝ се искаше това пътуване да свърши колкото може по-бързо. И все пак как бе възможно един кораб да се движи така, след като водата изглеждаше толкова гладка?

Разчекнатите ѝ в усмивка устни вече започнаха да я наболяват.

— Трябваше да попиташ, Елейн. Все си я караш по своему и вършиш неща, без да питаш, без да помислиш. Крайно време е да разбереш, че ако паднеш в някоя дупка, както си се затичала слепешката, старата ти гледачка няма да дойде да те вдигне и да ти измие личицето. — При последната дума очите на Елейн се закръглиха като чаени чашки, а оголените ѝ зъби изглеждаха готови да захаят.

Биргит ги прегърна с по една ръка и каза с усмивка, изпълнена с безмерна радост:

— Ако веднага не престанете, ще ви хвърля в реката да се охладите малко. Държете се като шагойски слугини, хванали зимна краста!

Със запотени лица, разтапящи се от любезност, трите закрачиха в различни посоки, колкото може по-надалеч една от друга, доколкото корабът позволяваше. Някъде към залез слънце Нинив чу Раган да казва, че тя и другите две, изглежда, наистина са се успокоили, че са напуснали Самара, след като едва ли не хлипат от радост на раменете си. И другите мъже, изглежда, смятаха почти същото, но останалите жени на борда ги гледаха с твърде изопнати лица. Виж, те познаваха предстоящата беда, щом я видеха.

Но малко по малко и тази беда отшумя. Нинив не беше много сигурна как точно. Навярно приятната обстановка отвън, с която Елейн и Биргит се бяха примирили, някак се беше просмукала в тях, въпреки волята им. Навярно от цялата тази идиотщина, при която се стараеш да показваш приятелски усмивки, докато влагаш цялата си жлъч в думите, беше притъпила острите забележки. Но каквото и да беше, тя не можеше да се оплаче от резултата. Бавно, ден след ден, думите започнаха да съответстват на физиономиите и от време на време те дори изглеждаха объркани, спомняйки си много добре как се бяха държали. Някоя от двете не изрече и една дума за извинение естествено, към което Нинив прояви пълно разбиране. Дори да се беше държала понякога глупаво и злобно като тях, не искаше да го напомня на никого.

Децата също изиграха някаква роля за възстановяването на душевното равновесие на Елейн и Биргит, макар че всъщност всичко започна с грижите на Нинив за раните на мъжете в онзи първи ден по реката. Тя изнесе торбата си с билките и започна да приготвя лапи и мехлеми и да превързва раните. Някои от тези зейнали мяса я ядосваха достатъчно, за да започне да Цери — болестите и нараняванията винаги я бяха ядосвали — и тя го направи, макар и само за най-тежките, при това много предпазливо. Изчезващите рани можеха да предизвикат излишни приказки сред хората, а Светлината само знаеше какво щеше да направи Нерес, ако разбереше, че има и Айез Седай на борда; най-вероятно щеше да прехвърли някой от хората си на брега на Амадиция през нощта и да се опита да предизвика арестуването им. Колкото до това, ако разберяха, някои от бежанците можеха просто да скочат през борда от страх.

При Юно например тя разтри щипещо масло от корен на мард по силно отеклото му рамо, размаза малко мехлем от церовно биле върху

пресния прорез на лицето му — нямаше смисъл да хаби повече — и здраво уви главата му с превръзки, докато не можеше да си помръдне челюстта, след което го Изцери. Когато той изохка и се зачеса, тя му каза бодро:

— Не ми се дръж като бебе! Не мога да допусна, че малко болка ще притесни такъв голям и силен мъж като теб. И само да посмееш да пипнеш превръзките през следващите три дни, ще ти натикам в устата такова нещо, че цял живот няма да го забравиш.

Той бавно кимна и я изгледа така неуверено, че явно не разбираше какво му е направила. Дори и да се сетеше, след като свалеше бинтовете, с малко късмет никой друг нямаше да помни колко точно дълбока е била раната, а в главата му щеше да се намери достатъчно ум, за да си държи устата затворена.

След като бе започнала, съвсем естествено беше да продължи и с другите пътници. Малцина от бежанците бяха без подутини и драскотини, а някои от децата показваха признаци на треска или чръв. Тях тя можеше да Цери съвсем спокойно — децата винаги вдигаха олелия, дадеш ли им да гълтат нещо, което не е поне с вкус на мед. Дори и да кажеха на майка си, че са се почувствали странно, какво пък — децата винаги си измислят какви ли не щуротии.

С деца тя никога не беше се чувствала добре. Вярно, че искаше да роди бебетата на Лан. Поне част от нея. Децата можеха от едното нищо да забъркат големи каши. Те, изглежда, имаха навика да правят точно обратното на това, което им казваш, още щом им обърнеш гръб, само за да видят как ще реагираш. Въпреки това се улови, че гали нежно тъмната косица на едно момченце, не по-високо от кръста й, което я гледаше с широко отворени, хубави сини очи. Много приличаха на очите на Лан.

Елейн и Биргит скоро се присъединиха към нея, отначало само за да й помогнат в поддържането на ред, но постепенно и те започнаха да се залисват с децата. Странно, но Биргит не изглеждаше никак глупаво с по две три-четиригодишни дечица на коленете и цяла тумба други около нея, докато им пееше някаква глупава песничка за животни, които танцуват. А Елейн започна да раздава от една торба сладки червени бонбончета — Светлината само знаеше откъде ги беше намерила. Изобщо не изглеждаше гузна, когато Нинив я засече да пъха едно от тях в собствената си уста, а само се ухили, нежно извади

пръста на едно момиченце от неговата уста и пъхна на мястото му друго бонбонче. Дечицата се смееха, сякаш едва сега си бяха спомнили какво е смях, и се гушеха в полите на Нинив, на Елейн и на Биргит също така обичливо, както в полите на майките си. Много трудно беше да поддържаш какъвто и да било конфликт при тези обстоятелства. Нинив дори не можа да си наложи да направи нещо повече, освен да изсумти, и то леко, когато Елейн отново се залови да изследва ай-дам насаме в каютата през втория ден — беше уверена повече от всякога, че гривната, нашийникът и кайшката създават някаква странна форма на свързване. Нинив дори седна до нея веднъж-дваж. Самият вид на това отвратително нещо беше достатъчен, за да може да прегърне сайдар и в същото време да я слуша.

Историите на бежанците, разбира се, не секваха. Разделени семейства, изгубени или убити близки. Ферми, дюкяни и работилници, съсипани под напора на хорските беди, прекъснали всякакъв обмен на стока. След като не можеха да продават, хората не можеха и да купуват. Пророкът се бе оказал само последната тухла, за да се скърши окът на талигата. Нинив не каза нищо, когато Елейн пъхна една жълтица в ръката на един човечец с оредяла сива коса, а той понечи да ѝ целуне ръка. Сама щеше да разбере колко бързо свършват парите. Освен това самата Нинив беше раздала няколко монети. Е, може би малко повече от няколко.

Само двама от мъжете не бяха побелели или оплешивели — те всъщност си бяха още момчета и Нинив се съмняваше, че са се бръснали повече от два-три пъти през живота си. Момчетата гледаха боязливо и тръпнеха, щом ги погледнеше някой от шиенарците. Понякога по-старите мъже подхващаха приказка как ще започнат отначало, ще намерят някое парче земя да я орат и сеят или ще завъртят отново занаята и търговията, но ако се съдеше по интонацията, това беше по-скоро заблуда и стремеж да вдъхнат кураж у другите, отколкото искрена надежда. В повечето случаи си говореха тихо за семействата: кой загубил жена, кой синове и дъщери, кой — внуци. Хора, изгубили всичко, и самите те — изгубени. На втората нощ един клепоух човечец, който ѝ се струваше най-ентузиасираният сред това опечалено множество, беше изчезнал; просто го нямаше, когато слънцето изгря. Навярно беше успял да доплува до брега. Дано.

Все пак тези, които спечелиха сърцето ѝ, бяха жените. Тях не ги чакаха по-добри перспективи, отколкото мъжете, нито повече сигурност, само бремето им беше по-тежко. Никоя от тях нямаше мъж със себе си, нито знаеше поне дали мъжът ѝ е жив, но въпреки това отговорностите също ги тласкаха напред. Никоя що-годе издръжлива жена не можеше да се предаде, когато имаше деца, за които да се грижи. Дори и тези, които нямаха, бяха решени да си намерят някакво бъдеще. Всички те хранеха поне някакво късче надежда, за което мъжете само се преструваха, че имат. Три от тях ѝ станаха особено скъпи.

Никола беше почти на нейната възраст и ръст, стройна тъмнокоса тъкачка с големи очи, която се беше канила да се жени. Докато на нейния Хюран не му беше щукнало в главата, че дългът го зове да последва пророка, да последва Преродения Дракон; щял да се ожени за нея, когато дългът му позволял. Дългът се беше оказал нещо много важно за Хюран. Иначе от него щяло да излезе добър и примерен съпруг и баща, така поне твърдеше Никола. Само че това, което му беше влязло в главата, не му беше донесло нищо добро, след като някой му я беше разцепил с брадва. Никола не знаеше кой, нито защо, знаеше само, че трябва да избяга колкото се може по-далече. Все някъде, според нея, щеше да се намери място, където да няма убийства, където да може да живее, без да трепери какво ще я срещне на следващия ъгъл.

Мариган, малко по-голяма, доскоро беше била пълничка, но сега раздърпаната ѝ кафява рокля висеше отпусната по тялото ѝ, а грубичкото ѝ лице изглеждаше повече от изтощено. Двете ѝ синчета, Джарил и Сийв, на шест и на седем, гледаха околния свят с широки и много тъжни за деца очи; сгушени едно в друго, те изглеждаха изплашени от всичко и всички, дори от собствената си майка. Мариган се беше занимавала с церове и билки в Самара, въпреки че хранеше доста странни представи за тях. Всъщност това никак не беше чудно: една жена, предлагаща цял при близостта на Амадиция и на Белите плащове отвъд реката трябваше да се снишава и още от първите си опити трябваше да се учи сама. Единственото, което беше искала да прави в живота си, бе да лекува болести и твърдеше, че се била справяла много добре, въпреки че не успяла да спаси съпруга си. Няколкото години след смъртта му бяха преминали много тежко за нея,

а идването на пророка с нищо не бе облекчило живота ѝ. Тълпите, тръгнали да ловят Айез Седай, я бяха принудили да се крие, след като бе излекувала един мъж от треска и мълвата се бе развихрила дотам, че го била вдигнала от гроба. Ето колко малко знаеха повечето хора за Айез Седай — смъртта стоеше отвъд всякаква сила за Изцеряване. Дори Мариган, изглежда, не мислеше, че е така. Тя не знаеше дали ще постигне нещо повече от Никола. Някое село, надяваше се, където да може отново в мир да раздава билките си.

Арейна беше най-младата от трите, с изпълнени с решимост сини очи на покритото с червени и жълти отоци лице. Тя не беше от Геалдан. Дрехите ѝ щяха да го подсказват, ако не друго — късо тъмно палто и много широки панталони, почти като на Биргит. Те съставяха цялото ѝ имущество. Не беше склонна да каже откъде точно идва, но охотно разказваше за пътя, който я беше довел до „Речно влечуго“. Поне за част от него — на Нинив се налагаше да го допълва по отделните места, през които бе преминала. Арейна беше ходила в Иллиан с намерение да прибере по-малкия си брат, преди да е положил клетва като Ловец на Рога. Но при хилядите кандидати за слава, стекли се в града, не бе успяла да го намери и вместо това по някакъв начин се оказало, че сама е положила клетвата, след което тръгнала да обходи света, без много да вярва в съществуването на Рога на Валийр, надявайки се донякъде, че ще намери младия Гвил и ще го върне у дома. Нещата обаче станали... трудни... Арейна не че разказваше с неохота, но толкова се старалаше да придаде по-приемлив образ на нещата... Бяха я гонили от няколко села, веднъж я бяха обрали, а на няколко пъти я бяха пребили. Въпреки това нямаше никакво намерение да се предаде или да си намери някое убежище или кротко селце. Светът все още беше пред нея и Арейна смяташе да го срине в нозете си. Не че се изрази по този начин, но Нинив разбра, че има предвид точно това.

Освен това Нинив разбираше много добре защо тези три жени най-много я бяха трогнали. Всяка от техните истории беше като отражение на някоя нишка от нейния собствен живот. Това, което единствено не разбираше, бе защо най-много ѝ допада Арейна. По нейно мнение, като съпоставеше нещата, почти всички неприятности на Арейна произтичаха от това, че езикът ѝ беше твърде развързан и че тя казваше на хората точно това, което мисли. Едва ли беше

съвпадение, че я бяха подгонили от едно от селата толкова набързо, че ѝ се беше наложило да си остави коня, след като бе нарекла кмета „недодялан тъпак с лице като баница“ и освен това бе обяснила на няколко селски жени, че не могат едни „изпосталели улични метачки“ да ѝ държат сметка защо ходи сама по пътищата. Това тя самата си го призна. Нинив си помисли, че добрият пример, който щеше да ѝ даде за тези няколко дни, много ще помогне на Арейна. А сигурно можеше да направи нещо и за другите две. Напълно разбираше желанието им да намерят сигурност и мир.

На заранта на втория ден имаше малко непривична размяна на реплики, докато все още поведението на всички беше вежливо, а езиците — нечии езици! — сприхави. Нинив бе подхвърлила нещо съвсем невинно, за това, че Елейн не се намира в майчиния си палат, така че да не си въобразява, че Нинив ще спи, като я избутват всяка нощ към стената. Елейн вдигна веднага брадичката си, но преди да успее да си отвори устата, Биргит се изтърва:

— Ти си щерката-наследница на Андор?

Дори не се огледа да види дали няма някой наблизко.

— Да. — Елейн го изрече с повече достойнство, отколкото Нинив бе долавяла в нея от доста време, но имаше и някакъв намек за... дали не беше задоволство?

С напълно безизразно лице, Биргит просто ѝ обърна гръб и закрачи към носа на кораба, където седна върху намотаното въже и се загледа напред. Елейн я погледна намръщено, след което отиде и седна до нея. Дълго време двете си седяха там и си говореха тихичко. Нинив нямаше да отиде при тях, дори да я поканеха! Каквото и да бяха обсъдили, Елейн изглеждаше леко недоволна, сякаш беше очаквала някакъв друг резултат, но оттогава двете не се счепкаха повече.

Биргит възвърна истинското си име късно на същия ден, макар причината да беше един последен изблик на невъздържаност. След като бяха оставили Могедиен далеч зад себе си, двете с Елейн си умиха косите с отвара от листа на мушкато и Нерес като видя едната с червенозлатисти къдрици на раменете и другата с жълтозлатиста, изкусно оплетена плитка и при това с лък и колчан, измънка кисело нещо за „Биргит, излязла от приказките“. За негово нещастие тя го чу. Това наистина било името ѝ, отвърна му тя рязко, и ако не му харесвало, щяла да му забодне ушите на която мачта пожелае. Той се

изниза с почервенияло лице и се развика на моряците да изпънат някакви въжета, които не можеха да се изпънат повече, освен ако не ги скъсаха.

В този момент Нинив изобщо не я интересуваха дали Биргит наистина ще изпълни закана си. Мушкатото беше придало леко червеникав оттенък на собствената ѝ коса, но все пак беше толкова близо до естествения ѝ цвят, че тя едва не извика от радост. Освен ако всички на борда не се гътнеха от болки на венците или зъбобол, мушката ѝ беше останало достатъчно. Както и червен копър, да държи стомаха ѝ на място. Не може да се сдържи да не въздъхне от задоволство, след като видя косата си подсушена и отново прибрана в прилична плитка.

Разбира се, с преливането на попътен вятър от Елейн и с денонощното бързане на Нерес селцата със сламени покриви и фермите бързо се нижеха от двете страни на реката, белязани с хора, махащи им с ръка денем, и осветени прозорци нощем, без никакви признаци за вълнения като тези нагоре по течението.

Нерес, изглежда, се разкъсваше между удоволствието, че е случил на толкова добри ветрове, и тревогата, че му се налага да се движи денем. Неведнъж с копнеж поглеждаше към някой разлив, задръстен от дървета поток или врязано навътре в брега езерце, където „Речно влечуго“ можеше да се прислони на скришно. От време на време Нинив подхвърляше така, че да я чуят, колко би трябвало да се радва, че хората от Самара скоро ще напуснат кораба му, като подхвърляше и по някоя забележка за това колко добре изглеждала едичията си жена сега, след като си била отпочинала, или колко били живнали дечицата на едичията си. Това беше достатъчно, за да избие всички подобни мисли от главата му. Сигурно щеше да е още по-лесно, ако го заплашеше с шиенарците или с Том и Джюйлин, но те май бяха започнали да си вирят носове прекалено. А и определено нямаше намерение да спори с човек, който упорито продължаваше да отбягва както да я поглежда, така и да говори с нея.

Предутринната сивота на третия ден завари екипажа отново на веслата — приближаваха един от кейовете на Боанда. Градът беше значителен по размери, по-голям от Самара и разположен на участък земя, където бързеят на Берн се вливаше в по-мудната Елдар. Зад високите сиви стени дори стърчаха три кули и някакво здание, сияещо

с белотата си под червен керемиден покрив, което определено можеше да мине за палат, макар и малък. След като „Речно влечуго“ беше изтласкан до тежките пилони на кея, наполовина затъвайки в засъхнала тиня, Нинив се зачуди защо Нерес бе изминал целия път до Самара, след като е могъл да разтовари стоката си тук.

Елейн ѝ кимна към някакъв набит мъж, застанал на кея, с верига с някакъв печат, провиснала на гърдите му. Имаше още няколко като него, всички с вериги и в сини палта — и всички бдително следяха как други плоски гемии разтоварват по другите кейове.

— Митничарите на кралица Алиандре, бих казала. — Нерес барабанеше с пръсти по перилото. — Сигурно е имал уговорка с онези в Самара. Не ми се струва, че гори от желание да разговаря с тези.

Мъжете и жените от Самара заслизаха с неохота на кея. Митничарите не им обърнаха внимание. Върху пътници митническа такса не се плащаше. Колкото до самарците, за тях това беше начало на нова несигурност. Животът беше пред тях и за да го започнат отново щяха да разчитат на това, което имаха със себе си и което Нинив и Елейн им бяха дали. Някои жени дори се разплакаха. На лицето на Елейн се изписа раздразнение. На нея все ѝ се искаше да се погрижи за всички. Нинив се надяваше Елейн да не е разбрала, че бе раздала още няколко сребърника на някои от жените.

Не всички напуснаха кораба. Арейна остана, а също така Никола и Мариган, сгушила синовете си, които гледаха смълчани как другите дечица се скриват от очите им към града. Откакто напуснаха Самара, Нинив не беше чула и една дума от устата на момчетата.

— Искам да продължа с вас — каза Никола на Нинив и несъзнателно закърши ръце. — С вас ми е по-сигурно. — Мариган закима енергично. Арейна нищо не каза, но пристъпи към двете жени и се присъедини към групата им, макар да поглеждаше навъсено към Нинив, сякаш я предизвикваше да я изгони.

Том леко поклати глава, а Джюйлин направи гримаса, но Нинив погледна Елейн и Биргит. Елейн кимна без колебание, а другата жена я последва само след миг. Нинив сбра полите си и закрачи към Нерес, застанал на кърмата.

— Предполагам, че вече ще си получа кораба обратно — заяви той на въздуха някъде между кораба и кея. — Тъкмо навреме. Това пътуване беше най-лошото от всички, които съм предприемал.

Нинив се усмихна широко. За първи път той я погледна преди да му обърне гръб. Почти.

Не че Нерес имаше кой знае какъв избор. Трудно можеше да се обърне към властите в Боанда. А дори да не му харесваше платата, която тя му предложи, все едно трябваше да продължи надолу по реката. Така че „Речно влечуго“ отново се отлепи от брега и пое към Ебу Дар, със само една спирка, която трябваше да се направи преди това, за която той не беше уведомен преди Боанда да остане зад кърмата.

— Салидар! — изрева той и се загледа някъде над главата на Нинив. — Салидар е запуснат още от времето на Войната на Белите плащове. Само най-глупавата жена би пожелала да слезе при Салидар.

Макар усмихната, Нинив се ядоса достатъчно, за да прегърне Извора. Нерес отново изрева и се плесна едновременно по врата и по бедрото.

— Конските мухи са много зли по това време на годината — каза му тя съчувстващо, а Биргит избухна в смях.

Застанала при носа, Нинив вдиша дълбоко, докато Елейн преля да докара отново вятъра и „Речно влечуго“ се заклатушка сред силното течение, стичащо се от Берн. Напоследък за храна гълташе почти само червен копър, но дори да капнеше съвсем преди Салидар, беше ѝ все едно. Пътуването им беше почти към края си. Всичко, което беше изтърпяла, си струваше. Разбира се, не през цялото време си беше мислила така, и грапавите езици на Елейн и Биргит не бяха единствената причина.

Първата нощ, когато легна на капитанското легло по долна риза, докато прозяващата се Елейн заемаше стола, а Биргит се беше облегнала на вратата и главата ѝ се триеше в тавана, Нинив беше използвала усукания каменен пръстен. Светлина хвърляше единствената ръждясала лампа и изненадващо, от маслото се разнасяше миризма на подправки; изглежда, Нерес също не харесваше вонята на мухъл и плесен. Тя демонстративно намести пръстена между гърдите си — и се постара двете да видят, че докосва кожата ѝ — но си имаше причини. Няколкото часа на привидно благоразумно поведение от тяхна страна не я бяха направили по-малко бдителна.

В Сърцето на Камъка си беше точно така, както го беше заварила последния път, с бледата светлина, струяща едновременно отвсякъде и

отникъде, с проблясващия кристален меч Каландор, забит в каменните плочи под огромния купол, с редиците колони от червен мрамор, губещи се в сенките. И онова усещане, че те следят, така обичайно в Тел-айеран-риод. Единственото, което Нинив можеше да направи, бе да не побегне или да не се втурне панически да търси кой я следи между колоните. Насили се да остане на място до Каландор и бавно започна да брои до хиляда, спирайки се на всяка стотица, за да извика името на Егвийн.

Наистина това бе всичко, което можеше да направи. Самоконтролът, с който толкова се беше гордяла, се изпари. Облеклото ѝ се сменяше мълниеносно покрай тревогите ѝ заради Могедиен, Егвийн, Ранд и Лан. Само за минута здравите вълнени дрехи от Две реки се превърнаха в дебел плащ с дълбока гугла, който на свой ред се промени в рицарски одежди на Бял плащ, а те само в миг преляха в още по-дебело наметало, което пък след едно примигване се превърна в червената копринена рокля — само че прозрачна! — а тя стана на още по-плътно наметало, което пък... Стори ѝ се, че и лицето ѝ започна да се променя. Веднъж дори видя, че дланите ѝ станаха потъмни от тези на Джюйлин. Може би, ако Могедиен нямаше да я познае така, да се превърне в...

— Егвийн! — Последният ѝ дрезгав вик отекна сред колоните и Нинив насила се принуди да остане там още малко, трепереща, и да преброи още една стотица. Огромната зала си остана празна. Тя излезе от съня...

... и се намери легнала и опипваща каменния пръстен на кожената връв, загледана в дебелите греди над леглото и вслушвайки се в хилядите посърцвания на кораба, носещ се в тъмното надолу по реката.

— Тя там ли беше? — попита настойчиво Елейн. — Ти не се задържа дълго, но...

— Омръзна ми този страх — отвърна Нинив, без да сваля очи от гредите. — Омръзна ми да бъда страхливка. — Последните думи се удавиха в сълзи, които тя нито можеше да спре, нито да скрие, колкото и да триеше очите си.

Елейн в миг пристъпи до нея, прегърна я и заглади косата ѝ, а миг след това Биргит притисна мокро парче плат на челото ѝ. Тя се нарева хубаво, докато двете я уверяваха, че изобщо не е страхливка.

— Ако аз си помислех, че Могедиен ме гони — каза най-накрая Биргит, — щях да побягна. Дори нищо друго да няма, където да се скрия, освен дупка на язовец, щях да я разровя и да се свия там на топка, плувнала в пот, докато ме отмине. Не бих могла и да остана на пътя на някой от с'редитите на Церандин, ако се втурне да ме нападне. Чуй ме — нито едното, нито другото е страх. Ти трябва да избереш своя час и своя терен и да я удариш тогава, когато най-малко очаква. Аз самата ще ѝ отмъстя за това, което ми направи, но това е единственият начин, по който трябва да го направя. Всичко друго е глупост.

Това едва ли беше точно каквото Нинив очакваше да чуе, но нейните сълзи и тяхната утеха пробиха още един отвор в трънливия плет, израснал между тях.

— Ще ти докажа, че не си страхливка. — Елейн взе кутията от тъмно дърво, която бе оставила на лавицата, и извади от нея железния диск със спиралите. — Ще се върнем там двете.

Това Нинив още по-малко искаше да чуе. Но нямаше как да го избегне след толкова настойчивите им уверения, че не е страхливка. И така, двете се върнаха.

Обратно в Тийрския камък, където се загледаха в Каландор — по-добре, отколкото да се озърташ непрекъснато през рамо дали няма да се появи Могедиен — а после в кралския дворец на Кемлин, водени от Елейн, и в Емондово поле, където ги заведе Нинив. Нинив и преди беше виждала кралски палати с огромните им коридори и високи изрисувани тавани и мраморни подове, но Елейн беше отраснала тук. Разбира се, че Елейн ще очаква светът да ѝ се кланя в краката — нали беше отгледана в такова невероятно великолепие.

Елейн, бледо подобие на самата себе си заради тер-ангреала, който използваше, беше странно кротичка, докато бяха в двореца. Но пък и Нинив стана кротка, когато се озоваха в Емондово поле. Първо, защото селото се оказа по-голямо, отколкото го беше оставила, с нови къщи със сламени покриви и други, още недостроени. Някой строеше една много голяма къща в самия край на селото, с три просторни етажа, а наред Моравата се издигаше каменна колона, висока пет крачки, цялата с врязани по нея имена. Повечето от тях тя разпозна — бяха предимно на хора от Две реки. От двете страни на колоната имаше по един пилон, единият с веещо се над него знаме с червена вълча глава, а на другия — знаме с червен орел. Всичко изглеждаше

процъфтяващо и щастливо — доколкото тя можеше да прецени, при липсата на жив човек — но и доста безсмислено. Какво, в името на Светлината, означаваха тези знамена? И кой ще се хване да вдига такава къща?

Прескочиха набързо и в Бялата кула, в кабинета на Елайда. Тук нищо не беше се променило, освен че в полукръга пред масата на Елайда бяха останали само шест стола. А триптиха с Бонвин го нямаше. Останала беше само картината с Ранд, с мърляво закърпена дупка в платното, сякаш някой го беше замервал с нещо.

Те разровиха документите в лакираната кутия със златните соколи на капака и онези на масата на Пазителката, в преддверието. Документите и писмата се меняха, докато ги разлистваха, но въпреки това успяха да понаучат нещо. Елайда беше научила, че Ранд е прекосил Драконовата стена и е навлязъл в Кайриен, но какво възнамеряваше да прави по въпроса, не се разбра. И една гневна заповед всички Айез Седай да се завърнат незабавно в Кулата, освен ако тя изрично не им е наредила нещо друго. Елайда, изглежда, се гневеше от доста неща — че толкова малко сестри са се върнали след милостиво предложената от нея амнистия, че повечето й очи и уши в Тарабон продължават да пазят мълчание, че Педрон Ниал продължава да събира Бели плащове в Амадиция, без тя да знае с каква цел, че все още не може да открие Даврам Башийр, въпреки че той е с цяла армия. Гняв изпълваше всеки документ, носещ нейния печат. Нищо от това не им се стори особено полезно или интересно, освен може би за Белите плащове. Не че това щеше да им създаде особени затруднения, докато се намираха на „Речно влечуго“.

Когато се върнаха в телата си на кораба, Елейн стана мълчаливо от стола си и постави диска в кутията. Без да се замисля, Нинив се изправи да ѝ помогне да си свали роклята. Биргит се качи горе, след като двете си легнаха в леглото по ризи. Каза им, че ще спи над стълбата.

Елейн преля да угаси лампата. След като полежаха малко в тъмното, тя каза:

— Дворецът ми се стори така... пуст, Нинив. Усетих някаква празнота.

Нинив не знаеше как иначе би могъл да изглежда един дворец, и то в Тел-айеран-риод.

— Сигурно е заради тер-ангреала, който използва. На мен ти ми изглеждаше малко мъглява.

— А, защо, според мен много добре си изглеждах. — Рязката нотка в гласа на Елейн обаче беше съвсем тънка и те скоро се унесоха в сън.

Нинив много добре усещаше остриите лакти на Елейн, но това не можеше да развали доброто ѝ настроение, както и недоволното мрънкане на щерката-наследница, че нейните пети били студени. Беше го постигнала. Може би да забравиш, че се страхуваш, не беше като да престанеш да се страхуваш, но все пак се беше върнала в Света на сънищата. Навярно един ден отново щеше да намери в себе си достатъчно кураж, за да престане да се страхува.

След като започнаха, по-лесно беше да продължат, отколкото да се спре. Всяка нощ след тази те вече влизаха в Тел-айеран-риод заедно и всеки път — с кратко посещение в Кулата, за да видят какво може да се научи там. Не беше много, ако не се смяташе една заповед да се пратят посланички до Салидар, които да поканят събралите се там Айез Седай да се завърнат в Кулата. Само че поканата — доколкото Нинив успя да я прочете, преди тя да се превърне в доклад за проучване на потенциални новачки доколко „правилно“ им е отношението, каквото и да означаваше това — поканата приличаше по-скоро на строго изискване тези Айез Седай да се подчинят безусловно и незабавно на Елайда и да бъдат благодарни, че това им е позволено. Все пак беше едно потвърждение, че не са хукнали да гонят див заек. Бедата с останалите неща, които успяха да зърнат откъслечно, бе, че не знаеха достатъчно, за да сглобят късчетата. Кой беше този Даврам Башийр и защо Елайда толкова отчаяно държеше да бъде намерен? Защо Елайда беше забранила изрично да бъде споменавано името на Мазрим Таим, Лъжедракона, под страх от сурово наказание? Защо кралица Тенобия Салдейска и крал Базар Шиенарски ѝ бяха написали учтиви писма, но решително отхвърляха всеки опит на Кулата да се меси в държавните им дела? Всичко това накара Елейн да измърмори една от поговорките на прословутата Лини: „За да знаеш две, първо трябва да знаеш едно.“ Нинив можа само да се съгласи, че определено е така.

Освен разходките си до кабинета на Елайда двете се учеха и да контролират както себе си, така и околната среда в Света на сънищата.

Нинив не смяташе да позволява повече да я изненадат, както я бяха изненадали Егвийн и Мъдрите. За Могедиен се старееше изобщо да не помисля. По-добре беше да се съсредоточи върху Мъдрите.

За фокуса на Егвийн да се появява в сънищата им, както беше направила в Самара, не можаха да отгатнат нищо. Викането ѝ не доведе до нищо, освен че нарасна тревожното чувство, че ги следят, а по нейния начин тя така и не се появи повече. Опитът да бъде задържан друг човек в Тел-айеран-риод се оказа напълно обезсърчаващ, дори след като Елейн се досети в какво се състои хитрината — в това да видиш другия просто като част от съня. Елейн най-накрая го постигна — за което Нинив я поздрави с възможното за нея най-голямо великодушие, — но дни наред Нинив не успяваше. Елейн ѝ се струваше съвсем като мъгла и ѝ изчезваше с усмивка, когато си поискаше. Когато Нинив най-сетне успя да закрепил Елейн там, изпита такова напрежение, сякаш се бе мъчила да вдигне канара.

Създаването на фантастични цветове и форми се оказа много по-забавно. Влаганото усилие, изглежда, беше свързано както с големината на предмета, така и с възможността той да съществува реално. Дървета, покрити с невъобразими по форма цветове в розово, златно и пурпурно се създаваха по-трудно, отколкото например едно огледало на стойка, за да видиш какво си направила с роклята си или какво другата е направила с нея. Палат от блестящ кристал, изникнал от земята, бе още по-труден за направа и макар да изглеждаше стабилен при допир, се изменяше, щом образът в ума ти се разколебаваше, и напълно изчезваше заедно с него. Те тихомълком се разбраха да не се занимават с животни, след като едно странно нещо — приличащо много на кон, но с рог на муцуната! — ги подгони бясно по един хълм, докато не успяха да го накарат да изчезне. Това за малко щеше да възпламени нова свада, понеже всяка от тях обвиняваше другата, че го е направила, но Елейн изведнъж се закикоти — как ли били изглеждали, докато бягали панически и подвиквали на съществото да ги остави на мира. Дори упоритото нежелание на Елейн да признае, че вината е нейна, не можа да спре Нинив и тя да избухне в кикот.

Елейн редуваше железния диск с привидно кехлибарената плочка с релефа на спяща жена, но не беше доволна и от двата тер-ангреала. Колкото и усилено да се трудеше над тях, не се чувстваше

така пълно в Тел-айеран-риод, както с пръстена. А всеки от двата изискваше усилен труд; да завържеш просто сплита на Дух беше невъзможно, тъй като Светът на сънищата я изхвърляше моментално. В същото време преливането на каквото и да е друго изглеждаше почти невъзможно, въпреки че Елейн така и не можа да разбере защо. Тя, изглежда, повече се интересуваше от това как са направени и никак не беше доволна, че двете древни реликви не разкриват тайните си толкова лесно, колкото ай-дам. Това, че не намираше отговор, бе като трън в чорапа ѝ.

Веднъж Нинив опита един от двойката, по съвпадение тъкмо в нощта, когато трябваше да се срещнат с Егвийн, на втората нощ, след като напуснаха Боанда. Нямаше да е достатъчно ядосана, за да го направи, ако не съществуваше онова, което толкова често я дразнеше. Мъжете.

Започна се с Нерес, който тъпчеше по палубата, докато слънцето тънеше на запад, и си мърмореше как му били съсипали стоката. Тя, разбира се, не му обърна внимание. После Том подхвърли тихо, докато си оправяше постелката под втората мачта:

— Той е прав.

Явно беше, че не я вижда на сумрачно бледия здрач, нито пък Джюйлин, приклепнал до него.

— Той е контрабандист, но все пак си е платил за онези стоки. Нинив нямаше никакво право да му ги отнема.

— Проклетите права на една жена са такива, каквито тя каже, че са, да я вземат мътните — изсмя се Юно. — Така поне казват жените в Шиенар.

И изведнъж я видяха и млъкнаха. Както обикновено, умът им беше дошъл твърде късно. Юно се потърка по бузата, онази, на която нямаше белег. Същия ден той си беше махнал превръзката и бе разбрал какво са му направили. Стори ѝ се, че изглежда смутен. Трудно беше да се разбере при бързо местещите си сенки, но лицата на другите двама като че ли бяха лишени от всякакво изражение.

Тя, разбира се, не им направи нищо, само мина мълчаливо покрай тях, подръпвайки здраво плитката си. Успя дори да слезе по стълбата. Елейн вече държеше железния диск; тъмната дървена кутия стоеше отворена на масата. Нинив вдигна жълтеникавата плочка с врязаната спяща жена — на пипане беше гладка и мека и изобщо не

приличаше на нещо, с което можеш да стържеш по метал. На ръба на гнева, който тлееше в нея, сайдар се долавяше като топло сияние.

— Току-виж съм разбрала защо това нещо не ти позволява да прелееш нещо повече от баберки.

Ето как тя се озова в Сърцето на Камъка, преливайки поток на Дух в плочката, която в Тел-айеран-риод се оказа затъкната в кесийката на колана ѝ. Както често се случваше в Света на сънищата, Елейн носеше тоалет, подходящ за дворцовата свита на майка ѝ, от зелена коприна, извезана със златни нишки по деколтето, с огърлица и гривни със златни брънки и лунни камъчета, но Нинив се изненада като видя, че самата тя е облякла нещо не много по-различно, въпреки че косата ѝ си беше на плитка — и то в естествения си цвят — вместо да пада свободно по раменете. Роклята ѝ беше в бледосиньо и сребристо и макар да не беше срязана на гърдите толкова ниско, колкото роклите на Лука, все пак деколтето беше по-отворено, отколкото би предпочела. Все пак ѝ хареса как единственото рубинче на сребърна верижка проблясва между гърдите ѝ. На Егвийн нямаше да ѝ е лесно да хока жена, облечена така. Не че хокането можеше да има нещо общо с въпроса защо се е облякла точно така, макар и несъзнателно.

И тя веднага разбра какво имаше предвид Елейн като твърдеше, че видът ѝ си е бил съвсем добър: за себе си тя изглеждаше не по-различно от другата жена, която бе успяла някак да окачи усукания пръстен върху огърлицата. Елейн обаче ѝ каза, че изглеждала... призрачно. Призрачно също така се усещаше и сайдар, с изключение на потока на Дух, който бе започнала да заприда още преди да заспи. Всичко останало изглеждаше изтъняло, дори вечно невидимата топлина на Верния извор изглеждаше приглушена. Гневът ѝ си остана достатъчно силен, за да прелее. Макар раздразнението ѝ от мъжете да заглъхна пред тази загадка, самата загадка сега я дразнеше; стремежът ѝ да се ядоса, за да посрещне упреците на Егвийн, нямаше нищо общо; всъщност тя изобщо не се ядосваше, само бе малко кисела от лекия привкус на отвара от котешка папрат и стрит лист от мавиня на върха на езика ѝ. И въпреки това създаването на едно-единствено пламъче, танцуващо из въздуха, нещо, което всяка новачка научаваше в самото начало, ѝ се стори точно толкова трудно, колкото да преметне Лан през рамо. Пламъчето изглеждаше изтънено и мъждукащо дори за нея и

скоро след като го привърза, то започна да гасне. След секунди съвсем се стопи.

— И двете? — каза Амис. Двете с Егвийн просто бяха там, от другата страна на Каландор, и двете в айилски поли, блузи и шалове. Добре поне че Егвийн не беше се отрупала с гердани и гривни. — Защо изглеждаш толкова странно, Нинив? Да не би да си се научила да идваш тук полубудна?

Нинив леко се сепна. Толкова мразеше да ѝ се промъкват изневиделица.

— Егвийн, ти как... — почна тя и в същото време Елейн каза:

— Егвийн, не можем да разберем как ти...

Егвийн я прекъсна.

— Ранд и айилците спечелиха велика битка в Кайриен. — След което последва порой от думи, съдържащ всичко, което им беше разказала в сънищата им, от Самаил до срязаното сеанчанско копие. Всяка дума настъпваше предишната по петите и тя изрече всичко, гледайки ги много напрегнато, без да мига.

Нинив и Елейн се спогледаха объркано. Тя определено им беше разказала вече всичко това. Невъзможно беше да са си го въобразили, след като всяка дума съвпаднаше. Дори Амис, чиято дълга бяла коса само подчертаваше не напълно айезседайската безвременност на лицето ѝ, изглеждаше смаяна от словесния поток.

— Мат е убил Куладин? — възкликна в един момент Нинив. Това определено го нямаше в сънищата ѝ. Казаното изобщо не отиваше на Мат. Да предвожда войници? Мат?

След като Егвийн най-сетне млъкна Елейн промълви немощно:

— А той добре ли е? — Тя като че ли също беше започнала да се усъмнява в собствените си спомени.

— Толкова добре, колкото може да се очаква — отговори Амис.

— Той много се натоварва и не слуша никого. Освен Моарейн. — Амис никак не беше доволна.

— Авиенда е с него почти непрекъснато — каза Егвийн. — Тя ти го пази много добре.

В последното Нинив се усъмни. Не знаеше много за айилците, но допускаше, че щом Амис казва „много“, това означава „убийствено“.

Елейн явно споделяше мнението ѝ.

— Тогава защо му позволява да се натоварва толкова? Какво прави той?

Оказа се, че твърде много неща, и то тежки. Всеки ден по два часа упражнения с меч, с Лан или с някой друг, който му попадне под ръка. Тук Амис стисна неодобрително устни. Още два, в изучаване на айилското бойно изкуство без оръжия. Колкото и да го намираще Егвийн за странно, Нинив знаеше много добре колко безпомощен можеш да се окажеш, когато не си в състояние да прелееш. Въпреки че Ранд не би трябвало никога да се оказва в подобно положение. Той беше станал крал или нещо повече, обкръжен от охраната на Фар Дарейз Май, и раздаваше заповеди на лордове и лейди. Всъщност хабял толкова много време с подобни заповеди и да следи след това дали ги изпълняват, че почти не отделял време за храна, освен ако Девите не му донесели нещо за ядене. Странно защо, докато това предизвика загриженост у Егвийн и Елейн, Амис изглеждаше развеселена, въпреки че лицето ѝ си възвърна айилската вкамененост, когато усети, че Нинив го е забелязала. Още по един час ежедневно прекарвал в някаква странна школа, която бил основал, канейки в нея не само учени глави, но и майстори занаятчии, от някакъв човек, който правел далекоглед, до една жена, конструирала нещо като огромен арбалет, който да мята копия на една миля разстояние. Не бил обяснил пред никого причината за това свое начинание, освен може би на Моарейн, но единственият отговор, който Айез Седай била дала на Егвийн, бил, че подтикът да оставиш нещо след себе си бил силен у всекиго. Моарейн, изглежда, изобщо не се притесняваше какви ги върши Ранд.

— Остатъците от Шайдо се оттеглят на север — каза мрачно Амис — и още се прехвърлят към тях през Драконовата стена всеки ден, но Ранд ал-Тор като че ли напълно ги е забравил. Сега изпраща копията на юг, към Тийр. Половината вече са тръгнали. Руарк твърди, че дори не бил обяснил на вождовете причината, а не допускам, че Руарк ще ме лъже. Моарейн е по-близо до Ранд ал-Тор от всеки друг, освен Авиенда, но тя отказва да го пита. — Айилката поклати глава. — Въпреки че в нейна защита бих казала, че и Авиенда не можа да изкопчи нищо.

— Най-добрият начин да запазиш нещо в тайна е да не го казваш на никого — заяви Елейн, с което си спечели един сърдит поглед. Амис

не отстъпваше много на Баир, станеше ли дума за погледи, които да те накарат да запристъпваш на място.

— Това тук едва ли ще го разрешим — каза Нинив и прикова очи в Егвийн. Приятелката ѝ изглеждаше неспокойна. Ако можеше да се намери подходящ момент да започне да възстановява равновесието между двете, то сигурно беше точно сега. — Това, което държа да разбере...

— Права си — прекъсна я Егвийн. — Не се намираме в кабинета на Шериам, където можем да се отпуснем и да си побъбрим. Вие какво имате да ни кажете? Още ли сте с менажерията на господин Лука?

Нинив затаи дъх и въпросите моментално излетяха от главата ѝ. Твърде много имаше за разказване. И не по-малко за премълчаване. Тя заяви, че е издебнала Ланфеар до срещата на Отстъпниците и спомена само, че е мернала Могедиен да я следи. Не че толкова искаше да избегне описанието как Отстъпницата я беше овързала на фльонга — не съвсем; не точно — но Биргит все още не беше ги освободила от обещанието да пазят тайната ѝ. Разбира се, това предполагаше, че не трябва изобщо да споменават за Биргит, нито че тя е с тях. Беше доста неловко, след като знаеше, че Егвийн знае, че Биргит им помага, макар да не знаеше нищо повече, и въпреки това да продължава да се преструва все едно, че Егвийн не знае нищо, но Нинив успя да се справи, въпреки че заекна малко, когато Егвийн повдигна вежди. Слава на Светлината, че Елейн ѝ помогна да представи събитията в Самара все едно, че виновни бяха Галад и Масема. Кое то всъщност си беше така. Ако единият и другият просто бяха изпратили да я уведомят за кораба, нямаше да последва всичко останало.

Когато тя приключи — със Салидар — Амис каза тихо:

— Сигурни ли сте, че те ще подкрепят Кар-а-карн?

— Би трябвало да знаят Пророчествата за Дракона не по-зле от Елайда — отвърна Елейн. — Най-добрият начин да се противопоставят на нея е да се прикрепят към Ранд и да разгласят пред целия свят, че смятат да го поддържат чак до деня на Тармон Гай-дон. — Липсваше и най-лекият трепет в гласеца ѝ, който да издаде, че не говори за него като за абсолютно непознат. — Иначе те са най-обикновени бунтовнички без право да си спечелят признание. Те се нуждаят от него поне толкова, колкото и той от тях.

Амис кимна, но все още не изглеждаше напълно убедена.

— Струва ми се, че си спомням Масема — каза Егвийн. — Едни кухи очи и вечно кисели? — Нинив кимна. — Трудно ми е да си го представя като пророк, но такъв като него би могъл да предизвика размирици. Сигурна съм, че Галад е направил само това, което е сметнал за най-добре. — Бузките на Егвийн леко се изчервиха: дори споменът за лицето на Галад можеше да го предизвика. — Ранд ще поиска да научи за Масема. И за Салидар. Стига да успее да го задържа достатъчно дълго на едно място, за да му го кажа.

— Искам все пак да разбера как стана така, че и двете сте тук? — каза Амис. Тя изслуша обясненията им и заобръща плочката в дланта си, след като Нинив ѝ я подаде. От това, че някой докосваше тер-ангреала, докато тя продължаваше да го използва, кожата на Нинив настръхна. — Убедена съм, че сега ти си тук по-малко, отколкото Елейн — заяви най-сетне Мъдрата. — Когато една Сънебродница пристъпи в Света на сънищата в съня си, само една малка частица от нея остава в тялото ѝ, колкото да го държи живо. Ако заспи плитко, така че да може да е тук и в същото време да разговаря с хората в будния свят, тя изглежда както ти сега в очите на тази, която е тук изцяло. Навярно е същото. Не знам обаче дали ми харесва това, че всяка жена, която може да прелива, е в състояние да влиза в Тел-айеран-риод, дори в това състояние. — Тя върна тер-ангреала на Нинив.

Нинив въздъхна облекчено и бързо прибра плочката. Стомахът ѝ обаче продължи да пърха.

— Ако сте си казали всичко... — Амис замълча, докато Нинив и Елейн припряно я увериха, че нямат повече за казване. Сините очи на тази жена бяха невероятно проникателни. — Тогавя трябва да си тръгваме. Длъжна съм да призная, че от тези срещи има повече полза, отколкото допусках отначало, но тази вечер ме чака още много работа. — Тя погледна Егвийн и двете изчезнаха едновременно.

Нинив и Елейн не се поколебаха. С едно примигване на очите огромните червени колони около тях се превърнаха в стените на малка, облицована с тъмно дърво стая. Ядът на Нинив бе започнал да отслабва и заедно с него удържането на сайдар, но видът на кабинета на Наставницата на новачките укрепи и двете. Какво упорито непокорство, наистина! Уж се надяваше, че Шериам ще е в Салидар; щеше да е истинско предизвикателство да се срещнат на равна нога. А

в същото време като че ли ѝ се искаше да не я заvari там. Елейн се заоглежда в огледалото с позлатената рамка и заоправя уж безгрижно косата си. Само дете не беше нужно тук да използва ръцете си за тази цел. Защо Егвийн им беше предложила среща тук? Кабинетът на Елайда можеше и да не е много удобно място, но все пак беше по-подходящо от това.

Миг по-късно Егвийн се появи от другата страна на широката маса, с леден поглед и ръце на кръста, сякаш беше законната обитателка на помещението.

Преди Нинив да успее да си отвори устата, Егвийн каза:

— Какво сте се разплешили вие двете, чавка ли ви е изпила ума, че сте се раздрънкали като безмозъчни слугинчета? Или като ви помоля да премълчите нещо, тичате да го кажете на първата срещната? Случайно да ви е хрумвало, че не трябва да казвате всичко пред всеки? А аз си въобразявах, че можете да пазите тайни. — Бузите на Нинив пламнаха, но едва ли се бяха зачервили толкова, колкото на Елейн. Егвийн обаче още не беше свършила. — Колкото до това как го направих, не мога да ви науча. Трябва да си Сънебродница. Дали можеш да докоснеш нечий сън с помощта на пръстена — не знам. А се съмнявам, че е възможно с онова другото. И много внимавайте какво правите. Салидар може да не се окаже това, което очаквате. А сега, аз също имам работа тази вечер. Опитайте се поне да мислите малко с ума си! — И тя изчезна толкова бързо, че последната ѝ дума сякаш дойде от празния въздух.

Смутът почти погълна гнева на Нинив. Тя наистина замалко щеше да го избълва, особено след като Егвийн изрично я беше помолила да не го прави. А и Биргит: как беше възможно да пазиш една тайна, след като и друга я знае? Смутът надви и сайдар се изсипа като пясък между пръстите ѝ.

Нинив се сепна и се събуди, все още стискайки тъмножълтия тер-ангреал в едната си ръка. Лампата едва тлееше. Елейн лежеше свита до нея и още спеше; пръстенът на кожената връв се беше смъкнал в трапчинката под гърлото ѝ.

С тихо мърморене, Нинив се прекатери през нея, остави плочката и наля малко вода в легена да си умие лицето и врата. Водата се беше стоплила, но я поохлади. В сумрачната светлина ѝ се стори, че според огледалото все още е изчервена. Толкова с намерението ѝ да

възстанови равновесието. Само да се бяха срещнали на друго място! Само да не беше си развързала езика като някоя безмозъчна хлапачка! Щеше да мине много по-добре, ако тя бе използвала пръстена, вместо да се прави на привидение в сравнение с Елейн. И всичко стана заради Том и Джюйлин. И Юно. Ако не бяха я ядосали... Не, за всичко беше виновен Нерес. Той... Тя надигна каната с две ръце и изплакна устата си. Искеше да се отърве само от вкуса на съня. Изобщо не ставаше въпрос за отвара от котешка папрат и прах от листа на мавиня. Нищо такова.

Когато се извърна от умивалника, Елейн седеше кротко на леглото и сваляше пръстена.

— Забелязах, че изгърва сайдар, и прескочих за малко до кабинета на Елайда, но реших, че не бива да се бавя много, да не би да се обезпокоиш. Нищо особено не научих, освен че Шемерин ще бъде арестувана и понижена в Посветена. — Тя стана и прибра пръстена в кутията.

— Могат ли да направят такова нещо? Да разжалват една Айез Седай?

— Не знам. Вече ми се струва, че Елайда прави каквото ѝ хрумне. Егвийн не бива да носи тези айилски дрехи. Никак не ѝ отиват.

Нинив изпусна дъха, който бе задържала. Явно Елейн държеше да не обръща внимание на думите на Егвийн. Нинив нямаше нищо против.

— Да, определено не ѝ отиват. — Тя отново се качи на леглото и изпъзля до стената. Редуваха се коя да спи от външната страна.

— Дори не можах да предам съобщение за Ранд. — Елейн си легна след нея и загаси лампата. Прозорчетата пропускаха оскъдна лунна светлина. — Както и за Авиенда. Щом ще ми го пази, тогава да се грижи добре за него.

— Той не е кон, Елейн. И не ти е собственост.

— Не съм казвала, че е. Ти как би се чувствала, ако Лан се хване с някоя кайриенка?

— Не бъди глупава. Хайде, спи. — Нинив зарови сърдито глава в малката възглавничка. Може би трябваше да прати няколко думи на Лан. Всички тези благороднички, тайренки, че и кайриенки. Ще го залъгват с мед и масло, вместо да му казват истината. Той да гледа само да не забрави на кого принадлежи.

Надолу от Боанда горите от двете страни на реката се сгъстиха в непрекъснат низ от дървета и диви лозници. Изчезнаха села и ферми. Елдар течеше сякаш през дива местност, на хиляди мили от човешко присъствие. На петия ден след Самара, рано следобед, „Речно влечуго“ хвърли котва при един завой на реката и единствената корабна лодка откара останалите пътници до ивицата напукана изсъхнала тиня, зад която се виждаха ниски гористи хълмове. Дори високите върби и дъбовете с яки коренища бяха с пожълтели листа.

— Не беше необходимо да му даваш онази огърлица — каза Нинив, докато гледаше приближаващата се към брега лодка с Джюйлин и последните петима шиенарци. Надяваше се, че не е проявила лековерност. Нерес ѝ беше показал картата си на този участък от реката, като ѝ посочи знака на Салидар на две мили от брега, но нищо наоколо не показваше, че наблизо има някакво селище. — Аз му платих предостатъчно.

— Но не и за щетите от стоката — отвърна Елейн. — Това, че е контрабандист, не означава, че ние имаме право да му я отнемем. — Пак ставаше дума за закона. — Освен това жълтият опал изглежда твърде натруфено, особено с това облекло. Все пак струваше си само да му видиш лицето. — Тя изведнъж се изкикоти. — Този път той дори ме погледна! — Нинив се опита да се сдържи, но и тя се закикоти.

Том се беше изкачил към дърветата и се мъчеше да развесели двете момчета на Мариган, жонглирайки с цветни топки, които бе извадил от ръкавите си. Джарил и Сийв го зяпаха мълчаливо, без да мигат, хванати за ръка. Всъщност Нинив не се изненада особено, когато Мариган и Никола помолиха да останат с нея. Нищо, че сега Никола гледаше Том и се смееше весело — тя беше готова да изкара всеки миг до рамото на Нинив, стига да ѝ го позволише. Виж, желанието на Арейна да тръгне с тях я беше изумило. Тя беше седнала на един паднал дънер и гледаше как Биргит опъва тетивата на лъка си. И трите жени сигурно щяха да се слисат, когато разберяха какво има в Салидар. Поне Никола щеше да намери своето убежище, а Мариган щеше да може да си раздаде билките, стига да нямаше много Жълти.

— Нинив, ти замисляла ли си се... как ще ни приемат?

Нинив я изглежда учудено. Бяха прекосили половината свят, или почти, и на два пъти бяха надвили Черната Аджа. Е, в Тийр им бяха помогнали малко, но онова в Танчико си беше чисто тяхна работа. Носеха новини за Елайда и Кулата, за които тя беше готова да се обзаложи, че никоя в Салидар все още не знае. И най-важното, можеха да помогнат на Сестрите да установят връзка с Ранд.

— Елейн, няма да твърдя, че ще ни посрещнат като героини, но не бих се изненадала и ако ни разцелуват. — Ранд сам по себе си си струваше.

Двама от босоногите гребци скочиха да задържат лодката срещу течението, Джюйлин и шиенарците зашляпаха през плиткото към брега и моряците отново се качиха. На „Речно влечуго“ другарите им вече изтегляха котвата.

— Път ни разчистете, Юно — подвижна Нинив. — Смятам да стигнем там преди да се мръкне. — Но при тази гъста гора, цялата в диви лози и гъсти храсталаци, двете мили можеха да ги забавят доста. Стига Нерес да не беше я измамил все пак. Това сега я безпокоеше повече от всичко друго.

ГЛАВА 50

ДА УЧИШ И ДА СЕ УЧИШ

Четири часа по-късно по лицето на Нинив се лееше обилна пот и това имаше много малко общо с необичайната за сезона жегата. Тя дори се чудеше дали нямаше да е по-добре Нерес да я беше излъгал или да бе отказал да ги превози дотук. Късното следобедно слънце мятеше коси лъчи през прозорците, повечето с напукани стъкла. Разкъсана между раздразнението и безпокойството, тя се стараеше да не поглежда към шестте Айез Седай, скупчени около една от грубите маси до стената. Устните им се мърдаха безмълвно, докато беседваха, прикрити с прозрачния параван на сайдар. Елейн беше вдигнала брадичка и ръцете ѝ спокойно лежаха в скута, но очите ѝ и опънатите ѝ от напрежение устни разваляха царственото ѝ излъчване. Нинив не беше сигурна дали държи непременно да разбере какво си говореха Айез Седай; няколкото последвали един след друг зашеметяващи удара бяха замъглили всичките ѝ очаквания. Още един удар и можеше да запиши, при това без да знае дали от гняв, или от чиста истерия.

Почти всичко, с изключение на дрехите им, беше поставено на масата — от сребърната стрела на Биргит пред нисичката Морврин до трите тер-ангреала пред Шериам и позлатените ковчезета през тъмнооката Миреле. Никоя от жените не изглеждаше доволна. Лицето на Карлия все едно беше изсечено от лед и дори майчински ласкавата Аная си беше надянала строга маска, а във вечно смаяните, широко отворени очи на Беонин се долавяше нотка на безпокойство. Безпокойство, и то какво. От време на време Беонин като че ли посягаше да докосне бялата кърпа, опната грижливо над куендияр, но ръката ѝ всеки път се спираше и се връщаше.

Очите на Нинив рязко се отместиха от кърпата. Знаеше точно в кой момент нещата бяха тръгнали на зле. Стражниците, които ги бяха обкръжили в леса, се държаха учтиво, макар и хладно; във всеки случай, след като тя успя да накара Юно и другите шиенарци да си приберат мечовете. А Мин ги посрещна много радушно, със смях и

прегръдки. Но Айез Седай и всички други, забързани по работата си, изобщо не погледнаха ескортираната от Стражниците група. Салидар се оказа доста гъсто заселен, с въоръжени мъже, които се упражняваха почти на всяко открито пространство, площадче или двор. Първото лице освен Стражниците и Мин, което изобщо им обърна някакво внимание, бе високата Кафява сестра, при която ги отведоха в някогашната гостилница на този хан. Двете с Елейн разказаха версията, която си бяха съчинили, пред Федрайн Седай, или поне се опитаха. Пет минути след това бяха оставени да стоят прави с изричната заповед да не пристъпят и една стъпка и да не изговарят нито дума, дори помежду си. Още десет минути, през които се гледаха една друга смутено, докато около тях Посветени и облечени в бяло новачки, Стражници, слуги и войници гъмжаха около масите, на които Айез Седай разгръщаха документи и енергично раздаваха заповеди, след което започна въртенето на шиша, по-уместно за заловени пленнички, отколкото за завърнали се героини. Нинив подсуши потта по челото си, но веднага щом прибра кърпата в ръкава си, ръцете ѝ се върнаха на мястото си и отново стиснаха полите.

Двете с Елейн не бяха единствените, които стояха чинно на пъстрия копринен килим. Сюан, в семпла рокля от фина синя вълна, с хладно невъзмутимата си физиономия, можеше да е тук и по своя воля, макар Нинив да не го вярваше много. Изглеждаше погълната от безметежни мисли. Леане поне следеше с поглед заседаващите Айез Седай, въпреки че и тя изглеждаше също толкова уверена. Всъщност дори някак по-самоуверена, отколкото я помнеше Нинив. Освен това сега изглеждаше по-нежна и гъвкава. Това навярно се дължеше на скандалното ѝ облекло. От бледозелена коприна, също като роклята на Сюан, но не само прилепваше по всяка извивка на тялото ѝ, ами изглеждаше почти прозрачна. Но онова, което наистина смая Нинив, бяха лицата им. Тя изобщо не бе допускала да срещне някоя от двете жива, но определено не беше очаквала да са толкова подмладени — всъщност едва с няколко години по-големи от нея, ако имаше и толкова. Двете почти не се поглеждаха една друга. Всъщност дори ѝ се стори, че долавя помежду им лека хладина.

Имаше и още една разлика в тях, разлика, която Нинив смътно започваше да осъзнава. Макар всички, в това число и Мин, да бяха особено предпазливи на тази тема, никой не държеше в тайна факта, че

двете са усмирени. Нинив можеше да усети тази липса. Може би заради това, че помещението беше пълно с жени, които могат да преливат, или заради самото знание, че са усмирени, но за първи път тя наистина осъзна наличието на тази способност у Елейн и другите. И отсъствието ѝ при Сюан и Леане. Нещо беше отнето от тях, отрязано. Изглеждаше като рана. Навярно най-тежката рана, която една жена можеше да изстрада.

Облада я любопитство. Що за рана можеше да е това? Какво точно беше отрязано? Защо не се възползваше от това чакане и от раздражението, което се просмукваше по изопнатите ѝ нерви? Тя посегна към сайдар...

— Някой да ти е разрешил да преливаш тук, Посветена? — попита Шериам, а Нинив се сепна и бързичко пусна Верния извор.

Зеленооката Айез Седай поведе останалите обратно при разнородните столове, подредени по килима в полукръг, така че четирите стоящи жени да останат в центъра му. Те седнаха загледани в Нинив и доскорошните емоции се стопиха под айезседайското спокойствие. Нито едно от тези лишени от възраст лица не признаваше жегата, освен с по някоя капчица пот, избила по челата им. Най-сетне Аная изрече с изпълнен със сдържан укор глас:

— Дълго не беше с нас, дете. Каквото и да си научила през това време, явно доста си забравила.

Нинив се изчерви и приклепна в реверанс.

— Простете ми, Айез Седай. Не съм искала да си превишавам правата. — Надяваше се да вземат избилата червенина по лицето ѝ за проява на срам. Тя наистина беше прекарала дълго време далеч от тях. Само допреди ден тя беше раздавала заповеди и хората подскачаха, когато заговореше. Сега се очакваше от нея да подскача. Унизително.

— Разказвате интересна... история. — Карлия очевидно не им беше повярвала много. Бялата сестра повъртя сребърната стрела на Биргит в нежните си ръце. — И сте придобили доста странни вещи.

— Панархеса Аматаера ни даде много дарове, Айез Седай — каза Елейн. — Тя, изглежда, смята, че сме ѝ спасили трона.

Гладкото лице на Карлия се изопна.

— Идвате с обезпокоителни вести — каза Шериам. — И с някои обезпокоителни... неща. — Леко скосените ѝ очи пробягаха към масата и се спряха на сребърния ай-дам, след което се върнаха, за да се

приковат отново върху Елейн и Нинив. След като научеха какво е то и за какво служи, повечето Айез Седай гледаха на него като на червена пепелянка.

— Ако това нещо прави каквото твърдят децата — рече разсеяно Морврин, — ще трябва да го проучим. А ако Елейн наистина вярва, че може да сътвори тер-ангреал... — Кафявата сестра поклати глава. Същинското ѝ внимание обаче бе съсредоточено върху плоския каменен пръстен, целия осеян с точки и прошарен в червено, синьо и кафяво, който държеше в шепата си. Другите два тер-ангреала лежаха в широкия ѝ skut. — Казвате, че сте го получили от Верин Седай? Как се е получило така, че никой не ни е казвал за него преди? — Последното беше насочено не към Нинив или Елейн, а към Сюан.

Сюан се намръщи, но не така свирепо, както я помнеше Нинив. Сега в погледа ѝ се четеше известна нерешителност, както и в гласа ѝ, сякаш си даваше сметка, че говори пред жени, които стоят по-горе от нея. Това бе още една промяна, с която Нинив още не можеше да свикне.

— Верин никога не ми е казвала за него. Аз също много бих искала да ѝ задам няколко въпроса.

— А аз имам въпроси за ето това. — Светлокафеникавото лице на Миреле потъмня, щом тя разгърна един твърде познат документ — защо ли изобщо го бяха запазили? — и зачете на глас. — „Вършеното от приносителя е по моя заповед и от мое име. Подчини се и пази мълчание по мое нареждане. Сюан Санче, Пазителка на Печатите, Пламък на Тар Валон, Амирлински трон.“ — Тя смачка в юмрука си хартията с печата. — Едва ли е най-подходящото да се даде в ръцете на Посветени.

— Тогава не знаех на кого мога да се доверя — отвърна спокойно Сюан. Шестте Айез Седай се възряха в нея. — Тогава беше в правомощията ми. — Шестте Айез Седай не мигаха. В гласа ѝ се прокрадна нотка на отчаяна молба. — Не можете да ми държите сметка за неща, които е трябвало да сторя, когато имах пълното право да ги сторя. Започне ли лодката да потъва, запълваш дупката с каквото ти попадне подръка.

— А защо не ни го каза? — попита Шериам тихо, но със стоманена нотка в гласа. Като Наставница на новачките, тя никога не извисяваше глас, но понякога ти се дощяваше да го направи. — Три

Посветени — Посветени! — изпратени от Кулата да гонят тринадесет пълноправни сестри от Черната Аджа. Ти бебета ли използваш да запълваш дупката на лодката си, Сюан?

— Не сме бебета — намеси се разгорещено Нинив. — Няколко от тези тринадесет вече са мъртви и ние на два пъти объркахме планове им. В Тийр ние...

Карлия я срязва като с леден нож.

— Вече ни казахте всичко за Тийр, дете. И за Танчико. И как си надвила Могедиен. — Устните ѝ се изкривиха в ирония. Вече бе казала, че Нинив е проявила безразсъдна глупост, като се е приближила на по-малко от миля до една Отстъпница, и че е имала късмет, че изобщо е останала жива. Това, че Карлия не знаеше колко е права — те определено не бяха разказали всички подробности, — само накара стомаха на Нинив да се свие още повече. — Вие сте едни деца и трябва да се радвате, ако не решим да ви наплескаме. А сега стой мирно и отговаряй само когато те питат. — Нинив се изчерви насила — надяваше се, че ще го вземат за притеснение — и застана мирно.

Шериам не откъсваше очи от Сюан.

— Е? Защо все пак нищо не си ни казала за това, че си пратила три невръстни дечица на лов за лъвовете?

Сюан вдиша дълбоко, но скръсти ръце и сведе глава като покаяла се грешница.

— Не виждах смисъл, Айез Седай, след като имаше толкова по-важни неща. Не съм премълчала пред вас нищо, когато е имало и най-малко основание да го кажа. Споделих и най-малките подробности, които знам за Черната Аджа. Дълго време не знаех къде са тези двете и какво точно вършат. Същественото е, че сега те са тук и с тези три тер-ангреала. Трябва да разберете какво означава да има достъп до кабинета на Елайда, до документите ѝ, макар и късчета от тях. Така и нямаше да знаете, че тя знае къде сте, преди да е станало късно, ако не беше това.

— Разбираме — отвърна Аная и погледна Морврин, която продължаваше да се мръщи над пръстена. — Само че смисълът на всичко това малко ни изненадва.

— Тел-айеран-риод — въздъхна Морврин. — Че това досега е било само тема за научни беседи в Кулата, почти легенда. А и

айилските Сънебродници. Кой си е представял, че айилските Мъдри могат да преливат.

Нинив съжаляваше, че не успяха да запазят това в тайна — както истинската самоличност на Биргит и още няколко неща, които скриха — но беше трудно да не изтървеш нещо, когато те разпитват жени, способни дупка в камък да пробият с поглед, ако поискат. Е, може би трябваше да се задоволи и с това, което все пак скриха. Още повече че след като споменаха за Тел-айеран-риод, по-скоро мишка щеше да подгони котки, отколкото тези жени да престанат да задават въпроси.

Леане пристъпи крачка напред, без да поглежда към Сюан.

— Същественото е, че с тези тер-ангреали вие можете да говорите с Егвийн, а чрез нея — с Моарейн. А с тяхна помощ не само ще държите под око Ранд ал-Тор, но дори ще можете да му влияете чак в Кайриен.

— Където той отиде след Айилската пустош — каза Сюан. — Където аз предсказах, че ще отиде. — Ако погледът и думите ѝ бяха насочени към Айез Седай, то строгият ѝ тон беше предназначен за Леане, която изсумтя.

— Голяма полза. Да се пратят две Айез Седай да гонят патки в Пустошта.

О, да, хладината този път беше смразяваща.

— Достатъчно, деца — каза Аная, досущ все едно че бяха немирните ѝ рожби, а тя — майката, свикнала с дребните им кавги. И изгледа многозначително другите Айез Седай. — Ще бъде много добре, ако можем да говорим с Егвийн.

— Стига тези неща наистина да действат така, както се твърди — каза Морврин, подхвърляйки пръстена в дланта си и опипвайки другите два тер-ангреала в скута си. Без доказателства тази жена нямаше да повярва, че и небето е синьо. Шериаам кимна.

— Да. Това ще бъде първото ви задължение, Елейн, Нинив. Ще имате рядката възможност да учите Айез Седай, като ни покажете как да ги използваме.

Нинив отвърна с реверанс и оголи зъбите си — ако искат, да го вземат за усмивка, тяхна работа. Да ги учи? Как ли не. И никога повече да не може да се доближи до пръстена и другите два тер-ангреала. Реверансът на Елейн беше още по-вдървен, а лицето ѝ бе ледена маска. Очите ѝ се извъртяха почти с копнеж към онзи глупав ай-дам.

— Пълномощните писма ще бъдат от полза — каза Карлия. При всичката хладна логика на Бялата Аджа в гласа ѝ се долавяше раздразнение. — Гарет Брин непрекъснато плаче за повече пари, отколкото можем да му дадем, но с тези почти ще можем да задоволим безмерните му претенции.

— Да — съгласи се Шериам. — И при това трябва да изтеглим повечето средства. Всеки ден гърлата за хранене и гърбовете за обличане стават все повече, тук и къде ли не още.

Елейн кимна снисходително, сякаш нямаше бездруго да изтеглят парите каквото и да им отговореше, но Нинив изчака равнодушно. Златото, пълномощията и дори тер-ангреалите бяха само малка част от всичко.

— Колкото до останалото — продължи Шериам, — ние се разбрахме, че сте напуснали Кулата по заповед, макар и погрешна, и не можем да ви държим отговорни за това. Сега, след като се върнахте при нас живи и здрави, ще подновим учението ви.

Нинив само издиша бавно. Не беше много повече от това, което вече очакваше, след като започнаха разпитите. Не че ѝ харесваше, но най-после никой нямаше да може да я обвини, че е избухлива. Не и след като подобно обвинение нямаше да помогне с нищо.

Елейн обаче избухна с рязкото:

— Но!...

И толкова, защото Шериам я прекъсна още по-рязко.

— Ще подновите учението си. И двете сте много силни, но все още не сте Айез Седай. — Зелените очи ги изгледаха, докато не се увериха, че са го схванали, а после тя отново заговори, с малко по-умерен тон. По-умерен, но все още достатъчно твърд. — Завърнахте се при нас и макар Салидар да не е Бялата кула, трябва да приемете, че е точно това. Ако може да се съди по разказаното от вас в последния час, все още имате много да ни разкажете. — Нинив затаи дъх, но очите на Шериам се плъзнаха към ай-дам. — Жалко, че не сте довели с вас онази сеанчанка. Виж, това наистина трябваше да направите. — Неизвестно защо Елейн порумения и в същото време ги погледна ядосана. Колкото до Нинив, тя изпита облекчение, че стана дума само за сеанчанката. — Но на едни Посветени не може да се вмени във вина това, че не могат да мислят като Айез Седай — продължи Шериам. — Сюан и Леане ще имат много въпроси към вас. Ще им съдействате

най-пълно и ще отговаряте на въпросите им възможно най-подробно. Вярвам, че не се налага да ви напомням, че не трябва да се възползвате от сегашното им положение. Някои Посветени и дори част от новачките си бяха въобразили, че могат да ги винят за определени събития и дори да поемат наказанието им в свои ръце. — Кроткият ѝ тон стана ледено стоманен. — Тези млади жени сега ужасно съжаляват за постъпките си. Нужно ли е да казвам повече?

Нинив не успя да изпревари Елейн в усилието си да я увери, че не е нужно. Което ще рече, че двете едва не започнаха да заекват в бързината да го изрекат. Нинив не беше си и помисляла да приписва вина на някого — според нея виновни бяха всички Айез Седай вкупом, — но никак не искаше Шериам да ѝ се ядоса. Осъзнаването на този факт само я вкисна още повече. Волните дни наистина бяха отминали безвъзвратно.

— Добре. Сега можете да си вземете накитите, които ви е дала панархесата, както и стрелата — когато ни остане повече време, ще трябва да ми обясните защо ви е направила точно такъв подарък — и да си вървите. Една от Посветените ще ви намери място за спане. С подходящите рокли сигурно ще е по-трудно, но ще се намерят. Очаквам от вас да оставите... приключенията... зад гърба си и кротко да заемете полагащите ви се места. — Ясна, макар и неизречена, беше заканата, че ако не ги заемат кротко, ще си имат разправии. Шериам кимна доволна, след като се увери, че са я разбрали.

Беонин не беше обелила и една дума, откакто бяха свалили паравана на сайдар, но докато Нинив и Елейн приклякаха чинно, Сивата сестра се надигна и пристъпи до масата, на която бяха подредени нещата им.

— А това? — попита тя с тежкия си тарабонски акцент, като отви бялата кърпа, покриваща печата на затвора на Тъмния. Колкото и необичайно да беше, големите ѝ синьо-сиви очи този път изглеждаха повече сърдити, отколкото изненадани. — Никакви ли въпроси повече няма да има за това? Всички ли сте решили да не му обръщаме внимание? — Черно-белият диск лежеше кротко до кожената кесия, разчупен на повече от дузина парчета, събрани едно до друго колкото се може по-старателно.

— Когато го прибрахме в кесията, беше цял. — Нинив облиза пресъхналите си устни. Колкото да бяха отбягвали очите ѝ

покриващата го кърпа преди, толкова сега не можеха да се откъснат от печата. Леане се беше подсмихнала, когато видя червената дреха, увита около това нещо, и беше казала... Не, не можеше да избяга от него, дори в ума си! — Защо да полагаме някакви специални грижи за него? Та това е куендияр!

— Ние дори не го поглеждахме — каза без дъх Елейн, — нито го докосвахме, освен когато се налагаше. Толкова гадно и зло беше на пипане. — Вече не беше. Карлия ги беше накарала да хванат по едно от късчетата и да ѝ опишат за какво усещане за зло изобщо става дума.

Тези неща вече ги бяха казвали, и то неведнъж, и сега никоя повече не ги слушаше.

Шериам стана и пристъпи до Сивата сестра.

— Нищо не пренебрегваме, Беонин. Но от повече въпроси към децата — полза никаква. Те вече ни казаха каквото знаят.

— Винаги има полза от въпроси — каза Морврин. Беше престанала да опипва тер-ангреалите и се взираше в счупения диск също толкова напрегнато, колкото другите. Можеше и да е куендияр — двете с Беонин го бяха изпробвали и бяха потвърдили, че е, но въпреки това тя сама бе отчупила едно парченце с ръце.

— Колко от седемте все още държат? — промълви Миреле, сякаш на себе си. — Колко още остава, докато Тъмния излезе на свобода и започне Последната битка? — Всяка Айез Седай вършеше почти всичко, доколкото позволяваха личните ѝ дарби и наклонности, но въпреки това всяка Аджа имаше свои причини за съществуването си. Зелените — които наричаха себе си още „Бойната Аджа“ се държаха в готовност, за да се възправят срещу новите Властелини на ужаса в деня на Последната битка. В гласа на Миреле почти се долавяше нотка на нетърпение.

— Три — отвърна колебливо Аная. — Три все още държат. Стига да знаем всичко. Да се молим, че е така. Да се молим, че трите са достатъчно.

— Да се молим, че онези три са по-здрави от този — промърмори Морарин. — Куендияр не може да се чупи така, след като е куендияр. Просто не може.

— Това ще го обсъдим по-късно — каза Шериам. — След някои по-неотложни неща, за които поне можем да направим нещо. — Тя взе кърпата от ръцете на Беонин и отново покри счупения печат. — Сюан,

Леане, взехме решение относно... — Тя млъкна и се извърна към Елейн и Нинив. — На вас двете не ви ли се каза да си тръгвате? — Въпреки външното ѝ спокойствие смутът от това, че бе забравила за присъствието им, се усети.

Нинив с много голяма охота се поклони, изломоти едно припряно: „С ваше позволение, Айез Седай“, и заприпка към вратата. Нито мускулче не трепна по лицата на Айез Седай — както и на Сюан и Леане, — докато гледаха как двете с Елейн излизат. Очите им сякаш изтласкаха Нинив. Елейн се изниза от стаята не по-малко пъргаво, макар да успя да хвърли последен поглед към ай-дам.

Нинив притвори вратата, облегна се на голите дъски, стиснала позлатеното ковчеже до гърдите си, и за първи път, откакто бяха влезли в каменния хан, вдиша с наслада, или поне така ѝ се стори. Не искаше и да помисля повече за счупения печат. Поредният счупен печат. Не, нямаше да мисли повече за това. Тези жени можеха да стрижат овци с погледите си. Дори очакваше с нетърпение първата им среща с Мъдрите, стига да не се наложеше да се озове по средата. Когато за първи път бе отишла в Кулата, ѝ беше изключително трудно да се научи да прави това, което ѝ казват, и да прекланя глава. След тези дълги месеци, в които тя се разпореждаше — е, съветвайки се с Елейн обикновено — не знаеше дали отново ще може да привикне с това.

Гостилницата със зле изкърпения гипсов таван и студените каменни камини, почти готови да рухнат, вреше и кипеше като кошер, както я завари, когато влязоха отначало. Никой почти не я погледна, тя също не обърна внимание на никого. Но имаше хора, които ги чакаха.

Том и Джюйлин седяха на една ниска скамейка до олющената стена, а Юно бе клекнал пред тях и дългата дръжка на меча стърчеше над рамото му. Арейна и Никола, и двете зяпнали удивени към всичко наоколо и мъчещи се да го скрият, заемаха друга пейка с Мариган, която гледаше опитите на Биргит да развесели Джарил и Сийв, жонглирайки непохватно с три от цветните дървени топчици на Том. Коленичила зад момченцата, Мин ги пощипваше и им шепнеше в ушите, но те се бяха сгушили едно до друго и гледаха мълчаливо с ококорени очи.

Само още двама не шетаха забързано. Двама от тримата Стражници на Миреле. Бяха се облегнали съвсем небрежно на стената на няколко крачки зад пейките, точно пред вратата към коридора за

кухнята, улигани в разговор. Крой Маким, жълтокос, корав като камък андорец с фин профил, и Авар Хачами, с ястребов нос, квадратна брадичка и дебели прошарени мустаци. Човек не можеше да нарече Хачами привлекателен мъж дори преди дълбоките му тъмни очи да те накарат да запрегльщаш. Те естествено изобщо не поглеждаха към Том, Юно или някой от останалите. Чисто съвпадение беше, че само те двамата бездействаха и бяха избрали да го правят точно на това място. Естествено.

Като видя Нинив и Елейн, Биргит изпусна една от топчиците.

— Какво им казахте? — запита ги тя тихо, поглеждайки бегло сребърната стрела в ръката на Елейн. Колчанът висеше на бедрото ѝ, но лъка беше опряла на стената.

Нинив пристъпи до нея, без да поглежда към Маким и Хачами, също толкова предпазливо сниши глас и отвърна много сдържано:

— Казахме им всичко, за което ни попитаха.

Елейн докосна Биргит по ръката.

— Знаят, че си добра приятелка, която ни е помогнала. Поканена си да останеш тук, както и Арейна, Никола и Мариган.

Част от тревогата на Биргит се стопи и Нинив осъзна колко е била напрегната. Синеоката жена вдигна падналата топка и ловко подхвърли и трите към Том, който ги улови с една ръка и ги накара да изчезнат някъде из ръкавите му с елин жест. Съвсем плаха усмивка на облекчение се плъзна по устните ѝ.

— Не мога да ви опиша колко се радвам, че отново ви виждам — заяви Мин може би за четвърти или пети път. Косата ѝ беше по-дълга отпреди, макар все още да приличаше на черна шапка около главата ѝ, и освен това изглеждаше някак по-различна — по начин, който Нинив трудно можеше да напипа. Удивително бродирани цветенца красяха реверите на палтото ѝ; преди тя винаги носеше дрехи без украса. — Трудно е да срещнеш тук дружелюбно лице. — Очите ѝ съвсем лекичко пробягаха към Стражниците. — Трябва да поседнем някъде насаме и да си поговорим. Нямам търпение да чуя най-после какво сте правили, откакто напуснахте Тар Валон. — Или да им разкаже какво и тя е правила, ако Нинив не бъркаше в предположенията си.

— Аз също много бих искала да си поговоря с теб — отвърна ѝ много сериозно Елейн. Мин я погледна, след което въздъхна и кимна, този път не толкова възторжено, колкото преди малко.

Том, Джюйлин и Юно се изправиха с физиономии, каквито мъжете обикновено си придаваха, когато са твърдо решени да кажат нещо, за които смятат, че на една жена може и да не ѝ се хареса да ги чуе. Преди да успеят да отворят устите си обаче, една къдрокоса жена в рокля на Посветена си проби с лакти път между Джюйлин и Юно и се изправи пред Нинив.

Роклята на Фаолайн с нейните седем разноцветни ивици по ръбовете за всяка Аджа не беше толкова бяла, колкото се полагаше, и мургавото ѝ лице беше навъсено.

— Изненадана съм, че те виждам тук, дивачко. Мислех, че си избягала в селото си, а нашата мила щерка-наследница при майка си.

— На теб още ли любимото ти занимание е да пресичаш млякото с поглед, Фаолайн? — попита Елейн.

Нинив се усмихна любезно. Почти. Два пъти в Кулата Фаолайн беше определена да я учи на нещо. И да я постави на място, както тя смяташе. Дори когато двете, учителка и ученичка, бяха само Посветени, учителката беше с ранг на Айез Седай, докато траеше урокът и Фаолайн се възползваше от тези права с пълни шепи. Къдрокосата жена беше прекарала осем години като новачка и още пет като Посветена и никак не бе доволна, че Нинив бе прескочила първото или че Елейн бе носила чисто бялото по-малко от година. Два урока от Фаолайн и две посещения в кабинета на Шериам за Нинив, за опърничавост, сприхавост и още цял списък от прегрешения, дълъг колкото ръката ѝ.

— Чух, че една се била отнесла много лошо със Сюан и Леане — каза Нинив невинно. — И Шериам смята да я използва за назидание, за да се сложи край на това веднъж завинаги. — Тя прикова очи в другата, а очите на Фаолайн се разшириха от тревога.

— Нищо не съм направила, след като Шериам... — Лицето ѝ пламна. Мин скри устата си в шепи, а Фаолайн рязко извърна глава и огледа другите жени, от Биргит до Мариган. После махна безцеремонно на Никола и Арейна. — Вие двете сте достатъчни, струва ми се. Тръгвайте с мен. Хайде. Не се мотайте. — Те се надигнаха бавно, като Арейна изгледа Нинив с тревога.

Елейн пристъпи между двете и Фаолайн и вирна брадичка.

— Какво искаш от тях?

— Само изпълнявам заповедите на Шериам — отвърна Фаолайн.
— Лично аз смятам, че са твърде стари за първото изпитание, но изпълнявам заповеди. Една от сестрите придружава хората на лорд Брин, набиращи войска, за да изпитва жени, стари дори колкото Нинив. — Внезапната ѝ усмивка беше като на усойница. — Трябва ли да уведомя Шериам Седай, че ти си против, Елейн? Да ѝ предам ли, че не позволяваш твоите лични слуги да бъдат изпитвани? — При тази закана брадичката на Елейн малко се смъкна, но тя, разбира се, нямаше да се предаде така лесно.

Нинив докосна Фаолайн по рамото.

— Много ли са намерили?

Жената въпреки волята си обърна глава, а Елейн започна да утешава Арейна и Никола, обяснявайки им, че няма да им направят нищо лошо, нито ще ги принуждават за каквото и да е. Чак дотам Нинив едва ли щеше да стигне. Когато Айез Седай намереха някоя с вродената в нея искра, като Елейн или Егвийн, някоя, която един ден може да започне да прелива, иска или не, те не се колебаеха да я тикнат да се учи, въпреки желанието ѝ. Като че ли бяха малко по-снизходителни към онези, които можеха да се научат, но никога не биха се докоснали до сайдар без обучение, както и към дивачки — онези, които оцеляваха при шанс едно към четири, научавайки се сами, обикновено без да съзнават какво правят и често с някакво ограничение, както при самата Нинив. Те уж сами можеха да изберат дали да идат в Кулата, или не. Нинив сама беше избрала да иде, но подозираше, че и да беше отказала, щяха да я заведат вързана. Айез Седай оставяха на жените, за които имаше и най-малък шанс да се присъединят към тях, толкова избор, колкото има едно агънце преди празник.

— Три — отвърна Фаолайн след малко. Толкова усилия, и да намерят само три. — Едната от които — дивачка. — Тя откровено презираше дивачките. — Не разбирам защо толкова искат да намерят още новачки. Тези, които и сега си имаме, не могат да бъдат издигнати в Посветени преди Кулата да се възстанови. За всичко е виновна Сюан Санче. Тя и Леане. — Едно мускулче на бузата ѝ потрепна, сякаш бе осъзнала, че забележката ѝ може да се изтълкува като опит да нападне бившите Амирлин и Пазителката, и тя хвана Арейна и Никола за ръце.

— Хайде. Изпълнявам заповеди и щом трябва да ви изпитат, ще ви изпитат, колкото и да се бавим.

— Противна жена — промърмори Мин след Фаолайн. — Ако има справедливост на този свят, би трябвало да я чака неприятно бъдеще.

Нинив искаше да попита Мин какво е видяла около главата на кърдроската Посветена — и още поне сто въпроса имаше да я пита, — но Том и другите двама застанаха решително пред нея и Елейн — Джюйлин и Юно леко встрани, тъй че тримата да държат под око цялото помещение. Биргит отвеждаше Джарил и Сийв при майка им. Мин явно знаеше какво са намислили тримата, ако се съдеше по мрачния ѝ поглед; тя като че ли се канеше да каже нещо, но накрая само сви рамене и отиде при Биргит.

Том бе така спокоен, като че ли се канеше да обсъди с тях времето или да ги пита какво ще има за вечеря.

— Това място гъмжи от опасни глупци и мечтателни — каза обаче той. — Те си въобразяват, че могат да свалят Елайда. Затова Гарет Брин е тук. За да им събере войска и да я поведе заради тях.

Широка усмивка почти разцепи тъмното лице на Джюйлин.

— Не са глупци. Побъркани са. Направо са луди, ако си въобразяват, че могат да свалят Амирлин в Бялата кула оттук. До Кайриен имаме поне месец път.

— Раган и още няколко души вече са набелязали конете, които ще вземем на заем. — Юно също се хилеше, което изглеждаше невероятно не на място при вида на яростното червено око на кръпката му. — Стражите са поставени да следят кои влизат тук, без да излизат. В гората можем да се отървем от тях. Скоро ще мръкне. Никога няма да ни намерят. — Това, че жените си бяха надянали пръстените с Великата змия още при реката, имаше забележително въздействие върху езика му. Макар че, изглежда, се стараеше да го компенсира, когато сметнеше, че не могат да го чуят.

Нинив погледна Елейн, която леко поклати глава. Елейн бе готова да се примири с всичко, само и само да стане Айез Седай. А тя самата? Малка беше вероятността да повлияят на тези Айез Седай да подкрепят Ранд, след като бяха решили вместо това да се опитат да го контролират. Не малка, а направо никаква — по-добре бе да не се самозалъгва. И все пак... Все пак оставаше Церителството. Нищо за

него нямаше да може да научи в Кайриен, но тук... Само на десетина крачки от нея Терва Марезис, тънка Жълта с дълъг нос, методично пишеше нещо. Един плешив Стражник с гъста черна брада разговаряше с Нисао Дачен до вратата, с една глава и рамене над нея, въпреки че беше със среден ръст, докато Дагдара Финчи, едра колкото всеки мъж в помещението и по-висока от повечето, говореше наиздателно на група новачки пред една от незапалените камини и енергично ги отпращаше една по една по задачи. Нисао и Дагдара също бяха от Жълтата Аджа; за Дагдара, чиято побеляла коса беше белег за значителна възраст дори за една Айез Седай, се говореше, че знае повече за Церителството от всяка друга. Нинив едва ли щеше да е в състояние да направи нещо полезно, ако наистина отидеше при Ранд. Само щеше да го гледа безпомощно как полудява. Но ако напреднеше с Церителството, може би щеше да намери начин да го предпази от тази лудост. Твърде много неща имаше, които Айез Седай бяха склонни да отхвърлят като невъзможни, за да се примири с това.

Всичко това мина набързо през главата ѝ, докато погледне Елсин, след което отново се обърна към мъжете.

— Ние ще останем тук. Юно, ако ти и останалите искате да отидете при Ранд, свободни сте да го направите, доколкото зависи от мен. Боя се, че вече не разполагам с пари, за да ви помогна. — Златото, което Айез Седай бяха прибрали, беше необходимо, точно както им бяха обяснили, но тя не можа да се сдържи да не трепне при вида на няколкото жалки сребърника, останали в кесията ѝ. Тези мъже я бяха последвали — както и Елейн, разбира се — съвсем ненужно, но това не намаляваше отговорността ѝ към тях. Бяха запазили верността си към Ранд и нямаха никаква причина да се замесват в борбата за Бялата кула. Тя погледна позлатеното ковчеже и добави с неохота: — Но имам някои неща, които можете да продадете по пътя.

— Ти също трябва да заминеш, Том — каза Елейн. — И ти, Джюйлин. Няма смисъл да оставате. Ние вече нямаме нужда от вас, но Ранд ще има. — Тя се опита да пхне своята кутия с накити в ръцете на Том, но той отказа да я вземе.

Тримата мъже си размениха обичайните раздражени погледи, като Юно стигна дотам, че завъртя здравото си око. На Нинив ѝ се стори, че чу Джюйлин да мърмори нещо под нос за това, че им бил казал, че жените ще се заинатят.

— Може би след няколко дни — каза Том.

— Да — съгласи се Джюйлин. — След ден-два.

Юно кимна.

— И аз бих си отдъхнал малко, щом ще трябва да бягам от Стражници през половината път до Кайриен.

Нинив ги изгледа с възможно най-убийствения поглед и подръпна плитката си. Елейн си беше вдигнала брадичката толкова високо, че повече не можеше, а сините ѝ очи можеха да натрошат и лед. Том и останалите със сигурност вече трябваше да познават тези признаци: глупостите им нямаше да минат.

— Ако си въобразявате, че все още изпълнявате заповедите на Ранд ал-Тор да се грижите за нас... — започна Елейн със смразяващ тон, а в същото време Нинив каза разгорещено:

— Обещахте ми да правите това, което ви се каже, и настоявам да видя, че...

— Нищо подобно — намеси се Том, погалвайки кичур от косата на Елейн с чворестия си пръст. — Изобщо няма такова нещо. Не може ли един окуцял старец все пак да си отдъхне малко?

— Да ви кажа честно — добави Джюйлин, — ще остана само защото Том ми дължи малко пари. От зарове.

— Да не мислите, че да се откраднат двадесет коня от Стражници е като да паднеш от леглото? — изръмжа Юно. Като че ли беше забравил, че преди малко предлагаше точно това.

Елейн ги зяпна, изгубила дар слово, а на Нинив също ѝ беше трудно да си го намери. Колко ниско бяха паднали. Трима мъже, а дори един крак не се помръдна от притеснение. Бедата беше в това, че се чувстваше раздвоена. Беше решила на всяка цена да ги отпрати. Наистина го беше решила, и не защото не искаше да я видят как прикляка и подтичва наляво-надясно. Съвсем не беше за това. Но от друга страна, след като почти нищо в Салидар не се оказа така, както беше очаквала, длъжна беше да си признае, макар и много неохотно, че щеше да ѝ бъде някак... утешително... да знае, че двете с Елейн разполагат не само с Биргит, а и с други, на които да разчитат. Не че щеше да приеме предложението да се спасят, разбира се, ако така можеше да се нарече — при каквито и да е обстоятелства. Но тяхното присъствие просто щеше да бъде... утешително. Естествено, че в никой случай нямаше да го издаде пред тях. Нямаше да го направи,

защото те щяха да заминат, каквото и да приказваха. Ранд можеше да измисли нещо полезно за тях, докато тук най-вероятно щяха само да се пречкат. Освен ако...

Грубата дъсчена врата се отвори рязко и от нея изскочи Сюан, последвана от Леане. Двете се изгледаха хладно, след което Леане изсумтя и се плъзна встрани, полюшвайки смайващо бедра покрай Крой и Авар по коридора, водещ към кухнята. Но посред цялата тази леденост между двете, точно пред нея, имаше един кратък миг на съвсем леко, едва забележимо намигване, което тя за малко щеше да пропусне.

Сюан се извърна към нея, след което внезапно се закова на място и лицето ѝ се изопна. Още някой се беше присъединил към групичката.

Гарет Брин, в очуканата си ризница върху бозавата кафява камизола, затъкнал ръкавиците със стоманен гръб в колана на меча си, излъчваше власт. Почти бялата му коса и обруленото лице му придаваха вид на мъж, видял всичко на този свят и удържал на всичко — мъж, който може да издържи всичко.

Елейн се усмихна и му кимна любезно. Блед отклик на удивения поглед на влизане в Салидар, когато го видя на улицата.

— Не бих казала, че се радвам особено да ви видя тук, лорд Гарет. Чух, че е имало някакви неприятности между вас и майка ми, но съм сигурна, че ще се изгладят. Знаете, че майка ми понякога е избухлива. Тя ще се успокои и ще ви помоли да заемете мястото си в Кемлин, можете да сте сигурен в това.

— Стореното сторено, Елейн. — Без да обръща внимание на учудването ѝ — Нинив се съмняваше, че някой друг, който знае ранга на Елейн, може да си позволи да бъде толкова кратък с нея — той се обърна към Юно. — Помислихте ли над това, което казах? Шиенарците са най-добрата тежка конница в света, а разполагам с момци, съвсем подходящи за едно добро обучение.

Юно се намръщи — окото му пробяга към Елейн и Нинив, после бавно кимна.

— По-добра работа нямам. Ще питам останалите.

Брин го потупа по рамото.

— Много добре. А вие, Том Мерилин? — При появата му Тим се беше полуизвърнал, дърпаше мустаци и гледаше в пода, сякаш искаше да си скрие лицето. Сега обаче посрещна погледа на Брин също

толкова предизвикателно. — Познавах някога един с име като вашето — каза Брин. — Много опитен играч в една определена игра.

— Аз някога познавах един, които много приличаше на вас — отвърна Том. — Много се мъчеше да ме окове във вериги. Мисля, че ако беше успял да ме хване, нямаше да се поколебае да ми отреже главата.

— Отдавна ще да е било, нали? Странни неща вършат понякога мъжете, особено заради жени. — Брин хвърли поглед към Сюан и поклати глава. — Бихте ли дошли с мен за една игра на камъчета, господин Мерилин? Понякога ми се дощява да срещна човек, който познава много добре играта, така, както се играе в по-висшите кръгове.

Рунтавите бели вежди на Том се смъкнали почти като на Юно, но той не отмести очи от Брин.

— Може и да изиграя една-две игри — отвърна след дълго мълчание той, — след като разбера какви са залозите. Както навярно разбирате, нямам намерение да прекарам цял живот в игра на камъчета с вас. А и не обичам вече да се задържам твърде дълго на едно място. Петите ме засърбят.

— Стига да не ви засърбят по средата на някоя съдбоносна игра — каза Брин сухо. — Двамата, елате с мен. И не очаквайте да спите много. Всичко тук триона да се свърши вчера, освен онова, което е трябвало да се свърши преди седмица. — Той отново замълча и погледна Сюан. — Ризите, които ми върнаха днес, изобщо не са чисти. — След което поведе Том и Юно нанякъде, а Сюан го нагледа свирепо в гръб, след което отмести погледа си към Мин. Мин отвърна с гримаса и забърза където се беше скрила Леане.

Последната размяна на реплики Нинив изобщо не разбра — както и нахалството на тези мъже, които се въобразяваха, че могат да си говорят, без тя да разбира почти нищо.

— Добре че няма нужда от ловец на крадци — каза Джюйлин и изгледа Сюан накриво и с явно притеснение. Още не се беше отърсил от смайването, когато бе чул името й. Нинив не беше сигурна дали е схванал, че е усмирена и не е повече Амирлински трон. — Така ще мога да си седя тук и да си говоря с този и онзи. Доста хора забелязах тук, които биха си развързали езиците след някоя халба ейл.

— Той всъщност не ме и забеляза дори — отрони невярващо Елейн. — Все ми е едно какви са неприятностите между него и майка

ми, но той просто няма право... Нищо, с лорд Гарет Брин ще се заема по-късно. Трябва да поговоря с Мин, Нинив. — И тръгна към кухнята.

Нинив понечи да я последва — Мин можеше да ѝ даде няколко ясни отговора, — но Сюан я стисна за ръката с желязна хватка.

Онази Сюан Санче, която само допреди малко беше склонила глава пред шестте Айез Седай, вече я нямаше. Никой тук не носеше шала. Тя не повиши глас — нямаше нужда — но така изглежда Джюйлин, че той подскочи.

— Внимавай какви въпроси ще задаваш, хващачо на крадци, че да не се намериш изкормен за продан. — Студените сини очи се извърнаха към Биргит и Мариган. Мариган сви устни, сякаш беше вкусила нещо много кисело, и дори Биргит примигна. — А вие двете намерете Посветената Теодрин и я помолете да ви намери място за спане. Тези деца, струва ми се, отдавна трябва да са в леглото. Е? Размърдайте се де! — Преди да са направили и една стъпка — а Биргит се раздвижи не по-бавно от Мариган, че дори и по-бързо — тя се нахвърли на Нинив. — Към теб имам въпроси. Казано ти беше да сътрудничиш и те съветвам да го направиш, ако знаеш кое е добре за теб.

Все едно че я беше помела вихрушка. Преди Нинив да се усети, Сюан вече я тикаше по едни паянтови стълби със скован от груби дъски парапет, после я подкара по коридор с груб дъсчен под и я натика в една стаичка с две тесни легла, вградени в едната стена едно над друго. Сюан зае единствения стол и ѝ даде знак да седне на долното легло. Нинив предпочете да остане права, ако не за друго, само за да покаже, че няма да търпи да я бутат. В стаичката нямаше почти нищо друго. Умивалник с парче тухла, подпряло единия крак, очукана кана и леген. Няколко рокли, висящи на окачалките зад вратата, и нещо като голям денк, напъхан в единия ъгъл. Тя самата бе паднала много ниско за един ден, но Сюан беше паднала много повече, отколкото можеше да си представи. Нищо че очите ѝ си бяха останали същите.

Сюан изсумтя.

— Какво пък, тъкмо ще ти отива, момиченце. Пръстена. Той няма нужда от преливане, така ли?

— Не. Чу, като го казах на Шериам...

— И може да го използва всеки? Жена, която не може да прелива? Мъж?

— Сигурно и мъж. — Тер-ангреалите, които не изискваха привличането на Силата, обикновено действаха и за мъже, и за жени. — Но всяка жена — да, определено.

— Тогава ще ме научиш да го използвам.

Нинив повдигна вежда. Това можеше да се окаже лост да постигне каквото искаше. Ако не, имаше си още един. Може би.

— Те знаят ли за това? Стана дума само на тях да покажем как действа. Ти не беше спомената.

— Не знаят. — Сюан изобщо не изглеждаше разколебана. Дори се усмихна, при това доста нелюбезно. — Няма и да узнаят. Иначе ще научат, че двете с Елейн сте се представяли като пълни сестри, след като напуснахте Тар Валон. Моарейн може и да е оставила на Егвийн да ѝ се размине — ако и тя не се е опитала, значи не мога да различа разсъхнат чвор от избил чеп — но Шериам, Карлия... Ще ви накарат да се замаяте като змиорка, хвърляща хайвера си, докато свършат. Много преди това.

— Това е тъпо, Нинив се усети, че е седнала на ръба на леглото. Не помнеше да е сядала. Том и Джюйлин щяха да си държат езиците. Никой друг не знаеше. Трябваше да предупреди Елейн. — Изобщо не сме правили такова нещо.

— Недей да ме лъжеш, момиче. Очите ти го издават. Стомахът ти се преобръща, нали?

Обръщаше се, и още как.

— Разбира се, че не. Ако реша да те науча на нещо, то ще е защото сама го искам. — Нямах да се остави тази жена да я заплашва. И последната следа от съжаление се стопи. — Ако го направя, ще поискам нещо в замяна. Да проуча теб и Леане. Искam да разбера дали усмиряването може да бъде Изцерено.

— Не може — отвърна троснато Сюан. — Сега...

— Всичко освен смъртта би трябвало да може.

— „Би трябвало“ не означава „може“, момиче. На двете ни с Леане се обеща да бъдем оставени на мира. Поговори с Фаолайн или Емара, ако искаш да разбереш какво ги чака тези, които се опитат да ни изтезават. Те не бяха нито първите, нито най-лошите, но най-много ревяха.

Другият ѝ лост. Паниката го беше заличила от главата ѝ. Ако съществуваше. Малка проба.

— А какво би казала Шериам, ако разбере, че вие двете с Леане изобщо не сте готови да си заскубете косите една на друга? — Сюан я погледна. — Смятат, че са ви дресирали, нали? Колкото повече удряш някого, който не може да ти го върне, толкова повече вярват, че е дресиран, щом скача да се подчини всеки път, когато някоя Айез Седай се окашля. С мъничко раболепие сте ги накарали да забравят, че двете сте работили години наред ръка за ръка, нали? Или успяхте да ги убедите, че усмиряването е променило всичко у вас, не само лицата ви? Когато разберат, че сте заговорничели зад гърба им, че сте ги подвеждали, ще се загърчите по-силно и от змиорка. — Дори не мигна. Сюан нямаше току-така да си изтърве нервите и да се издаде. Но все пак в краткия поглед имаше нещо, Нинив беше сигурна. — Искам да те изуча — а също и Леане, — когато пожелае. И Логаин също. — Навярно и от него щеше да разбере нещо. Мъжете бяха различни; щеше да е все едно да погледнеш на една задача под друг ъгъл. Не че щеше да го Изцери, дори да разбере как. Преливането на Ранд беше необходимо. Но не смяташе да пусне на воля по широкия свят още един мъж, който владее Силата. — Ако не, можеш да забравиш за пръстена и за Тел-айеран-риод. — Какво ли целеше Сюан с това? Вероятно нещо, което поне донякъде да напомня това да си Айез Седай. Нинив отново потисна внезапно избликналото съжаление към Сюан. — А ако ти хрумне да ни обвиниш с Елейн, че сме се представяли за Айез Седай, няма да имам друг избор, освен да им кажа за теб и Леане. На двете с Елейн може и да ни стане неприятно, докато се разбере истината, но тя ще се разбере, и тогава ще заплачеш колкото Фаолайн и Емара, взети заедно.

Мълчанието се проточи. Как успяваше тази жена да изглежда толкова спокойна? Нинив винаги беше смятала, че това е нещо присъщо на Айез Седай. Устните ѝ пресъхнаха — за разлика от всичко друго по тялото ѝ. Ако грешеше, или ако Сюан решише да я подложи на изпитание, ясно беше коя ще спечели.

Най-сетне Сюан промълви:

— Надявам се, че Моарейн е успяла да направи гръбнака на Егвийн по-гъвкав. — Нинив не я разбра добре, но не ѝ остана време да се замисли. В следващия миг другата жена се наведе и протегна ръка.

— Ти ще пазиш нашите тайни, а аз — вашите. Научи ме да използвам пръстена и ще можеш да изучаваш усмиряването и опитомяването колкото ти душа иска.

Нинив с мъка успя да сдържи въздишката си на облекчение и стисна протегнатата ѝ ръка. Беше успяла. За първи път от сякаш цяла вечност някой се беше опитал да ѝ се наложи и не бе успял. Почувства се почти готова да се изправи срещу Могедиен. Почти.

Елейн застигна Мин при задната врата на хана и закрачи редом с нея. Мин беше помъкнала под мишница две-три ризи. Слънцето клечеше ниско над дърветата и на гаснещата светлина дворът пред конюшната изглеждаше като току-що преоран. Каменната конюшня със сламен покрив беше без врати и вътре се виждаха мъже, шетащи около пълните ясли. За нейна изненада, Леане говореше с някакъв едър мъж, застанал на ръба на проснатата се от конюшната сянка. Грубо облечен, той напомняше на ковач или уличен побойник. Изненадващото беше, че Леане бе застанала много близо до него и го гледаше унесено в очите. След което буквално го потупа по бузата, фръцна се и бързо закрачи обратно към хана. Едрият мъж зарея поглед след нея, след което се обърна и се стопи в сенките.

— Изобщо не ме питай какво прави тя — каза Мин. — Странни хора идват при Сюан и нея, а с някои от мъжете тя просто... Е, сама го видя.

На Елейн всъщност ѝ беше все едно какво прави Леане. Но след като най-последно беше хванала Мин насаме, не знаеше как да я запита точно това, което искаше.

— А ти какво правиш?

— Пера — измърмори Мин и оправи раздразнено полите си. — Не мога да ти опиша колко ми е приятно да гледам как Сюан трепери като мишка. Не знае дали орелът ще я изяде, или ще си поиграе с нея, но има същия избор, който винаги е оставяла на другите. Тоест никакъв!

Елейн усили крачка, за да не изостане, докато пресичаха двора. Каквото и да означаваха думите на Мин, не ѝ отваряха повод да я попита за главното.

— Ти знаеше ли какво щеше да ни предложи Том? Ние оставаме.

— Казах им, че ще останете. Не е видение. — Стъпките на Мин отново се забавиха, когато закрачиха между конюшната и каменната стена, по сенчестата пътека между трънак и утъпкана трева. — Просто не можех да допусна, че ще се откажеш от възможността отново да се учиш. Ти винаги си била настървена, Нинив също, въпреки че няма да си го признае. Бих искала да греша. Бих тръгнала с вас. Най-малкото бих... — Тя промърмори нещо много сърдито и много тихо. — Тези трите, които доведохте с вас, носят беда, и това е видение.

Ето я. Цепнатината, която ѝ трябваше. Но вместо да попита това, което искаше, тя каза:

— Имаш предвид Мариган, Никола и Арейна? Че каква беда може да носят те? — Само една глупачка можеше да пренебрегне това, което виждаше Мин.

— Не знам точно. Само мернах някаква аура, и то с крайчеца на окото си. Не и когато ги погледнах направо, а само тогава мога да съм сигурна. Малцина имат аури непрекъснато, нали разбираш. Неприятност. Може би ще се разприказват за нещо. Имате ли нещо, за което не бихте искали Айез Седай да разбере?

— Разбира се, че не — отвърна бодро Елейн. Мин я изглежда накриво и тя добави: — Е, не и нещо, което не е трябвало да правим. Те все едно не биха могли да го научат. — Това обаче не я водеше натам, накъдето искаше да тръгне. Тя вдиша дълбоко и прескочи трапа. — Мин, ти имаше едно видение за Ранд и мен, нали? — Продължи още две крачки преди да усети, че другата жена се е спряла.

— Да. — Каза го предпазливо.

— Видяла си, че двамата ще се влюбим.

— Не точно. Видях, че ти ще се влюбиш в него. Не знам какво той изпитва към теб, знам само, че по някакъв начин е свързан с теб.

Елейн стисна устни. Беше очаквала нещо подобно, но не ѝ се искаше да го чуе. „ВУК «Желая» и «искам» тласкат петите, но «е» прави пътя по-гладък.“ Така казваше Лили. Човек трябва да се оправи с нещата такива, каквито са, а не каквито му се иска да са.

— И освен това видя, че ще има и някоя друга. Някоя, с която ще трябва да... да го споделя.

— Две — отвърна дрезгаво Мин. — Две други. И... И аз съм едната.

Тъкмо отворила уста за следващия въпрос, за миг Елейн само я зяпна.

— Ти? — отрони тя най-сетне.

Мин настръхна.

— Да, аз! Нима смяташ, че не мога и аз да се влюбя? Не го исках, но стана, и това е. — Тя закрачи по пътеката покрай Елейн и този път Елейн едва успя да я настигне.

Това определено обясняваше някои неща. Нервността, с която Мин отбягваше да говори за това. Шевиците по реверите ѝ. И освен ако не си го въобразяваше, Мин си беше сложила и руж на бузите. „Какво изпитвам към нея?“ — зачуди се тя. Не можеше да реши.

— Коя е третата? — попита кротко Елейн.

— Не знам — изломоти Мин. — Знам само, че е доста сприхава. Не е Нинив, слава на Светлината. — Тя плахо се засмя. — Не мисля, че бих го преживяла. — Отново погледна колебливо към Елейн. — Какво значение има това между теб и мен? Аз те харесвам. Никога не съм имала сестра, но понякога ми се струва, все едно че си ми... Искам да съм твоя приятелка, Елейн, и нищо няма да ми попречи да те харесвам, каквото и да се случи, но не мога да престана да го обичам.

— Не ми харесва много идеята да го споделям с друга — отвърна вкочанено Елейн. Слабо казано.

— На мен също. Само че... Елейн, срам ме е да го кажа, но ще се помъча да си го спечеля, каквото и да се наложи да направя за това. Не че двете имаме голям избор. Светлина, та той обърка целия ми живот. Светлина, като си помисля само как ме побърка. — Мин го каза така, сякаш не знаеше да се смее ли, или да плаче.

Елейн бавно издиша. Не, не беше виновна Мин. По-добре ли щеше да не е Мин, а някоя друга, да речем Берелайн, или някоя, която нямаше да може да понесе?

— Тавирен — каза тя. — Завлича света около себе си. Ние сме само едни трески, завлечени от въртопа. Но май си спомням, че ти, аз и Егвийн се уверявахме, че никога няма да позволим един мъж да развали приятелството ни. Все някак ще го измислим, Мин. А когато разберем коя е третата... Е, и с това все някак ще се оправим. — „Трета?“ Възможно ли беше тя да е Берелайн? „О, кръв и пепел!“

— Все някак — отвърна Мин унесено. — Между другото, тук двете сме хлътнали в капан. Знам, че има друга, знам, че нищо не мога

да направя срещу това, но достатъчно трудно ми беше да го споделя с теб, а... не всички кайриенски жени са като Моарейн. Веднъж срещнах една кайриенска благородничка в Бейрлон. Пред нея Моарейн щеше да прилича на Леане, но понякога подхвърляше едни неща, едни такива намеци... А аурите! Не мисля, че който и да е мъж в целия град би бил в безопасност насаме с нея, освен ако не е грозен, куц, и най-добре — мъртъв.

Елейн изсумтя, но все пак успя да каже:

— Ти за това не се безпокой. Имаме си още една сестра, двете, дето не я познаваш още. Авиенда държи Ранд под око, а освен това той и десет крачки не може да пристъпи без айилските Деви на копието. — Кайриенка? Берелайн поне я беше виждала, знаеше нещо за нея. Не. Нямахме да трепери за това като някоя безмозъчна хлапачка. Една жена се оправя със света такъв, какъвто е, и гледа най-добре да се възползва от него. Коя ли е тя все пак?

Бяха излезли на един открит двор, осяян с изстинала пепел. Огромни котли, повечето проядени от ръжда, стояха подредени около кръглата каменна стена, съборена на места от израснали в нея дървета. Въпреки плътните сенки, покриващи двора, два кипящи котела все още клечаха върху огнищата, и три новачки с плувнали в пот коси и в бели, загърнати над коленете поли, биеха усърдно с широки бухалки в широките корита, пълни със сапунена пяна.

Елейн хвърли поглед към ризите под мишницата на Мин и прегърна сайдар.

— Нека да ти помогна с това. — Преливането, за да свършиш определената ти шетня, беше забранено — физическото усилие изгражда характера, така казваха — но в случая не беше същото. Ако поразвъртеше ризите във водата достатъчно енергично, нямаше да се налага да си мокрят ръцете. — Кажи ми всичко. Наистина ли Сюан и Леане са се променили толкова, колкото изглежда? Как се добрахте дотук? Логаин наистина ли е тук? И защо трябва да переш нечии мъжки ризи? Всичко ми разкажи.

Мин се засмя, явно доволна от смяната на темата.

— „Всичко“ ще отнеме цяла седмица. Но ще се опитам. Първо помогнах на Сюан и Леане да се измъкнат от тъмницата, в която Елайда ги беше натикала, а след това...

Докато я слушаше и възкликваше удивено, Елейн преля Въздух, за да повдигне един от кипналите котли високо над пламъците. Почти не забеляза смаяните погледи на новачките; вече бе свикнала със своята сила и рядко се сещаше, че без да се замисля, прави неща, на които бяха способни и малко от пълноправните Айез Седай. Коя все пак беше третата жена? Авиенда трябваше здраво да го държи под око, иначе...

ГЛАВА 51

ВЕСТИ В КАЙРИЕН

Тънка синя струйка димеше от лулата между зъбите на Ранд. Той се беше облегнал на каменния парапет на терасата и гледаше градината долу. Стелеха се удължени резки сенки и слънцето се снижаваше като червена топка в безоблачното небе. Десет дни в Кайриен, а сякаш едва сега за първи път бе останал в мир и покой, освен когато не спеше. Селанде стоеше до него, бледолика и килнала глава на една страна — гледаше него, а не градината. Косата ѝ не беше така изкусно нагласена като на жена с по-висок ранг, но все пак прибавяше още половин стъпка към ръста ѝ. Той се мъчеше да не я забелязва, но беше трудно да не забележиш жена, която толкова настойчиво притиска стегнатата си гръд в ръката ти. Съветът бе продължил твърде дълго и той беше пожелал да отдъхне. Разбра, че е сбъркал, още щом Селанде го последва.

— Знам едно уединено езерце — каза тя тихо, — където може да се избяга от тази топлина. Заслонено местенце, където никой няма да ни безпокои.

Музиката от арфата на Ашмодеан струеше сред ъгловатите арки зад тях. Лека мелодия, прохладна някак.

Ранд запуфтя малко по-енергично. Топлината. Изобщо не можеше да се сравни с Пустошта, но... Отдавна трябваше да е настъпила есента, но ето че късният следобед се усещаше като в разгара на лятото. Лято без дъждове. Мъже по ризи със загърнати ръкави разнасяха в градината ведра с вода, но повечето растения бяха пожълтели, линеещи от сушата. Такова време не можеше да е естествено. Знойното слънце му се надсмиваше. Моарейн беше съгласна с него, както и Ашмодеан, но никой от двамата не знаеше какво да се направи, нито как. Самаил. Самаил сигурно можеше да направи нещо.

— Хладна водица — сладко промърмори Селанде. — И само ти и аз. — Тя се сгуши още по-плътено до него, въпреки че той не разбра

как е възможно.

Той се зачуди кога ли ще го връхлети следващата подигравка. Нямаше да избухне безразсъдно обаче, каквото и да стореше Самаил. Свършеше ли с плана си за Тийр, щеше да метне мълнията. Един съкрушаващ удар, да сложи край на Самаил и в същото време да прибере Иллиан в торбата си. С Иллиан, Тийр и Кайриен, плюс армията на Айил, достатъчно голяма, за да завладее всяка държава за седмици, той...

— Ти не обичаш ли да плуваш? Аз самата не плувам много добре, но ти, разбира се, ще ме научиш.

Ранд въздъхна. За миг съжали, че Авиенда не е тук. Не. Само това му липсваше сега, подутата от бой Селанде да се разтича с врясъци, разчорлена и със съдрани дрехи.

Присвил очи, той я изгледа отвисоко и заговори тихо, без да вади лулата от зъбите си.

— Мога да преливам. — Тя примигна и се дръпна малко назад, без мускулче да трепне по лицето ѝ. Така и не разбираха защо споменава за това: за тях то беше нещо, което трябва да се замаже, да се отбягва, ако е възможно. — Казват, че някой ден ще полудея. Но все още не съм луд. Все още не. — Той се изсмя дълбоко, после млъкна рязко и лицето му се изпъна. — Да те науча да плуваш? Ще те задържа във водата със Силата. Сайдин е покварен, нали знаеш. Допирът на Тъмния. Ти обаче няма да го усетиш. Цялата ще те обгърне, но няма да усетиш нищо. — Нов кикот, малко хрипливо. Тъмните ѝ очи се разшириха до крайност, устата ѝ се изкриви в болезнена усмивка. — Но по-късно. Сега искам да остана сам, да помисля за... — Той се надвеси като да я целуне, а тя изписка и се смъкна в реверанс толкова бързо, че отначало му се стори, че припада.

Отстъпвайки заднишком и приклякайки на всяка крачка, тя заломоти за честта да му служи, как най-дълбокото ѝ желание било само да му служи, с гласец на ръба на истерията, докато най-сетне не се блъсна в една от арките. Последно подвиване на омекналите ѝ колене и тя се шмугна вътре.

Той отново се извърна към парапета. Жени ще плаши. Ако я беше помолил да го остави на мира, щеше да си измисли някакви оправдания, ако ѝ заповядаше, щеше да го приеме като временна отсрочка, освен ако не ѝ наредеше изобщо да не му се мярка пред

очите, а и тогава... Сега поне може би щеше да плъзне мълвата. Трябваше да сдържа нервите си — напоследък все по-лесно им изпускаше юздите. Това, срещу което не можеше да направи нищо, бе сушата, проблемите, които никнеха като бурени, накъдето и да обърнеше очи. Още няколко мига насаме с лулата. Кой би се захванал да управлява държава, ако си има някоя много по-лека работа, като например да носиш вода със сито?

Отвъд градината, между двете стъпаловидни кули на Кралския дворец, се откриваше гледка към Кайриен, сумрачно осветен и загърнат в сенки, по-скоро властващ над хълмовете, отколкото стелец се по насечения им релеф. Пурпурният му флаг с древния символ на Айез Седай висеше вяло над едната от двете кули, а дългото копие на знамето на Дракона — над другата. То се вееше на още дузина места из града, в това число над величавите недовършени кули точно пред него. В този случай никакви викове, нито заповеди бяха помогнали — нито тайренците, нито кайриенците можеха да повярват, че наистина желае да оставят само едно, а айилците бездруго изобщо не се интересуваха от знамена.

Дори оттук, в недрата на двореца, можеше да чуе предвечерния шум на града, претъпкан до пръсване. С бежанци от всяко кътче на страната, боящи се повече да се върнат по домовете си, отколкото че сред тях е Преродения Дракон. Стичащи се непрестанно търговци, продаващи това, което хората можеха да си позволят да купят, и купувачи онова, което хората не можеха да си позволят да задържат. Лордове и воители, стичащи се под неговия флаг или под нечий друг. Ловци на Рога, уверени, че той трябва да е някъде край него; дузина обитатели на Предвратието, ако не и стотина, бяха готови да го продадат на всеки. Огиерски каменоделци от стеддинг Цофу, дошли да разберат дали ще се намери работа за приказните им умения. Авантюристи, които сигурно допреди седмици се бяха подвизавали като обикновени разбойници, дошли да видят има ли нещо за отмъкване. По едно време дори се бяха появили стотина Бели плащове, макар да хукнаха в галоп веднага щом стана ясно, че обсадата е вдигната. Дали струпването на Бели плащове от Педрон Нил го засягаше? Егвийн му намекваше за разни неща, но гледната ѝ точка беше тази на Бялата кула, където и да се намираще тя сега. Гледната точка на Айез Седай не можеше да бъде негова.

Добре поне, че керваните с фургони, пълни със зърно, бяха започнали да пристигат от Тийр почти редовно. Изгладнелите хора можеха да се разбунтуват. Съжаляваше, че не може просто да се зарадва, че вече не са толкова гладни, но просто беше така и толкова. Разбойниците бяха намалели. И гражданската война все още не беше се подновила. Все още. Все добри вести. Трябваше да се увери, че нещата ще останат в това положение, преди да може да напусне. Сто неща го чакаха още за оправяне преди да може да тръгне срещу Самаил. Само Руарк и Баел бяха останали от вождовете, на които можеше искрено да се довери — онези, които бяха дошли с него от Руйдийн. Но ако в похода към Тийр не можеше да се разчита на другите четири клана, присъединили се накрая, можеше ли да разчита на тях, оставяйки ги в Кайриен? Индириан и останалите го бяха признали за Кар-а-карн, но го познаваха също толкова малко, колкото той тях. Писмото, което бе получил тази заран, можеше да създаде проблеми. Берелайн, Първата на Майен, се намираше едва на неколкостотин миля южно от града, тръгнала да се присъедини към него с малка войска; представа нямаше как е успяла да прекоси Тийр. Странно, но в писмото си тя го питаше дали Перин е с него. Несъмнено се беше уплашила, че Ранд може да забрави мъничката ѝ държава, ако тя не му напомни. Сигурно щеше да е почти удоволствие да погледа как се счепква с кайриенците — последната от дългата поредица Първи, успели да попречат на Тийр да погълне страната им с помощта на Играта на Домове. Навярно ако тук ѝ възложеше да отговаря за... Мейлан и другите тайренци щеше да отведе със себе си, когато му дойдеше времето. Ако изобщо дойдеше.

Всичко това с нищо не беше по-добро от другото, което го чакаше вътре. Той изтръска пепелта от лулата си и стъпка последните искри. Нямаше нужда да рискува с огън в градината — щеше да пламне като факел. Сушата. Неестественият климат. Усети се, че ръмжи тихо. Първо — да свърши това, по което можеше да направи нещо. Ранд с мъка свали гримасата от лицето си и влезе вътре.

Ашмодеан, облечен по-изящно и от най-префинения лорд, със стелещи се на вълни дантели около яката, подрънкваше нежна, утешителна мелодия. Другите седящи в стаята се занадигаха тежко от столовете си при появата на Ранд и отново насядаха след рязкото му махване с ръка. Мейлан, Ториан и Араком заемаха резбованите

позлатени столове от едната страна на килима с тъмночервени и златни шарки, всеки с по един млад тайренски лорд зад себе си, точно срещу кайриенците от другата страна. Добрайн и Марингил също бяха с по един млад лорд зад гърба си — всички с обръснати над челото и напудрени глава като Добрайн. Селанде стоеше до рамото на Колавер и се разтрепера, когато Ранд я погледна.

Той овладя лицето си, напирало да се сгърчи от неприязън, и закричи по килима към своя стол. Столът сам по себе си беше достатъчна причина да се сдържа с усилие. Беше му подарен от Колавер и другите двама, решили, че отговаря на тайренския стил. Смятаха, че би трябвало да му харесва кревящата тайренска безвкусица — нали все пак той управляваше Тийр и беше пратил при тях тайренците. Придържаха го изваяни Дракони, лъснали в червено и златно. С едри рубини вместо очи. Безброй майстори сигурно бяха изкарали безсънни нощи след неговото идване, за да направят това нещо. Седнал на него, се чувстваше като глупак. Междувременно музиката на Ашмодеан се промени и сега звучеше някак величаво, като триумфален марш.

И все пак от тези тъмни кайриенски очи, гледащи го напрегнато, навяваше угриженост. Притеснение, отразяващо се и в тайренските погледи. Имаше го и преди да излезе навън. Може би в опита си да му се подмажат бяха направили грешка, за която едва сега си даваха сметка. Всички се бяха мъчили да забравят кой е той, престрували се бяха, че е само някакъв млад владетел, който ги е покорил, с когото могат да се справят и когато могат да манипулират. Но този стол — този трон — сега изтъкваше пред тях кой и какво наистина представлява той.

— Придвигват ли се войниците по график, лорд Добрайн? — Веднага щом отвори уста, арфата заглъхна и Ашмодеан се захвана да я почиства.

Сбръчканият мъж се усмихна мрачно.

— Да, милорд Дракон. — И само толкова. Ранд не хранеше илюзии, че Добрайн го харесва повече от останалите или че не би се опитал да си спечели предимства, ако може, но Добрайн всъщност изглеждаше готов да се придържа към клетвата, която беше положил. Цветните ивици по гърдите му се бяха износили от бронята, която често нахлузваше върху тях.

Марингил помръдна на стола си — тънък като бич и доста висок за кайриенец, с бяла коса, почти докосваща раменете му. Челото му не беше бръснато, а ивиците, стигащи почти до коленете му, лъщяха почти като нови.

— Имаме нужда от тези хора тук, милорд Дракон. — Ястребовите му очи примигнаха към позлатения трон и се съсредоточиха отново върху Ранд. — В страната все още е пълно с разбойници. — Той отново се помръдна, стараейки се да не поглежда към тайренците. Мейлан и другите двама се подсмихваха.

— Разпратил съм айилци да ловят разбойниците — каза Ранд. Наистина бяха получили нареждания да ометат всякакви банди по пътя си. И да не се отклоняват от пътя си, за да ги търсят. Дори айилците не можеха да се занимават с това и да се придвижват достатъчно бързо. — Преди три дни ме уведомиха, че Каменните кучета са избили близо двеста разбойници край Морелле. — Това се намираше недалече от най-южните територии, водени от Кайриен в последно време, ка половината път до река Иралел. Не беше нужно да им разкрива, че тези айилци досега сигурно бяха стигнали вече до реката. Можеха да покрият дълги разстояния по-бързо от коне.

Марингил обаче заупорства и се намръщи обезпокоено.

— Има и друга причина. Половината ни земя на запад от Алгуеня е в ръцете на Андор. — Мъжът се поколеба. Всички знаеха, че Ранд е отраснал в Андор; поне дузина слухове го изкарваха син на една или друга андорска знатна фамилия, дори роден син на самата Мургейз, или изгонен, защото можел да прелива, или избягал сам, за да не го опитомят. Слабият мъж продължи, сякаш стъпваше с боси нозе и завързани очи между кинжали. — Засега Мургейз като че ли не посяга за повече, но и това, което е завладяла, трябва да бъде върнато. Нейните вестоносци дори провъзгласиха правото ѝ над... — Той млъкна рязко. Никой от тях не знаеше какво смята да прави Ранд със Слънчевия трон. Може би го пазеше за Мургейз.

Ранд отново претегли на везните си тъмния поглед на Колавер. Днес тя не беше казала почти нищо. И нямаше да проговори повече, докато не разбере защо лицето на Селанде е толкова преbledнало.

Изведнъж Ранд се почувства крайно отегчен — от шикалкавенето на благородниците, от всичките им маневри в Даес Дай-мар.

— За претенциите на Андор към Кайриен ще се вземат мерки, когато съм готов. Тези войници ще тръгнат за Тийр. А вие ще последвате добрия пример на върховния лорд Мейлан за подчинение и повече за това не искам да чувам. — Той рязко се извърна към тайренците. — Вашият пример наистина е добър, Мейлан, нали? Както и вашият, Араком? Ако тръгна утре, няма да намеря хиляда Бранители на Камъка на стан само на десет мили оттук, вместо да са пристигнали вече в Тийр преди два дни, нали така? Или две хиляди рицари от тайренски Домове?

С всяка следваща негова дума усмивчиците им гаснеха все повече. Тъмните очи на Мейлан грейнаха, а тясното лице на Араком преbledня — дали от страх, или от гняв, не можеше да се каже. Ториан започна да попива потта по буцестото си лице с копринената кърпа, измъкната от ръкава. Ранд властваше в Тийр и смяташе да не се отказва от властта си; забитият в Сърцето на Камъка Каландор го доказваше. Точно затова те не бяха възразили срещу решението му да изпрати кайриенските войници в Тийр. Смятаха да си откъснат нови владения, или защо не кралства тук, далече от неговата власт.

— Няма да намерите, милорд Дракон — най-сетне отвърна Мейлан. — Утре ще дойда с вас, за да се уверите.

Ранд не се съмняваше. При първа възможност лордът щеше да изпрати вестonosец и до утре войските им вече щяха да са далече, на път за Тийр. Това беше достатъчно. Засега.

— Е, с това приключвам. Свободни сте.

Няколко изненадани споглеждания, толкова бързо прикрити, че можеха да минат за плод на въображението му, и те започнаха да стават, кланяйки се или приклякайки в реверанс. Бяха очаквали повече. Една аудиенция с Преродения Дракон винаги беше дълга и твърде мъчителна за тях, след като ги притискаше здраво и ги подкарваше натам, накъдето искаше да тръгнат, било като им заявеше, че никой тайренец не може да владее земи в Кайриен, освен ако не се ожени в някой кайренски Дом, или отказвайки да разреши прогонването на жителите на Предвратието от града, или с настояването законите, които досега са се прилагали само за простолюдието, вече да се прилагат и спрямо знатното съсловие.

Очите му проследиха за миг Селанде. За последните десет дни тя не беше първата. Нито десетата, нито дори дванадесетата. Поне в

началото се бяха опитали да го изкусят. Щом отхвърлеше някоя слаба, заместваше я по-закръглена, тъй както висока или тъмнокоса, поне за кайриенка, биваше замествана от ниска или светлокоса. Непрекъснато и трескаво се търсеше жената, която би го задоволила. Девите връщаха онези от тях, които се опитваха да се промъкнат в покоите му през нощта, твърдо, но по-нежно от начина, по който Авиенда се беше разправила с едната, която тя самата хвана. Авиенда явно възприемаше правата на собственост на Елейн над него с почти смъртна сериозност. Въпреки че с айилското си чувство за хумор, изглежда, намираше нещо много забавно в това да го изтезава. Веднъж той бе зърнал задоволството, изписано на лицето ѝ, когато застана и скри лице, щом тя започна да се съблича за лягане. Така нейната смъртна сериозност щеше да събуди негодуванието му, ако не беше разбрал много скоро какво се крие зад този низ от хубави млади жени.

— Милейди Колавер.

Щом изрече името ѝ, тя се закова на място, студеноока и спокойна под пицната кула от тъмни къдрици. Селанде нямаше никакъв избор освен да остане с нея, въпреки че очевидно изпитваше такава неохота да остане, каквато всички останали — да си тръгнат. Мейлан и Марингил най-сетне се изнизаха от стаята с поклони, като се взираха така напрегнато в Колавер и се мъчеха да отгатнат защо са я спрели, че не усетиха, че са застанали един до друг. Погледите им си приличаха свършено — тъмни и хищнически.

Облицованата с тъмна кожа врата се затвори.

— Селанде е много симпатична млада жена — каза Ранд. — Но някои предпочитат компанията на по-зряла... по-веща... жена. Ще вечеряте насаме с мен тази вечер, точно когато удари седем. За мен ще бъде удоволствие. — Той ѝ махна с ръка да си тръгне, преди да успее да отговори нещо, ако изобщо имаше какво. Лицето ѝ остана невъзмутимо, но реверансът ѝ бе малко колеблив. Селанде изглеждаше направо слисана. И безкрайно облекчена.

Щом вратата отново се затвори, този път след двете жени, Ранд отметна глава и се разсмя. Дрезгав сардоничен смях. Толкова се беше уморил от Играта на Домове, че вече я играеше, без да се замисля. Отвращаваше се от себе си, че е изплашил една жена, след което изплаши друга. Предостатъчна причина да се разсмее. Колавер стоеше зад тази поредица от млади жени, които се хвърляха в прегръдките му.

Ако намереше партньорка в леглото за лорд Дракона, млада жена, чиито конци да може да дърпа, Колавер щеше да оплете здраво самия Ранд в конците си. Но се стремеше да напъха в леглото или ако може, дори да омъжи за Преродения Дракон друга жена. Сега щеше здраво да се поти в оставащите до седем вечерта часове. Сигурно съзнаваше, че е привлекателна, макар и не красива, и след като той беше отхвърлил всички млади жени, които му беше пращала, може би наистина беше защото той желае някоя с петнадесет години по-възрастна. И щеше да е сигурна, че няма да може да каже „не“ на мъжа, който държеше Кайриен в юмрука си. До вечерта щеше да стане много по-отзивчива и да престане с тази идиотщина. Авиенда най-вероятно щеше да среже гърлото на всяка жена, която би намерила в леглото му; освен това той нямаше никакво време за губене с тези лесно плашещи се патки, въобразяващи си, че се принасят в жертва за Кайриен и Колавер. Твърде много проблеми го чакаха за разрешаване, а времето бе малко.

„Светлина, ами ако Колавер реши, че си струва жертвата?“ Като нищо. Тя бе достатъчно хладнокръвна за такова нещо. „Тогава ще трябва да се погрижа кръвта ѝ да се смрази от страх.“ Нямаше да е никак трудно. Усещаше сайдин като нещо на ръба на полезрението си. Усещаше покварата му. Понякога му се струваше, че това, което усеща, е същата тази поквара вътре в себе си, утайката на сайдин.

По едно време се усети, че гледа гневно Ашмодеан. Мъжът на свой ред сякаш го изучаваше с поглед, с невъзмутимо лице. Музиката отново се сипеше, като ромон на вода по камъни, успокоителна. Значи трябваше да го успокояват, така ли?

Вратата се разтвори без чукане и пропусна Моарейн, Егвийн и Авиенда наведнъж, айилското облекло на двете по-млади жени — обкръжило бледосиньото на Айез Седай. За всеки друг, дори за Руарк или някой от другите вождове, все още останали в града, или за делегация на Мъдрите, щеше да влезе Дева, за да обяви пристигането им. Тези трите Девите ги пускаха дори в момента да се къпеше. Егвийн погледна към „Натаил“, направи гримаса и мелодията стана потиха и малко по-сложна, танц може би, след което затихна като въздишка на утринен ветреца. Крива усмивка, насочена към арфата, се бе изписала на устните на мъжа.

— Изненадан съм да те видя, Егвийн — каза Ранд, седнал на стола си и праметнал крак на облегалката. — Какво значи това...

шести ден вече ме отбягваш? Още ли добри вести ми носите? Да не би Масема да е разпердушинил Амадор в моя чест? Или тези Айез Седай, за които твърдиш, че ме подкрепят, са се оказали Черна Аджа? Както забелязваш, не питам кои са те, нито къде са. Нито дори как си разбрала за тях. Не те моля да ми разкриваш тайни на Айез Седай или тайни на Мъдрите, или каквото са там. Подхвърли ми само трохите, които смяташ да ми пуснеш като милостиня, и после ме остави да си блъскам главата дали онова, което не си благоволила да споделиш с мен, няма да ме намушка посред нощ.

Тя го изгледа спокойно.

— Знаеш това, което трябва да знаеш. И няма да ти кажа това, което няма нужда да знаеш. — Същото му го беше заявила преди шест дни. Беше станала точно толкова Айез Седай, колкото и Моарейн, въпреки че едната носеше айилско облекло, а другата — светлосиня коприна.

У Авиенда обаче липсваше каквото и да било спокойствие. Тя пристъпи и застана плътно до Егвийн с грейнали зелени очи, твърди като желязо. Той почти се изненада, че и Моарейн не пристъпи до тях, та да го загледат и трите гневно. Нейната клетва за подчинение, както се оказа, ѝ беше оставила поразително голямо пространство за маневриране, и трите се бяха сблизжили още повече след последния му спор с Егвийн. Не че беше кой знае какъв спор — не можеш да спориш с жена, която те гледа студено, никога не ти повишава тон и след като откаже да ти отговори, дори отказва и да чуе повече въпроса ти.

— Какво искате? — попита той.

— Тези пристигнаха за теб в последния час — каза Моарейн и му подаде две сгънати писма. Гласът ѝ бе в пълно съзвучие с подетата от Ашмодеан мелодия — като звън на камбанки.

Ранд се надигна да ги поеме, обзет от подозрение.

— Щом са за мен, как са попаднали в ръцете ти? — Едното беше адресирано до „Ранд ал-Тор“ с изряден ъгловат почерк, а другото — „До Лорд Дракон Преродений“, с по-закръглен, но също толкова изряден почерк. Печатите бяха неразчупени. Когато ги погледна отново, той примигна. Двата печата, изглежда, бяха от един и същ восък и единият носеше отпечатката на Пламъка на Тар Валон, а другият — кула, извисяваща се над очертанията на острова на Тар Валон.

— Навярно заради мястото, откъдето идват — отвърна Моарейн, — и заради подателите. — Не беше обяснение, но нямаше да каже повече, освен ако той не настоеше. Дори тогава щеше да му се наложи да вади думите й с ченгел. Тя си спазваше клетвата, но по свой начин. — Няма отровни игли в печатите. Нито заплетени около тях клопки.

Той се спря за миг, опрял палец в Пламъка на Тар Валон — не беше се сещал нито за едното, нито за другото — след което го счупи. Още един Пламък личеше в червения восък до подписа — Елайда до Аврини а-Ройхан, надраскано набързо над титлите й. Останалото беше изписано с ъгловатия старателен почерк.

„Не може да се отрече, че ти си предреченият, ала ще се намерят мнозина, които ще се опитат да те унищожат заради всичко друго, което си. Заради спасението на света, това не може да бъде позволено. Две държави са превили коляно пред теб, както и дивият народ на Айил, но прах е силата на тронове пред Единствената сила. Бялата кула ще те подслони и защити от онези, що отказват да провидят онова, което ще бъде. Бялата кула ще се погрижи да оцелееш до деня на Тармон Гай-дон. Никой друг не може да направи това. Ще пристигне ескорт от Айез Седай, който ще те отведе в Тар Валон с всичките почести и уважение, които заслужаваш. Този обет ти давам.“

— Тя дори не ме моли — отрони той кисело. Твърде добре си спомняше Елайда от единствената им среща. Толкова твърда жена, че пред нея Моарейн щеше да изглежда като котенце. „Почести и уважение“, които заслужавал. Беше готов да се обзаложи, че ескортът от Айез Седай най-случайно щеше да наброява тринадесет.

Той върна писмото на Елайда на Моарейн и отвори другото. Страницата беше изпълнена със същия почерк, с който беше адресирано.

„С най-дълбоко уважение, покорно моля за позволение да се представя на великия лорд Дракон

Преродений, когото Светлината благославя като спасителя на света.

Целият свят трябва да коленичи в благоговение пред Вас, който завладяхте в един ден Кайриен, както сторихте с Тийр. И все пак, умолявам Ви, бъдете бдителен, че Вашата слава ще събуди ревност дори у тези, които не са покварени от Сянката. Дори и тук, в Бялата кула, има слепи, които не могат да прозрат истинското Ви сияние, което ще озари всички нас. Ала знайте, че някои тръпнат в радост от Вашето идване и са готови с превелика жар да служат на Вашата слава. Не сме ние тези, които ще отнемат от блясъка Ви, но по-скоро ония, които ще коленичат, за да се къпят в сиянието Ви. Ти ще спасиш света според Пророчествата, и светът ще бъде твой.

За мой срам, трябва да Ви помоля да не позволите на никого да прочете тези думи и да ги унищожите, след като сам ги прочетете. Лишена от Вашата закрила, стоя сред такива, които се домогват да узурпират Вашата власт, и не мога да знам кои около Вас са Ви толкова верни, колкото мен. Научавам, че Моарейн Дамодред може да е с Вас. Тя може би Ви служи всеотдайно, подчинявайки се на думите Ви като на закон, както ще служа и аз, но все пак не мога да знам, защото я помня като потайна жена, премного отдадена на заговори, каквито са кайриенките. Все пак, дори да сте убеден, че е Ваше създание, както съм и аз, моля Ви да пазите това послание в тайна дори от нея.

Животът ми лежи под пръстите Ви, милорд Дракон
Преродений, и аз съм
Вечно Ваша слуга,
Алвиарин Фрейеден“

Той го препрочете, примигвайки, след което го връчи на Моарейн. Тя бегло обходи страницата с очи и го подаде на Егвийн, която беше свела глава над другото писмо с Авиенда. Може би Моарейн вече знаеше какво съдържаха?

— Добре че ми даде клетвата си — каза той. — Както се държеше преди, криейки всичко, сигурно щях да съм готов да те заподозра. Хубаво е, че сега си по-открита. — Тя не реагира. — Какви изводи правиш от това?

— Изглежда е разбрала колко си вирнал нос — тихо промълви Егвийн, след което поклати глава и каза малко по-високо: — Това изобщо не е в стила на Алвиарин.

— Почеркът е неин — отвърна Моарейн. — А ти какви изводи правиш, Ранд?

— Смятам, че в Кулата има разцепление, независимо дали Елайда знае за това, или не. Доколкото разбирам, една Айез Седай не може да напише лъжа по-лесно, отколкото да я изговори, нали? — Не я изчака да кимне. — Ако езикът на Алвиарин не беше толкова цветист, щях да допусна, че двете действат заедно, за да ме привлекат. Не виждам Елайда да мисли и половината от това, което Алвиарин е написала, и не виждам как би я задържала за Пазителка, ако знаеше, че е могла да го напише.

— Ти няма да направиш това — заяви Авиенда и смачка писмото на Елайда в шепата си. Не беше въпрос.

— Не съм глупак.

— Понякога не си — отвърна тя през зъби и още повече влоши нещата, като погледна Егвийн въпросително. Тя се замисли за миг и сви рамене.

— А нещо друго виждаш ли? — попита Моарейн.

— Виждам, че тук има шпиони на Бялата кула — отвърна й той сухо. — Те знаят, че държа града. — Поне два-три дни след битката Шайдо щяха да са спрели всичко, освен гълъб, да отиде на север. Дори един конник, който знае къде може да сменя конете, нещо твърде несигурно между Кайриен и Тар Валон, нямаше да стигне навреме в Кулата, за да могат тези писма да пристигнат днес по обратния път.

Моарейн се усмихна.

— Бързо се учиш. Справяш се добре. — Още малко и щеше да изпадне в умиление. — Какво смяташ да направиш по този въпрос?

— Нищо друго, освен да се погрижа „ескортът“ на Елайда да не се приближи на повече от миля от мен. — Тринадесет от най-слабите Айез Седай можеха да го надвият, ако се свържеха, а той не смяташе, че Елайда ще му прати най-слабите. — Както и да се погрижа Кулата

да научава какво правя едва след като го направя. Нищо повече, докато не науча повече. Възможно ли е Алвиарин да е една от твоите загадъчни приятелки, Егвийн?

Тя се поколеба и той внезапно се зачуди дали е споделила с Моарейн повече неща, отколкото с него? Тайни на Айез Седай ли пазеше тя, или на Мъдрите? Най-сетне тя отговори кратко:

— Не знам.

На вратата се потропа и Сомара пъкна сламенорусата си глава в стаята.

— Дошъл е Мат Каутон, Кар-а-карн. Казва, че ти си го извикал.

Преди цели четири часа, веднага щом научи, че Мат се е върнал в града. Какво ли извинение щеше да измисли този път? Време беше да се сложи край на всякакви извинения.

— Останете — каза той на жените. Мъдрите притесняваха Мат не по-малко от Айез Седай, но тези трите направо щяха да го изкарат от равновесие. Изобщо не се поколеба да ги използва. Нали и Мат щеше да използва. — Доведи го, Сомара.

Мат нахлу в стаята ухилен, сякаш се намирал в гостилница. Зеленото му палто висеше на раменете широко разтворено, а ризата му беше наполовина развързана, разкривайки медальона с лисичата глава, висещ на потната му гръд, но въпреки жегата тъмният копринен шал беше увил шията му, за да скрие белега от бесило.

— Извинявай, че се забавих толкова. Намериха се едни кайриенци, които си въобразяваха, че могат да играят на карти. Той не знае ли нещо по-живичко? — попита Мат и кимна с глава към Ашмодеан.

— Чувам — каза Ранд, — че всеки младеж, който може да държи меч в ръце, напират да се запише в „Бандата на Червената ръка“. Талманес и Нейлсийн трябва да ги удържат и връщат на тумби. А Дерид е удвоил броя на пешаците си.

Мат се спря и се отпусна в стола, използван преди малко от Араком.

— Вярно е. Доста млади... приятелчета искат да стават герои.

— „Бандата на Червената ръка“ — промърмори Моарейн. — Шен ан Калхар. Наистина, легендарна чета герои, макар че мъжете в нея трябва да са се сменяли много пъти в една война, продължила над триста години. Разказва се, че те последни загинали под сганта на

тролоците, защитавайки самия Емон, когато загинала Манедерен. Според легендата на мястото, където паднали, бликнал извор, в памет на тяхната гибел, но според мен изворот вече е бил там.

— Така и нямаше да го знам. — Мат докосна медальона с лисичата глава и гласът му стана по-уверен. — Някакъв си глупак намери това име отнякъде и всички започнаха да го използват.

Моарейн погледна пренебрежително медальона. Синьото камъче, висящо на челото ѝ, като че ли улови светлината и засия.

— Ти си много смел, както изглежда, Мат. — Изрече го равно и последвалата тишина изопна лицето ѝ. — Много-о-го смел — продължи тя, — да поведеш Шен ан Калхар през Алгуеня и на юг срещу андорците. Дори още по-смел, защото според слуховете ти лично си разузнал пътя, а Талманес и Нейлсийн трябвало здраво да яздят, за да не изостанат. — Егвийн силно изсумтя за фон. — Едва ли е особено мъдро за един млад лорд, водещ хората си.

Мат изкриви устни.

— Не съм лорд. Чак толкова не съм паднал.

— Но си много-о-го смел — каза Моарейн, сякаш изобщо не беше проговарял. — Подпалени андорски обози, унищожени предни постове. И три битки, Три битки, и три победи. С незначителни загуби от твоите хора, въпреки че са ви превъзхождали. — Тя опипа скъсаното по рамото на палтото му и той се смъкна, колкото столът можеше да му позволи. — Ти ли биваш привличан в центъра на битките, или те са привличани от теб? Почти съм изненадана, че се върна. Според разказите, ако беше останал, вече да си изтласкал андорците отвъд Еринин.

— Много смешно — озъби се Мат. — Ако имаш да казваш нещо, просто го кажи. Можеш да си играеш на котка колкото си искаш, но аз няма да съм мишката. — За миг очите му пробягаха към Егвийн и Авиенда, които го гледаха, скръстили ръце, и той отново опипа сребърния медальон. Медальонът беше попречил преливането на една жена да го докосне. Дали щеше да попречи и на трите?

Ранд само гледаше. Гледаше как приятелят му ще омекне, за да извае от него онова, от което имаше нужда. „Останало ли е у мен нещо друго освен нуждата?“ Мисълта беше бърза, споходи го и си отиде. Щеше да направи каквото трябва.

Когато Айез Седай заговори, почти като ехо, думите пареха като слана в утрото на ранна пролет.

— Всички правим това, което трябва, по волята на Шарката. За някои остава по-малко свобода, отколкото за други. Все едно дали избираме, или сме избрани. Което трябва да бъде, ще бъде.

Мат изобщо не изглеждаше омекнал. Настръхнал — да, а също така много ядосан, но не и омекнал. Като котарак, притиснат от три паса в ъгъла. Котарак, който обаче не смята да се предаде току-така. Сякаш бе забравил, че има някой друг в стаята, освен него самия и трите жени.

— Все трябва да бутате човек натам, където вие искате да тръгне, нали? Да го сритате, ако не ще да го водят за носа, нали? Кръв и проклета пепел! Не ме гледай така, Егвийн, ще говоря така, както искам! Да ме изгори дано! Оставаше само и Нинив да е тук и да си задърпа плитката, докато си я отскубне, и Елейн, да ме гледа изпод носа си. Е, радвам се, че я няма, за да чуе вестта, но дори и Нинив да беше с вас, няма да се оставя да ме...

— Каква вест? — рязко попита Ранд. — Вест, която Елейн не бива да чуе?

Мат вдигна очи към Моарейн.

— Искаш да кажеш, че има нещо, което не си успяла да изровиш?

— Каква е вестта, Мат? — настоя Ранд.

— Мургейз е мъртва.

Егвийн ахна и плесна с ръце. Моарейн зашепна нещо като молитва. Пръстите на Ашмодеан замръзнаха върху струните.

Ранд се почувства все едно че му бяха изтръгнали корема. „Елейн, прости ми.“ И някакво бледо, изкривено ехо. „Илиена, прости ми.“

— Сигурен ли си?

— Сигурен, колкото мога да съм, без да съм видял тялото. Изглежда, Гебрил се е провъзгласил за крал на Андор. Както и на Кайриен, впрочем. Уж Мургейз го направила. Нещо от сорта, че времената изисквали силна мъжка ръка, сякаш може някой да има по-силна ръка от самата Мургейз. Само че ония андорци на юг чули разни слухове, че никой не я е виждал от седмици. Не били само слухове. Ти кажи какво друго може да означава. Андор никога не е имал крал, но

ето че сега има, а кралицата е изчезнала. Гебрил е този, който иска да убие Елейн. Опитвах се да ѝ го кажа, но нали я знаеш, тя винаги знае повече от един мърляв селяк. Не мисля, че този тип би се поколебал и миг преди да среже гърлото на една кралица.

Ранд усети, че е седнал на един от столовете срещу Мат, макар да не помнеше кога се е преместил. Авиенда го докосна по рамото. Тревога бе стегнала очите ѝ.

— Нищо ми няма — каза и той грубо. — Няма нужда да викаш Сомара. — Лицето ѝ се изчерви, но той едва го забеляза.

Елейн никога нямаше да може да му го прости. Той беше знаел, че Рахвин — Гебрил — държи Мургейз пленничка, но го беше пренебрегнал, защото Отстъпниците може би очакваха да ѝ се притече на помощ. А той беше поел по свой път, предприемайки неща, които те не очакват. И стигна дотам да гони Куладин, вместо да направи каквото бе намислил. Беше знаел, но беше съсредоточил цялото си внимание върху Самаил. Защото този мъж го дразнеше с подигравките си. Мургейз можеше да почака, докато смаже клопката на Самаил и самия Самаил с нея. А ето че Мургейз бе мъртва. Майката на Елейн беше мъртва. Елейн щеше да го прокълне и на смъртното му ложе.

— Едно ще ти кажа — продължаваше Мат. — Тук има много от хората на кралицата. Не са сигурни дали им се иска да се бият за един крал. Ти намери Елейн. Половината от тях ще се стекат при теб, за да поставят нея на...

— Млъкни! — изрева Ранд. Толкова силно се беше разтреперил от гняв, че Егвийн отстъпи назад и дори Моарейн го изгледа предпазливо. Ръката на Авиенда го стисна за рамото, но той се изправи и я отблъсна. Мургейз бе мъртва, защото той не бе направил нищо. Все едно собствената му ръка бе държала ножа, а не Рахвин. Елейн. — Тя ще бъде отмъстена. Рахвин, Мат. Не Гебрил. Рахвин. Друго да не направя, в петите си ще го просна!

— О, кръв и проклета пепел! — изпъшка Мат.

— Това е лудост. — Егвийн трепна, осъзнала какво е казала, но гласът ѝ остана все така твърд и спокоен. — Ръцете ти все още са заети с Кайриен, да не говорим за Шайдо на север и каквото там си замислил с Тийр. Нова война ли смяташ да започнеш, с още две в чинията ти и една опустошена земя зад гърба ти?

— Не война. Аз. Мога да се озова в Кемлин за час. За наказателна акция... нали така, Мат?... Наказателна акция, не война. Ще изтръгна сърцето на Рахвин. — Гласът му беше като чук. Киселина сякаш изпълни жилите му. — Готов съм дори да съжаля, че ги няма тринадесетте сестри на Елайда, та да го смачкат и изправят на съд. Да го осъдят и обесят за убийство. Това би означавало справедливост. Но той ще трябва да умре така, като го убия.

— Утре — каза тихо Моарейн.

Ранд я изгледа гневно. Но беше права. Утре щеше да е по-добре. Една нощ, за да охлади яростта си. Трябваше да е спокоен, когато се изправи пред Рахвин. Сега му се искаше да сграбчи сайдин и да го размахва, събаряйки всичко. Музиката на Ашмодеан отново се беше променила — в мелодия, която уличните музиканти из града бяха свирили по време на гражданската война. Човек все още можеше да я чуе, когато минеше някой кайриенски благородник. „Глупакът, който си помислил, че е крал“.

— Марш навън, Натаил. Марш навън!

Ашмодеан се изправи спокойно, с поклон, но лицето му бе преbledняло като сняг и той прекоси стаята бързо, сякаш не беше сигурен какво може да му донесе една секунда забавяне. Винаги се беше държал подигравателно, но този път прекали. Когато отвори вратата, Ранд заговори отново:

— Ще те видя довечера. Жив или мъртъв.

Този път поклонът на Ашмодеан не беше толкова изящен.

— Както заповяда лорд Дракона — отвърна той дрезгаво и бързо дръпна вратата след себе си.

Трите жени обърнаха безизразни лица към Ранд, без да мигнат.

— Останалите също. — Мат буквално се хвърли към вратата. — Ти не. Имам да ти кажа още неща.

Мат се закова на място, въздъхна и заопипва медальона си.

— Може да нямаш тринадесет Айез Седай — каза Авиенда, — но имаш две. И мен. Аз може да не знам колкото Моарейн Седай, но съм силна като Егвийн и танцът не ми е чужд. — Имаше предвид танца с копията, както айилците наричаха битката.

— Рахвин е мой — отвърна ѝ той тихо. Навярно Елейн щеше да може да му прости малко, ако поне отмъстеше за майка ѝ. Може би не, но поне сам щеше да може да си прости. Малко.

— Черта ли ще му драснеш на земята, да я престъпи? — попита Егвийн. — Или тресчица ще си сложиш на рамото, да я събори? Случайно да си помислил, че Рахвин може и да не е сам, щом се е провъзгласил за крал на Андор? Голяма полза, като отидеш и някой от стражите му те промуши със стрела в сърцето.

Спомняше си, че някога му се искаше да не му вика, но щеше да е по-лесно.

— Нима смяташ, че съм се канил да отида сам? — Всъщност така си беше: не бе и помислил за някой, който да пази тила му, макар сега да чу в главата си лек шепот: „Той обича да удря отзад или по фланговете ти.“ Трудно му беше изобщо да мисли ясно. Гневът му сякаш беше заживял свой собствен живот, подхранвайки пламъците, които го държаха кипнал. — Но не и вие. Това е опасно. Моарейн може да дойде, ако пожелае.

Егвийн и Авиенда не се погледнаха, но заедно закрачиха напред и спряха толкова близо, че Авиенда трябваше да вирне глава, за да може да го погледне.

— Значи Моарейн може да дойде, ако желае? — каза Егвийн.

Ако нейният поглед беше гладък лед, то този на Авиенда бе като разтопен камък.

— Но за нас е твърде опасно?

— Ти да не си станал баща ми? Да не би да се казваш случайно Бран ал-Вийр?

— Ако имаш три копия, ще оставиш ли двете настрана само защото са нови?

— Не искам да ви подлагам на риск — отвърна той вкочанено.

Егвийн вдигна вежди.

— О?

И нищо повече.

— Аз не съм ти гай-шайн! — озъби се Авиенда. — Не ти ще решаващ какви рискове да поемам, Ранд ал-Тор. Никога. Запомни го.

Можеше да... Какво? Да ги увие със сайдин и да ги остави? Да ги заслони все още не можеше. Така че и те можеха здраво да го оплетат. Страхотна бъркотия, и само защото бяха решили да се инатят.

— Помислил си за охрана — каза Моарейн, — но какво ще стане, ако се окаже, че с Рахвин са Семирага или Грендал? Или

Ланфеар? Те двете биха могли да надвият един от тях, но би ли могъл сам да се изправиш срещу нея и Рахвин?

Имаше нещо особено в гласа ѝ, когато спомена името на Ланфеар. Дали не се боеше, че ако Ланфеар се окаже там, той най-сетне може да се съюзи с нея? Какво щеше да стори наистина, ако беше там? Какво можеше да направи?

— Могат да дойдат — процеди той през зъби. — Сега най-последно ще си отидете ли?

— Както заповядаш — отвърна Моарейн, но не се разбързаха особено. Егвийн и Авиенда демонстративно заоправяха поли и шалове преди да тръгнат към вратата. Благородниците можеха и да тичат презглава, щом им кажеше. Но те — никога.

— Не се опита да ме разубеждаваш — каза той внезапно.

Каза го за Моарейн, но първа заговори Егвийн, макар и обърната към Авиенда, с усмивка.

— Да спреш един мъж от това, което му се е доцяло да направи, е все едно да измъкнеш лъжицата със сладко от ръцете на дете. Понякога се налага да го направиш, но понякога просто не си струва главоболието. — Авиенда кимна.

— Колелото тъче така, както само пожелае — бе отговорът на Моарейн. — Застанала на прага, тя беше Айез Седай повече от всякога — без възраст, с тъмни очи, готови да го погълнат, дребничка и крехка, и въпреки това толкова царствена, че можеше да властва над орда от кралици, дори и една искрица да не можеше да прелее. Синьото камъче на челото ѝ отново бе уловило светлината. — Ти ще се справиш добре, Ранд.

Той дълго гледа вратата след като се затвори зад тях.

Скърцането на ботуши му напомни за присъствието на Мат. Мат се опитваше да се промъкне към вратата — стъпваше бавно, за да не го усетят.

— Искам да поговоря с теб, Мат.

Мат направи кисела гримаса, докосна лисичата глава като талисман и се извърна към Ранд.

— Ако мислиш, че ще си сложа главата на дръвника само защото тези глупави жени го направиха, забрави го веднага. Не съм никакъв проклет герой и не желая да бъда такъв. Мургейз беше симпатична

жена — винаги съм я харесвал, доколкото можеш да харесваш една кралица — но Рахвин си е Рахвин, да те изгори дано, и аз...

— Млъкни и ме чуй. Трябва да престанеш да бягаш.

— Да ме изгори дано, ако престана! Тази игра не съм я избрал аз и няма да...

— Казах, млъкни! — Ранд натисна с пръст лисичата глава в гърдите на Мат. — Знам откъде получи това. И аз бях там, забрави ли? Аз срязях въжето, на което висеше. Не знам какво точно са ти натикали в главата, но каквото и да е то, имам нужда от него. Вождовете на кланове разбират от война, но и ти разбираш от нея по някакъв начин, при това може би повече. Имам нужда от това! Тъй че ето какво ще направиш ти, заедно с твоята Банда на Червената ръка...

— Утре внимавайте — каза Моарейн.

Егвийн се спря пред вратата на стаята си.

— Разбира се, че ще внимаваме. — Стомахът ѝ правеше задни салта, но тя успя да задържи гласа си спокоен. — Знаем колко опасно ще е да се изправим срещу един Отстъпник. — Авиенда гледаше така, все едно си говореха какво ще има за вечеря. Но пък и тя никога от нищо не се боеше.

— Знаете значи — измърмори Моарейн. — Все едно, много внимавайте, независимо дали си мислите, че някой Отстъпник е наблизо, или не. Ранд в бъдеще ще има нужда и от двете ви. Добре се справяте с нрава му... Макар че според мен методите ви са малко необичайни. Той ще има нужда от хора, които няма да се отдръпнат ужасени от изблиците му на ярост и които ще му казват това, което трябва да чуе, вместо онова, което смятат, че иска да чуе.

— Ти го правиш, Моарейн — отвърна ѝ Егвийн.

— Разбира се. Но все пак той ще има нужда от вас. Починете си добре. Утре ще бъде... трудно за всички нас. — Тя се плъзна по коридора, минавайки през сумрак и локви светлина, и пак през сумрак. Нощта вече настъпваше в тези засенчени коридори, а маслото не стигаше.

— Ще останеш ли за малко с мен, Авиенда? — помоли Егвийн. — Повече ми се говори, отколкото ми се яде.

— Трябва да известя Амис какво съм обещала да направя утре. И трябва да съм в спалнята на Ранд ал-Тор, когато дойде.

— Елейн не може да се оплаче, че не го пазиш добре. Я кажи, наистина ли си влачила лейди Беревин за косата по коридора?

Бузите на Авиенда леко се изчервиха.

— Ти смяташ ли, че тези Айез Седай... в Салидар ли беше?... ще му помогнат?

— Внимавай с това име, Авиенда. Не може да се позволи на Ранд да ги намери преди всичко да е подготвено. — В каквото състояние беше той сега, щяха да са по-склонни да го опитомят или най-малкото да му пратят своя ескорт от тринадесет Айез Седай, отколкото да му помогнат. Щеше да ѝ се наложи скоро да стои сред тях в Тел-айеран-риод, заедно с Нинив и Елейн, и да се надява, че твърде безвъзвратно са се посветили на каузата си, за да отстъпят, преди да разберат колко близо до ръба е стигнал той.

— Ще внимавам. А ти почини добре. И тази вечер се нахрани добре. На заранта не яж нищо. Не е хубаво да танцуваш копията с пълен стомах.

Егвийн я изчака да се отдалечи, преди да притисне с длани стомаха си. Не мислеше, че ще може да яде тази вечер, нито на заранта. Рахвин. И може би Ланфеар, или някой от останалите. Нинив се беше борила с Могедиен и я беше победила. Но Нинив беше по-силна от нея или от Авиенда, когато изобщо можеше да прелее. А можеше и да няма друг. Ранд твърдеше, че Отстъпниците не се доверявали един на друг. Почти ѝ се искаше да се окаже, че греша, или че поне не е толкова сигурен. Страшно бе, като си помислеше, че вижда друг мъж, гледаш през неговите очи, че чува думите на друг мъж, излизаци от устата му. Не трябваше да е така — нали всеки се прераждаше с въртенето на Колелото. Но не всеки беше Преродения Дракон. Моарейн не желаше да говори за това. Какво би направил Ранд, ако Ланфеар се окажеше там? Ланфеар беше обичала Луз Терин Теламон, но какво бе изпитвал Дракона към нея? Колко от Ранд все още беше Ранд?

— Така доникъде няма да се докараш — каза си тя твърдо. — Не си дете. Дръж се като жена.

Когато слугинята ѝ донесе вечерята от зелен боб с картофи и прясно опечен хляб, тя се насили да я изяде. Имаше вкус на пепел.

Мат премина по сумрачно осветените коридори на двореца и отвори рязко вратата към покоите, заделени за младия герой от битката срещу Шайдо. Не че беше прекарал много време тук. Слуги бяха запалили два от стоящите светилници. Герой! Той беше герой! И какво получава един герой? Една Айез Седай, която го потупва по главата, преди да го отпрати като хрътка на нов „подвиг“. Знатна дама, благоволяваща да те удостои с целувка или да положи цвете на гроба ти. Той закрачи нервно напред-назад из преддверието, без да пресмята този път цената на пъстрия иллиански килим, нито на столовете и масите, позлатени и инкрустирани със слонова кост.

Бурната му среща с Ранд бе продължила до залез слънце, като той увърташе и отказваше, а Ранд настъпваше упорито като Ястребовото око след поражението при Коулски проход. Какво му оставаше да направи? Ако отново яхнеше Пипе и побегнеше, Талманес и Нейлсийн със сигурност щяха да го последват с толкова конници, колкото можеха да вдигнат на седло, очаквайки да им намери нова битка. И вероятно щеше да им намери: точно от това най-много го побиваха ледени тръпки. Колкото и да мразеше да си го признае, Айез Седай беше права. Или битката го влечеше, или той я привличаше към себе си. Никой не би могъл да се опита по-настойчиво от него да избегне такава от другата страна на Алгуеня. Дори Талманес го бе отбелязал. Докато на втория път предпазливото му измъкване от един голям андорски отряд не ги отведе на място, където нямаше никакъв избор, освен да се срази с друг, още по-голям. И всеки път усещаше как зарът се върти в главата му — беше почти като предупреждение, че битката го чака зад следващия хълм.

Винаги се намираше по някой кораб долу при кейовете, до баржите със зърно. Трудно е да се намериш и битка на борда на кораб посред реката. Само дето андорците държаха единия бряг на Алгуеня под града. Както му работеше късметът, корабът като нищо можеше да се натресе и да заседне на западния бряг, с половин андорска армия, избрала да станува точно там.

С това му оставаше само да направи каквото иска Ранд. Направо си го представяше.

— Добрутро, върховни лорде Вейрамон, и всички вие, останалите върховни лордове и лейди. Аз значи съм един комарджия, селянче, и съм дошъл тук да поема командването на проклетата ви армия! Проклетият лорд Прероден Дракон ще дойде при нас всеки момент, веднага щом се справи, да му се не види, с една там негова проклета дреболия!

Той грабна копието си с черната дръжка от ъгъла и го запокити през стаята. То се заби в един от гоблените — някаква ловна сцена, издрънча в каменната стена зад него и падна на пода, прерязвайки ловците точно на две. Мат изруга и се забърза да го вдигне. Дългото две стъпки острие не беше нито отчупено, нито одраскано. Естествено. Айезседайска работа.

Той опипа с пръст гарваните, врязани в острието.

— Ще мога ли най-сетне някога да се измъкна от айезседайските работи?

— Какво стана? — попита Мелиндра откъм вратата.

Той я изгледа и за разлика от друг път това, за което си помисли, не бяха къдравите ѝ златисти коси, нито сините очи или стегнатото ѝ тяло. Като че ли всяка айилка и всеки айилец рано или късно отиваше до реката, за да погледа мълчаливо толкова много вода на едно място, но Мелиндра ходеше там почти всеки ден.

— Кадийр намери ли най-после кораби? — Кадийр нямаше да тръгне за Тар Валон на зърнени баржи.

— Фургоните на амбуланта още са си там. Не знам за... кораби. — Тя произнесе неловко странната за нея дума. — Защо?

— Ще замина за известно време. Заради Ранд — добави той припряно. Лицето ѝ беше някак твърде спокойно. — Бих те взел с мен, ако можех, но ти не би оставила Девите. — На кораб или с коня си? И накъде? Това беше въпросът. На бърз кораб можеше да стигне но-бързо до Тийр, отколкото с Пипе. Ако беше достатъчно глупав, за да направи този избор. Ако изобщо имаше избор.

Устните на Мелиндра за миг се присвиха. За негова изненада, не беше заради това, че я напуска.

— Значи пак си се пхнал под сянката на Ранд ал-Тор. Ти си спечели достатъчно чест за себе си сред айилците, както и сред влагоземците. Твоята чест, не чест, отразена от Кар-а-карн.

— Той да си я вземе неговата чест под мишницата и да си ходи ако ще в Кемлин, ако ще в Ямата на ориста, все ми е тая. Ти не се безпокой. Аз чест ще си намеря колкото искаш. Ще ти напиша. От Тийр. — Тийр ли? Никога нямаше да се отърве от Ранд или от Айез Седай, ако направеше този избор.

— Той в Кемлин ли отива?

Мат едва сдържа гримасата си. Не трябваше да казва за това на никого. Каквото и да решише за останалото, това поне можеше да направи.

— Просто ми хрумна заради андорците на юг. Откъде да знам накъде ще...

Нямаше предупреждение. В един миг тя просто си стоеше пред него, а в следващия кракът ѝ го удари в слабините, изкара му дъха и го преви на две. Изцъклил очи, той се помъчи да се задържи на крака, да се изправи, да помисли. Защо? Тя се завъртя като танцьорка, другият ѝ крак го тресна в слепоочието и го накара да се олюлее. Без да се спре, тя отскочи нагоре, ритна пак и меката подметка на чизмата ѝ го драсна в лицето.

Когато очите му се проявиха достатъчно, за да вижда, вече лежеше по гръб, прелетял през половината стая. Усети кръв по лицето си. Главата му сякаш беше натъпкана с вълна, а стаята наоколо се тресеше. И изведнъж я видя как измъква нож от кесията си, тънко острие, не по-дълго от дланта ѝ, блеснало под светлината на светилника. И как с плавен жест надига черното було пред лицето си.

Замаян, той се задвижи по инстинкт, без да мисли. Ножът сам се смъкна през ръкава и излетя от ръката му, сякаш през гъсто желе. Едва тогава осъзна какво е направил и се протегна отчаяно напред, за да го задържи.

Дръжката разцъфна между гърдите ѝ. Тя се срина на колене и се отпусна назад.

Мат запълзя към нея на ръце и колене. Не можеше да се изправи, дори животът му да зависеше от това, но запълзя към нея и зашепна подивяло:

— Защо? Защо?

Той рязко отметна булото и ясните сини очи го прободоха. Тя дори му се усмихна. Той не погледна дръжката на ножа. Дръжката на неговия нож!

— Защо, Мелиндра?

— Харесвах хубавите ти очи? — отрони тя съвсем тихо.

— Защо?

— Някои клетви са по-важни от всички други, Мат Каутон. — Ножът с тънкото острие се надигна рязко, с цялата ѝ останала сила, вложена зад него, и върхът му притисна люлеещата се лисича глава към гърдата му. Сребърният медальон не можеше да спре едно острие, но ъгълът се оказа достатъчно погрешен и някакъв скрит дефект в стоманата го откърши точно при дръжката в мига, в който той стисна ръката ѝ. — Имаш късмета на самия Велик властелин.

— Защо? — настоя той. — Да те изгори дано, защо?

Знаеше, че отговор няма да има. Устата ѝ остана отворена, сякаш щеше да каже още нещо, но очите ѝ вече ставаха стъклени.

Той понечи да вдигне булото, за да покрие лицето ѝ, но ръката му се отпусна. Беше убивал мъже и тролоци, но никога жена. Никога жена. Досега. Те се радваха, когато нахлуеше в живота им. Това не беше празна хвалба. Жените му се усмихваха. Дори когато ги оставяше, пак се усмихваха, сякаш го канеха да се върне. Това бе всичко, което някога бе искал от жени: усмивка, танц, целувка и да го помнят с обич.

Усети, че мислите му са се разхвърчали. Издърпа дръжката на счупения нож от ръката на Мелиндра — покрит със злато нефрит с инкрустирани златни пчели — и я запокити към мраморната камина, надявайки се, че ще се строши. Доця му се да зареве, да завие. „Аз не убивам жени! Аз ги целувам, не ги...“

Трябваше да проясни мисълта си. Защо? Със сигурност не затова, че заминаваше. Затова тя не беше реагирала. Освен това тя смяташе, че гони чест. И винаги беше одобрявала това. Нещо, което бе споменала, го привлече, изплува отново в ума му и го смрази. Късметът на Великия властелин. Беше го чувал по-различно, много пъти. Късмета на Тъмния. На Мрака.

— Мраколюбка.

Въпрос ли беше това, или убеденост? Мисълта с нищо не облекчи това, което беше направил. Щеше да носи лика ѝ в ума си до гроба.

Тийр. Беше ѝ казал само, че отива в Тийр. Камата. Златни пчели върху нефрит. Стършели. Готов беше да се обзаложи, че са девет на

брой, без да поглежда. Девет златни пчели върху зелено поле. Гербът на Иллиан. Където властваше Самаил. Възможно ли беше Самаил да се бои от него? Как е могъл Самаил дори да знае? Само няколко часа, откакто Ранд го бе помолил — казал му беше, — а той самият още не беше сигурен какво ще направи. Може би Самаил не е искал да рискува? Как не. Един от Отстъпниците да се бои от някакъв комарджия, колкото и да му беше натъпкана главата с бойните знания на други мъже. Беше тъпо.

Всичко се свеждаше до това. Можеше да повярва, че Мелиндра не е била Мраколюбка, че е решила да го убие ей така, просто по прищявка, че никаква връзка не съществува между една нефритена дръжка на кама със златни пчели и неговото евентуално заминаване за Тийр, за да поведе армия срещу Иллиан. Може, ако беше някой глупак с гъши мозък. По-добре да сбъркаш, ако това те прави по-предпазлив, обичаше да си повтаря той. Един от Отстъпниците го бе забелязал. Определено не стоеше вече в сянката на Ранд.

Той се затътри през стаята, седна, опрял брадичка на колене и гръб във вратата, и се загледа в лицето на Мелиндра. Мъчеше се да реши какво да направи. Когато слугинята почука е вечерята му, той й извика да се маха. Храната беше последното нещо, което искаше. Какво да прави? Доця му се да не усеща въртенето на зара в главата си.

ГЛАВА 52

ИЗБОР

Ранд остави бръснача, изтри петънцата пяна от лицето си и се зае с връзките на ризата си. Лъчите на ранното утро струяха през квадратните рамки — тежките завеси бяха прибрани настрани, за да пропускат свежия въздух. Трябваше да е с приличен вид, когато убие Рахвин. Мехур от гняв се надигна от корема му при тази мисъл. Той го натисна обратно. С приличен вид. И хладнокръвен. Никакви грешки.

Когато се извърна от огледалото с позлатената рамка, Авиенда седеше върху навитата си на руло постеля до стената, под гоблена с изобразени на него невъзможно високи златни кули. Беше ѝ предложил да донесат още едно легло в стаята, но тя твърдеше, че дюшеците били прекалено меки за спане. Гледаше го напрегнато, забравила нощната риза в едната си ръка. Той се беше постарал да не се обръща, докато се бръснеше, за да ѝ остави време да се облече, но освен белите чорапки не беше си надянала нищичко.

— Няма да те посрамя пред други мъже — каза тя внезапно.

— Да ме посрамиш ли? Какво искаш да кажеш?

Тя се изправи плавно, удивително бяла там, където слънцето не беше я докосвало, стройна и със здрави мускули, и въпреки това с онази закръгленост и мекота, които така измъчваха сънищата му. За първи път си беше позволил да я погледне открито, докато се развява така гола из стаята, но това, изглежда, не я притесни. Големите ѝ синьо зелени очи се бяха вторачили в неговите.

— Не аз помолих Сюлин да включи Инайла, Сомара или Лателе онзи първи ден. Нито съм ги молила да те пазят или да правят каквото и да е, ако залитнеш. Това си беше тяхна грижа.

— Само дето ме накара да си помисля, че ще ме хванат и ще ме понесат като бебе, ако ми омекнат коленете. Голяма разлика.

Киселият му тон мина покрай ушите ѝ.

— Това те накара да внимаваш, когато трябваше.

— Разбирам — отвърна той сухо. — Е, все едно, благодаря ти за обещанието, че няма да ме посрамиш.

Тя се усмихна.

— Не съм казала такова нещо, Ранд ал-Тор. Казах само, че няма да те посрамя пред други мъже. Но ако имаш нужда, за твое собствено добро... — Усмивката ѝ се разшири.

— Ти така ли смяташ да тръгнеш? — Той махна с ръка раздражено и я изгледа от главата до петите.

Досега тя никога не беше проявявала и най-малкото смущение от голотата си пред него — тъкмо напротив, — но сега се огледа, видя как той я оглежда и се изчерви. В миг я обкръжи вихрушка от тъмнокафява вълна и бяло алгоде, която вихрушка се превърна в дрехите ѝ толкова бързо, че за миг той се зачуди дали не ги е преляла.

— Всичко ли уреди? — доехтя от вихрещите се фусты. — Говори ли с Мъдрите? Снощи се върна късно. Кой още идва с нас? Колко души можеш да вземеш? Никакви влагоземци, надявам се. На тях не можеш да разчиташ. Особено на дървоубийците. Наистина ли можеш да ни отнесеш в Кемлин за час? Да не е като онова, което аз направих в нощта, когато... Искам да кажа, как ще го направиш? Не обичам да се доверявам на неща, които не познавам и които не мога да разбера.

— Всичко е уредено, Авиенда. — Защо му бърбореше така? И отбягваше да срещне очите му? Беше се срещнал с Руарк и другите вождове, намиращи се все още в околностите на града; ни най-малко не бяха одобрили плана му, но го разбираха в понятията си за джи-е-тох и никой от тях не смяташе, че има друг избор. Обсъдиха го набързо, съгласиха се и заговориха за други неща. Нищо общо с Отстъпници или с Иллиан, или каквито и да е битки. За жени, за лов, за това доколко кайриенската ракия може да се сравнява с айилското уускай, за влагоземския табак, сравнен с този, който се отглеждаше в Пустошта. За час той почти беше забравил какво го чака. Надяваше се, че в Пророчеството на Руйдийн има някаква грешка, че няма да унищожи тези хора. Мъдрите бяха дошли при него — делегация от над петдесет жени, предупредени от самата Авиенда и водени от Амис, Мелайне и Баир; или може би от Сорилея: при Мъдрите често се оказваше трудно да разбереш кой командва. Те не бяха дошли да го разубеждават — пак джи-е-тох, — а за да се уверят, че разбира, че дългът му към Елейн не е по-голям от този към народа на Айил, и се

бяха задържали в залата за заседания, докато не останаха удовлетворени. Трябваше или да ги увери, или да ги избути от пътя си, за да се добере до вратата. Поискаха ли, тези жени не отстъпваха дори на Егвийн в удивителната способност, която тя бе усвоила напоследък — да пренебрегва и най-яроствните крясъци.

— Ще разбере колко души мога да взема, когато се опитам. Ще бъдат само айилци. — С малко късмет Мейлан, Марингил и останалите нямаше да разберат, че заминава, преди да е тръгнал. Щом Кулата разполагаше с шпиони в Кайриен, може би Отстъпниците също имаха, а как можеше да разчита, че тайните му ще бъдат опазени от хора, които не можеха да видят как слънцето изгрява, без да използват този факт в Даес Дай-мар?

Когато започна да навлича на раменете си червеното палто, бродирано със златни ширити, от толкова фина вълна, че бе напълно подходящо за кралски палат, било то в Кемлин или в Кайриен — мисълта го накара да се усмихне мрачно, — та по това време Авиенда почти се беше облякла. За него беше истинско чудо как успяваше да се напъха толкова бързо в дрехите си и в същото време всичко да ѝ е оправено.

— Снощи, докато те нямаше, дойде една жена.

„Светлина!“ Беше забравил за Колавер.

— Ти какво направи?

Тя замълча, докато завързваше връзките на блузата си, очите ѝ се мъчеха да изтърбушат дупка в главата му, но гласът ѝ остана безучастен.

— Отведох я в покоите ѝ, където си поговорихме. Няма повече да има фръцли дървоубийки, които да дращят на процепа на шатрата ти, Ранд ал-Тор.

— Точно това беше целта ми, Авиенда. Светлина! Лошо ли я наби? Не може така да пердашиш дами. Тези хора ми създават достатъчно грижи, за да ми трупаш и ти още.

Тя изсумтя шумно и се залови отново с връзките си.

— Дами! Жената си е жена, Ранд ал-Тор! Освен ако не е Мъдра — добави тя разсъдливо. — Днес тази ще присяда внимателно, но отците ѝ могат да се скрият и след един ден почивка ще може да напусне покоите си. А сега вече знае как стоят нещата. Казах ѝ, че ако още веднъж ти досади — по какъвто и да е начин, — ще я намеря пак

да си поговорим. Само че този път разговорът ще бъде по-дълъг. Сега тя ще прави това, което ти кажеш и когато го кажеш. Примерът ѝ ще е поучителен за останалите. Дървоубийците от друго не разбират.

Ранд въздъхна. Не беше начинът, който той би избрал или можеше да си позволи, но сигурно щеше да подейства. Или пък само щеше да направи Колавер и останалите още по-потайни. Авиенда можеше и да не се страхува от отмъщение — всъщност той щеше да се изненада, ако изобщо ѝ беше хрумвало за такова нещо — но една жена, заемаща Висшия трон на могъща фамилия, не беше като някоя млада благородничка с по-нисък ранг. Какъвто и да беше резултатът за него, Авиенда като нищо можеше да я нападна в някоя тъмна уличка и да ѝ го върнат десетократно за това, което бе причинила на Колавер, ако не я сполетеше и нещо по-лошо.

— Следващия път ме остави да оправям нещата по свой начин. Все пак аз съм Кар-а-карн, не забравяй.

— Имаш пяна от бръсненето по ухото, Ранд ал-Тор.

Той измърмори под нос, вдигна кърпата и изрева: „Влез!“, когато на вратата се потропа.

Ашмодеан влезе — с кремава дантела по врата и маншетите на черното си палто, — праметнал ни гръб калъфа на арфата и с меч, провиснал на бедрото. По хладното му лице човек можеше да си помисли, че навън е зима, но тъмните му очи гледаха нащрек.

— Какво искаш, Натаил? — сопна му се Ранд. — Снощи ти дадох указания.

Ашмодеан облиза устни и за миг извърна очи към Авиенда, която го гледеше намръщено.

— Мъдри указания. Предполагам, че мога да науча нещо за теб, ако остана тук и се оглеждам и ослушвам, но всички тази заран говорят за снощните писъци от покоите на лейди Колавер. Разправят, че те била разсърдила, макар че никой не знае точно как. Тази несигурност кара всички да стъпват на пръсти. Съмнявам се, че някой ще се осмели дори да издиша през следващите няколко дни, без да се замисли как би могло да се изтълкува това. — Физиономията на Авиенда изобразяваше несъкруσιμο задоволство.

— Значи искаш да дойдеш с мен? — каза тихо Ранд. — Искаш да бъдеш зад гърба ми, когато се изправя срещу Рахвин?

— Какво по-добро място за барда на лорд Дракона? Но по-важното е, че така ще остана под окото ти. За да мога да ти докажа верността си. Не съм силен. — Гримасата на Ашмодеан изглеждаше съвсем естествена за всеки мъж, който би направил такова признание, но за миг Ранд долови сайдин, изпълнил другия мъж, усети покварата, изкривила устните на Ашмодеан. Само за миг, но предостатъчно, за да може да прецени. Ако Ашмодеан бе привлякъл всичко, на което е способен, трудно би могъл да се сравни дори с някоя Мъдра, боравеща със Силата. — Не съм силен, но навярно с нещо малко ще мога да ти помогна.

Ранд съжали, че не може да види заслона, изтъкан от Ланфеар. Тя беше казала, че с времето тъканта му ще отслабне и ще се разсипе, но Ашмодеан като че ли все още не можеше да прелее по-силно от онова, което бе по силите му в първия ден, когато падна в ръцете на Ранд. Навярно беше излъгала, за да даде на Ашмодеан фалшиви надежди и да накара Ранд да повярва, че мъжът ще си възвърне достатъчно сила, за да може да го научи на по-могъщи неща от това, на което го учеше сега. „Напълно би й подходдало.“ Поколеба се дали това е негова мисъл, или на Луз Терин, но беше сигурен, че е вярна.

Дългото му мълчание накара Ашмодеан отново да оближе устни.

— Един-два дни тук ще са без значение. Дотогава ти или ще се върнеш, или ще си загинал. Позволи ми да докажа верността си. Навярно ще мога да направя нещо. Песъчинка повече тежест на твоята страна може да наклони везните. — Сайдин отново се изля в него, само за миг. Ранд усети налягане, но все пак потокът беше немощен. — Знаеш избора ми. Стиснал съм този чим трева на самия ръб на пропастта и се моля да удържи още някой и друг туптеж на сърцето. Ако се провалиш, чака ме нещо по-лошо и от смърт. Трябва да се погрижа да победиш и да живееш. — Той внезапно погледна към Авиенда, сякаш осъзнал, че може би е изприказвал твърде много. Изсмя се кухо. — Иначе как ще мога да съставя песните в прослава на лорд Дракона? Един бард трябва да има нещо подръка, с което да работи. — Топлината никога не засягаше Ашмодеан — хитрина на ума, твърдеше той, не на Силата — но сега по челото му затекоха едри капки пот.

Да го държи под око или да го остави зад себе си? За да побегне сигурно, търсейки си убежище, когато започнеше да се чуди какво е

станало в Кемлин. Ашмодеан щеше да си остане този, който е, докато умре и се прероди отново, а може би и след това.

— Под очите ми — каза тихо Ранд. — И само да заподозра, че не ми харесва там, където пада песъчинката...

— Подлагам верността си на милостта на лорд Дракона — промърмори Ашмодеан и се поклони. — С позволение на лорд Дракона ще изчакам отвън.

След като мъжът излезе, отстъпвайки заднишком с поклони. Ранд се огледа из стаята. Мечът му лежеше върху позлатения скрин до леглото, с увития около ножницата и сеанчанското копие колан с токата с Дракона. Днешното убийство нямаше да е със стомана, не и от негова страна. Той опипа джоба си и усети с пръстите си твърдите очертания на дребния дебел мъж с меч — това беше единственият меч, който щеше да му трябва днес. За мис размисли дали да не се „плъзне“ до Тийр, за да си вземе Каландор, или дори до Руйдийн, за онова, което беше скрито там. С което и да е от двете можеше да унищожи Рахвин пред онзи да е усетил, че се е появил. А също така можеше да унищожи и цял Кемлин. Но дали можеше да се довери на самия себе си? Толкова мощ. Толкова Единствена сила. Сайдин висеше ето там, на самия предел на видимостта. Покварата сякаш бе станала част от самия него. Гневът се просмукваше под повърхността, към Рахвин. Към самия него. Ако този гняв избухнеше на воля, докато той държеше дори Каландор... Какво щеше да направи? Щеше да е непобедим. С онова, другото, можеше да се „плъзне“ чак до Шайол Гул, можеше да сложи край на всичко, да се свърши, все едно по кой начин. Все едно. Не. В това не беше сам. Не можеше да си позволи нищо друго освен победа.

— Светът е яхнал раменете ми — измърмори той. После изведнъж изохка и стисна с ръка лявата си кълка. Сякаш го бяха промушили с игла, но не беше нужно кожата по ръцете му да настръхне, за да се сети какво става. — Това пък защо беше? — изръмжа той на Авиенда.

— Само за да видя дали „лорд Дракона“ все още е от плът и кръв като всички нас, простосмъртните.

— Съм — отвърна той и сграбчи сайдин — с цялата му сладост и гадост, — за да прелее съвсем мъничко.

Очите ѝ се разшириха, но тя не трепна, а само го изгледа, все едно че нищо не беше се случило. Все пак, докато пресичаха преддверието, се отри с длан по задничето, когато реши, че не я вижда. Изглежда, че и тя все пак си беше от плът и кръв. „Да ме изгори дано, все си мислех, че съм я научил на приличие.“

Той отвори вратата, пристъпи навън и зяпна, закован на място. Мат се беше облегал на странното си копие, нахлупил ниско кожената шапка с периферията, леко встрани от Ашмодеан, но не това го стресна. Нямаше никакви Деви. Трябваше да се досети, че нещо не е наред, още когато влезе Ашмодеан, без да го известят. Авиенда се оглеждаше удивена, сякаш очакваше да ги намери скрити зад гоблените.

— Мелиндра снощи се опита да ме убие — каза Мат и Ранд престана да мисли за Девите. — Както си говорихме, изведнъж се опита да ми избие главата от раменете с ритници.

Мат разказа случката накъсо. Камата със златните стършели. Изводите му. Затвори очи, когато каза как е приключил — с простичкото, вкочанено „Убих я“ — и бързо ги отвори, сякаш зад клепачите си бе видял нещо, което никак не държеше да вижда.

— Съжалявам, че е трябвало да го направиш — каза тихо Ранд и Мат сви скръбно рамене.

— По-добре тя, отколкото аз. Струва ми се. Беше Мраколюбка. — Но и това сякаш за него не променяше нищо.

— Ще се справя и със Самаил. Само да се подготвя.

— И колко още остават?

— Отстъпниците не са тук — сръза ги Авиенда. — Нито Девите на копието. Те къде са? Какво си направил, Ранд ал-Тор?

— Аз? Тук пред вратата имаше двацет, когато се прибирах снощи да си лягам, а оттогава и една не съм виждал.

— Да не би да е защото Мат... — понечи да се намеси Ашмодеан и млъкна, когато Мат го изгледа със смесица от болка и готовност да удари нещо.

— Не говорете глупости — каза твърдо Авиенда. — Фар Дарейз Май няма да предявят тох срещу Мат Каутон за това нещо. Тя се е опитала да го убие и той я е убил. Дори нейната посестрима, ако има такава, не би го направила. И никой не би предявил тох срещу Ранд ал-Тор за нещо, което друг е направил, освен ако той не му е заповядал.

Ти си направил нещо, Ранд ал-Тор, нещо голямо и лошо, иначе те щяха да са тук.

— Нищо не съм направил — отвърна той рязко. — И нямам намерение да стоя тук и да го обсъждаме. Облякъл ли си се добре за езда на юг, Мат?

Мат бръкна в джоба на палтото си и опипа нещо. Обикновено държеше там заровете си и чашката.

— Точно като за Кемлин. Омръзна ми да ми се промъкват зад гърба. Искам веднъж и аз да се промъкна изневиделица зад някой от тях. Просто се надявам да си получа проклетото потупване по главата вместо проклетото цвете — добави той с гримаса.

Ранд не го запита какво означава всичко това. Друг тавирен. Двамата заедно навярно щяха да изкривят някак каприза на съдбата. Не се знаеше как, нито дали, но все пак...

— Изглежда, че ще останем заедно още малко. — Мат изглеждаше някак примирен.

В коридора ги пресрещнаха Моарейн и Егвийн — изглеждаха така, сякаш най-голямото усилие, което ги чакаше този ден, беше някоя невинна разходка из градините на двореца. Егвийн, с хладен поглед и спокойна, надянала на пръста си пръстена с Великата змия, спокойно можеше да мине за Айез Седай въпреки айилските си дрехи, шала и забрадката на главата ѝ, докато Моарейн... Златни нишки улавяха светлината, леко прошарили роклята ѝ от сияйно синя коприна. Синьото камъче на челото ѝ, увиснало от златната верижка, която бе пристегнала вълните на черната ѝ коса, блестеше също толкова ярко колкото големите, обковани със злато сапфири на шията ѝ. Едва ли най-подходящото облекло за това, което се канеха да направят, но в своето червено палто Ранд се въздържа от коментари.

Наследена още от времето, когато Домът Дамодред бе притежавал Слънчевия трон, изящната осанка на Моарейн му се стори по-царствена от всякога. Дори присъствието на „Джайсин Натаил“ не можа да смути кралското ѝ величие, но изненадващо, тя дари Мат с топла усмивка.

— Значи и ти идваш, Мат? Научи се да вярваш на Шарката. Не си губи повече живота в напразни усилия да промениш това, което не може да се промени. — Ако можеше да се съди по физиономията на Мат, той като че ли вече съжаляваше, че изобщо е тук, но Айез Седай

извърна погледа си от него без следа от притеснение. — За теб са, Ранд.

— Още писма? — каза той. Едното носеше неговото име, изписано с елегантен женски почерк, който той разпозна моментално. — От теб, Моарейн? — Другото бе за Том Мерилин. И двете бяха запечатани с бял восък, явно с нейния пръстен с Великата змия, с впечатания образ на змията, захапала опашката си. — Защо е трябвало да ми пишеш писмо? И запечатано при това? Ти никога не си се бояла да кажеш това, което искаш да ми кажеш, в лицето. Ако и да го забравям, Авиенда ми напомня от време на време, че съм само от плът и кръв.

— Ти много си се променил в сравнение с онова момче, което срещнах пред хана „Виноструй“. — Гласът ѝ беше като тихо кълтяща сребърна камбанка. — Едва ли си същият. Моля се само дано да си се променил достатъчно.

Егвийн промърмори нещо много тихо. На Ранд му се стори, че беше: „Аз пък се моля дано да не се е променил чак толкова.“ Тя гледаше намръщено писмата, сякаш също се чудеше какво има в тях. Както и Авиенда.

Моарейн продължи по-бодро, можеше да се каже — дори енергично.

— Печатите предполагат уединение. В това писмо има неща, над които бих желала да помислиш. Не сега; когато имаш време да помислиш. Колкото до писмото за Том, не знам по-безопасни ръце от твоите, на които да го дам. Предай му го, когато го срещнеш. А сега, има нещо, което трябва да видиш при кейовете.

— При кейовете? — възкликна Ранд. — Моарейн, точно тази сутрин нямам никакво време за...

Но тя вече беше закрачила по коридора, уверена, че ще я последва.

— Приготвила съм коне. Дори и за теб, Мат, просто за всеки случай. — Егвийн се поколеба само за миг и тръгна след нея.

Ранд отвори уста да извика на Моарейн да се върне. Беше се заклела да му се подчинява. Каквото и да имаше да му показва, можеше да го види и някой друг ден.

— Един час повече, има ли разлика? — промърмори Мат. Май наистина премисляше решението си.

— Само ще ти е от полза да те видят тази заран — каза Ашмодеан. — Така Рахвин би могъл да го разбере едва когато се случи. Ако има някакви подозрения — ако има свои шпиони, които да са подслушвали зад ключалките — това може да ги приспи днес.

Ранд погледна Авиенда.

— И ти ли ме съветваш да отложим?

— Съветвам те да послушаш Моарейн Седай. Само глупците пренебрегват Айез Седай.

— Какво толкова може да има на пристанището, че да е по-важно от Рахвин? — изръмжа той и поклати глава. В Две реки имаше една поговорка. Не че някой се осмеляваше да я изрече, когато някоя жена ще чуе. „Създателят е направил жените да радват окото и да смущават ума.“ Поне в едното Айез Седай определено не бяха изключение. — Един час.

Слънцето все още не беше се издигнало достатъчно високо, за да отмести дългата сянка от крепостната стена от каменния пристан, на които бяха подредени фургоните на Кадийр, но въпреки това той бършеше потното си лице с голяма кърпа. Жегата беше само една от причините да се поти така обилно. Високите сиви стени, протягащи се навътре в реката от двете страни на редицата кейове, превръщаха пристана в задушна кутия и той самият бе напъхан вътре. Нищо друго нямаше тук, освен широки зърнени баржи с тъпи носове и други такива, закотвени сред реката и чакащи ред за разтоварване. Беше обмислял дали да не се промъкне на някоя от тях, но така щеше да изостави повече от останалото му имущество. Въпреки това, ако можеше да се убеди, че мудното тътрене по течението на реката ще го отведе до нещо друго, вместо до смъртта, щеше да го направи. Ланфеар не беше се връщала повече в сънищата му, но той все още носеше белезите от изгорено по гърдите си, за да му напомнят заповедите ѝ, Само мисълта, че би могъл да не се подчини на една от Избраните, го накара да потръпне въпреки горещата пот, стичаща се по лицето му.

Да можеше само да знае на кого да се довери! В известен смисъл бе възможно да се довери на който и да е съмишленик — Мраколюбец. Но последните двама от неговите колари, положили клетвите, бяха

изчезнали преди два дни, най-вероятно на някоя от баржите. Все още не знаеше коя айилка бе пъхнала онази бележка под вратата на фургона му — „Ти не си сам сред чужди. Пътят е избран.“ — въпреки че прехвърляше няколко възможности в главата си. По кейовете се мяркаха почти толкова айилци, колкото и докери, дошли да погледат реката; някои от тези лица беше виждал твърде често, за да е обяснимо, и неколцина от тях го бяха поглеждали на свой ред преценяващо. Няколко кайриенци също така, както и един тайренски лорд. Това само по себе си не означаваше нищо, разбира се, но ако можеше да намери няколко души, с които да...

При една от портите се появи група конници, с Моарейн и Ранд ал-Тор в челото, заедно със Стражника на Айез Седай, и поеха покрай колите, откарващи чувалите със зърно. Вълна от радостни възгласи ги спохождаше навсякъде:

— Слава на лорд Дракона! — И също: — Да живее лорд Дракона! — И от време на време: — Слава на лорд Матрим! Слава на Червената ръка!

За разлика от друг път, Айез Седай свърна към задния край на редицата от фургони, без дори да погледне към Кадийр. Дори и да не беше Айез Седай, дори и да не го поглеждаше всеки път така, сякаш познаваше всяко тъмно ъгълче в мозъка му, искаше му се, ако може, да не се вторачва непрекъснато в едно от нещата, с които беше напълнила фургоните му. Предната вечер тя го беше накарала да свали платнището от онази странно усукана рамка на врата от червен мрамор във фургона точно зад неговия. Тя, изглежда, изпитваше някакво извратено удоволствие от това да го принуждава да ѝ помага, докато проучваше това-онова. Отново щеше да покрие това нещо, ако му стискаше да пристъпи до него или ако можеше да накара някой от фургонджиите да го направи. Никой от хората, които сега бяха с него, не беше видял как Херид пропадна наполовина в него в Руйдийн и наполовина изчезна — Херид беше първият, който избяга веднага щом минаха Джангай: човечецът не беше съвсем в ред с главата, след като Стражникът едва го бе измъкнал — но те не можеха и да погледнат към него, виждайки как ъглите някак не се срещат както трябва, как очите ти не могат да проследят очертанията му, без да замигат и да ти се завие свят.

Кадийр изгледа равнодушно първите трима конници, точно както Айез Седай не обърна внимание на него, и Мат Каутон — почти толкова. Момъкът носеше неговата шапка — така и не бе могъл да си намери нещо, с което да я замени. Айилската никаквица, Авиенда, яздеше зад седлото на младата Айез Седай, и двете вдигнали високо полите си, да им се виждат бедрата. Ако изобщо му трябваше някакво потвърждение, че айилката дели ложето на ал-Тор, достатъчно беше да види как го поглежда; жена, вкарала някой мъж в леглото си, винаги го гледаше след това с този смътен блясък в очите, сякаш вече е нейна собственост. По-важното беше, че Натаил е с тях. Кадийр го виждаше за първи път толкова отблизо, откакто прекосиха Гръбнака на света. Натаил, който стоеше много високо сред Мраколюбците. Ако можеше да се промъкне покрай Девите и да се доближи до Натаил...

Изведнъж Кадийр примигна. Но къде бяха Девите? Ал-Тор винаги излизаше с ескорт от жени, владеещи копието. Той се огледа намръщено и се увери, че сред айилците, насядали по кейовете, няма и една Дева.

— Няма ли да погледнеш една стара приятелка, Хаднан?

Мелодичният глас накара Кадийр да извърне рязко глава и той зяпна в лицето с нос като сатър и тъмните очи, почти скрити зад пластове тлъстини.

— Кейле?

Беше невъзможно. Никой не можеше да оцелее сред Пустошта освен айилците. Тя трябваше да е мъртва. Но ето че стоеше пред него, в бяла коприна, изпъната по туловището ѝ, костените гребени бяха щръкнали над тъмната ѝ коса.

С лека усмивка тя се извърна с грациозността, която винаги го беше изненаждала у толкова едра жена, и леко се изкачи по стъпенките на фургона му.

Той се поколеба за миг, след което забърза след нея. Хиляди пъти предпочиташе Кейле Шаоги наистина да е издъхнала в Пустошта: тази жена се държеше отвратително господарски — да не си мислеше, че и един петак ще вземе от малкото, което бе успял да задържи — но беше с толкова висок ранг, колкото и Джайсин Натаил. Сигурно щеше да му отговори на няколко въпроса. Най-малкото щеше да има с кого да работи. В най-лошия случай — някой, на когото да прехвърли вината. Властта нарастваше с ранга, но също така и вината за провалите на

тези, които са под теб. Неведнъж той бе предавал тези, на които се подчиняваше, на другите, стоящи по-високо от тях, за да прикрие своята вина.

Той затвори грижливо вратата, обърна се... и щеше да изкрещи, ако гърлото му не беше се стиснало толкова, че да не може да издаде и звук.

Жената, която стоеше там, бе облечена в бяла коприна, но не беше дебела. Беше най-красивата жена, която бе виждал. Очи като тъмни бездънни планински езера, сребърен колан, стегнал тънкото ѝ кръстче, сребърни луни в лъскавочерната ѝ коса. Кадийр знаеше това лице от сънищата си.

Коленете му тупнаха на пода и той изхриптя:

— Велика господарке! Как мога да ви служа?

Ланфеар все едно гледаше някакво насекомо, което можеше да стъпче с върха на пантофката си или да го остави да си пълзи.

— Като покажеш своето покорство на заповедите ми. Твърде много работа имах, за да мога сама да следя Ранд ал-Тор. Кажете ми — какво е направил той, освен че завзе Кайриен? И какво замисля да прави?

— Трудно е, велика господарке. Не може такъв като мен да се доближи до такъв като него. — Насекомо, говореха тези студени очи. Насекомо, на което е позволено да живее, докато има полза от него. Кадийр прерови в ума си всичко, което бе успял досега да види и да чуе или за което да се досети. — Изпраща големи маси айилци на юг, велика господарке, макар че не разбирам защо. Тайренците и кайриенците, изглежда, не забелязват, но не мисля, че те могат да отличат едни айилци от други. — Нито пък той. Не би посмял да я лъже, но ако реши, че е по-полезен, отколкото беше наистина... — Основал е някаква школа, в палата на един бивш Дом, от който не е оцелял никой... — Отначало не можеше да се разбере дали това, което чува, ѝ харесва, но когато той продължи, лицето ѝ започна да помръква.

— Какво е това, което искаш да видя, Моарейн? — подвижна Ранд нетърпеливо, докато връзваше юздите на Джейде-ен за колелото на последния фургон.

Тя стоеше на пръсти и надничаше над капака на фургона към две бурета, които му се сториха познати. Освен ако не грешеше, в тях се пазеха двата печата от куендияр, грижливо увити във вълна, за да не пострадат, след като вече не бяха несъкрушими. Той усети осезаемо покварата на Тъмния — сякаш изтичаше от буретата, като смътна воня от нещо, гниещо скрито в някой тъмен ъгъл.

— Тук ще е безопасно — промърмори Моарейн. Надигна грациозно полите си и закрачи покрай редицата фургони. Лан я последва по петите — като полупитомен вълк, с плаща, увиснал на гърба му и стелещ се на смуцаващи окото вълни от цвят и празнота.

Ранд ги изгледа ядосано.

— Тя каза ли ти какво е, Егвийн?

— Само, че трябва да видиш нещо. Че така или иначе е трябвало да дойдеш тук.

— Трябва да се доверяваш на Айез Седай — каза Авиенда също така твърдо, но с лека нотка на съмнение. Мат изсумтя.

— Добре, смятам да го разбера веднага. Натаил, иди да кажеш на Баел, че ще бъде при него след...

В предния край на редицата фургонът на Кадийр избухна и отломките полетяха към околните. Ранд се затича натам след Моарейн и Лан. Времето сякаш забави ход, всичко започна да става наведнъж, сякаш въздухът се превърна в желе, прилепващо и задържащо всеки миг.

Ланфеар изникна сред оглушителната тишина с нещо отпуснато, бледо и прошарено с червени нишки в ръка — то се влачеше зад нея, докато тя пристъпваше надолу по невидими стъпала. Лицето ѝ бе като маска, изсечена от лед.

— Той ми каза, Луз Терин — изкрещя тя и запокити белия парцал във въздуха. Нещо го подхвана и в миг го изду в окървавени, прозрачна статуя на Хаднан Кадийр — беше кожата му, одрана цялата. Фигурата се сви и се срина на земята, а гласът на Ланфеар се извиси до писък: — Позволил си на друга да те докосне! Пак!

Миговете се бяха слепили един в друг и всичко стана наведнъж.

Преди Ланфеар да стъпи върху каменните плочи на пристана, Моарейн надигна още повече полите си и се затича право към нея. Колкото и бърза да беше, Лан се оказа още по-бърз, пренебрегвайки вика ѝ: „Не, Лан!“ Мечът се измъкна, дългите крака го понесоха пред

нея, сменящият цветовете си плащ се развя. Изведнъж той като че ли се блъсна в невидима каменна стена, отскочи назад и отново, залитайки, се опита да се хвърли напред. Още една крачка и сякаш нечия гигантска ръка го шибна отстрани и той отхвърча на десет крачки във въздуха и падна на камъните.

Докато той все още се носеше във въздуха, Моарейн се хвърли напред и се озова лице в лице с Ланфеар. Само за миг. Отстъпницата я изгледа, сякаш учудена какво е застанало на пътя ѝ, а после Моарейн бе шибната настрана така силно, че се претъркули няколко пъти и се скри под един от фургоните.

По пристана се възцари суматоха. Само няколко мига, откакто фургонът на Кадийр беше избухнал, но само слепият нямаше да разбере, че жената в бяло борави с Единствената сила. По кейовете засвистяха брадви, режещи въжета, за да освободят баржите, и екипажите им затласкаха отчаяно съдовете навътре към реката. Гологърди докери и граждани в тъмни облекла с бой си запробиваха път към спасителните палуби. В другата посока мъже и жени се стичаха С писъци и рев към портите и занапираха да влязат в града. А сред тях фигури в кадин-сор надигнаха була и връхлетяха срещу Ланфеар с копня, ножове и голи ръце. Не можеше да има съмнение кой бе източникът на атаката, нито че се сражава с помощта на Силата. Но въпреки това те се стекоха за танц с копията.

Огън се срина над тях на вълни. Стрелите му заразкъсваха онези, които продължаваха напред, и дрехите им пламваха. Не че Ланфеар всъщност се биеше с тях или им обръщаше особено внимание. Все едно че пропъждаше от себе си досадни мухи и хапливчета. Бягащите изгаряха също като онези, които продължаваха да връхлитат за бой. Тя закрачи към Ранд, все едно че нищо друго не съществуваше.

И всичко това — само за няколко удара на сърцето.

Три стъпки беше направила, когато Ранд сграбчи мъжката половина на Верния извор — разтопена стомана и кършещ стоманата лед, сладък мед и купчина воняща тор. Дълбоко в покрива на Празнотата борбата за оцеляване изглеждаше далечна, битката пред него — не по-малко. Докато Моарейн изчезваше под фургона, той преля, притегли зноя от пламъците на Ланфеар и го потопи в реката. Пламъците, поглъщащи доскоро човешки силуети, изчезнаха. В същия миг той отново запреде сплитовете и се появи призрачно сивкав купол,

удължен овал, обгръщащ него, Ланфеар и повечето фургони, почти прозрачна стена, изключваща всичко, което вече не беше попаднало вътре. Още докато затягаше сплита, не беше сигурен какво е това и откъде е дошло — някакъв спомен от Луз Терин сигурно, — но пламъците на Ланфеар се заблъскаха в сумрачните му стени и спряха. Смътно успя да зърне хората отвън: мнозина се тресяха по камъните — беше отнел пламъците, но не и разкъсването на плътта; вонята на изгоряло все още висеше във въздуха — но повече от онези, които вече бяха обгорени, нямаше да се подпалят. И вътре се търкаляха тела — купчини овъглени дрипи, някои от които все още плахо помръдваха и стенеха. Всичко това не я интересуваше. Прелетите от нея пламъци загаснаха — нали мухите бяха разпръснати; тя дори не се огледа настрани.

Един удар на сърцето. Беше хладен сред пустошта на Празнотата и дори да изпитваше жал за умрелите, умиращите и обгорените, усещането беше толкова далечно, че все едно го нямаше. Беше самата хладина. Самата празнота. Само гневът на сайдин го изпълваше.

Движение от двете му страни. Авиенда и Егвийн, с очи, приковани в Ланфеар. Беше искал да ги задържи извън това, да го затръшне пред тях. Сигурно се бяха хвърлили напред заедно с него. Мат и Ашмодеан бяха от външната страна — стената беше пропуснала само няколкото първи фургона. Ледено спокоен, той преля Въздух, за да впримчи Ланфеар: Егвийн и Авиенда можеха да я заслонят, докато той я отвлича.

Нещо прерязва потоците му и те изплющяха назад толкова силно, че той изпъшка.

— Една от тях ли е? — изрева Ланфеар. — Коя е Авиенда? — Егвийн отметна глава и изви, с оцъклени очи, с цялата болка на света, писнала от устата ѝ. — Коя? — Авиенда се надигна на пръсти, треперейки, и воят ѝ догони този на Егвийн, докато двете се издигаха все по-високо и по-високо.

Мисълта мигом се появи сред празното. „Дух, заплетен така, с Огън и Земя. Ето.“ Ранд усети как нещо се прерязва, нещо невидимо, и Егвийн се срина в неподвижна купчина, а Авиенда — на ръце и колене.

Ланфеар се олюля, очите ѝ се запреместваха от тях към него, като тъмни езера от черен пламък.

— Ти си мой, Луз Терин! Мой!

— Не. — Гласът на Ранд достигна до собствените му уши като от тунел, дълъг цяла миля. „Отвлечи я от момичетата.“ Той продължи да крачи, без да се озърта назад. — Никога не съм бил твой, Миерин. Винаги ще принадлежа на Илиена. — Празнотата потръпна от жал за нещо безвъзвратно изгубено. И от отчаяната борба с нещо друго освен с бича на сайдин. „Аз съм Ранд ал-Тор.“ И „Илиена, сърце мое, винаги и всякога.“ Уравновесен, на ръба на бръснача. „Аз съм Ранд ал-Тор!“ Други мисли се опитаха да се надигнат, да изригнат като фонтан — за Илиена, за Миерин, за това, което трябваше да направи, за да я надвие. Той ги потисна една по една, дори последната. Ако залитнеше на погрешната страна... „Аз съм Ранд ал-Тор!“ — Твоето име е Ланфеар и по-скоро ще умра, отколкото да обикна Отстъпница.

Нещо като симпатия премина през лицето ѝ и то отново се превърна в мраморна маска.

— Щом не си мой — каза тя хладно, — тогава си мъртъв.

Болка в гърдите, сякаш сърцето му щеше да се взриви, и в главата му — нажежени до бяло пирони, забиващи се в мозъка му, болка толкова силна, че вътре в Празнотата му се дощя да изкрещи. Смъртта беше тук и той го знаеше. В паника — дори в Празнотата, в паника; пустошта замига, взе да се стапя — той заплете и Въздух, и Огън, и Земя и бясно замахна. Сърцето му вече не биеше. Пръсти на черна болка вече трошаха купола на Празнотата. Сиво було вече се спускаше на очите му. Той усети как сплитът му се плъзна, тресейки се, през нейния. Изгарящият дъх в празните дробове, тласъкът на сърцето, започнало отново да помпа. Отново можеше да вижда, сребърни и черни искри се понесоха между него и каменното лице на Ланфеар, все още задържаща се в равновесие от рикошета на своите потоци. Болката беше тук, в главата и гърдите, като зейнали рани, но Празнотата се втвърди и телесната болка стана далечна.

И добре че беше далечна, защото нямаше време да се възстанови. Насила се понесе напред и запокити по нея Въздух — в як кривак, който я събори без дъх. Тя срязва сплита и той удари отново, и отново, и отново, всеки път, когато тя срязваше поредния сплит, в безмилостен порой от удари, които тя някак успяваше да види и да спре, и всеки път — все по-близо. Ако успееше да задържи вниманието ѝ миг повече, ако една от тези невидими тояги я удареше в главата, ако успееше да я

доближи достатъчно, за да стовари юмрука си... В несвяст тя щеше да е също толкова безпомощна като всеки друг.

Изведнъж тя сякаш осъзна какво прави той и без да спира да парира ударите му, толкова лесно, сякаш успяваше да види всеки един поотделно, затанцува заднишком, докато раменете ѝ не се удариха във фургона зад нея. И се усмихна като зимна фъртуна.

— Бавно ще умреш и ще ме молиш да ти позволя да ме обичаш преди да умреш — каза тя.

Този път не удари право в него. Замахна да разсече връзката му със сайдин.

Паника разтърси купола на Празнотата като гонг при първото докосване, остро като нож, и Силата се смали, докато тя режеше все по-дълбоко между него и Извора. С Дух и Огън, и Земя, той удари в острието на ножа — знаеше къде да го намери, знаеше къде е връзката му, можеше да усети първата резка. Опитът ѝ да го заслони заглъхна, отново се появи, върна се толкова бързо, колкото да може да го пресече, но всеки път с този мигновен отлив на сайдин, мигове, в които той почти се проваляше и в които Противоударът му едва успяваше да отблъсне атаката ѝ. По-лесно щеше да е, ако боравеше с два сплита наведнъж — той можеше и с десет, и с повече да борави — но не и когато единственият беше отчаяната му защита срещу нещо, което не можеше да знае дали е тук, преди да стане непростимо късно. Не и когато мислите на друг мъж напиреха да изплуват на повърхността сред Празнотата, напиреха да му кажат как да я победи. Ако се вслушаше, този, който можеше да излезе с тях, щеше да е Луз Терин Теламон, а гласът на Ранд ал-Тор щеше да се стопи и да изчезне.

— Ще направя така, че и двете мръсници да видят как се молиш — каза Ланфеар. — Но дали да накарам първо тях да те видят как умираш, или теб — тях? — Кога бе успяла да се покачи на платформата на открития фургон? Да я следи трябваше, да я дебне за всеки намек, че се е изтощила, че вниманието ѝ отслабва. Напразна надежда. Застанала до невъзможно усуканата рамка на тер-ангреала, като кралица, готова да изрече присъда, тя все пак си позволи прищявката да изгледа със смразяваща усмивка тъмната костена гривна, която завъртя между пръстите си. — От кое повече ще те заболи, Луз Терин? Искам да те нараня. Искам да изпиташ болка, каквато никой мъж досега не е изпитвал!

Колкото по-здрав бе потокът към него от Извора, толкова по-трудно щеше да бъде да го пресече. Дланта му се впи джоба на палтото и малкият каменен мъж с меч се притисна в жигосаната в дланта му чапла. Той привлече сайдин колкото можеше по-надълбоко, докато покварата не се понесе заедно с него из пустошта като парцалива мъгла.

— Болката, Луз Терин.

А болка имаше. Светът преглътна в агония. Не сърцето и главата този път, а навсякъде. Всяка негова частица. Нажежени игли, забиващи се през Празнотата. Почти му се стори, че чува гаснещия им свисък — и всяка от тях проникваше по-дълбоко от предишната. Усилията ѝ да го заслони не се забавиха; станаха по-бързи и все по-силни. Не можеше да повярва, че е толкова силна. Хванал се отчаяно за Празнотата, за раздиращия го отвътре с жара си и смразяващ го сайдин, той се бранеше бясно. Можеше да сложи край на това, да я довърши. Можеше мълния да срути от небесата или да я обвие в пламъка, който сама беше използвала, за да убива.

Образи пробягаха през болката. Жена в тъмна рокля на търговка, скачаща от коня си, червеният пламък на меч в ръцете му; беше дошла да го убие, с една дузина Мраколюбци. Скръбните очи на Мат: „Аз я убих“. Златокоса жена, лежаща сред потънал в руини коридор, където, изглежда, самите стени се бяха стопили преди да рухнат. „Илиена, прости ми!“ Отчайващ вик.

Можеше да сложи край. Но не можеше. Щеше да умре, и светът навярно с него, но не можеше да си наложи да убие друга жена. Най-страшната шега, която светът бе виждал.

Триейки кръв от устата си, Моарейн изпълзя изпод фургона и се изправи колебливо. В ушите ѝ прокърнтя мъжки смях. Очите ѝ неволно пробягаха към Лан и го намериха да лежи почти до мъгливата сива стена на купола над тях. Той помръдна — може би се опитваше да намери сили, за да се изправи, или в предсмъртни гърчове, Тя насила го изтласка от ума си. Беше спасявал живота ѝ толкова пъти, че по право трябваше да му принадлежи, но и тя отдавна беше направила каквото можеше, за да се увери, че той ще оцелее, за да продължи

самотната си непрестанна битка със Сянката. Сега той трябваше да живее или да умре без нея.

Ранд беше този, който се смееше, на колене върху каменния пристан. Смееше се и сълзи се стичаха по лицето му, изкривено като на човек, подложен на мъчения. Моарейн усети мраз. Ако го беше надвила лудостта, това бе извън нея. Тя можеше да направи само това, което можеше. Което трябваше да направи.

Обърна се към Ланфеар и гледката я порази като гръм. Защото видя онова, което толкова често я беше спохождало в сънищата ѝ след Руйдийн. Ланфеар, застанала на платформата на фургона, сияеща до бяло от сайдар, обкръжена от усуканата рамка — тер-ангреал и взираща се надолу към Ранд с безмилостна усмивка. Въртеше в ръцете си някаква гривна. Ангреал! Ако не беше ангреалът на Ранд, отдавна щеше да го е съкрушила с това. Или това, или Ланфеар просто си играеше с него. Нямаше значение. На Моарейн не ѝ харесваше този кръг гравирана, потъмняла от вековете кост. На пръв поглед приличаше на акробат, извит назад, за да хване глезените си. Но отблизо щеше да се види, че китките и глезените му са вързани. Не ѝ харесваше, но все пак я беше донесла от Руйдийн. Вчера беше извадила гривната от една торба с дреболии и я беше оставила да лежи там, до прага на мраморната рамка.

Моарейн беше лекичка, дребна женица. Теглото ѝ изобщо не разклати фургона, докато се катереше. Трепна, когато роклята ѝ се закачи на една треска и се раздра, но Ланфеар не погледна към нея. Отстъпницата се беше справила с всяка друга заплаха и и беше останал само Ранд.

Потискайки малкото мехурче надежда — такъв лукс не можеше да си позволи. — Моарейн се закрепил за миг на опашката на фургона, а после прегърна Верния извор и скочи към Ланфеар. На Отстъпницата ѝ остана само миг, колкото да се извърне, преди Моарейн да я удари, вкопчвайки се в гривната. Лице в лице, двете се преобърнаха през рамката на тер ангреала, И била светлина погълна всичко.

ГЛАВА 53

ЧЕЗНЕЩИ СЛОВА

Сред дълбините на свиващата се Празнота Ранд зърна Моарейн, засилила се от небитието, за да се хвърли върху Ланфеар. Атаките срещу него секнаха, когато двете жени политнаха през рамката на тер-ангреала сред лумналата бяла светлина, която продължи безкрай: тя изпълни извития правоъгълник от червен мрамор, сякаш мъчейки се да нахлуе през него, избивайки някаква невидима преграда. Сребристосини мълнии засвистяха в дъги около тер-ангреала, все по-свирепо неистови; дразнещо слуха бръмчене проряза въздуха.

Ранд едва успя да се изправи. Болката все още беше тук, но тежестта си бе отишла, с обещанието, че и болката ще я последва. Не можеше да откъсне очи от тер-ангреала. „Моарейн.“ Името ѝ увисна в главата му, прорязвайки покрива на Празнотата.

Лан се понесе покрай него, вторачен във фургона и наведен, сякаш само стъпките му напред можеха да го задържат да не падне.

Повече от това да остане прав беше извън възможностите на Ранд в този момент. Той преля и задържа Стражника с потоци на Въздух.

— Ти... Нищо не можеш да направиш, Лан. Не можеш да тръгнеш след нея.

— Знам — отвърна Лан безнадеждно. Не оказа съпротива, само продължи да се взира към тер-ангреала, погълнал Моарейн. — Светлината мир да ми прати дано, знам.

Самият фургон вече бе пламнал. Ранд се опита да потуши пламъците, но щом отнемеше топлината от един пламък, мълниците подпалваха нов. Самата рамка на вратата запуши, макар да беше от камък, с бял, кисел пушек, който започна да се трупа на гъсти валма под сивия купол. И най-лекият полъх пареше ноздрите на Ранд и го караше да кашля; там, където пушекът го отри, кожата му настръхна и го засърбя. Той припряно развърза сплита на купола, разпръсна го, вместо да чака да се разпадне, и запрече около фургона висок комин от

Въздух, блеснал като от стъкло, за да отнесе пушеците на високо и надалеч. Едва тогава пусна Лан. Не изключваше възможността той все едно да се втурне да последва Моарейн, стига да може да се добере до фургона. Сега той целият беше лумнал в пламъци, заедно с мраморната рамка, която се топеше, сякаш беше от восък, но за един Стражник и това можеше да е без значение.

— Няма я вече. Не мога да усетя присъствието ѝ — изтръгна се от гърдите на Лан. Той се обърна и закрачи покрай редицата фургони, без да поглежда назад.

Докато проследяваше Стражника с очи, Ранд зърна Авиенда — на колене, придържаща Егвийн. Освободи сайдин и се затича по пристана. Физическата болка, доскоро така далечна, се срина върху плещите му, но той тичаше и тичаше. Ашмодеан също беше там и се оглеждаше, сякаш очакваше Ланфеар да изскочи иззад някой фургон. И Мат, приклепнал с копието си в ръка — с другата правеше вятър на Егвийн с шапката си.

Ранд се закова на място.

— Тя...

— Не знам — отвърна Мат отчаяно.

— Още диша. — Авиенда го изрече несигурна колко ще продължи това. В следващия миг очите на Егвийн потрепнаха и се отвориха и пак в същия миг Амис, Баир, Мелайне и Сорилея грубо се промушиха покрай Ранд и коленичиха в кръг около двете млади жени.

— Чувствам... — заговори немощно Егвийн и спря, за да преглътне. Лицето ѝ беше обезкървено и бледо. — Аз... боли ме. — От едното ѝ око потече сълза.

— Разбира се, че ще те боли — каза бодро Сорилея. — Така става, когато позволиш да те забъркат в мъжки кровежи.

— Тя не може да отиде с теб, Ранд ал-Тор. — Слънцекосата хубост на Мелайне излъчваше неприкрит гняв, но тя не го гледаше — можеше да е гняв към него или към онова, което се бе случило.

— Ще се... ще се оправя... с малко почивка — прошепна Егвийн.

Баир навлажни един парцал с вода и го постави на челото ѝ.

— Ще се справиш, но с много почивка. Боя се, че тази нощ няма да можеш да се срещнеш с Нинив и Елейн. Няколко дни няма да пристъпиш до Тел-айеран-риод, докато не се възстановиш напълно. И

недей да ме гледаш така опърничаво, момиче. Ще следим сънищата ти, ако потрѣбва, и ще те дадем на Сорилея да се оправи с теб, ако само си помислиш за непокорство.

— На мен повече от веднѣж няма да се опънеш, Айез Седай или не — каза Сорилея, но с лека нотка на съчувствие, странно несѣответстваща на мрачното ѝ набръчкано лице. Отчаянието, изписало се по чертите на Егвийн, бе явно.

— Аз поне съм достатъчно добре, за да направя това, което трѣбва — каза Авиенда. Всъщност тя не изглеждаше много по-малко съсипана от Егвийн, но успя да изгледа Ранд предизвикателно, сякаш очакваше той да възрази. Непокорството ѝ се стопи донякъде, щом усети, че четирите Мѣдри я гледат. — Добре съм — отрони тя.

— Разбира се — отвърна Ранд кухо.

— Наистина съм добре — настоя тя. Каза го на него: избягваше старателно да срещне погледите на Мѣдрите. — Ланфеар ме държа миг по-малко от Егвийн. Това е предостатъчно, за да се види разликата между двете ни. Имам тох към теб, Ранд ал-Тор. Не мисля, че сами щяхме да оцелеем много дълго. Много е силна тя. — Очите ѝ пробягаха към горящия фургон. Свирепите пламъци вече го бяха сринали на безформена овъглена купчина и червеният мраморен тер-ангреал вече изобщо не се виждаше. — Не можах да видя всичко, което стана.

— Тях... — Ранд се окашля. — Тях двете вече ги няма. Ланфеар е мъртва. А също и Моарейн. — Егвийн заплака и хлиповете я разтърсиха в прегръдката на Авиенда. Авиенда също всеки миг щеше да се разплаче.

— Ти си глупак, Ранд ал-Тор — каза Амис и се изправи. Удивително младото ѝ лице под забрадката и бялата коса се беше втвърдило като камък. — За това, както и за много други неща, си наистина голям глупак.

Той сведе очи под укорителния ѝ поглед. Моарейн беше мъртва. Мъртва, защото той не можа да се насили да убие една Отстъпница. Не знаеше дали му се иска да заплаче, или да се разсмее диво; което и да направеше, не мислеше, че ще може да се спре.

Тази част от пристана, която се беше опразнила, докато той издигаше купола, отново се изпълваше, макар че никой не смееше да се доближи до мястото, където доскоро стоеше призрачната сива стена.

Наоколо се движеха Мъдри, да помогнат на обгорените, да утешат умиращите, подпомагани от облечени в бели роби гай-шайн и мъже в кадин-сор. Стонове и плач късаха душата му. Беше се забавил. Моарейн мъртва; никакво Церителство дори за най-тежко пострадалите. Защото той... „Не можех. Светлината да ми е на помощ, не можех!“

Още и още айилци се заизправяха, някои от тях — едва сега свалящи булата си. Все още не можеше да види и една Дева. Не само айилци имаше тук. Добрайн, гологлав и яхнал черен кон, не откъсваше очи от Ранд, а недалече от него Талманес, Нейлсийн и Дерид седяха на конете си и гледаха Мат също толкова втренчено, колкото Ранд. Хора се бяха струпали по площадките на голямата градска стена, очертана рязко и потънала в полусянка от надигащото се слънце, и още други, по стените, засланиящи пристана. Две от тези засенчени фигури се извърнаха, щом той вдигна очи към тях, видяха се, само на двадесетина крачки един от друг, и като че ли подскочиха отвратени. Можеше да се обзаложи, че са Мейлан и Марингил.

Лан се беше върнал при конете, при последния фургон в редицата, и галеше Алдийб по ноздрите. Кобилата на Моарейн.

Ранд пристъпи към него.

— Съжалявам, Лан. Ако бях малко по-бърз, ако бях... — Той въздъхна тежко. „Не можах да убия една и убих друга. Светлината очите ми да изгори дано!“ Дори това да станеше, щеше да му е все едно.

— Колелото тъче. — Лан отиде при Мандарб и започна да оправя сбруята на черния жребец. — Тя беше войник, воин по своему, точно колкото мен. Това можеше да се случи двеста пъти през тези двадесет години. Тя го знаеше, както и аз. Беше добра смърт. — Гласът му беше твърд както винаги, но около студените му сини очи личаха червени кръгове.

— Все пак съжалявам. Можех... Трябваше да... — Мъжът нямаше да се утеша с „можех“ и „трябваше“, а те пронизваха душата на Ранд. — Надявам се, че все пак можеш да ми бъдеш приятел, Лан, след... Много ценя съветите ти — както и обучението с меча, — а и от двете ще имам нужда през идващите дни.

— Аз съм твой приятел, Ранд. Но не мога да остана. — Лан се метна на седлото на Мандарб. — Моарейн ми направи нещо, което не е

правено от стотици години, от времето, когато Айез Седай все още понякога са обвързвали Стражник независимо дали той го желае, или не. Тя измени връзката ми така, че да се прехвърли към друга, когато умре. Сега аз трябва да намеря онази, другата, да стана един от нейните Стражници. Вече съм един от тях. Усещам я, смътно, някъде далече на запад, и тя също ме усеща. Трябва да тръгвам, Ранд. Това е част от всичко, сторено от Моарейн. Тя каза, че няма да ми позволи да умра, отмъщавайки за нея. — Той стисна юздите, сякаш да задържи Мандарб, сякаш да задържи самия себе си да не го сръга с шпорите си. — Ако изобщо видиш Нинив някога, кажи й... — За миг каменното му лице се сгърчи от горест; само за миг, и после то отново се превърна в гранит. — Той промърмори нещо много тихо, но Ранд го чу: — „Почистената рана заздравява най-бързо и боли най-кратко.“ А после високо каза: — Кажи й, че съм намерил друга. Зелените сестри понякога са толкова близки със своите Стражници, колкото други жени със съпрузите си. Във всяко отношение. Кажи й, че ще бъда любовник на Зелена сестра, както и нейният меч. Случват се такива неща. Много време мина, откакто я видях.

— Ще й предам каквото кажеш, Лан, но не знам дали ще ми повярва.

Лан се наведе от седлото и стисна много здраво Ранд за рамото. Пред тия очи и очите на вълк щяха да изглеждат като на паленце.

— Ние си приличаме в много отношения, ти и аз. Нещо тъмно има в нас. Мрак, болка, смърт. Излъчват се от нас. Ако някога обикнеш жена, Ранд, остави я и й позволи да си намери друг. Това ще е най-добрият подарък, който можеш да й направиш. — Той се изправи и вдигна ръка. — Мир да осланя меча ти. Тай-шар Манедерен. — Древният поздрав. „Истинска кръв на Манедерен.“

Ранд вдигна ръка.

— Тай-шар Малкиер.

Лан смуши Мандарб и жребецът скочи напред, разхвърляйки айилци и всичко останало от пътя си, сякаш готов да отнесе в галоп през целия път последния от малкиерите дотам, докдето е решил да стигне.

— Последната прегръдка на майката те зове с добре дошъл, Лан — промърмори Ранд и потръпна. Беше част от погребалната церемония в Шиенар, както и навсякъде из Граничните земи.

Все още го гледаха — айилците и хората горе по стените. Кулата щеше да научи за днешния ден, или някаква версия за случилото се, за срок колкото гълъб да прелети до Тар Валон. Ако Рахвин имаше също някакъв начин да го следи — достатъчен беше един гарван из града или плъх покрай реката, — със сигурност нямаше да очаква днес нищо. Елайда щеше да си помисли, че е изтощен и може би потстъпчив, а Рахвин...

Той се усети какво прави и трепна. „Престани! За минута престани поне и пожалей!“ Не искаше повече всички тези очи. Айилците заотстъпваха пред него почти с толкова готовност, колкото пред Мандарб.

Будката на началника бе каменна кутийка със сламен покрив, с лавици по стените, отрупани с тефтери, свитъци и документи, осветена от две лампи върху груба маса с шест печата за данъци и мита. Ранд затръшна вратата след себе си, за да спре любопитните погледи.

Моарейн мъртва, Егвийн ранена, а Лан го няма. Висока цена за Ланфеар.

— Жалей, да те изгори дано! — изръмжа той. — Тя заслужава поне толкова! Никакво чувство ли не ти е останало? — Но изпитваше преди всичко вцепененост. Тялото го болеше, но под болката — мъртвило.

Свил рамене, той напъха ръце в джобовете си и намери писмата на Моарейн. Измъкна ги бавно. Някои неща, над които да помисли, беше му казала тя. Напъха писмото до Том обратно и счупи печата на другото. Страниците бяха изпълнени гъсто със ситния, нежен почерк на Моарейн.

„Тези слова ще изчезнат мигове след като ръцете ти престанат да държат това — преграда, настроена за теб — така че внимавай. Това, че ги четеш, означава, че събитията край кейовете са се развили така, както се надявах...“

Той се спря вторачен и зачете по-бързо.

„Още от първия ден, в който стигнах в Руйдийн, знаех — това сега не бива да те безпокои; някои тайни принадлежат на други и аз няма да ги издам — че ще дойде ден в Кайриен, когато ще пристигнат вести за Мургейз. Не знаех какви ще са те — ако това, което чухме, се окаже вярно, то нека Светлината да е милостива към душата ѝ; тя беше волева и упорита, с нрав на лъвица понякога, но въпреки всичко една вярна, добра и щедра кралица — но всеки път тези вести отвеждаха до кейовете на другия ден. Три разклонения имаше от кейовете, но ако четеш това, то значи мен вече ме няма, а също и Ланфеар...“

Ръцете на Ранд стиснаха страниците. Знаела го е. Знаела го е и въпреки това го доведе тук. Той набързо оглади смачканата хартия.

„Другите две пътеки бяха много по-лоши. По едната Ланфеар те уби. По другата те отведе и когато след това те видяхме, ти се наричаше Луз Терин Теламон и я обичаше всеотдайно.

Надявам се, че Егвийн и Авиенда са оцелели и не са пострадали. Както разбираш, не знам какво ще се случи в света след това, освен нещо дребно, което не те засяга.

Не можех да ти го кажа по същата причина, по която не можех да го кажа на Лан. Дори да имаше избор, не можех да съм сигурна кой път щеше да избереш ти. Мъжете на Две реки, както изглежда, са съхранили в себе си много от чертите на легендарните мъже на Манедерен, черти, споделени и от мъжете по Граничните земи. Казано е, че един тамошен мъж би приел да го намушкат с кама, но не и жена да пострада от ръката му, и би приел това за честна сделка. А не посмях да рискувам да поставиш моя живот над своя, бидейки уверена, че все някак ще отбегнеш съдбата. Боя се, че нямаше да е риск, а глупава увереност, както този ден със сигурност го е доказал...“

— Мой е изборът, Моарейн — промълви той. — Изборът беше мой.

„Няколко последни неща.

Ако Лан не е вече заминал, предай му, че това, което му направих, е за негово добро. Един ден той ще го разбере и, надявам се, ще ме благославя за това.

Не се доверявай напълно на никоя жена, която сега е Айез Седай. Не говоря само за Черната Аджа, въпреки че ти винаги трябва да си отваряш очите за тях. Бъди също толкова подозрителен към Верин, колкото си и към Алвиарин. Карали сме света да танцува под нашата песен цели три хиляди години. Трудно е да се прекърши този навик, в което се уверих, докато танцувах под твоята песен. Ти трябва да танцуваш свободен, а и най-добронамерената сестра ще се опита да поведе стъпките ти, както аз се опитвах някога.

Моля те, запази и предай писмото на Том Мерилин, когато го срещнеш. Има една дреболия, която някога му казах, която трябва да изчистя, за да дам мир на ума му.

И последно — бъди много нащрек също така и по отношение на господин Джайсин Натаил. Не мога да го одобря изцяло, но го разбирам. Навярно е било единственият начин. Но въпреки това внимавай с него. Сега той е същият човек, какъвто е бил винаги. Никога не го забравяй това.

Нека Светлината да те освети и закриля. Ще се справиш.“

Беше подписано просто „Моарейн“. Тя почти никога не беше използвала името на знатната си фамилия.

Предпоследния параграф той отново прочете внимателно. Беше разбрала по някакъв начин кой беше Ашмодеан. Това трябваше да е. Знаела беше, че един от Отстъпниците е тук, пред нея, и дори веднъж не беше мигнала. Разбрала беше също и защо, ако бе прочел думите ѝ правилно. Той щеше да допусне, че в писмо, в което думите можеха да

изчезнат и да се окаже празно, когато го остави, тя можеше да подходи направо и да каже това, което има предвид. Не само за Ашмодеан. За това как е разбрала това, което е разбрала в Руйдийн — нещо свързано с Мъдрите, освен ако не грешеше, а толкова шанс да разбере нещо от тях, колкото и от писмото — за Айез Седай — по каква причина бе споменала за Верин? И защо Алвиарин вместо Елайда? — и дори за Том и Лан. Не мислеше, че е оставила писмо за Лан; Стражникът не беше единственият, който вярваше в почистените рани. За малко да посегне да извади писмото до Том и да го отвори, но можеше да го е защитила също като неговото. Айез Седай и кайриенка при това, тя цялата се бе потопила в загадъчност и коварство до края. До края.

Беше знаела какво ще се случи и беше дошла, не по-малко храбра от който и да било айилец. Дошла да срещне смъртта си, знаейки, че я чака. Загинала беше, защото той не може да се насили да убие Ланфеар. Не може да убие една жена, затова беше загинала друга. Очите му се спряха на последните думи.

„Ще се справиш.“

Режеха като студен бръснач.

— Защо си седнал тук да плачеш сам, Ранд ал-Тор? Чувала съм, че за някои влагоземци е срамно да ги видят, че плачат.

Той изглежда с гняв Сюлин. Тя стоеше на прага в пълното си снаряжение — с лък на гърба, колчан на колана, кръгъл кожен щит и три копия в ръката.

— Аз не... — Бузите му бяха мокри и той ги избърса. — Горещо е. Потя се като... Какво искаш? Помислих, че всички сте решили да ме оставите и да се върнете в Триделната земя.

— Не ние сме те изоставили, Ранд ал-Тор. — Тя затръшна вратата, седна на пода и сложи щита и копията до себе си. — Ти ни остави. — Хвана едното от копията, натисна го с крак и го скърши на две.

— Какво правиш?

Тя захвърли парчетата настрана и посегна към второто копие.

— Какво правиш!

Лицето на белокосата Дева можеше и Лан да спре, но Ранд се наведе и сграбчи копието между ръцете ѝ; стъпалото ѝ в меката чизма се опря и натисна в кокалчетата му. Не леко.

— В поли ли ще ни облечеш и ще ни накараш да се омъжим и да готвим? Или ще трябва да лежим край твоя огън и да ти ближем ръката, когато ни подадеш къс месо? — Мускулите ѝ се напрегнаха и копието се скърши, в дланта му се забиха трески.

Той изруга и отърси капките кръв.

— Не съм искал такова нещо. Вярвах, че ще разберете. — Тя взе последното копие, намести стъпалото си и той преля Въздух, за да я задържи. Тя го изгледа безмълвно. — Да ме изгори дано! Затова задържах Девите извън битката с Куладин. Не всички влязоха в бой този ден. А вие и дума не казахте.

Очите на Сюлин се разшириха невярващо.

— Ти си задържал нас от танца на копията? Ние те задържахме от танца. Ти беше като момиче, наскоро венчано за копието, готов да се втурнеш да убиеш Куладин, без да помислиш за копието, което може да те пониже отзад. Ти си Кар-а-карн. Нямах никакво право да рискуваш себе си ненужно. — Гласът ѝ се сниши. — Сега отиваш да се биеш с Отстъпника. Тайната се пази добре, но чух достатъчно от онези, които предвождат другите общества.

— И искате да ме предпазите и от тази битка? — попита той тихо.

— Не бъди глупак, Ранд ал-Тор. Всеки би могъл да танцува копията с Куладин. Ти да рискуваш с това беше пълна детинщина. Никой от нас не може да се възправи срещу Обречените в Сянката освен теб.

— Тогава защо... — Той млъкна. Вече знаеше отговора. След онзи прогизнал в кръв ден срещу Куладин се беше убедил, че няма да се възпротивят. Искаше му се да повярва, че няма да го направят.

— Онези, които ще дойдат с теб, са избрани. — Думите захвърчаха като хвърлени камъни. — Мъже. Няма Деви, Ранд ал-Тор. Фар Дарейз Май носят твоята чест, а ти отнемаш нашата.

Той вдиша дълбоко и заопипва думите си.

— Аз... не обичам да виждам как умира жена. Мразя го, Сюлин. Смразява ме отвътре. Не бих убил жена дори животът ми да зависи от това. — Страниците от писмото на Моарейн прошумоляха в шепата му. Мъртва, защото не може да убие Ланфеар. Не винаги само неговият живот. — Сюлин, по-скоро бих тръгнал срещу Рахвин сам, отколкото да видя някоя от вас да умре.

— Глупаво. Всеки има нужда от друг, който да пази гърба му. Значи е Рахвин. Дори Ройдан на Ходещите по мълнии и Турол на Каменните кучета го премълчаха. — Тя погледна вдигнатия си крак, задържан срещу копието от същите потоци, които бяха оплели ръцете ѝ. — Пусни ме и ще поговорим.

След миг колебание той разпреди сплита. Остана напрегнат, за да я сграбчи отново, ако се наложи, но тя само скръсти нозе и седна, подмятайки копието в дланите си.

— Понякога забравям, че ти носиш нашата кръв, Ранд ал-Тор. Чуй ме. Аз съм това, което съм. Това съм аз. — Тя надигна копието.

— Сюлин...

— Слушай, Ранд ал-Тор. Аз съм копието. Когато един любовник застане между мен и копието, аз избирам копието. Някои избират другото. Някои решават, че са тичали с копията достатъчно дълго, че искат мъж, дете. Никой вожд не би се поколебал да ме прати там, където танцът е най-горещ. Ако загина там, моите първосестри ще ме оплачат, но не и нокътче повече, отколкото когато падне нашият първобрат. Един дървоубиец, който ме промуши в сърцето в съня ми, би ми направил повече чест от тебе. Сега разбираш ли?

— Разбирам, но... — Разбираше. Тя не искаше да я направи нещо по-различно от това, което е. Единственото, което трябваше да направи, бе да пожелае да види как умира. — Какво става, когато счупиш последното копие?

— Ако нямам чест в този живот, сигурно има друг. — Каза го така, сякаш беше поредното обяснение. Трябваше му миг, докато го възприеме. Единственото, което трябваше да направи, бе да пожелае да види как умира.

— Друг избор не ми оставяш, така ли? — Не повече, отколкото бе му оставила Моарейн.

— Винаги има избор, Ранд ал-Тор. Ти имаш своя избор, аз — своя. Джи-е-тох не позволява друг.

Дося му се да ѝ изреве, да прокълне и джи-е-тох, и всички, които го следват.

— Избери своите Деви, Сюлин. Не знам колко души ще мога да взема със себе си, но Фар Дарейз Май ще бъдат толкова, колкото от всяко друго общество.

Той се измъкна покрай нея и внезапната ѝ усмивка. Не на облекчение. На доволство. Доволство от това, че ще получи своя шанс да умре. Трябваше да я остави оплетена в сайдин, да я остави да се оправя както може, докато се върне от Кемлин. Тресна вратата, излезе на пристана... и спря.

Инайла водеше опашка от Деви, всяка с по три копия в ръце, опашка, започваща от вратата на будката на началника на пристана и продължаваща зад портите на градските стени. Някои от айилците по пристана ги гледаха с любопитство, но беше ясно, че е нещо лично между Фар Дарейз Май и Кар-а-карн, и не беше работа на никое друго общество. Амис и три-четири други Мъдри, бивши Деви, ги гледаха по-напрегнато. Повечето граждани и бежанци се бяха покрили, с изключение на неколцина мъже, които изнервено изправяха преобърнати коли със зърно и се мъчеха да гледат някъде другаде. Инайла пристъпи към Ранд, а после, когато Сюлин излезе, спря и се усмихна. Не облекчение. Доволство. Усмивки на доволство пробягаха по безкрайно дългата редица на Девите. Усмихнаха се и Мъдрите и рязкото кимване на Амис, сякаш сложи край на идиотското му поведение.

— А аз си мислех, че ще влязат една по една и ще те целунат, за да те избавят от мъката — каза Мат.

Ранд се извърна и го изгледа намръщено. Мат се беше подпрял на копието си и се хилеше, отметнал шапката с широката периферия на темето си.

— Как можеш да си толкова весел?

Вонята на разкъсана плът все още висеше във въздуха. И стоновете на обгорени мъже и жени, за които се грижеха Мъдрите.

— Весел съм, защото съм жив — озъби се Мат. — Ти какво искаш, да плача ли? — Той неловко присви рамене. — Амис казва, че Егвийн наистина ще се справи до няколко дни. — И не се огледа, сякаш не искаше да види това, което виждаше. — Да ме изгори дано, като ще го правим това нещо, давай да го правим. Довианди си товя сагайн.

— Какво?

— Казах, време е да хвърлим зара. Да не би Сюлин да ти е задръстила ушите?

— Време е да хвърлим зара — съгласи се Ранд.

Пламъците в стъкления комин на Въздух бяха загаснали, но белият пушек все още се издигаше, сякаш огънят още поглъщаше терангреала. „Моарейн.“ Трябваше да... Стореното — сторено. Девите се тълпяха около Сюлин, толкова, колкото можеше да побере пристана. Стореното — сторено, и той трябваше да заживее с това. Смъртта щеше да е измъкване. От всичко, с което трябваше да заживее.

— Да го направим.

ГЛАВА 54

КЪМ КЕМЛИН

Петстотин от Девите, водени от Сюлин, придружиха Ранд до Кралския дворец, където в големия каменен двор го чакаше Баел с Ходещите по мълнии, Черните очи, Водотърсачите и мъже от всички други бойни общества, чиято чет запълваше двора и се тълпеше навътре към двореца през всяка врата и слугинска вратичка. Някои надничаха през по-ниските прозорци, очаквайки да дойде и техният ред. Околните каменни тераси бяха празни. В целия двор имаше само един човек, който не беше айилец; тайренците и кайриенците — особено кайриенците — стояха далече, когато някъде се съберяха айилци. Човекът изключение стоеше над Баел, на широките гранитни стъпала, отвеждащи към двореца. Беше Певин, с пурпурното знаме, увиснало вяло на дръжката, обкръжен от айилци, с безжизнената си физиономия.

Авиенда се беше впила плътно в него, с гърди, опрени в гърба му, чак до мига, в който той слезе. Между нея и някои от Мъдрите там, на кейовете, бяха разменени думи, които той не мислеше, че би трябвало да чуе.

— Върви със Светлината — бе казала Амис, докосвайки лицето на Авиенда. — И го пази добре. Знаеш колко много неща зависят от него.

— Много неща зависят от двама ви — каза Баир на Авиенда почти едновременно с раздразнените думи на Мелайне:

— Щеше да е по-лесно, ако беше успяла досега.

Сориля изсумтя.

— Дори Девите знаеха как да се оправят с мъжете по мое време.

— Тя успя повече, отколкото вие знаете — каза им Амис. Авиенда тръсна глава; костената гривна с розите и тръните се плъзна на ръката ѝ, когато я вдигна, за да накара другата жена да замълчи, но Амис продължи, неспряна от започнатия и недовършен протест: — Чаках тя сама да ни го каже, но след като не иска... — Тогава тя го

видя, застанал само на десет крачки от тях, с юздите на Джейде-ен в ръце, и рязко млъкна. Авиенда се обърна да види в какво е зяпнала Амис и когато очите ѝ се спряха на него, ярък пурпур заля лицето ѝ и се оттече така внезапно, че дори мургавите ѝ бузи му се сториха преbledнели. Четирите Мъдри го приковаха безизразни погледи.

Ашмодеан и Мат пристъпиха зад него, повели конете си.

— Този поглед жените още в люлката ли го учат? — измърмори Мат. — Майките ли им ги учат? Бих казал, че на великия Кар-а-карн ще му скъсат ушите, ако се задържи тук още малко.

Ранд поклати глава и посегна нагоре, щом Авиенда праметна крак през седлото да се смъкне, и я вдигна от гърба на Джейде-ен. За миг я задържа за кръста и се взря в ясните ѝ синьо-зелени очи. Тя не извърна поглед и чертите ѝ не се промениха, но дланите ѝ бавно се стегнаха на ръцете му. Що за успех бе трябвало да постигне? Все си беше мислел, че ѝ е наредено да го шпионира за Мъдрите, но ако изобщо някога го питаше за неща, които той искаше да скрие от тях, то беше в искрен гняв от това, че крие тайни от нея. Без никакви хитрини, без опити да измъкне с коварство нещо от устата му. Напориста — може би, но никакви подлостии. Обмислял беше възможността да се окаже като някоя от младите дами на Колавер, но само за кратко — хрумна му и веднага го отхвърли. Авиенда никога нямаше да допусне да я използват по този начин. Освен това, дори да беше, да му даде веднъж да вкуси от нея и след това да му отказва дори и една целувка, да не говорим, че го принуди да я гони през половината свят, не беше най-подходящият начин да го постигне. Колкото и да проявяваше небрежност, оставайки гола пред него, айилските обичаи все пак бяха различни. Ако изпитваше задоволство, че това го прави нещастен, най-вероятно бе защото го смяташе за някаква страшно весела шега, която можеше да му изиграе от време на време. Тогава в какво бе трябвало да успее? Все заговори около него. Нима всички заговорничеха? Можеше да види лицето си, отразено в очите ѝ. Кой все пак ѝ беше дал тази сребърна огърлица?

— Обичам флиртуването като всеки друг — каза Мат, — но не мислиш ли, че гледат твърде много хора?

Ранд пусна Авиенда и отстъпи назад, но не по-бързо от нея. Тя наведе глава и заоправя полите си, мърморейки колко се били

омачкали от ездата, но той забеляза колко са се изчервили бузите й. Е, не беше искал да я притесни чак толкова.

Той огледа намръщен претъпкания с въоръжени хора двор.

— Казах ти, че не знам колко мога да взема, Баел. — Като се прибавеха и Девите, напирати през портите, едва оставаше свободно място на двора. По петстотин от всяко общество, това правеше шест хиляди айилци; а вътре сигурно гъмжеше от още стотици.

Извисилият се над него айилски вожд сви рамене. Като всеки друг айилец тук, и той беше увил шуфата около главата си, готов да се забули. Без никаква червена превръзка, въпреки че, изглежда, поне половината мъже тук носеха черно-белия диск на челата си.

— Всяко копие, което може да те последва, ще те последва. Двете Айез Седай ще дойдат ли скоро?

— Не. — Добре, че Авиенда държеше на обещанието си да не му позволява да я докосва повече. Ланфеар се беше опитала да убие нея и Егвийн, защото не знаеше коя от двете е Авиенда. Как бе успял Кадийр да я намери и да ѝ го каже? Все едно. Лан беше прав. Жените намираха болка — или смърт, — щом се приближеха до него. — Те няма да дойдат.

— Говорят за... неприятности... край реката.

— Велика победа, Баел — отрони уморено Ранд. — И много спечелена чест. — „Но не от мен.“ Певин слезе до Баел и застана зад рамото на Ранд със знамето. Тясното му, прорязано с белези лице беше абсолютно безизразно. — Нима вече не го знае целият дворец?

— Чух — каза Певин бавно, сякаш с мъка. Ранд му беше намерил нова дреха наместо дрипавото селско палто, от червена вълна, и сега на гърдите на мъжа имаше два бродирани със златни конци Дракона. — Че заминаваш. Някъде. — С това, изглежда, запасите му от думи свършиха.

Ранд кимна. Слуховете в двореца никнеха като гъби. Но стига Рахвин все още да не бе разбрал... Той огледа покривите и върховете на кулите. Гарвани не се виждаха. От доста време не беше виждал и един гарван, но пък бе чувал, че мъжете ги избивали. Навярно вече го отбягваха.

— Бъдете в готовност.

Той сграбчи сайдин и се понесе безчувствен в празнотата.

Порталът изникна в основата на стълбището, първо като ярка черта, която сякаш се завъртя около оста си, разтваряйки се в катраненочерна квадратна дупка, четири крачки широка. Айилците стояха безмълвни. Тези, които се намираха отвъд нея, щяха да го виждат като през опушено стъкло, смътно блещукане във въздуха, но пристъпеха ли, щеше да е все едно да се опитат да минат през каменната стена на двореца. Отстрани порталът щеше да е невидим, освен за най-близкостоящите, за които щеше да прилича на дълъг тънък и здраво изпънат косъм.

Четири крачки беше най-много, което Ранд можеше да постигне. Всеки човек си имаше своите граници, твърдеше Ашмодеан: изглежда, че винаги и във всичко имаше граници. Количеството привлечен сайдин беше без значение. Всъщност Единствената сила имаше твърде малко общо с порталите — влияеше само на създаването им. След него беше нещо друго. Сън в съня — така го наричаше Ашмодеан.

Той пристъпи върху нещо, което наподобяваше голяма каменна плоча, издигната над нивото на двора, но тук сивият квадрат висеше посред пълен мрак и създаваше чувството, че наоколо във всички посоки не съществува нищо. Нищо — цяла вечност от нищо. Не беше като нощ. Той можеше да види свършено ясно и себе си, и камъка. Но всичко останало, навсякъде другаде — беше мрак.

Дойде времето да разбере колко голяма може да направи платформата. При тази мисъл наоколо изникнаха още плочи, в свършен дубликат на каменния двор. Той си ги представи още по-широки. И пак толкова бързо сивият камък се разпростря настрани, докъдето му стигаха очите. Сепнат, той усети, че ботушите му започват да затъват в камъка под нозете му; не изглеждаше с нищо по-различен, но въпреки това поддаваше, бавно като тиня, и се надигаше около ботушите му. В паника той присви всичко назад до площад с размерите на този отвън — в този обхват платформата остана здрава, — след което започна бавно да добавя плочи, ред по ред. Скоро се разбра, че не може да направи платформата много по-широка от първоначалното. Камъкът все още изглеждаше нормално, не поддаваше под краката му, но вторият ред, който добави, бе някак... нематериален, като тънка черупка, която може да се счупи от една грешна стъпка. Дали защото беше точно толкова широк, колкото бе възможно да се направи? Или

защото в самото начало не беше си го представил по-широк? „Всички ние сами очертаваме границите си.“ Мисълта изненадващо се плъзна отнякъде. „И ги разтягаме повече, отколкото е в правото ни.“

Ранд потръпна. В Празнотата го усети така, сякаш тръпнеше някой друг. Добре беше да му се напомни, че Луз Терин все още е вътре в него. Трябваше много да внимава да не попадне в битка за самия себе си, докато се сражава с Рахвнн. Ако не беше това, сигурно щеше да... Не. Това, което се случи на пристана, беше приключило. Нямаше защо да мисли за него сега.

Той смали платформата с още един пръстен квадратни камъни и се извърна. Баел чакаше отвън сред нещо като огромен квадратен вход, зад него се виждаше стълбището. До него беше Певин — не изглеждаше по-смутен от това, което виждаха очите му, отколкото айилският вожд, което значеше — напълно безразличен. Певин щеше да понесе пряпореца натам, накъдето тръгнеше Ранд, дори към Ямата на ориста, без да мигне. Мат бутна шапката си назад, за да се почеше, след което отново я нахлупи и измърмори нещо за зарове в главата му.

— Впечатляващо — промълви Ашмодеан. — Много впечатляващо.

— Остави ласкателствата си за друг път, свирачо — каза Авиенда.

Тя пристъпи първа, гледайки Ранд, а не там, където стъпваха нозете ѝ. Измина цялото разстояние до него, без нито веднъж да погледне нещо друго освен лицето му. Когато обаче стигна до него, се извърна рязко, придърпа шала на лактите си и огледа тъмнината. Понякога жените се държаха по-странно от всичко, което Създателят бе сътворил.

Баел и Певин дойдоха веднага след нея; после Ашмодеан, стиснал с една ръка презрамката на калъфа на арфата му: кокалчетата на другата бяха побелели върху дръжката на меча на бедрото му. И после Мат, пристъпвайки важно, но с известна неохота и ръмжейки под нос, сякаш спореше със себе си. На Древния език. Сюлин бе предявила претенция за честта да бъде първата след тях, но скоро се изля мощен поток от хора, не само Деви на копието, но Тайн Шари, Вярната кръв и Фар Алдазар Дин, Братята на орела; Червени щитове и Тичащи със зората. Каменни кучета и Ръце-ножове, представители на всяко общество, напирани един през друг.

Когато според него станаха достатъчно, Ранд пристъпи към другия край на платформата. Всъщност не беше нужно да вижда накъде точно отива, но му се искаше. Можеше да остане и тук, или да мине встрани — посоката тук беше променлива: накъдето и да избере да тръгне, стъпките му щяха да го отведат в Кемлин, стига всичко да беше направено както трябва. И до безкрайната чернота на нищото, ако не беше.

С изключение на Баел и Сюлин — и на Авиенда, разбира се — айилците оставиха малко пространство около него, Мат, Ашмодеан и Певин.

— Стойте настрана от ръба — каза Ранд. Айилците, които бяха най-близо до него, отстъпиха назад с една стъпка. Не можеше да види по-нататък над гората от глави, загърнати в шуфи. — Пълно ли е? — извика той. Това нещо можеше да издържи половината от всички, които искаха да тръгнат, но не повече. — Пълно ли е?

— Да — най-после извика неохотно в отговор женски глас — стори му се, че е на Ламеле — но при входа продължаваха да напират айилци, всеки сигурен, че ще се намери място поне за още един.

— Достатъчно! — извика Ранд. — Стига! Разчистете входа! Всички да се отдръпнат! — Не искаше онова, което беше станало със сеанчанското копие, да сполети тук жива плът.

Пауза, след което: „Чисто е“. Наистина беше Ламеле. Готов бе да заложи и последния си медник, че Инайла и Сомара също са някъде тук.

Порталът сякаш се извъртя странично, изтъня и изчезна след едно последно блясване на светлина.

— Кръв и пепел! — изломоти Мат недоволено. — Това е по-лошо и от проклетите му Пътища! — С което си спечели слисания поглед на Ашмодеан и умисления — на Баел. Мат не ги забеляза — беше се загледал ядосано в тъмницата.

Никакво движение не се усети, никакъв полъх, който да развее знамето на Певин. Все едно че стояха неподвижно на едно място. Но Ранд знаеше, почти усещаше като с допир по кожата, че мястото, към което отиваха, се приближава.

— Ако излезеш прекалено близо до него, ще усети. — Ашмодеан облиза устни. — Така поне съм чувал.

— Знам къде отивам — отвърна Ранд. Не прекалено близо. Но не и много далече. Много добре помнеше мястото.

Никакво движение. Безкрайна чернота, и те — увиснали сред нея. Неподвижно. Така мина сигурно половин час.

Леко размърдване сред айилците.

— Какво има? — попита Ранд.

Ропот по платформата.

— Някой падна — каза един едър мъж до него. Ранд го позна. Мекийар. Беше Кор Дарей, Нощно копие. Носеше червената лента.

— Нали не е някоя... — почна Ранд и срещна суровия поглед на Сюлин.

Той се извърна и зарея поглед в мрака, с гняв като мръсно петно, залепнало в кората на безчувствената Празнота. Значи не трябваше да има значение за него, че една от Девите е пропаднала, така ли? Не можеше да го заличи. Вечно пропадане в безмерния мрак. Дали разумът щеше да се пречупи преди да дойда смъртта? От глада, от жажда или от страх? В това пропадане сигурно и у най-храбрата айилка в някой миг щеше да се намери страх, достатъчно силен, за да спре сърцето ѝ. Почти се надяваше да е така — щеше да е помилостиво от другото.

„Да ме изгори дано, къде отиде цялата ми твърдост, с която толкова се гордеех? Дева или Каменно куче, копието е копие.“ Но само с мислене не ставаше. „Твърд ще бъда!“ Щеше да остави Девите да танцуват копието там и толкова, колкото искат. Щеше да ги остави. А знаеше, че после ще издирва името на всяка загинала, че всяко име ще е поредният нож, пробол душата му. „Твърд ще бъда. Светлината дано ми е на помощ, ще бъда. Светлината да ми е на помощ.“

Привидно неподвижни, увиснали сред мрака.

Платформата спря. Трудно беше да каже как го разбра, щом само допреди миг бе сигурен, че се движи, но го разбра.

Той преля и се отвори вход, по същия начин, както се бе появил в двора в двореца на Кайриен. Тъгълът, под който грееше слънцето, почти не беше се променил, но тук утринните му лъчи огряваха застлана с камък улица и издигащ се склон с кафяви кръпки повяхнала от сушата трева и диви цветя, склон, увенчан с каменна стена два разтега или повече висока. Камъните бяха грубо одялани, така че да приличат на естествена скала. Над стената се виждаха златните куполи на кралския

дворец на Андор, няколко бели шпила, увенчани с развети от лекия вятър знамена на Белия лъв. Отвъд стената се простираше градината, в която за първи път бе срещнал Елейн.

Сини очи се заряха, пълни с укор, в Празнотата, трепетен спомен за целувки, откраднати в Тийр, споменът за едно писмо, полагащо в нозете му сърцето и душата ѝ, за известия, предадени по Егвийн и предвещаващи любов. Какво щеше да каже тя, ако някога научеше за Авиенда, за онази нощ заедно в ледената колиба? Спомен за друго писмо, изпълнено с ледено презрение към него, на кралица, осъдила свинаря на доживотен мрак. Няма значение, Лан беше прав. Но искаше... Какво? Коя? Сини очи, и зелени, и тъмнокафяви. Елейн, която може би го обичаше и която не можеше да реши? Авиенда, изтезаваща го с това, че не му позволяваше повече да я докосне? Мин, която му се присмиваше и го смяташе за глупак с кратуна тъпкана с вълна вместо глава? Всичко това проблесна сред границите на Празнотата. Той се опита да го пренебрегне, да сподави болезнените спомени за друга една синеока жена, лежаща мъртва в коридора на един палат, така отдавна.

Трябваше да остане тук, докато айилците се изнижат навън след Баел, забулвайки се и развърщайки се наляво и надясно. Само неговото присъствие поддържаше платформата — тя щеше да изчезне веднага щом той пристъпеше през портала. Авиенда изчака също толкова невъзмутимо като Певин, въпреки че от време на време протягаше намръщено глава да надникне в едната или другата посока на улицата. Ашмодеан заопипва дръжката на меча си и задиша учестено — Ранд се зачуди дали Отстъпникът изобщо знае как да го използва. Не че щеше да му потрябва. Мат зяпна към стената на възвишението, сякаш тя му навя някакъв много неприятен спомен. Той също беше влизал в палата веднъж.

Последният забулен айилец мина край тях и Ранд даде знак на последните да излязат, след което излезе и той. Порталът премигна и изчезна, оставяйки го сред бдителните Деви. Айилците тичаха по виещата се улица — тя следваше гънките на хълма: всички улици във Вътрешния град на Кемлин следваха земния релеф — и се изпокриха зад плавните завои, забързани да издирят и запушат устата на всеки, който можеше да вдигне тревога. Други се закатериха по склона, а някои вече дори се изкачваха по стената, използвайки малките

цепнатини и издатини по камъните, за да се задържат с пръстите на ръцете и краката.

Изведнъж Ранд зяпна. Вляво от него улицата се снишаваше надолу и завиваше, скривайки се от полезрението му, откривайки гледка над покритите с керемиди покриви, проблясващи на утринното слънце в стотици преливащи се цветове, над керемидени покриви и още по-нататък, през многобройните просторни паркове на Вътрешния град, чиито бели алеи и паметници образуваха лъвска глава, когато се погледнеше от този ъгъл. Надясно улицата се изкачваше малко преди плавния завой, с още кули и куполи, светнали над червените покриви. Айилци изпълваха улицата и се развърщаха бързо по виещите се пресечки. Айилци, и нито една друга душа. Слънцето се беше издигнало достатъчно високо, та хората да са излезли навън и да са тръгнали по работа.

Като в кошмар, стената горе се срина навън на половин дузина места, айилци и камъни се стовариха върху онези, които все още се катереха по склона. Преди тези подскачащи и плъзгащи се отломки от зида да стигнат до улицата, в отворите се появиха тролоци: захвърляха дебелите колкото дървесни стволоче тарани, с които бяха разбили стената, и измъкваша закривените като коси мечове... И други със секири и назъбени копия, огромни човекоподобни туловища в черни ризници, с шипове по раменете и лактите, огромни човешки лица, изопачени от зурли и муцуни, клюнове и рога, и пера, сипещи се надолу по склона, а сред тях имаше с безоки мърдраали, гънещи се като среднощни змии. По цялата улица виещи тролоци и безмълвни мърдраали се заизливаха от входове, заскачаха от прозорци. Мълния изтрещя от безоблачното небе.

Ранд запрече Огън и Въздух, за да срещне Огън и Въздух, бавно стелещ се щит, надбягващ се с падащата мълния. Твърде бавно. Светкавица удари щита точно над главата му, разбивайки го в ослепителен блясък, но други стигнаха земята и главата му се стегна, сякаш самият въздух искаше да го смаже. Той ли изтърва сплита, или самата Празнота го изтърва, но запрече наново нещо, което не можеше да види — очите му още бяха изпълнени с искряща светлина, — изпъна щита срещу светкавиците, сипещи се от небесата — поне можеше да усети, че бият по него. Биеха като чукове, за да го достигнат. Това можеше да се промени. Притегляйки сайдин през

ангреала в джоба си, той запреше щита, докато не се увери, че е покрил почти половината от Вътрешния град, а после го затегна. Зрението му започна да се възвръща, воднисто и болезнено отначало. Трябваше да действа бързо. Рахвин знаеше, че е тук. Трябваше да...

Беше изминало смайващо малко време. Привидно поне. Рахвин, изглежда, не се интересуваеше колко от неговите е поразил. Зашеметени тролоци и мърдраали по склона падаха под копията на Девите, много от които също се движеха замаяни. Някои от Девите, тези, които се бяха оказали по-близо до Ранд, едва сега се заизправяха оттам, накъдето бяха отблъснати, а Певин стоеше, разтворил широко крака, подпрял се на дръжката на знамето, с лице, безизразно като рендосана талпа. Нови тролоци заизвираха през дупките на стената горе и врявата на битката изпълни улиците във всички посоки, но на Ранд му беше толкова все едно, че всичко това можеше да става където и да е било другаде.

В този пръв удар отгоре мълниите бяха повече от една, но не всички бяха прицелени в него. Пушешите ботуши на Мат се въргаляха на дузина крачки от приятеля му, който се бе проснал по гръб. Струйки пушек се вдигаха и от черната дръжка на копието му, както и от палтото, дори от сребърната лисича глава, измъкнала се от ризата му, която не беше го спасила от мъжкото преливане. Ашмодеан се бе превърнал в сгърчена овъглена фигура, разпознаваема само по почернелия калъф на арфата на гърба му. А Авиенда... Човек можеше да помисли, че е полегнала да отдъхне... ако можеше да отдъхне с очи, взрени немигащи в слънцето.

Ранд се наведе и я докосна по бузата. Вече изстиваше. На допир беше... не като плът.

— РААААХВИИИИИИ!

Ревът, идващ дълбоко от гърлото му, го стресна. Празнотата около него бе станала по-просторна, по-пуста от всякога. Сайдин забушува в него. Не го интересуваеше дали ще го помете безвъзвратно. Покварата се просмука през всичко и всичко опетни. Не го интересуваеше.

Три тролока пробиха през Девите, с огромни шипове на секирите и странно извити копия в косматите ръце, с твърде човешки очи, приковани в него. Единият, с косматата глиганска муцуна, падна —

копието на Инайла бе пронизало гърба му. Орлов клюн и меча зурла връхлетяха срещу него.

Ранд усети, че се усмихва.

Огън лумна от двата тролока, пламъци излетяха от всяка пора, избухнаха през черните ризници. Още докато устите им се разтваряха за вик, там, където стояха, се разтвори портал. Кървави половини от горящи, тънко срязани на две тролоци се сринаха встрани, но Ранд вече се взираше в отвора. Не беше чернота, а огромен коридор с колонади и цокли с гравирани лъвове по тях и един едър мъж с бели кичури в тъмните коси гледаше смаян отгоре, седнал на златен трон. Дузина мъже, някои облечени като лордове, други в броня, се извърнаха да видят в какво се е взрял повелителят им.

Ранд не им обърна внимание.

— Рахвин — каза той. Или някой друг го каза. Не беше сигурен кой.

И като запрати огън и жупел пред себе си, пристъпи напред и остави порталът зад него да се затръшне. Беше смърт.

Нинив поддържаше гнева, който ѝ даваше възможност да прелива поток на Дух към кехлибарената гривна с фигура на спяща жена в кесията ѝ, без никакво усилие. Дори усещането за невидими очи не можеше да я докосне през стената на гнева тази заран. Сюан стоеше пред нея на една улица в Салидар, в Тел-айеран-риод, улица празна, с изключение на тях двете и на няколко мухи, и една лисица, която се спря, изгледа ги учудено и се скри на бегом зад ъгъла.

— Трябва да се съсредоточиш — изджавка Нинив. — Първия път беше по-съсредоточена. Съсредоточи се!

— Съсредоточена съм, глупаво момиче такова! — Простата синя вълнена рокля на Сюан изведнъж стана копринена. Епитрахилът на Амирлинския трон със седемцветните ресни провисна около врата ѝ и една златна змия захапа опашката си около пръста ѝ. Мръщейки се на Нинив, тя, изглежда, не забеляза промяната, въпреки че това го беше навличала вече пет пъти този ден. — Ако има някаква трудност, тя е заради онази отвратителна отвара, която ми сипа в устата! Уф! Още ми горчи на езика. Като жлъчка на калкан. — Епитрахилът и пръстенът изчезнаха. Високото деколте на копринената рокля се смъкна толкова

ниско надолу, че показва усукания каменен пръстен, поклащащ се между гърдите ѝ на тънка златна верижка.

— Когато трябва да глътнеш нещо, за да ти помогне да заспиш, трябва да го глътнеш. — Е, беше пуснала и малко корен от овчи език, и още няколко неща, които не бяха задължителни за сместа. Сюан Санче заслужаваше да ѝ изтръпне малко езикът.

— Трудно можеш да ме учиш, когато учиш Шериам и другите. — Коприната избледня, деколтето се качи до шията, обкръжено от бяла дантела, а на косата на Сюан кацна перлена шапчица. — Или предпочиташ да съм веднага след тях? Казваш, че имаш нужда от малко сън на спокойствие.

Нинив се разтрепери от яд. Шериам и другите не бяха най-лошото, което подхранваше гнева ѝ. Двете с Елейн се редуваха да ги отвеждат в Тел-айеран-риод по две наведнъж, понякога и всичките шест в продължение на една нощ, а макар да им беше учителка, те никога не позволяваха да забравя, че тя е Посветена, а те — Айез Седай. Само една остра дума, когато направеха глупава грешка... Елейн само я бяха пратили да чисти кухненските котли, но ръцете на Нинив се бяха нацърбили от гореща сапунена вода; поне там, където тялото ѝ лежеше заспало, ако не тук. Но това не беше най-лошото. Нито фактът, че едва ѝ оставаше време да разучи какво, ако изобщо съществуваше нещо, може да се направи срещу усмиряването и опитомяването. Логаин във всеки случай се оказа по-отзивчив от Сюан и Леане, или поне по-нетърпелив. Слава на Светлината, че разбираше, че всичко трябва да се пази в тайна. Или си мислеше, че разбира — сигурно вярваше, че тя ще може евентуално да го Изцери. Не, по-лошото беше, че Фаолайн бе изпитана и издигната... не в Айез Седай — не и без Клетвената пръчка, която здраво държаха в Кулата — но в нещо по-високо от Посветена. Сега Фаолайн обличаше каквато рокля си поиска и макар да не можеше да носи шала и да си избере Аджа, беше получила повече власт. Нинив смяташе, че през последните четири дни беше прибирала повече чаши с вода, повече книги — нарочно оставени, разбира се! — повече игли и мастилници, и всякакви други безполезни неща, отколкото през целия си престой в Кулата. И все пак дори Фаолайн далеч не беше най-лошото. За най-лошото тя дори не искаше да си спомня. Гневът ѝ можеше да стопли цяла къща през зимата.

— Какво ти е мушнало днес кука в хрилете, момиченце? — Сюан си надяна рокля като ония, дето ги носеше Леане, само че толкова прозрачна, че и Леане нямаше да облече такава пред хора, и толкова тънка, че трудно можеше да разбере човек какъв е цветът ѝ. При това днес не ѝ беше за пръв път. Какво ли щъкаше в ума ѝ? В Света на сънищата неща като тези преобличания издаваха мисли, които може и да не знаеш, че си ги имаш. — До днес ти беше почти поносима компания — продължи раздражено Сюан. — До днес. Сега разбирам. Вчера следобед Шериам назначи Теодрин да започне да ти помага да разбиеш тази преграда, която си си изградила. Това ли ти е усукало ризката? Не ти харесва Теодрин да ти казва какво да правиш? Тя също е дивачка, момиче. Ако някой може да ти помогне да се научиш да преливаш, без да дъвчеш сурова коприва преди това, тя е...

— Ами ти от какво си станала такава пъзла, че една рокля не можеш да задържиш на място? — Теодрин — ето това наистина я нараняваше. Провалът. — Да не е от онова, дето чух снощи? — Теодрин беше уравновесена, добродушна и търпелива; казваше, че не може да стане с един урок; че за нейната преграда били нужни месеци, докато я разруши, а тя беше разбрала, че може да прелива, дълго преди да отиде в Кулата. Въпреки това от провала болеше, а най-лошото щеше да дойде, ако всички разберяха как бе плакала като бебе в утешителната прегръдка на Теодрин, когато разбра, че не успява... — Чух, че си замерила Гарет Брин с ботушите по главата, когато ти казал да ги лъснеш хубаво — той все още не знае, че Мин му ги лъска, нали? — та той те обърнал с главата надолу и...

Сюан замахна и ушите ѝ изведнъж запищяха. За миг тя нищо не можа да направи, освен да зяпне в другата жена и очите ѝ да се разширяват все повече. После нададе безсловесен писък и се опита да удари Сюан в окото. Само се опита, защото Сюан незнайно как бе вкопчила юмрук в косата ѝ. Миг след това двете вече се търкаляха по прашната улица, пищяха и махаха диво с ръце и крака.

Нинив изпъшка и реши, че се е наложила, въпреки че през повечето време ѝ беше трудно да прецени дали е отдолу, или отгоре. Сюан се мъчеше да изскубне плитката ѝ от корен с едната си ръка, а с другата я мушкаше в ребрата и където още намереше, но и тя я беше подхванала по същия начин и скубането и мушкането от страна на Сюан все повече отслабваше, а тя самата ей сега щеше да я сръга така,

че дъха да ѝ изкара и после да я оскубе до косъм. Нинив изохка, когато Сюан я ритна с пантофката си в пицъла. Риташ, а! Нинив се опита да я удари с коляно, но полите ѝ пречеха. Ритането в боя не беше честно.

Изведнъж Нинив забеляза, че Сюан се тресе. Отначало си помисли, че се е разплакала. После осъзна, че се смее. Изправи се с мъка, отметна с длан кичурите от лицето си — плитката ѝ почти се беше разплела — и изгледа гневно другата жена.

— Какво се смееш? На мен ли? Само да си...

— Не на теб. На нас. — Тресейки се от смях, Сюан избута Нинив от себе си. Косата ѝ беше ужасно разчорлена, вълнената рокля, която в момента беше облякла, цялата беше в прах и на места дори разкъсана. И освен това беше боса. — Две големи жени, да се търкалят така като... Не съм го правила, откакто бях на... дванадесет, мисля. Даже си помислих, че остава само дебелата Циан да ме вдигне за ухото и да ми каже, че момичетата не се бият. Веднъж беше ударила един пиян печатар и го беше усмъртила. Не знам защо. — Тя спря да се кикоти и заизтупва прахта от дрехите си. — Ако имаме някакви разногласия, можем да ги оправим като големи жени. — И предпазливо добави: — Все пак, може би няма да е лошо да не обсъждаме Гарет Брин. — И се сепна, щом омачканата рокля се превърна в халат, червен и с черни и златни бродерии по ръбовете и по дълбокото деколте.

Нинив седна и я зяпна. Какво щеше да направи тя самата като Премъдра, ако видеше две жени да се търкалят в прахта по този начин? Сюан, изглежда, все още не схващаше, че няма нужда да изтупва праха с ръце в Тел-айеран-риод. Тя дръпна пръстите си, които се бяха захванали да оправят плитката ѝ, и бързо се изправи; плитката увисна изрядно на рамото ѝ, а вълнената ѝ рокля беше все едно току-що изпрана.

— Съгласна съм — каза Нинив. Щеше да накара всеки две жени, които хванеше така, да съжалят, че са се родили, още преди да ги е довлякла пред Женския кръг. Какво правеше тя напоследък, да размахва така юмруци като някой глупав мъж? Първо Церандин — за тази случка изобщо не искаше да помисля, но не можеше да я заличи — после Лателле, а сега и това. Как щеше да се отърве от преградата си, ако се ядосваше непрекъснато? За нещастие — или може би за щастие — тази мисъл изобщо не усмири гнева ѝ. — Ако имаме разногласия, можем... да ги обсъдим.

— Което сигурно означава, че ще почнем да си крещим — отвърна сухо Сюан. — Какво пък, по-добре това, отколкото да се бием.

— Нямаше да се налага да си крещим, ако ти... — Нинив вдиша дълбоко и извърна рязко очи: това не беше най-подходящият начин да се започне отначало. Дъхът ѝ обаче заседна в гърлото и тя обърна главата си към Сюан толкова бързо, че да изглежда все едно, че я е разтърсила. Така поне се надяваше. Само за миг от един прозорец отсреща ѝ се мерна лице. И нещо изпърха моментално в корема ѝ, мехурът на страха се надигна, заедно с жегването на гняв от това, че се е уплашила. — Мисля, че трябва да се връщаме. Веднага — каза тя тихо.

— Да се връщаме? Ти каза, че онази гадна отваря ще ме държи заспала поне два часа, а не сме били тук повече и от половината.

— Времето тук тече различно. — Могедиен ли беше? Лицето беше изчезнало толкова бързо, че спокойно можеше да е на някоя, която се е сънувала тук за миг. Ако беше Могедиен, те не трябваше да — в никакъв случай — да ѝ позволят да разбере, че е видяна. Трябваше да се махат. Надигане на страх и жегване на гняв. — Казах ти. Един ден в Тел-айеран-риод може да не е един ден в будния свят, или обратното. Ние...

— Бъркала съм и по-добре с ведрото от трюма, момиче. Недей да мислиш, че ще ми се измъкнеш, като ми съкращаваш времето. Ще ме учиш на всичко, на което учиш и другите, както се разбрахме. Ще си отидем, когато се събудя.

Нямаше време. Ако онова наистина беше Могедиен. Роклята на Сюан сега беше от зелена коприна и шарфът на Амирлин и пръстенът на Великата змия се бяха върнали, но като по чудо деколтето беше по-дълбоко от всякога. Пръстенът тер-ангреал висеше над гърдите ѝ, този път превърнал се в част от огърлица с квадратни смарагди.

Нинив посегна, без да мисли. Ръката ѝ полетя напред и дръпна огърлицата толкова силно, че тя се скъса. Очите на Сюан се разшириха и изведнъж тя изчезна, а огърлицата и пръстенът се стопиха в ръката на Нинив. За миг тя се взря в празната си шепа. Какво ставаше с някой, изхвърлен така от Тел-айеран-риод? Дали беше отпратила Сюан обратно в спящото ѝ тяло? Или някъде другаде? В нищото?

Обзе я паника. И изведнъж Светът на сънищата около нея се измени.

Стоеше насред прашна улица в селце с ниски дървени къщи. Белият лъв на Андор се вееше на висок пилон и единственият каменен кей се издаваше напред в широката река, над чиито води плющяха крилете на птици с големи човки, понесли се на юг. Всичко изглеждаше смътно познато, но чак след миг осъзна къде се намира. Джурийн. В Кайриен. А тази река беше Еринин. Точно тук тя, с Егвийн и Елейн, се бяха качили на борда на „Бегач“, също толкова сбъркано име, колкото и „Речно влечуго“, за да продължат пътя си към Тийр. Това приличаше на нещо прочетено в книга преди много време.

Защо бе скочила в Джурийн? Много просто. Отговорът дойде още щом си го помисли. Джурийн беше единственото място, което ѝ беше достатъчно познато, за да може да скочи в него в Тел-айеран-риод и в същото време беше сигурна, че Могедиен не го знае. Тук бяха престояли едва час, и то преди Могедиен да научи за съществуването ѝ, и беше сигурна, че нито тя самата, нито Елейн бяха споменавали някога за него нито в Тел-айеран-риод, нито будни.

Но това пък пораждаше друг въпрос. По-точно, донякъде същия. Защо Джурийн? Защо просто не беше излязла от Съня и да се събуди в собственото си легло, такова, каквото си беше, макар миенето на чинии и търкането на подове отгоре на всичко останало да я изморяваха толкова, че заспиваше права? „Все още мога да изляза.“ Могедиен я беше видяла в Салидар, стига онова наистина да беше тя. Сега вече Могедиен знаеше за Салидар. „Мога да кажа на Шериам,“ Как? Да признае, че учи Сюан? Бяха ѝ забранили да пипа тер-ангреалите, освен в присъствието на Шериам и другите Айез Седай. Как Сюан ги взимаше всеки път, когато ѝ потрябваха, това Нинив не знаеше. Не, изобщо не се боеше от няколко часа повече с ръце до лактите в горещата вода. Боеше се от Могедиен. Гняв опари корема ѝ толкова жестоко, че съжали, че няма малко гъша мента в торбата с билките. „Проклето да е, толкова ми... омръзна да се боя.“

Пред една от къщите имаше пейка, обърната към кея и реката. Тя седна и заобмисля от всеки ъгъл положението, в което бе изпаднала. Беше тъпо. Верният извор беше нещо съвсем бледо. Тя преля пламъче, което затанцува във въздуха над ръката ѝ. Можеше да ѝ се струва, че е стабилна — пред себе си поне, — но през това малко пламъче можеше да види реката. Завърза го и то угасна още щом стегна възела. Как щеше да се изправи срещу Могедиен, след като и най-слабата новачка

в Салидар можеше да я надмине със сегашната ѝ сила? Точно затова беше избягала, вместо да напусне Тел-айеран-риод. Уплашена и ядосана, че я е страх, твърде ядосана, за да може да мисли ясно, да оцени собствената си слабост.

Щеше да излезе от Съня. Каквото и да бе кроила Сюан, беше свършило; сега тя трябваше да разчита на самата себе си. Мисълта за още часове в търкане на подове стегна ръката ѝ около плитката. Най-вероятно дни, при това с пръчката на Шериам. Можеха никога повече да не я пуснат да се доближи до съновния тер-ангреал или до какъвто и да било тер-ангреал. Щяха да ѝ пратят Фаолайн да се занимава с нея вместо Теодрин. Край с проучването ѝ на Сюан и Леане, да не говорим за Логаин; може би край и на изучаването на Церителството.

Тя ядосано преля още един пламък. Дори и да беше малко посилен, не го почувства. Толкова с усилието да подтиква гнева си с надеждата, че ще ѝ помогне с нещо.

— Нищо не ти остава, освен просто да им кажеш, че си видяла Могедиен — промърмори тя и дръпна плитката си толкова силно, че я заболя. — Светлина, те ще ме дадат на Фаолайн. По-добре да умра!

— Но като че ли ти харесваше да ѝ шета.

Насмешливият глас дръпна Нинив от пейката като ръце, стиснали я за раменете. Могедиен стоеше наред улицата, цялата в черно, гледаше я и клатеше глава. С цялата сила, която събра, Нинив запрече щит от Дух и го метна между другата жена и сайдар. Беше все едно да сечеш дърво с хартиена бравичка. Могедиен дори се засмя преди да си направи труда да ѝ среже сплита, и то толкова небрежно, че все едно отмахна някое хапливче от лицето си. Нинив я гледаше като ударена с топор. След всичко да я докара дотук. Единствената сила — безполезна. Всичкият гняв, кипнал в нея — без полза. Всичките ѝ планове, надеждите ѝ — без полза. Могедиен не си направи труда да ѝ отвърне на удара. Не си направи труд дори сама да ѝ направи щит, за да я захлупи. Толкова голямо беше презрението ѝ.

— Бях се уплашила, че си ме видяла. Станах малко непредпазлива, когато двете започнахте да се биете. С ръце и крака! — Могедиен се изсмя презрително. Запридаше нещо, лениво, защото нямаше причина да бърза. Нинив не знаеше какво е, но ѝ се доця да запищи. Гневът затлея вътре в нея, но страхът замъгли ума ѝ, вкорени нозете и в земята. — Понякога си мисля, че сте твърде неукни дори за

учене — и ти, и бившата Амирлински трон, и всички останали. Но не мога да позволя да ме предадеш. — Този сплит се изпъваше към нея. — Време е да те прибера най-сетне, изглежда.

— Стой, Могедиен! — извика Биргит.

Устата на Нинив зяпна. Наистина беше Биргит, такава, каквато беше преди, в късия бял елек и широките жълти панталони, с изкусно заплетена златна плитка, метната през рамо; сребърна стрела бе опната на сребърния ѝ лък. Беше невъзможно. Биргит вече не беше част от Тел-айеран-риод, беше си в Салидар и пазеше да не би някой да намери Нинив и Сюан да спят посред бял ден и да започне да задава въпроси.

Могедиен беше толкова слисана, че потоците, които бе запрела, изчезнаха. Слисването обаче трая не повече от миг. Блестящата стрела полетя от лъка на Биргит... и се изпари. Лъкът се изпари. Нещо сякаш сграбчи Биргит, издърпа ръцете ѝ право нагоре и я изтегли от земята. Почти моментално след това тя беше сгъната одве и стегната здраво за китките и глезените на една стъпка над земята.

— Трябваше да предвидя възможността да ми се появиш. — Могедиен обърна гръб на Нинив и се приближи до Биргит. — Харесва ли ти собствената ти плът? Без Гайдал Кайн?

Нинив помисли да прелее. Но какво? Кама, която можеше дори да не стигне до кожата ѝ? Огън, който можеше и да не опари полите ѝ? Могедиен знаеше колко безсилна е тя; дори не я поглеждаше. Ако спреше потока на Дух към спящата жена в кехлибара, щеше да се събуди в Салидар и да предупреди. Лицето ѝ се изкриви до сълзи, щом погледна към Биргит. Златокосата жена висеше във въздуха и гледаше Могедиен с непокорство. Могедиен пък я оглеждаше като дърворезбар парче дърво.

„Само аз съм — помисли си Нинив. — Сигурно изобщо няма да мога да прелея. А съм само аз.“

Да надигне крак за първата стъпка бе все едно да го измъкне, затънал до коляно в мазна тиня, на втората се олюля с не по-малко усилие. Към Могедиен.

— Пощади ме — проплака Нинив. — Моля те. Не ме наранявай. — Мраз пробяга по нея. Биргит я нямаше. Едно детенце, може би на три-четири годинки, в късо бяло елече и широки жълти гащи стоеше на мястото и и си играеше със сребърно лъкче колкото играчка.

Момиченцето отметна златната си плитка, прицели си в Нинив и се изкикоти, а после пхна пръстче в устата си, сякаш разколебано дали не е направило нещо лошо. Нинив се срути на колене. Успя някак да продължи пълзешком, протягаше умолително ръце и хлипаше. — Моля те. Не ме наранявай. Моля те. Пощади ме. — И не спираше да се тътри към Отстъпницата, като премазана пчела, пъплеща в праха.

Могедиен я изгледа мълчаливо, после каза:

— Някога си мислех, че си по-силна. Сега разбирам, че всъщност ми харесва да те гледам на колене. Почти се справяш, момиче. Не че допускам, че имаш достатъчно кураж да се опиташ да откъснеш моята коса... — Хрумването сякаш я развесели.

Ръката на Нинив се люшна на един разтег от Могедиен. Трябваше да стигне. Беше сама. Сама и в Тел-айеран-риод. Образът се оформи в главата ѝ и ето че това, което ѝ трябваше, се появи — сребърна гривна, обвила протегнатата ѝ китка, сребърна каишка, свързваща я със сребърен нашийник около врата на Могедиен. Ай-дамът, който бе закрепил в главата си, и Могедиен го носеше, Могедиен и ай-дам, част от Тел-айеран-риод, който тя закрепил във формата, която искаше. Знаеше донякъде какво да очаква — някога за кратко беше сложила на ръката си гривна на ай-дам, във Фалме. По някакъв странен начин усещаше Могедиен така, както усещаше собственото си тяло, собствените си чувства, като две цялости, всяка отделна, но и двете в главата ѝ. Нещо, за което само се беше надявала, защото Елейн бе настоявала, че е точно така. Това наистина представляваше връзка — тя можеше да усети Извора през другата жена.

Ръката на Могедиен посегна към нашийника и очите ѝ се ококориха. Ярост и ужас. Яростта повече от ужаса, отначало. Нинив ги почувства почти все едно че бяха нейни. Могедиен трябваше да знае какво е нашийникът с каишката — и въпреки това се опита да прелее; в същото време Нинив усети леко отместване в себе си, в ай-дам, когато другата жена се опита да наклони Тел-айеран-риод към себе си. Потискането на усилието ѝ беше лесно — ай-дам наистина беше връзка, но под контрола на Нинив. Самото осъзнаване на това направи нещата по-лесни. Нинив не искаше да прелее тези потоци, затова те не се преляха. На Могедиен щеше да ѝ е по-лесно да понечи да вдигне планина с голи ръце. Ужасът надви яростта.

Нинив укрепи в ума си съответния образ и се изправи. Вече не само си представяше Могедиен окаишена, тя знаеше, че Могедиен е окаишена, толкова сигурно, колкото знаеше собственото си име. Усещането за отместване обаче, за това как кожата ѝ настръхва, не си отиде.

— Спри — каза тя рязко. Ай-дам не се помръдна, но сякаш потрепера невидимо. Помисли си за стръкове черна коприва, които леко погалват другата жена от раменете до коленете. Могедиен потръпна и издиша на пресекулки. — Спри, казах, или ще направя нещо по-лошо. — Отместването престана. Могедиен я загледа боязливо, все още впила пръсти в нашийника на врата си и като че надигайки се на пръсти да полети.

Биргит — детето, което беше доскоро Биргит — стоеше пред тях и ги гледаше с любопитство. Нинив оформи образа за нея като за голяма жена и се съсредоточи. Момиченцето отново пъхна пръст в устата си и започна да оглежда играчката — лък. Нинив изпъшка ядосано. Трудно беше да промениш нещо, което някой друг вече е закрепил. А на всичкото отгоре Могедиен беше твърдяла, че може да направи промените да останат постоянни. Но това, което тя можеше да направи, пак тя можеше и да развали.

— Върни я, както си беше.

— Ако ме пуснеш, ще...

Нинив отново си помисли за коприва, и този път не за леко погалване. Могедиен засмука въздух през стиснатите си зъби и се разтърси като от силен вятър.

— Това — каза Биргит — беше най-ужасното нещо, което някога ми се е случвало. — Отново тя самата, облечена е пак в белия елек и широките панталони, но нямаше лък и колчан. — Аз наистина бях дете; но в същото време самата аз — истинската аз — бях като някаква измислица, рееща се в ума на това дете. И го знаех. Знаех, че само ще гледам какво става и ще си играя... — Тя заметна златната си плитка през рамо и изглежда Могедиен сурово.

— Как дойде тук? — попита Нинив. — Благодарна съм, нали разбираш, но... как?

Биргит изглежда за последно Могедиен с каменен поглед, след което разтвори елека си, бръкна под блузата си и измъкна усукания каменен пръстен.

— Сюан се събуди. Само за миг и не съвсем. Достатъчно, колкото да изръмжи, че си откъснала това от нея. След като ти не се събуди веднага след нея, разбрах, че нещо не е наред, затова взех пръстена и изпих останалото от онова, което бе забъркала за нея.

— Почти нищо не беше останало. Само утайката.

— Стигна, колкото да ме приспи. Вкусът е отвратителен, между другото. След това беше толкова лесно, колкото да намериш танцьорки с перца в Шиота. В известен смисъл беше почти както да бях все още... — Биргит млъкна и изгледа гневно Могедиен. Сребърният лък се появи в ръката ѝ и колчанът — на бедрото, но в следващия миг отново изчезнаха. — Миналото си е минало, а бъдещето е пред нас — каза тя твърдо. — Не бях много изненадана, когато осъзнах, че сте две, които знаете, че сте в Тел-айеран-риод. Знаех, че другата трябва да е тя, а когато пристигнах и ви видях двете... Изглеждаше, че тя вече те е пленила, но се надявах, че ако я отвлека, ти би могла да измислиш нещо.

Нинив усети, че я жегва срам. Беше си помислила да изостави Биргит. Това беше всичко, което почти бе „измислила“. Мисълта се беше появила само за миг и тя веднага я беше пропъдила, но така или иначе, се беше появила. Каква страхливка беше само!

— Аз... — Смътен вкус на отвара от котешка папрат и стрити листа от мавиня. — Аз едва не побягнах — довърши тя плахо. — Толкова се уплаших, че езикът ми се залепи на небцето. За малко да побягна и да те оставя.

— О? — Нинив се сгърчи отвътре и Биргит я изгледа. — Но не го направи, нали? Трябваше да пусна стрелата преди да извикам, но никога не ми е било приятно да стрелям по някого в гръб. Дори и в нея. Все пак всичко свърши благополучно. Но какво ще правим сега с нея?

Могедиен явно беше преодоляла страха си. Без да обръща внимание на нашийника, тя гледаше Нинив и Биргит, сякаш те бяха пленничките, а не тя, и тя е тази, която обмисля какво да прави с тях. Освен моментните трепвания на ръцете, сякаш ѝ се искаше да се почеше там, където кожата ѝ пазеше спомена за копривата, напомняше за статуя на самото спокойствие, облечена в черно. Само че ай-дам известяваше Нинив, че тя все пак изпитва страх, макар неразбираем и потиснат до глухо бръмчене. Съжаляваше, че това нещо не ѝ позволява

да разбере какво мисли Могедиен, не само какво чувства. Но от друга страна, бе не по-малко доволна, че не може да проникне в ума зад студените тъмни очи.

— Преди да решите нещо... драстично — каза Могедиен, — спомнете си, че знам много неща, които могат да се окажат полезни за вас. Следяла съм другите Избрани, надничала съм в тайните им кроежи. Това не си ли струва?

— Кажи ми и аз ще преценя дали си струва — отвърна Нинив. Какво ли наистина можеше да направи с тази жена?

— Ланфеар, Грендал, Рахвин и Самаил заговорничат заедно.

Нинив дръпна изкъсо каишката и я накара да залитне.

— Знам това. Кажи ми нещо ново. — Тук жената беше пленничка, но ай-дам съществуваше само докато се намираха в Тел-айеран-риод.

— А знаеш ли, че те привличат Ранд ал-Тор да нападне Самаил? Но когато го направи, ще намери там и останалите, които ще го чакат, за да го хванат заедно в клопката си. Във всеки случай ще намери там поне Грендал и Рахвин. Мисля, че Ланфеар играе някаква друга игра, такава, за която другите не знаят нищо.

Нинив и Биргит се спогледаха тревожно. Ранд трябваше да научи за това. Щеше, ако тя и Елейн успееш да поговорят с Егвийн тази нощ. Ако успееш да сложат ръце на тер-ангреала за достатъчно време.

— И то — промърмори Могедиен, — ако той доживее достатъчно дълго, за да ги намери.

Нинив сграбчи сребърната каишка там, където тя се съединяваше с нашийника, и придърпа лицето на Отстъпницата до своето. Тъмните ѝ очи срещнаха привидно спокоен поглед, но тя можа да усети гнева през ай-дам, както и страха, набъбващ и с мъка потискан.

— Сега ти ме чуй. Мислиш ли, че не разбирам защо ми се правиш на толкова отзивчива? Смяташ, че ако продължиш да говориш достатъчно дълго, ще направя някой пропуск и ще успееш да се измъкнеш. Смяташ, че колкото повече говорим, толкова по-трудно ще ми бъде да те убия. — Това поне си беше вярно. Да убие някого най-хладнокръвно, дори този някой да беше Отстъпница, щеше да ѝ е трудно, може би дори невъзможно. Какво да прави с тази жена? — Но разбери следното. Няма да позволя смътни намеци. Ако се опиташ да скриеш каквото и да е от мен, ще ти причиня всичко, което някога си

помисляла да направиш с мен. — Ужас, просмукващ се през каишката, като смразяващи костите писъци дълбоко в ума на Могедиен. Може би не знаеше чак толкова за ай-дам, колкото Нинив си мислеше. Може би вярваше, че Нинив би могла да разчете мислите ѝ, ако се опита. — Сега, ако знаеш за някаква заплаха за Ранд, нещо преди Самаил и другите, кажи ми го. Веднага!

Думите се заизсипваха от устата на Могедиен.

— Ал-Тор е решил да тръгне срещу Рахвин. Днес. Тази сутрин. Защото смята, че Рахвин е убил Мургейз. Не знам дали наистина го е направил, или не, но ал-Тор вярва, че я е убил. Но Рахвин никога не се е доверявал на Ланфеар. Той на никого не се е доверявал. И защо да го прави? Той мислеше, че всичко може да се окаже капан, нагласен за самия него, затова постави собствения си капан. Разположил е предупредители из цял Кемлин, така че ако някой мъж прелее и една искрица, веднага ще го разбере. Ал-Тор ще влезе право в капана. Почти със сигурност вече е влязъл. Смятам, че се канеше да напусне Кайриен веднага след изгрев слънце. Аз нямам никакъв дял в това. Не е мое дело. Аз...

На Нинив ѝ се прииска да я спре; избилият на капчици пот страх по лицето на жената беше достатъчен, за да ѝ се догади, но ако трябваше на всичко отгоре да слуша и този умоляващ глас... Понечи да прелее, чудейки се дали ще е достатъчно силна, за да задържи езика на Могедиен, после се усмихна. Беше свързана с Могедиен и държеше контрола на връзката си. Могедиен изцъкли очи и млъкна. Нинив добави и тапи в ушите ѝ, след което се обърна към Биргит.

— Какво мислиш?

— Сърцето на Елейн ще се пръсне. Тя много обича майка си.

— Знам! — въздъхна Нинив. — Ще плача с нея и всяка сълза ще е искрена, но точно сега трябва да се тревожа за Ранд. Смятам, че казва истината. Почти го усетих. — Тя хвана сребърната каишка под китката си и я разтърси. — Може би беше това, а може би беше въображението ми. Ти какво смяташ?

— Това е истината. Тя никога не е била много смела, освен когато е имала явно надмощие или е смятала, че ще го получи. А ти определено вкара в нея страха от Светлината.

Лицето на Нинив се сгърчи. Всяка дума на Биргит предизвикваше нов мехур на гняв в корема ѝ. Никога не била много

смела, освен когато имала явно надмощие. Това напълно описваше самата нея. Вкарала била страха от Светлината в Могедиен. Да, и когато го каза, беше убедена във всяка своя дума. Да издърпаш нечий уши, когато се налага, беше едно; да заплашваш с изтезание, да искаш да изтезаваш, дори и Могедиен, беше нещо съвсем друго. И ето че сега се опитваше да избегне това, което знаеше, че е длъжна да направи. Никога много смела, освен когато има явно надмощие. Този път мехурът на гнева бе посят от самата нея.

— Трябва да отидем в Кемлин. Аз поне. С нея. Както съм сега, не мога да прелея и колкото лист хартия да скъсам, но с ай-дам мога да използвам нейната сила.

— С нищо не можеш да въздействаш на будния свят от Тел-айеран-риод — отвърна тихо Биргит.

— Знам! Знам, но трябва да направя нещо.

Биргит отметна глава и се разсмя.

— О, Нинив, ако знаеш колко е объркващо да се събереш с такава страхливка като теб! — Изведнъж очите ѝ се разшириха от изненада. — Много малко беше останало от отварата ти. Мисля, че се събу... — И по средата на думата тя просто изчезна.

Нинив пое дълбоко дъх и развърза потоците около Могедиен. Или по-скоро — накара я сама да си ги развърже — с ай-дам беше трудно да се каже кое от двете. Съжали, че Биргит вече я няма. Още един чифт очи. Някой, който вероятно познаваше Тел-айеран-риод по-добре, отколкото тя изобщо някога щеше да го опознае. Някой, който беше смел.

— Ще си направим разходка, Могедиен, и ти ще ми помогнеш с последното късче от себе си. Ако нещо ме изненада... Достатъчно е да кажа, че това, което става с тази, която носи гривната, сполетява и носещата нашийника. Само че десетократно.

Болезненият израз на лицето на Могедиен показва, че е повярвала. Толкова по-добре за нея, защото си беше чистата истина.

Ново дълбоко вдишване и Нинив започна да оформя образа на едно място в Кемлин, което тя познаваше достатъчно добре, за да си го спомни. Кралският дворец, където я беше завела Елейн. Рахвин трябваше да е там. Но в будния свят, не в Света на сънищата. Все пак трябваше да направи нещо. Тел-айеран-риод около нея се промени.

ГЛАВА 55

НИШКИТЕ ГОРЯТ

Ранд спря. Дълга обгорена ивица по стената на коридора бележеше мястото, където доскоро бяха висели няколко скъпоценни гоблена, сега превърнати в пепел. Пламъци ближеха други; многобройни инкрустирани сандъци и маси лежаха на овъглени купчини. Не беше негово дело. На тридесет крачки по-нататък мъже в червени камизоли, с нагръдни брони и шлемове с решетъчни предпазители на лицата лежаха сгърчени върху белите плочи на пода, с безполезни мечове в ръце. Също не негово дело. Рахвин бе проявил нехайно разточителство в унищожението на своите, за да достигне Ранд. Умен в атаките, умен в измъкванията, но от мига, в който бе побягнал от тронната зала, не бе посмял да се изправи срещу Ранд за повече от миг, колкото да удари и да побегне отново. Рахвин беше силен, може би също толкова силен, колкото Ранд, и много по-вещ. Но Ранд имаше в джоба си малкия дебел мъж — ангреал, а Рахвин нямаше.

Коридорът му беше дважд познат: веднъж защото го беше виждал преди, и втори път — защото беше виждал нещо подобно.

„Вървах тук с Елейн и Гавин в деня, в който срещнах Мургейз.“ Мисълта се плъзна болезнено по пределите на Пустошта. Вътре в нея той беше спокоен, лишен от всякакво чувство. Сайдин бушуваше и изгаряше, но той бе ледено спокоен.

И друга мисъл, като жегване. „Тя лежеше на под като този; златната ѝ коса се беше разсипала покрай лика ѝ, сякаш заспала. Илиена Слънцекосата. Моята Илиена.“

Елайда също беше тук в онзи ден. „Тя предрече болката, която ще донеса. Позна тъмнината в мен. Част от нея. Достатъчно.“

„Илиена. Не знаех какво върша. Бях полудял! Луд съм. О, Илиена!“

„Елайда знаеше... част... но дори и тази част не каза. По-добре да го беше казала.“

„О, Светлина, ще има ли някога прошка? Направих го в лудостта си. Милост някаква има ли?“

„Гарет Брин щеше да ме убие, ако беше разбрал. Мургейз щеше да заповяда смъртта ми. Мургейз щеше да е жива. Мат. Моарейн. Колко много щяха да са живи сега, ако аз бях загинал!“

„Заслужил съм си изтезанието. Заслужил съм крайната смърт. О, Илиена, заслужавам смърт.“

„Заслужавам смърт.“

Тропот на ботуши зад гърба му. Той се обърна.

Излязоха от широк пресечен коридор, няма и на двадесет крачки от него, в ризници, шлемове и с червени палта с бели яки на гвардията на кралицата. Само дето сега Андор нямаше кралица, а тези мъже не бяха ѝ служили и когато тя все още бе жива. Водеше ги мърдраал с бледо безоко лице, като някоя гадина, която си намерил под камък, и застъпващите се стоманени плочки на бронята усилваха илюзията за движеща се змия, с черен плащ, увиснал неподвижно във въздуха, колкото и бързо и гъвкаво да се движеше съществото. Погледът на Безокия беше страх, но страхът бе нещо далечно под похлупака на Празнотата. Те се поколебаха, щом го забелязаха; после Получовекът надигна меча си с черното острие.

Ранд — това сякаш бе името му — преля така, както не помнеше да го е правил досега.

Мъжете и мърдраалът се вкочаниха. Белият скреж по телата им се удебели; скрежът, от който ботушите на Мат бяха запушили, запуши. Вдигнатата ръка на мърдраала се откърши със силен трясък, падна върху белите плочи и заедно с меча се пръсна на късчета.

Ранд почувства студа — да, това беше името му: Ранд — студ като режещ в плътта нож, докато преминаваше през тях и възви по пътя, откъдето бяха дошли. Студ, и все пак — по-топло, отколкото сайдин.

Мъж и жена се бяха присвили до стената — слуги в червено-бели ливреи, почти на средна възраст, стиснали се за ръце, сякаш да се защитят. Видял Ранд — още нещо имаше към името; не беше само Ранд — мъжът започна да се изправя от ъгъла, където се бяха присвили, криейки се от водената от мърдраала чета, но жената го дръпна за ръкава.

— Вървете си в мир — каза Ранд. Ал-Тор. Да, Ранд ал-Тор. — Няма да ви нараня, но може да пострадате, ако останете.

Очите на жената се изцъклиха. Щеше да рухне в несвяст, ако мъжът не я беше прихванал. Устата му се задвижи бързо, сякаш изричаше безмълвна молитва.

Ранд погледна натам, където се бяха приковали очите на мъжа. Ръката му се беше измъкнала от ръкава достатъчно, за да оголи Драконовата глава със златната грива, която бе част от кожата му.

— Няма да ви нараня — повтори той и продължи покрай тях. Трябваше да притисне Рахвин в ъгъла. Да убие Рахвин. А сетне?

Нито звук. Само чаткането на токовете на ботушите му по плочите. И дълбоко нейде в главата му — тих глас, мърморещ жаловно за Илиена и за прошка. Той се напегна да долови преливането на Рахвин, да усети мъжа, изпълнен с Верния извор. Нищо. Сайдин изпепеляваше костите му, смразяваше плътта му, но без него не можеше да го усети, преди да се е озовал твърде близо. Лъв в степта, бе казал веднъж Ашмодеан. Побеснял лъв. Трябваше ли да брои и Ашмодеан в числото на тия, което не биваше да загинат? Или Ланфеар? Не. Не и...

Само едничък миг, за да се хвърли по корем — тънък като косъм прорез във времето между усета за внезапно запредени потоци и дебел колкото мъжка ръка лъч бяла светлина, втечен пламък, прорязал стената и пронизал като меч пространството, където доскоро беше гръдта му. В двете стени на коридора зейнаха дупки. Разсечени стенописи, каменни отломки и натрошен гипс заваляха по пода.

Дотук с боязънта на Отстъпниците да използват гибелния плам. Кой му беше казал това? Моарейн. Тя определено заслужаваше да живее.

Белфир, гибелният плам, изскочи от ръцете му — ослепително бял — и полетя натам, откъдето се бе появил другия лъч. Беше ли свършил с Рахвин най-сетне?

Той преля Въздух и с трясък разтвори разнебитените врати — толкова силно, че те отхвърчаха от пантите. Залата вътре бе празна. Дневна със столове, подредени в полукръг около голяма мраморна камина. Неговият белфир бе отхапал част от арката, отвеждаща към малък двор с шадраван, и една от витите колони покрай алеята зад него.

Рахвин не бе избягал по този път обаче, нито беше загинал от удара на гибелния плам. Сред въздуха беше увиснала дияра, гаснеща останка от заповеден сайдин. Ранд го позна. По-различен от входа, който той бе създал за Плъзгането до Кемлин, или от онзи за Пътуването — сега вече знаеше какво бе направил — и водещ към тронната зала. Но беше виждал един такъв в Тийр и сам го беше правил.

Сега заповеда друг. Портал. Отверстие най-малкото, дупка в реалността. Нямахме чернилка от другата страна. Всъщност, ако не беше разбрал, че пътеката е тук, ако не беше видял сплита й, нямахме и да знае. Там, пред него, се виждаха същите арки, отворени към същия двор с шадравана, и същата алея с колонадата. За миг дупките, които неговият белфир беше направил в арката и колоната, потрепнаха и се запълниха, а после отново станаха дупки. Накъдето и да отвеждаше този портал, то беше към нещо друго, към другаде. В отражение на кралския дворец, както някога се бе оказало отражение на Тийрския камък. Смътно съжали, че не беше говорил с Ашмодеан за това, но той така и не бе намерил сили да говори за онзи ден с никого. Нямахме значение. В оня ден беше държал в ръцете си Каландор, но и ангреалът в джоба му се беше оказал достатъчен, за да притесни Рахвин.

Той освободи сплита и пресече с бързи крачки двора. Рахвин щеше да усети портала, ако беше достатъчно близо. Дебелият дребен мъж още не означаваше, че ще стои скрит някъде и ще чака да го нападнат.

Никакви признаци на живот, само той и една муха. Така беше и в Тийр тогава. Светилниците по коридорите не бяха запалени. С бели фитили, никога невидели пламък, и при все това дори и в най-сумрачния коридор имаше светлина, струяща отвсякъде и отникъде. Понякога светилниците помръдваха, както и други неща. Между две поредни извързвания на погледа някой светилник се преместваше на стъпка или някоя ваза в стенна ниша — с един пръст. Дреболии. Сякаш нечия ръка ги преместваше в мига, в който очите му се оказваха встрани от тях. Странно бе това място, където и да се намираше.

Докато тичаше леко покрай поредната колонада, душейки за Рахвин, му хрумна, че откакто бе прелял гибелния плам, не беше чул повече гласа, оплакващ Илиена. Навярно бе успял някак да прогони Луз Терин от главата си.

„Добре.“ Спря се в края на дворцовите градини. Розите и храстите белозвездничета бяха изсъхнали и посърнали като в реалния свят. На някои от белите кули, извисяващи се над покривите, се вееше Белия лъв, но и те се отместваха с едно мигване на окото. „Добре че няма да делия главата си с...“

Почувства се странно. Нематериално. Вдигна ръка и зяпна. Можеше да види градината през ръкава на палтото и през ръката си като през мъгла. Мъгла, която изтъняваше. Когато погледна надолу, видя каменните плочи на алеята през тялото си.

„Не!“ Мисълта не беше негова. Започна да се въплъщава в образ. Висок тъмноок мъж, тъмноок и с навъсено от тревога лице, с коса по-скоро бяла, отколкото кестенява. „Аз съм Луз Те...“

„Аз съм Ранд ал-Тор“ — намеси се Ранд. Не разбираше какво става, но избледнелият Дракон започна да чезне върху смътната ръка, протегната пред очите му. Ръката взе да става по-тъмна, пръстите му — по-издължени. „Аз съм аз.“ Това отекна под похлупака на Празнотата. „Аз съм Ранд ал-Тор.“

Той се напегна да оформи образа в ума си, напегна се да пресъздаде образа на онова, което виждаше всеки ден в огледалото, докато се бръснеше, това, което виждаше, докато се обличаше. Битката беше отчаяна. Никога не беше се вглеждал в себе си достатъчно. Двата образа се уплътняваха и стапяха — на по-възрастния тъмноок мъж и на по-младия, със сиво-сините очи. Бавно по-младият лик се укрепи, а по-старият заглъхна. Бавно ръката му стана по-плътна. Неговата ръка, с Дракона, виещ се по нея, и чаплата, жигосана в дланта му. Имаше времена, в които бе мразил тези две клейма, но сега, макар загърнат от безчувствената Празнота, почти се ухили, като ги видя.

Защо Луз Терин искаше да го овладее? Сигурен беше, че тъмноокият мъж със страдалческото лице бе тъкмо Луз Терин. Но защо сега? Защото можеше да го постигне тъкмо на това място, каквото и да беше то ли? Почакай. Онзи, който бе извикал непреклонното „не“, беше Луз Терин. Атаката не бе от Луз Терин. От Рахвин беше, и не с помощта на Силата. Ако мъжът беше способен да направи това в Кемлин, в истинския Кемлин, щеше да го направи. Трябваше да е някаква способност, която е придобил тук. А щом Рахвин я беше придобил, то навярно и той я имаше. Образът на самия себе си се бе оказало това, което го удържа, което го върна в себе си.

Той се съсредоточи върху близкия розов храст, висок един разтег, и си го представи тънък и призрачен. Храстът покорно се разтопи и изтля в нищо, но веднага щом картината в ума му се заличи, розовият храст отново се появи, такъв, какъвто си беше.

Ранд кимна хладно. Имаше си граници значи. Винаги си имаше граници и правила, макар тук той да не ги познаваше. Но Силата познаваше, дотолкова, доколкото Ашмодеан го беше научил и доколкото сам се беше научил, и сайдин го изпълваше — с всичката сладост на живота и всичката развала на смъртта. Рахвин трябваше да го е видял, за да го нападне. Трябваше да видиш нещо, за да му въздействаш със Силата, или да знаеш точно къде се намира то спрямо собственото ти местоположение, точно до косъм. Възможно бе тук да е по-различно, но Ранд не мислеше така. Почти съжали, че Луз Терин отново бе притихнал. Мъжът сигурно познаваше това място и неговите правила.

Към градините гледаха тераси и прозорци, по някои места — високи до четири етажа. Рахвин се бе опитал да го... разтури. Той притегли още и още от бушуващия порой на сайдин през ангреала. Мълнии проблеснаха от небесата като стотици назъбени сребърни стрели, и още, и удариха във всеки прозорец и всяка тераса. Тътен изпълни градината, разхвърчаха се парчета камък. Самият въздух около него запука и космите по ръцете и гърдите се изправиха под тъканта на ризата. Дори косата по главата му се занадига. Трясъкът на падащите камъни се заглуши от тътена, все още екнеш, в ушите му.

На мястото на прозорците зейнаха слепи кухни. Заприличаха на очните дупки на огромен чудовищен череп. Ако Рахвин се беше крил някъде там, със сигурност трябваше да е загинал. Ранд обаче не можеше да го повярва преди да види трупа. Искаше да види Рахвин мъртъв.

Закрачи назад към двореца. Искаше да види смъртта на Рахвин.

Нинив се хвърли по корем на пода и запълзя по коридора, когато нещо проряза близката стена и профуча над нея. Могедиен се плъзна след нея също толкова бързо, но и да беше се забавила, тя щеше да я повлече с ай-дам. Ранд ли го беше направил това, или Рахвин? Тя беше виждала тояги от бял огън, втечнена светлина, като онази в Танчико, и

не изпитваше никакво желание отново да се окаже край нещо такова. Не знаеше какво е и не искаше да знае. „Искам да Церя, Светлината да ги изгори дано тези двама глупави мъже, не да уча извратени начини да се убива!“

Погледна назад. Нищо. Пуст дворцов коридор. С дълъг десет стъпки зев през двете стени, оставен сякаш от някой каменоделец, и късчета от гоблени, въргалящи се по пода. Никакъв знак от единия или другия. Добре че можеше да извлича от гнева на Могедиен, пресявайки го от ужаса, дращец да излезе на повърхността и да се просмуче в нея самата. Собственият ѝ гняв бе нещо жалко, едва позволяващо ѝ да долавя Верния извор и да изтегля с усилие тънката нишка на Дух, удържаща я все още в Тел-айеран-риод.

Могедиен се беше сгърчила на колене с изсъхнал бълвоч по черните си поли. Нинив стисна устни. Отстъпницата отново се бе опитала да махне от себе си ай-дам. Отзивчивостта ѝ се бе изпарила веднага щом разбраха, че Ранд и Рахвин всъщност се намират в Тел-айеран-риод. Е, опитът да охлаби нашийника, докато беше на врата ѝ, беше наказание само по себе си. Добре поне че този път в стомаха на Могедиен не бе останало нищо.

— Моля те. — Могедиен хвана Нинив за полата. — Казвам ти, трябва да се махнем оттук. — От пълната паника гласът ѝ отека болезнено. Дращецът с нокти страх се бе изписал и на лицето ѝ. — Те са тук в плът. В плът!

— Тихо — прекъсна я разсеяно Нинив. — Освен ако не ме лъжеш, това е предимство. За мен. — Другата твърдеше, че когато влезеш физически в Света на сънищата, контролът ти над съня се ограничава. Казала беше също, че Рахвин не познава Тел-айеран-риод толкова добре, колкото го познава тя. Нинив се надяваше това да означава, че не го познава и колкото нея. Че го познава повече от Ранд, не се и съмняваше. Този празноглав глупак! Каквато и да бе причината да се озове тук след Рахвин, не бе трябвало изобщо да допуска Отстъпникът да го доведе тук, където той не познаваше правилата, където мислите можеха да убиват.

— Няма ли да разбереш най-сетне какво ти казвам? Дори ако само са се сънували, че са тук, всеки от тях би бил по-силен от нас двете заедно. А щом са тук в плът, те могат да ни прекършат, без окото

да им мигне. В плът те могат да привлечат сайдин много по-дълбоко, отколкото ние сайдар в съня си.

— Ние сме свързани. — Нинив подръпна плитката си. Нямаше как да се разбере накъде са заминали. Струваше ѝ се някак нечестно, че те могат да преливат, без тя да може да види или усети потоците. Един светилник, прерязан на две, за миг отново стана цял, после пак се разполови, също толкова бързо. Този бял огън трябваше да е невероятно силен. Тел-айеран-риод обикновено се възстановяваше светкавично, каквото и да му причиниш.

— Безмозъчна глупачка! — изхлипа Могедиен. — Няма никакво значение колко си смела. Трошица значение няма. Силата е моя, от теб е само лудостта. Не разбираш ли, те са тук в плът! И използват неща, за каквито не си и сънувала! Ще ни унищожат, ако останем!

— Я по-тихо — сопна ѝ се Нинив. — Искаш да доведеш някой от тях при нас ли? — Тя бързо се огледа в двете посоки, но коридорът все още беше пуст. Онова там не бяха ли стъпки на ботуши? Ранд или Рахвин? Всеки от тях сигурно стъпваше не по-малко предпазливо от другия. Един човек, сражаващ се на живот и смърт, можеше да удари, преди да е разбрал, че са приятели. Е, тя поне.

— Трябва да се махаме — настоя Могедиен, но сниши гласа си. Изправи се и устата ѝ се изкриви в мрачно непокорство. — Защо трябва да ти помагам повече? Това е лудост!

— Предпочиташ да усетиш пак копривата ли?

Могедиен трепна, но тъмните ѝ очи продължиха да я гледат с упорство.

— Смяташ, че ще се оставя да ме убият, вместо да пострадам от теб? Ти наистина си луда. Няма да мръдна повече от това място, докато не ни отведеш оттук.

Нинив отново дръпна плитката си. Ако Могедиен откажеше да върви, щеше да се наложи да я влачи. Така търсенето нямаше да е много бързо, а я чакаха сякаш мили безкрайни дворцови коридори. Трябваше да прояви повече грубост, когато Могедиен се опита да ѝ се опъне още първия път. На нейно място Могедиен отдавна щеше да я е убила, или ако решеше, че ще ѝ е от полза — да е заплела онази своя хитрина, с която отнемаше волята на човек и го караше да изпитва към нея благоговение. Нинив го беше вкусила веднъж в Танчико и дори да знаеше как се прави, едва ли можеше да го направи на друг. Презираше

тази жена, мразеше я с цялото си същество. Но дори и да нямаше нужда от нея, нямаше да може да я убие просто така, както си стои пред нея. Бедата беше в това, че се страхуваше, че сега и Могедиен го знае.

И все пак Премъдрата оглавяваше Женския кръг — дори Кръгът да не беше съгласен винаги с нея, — а Женският кръг се занимаваше с наказанията на жени, нарушили закона или обичая, както и на мъже, извършили тежки прегрешения. Можеше и да не изкорми Могедиен заради сторените от нея убийства, заради прекършените хорски умове, но...

Могедиен отвори уста и Нинив я затъкна с дрипа от Въздух. Или по-скоро накара Могедиен сама да го направи — с ай-дама, който ги свързваше, беше все едно че прелива сама, но Могедиен знаеше, че нейните способности биват използвани като сечиво в ръката на Нинив. Тъмните ѝ очи лъснаха от възмущение, когато собствените ѝ потоци изпънаха ръцете ѝ по хълбоците и пристегнаха полите ѝ плътно около глезените. За останалото Нинив използва ай-дам, също както с копривата, предизвиквайки усещанията, които искаше другата жена да изпита. Не реалността — усещането за реалност.

Могедиен се вкочани в стегите си, когато сякаш кожен бич я удари по голата задница. Точно така трябваше да го усети. Ярост и унижение протекоха през каишката. И презрение. Сравнено с изтънчените ѝ средства да наранява хора, това изглеждаше подходящо за малко дете.

— Когато си готова отново да помагаш — каза Нинив, — само кимни. — Това не можеше да продължи дълго. Не можеше просто да си стои тук, докато Ранд и Рахвин се мъчат да се унищожат. Ако загинеше не който трябва само защото тя отбягваше опасността, позволявайки на Могедиен да я задържа тук...

Нинив си спомни един ден, когато беше едва на шестнадесет години, малко след като се реши, че е достатъчно пораснала, за да си прибере косата на плитка. Беше откраднала парче баница със сини сливи от Корин Айелин, подтикната от Нела Тейн, и на вратата на кухнята се беше натъкнала на госпожа Айелин. Когато добави в спомена си и това, което я беше сполетяло, и го препрати по каишката, стисната в юмрука ѝ, очите на Могедиен се изцъклиха.

Мрачно навъсена, Нинив го повтори. „Тя няма да ме спре!“ Отново. „Ще помогна на Ранд, каквото и да си мисли тя!“ Още веднъж. „Дори това да ни убие!“ Пак. „О, Светлина, може и да е права! Ранд би могъл да ни убие преди да е разбрал, че съм аз.“ И пак. „Светлина, колко мразя да ме е страх!“ И пак. „Колко я мразя!“ И пак. „Мразя я!“ И пак.

Изведнъж забеляза, че Могедиен се гърчи панически и че главата ѝ кима толкова енергично, сякаш всеки момент можеше да се откъсне от раменете ѝ. За миг Нинив зяпна в плувналото в сълзи лице на другата, после спря онова, което правеше, и набързо развърза потоците на Въздух. Светлина, какво беше направила? Тя не беше Могедиен.

— Да разбирам ли, че няма да ми създаваш повече неприятности?

— Те ще ни убият — изломоти другата жена почти неразбираемо, но в същото време бързо закима съгласна.

Нинив с усилие се овладя. Могедиен си беше заслужила всичко, което бе получила досега, и много, много повече. В Кулата една Отстъпница щеше да бъде усмирена и езекутирана веднага щом приключеше съдът, а малко доказателства щяха да са нужни свръх това, което беше тя.

— Добре. Сега ние...

Тътен разтърси целия дворец, нещо много близко до небесен гръм, само дето стените се разтърсиха и от пода се надигна прах. Нинив залитна към Могедиен. Преди земята да се укроти, се чу яростен рев, сякаш бе забушувал някакъв чудовищен огън през комин с размерите на планина. Това продължи само миг. Тишината след това сякаш беше по-дълбока отпреди. Не. Ботуши имаше. Тичащ мъж. Звукът отекна по коридора. От север.

— Хайде — изсъска Нинив.

Могедиен изхлипа, но не се възпротиви, когато я задърпа по коридора. Очите ѝ обаче бяха станали огромни, а дъхът ѝ излизаше много бързо. Нинив си помисли, че е много добре, дето бе взела Могедиен със себе си, не само заради достъпа до Единствената сила. След всичките тези години спотайване в сенките Паяка беше станал толкова страхлив, че в сравнение с нея Нинив се чувстваше наистина смела. Почти. Сега единствено гневът заради собствения ѝ страх

крепеше онази тънка нишка на Дух, която все още я задържаше в Тел-айеран-риод. Ужас беше смразил Могедиен до кости.

И като влачеше Могедиен с блестящата каишка, Нинив забърза след чезнещия звук на стъпките.

Ранд предпазливо пристъпи в кръглия вътрешен двор. Половината от белия каменен кръг се врязваше в постройката, издигаща се на три етажа зад него; другата половина бе оградена с каменен полукръг върху бели колони, пет крачки високи и отварящи път към друга градина със сенчести чакълести пътеки под ниски дървесни клони. Каменни пейки обкръжаваха малко изкуствено езерце с лилии. И рибки — златни, бели и червени.

Изведнъж пейките помръднаха, понесоха се в празното пространство и се превърнаха в безлики човешки черти, пак така бели и привидно корави като камъка. Вече бе разбрал колко трудно е да промени нещо, чиито форми Рахвин вече бе изменил. Мълнии заиграха от пръстите му и разбиха на късове каменните мъже.

Въздухът стана на вода.

Давейки се, Ранд заплува към колоните. Трябваше да има някакъв бент, който да задържа тази вода. Преди да успее да прелее, около него заиграха златни, червени и бели фигури, много по-големи от рибките в езерцето. И със зъби. Захапаха го и кръвта се закъдри в червена мъгла. Той инстинктивно замаха с ръце към рибите, но хладната му част, онази, дълбоко в Празнотата, преля. Белфир лумна към бента, ако имаше такъв, натам, където Рахвин сигурно стоеше и гледаше към този двор. Водата закипя и диво го замята, заподхвърля го с ярост, оттичайки се да запълни тунелите, издълбани от гибелния плам. Златни, бели и червени искри полетяха към него, добавяйки нови пурпурни нишки към водата. Подмятан от устрема ѝ, той не можеше да вижда добре, за да насочва собствените си стрели, и ги заизпраща във всички посоки. Задушаваше се. Опитва се да помисли за въздух, или че водата е въздух.

И изведнъж тя стана на въздух. Той се срути върху каменната настилка до една мятаща се рибка, подпря се на ръце и се изправи. Всичко отново бе станало въздух — дори дрехите му бяха сухи. Каменният пръстен тръпнеше в колебание дали да остане недокоснат,

или да рухне. Част от дърветата се килнаха, после се изправиха и пак се килнаха. Дворецът зад него беше прошарен с дупки по белите стени, една дори беше пронизала високия позлатен купол горе. Цялото това опустошение затрептя, изчезна и пак се появи. Не в онова бавно помръдване отпреди, а постоянно. Рани по снагата на сградата. Няма ги. Пак — няколко разрушения. Изчезнаха. Отново — всичките наведнъж.

Присвил очи, той притисна длан към хълбока си, в старата полуизцерена рана. Щипеше, сякаш усилията му я бяха отворили. Щипеше го по цялото тяло, от десетките кървящи ухапвания. Това не беше се променило. Кървавите разкъсвания по палтото и брича още си бяха там. Той сам ли бе успял да превърне водата отново във въздух? Или някоя от отчаяно мятаните от него стрели бе прогонила Рахвин, или дори го беше убила? Нямаше значение, освен ако не се окажеше последна.

Той изтри кръвта от очите си и огледа прозорците и терасите и високата колонада в другия край на градината. По-скоро — понечи да ги огледа, защото нещо привлече очите му. Под колонадата много смътно успя да различи гаснещите дири на сплит. Оттук можеше само да разбере, че е вход, но за да види какъв е и накъде отвежда, трябваше да се приближи. Той се затича през градината, лъкатушейки между изпопадалите дървета. Следата почти се беше стопила — трябваше да бърза.

Изведнъж залитна, падна и чакълът одраска дланите му. Не можеше да види нищо, което да го е препънало. Почувства се замаян, все едно че го бяха ударили по главата. Опита се да се изправи, да достигне до следата. И усети, че тялото му се гърчи. Дълги косми покриваха дланите му, пръстите му като че ли се свиваха и потъваха навътре в дланите. Ръцете му се бяха превърнали почти в лапи. Капан. Рахвин не беше избягал. Порталът беше капан и той бе влязъл в него.

Отчаянието се впи в Празнотата. Ръцете му. Бяха ръце. Почти ръце. Насили се да се изправи. Краката му бяха някак странно криви. Верният извор се заоттича; Празнотата се сви. Жилки на паника лумнаха отвъд безчувствената пустота. Съществото, в което Рахвин се мъчеше да го превърне, не можеше да прелива. Сайдин започна да се изплъзва, да изтънява, все по-тънък, макар и извличан през ангреала. Околните тераси се вираха в него празни, колонадата — също. Рахвин

трябваше да е зад един от каменните первази, но зад кой? Този път нямаше сили за стоте мълнии. Само една. Толкова можеше. Ако го направеше бързо. Кой от прозорците? Той се напъна да се удържи в себе си, напрегна се да привлече сайдин в себе си, всяко петънце на покварата прие с охота като доказателство, че все още удържа Силата. Залитайки, търсейки напразно с очи, той изрева името на Рахвин. Прозвуча като рев на звяр.

Теглейки Могедиен, Нинив зави на ъгъла. Пред нея някакъв мъж се скри зад следващия завой и стъпките му отекнаха след него. Вече не знаеше от колко време следва тези стъпки. Понякога бяха затихвали и трябваше да изчаква, за да ги чуе отново и да определи посоката. Понякога, когато спираха, ставаха неща; не беше ги видяла с очите си, но веднъж дворецът закънтя като камбана, друг път косата на главата ѝ понечи да щръкне във въздуха, който запращя, а пък веднъж... Нямаше значение. Успя да мерне силуета на мъжа с ботушите. Не можеше да е Ранд, в това черно палто. Ръстът беше като неговия, но беше твърде едър и твърде широк в кръста.

Затича се. Твърдите ѝ селски обуца отдавна се бяха превърнали в кадифени пантофи, за да стъпват безшумно. Ако тя можеше да ги чуе, и той щеше да ги чуе. Задъханото дишане на Могедиен беше по-силно от стъпките им.

Нинив стигна до завоя, спря и надникна предпазливо иззад ъгъла. Държеше сайдар — през Могедиен, но беше неин — готова да прелее. Не се наложи. Коридорът беше пуст. В далечния му край в стената се виждаше врата сред прозорци, обрамчени с каменни арабески, но не мислеше, че мъжът е стигнал чак дотам. По-наблизо, надясно преминаваше друг коридор. Тя се забърза към него и отново надникна предпазливо. Пусто. Но малко зад пресечката на коридорите нагоре се виеше спираловидно стълбище.

За миг тя се поколеба. Онзи се беше забързал нанякъде. Коридорът отвеждаше назад, откъдето бяха дошли. Възможно ли беше да тича толкова само за да се върне назад? Значи нагоре.

Тя придърпа Могедиен и бавно се заизкачва по стъпалата. Не чуваше нищо освен почти истеричните дихания на Отстъпницата и ударите на кръвта в собствените си уши. Ако се озовеше лице в лице с

него... Знаеше, че той е там, някъде напред. Изненадата трябваше да е на нейна страна.

На първата площадка спря. Коридорите тук бяха огледално отражение на онези долу. И също така бяха пусти и тихи. Нагоре ли се беше качил?

Стълбището под краката ѝ леко потръпна, сякаш дворецът беше ударен от някакъв огромен таран, после още веднъж. И отново, когато тоягата от бял пламък се провря през един от каменните прозорци, изсвистя диво нагоре под тъгъл и после угасна, преди да пререже тавана.

Нинив преглътна и замига в напразно усилие да отмахне от взора си бледовиолетовото ветрило, увиснало пред очите ѝ като спомен за видяното. Това трябваше да е Ранд, мъчещ се да порази Рахвин. Ако се бе озовала малко по-близо, Ранд неволно щеше да я засегне. Ако продължеше така, можеше да я удари където и да се намираше, без изобщо да разбере.

Трусовете бяха престанали. Очите на Могедиен светеха от ужас. По това, което Нинив усети през ай-дам, чудо беше, че жената все още не се гърчеше по пода с писъци и с пяна на устата. Самата Нинив изпитваше желание да запищи. Насили се и стъпи на следващото стъпало. Нагоре беше толкова добре, колкото във всяка друга посока. Втората стъпка не се оказа много по-лесна. Бавно обаче. Нямаше нужда да се натъква на него съвсем ненадейно. Могедиен я следваше като пребито псе, цялата разтреперана.

Нинив обгърна сайдар толкова пълно, колкото можеше да удържи Могедиен, до предела, на който сладостта му се превърна почти в болка. Това беше предупреждението. Още малко и щеше да стигне точката, след която щеше да се окаже повече, отколкото можеше да поеме, точката, при която щеше да се усмири сама, да изпепели в себе си способността да прелива. Или в Могедиен, при тези обстоятелства. Може би и в двете. Кое то и да се случеше, сега то щеше да е равно на гибел. Но до този предел се задържа, вкопчи се в... живота... изпълващ я като натиск на игла от светлина, опряна в кожата ѝ, малко преди да я прониже. Толкова можеше да обгърне, яко преливаше сама. Двете с Могедиен бяха почти еднакво могъщи в Силата — Танчико го беше доказал. Достатъчно ли беше? Могедиен бе настояла, че мъжете са по-силни. Рахвин във всеки случай —

Могедиен познаваше него, — а не изглеждаше възможно Ранд да оцелее толкова дълго, ако и той не беше поне толкова силен. Не беше честно мъжете не само да имат мускули, но да са по-мощни и в Силата. Айез Седай в Кулата винаги бяха казвали, че са им равни. Просто не беше...

Глупости! Тя вдиша дълбоко и дръпна Могедиен от последното стъпало.

И този коридор беше пуст. Тя пристъпи до пресечката със следващия и надникна. И ето го — там. Висок мъж в черно, едър, с два бели кичура като крилца в тъмната му коса, надничащ през витите прорези на един от каменните парапети към нещо долу. Лицето му се беше напрегнало в усилие, но като че ли се усмихваше. Красиво лице, също като на Галад, но за него дишането ѝ не се учести.

Това, към което се взираше — Ранд вероятно? — беше погълнало изцяло вниманието му, но Нинив все пак не му остави шанс да я забележи. Долу можеше да е Ранд. Нямаше как да разбере дали Рахвин прелива, или не. Тя изпълни коридора около него с огън от стена до стена, от пода до тавана, изливайки в него всичкия сайдар, който държеше, огън толкова жежък, че и камъкът запуши. Зноят я накара да отскочи назад.

Рахвин изкрещя сред пламъка — беше един-едничък пламък — и се олюля надалече от нея, там, където коридорът се превръщаше в пътека с колони. Един удар на сърцето, по-малко дори, докато тя все още бе стиснала очи от жегата, и той се изправи сред пламъка, обкръжен от чист въздух. До последната частица сайдар се беше вляла в този огнен пъкъл, но той бе успял да го задържи. Можеше да го види през пламъка — той придаваше червеникав оттенък на всичко, но можеше да го види. Пушек се вдигаше от овъгленото му палто. Лицето му беше съсухрена отломка плът, едното му око бе станало млечнобяло. Но и двете очи не гледаха с добро, когато се извърнаха към нея.

Никакво чувство не достигна до нея през каишката на ай-дам. Само тежка тъпота. Стомахът на Нинив се сви. Могедиен се беше предала. Предала се беше, защото смъртта ги гледаше в очите.

В прозореца над Ранд лумна пламък и затанцува към колонадата. И борбата вътре в него внезапно секна. Той беше самият себе си — така внезапно, че се изуми. Беше се вкопчил отчаяно в сайдин, мъчейки се да задържи поне частица от него. Сега Силата отново нахлу в него като лавина от огън и лед, от която коленете му омекнаха, накара Празнотата да затрепери от болка.

Рахвин залитна навън, с гръб към колонадата, с лице, обърнато към нещо вътре. Загърчи се сред огъня, но все пак някак успя да се задържи, сякаш недокоснат. Ако сега беше недосегаем, преди малко не беше. Само очертанията на фигурата, невъзможността тя да бъде нещо друго подсказаха на Ранд, че е той. Отстъпникът се бе превърнал в овъглено туловище, в напукана червена плът, която можеше да затрудни и най-могъщия Церител. Агонията сигурно беше смазваща. Само че Рахвин можеше да е вътре в Празнотата, сред тези изгорели човешки останки, загърнат в пустошта, където телесната болка беше далечна, а сайдин — подръка.

Сайдин забушува вътре в Ранд и той го запокити целия. Не за да Цери.

— Рахвин! — изкрещя той и от ръцете му излетя белфир — разтопена светлина, по-дебела от мъжко тяло, изтласкана от цялата Сила, която можа да извлече.

Гибелният плам удари Отстъпника и Рахвин престана да съществува. Мракохрътите в Руйдийн се бяха разсипали като молци, преди да изчезнат, докато непонятното им битие все още се беше борило да продължи или Шарката се беше борила да се задържи дори заради тях. От това, което излетя сега, Рахвин просто... престана да съществува.

Ранд остави гибелния плам да заглъхне и леко избута сайдин. Примигна да отмахне от очите си пурпурната пелена и вдигна поглед към широкия отвор в каменната балюстрада и зяпна също толкова широката дупка в покрива на двореца. Те не трепнаха, сякаш това, което беше направил, се бе оказало твърде силно, за да може това място да се възстанови. А сега какво? Може би горе щеше да се намери нещо, което да го убеди, че Рахвин наистина е мъртъв. Той се затича към една от вратите.

Нинив хвърли всичко в усилието си да притисне наново пламъка около Рахвин. Хрумна ѝ, че би трябвало да използва мълния. Щеше да умре. Ужасните очи на Отстъпника се бяха приковали в Могедиен, не в нея, но тя също щеше да умре.

Втечен пламък проряза колонадата отдолу нагоре, толкова горещ, че пред него сътвореният от нея пламък ѝ се стори прохладен. Шокът я накара да изтърве сплита си и тя вдигна ръка да заслони лицето си, но в същия миг втечненият пламък изчезна. Заедно с Рахвин. Не вярваше да се е спасил. Беше само миг, толкова кратък, че все едно си го беше въобразила, когато белият лъч го докосна и той се превърна в... мъгла. Само миг. Можеше да си го е въобразила. Но не го вярваше.

Могедиен беше захлупила лицето си с ръце, плачеше и трепереше. Единственото чувство, което Нинив долови през ай-дам, беше облекчение — толкова мощно, че задуши всичко останало.

Забързани ботуши затупкаха по стъпалата.

Нинив се извърна рязко и пристъпи към витото стълбище. Изненада се, че пие на едри глътки от сайдар, удържайки се в готовност.

Изненадата отшумя, щом видя изкачващия се Ранд. Не беше какъвто го помнеше. Чертите му бяха същите, но лицето му се беше вкочанило. Син лед лъщеше вместо очи. Окървавените му дрипи и петната кръв по лицето отиваха сякаш на това лице.

При този му вид тя нямаше да се изненада, ако убиеше Могедиен на място, в мига, в който разбереше коя е. Но за Нинив тя все още беше нужна. Той щеше да разпознае ай-дам. Без да се замисля, тя преля и накара каишката да изчезне — остави само сребърната гривна на китката си и нашийника на врата на Могедиен. Миг на паника, когато осъзна какво е направила, после въздишка, щом се увери, че все още усеща другата жена. Действаше точно както ѝ беше казала Елейн. Дано Ранд да не беше забелязал каишката.

Той почти не погледна Могедиен.

— Като видях пламъците, дето бликнаха оттук, си помислих, че може да си ти или... Къде е това? Тук ли се срещате с Егвийн?

Нинив се помъчи да не преглътне. Толкова студено беше лицето му.

— Ранд, Мъдрите казват, че това, което си направил, това, което правиш сега, е опасно, дори зло. Казват, че човек губи нещо от себе си, ако идва тук в плът, някаква част, която го прави човек.

— Нима Мъдрите знаят всичко? — Той мина покрай нея и се загледа в колонадата. — Все си мислех, че Айез Седай са тези, които знаят всичко. Както и да е. Не знам колко човещина може да си позволи да запази в себе си Преродения Дракон.

— Ранд, аз... — Не знаеше какво да каже. — Виж, позволи ми поне да те Изцера.

Той я остави да се пресегне и да обхване главата му с длани. Тя самата едва сподави трепета си. Пресните му рани не бяха сериозни, само многобройни — какво ли можеше да го е изпохапало? Беше сигурна, че са ухапвания — но старата рана, онази полуизцерената, така и недоизцерена рана на хълбока му, тя беше зейнала черна, като кладенец, пълен с онова, което според нея бе утайка от покварата на сайдин. Тя преля и запреде сложни впридъци от Въздух и Вода, и Дух, и дори Огън и Земя по малко, съставлящи Цера. Той нито изрева, нито залитна. Не примигна дори. Само потръпна за миг. Това беше всичко. После хвана китките ѝ и свали ръцете ѝ от лицето си. Тя не се възпротиви. Новите му рани бяха изчезнали — всяко ухапване, драскотина и оток, но не и старата. Нищо не можеше да се справи с това. Всичко можеше да се Изцери освен смъртта, че и тя даже. Но това — не.

— Той мъртъв ли е? — попита я той тихо. — Видя ли го да умира?

— Мъртъв е, Ранд. Видях.

Той кимна.

— Но другите все още са тук, нали? Другите... Избрани.

Нинив усети тънкото жегване на страх на Могедиен, но не я погледна.

— Ранд, трябва да си вървиш. Рахвин е мъртъв, а това място е опасно за теб, както си тук сега. Трябва да си вървиш и да не се връщаш повече тук телесно.

— Ще си ида.

Не направи нищо, което тя да може да види или усети — разбира се, че нямаше да може — но за миг ѝ се стори, че коридорът зад него се беше... извъртял някак. Но си беше съвсем същият. Само... Тя

примигна. В колонадата зад него нямаше нито една разрушена колона, нито една дупка по парапета.

Той продължи, сякаш нищо не беше станало.

— Кажи на Елейн... Помоли я да не ме мрази. Помоли я... — Лицето му се изкриви от болка. За миг тя видя пред себе си момчето, което познаваше, гледащо така, сякаш бяха измъкнали от ръцете му нещо много ценно. Тя посегна да го погали утешително и той отстъпи назад, отново с каменно лице. — Лан беше прав. Кажи на Елейн да ме забрави, Нинив. Кажи й, че съм си намерил друга, която да обичам, и че за нея място не е останало. Той поиска да ти предам същото. Лан също си е намерил някоя друга. Намерили са му. Каза да го забравиш. По-добре никога да не сте се раждали, отколкото да обичате нас двамата.

Той отново отстъпи назад. Три дълги крачки и коридорът сякаш шеметно потъна навътре в себе си — или част от коридора поне — и после Ранд изчезна.

Нинив се загледа онемяла в петното, където беше стоял допреди малко. Лан да му е казал това?

— Той е... изключителен мъж — отрони тихо Могедиен. — И много, много опасен.

Нинив я изгледа. Нещо ново беше протекло през гривната от нея. Страхът все още го имаше, но приглушен от... Очакване май беше най-подходящата дума.

— Бях отзивчива, нали? — каза Могедиен. — Рахвин е мъртъв, Ранд ал-Тор — спасен. Всички това нямаше да е възможно без мен.

Сега Нинив разбра. Надежда по-скоро, отколкото очакване. Рано или късно Нинив щеше да се събуди. Ай-дам щеше да изчезне. Могедиен се опитваше да й напомни за помощта й — сякаш не й беше изтръгната — за да не би Нинив да се втвърди толкова, че да я убие преди да си е отишла.

— И за мен е време да си тръгвам — каза Нинив. Лицето на Могедиен не се промени, но страхът се усили, заедно с надеждата. В ръката на Нинив изникна голяма сребърна купа, явно пълна с някаква отвара. — Изпий това.

Могедиен се дръпна назад.

— Какво...

— Не е отрова. Мога много лесно да те убия и без него, ако това ми беше целта. В края на краищата това, което ти се случва тук, е истинско и в будния свят, нали? — Сега надеждата стана много по-силна от страха. — Ще те накара да заспиш. Дълбок сън, твърде дълбок, за да докоснеш повече Тел-айеран-риод. Нарича се корен от вилняк.

Могедиен бавно пое купата.

— За да не мога до те последвам? Няма да споря. — Тя вдигна глава и пи, докато не опразни купата.

Нинив я изгледа. Толкова много щеше бързо да я събори. Въпреки това една жестока жилка в душата ѝ я накара да заговори. Знаеше, че е жестока, но ѝ беше все едно. Могедиен не заслужаваше и миг безметежен отдих.

— Знаеше, че Биргит не е мъртва. — Очите на Могедиен леко се присвиха. — Знаеше и коя е Фаолайн. — Очите на другата жена се опитаха да се разтворят, но тя вече се унасяше. Нинив усети как въздействието на вилняка я обхваща. Напегна се да задържи още малко Могедиен в Тел-айеран-риод. Не се полагаше лек сън на една Отстъпница. — И знаеше коя е Сюан, че беше Амирлинския трон. Никога не съм споменавала за това в Тел-айеран-риод. Никога. Ще те видя много скоро. В Салидар.

Очите на Могедиен се подбелиха — Нинив не беше сигурна дали е от вилняка, или от несвяст, но беше все едно. Сребърният нашийник издрънча на плочките на пода. Елейн щеше да остане доволна, поне от това.

Нинив излезе от Съня.

Ранд се затича по коридорите на двореца. Щетите като че ли бяха по-малко, отколкото ги помнеше. Излезе на големия двор пред фасадата на двореца. Тласъци на Въздух почти изритаха високите порти от пантите. Зад тях се простираше огромен овален площад и онова, което той търсеше. Тролоци и мърдраали. Рахвин беше мъртъв, а останалите Отстъпници — някъде другаде, но тук гъмжеше от тролоци и мърдраали, изсипали се в Кемлин, за да избиват.

Биеха се — стотици, хиляди може би, обкръжили нещо, което той не можеше да зърне през черноризата им гмеж, високо колкото

мърдраал на гърба на коня си. Едва успя да отличи сред това гъсто множество веещият се червен пряпорец. Част от тролоците се извърнаха към палата и зейналите му с трясък порти.

А Ранд се закова на място. Огнени кълба се търкаляха през гъсто стълпената маса на черните ризници и опърлени тролоци лежах навсякъде. Не можеше да бъде.

Без да смее и да помисли за надежда, той преля. Жилки на гибелен плам полетяха от пръстите му толкова бързо, колкото можеше да ги запреде, по-тесни от кутрето му, точно откъсвани, щом поразяха целта си. Бяха нищожно по-слаби от онова, което бе използвал срещу Рахвин, от всичко, което бе използвал срещу Рахвин, но не можеше да рискува някоя от тях да пререже заклещените в центъра от всичките тези тролоци. Но разлика като че ли нямаше. Цветовете на първия поразен мърдраал се преобърнаха, той се превърна в облечена в бяло черна фигура, после се пръсна на искрици, които се стопиха, докато конят на чудовището тичаше лудо. Тролоци, мърдраали, всеки, който се беше обърнал към него, изчезна по същия начин и той продължи да сече — непрекъснатата мъгла от искрящи прашинки сякаш изпълни въздуха, изпаряваше се и се надигаше отново.

Срещу това не можеха да устоят. Зверските резове се обърнаха на вой, пълен с ужас, и те побягнаха във всички посоки освен към него. Видя как един мърдраал се опита да ги върне и беше стъпкан заедно с коня си. Останалите побягнаха до един.

Ранд ги остави. Взираше се единствено в забулените айилци, преследващи бягащата гмеж. Този, който вееше знамето, беше един от тях — айилците не носеха знамена, но този, с червената превръзка през лицето, показваща се под кафявата шуфа, носеше. По улиците, извеждащи от площада, също се вихреше бой. Айилци срещу тролоци. Обикновени граждани срещу тролоци. Дори въоръжени мъже в униформи на гвардията на кралицата — срещу тролоци. Явно някои, които бяха пожелали убийството на една кралица, не можеха да преглътнат тролоци. Но Ранд забеляза всичко това съвсем бегло. Очите му търсеха.

Ето! Една жена в бяла блуза замахваше с късия си нож срещу един тролок. Миг след това пламъци обгърнаха туловището с мечата муцуна.

— Авиенда! — Ранд не беше усетил, че тича, докато не извика.
— Авиенда!

А ето го и Мат, с разкъсано палто, окървавен, подпрял се на черното си копие: гледаше бягащите тролоци, оставил други да довършат битката вместо него сега, когато това вече беше възможно. И Ашмодеан — държеше непохватно меч и се мъчеше да погледне във всички посоки наведнъж, да не би някой от тролоците да реши да се върне. Ранд можа да усети сайдин в него, макар и слабо — Ашмодеан едва ли се бе сражавал само с меч.

Гибелният плам. Белфир беше прогорил нишка в Шарката. Колкото по-силен беше белфир, толкова по-назад достигаше прогарянето. И всичко сторено от онази личност, която погубеше, преставаше да е било. Все едно щеше да му е, дори Рахвин да бе разплел половината Шарка. Стига резултатът да беше този.

Усети сълзи по бузите си и пусна сайдин и Празнотата да си идат.

— Авиенда!

Вдигна я и я завъртя, а тя го загледа с широко отворени очи, сякаш го мислеше за луд. Не искаше да я пусне, но я пусна. За да може да прегърне и Мат. Или да се опита поне.

Мат го отблъсна с ръка.

— Какво ти става? Човек може да си помисли, че си ни смятал за мъртви. Не че не загинахме. За малко. Да си пълководец би трябвало да е по-безопасно от това!

— Живи сте — разсмя се Ранд, посегна и оправи косата на Авиенда — беше си изтървала някъде забрадката и сега тя висеше разрошена около шията ѝ. — Щастлив съм, че сте живи. Това е всичко.

Той отново огледа площада и радостта му помръкна. Нищо не можеше да я заличи, но труповете, лежащи на купове там, където бяха устоявали айилците, я смалиха. Твърде много от момчетата още не бяха пораснали достатъчно, за да се нарекат мъже. И имаше и жени. Сред тях беше и Ламеле, със смъкнато було и наполовина прерязано гърло — нямаше да му прави повече супа. И Певин, стиснал с две ръце дебелото острие на тролокското копие в гърдите си — и за пръв път на лицето му имаше усмивка. Белфир бе спасил приятелите му, но не и останалите. Твърде много. Твърде много Деви.

„Живей с това, което можеш да имаш. Възрадвай се на това, което можеш да спасиш, и не тъгувай дълго за изгубеното.“ Мисълта не беше негова, но той я прие. Изглеждаше добър начин да избегне лудостта преди покварата на сайдин да го притегли към нея.

— Къде отиде? — попита Авиенда. Този път не сърдито. Ако не друго, изглеждаше облекчена. — В един миг беше тук, а в следващия вече те нямаше.

— Трябваше да убия Рахвин — каза той тихо. Тя отвори уста, но той допря пръсти до устните ѝ да замълчи, после леко я избута, назад. „Живей с това, което можеш да имаш.“ — Не питай повече. Мъртъв е.

Баел се приближи. Куцукаше. По бедрото му имаше кръв, както и по острието на единственото му останало копие.

— Нощните бегачи и Изкривените в Сянката бягат, Кар-а-карн. Някои от влагоземците се включиха в танца срещу тях. Дори някои от мъжете с броня, макар отначалото да танцуваха срещу ни. — Сюлин беше зад него, свалила булото и с ужасна рана на бузата.

— Гонете ги и ги избийте, колкото и дълго да продължи — каза Ранд. И закрачи, без да знае накъде, стига да е по-далече от Авиенда. — Не искам да връхлетят из страната. И дръжте гвардията под око. По-късно ще разбере кои от тях са били хора на Рахвин и кои...

И продължи, без да се обръща. Живей с това, което можеш да имаш.

ГЛАВА 56

ТЛЕЕЩИ ВЪГЛЕНИ

Сводът на прозореца беше достатъчно висок, за да може Ранд да застане в цял ръст. Издигаше се високо над главата му и встрани от раменете му оставаха по две стъпки ширина. Той стоеше и гледаше надолу към градините на кралския дворец. Авиенда седеше на перваза на шадравана от червен мрамор, все още удивена от толкова много вода, предназначена само да радва очите и да се въдят в нея рибки за украса. Отначало много се беше възмутила, когато ѝ каза, че не може да тръгне да гони тролоци по улиците. Всъщност той не беше сигурен дали тя щеше да е там долу, ако не беше мълчаливият ескорт от Деви, който Сюлин смяташе, че не е забелязал. Не трябваше и да е чул как белокосата Дева беше направила на Авиенда, че тя не е повече Фар Дарейз Май и все още не е Мъдра. Свалил палтото, но нахлупил шапката си срещу слънцето, Мат седеше до Авиенда и ѝ говореше. Несъмнено се опитваше да изкопчи от нея дали знае доколко айилците се канят да попречат на някои хора да си идат — дори да решеше да приеме съдбата си, едва ли някога щеше да престане да се оплаква. Ашмодеан седеше на една пейка в сянката на дърветата и свиреше на арфата. Ранд се зачуди дали той все пак е разбрал какво се беше случило, или подозира. Спомен не трябваше да има — за него то просто не беше се случило, — но кой можеше да каже какво знае или може да се досети един Отстъпник?

Учтиво покашляне го накара да се обърне.

Прозорецът, на който стоеше, беше на един разтег и половина над пода на западната стена на тронната зала. Великата зала, в която кралиците на Андор бяха приемали посланичества и произнасяли присъди в продължение на близо хиляда години. Беше единственото място, откъдето можеше да наблюдава Мат и Авиенда незабележимо и необезпокоявано. Редици бели колони с височина двадесет крачки минаваха покрай стените на залата. Светлината, струяща от високите прозорци по стените, се смесваше с оцветената светлина от огромните

прозорци по високия сводест таван — витражи, по които Белият лъв се редуваше с портрети на древни кралици и сцени от величави андорски победи. Инайла и Сомара обаче, които стояха под прозореца, не изглеждаха особено впечатлени.

Ранд приклезна, скочи на пода и попита:

— Вести от Баел ли?

Инайла сви рамене.

— Ловът на тролоци продължава. — Ако можеше да се съди по тона ѝ, дребната жена би предпочела да участва в него. Височината на Сомара я правеше още по-дребна. — Някои от хората в града помагат. Повечето се крият. Градските порти са затворени. Никой от Изкривените няма да се измъкне, струва ми се, но се боя, че някои от Нощните бегачи биха могли. — Да се убие мъдраал беше трудно, а още по-трудно — да го заклешиш. Понякога човек можеше лесно да повярва на старите приказки, че яздели сенки и можели да изчезват, като се извърнат ребром.

— Донесохме ти супа — каза Сомара и сламенорусата ѝ глава кимна към един сребърен поднос, покрит с шарена кърпа, оставен на платформата, на която стоеше Лъвския трон. Резбован и позлатен, с огромни лъвски лапи в основата на краката, тронът представляваше масивен стол на върха на четири бели мраморни стъпала, с ивица червен килим, водеща към него. Лъвът на Андор, изпъкващ с лунните камъни на поле от рубини, трябваше да стои над главата на Мургейз, когато заемеше това място. — Авиенда каза, че днес още не си ял. Това е същата супа, която ти приготвяше Ламеле.

— Никой от слугите не се е върнал, нали? — въздъхна Ранд. — Или някой от готвачите? Някой помощник-готвач? — Инайла поклати глава намръщено. Тя щеше да отслужи срока си като гай-шайн добросъвестно, ако се стигнеше до това, но идеята някой да изкара целия си живот в слугуване на друг я отвращаваше.

Той се изкачи по стъпалата и приклезна да отметне кърпата. И носът му веднага се сбърчи. Ако се съдеше по миризмата, тази, която я беше сготвила, не беше по-добра готвачка от Ламеле. Тропотът на мъжки ботуши, крачещи през залата, му даде повод да обърне гръб на подноса. С малко късмет можеше да не му се наложи да я изяде.

Мъжът, пристъпващ към него по дългия под, застлан с бели и червени плочи, несъмнено не беше андорец, в това късо сиво палто и

торбести панталони, затъкнати в ботушите, извърнати надолу при коляното. Слаб и само с една глава по-висок от Инайла, той имаше клонест нос и леко скосени очи. Сиви кичури прошарваха черната му коса и дебелиите му увиснали мустаци. Той спря и направи сдържан поклон, придържайки елегантно закривения меч до бедрото си, въпреки че държеше съвсем неуместно два сребърни бокала в едната си ръка и запечатана с восък глинена делва в другата.

— Простете за нахалството — каза той, — но нямаше кой да извести за мен. — Дрехите му бяха простовати и дори износени от дълъг път, но зад колана на меча му висеше затъкната костена палка със златна вълча глава. — Аз съм Даврам Башийр, маршал-генералът на Салдеа. Идвам, за да говоря с лорд Дракона, който според слуховете бил тук, в кралския дворец. Ако не се лъжа, се обръщам към него? — За миг очите му пробягаха по блещукащите червено-златист Дракони, виещи се по ръцете на Ранд.

— Аз съм Ранд ал-Тор, лорд Башийр. Преродения Дракон. — Инайла и Сомара бяха застанали между Ранд и мъжа, готови да се забулят. — Изненадан съм да срещна салдейски лорд в Кемлин, още по-малко такъв, който желае да разговаря с мен.

— Всъщност дойдох да говоря с кралица Мургейз, но се отложи заради блюдолизците на лорд Гебрил — крал Гебрил може би? Той жив ли е все още? — Тонът на Башийр издаде, че силно се съмнява и че това така или иначе не го интересува. Той продължи: — Мнозина в града твърдят, че Мургейз също е мъртва.

— И двамата са мъртви — отвърна Ранд мрачно, седна на трона и отпусна глава на лунните камъни на Лъва на Андор. Тронът беше с размери за жена. — Убих Гебрил, но не преди той да убие Мургейз.

Башийр вдигна вежда.

— Трябва ли да приветствам крал Ранд Андорски тогава?

Ранд се наведе напред ядосано.

— Андор винаги е имал кралица, и все още има. Елейн е щерката-наследница. След като майка ѝ е мъртва, тя е кралицата. Може би първо трябва да бъде коронована — не познавам закона, — но ако питате мен, тя е кралицата. Аз съм Преродения Дракон. Това е всичко, което съм, и нищо повече. Какво искате от мен, лорд Башийр?

Дори гневът му да смути Башийр, мъжът не го показва с нищо. Скосените очи изгледаха Ранд предпазливо, но не и притеснено.

— Бялата кула позволи на Мазрим Таим да се измъкне. На Лъжедракона. — Той замълча, но продължи, след като Ранд не каза нищо. — Кралица Тенобия не искаше Салдеа отново да бъде обезпокоявана, затова бях изпратен да го хвана и да приключа с него. Преследвах го на юг много седмици. Не бива да се безпокоите, че съм довел чужда армия в Андор. С изключение на ескорт от десетима, другите оставих на стан в Бремския лес, много на запад от всички граници, които са били в претенциите на Андор от двеста години насам. Но Таим е в Андор. Сигурен съм в това.

Ранд се замисли, после каза:

— Не може да го получите, лорд Башийр.

— Мога ли да попитам защо, милорд Дракон? Ако желаете да използвате айилците, за да го заловят — не възразявам. Моите хора ще останат в Бремския лес, докато се върна.

Тази част от плана си не биваше да се разкрива толкова рано. Забавянето можеше да струва скъпо, но първо смяташе да хване здраво държавите в пестника си. Но защо да не започнете отсега?

— Обявявам амнистия. Аз мога да преливам, лорд Башийр. Защо някой друг мъж трябва да бъде заловен и убит или опитомен, само защото и той го може? Ще провъзглася, че всеки мъж, който може да докосва Верния извор, всеки, който иска да се научи, може да дойде при мен и да получи закрилата ми. Последната битка иде, лорд Башийр. Може да не остане време който и да е от нас да полудее преди нея, а не бих рискувал да загубя и един мъж. Когато тролоците са излезли от Погибелта по времето на Тролокските войни, те са били предвождани от Властелини на ужаса — мъже и жени, владеещи Силата за Сянката. Ние отново ще се изправим срещу това в Тармон Гай-дон. Не знам колко Айез Седай ще бъдат на моя страна, но няма да върна нито един мъж, който прелива, ако тръгне с мен. Мазрим Таим е мой, лорд Башийр, не ваш.

— Разбирам. — Каза го хладно. — Вие завзехте Кемлин. Чувам, че Тийр е ваш и че Кайриен също ще бъде ваш, ако вече не е. Да не сте решили да завладеете света с помощта на вашите айилци и армия от мъже, владеещи Единствената сила?

— Ако трябва. — Ранд го изрече също толкова хладно. — Ще приема радушно всеки владетел за мой съюзник, ако и той ме приеме, но досега намирам само маневри за власт или открита враждебност.

Лорд Башийр, в Тарабон и Арад Доман цари анархия, а Кайриен не е далече от нея. Амадиция хвърля око на Алтара. Сеанчанците — трябва да сте чували слухове за тях в Салдеа: най-лошите от тях вероятно са верни — сеанчанците от другия край на света са хвърлили око на всички нас. Ние водим дребни битки помежду си, а Тармон Гай-дон идва. Имаме нужда от мир. От време преди да нахлуят тролоците, преди Тъмния да се измъкне на свобода. Време да се подготвим. Ако единственият начин да намеря време и мир за света е да го наложа силом, ще го направя. Не го искам, но ще го направя.

— Чел съм Каретонския цикъл — каза Башийр. Пъхна за малко двата бокала под мишница, счупи восъчния печат на делвата и после ги напълни с вино. — По-важното е, че кралица Тенобия също е чела Пророчествата. Не мога да говоря за Кандор или за Арафел, или за Шиенар. Вярвам, че те ще дойдат — няма дете в Граничните земи, което да не знае, че Сянката ни чака в Погибелта, за да връхлети върху нас — но за тях не мога да говоря. — Инайла изглежда подозрително бокала, който той й подаде, но се изкачи по стъпалата и го връчи на Ранд. — Всъщност — продължи Башийр — не мога да говоря дори за Салдеа. Тенобия управлява — аз съм само нейният пълководец. Но мисля, че изпратя ли при нея конник с вест, отговорът, който той ще донесе, ще бъде, че Салдеа тръгва с Преродения Дракон. Междувременно ви предлагам своята служба, заедно с деветхилядна салдейска конница.

Ранд завъртя бокала в ръката си и се вгледа в тъмночервеното вино. Самаил в Иллиан и други Отстъпници — Светлината само знае къде. Сеанчан дебне отвъд Аритския океан, а хората тук — готови да скочат за лична изгода, каквото и да струва това на света.

— Мирът все още е далеч — каза той тихо. — Още много дълго ще има само кръв и смърт.

— Винаги е така — отвърна тихо Башийр и Ранд не разбра с кое от двете твърдения се съгласява. Навярно с двете.

Пъхнал арфата под мишница, Ашмодеан тихо се отдалечи от Мат и Авиенда. Обичаше да свири, но не и за хора, които не слушат и не възприемат. Не беше сигурен какво бе станало тази заран и не беше сигурен, че му се иска да знае. Твърде много айилци бяха изразили

изненада, че го виждат, твърдяха, че го били видели мъртъв — подробностите не искаше и да знае. През стената пред него имаше дълъг процеп. Знаеше какво е могло да направи този ръб толкова остър, тази повърхност така гладка като лед, по-гладка, отколкото и най-старателната ръка може да я направи след сто години лъскане.

Смътно — но и с трепет също така — той се зачуди дали прераждането по този начин го прави нов човек. Едва ли. Безсмъртието си беше отишло. То беше дар на Великия властелин — той все още използваше това име в мислите си, каквото и да настояваше ал-Тор да чува от устата му. Това беше достатъчно доказателство, че си е все същият. Безсмъртието беше изчезнало — знаеше, че трябва да е плод на въображението, и все пак понякога му се струваше, че времето го завлича, тегли го към един гроб, който той никога не беше помислял, че ще срещне — и извличането на малкото сайдин, на което беше способен, беше като да пие от клоака. Не съжаляваше, че Ланфеар е мъртва. Нито пък за Рахвин, но за Ланфеар особено, заради онова, което му беше причинила. Щеше да се смее и когато всеки от останалите умре, а на последния — най-много. Не че изобщо се чувстваше като да е прероден в нов човек, но щеше да се държи за тази туфа трева на ръба на пропастта колкото може по-дълго. Все някой ден корените щяха да поддадат и да дойде дългото падане, но дотогава щеше да е жив.

Той отвори вратичката към килера. Там трябваше да има прилично вино. Една крачка — и спря. Кръвта се оттече от лицето му.

— Ти? Не!!!

Думата все още висеше във въздуха, когато смъртта го прибра.

Мургейз отри потта от лицето си, затыкна кърпата в ръкава си и намести посъдраната си сламена шапка. Добре поне, че бе успяла да се снабди с прилична рокля, макар че дори фино тъканата вълна беше неудобна в този пек. Всъщност Таланвор ѝ я беше намерил. Беше ѝ я дал с думите, че ще ѝ отива по-добре от онова смъдящо нещо, в което се беше навлякла, когато избяга от двореца, и я изгледа от глава до пети, без да мигне и без да добави и една почтителна дума. Разбира се, тя самата беше решила, че няма да е безопасно някой да разбере коя е, особено след като разбра, че Гарет Брин е напуснал Корски извори. И

защо този мъж трябваше да тръгне да гони някакви подпалвачи на плевни точно когато тя имаше нужда от него? Както и да е — щеше да се справи и без помощта му. Но в очите на Таланвор имаше нещо смущаващо, когато я нарече просто Мургейз.

Тя въздъхна и погледна през рамо. Ламгвин яздеше трмаво и оглеждаше гората. Бреане бе до него и го гледаше не по-малко бдително. От Кемлин насам армията й не беше нараснала и с трошица. Твърде много хора бяха чули за благородници, изгнани без никаква причина или заради лоши закони в столицата, за да направят нещо друго, освен да свият устни подигравателно при най-малкото споменаване, че могат да си развалят спокойствието, за да подкрепят законната си владетелка. Съмняваше се, че дори да знаеха кой им говори, щеше да е по-различно. Тъй че сега яздеше през Алтара, придържайки се колкото може повече към леса, защото навсякъде като че ли гъмжеше от въоръжени банди. Яздеше през леса с един обезобразен от белези уличен побойник, с една затъпяла от любов кайриенска благородничка — бежанка, с един дебел ханджия, който едва се сдържаше да не коленичи всеки път, когато го погледнеше, и с един млад войник, който понякога я гледаше така, сякаш е облякла една от онези рокли, които я караше да носи Гебрил. И с Лини. Как иначе. Можеше ли да забрави за Лини?

Само си го помисли и ето че подейства като подкана.

— Ти по-добре гледай напред — обади се Лини. — Един млад лъв напада бързо, когато най-малко очакваш.

— Смяташ, че Таланвор е опасен? — каза рязко Мургейз, а Лини я изгледа накриво и преценяващо.

— Само толкова, колкото може да е опасен всеки мъж. Хубава фигура за един мъж, не мислиш ли? Височък. И със силни ръце. Няма смисъл да оставиш меда да остарее, преди да го изядеш.

— Лини... — каза Мургейз предупредително. Напоследък старицата много често си позволяваше да я кара, както си знае. Таланвор беше хубав мъж, и ръцете му бяха силни, и прасците му бяха добре оформени, но беше млад, а тя — тя беше кралица. Само това оставаше — да започне да гледа на него като на мъж, вместо като на свой поданик и войник. Тъкмо се канеше да каже това на Лини — както и че сигурно си е изгубила ума, ако си мисли, че тя ще се хване с мъж, десет години по-млад от нея: едва ли разликата беше повече —

когато Таланвор и Джил, които яздеха пред тях, обърнаха конете. — Дръж си езика, Лини. Ако набиеш тези глупости в главата на младежа, ще те...

Сумтенето на Лини можеше да докара и на най-висшата дама в Андор дълъг срок за размисъл в някоя килия. Ако Мургейз все още беше на трона си, разбира се.

— Сигурна ли си, че искаш да направиш това, момиче? Твърде късно е да промениш решението си, след като скочиш в пропастта, както се казва.

— Ще намеря съюзници там, където мога да ги намеря — отвърна Мургейз.

Таланвор се приближи до тях. По челото му се стичаше пот, но той сякаш не обръщаше внимание на жегата. Господин Джил бърникаше под покрития си с метални дискове кожен елек, сякаш съжаляваше, че не може да го махне.

— Пред нас има ферми — каза Таланвор, — но тук едва ли някой ще те познае. — Мургейз се постара да срещне погледа му очи в очи; с всеки изминал ден ѝ ставаше все по-трудно да извърща поглед, когато я погледнеше. — Още десетина мили и би трябвало да стигнем до Кормед. Там трябва да има сал и преди да се стъмни можем да се прехвърлим в Амадиция. Сигурна ли си, че искаш да направиш това, Мургейз?

Как само ѝ произнесе името... Не. Позволяваше глупавите фантазии на Лини да я обземат.

— Взела съм решението си, Таланвор — отвърна му тя хладно. — Въпросите ти са излишни.

И смуши коня и той скочи напред. Ако искаше, Таланвор можеше да я догони. Тя щеше да намери съюзниците си там, където ги намереше. Щеше да се върне в Кемлин и горко на Гебрил и на всеки мъж, помислил си, че може да ѝ отнеме трона.

*И възсия над него Славата на Светлината.
И донесе той на хората Мира на Светлината.
Държавите към себе си обвърза. В едно ги сля.*

Но в рани боляха сърцата раздрани.
И което е било, се върна отново
— в огън и буря,
всичко разсякло на две.
Че неговият мир...
— че неговият мир...
... беше мирът...
... беше мирът...
...на меча.
И възсия над него Славата на Светлината.
Из „Слава на Дракона“
съставена от Меане сол Аелле,
Четвърти век

КРАЙ НА КНИГА ПЕТА

Издание:

ИК „Бард“, 1999

ISBN: 954-585-005-1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.